ശ്രീ

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

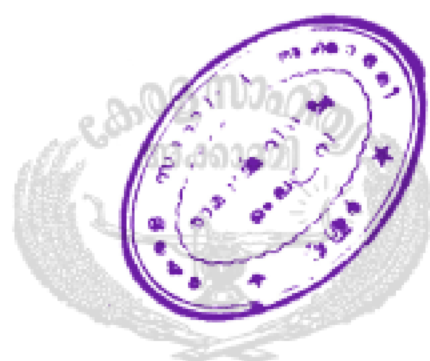
൬൪-ലീലകൾ അടങ്ങിയതു്.

കോതെത്തു തെങ്ങിലഴികത്തു വീട്ടിൽ
മ. രാ. രാ. എൻ. നാണപിള്ള ആശാൻ
അവർകളെക്കൊണ്ടു് പരിശോധനപ്പെടുത്തിച്ചു്

എസ്. റ്റി. റെഡ്യാർ ആൻഡ് സൺസ് വക
ചെലവിന്മേൽ
സ്വന്തം "വിദ്യാഭിവർദ്ധിനി" അച്ചുക്കൂടത്തിൽ അച്ചടിച്ചു്
പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതു്.

൨-ാംപതിപ്പു് ൧൦൦൦—പ്രതികൾ.

1098



ശ്രീ

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൬൪-ലീലകൾ അടങ്ങിയതു്.

കൊല്ലത്തു തെങ്ങിലഴികത്തു വീട്ടിൽ

മ. രാ. രാ. എൻ. നാണപിള്ള ആശാൻ

അവർകളെക്കൊണ്ടു് പരിഭാഷപ്പെടുത്തിച്ചു്

എസ്. റ്റി. റെഡ്യാർ ആൻഡ് സൺസ് വക

ചെലവിന്മേൽ

സ്വന്തം "വിദ്യാഭിവർദ്ധിനി" അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചടിച്ചു്

പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതു്.

൨-ാംപതിപ്പു് ൧൦൦൦—പ്രതികൾ.

1098

മുഖവുര.

ഈ ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം കേരളഭാഷാഗദ്യം സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ഉള്ള ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യത്തിന്റെ തൎജ്ജമയാകുന്നു. വേദങ്ങളെ പകുത്തതും സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള വിവരിയാത്ത അനേകായിരം പുരാണേതിഹാസങ്ങളുടെ നിൎമ്മാതാവും ആയ ശ്രീവേദവ്യാസമഹൎഷി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള അഷ്ടാദശപുരാണങ്ങളിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്തതായ സ്കാന്ദപുരാണത്തിന് സനൽകുമാരസംഹിത, സൂതസംഹിത, ശങ്കരസംഹിത, വൈഷ്ണവസംഹിത, ബ്രഹ്മസംഹിത, സൗരസംഹിത എന്നിങ്ങനെ ആറുസംഹിതകൾ ഉള്ളതിൽ, അഗസ്ത്യസംഹിത എന്നുള്ള അപരനാമത്തോടുകൂടിയതായ ശങ്കരസംഹിതയിൽ ആണ് ഈ ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി വിശദമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പുരാണലക്ഷണം, സ്ത്രീലക്ഷണം, രത്നലക്ഷണം, അശ്വലക്ഷണം മുതലായ ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങൾ, വേദവാക്യസാരങ്ങളും സാരതരങ്ങളുമായ ധൎമ്മോപദേശങ്ങൾ മുതലായി പല ശ്രവണപരായണങ്ങളായ വിഷയങ്ങളും അടങ്ങിയതും ഭുക്തിമുക്തിപ്രദായകവും ആയ ഈ ദിവ്യമാഹാത്മ്യഗ്രന്ഥം, ആനന്ദവനമായ ശ്രീകാശിയിൽവെച്ച്, അഗസ്ത്യമഹൎഷി വസിഷ്ഠാദിമഹൎഷിമാൎക്കു ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തതിനെ കൈലാസപൎവ്വതത്തിൽ ശിവപാൎവ്വതീസംവാദത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള നൈമിശാരണ്യത്തിൽ തപസ്സുചെയ്തിരിക്കുന്ന സൂതൻ, ശൌനകൻതുടങ്ങിയവരെ കേൾപ്പിക്കുന്നതായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നതു്.

ഇതിൽ വിവരിക്കുന്നതു് ഹാലാസ്യമുൾപ്പെട്ടതായുള്ള എല്ലാ പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളിലും പുണ്യതീൎത്ഥങ്ങളിലുംവെച്ച് അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠമായതും ശ്രീഹാലാസ്യം എന്ന പേരോടുകൂടിയതും ആയ മധുരയിലെ മീനാക്ഷി സുന്ദരേശ്വരക്ഷേത്രത്തിന്റെയും ഹേമപത്മിനീതീൎത്ഥത്തിന്റെയും അപാരമഹത്വങ്ങളെയും, ഭക്തവത്സലനും കരുണാപയോനിധിയും ലീലാവിനോദിയുമായ ശ്രീപരമേശ്വരൻ തന്റെ ഭക്തന്മാരെ രക്ഷിക്കുന്നതിനായി ചെയ്തിട്ടുള്ള അതിപാവനങ്ങളും രസകരങ്ങളും ഭക്തിപ്രധാനങ്ങളും ആയ അറുപത്തിനാലു ലീലകളേയും സംബന്ധിച്ചാകുന്നു.

സൃഷ്ടിജാലങ്ങളുടെ സാമ്രാജ്യചക്രവൎത്തികളായിട്ടുള്ള മനുഷ്യൎക്കു മാത്രമേ ധൎമ്മാൎത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങളാകുന്ന പുരുഷാൎത്ഥങ്ങളെ വിധിയാംവണ്ണം അനുഷ്ഠിച്ച് ജനനമരണദുഃഖപൂൎണ്ണമായ ഈ സംസാരസാഗരത്തിൽ നിന്നും കരകേറി മോക്ഷം പ്രാപിക്കുന്നതിന് കഴിയുള്ളു. അപ്രകാരം മനുഷ്യജന്മം മറ്റുള്ള ഈശ്വരസൃഷ്ടികളിൽവെച്ച് ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ള ഒന്നാണെന്നും ഇതരജീവികളിൽ ഇല്ലാത്തതായ അനേകായിരം ഗുണങ്ങൾ ഈശ്വരൻ മനുഷ്യൎക്കു നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നും മനുഷ്യർ ഗുണദോഷങ്ങളെ വേർതിരി

ച്ചു മനസ്സിനങ്കി ത്യാജ്യങ്ങളെ ത്യജിക്കുകയും ഗ്രാഹ്യങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും ഉള്ളതിന് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. അങ്ങനെയിരിക്കെ നാം അവയെപ്പറ്റി യാതൊന്നും ചിന്തിക്കാതെയും മലമൂത്രമാംസപിണ്ഡവും ദുർഗ്ഗന്ധഭൂയിഷ്ഠപാത്രവും ആയ ശരീരത്തിന്റെ നശ്വരതയെ പരിഗണിക്കാതെയും അഭിമാനംകൊണ്ടും മറ്റും മതിമറന്ന് ദുഷ്ടന്മാരും അവിവേകികളും ആയി നശ്വരമായ സുഖത്തെയോ ആനന്ദത്തെയോ നല്ലതെന്നും പാപപുണ്യങ്ങളും ഒടുവിൽ ദുഃഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതുമായ ചെറ്റിന്ദ്രിയസുഖങ്ങളിൽ മോഹിച്ച് പൂർവ്വപുണ്യവിശേഷംകൊണ്ടു കിട്ടിയ മനുഷ്യജീവിതത്തെ കളഞ്ഞു കളിക്കുന്നതിലും ശോചനീയം മറ്റൊന്നാണുള്ളത്. അതുകൊണ്ട്, മനുഷ്യരിൽ ഓരോരുത്തരും യത്നിക്കേണ്ടത് ചതുർവിധപുരുഷാർത്ഥങ്ങളിൽവെച്ച് പ്രധാനവും, പരമാനന്ദപൂർണ്ണവുമായ മോക്ഷമെന്ന നാലാമത്തെ പുരുഷാർത്ഥത്തെ സമ്പാദിക്കുന്നതിനാകുന്നു.

മോക്ഷസമ്പാദനത്തിന്, കർമ്മം, ജ്ഞാനം, യോഗം, ഭക്തി മുതലായ പലവഴികൾ ഉണ്ടെങ്കിലും, വിഷയത്യാഗം, ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹം, യമനിയമാസനങ്ങൾ, അസത്പ്രവൃത്തിനിരോധം, നിരാകാരബ്രഹ്മത്തിൽ ചെയ്യേണ്ട മനസ്സമാധാനം, സർവ്വസംഗപരിത്യാഗം മുതലായ പല ദുഷ്കരകൃത്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും, ക്ലേശിക്കേണ്ടതാകകൊണ്ട് ഭക്തിയൊഴികെയുള്ളവ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടതാകയാൽ മോക്ഷത്തിനുള്ള എളുപ്പവഴി ഭക്തിയാകുന്നു. ഗീതയിൽ ഭഗവാൻ പറയുന്നതും അപ്രകാരമാണ്.

ക്ലേശോഽധികതരസ്തേഷാമവ്യക്താസക്തചേതസാം
അവ്യക്താ ഹി ഗതിർദുഃഖം ദേഹവദ്ഭിരവാപ്യതേ.

അതുകൊണ്ട് മോക്ഷം സമ്പാദിക്കുന്നതിന് എളുപ്പമായ വഴി ഭക്തി തന്നെ.

മയ്യാവേശ്യ മനോ യേ മാം നിത്യയുക്താ ഉപാസതേ
ശ്രദ്ധയാ പരയോപേതാസ്തേ മേ യുക്തതമാ മതാഃ

എന്നും പ്രമാണമുണ്ട്.

അപ്രകാരം ഉള്ള ഭക്തി വർദ്ധിക്കുന്നതിന് ഈ ശ്രീമദ്ഭാഗവതപുരാണം പോലെ എളുപ്പമായ വഴിയും ഇല്ല. നോക്കുന്നവർക്കും വായിക്കുന്നവർക്കും പഠിക്കുന്നവർക്കും കേൾക്കുന്നവർക്കും ഒരുപോലെ കലികല്മഷമായ അജ്ഞാനാന്ധകാരത്തെ വിധ്വംസനം ചെയ്ത് ഭക്തിയെ വളർത്തുന്നതിന് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന് എന്തൊരു ശക്തിയുണ്ടെന്നുള്ളത് അനുഭവൈകവേദ്യമാകുന്നു. പരമേശ്വരനായ ഭഗവാൻ, തന്റെ സത്യജ്ഞാനത്തെയും സച്ചരിതത്തെയും കാണിക്കുന്നതിനും അത്യന്തം ദീനന്മാരായ ഭക്തന്മാരെ രക്ഷിക്കുന്നതിനും മറ്റുമായി എടുത്തിട്ടുള്ള പൂർണ്ണാംശങ്ങളായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലീലകളിൽ ഓരോന്നും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ശ്രാവ്യങ്ങളാണ്. ദൈ

മാഹാത്മ്യങ്ങളെപ്പററി വർണ്ണിക്കുന്നതും കേരളപ്രധാനങ്ങളും ആയ അനേകവിധ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വേറെയും ഉണ്ടെങ്കിലും, അഷ്ടാംഗഹൃദയം കേരളീയരെസംബന്ധിച്ചേടത്തോളം പരിപൂർണ്ണമായതായി മറെറാരു ഗ്രന്ഥവും ഇല്ല.

ഇത്ര മാഹാത്മ്യത്തോടുകൂടിയതും കേരളീയർക്കത്യന്താപേക്ഷിതവും ആയ ഈ ഗ്രന്ഥം എഴുത്തറിയാവുന്ന സാധാരണക്കാർക്കെല്ലാമെന്നല്ല, വായിച്ചുകേട്ടാൽ എഴുത്തറിയാൻ പാടില്ലാത്തവർക്കുകൂടി മനസ്സിലാകണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടെ ലളിതമായ ഗദ്യത്തിൽ മഹാവൈദ്യന്മാരും പണ്ഡിതന്മാരുമായ തെങ്ങിലഴിയത്തു എൻ. നാണുപിള്ള ആശാൻ അവർകളെക്കൊണ്ട്, തർജ്ജമ ചെയ്യിപ്പിച്ച് പൊതുജനോപകാരം സമ്പാദിച്ചുകൊള്ളുന്നതും ആകുന്നു. എന്നാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ ഞങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള ശ്രമം എത്രത്തോളം ഫലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് ഈ ഗ്രന്ഥത്തെസംബന്ധിച്ചുള്ള പൊതുജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിന്മേൽ തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതായിരിക്കുന്നതെങ്കിലും ഏകദേശം പത്തിരുപത്തിരണ്ടു വർഷക്കാലമായിട്ട് മലയാളികൾക്കു മലയാളഭാഷയ്ക്കും ഉപകാരമായി പുരാതനങ്ങളായ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും ശേഖരിച്ചും വിദ്വാന്മാരെക്കൊണ്ട് പുതിയഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിച്ചും പ്രസിദ്ധംചെയ്ത് നിസ്സ്വാർത്ഥമായ സേവനംചെയ്യുന്നവരും ആയ കേരളീയരുടെ ശ്ലാഘയ്ക്കും കൃതജ്ഞതയ്ക്കും പാത്രമായിട്ടുള്ള ഞങ്ങൾക്ക ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വിഷയത്തിലും വിജയമുണ്ടാകുമെന്നുള്ളത് പൊതുജനങ്ങളുടെ പ്രോത്സാഹനമെന്നുള്ള അവരുടെ വിശ്വാസത്തിന് ഭിന്നാഭിപ്രായം ഉണ്ടാകുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഞങ്ങൾ പരസ്യം ചെയ്തിരുന്ന തീയതിയിൽത്തന്നെ ഈ പുസ്തകം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താൻ ഇടയാകാഞ്ഞത് ചില അപ്രതീക്ഷിതമായ കലശ്ലുകളാൽ കാലതാമസം നേരിട്ടതുകൊണ്ടാണെന്നും വരിക്കാർ ഉപകാരത്തിന് ഇടയാക്കിട്ടുള്ള മഹാന്മാർ ക്ഷമിച്ചുകൊള്ളുമെന്നും വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളുന്നു. യുദ്ധം നിമിത്തം കടലാസ്സിനും അച്ചടിസാധനങ്ങൾക്കും മററും വില കൂടുതലാണെങ്കിലും ഞങ്ങൾ പൊതുജനങ്ങളുടെ ഗുണത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച് ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഒരോ വാല്യങ്ങൾക്കും ൧-ാം തരത്തിന് ൨ ക. യും ൨-ാം തരത്തിന് ൧ ക. യും വീതം വളരെ ലഘുവായിട്ടു മാത്രമേ വിലവച്ചിട്ടുള്ളു. അതുകൊണ്ട് വൈദ്യന്മാരും സാമാന്യന്മാരും ആയ എല്ലാമഹാജനങ്ങളും ഈ പുസ്തകംവാങ്ങി വായിച്ച് ഞങ്ങൾക്ക് കൃതാർത്ഥതയെ ഉണ്ടാക്കിത്തരണമെന്ന് പ്രത്യേകം അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ൨൧ മുതൽ ൩൦ വരെയുള്ള ൧൦ അദ്ധ്യായങ്ങൾ അടങ്ങിയ ൨-ാം വാല്യം ഉടൻ തയ്യാറാകും.

എന്ന് എസ്സ്. റ്റി. റെഡ്യാർ ആൻഡ് സൺസ്

എം. മുത്തുസ്വാമിവൈദ്യർ.

"വിദ്യാഭിവർദ്ധിനി" അച്ചുക്കൂടം—കൊല്ലം.

ഗണപതിസ്തവം.

കാരുണ്യമദനിഷ്യന്ദം
കൈവല്യവനചാരിണം
കാളാംബുദശ്യാമളാംഗം
കളഭാനനമാശ്രയേ.

ശ്രീലംബോദരമാഗമാന്തനളിനീ രോലംബമാലംബനം
മാലംബോദരമേനം സമസ്തജഗതാം മാലംബമാദ്യംപ്രഭും
സാലംകാരസ്വവല്ലഭാകുചതടേ ലേഖത്മദന്ദ്രാണം
ലീലംചാലിതനിബദ്ധനയഗിരിജാ ബോധാംബുജാംഘ്രിപൂജ്യം.

പ്രാരംഭസ്തോത്രങ്ങൾ.

നമസ്സുരേന്ദ്രവന്ദ്യായ തസ്മൈ സ്വയംഭുവേ സ്വാമിനേ
ചതുർവ്വ്യൂഹവിധലീല ശങ്കരാദിസ്വരൂപിണേ

വൈകുണ്ഠപുരവാസിനം മഹിമാന്തരാഗിതം
അഭയംസദ്രുതേന മന്ദഹാസവിക്രമം

അനന്തരാദിമാനന്ദം നിഖിലസുഖവിക്രമം
അംബികാപതിമീശാനം മതിമപ്രണവാദൃതം

അനന്തസാഗരമസ്മാകമേകമന്യാ
വലിക്ഷേത്രകംബുഗളീപരിമാനനാ
ദേവാദികമുകപരിഷ്കൃതഗാത്രമഷ്ടിം
ദേവംമോദിതപുരാപുരനായകീശം

ധവളവപുഷതിന്ദാർദ്ധസംസനിഷണ്ണം
ഉജ്ജ്വലമണിഹാരമസ്യദിവ്യമാനവം
ചരിതമപരശുപാണിം ചാരുചന്ദ്രാർദ്ധമൗലിം
ഹൃദയകമലമധ്യേ സന്തതംചിന്തയാമി.

അജ്ഞാനാദേവദോഷാചാരകർമ്മ
യത്പൃഷ്ഠകസ്തദിനസ്ഥിതംതേ

തദ്ദേവസാധുമനസകലദേവാജ്ഞാ
പിതാപുത്രാൻ പ്രതിഗോജ്ഞഹസ്ത.

ഇക്ഷുകോദണ്ഡപുഷ്പാസ്ത്ര പാശാങ്കുശകരാംബുജാം
ഉദ്യത്സൂര്യനിഭാംവന്ദേ മഹാത്രിപുരസുന്ദരീം

ശ്രീമത്സുന്ദരനാഥസ്യ ദേവീം ശോണാലോചനാം
കലയേഹൃദയേനിത്യം കദംബവനവാസിനീം.

ഈശംശൈലേന്ദ്രതനയാസ്യ സരോജചഞ്ചരീകംനന്ദിനം
നത്വാളംഗേരിം ശ്രീമദ്ഗുരുമഹിതാൻശിഷ്ടകോച്ചകൃതാൻതാൻ
ശ്രീകണ്ഠാഗമതത്വാനുസാരേണ ശ്രീമദ്വ്യാസകല്പോത്തം
ശൈവസ്ഥാപനാർത്ഥം ഹരിഹരാത്മകം ചന്ദ്രവന്ദ്യംഭജേ.

ദുർവ്വാസമഹർഷിമഹിഷിപ്രസാദപാത്ര
ദേവഗുരുശാസനമനുഭവിച്ചിതൻ
കണ്ഠാത്മാർഗ്ഗവല്ലഭസ്തുതിമാതനോതി
പുണ്യാനിമാൻപരമേശ്വരരൂപതാൻനമാമി.

മീനാക്ഷീസ്തോത്രം.

മധുരാപുരനായികേ നമസ്തേ
മധുരാലാപിശുകാഭിരാമഹസ്തേ!
മലയധ്വജപാണ്ഡ്യരാജകന്യേ! -
മയിമീനാക്ഷികൃപാംവിധേഹിധന്യേ! ൧

കചനിർജ്ജിതകജ്ജലാംബുകാന്തേ!
കമനീയസ്മിതപാണ്ഡുരീകൃതാന്തേ
മധുരാപുരവല്ലഭാങ്കകാന്തേ!
മയിമീനാക്ഷിദയാംവിധേഹിശാന്തേ!. ൨

കുചയുഗ്മവിധൂതചക്രവാകേ
കൃപയാപാലിതസർവ്വജീവലോകേ!
മലയാചലസന്നിധിപ്രപാകേ!
മയിമീനാക്ഷികൃപാംവിധേഹിപാകേ! ൩

വിധിമാധവദേവവന്ദിതാംഘ്രേ!
വിമലാമലനാഗപൂജിതാംഘ്രേ
മധുരാകമനീയപുണ്യകീർത്തേ
മയിമീനാക്ഷികൃപാംവിധേഹികീർത്തേ. ൪

തപനീയപയോജിനീതടസ്ഥേ
ഇഹനിഷ്പ്രായമഹീധരേന്ദ്രസ്ഥേ
മദനാരിപരിഗ്രഹൈകതാനേ
മയിമീനാക്ഷികൃപാംവിധേഹിസാദരം. ൫

കളകീരകളോക്തിനാമധേയേ
കലിതാനേകജഗന്നിവാസികേ
മദനാക്ഷ്യതിലക്ഷ്യകാന്തപാദേ!
മയിമീനാക്ഷികൃപാംകുരുപ്രസീദ! ൬

മധുരാധിപതിമഹേന്ദ്രസേവ്യേ
മനസാഭാവിതചന്ദ്രമൌലിസേവ്യേ
അസമാഹിതപൂജനൈരസാദ്ധ്യേ
മയിമീനാക്ഷികൃപാംവിധേഹിദേവ്യേ. ൭

ജഗദംബകദംബമൂലവാസേ!
കമലാസനമുഖപൂജിതാംഘ്രേ!
മരതകരുചിചാരുഗാത്രവല്ലേ
മയിമീനാക്ഷികൃപാംവിധേഹിദാസേ. ൮

പാദനമിതപ്രണതകാലേ
മണിമാലഭൂഷകമഞ്ജുളതിലകാലി
പടികരാദിനിമന്ത്രപ്രഭാള്‍
കരുണാപൂര്‍ണ്ണകടാക്ഷമനിമേഷാള്‍. ൯

സുബ്രഹ്മണ്യസ്തവം.

ജഗദംബാതനയംസുബ്രഹ്മണ്യംഷണ്മുഖംശിഖിവാഹം
ഹരിമാദിതനയാസ്തുത്യ കരുണൈകമയേശ്വരീശം

മംഗളസ്തോത്രം.

മംഗളംമേദിനീനാഥതനയായമമനോ!
പാലനശീലന്മാരാകുമിവര്‍ക്കെന്നുമംഗളം.

താരകാരിനൂതനായ സ്വാമിപാദസ്സൃഷ്ടിപതെ
കാര്‍ത്തികേയനായന്നു മഹാമായാതുംഗമംഗളം.
ശൈലപുത്രികാനന്ദനാദ്യ പരമാത്മനേ
കലാഭൈരവസ്വരൂപായ ശുഭകാരനായ മംഗളം.

അരിമർദ്ദനായാജ്ഞേ വേദവ്യാസായതേ
മാനിക്യവാചകസ്വാമീ കവിതാ മാനമംഗളം.

കല്യാണാചലകോദണ്ഡ കാന്ത് മതാമായതേ
പതിതിപതിതംഗളി മനോയാസ്യമംഗളം

മംഗളംഭോഗപാത്രേഭ്യഃ മംഗളംഗുരുസൂനവേ
മംഗളംദേവദേവായ മംഗളംസോമസുന്ദര

മംഗളംപാർവ്വതീജാനി മംഗളംപരമേശ്വരി
മംഗളംലളിതാദേവി മംഗളംശിവവല്ലഭേ

ശ്രോതൄണാംപാഠകാനാംച മാഹാത്മ്യംപൂർണ്ണമേവച
ശിവംഭൂയാച്ഛിവംഭൂയാച്ഛിവംഭൂയാന്നിരന്തരം

ചതുഃഷഷ്ടിലീലാസ്തോത്രം.

വൃത്രാഘാതാനുബന്ധപാപചകിതഃ ശക്രോപ്യമർത്ത്യൈസ്സമം
നൂത്നൈകൈകചന്ദ്രശേഖരതനും ചിത്രാസനാസനം
യത്രാസീദ്ദൃഷ്ടകല്പവൃക്ഷകലിതം പ്രാകാരഗോപുരാ
മിത്രാംശ്ചാനേകമഹാഗ്രഹമതേ തത്രാവിരാസീച്ഛിവഃ. (൧)

കോപാന്ധേനഗജാതിസംഭവമഹാഗോപാൽമായാന്ത
സ്ഥാപയിത്വാതിഭീതിഭാവപ്രിയപാദസേവാസുഭാഗ്യഃ
ഗ്രാപപാപമോചനമസ്തുപതിസ്സൌന്ദര്യദേവിപൽ
ക്ഷേപാതുസുന്ദരേശ്വരോഽമ്പാദേവീ നായക (൨)

നിപാതന്ദ്രകിരാതപുരംപിതാമഹസ്യാപാദയതേഗിരിം
ശ്രീപാർവ്വത്യധിപംസകീകൃത്യനിർമ്മലംസുന്ദരാനന്ദാകൃതിം
ശ്രീപാദകമലംപുരാമനാപാപാദകൃതമീഡ്യം
മാപാദസുന്ദരഗുണേനതമനാഥംപാണ്ഡ്യദേവമൂർത്തിം. (൩)

മാതാസുന്ദരപാണ്ഡ്യസുതാനാമാപാണ്ഡ്യകന്യാമണി
മൈഥിലാരമണമപകൃത്യതനയാമാതാമാതരപ്രിയസ്ത്രീ
മാതാമകരമനോമഹാസ്യമഹാമനോരമനാ
ശ്വേതാശ്വരോമാനസുന്ദരനാർഗ്ഗ്യാധീനമാമക. (൪)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ൫

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ൬

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (൭)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ൮

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (൯)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (൧൦)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (൧൧)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (൧൨)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (൧൩)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (൧൪)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (൧൫)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (൧൬)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (൧൭)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (൧൮)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (൧൯)

* [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (൧൦)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (൧൧)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (൧൨)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (൧൩)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (൧൪)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (൧൫)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (൧൬)

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

പക്ഷീശാങ്കാന്തന്ന്യസ്തികമലിനീപക്ഷിതുസിദ്ധ്യസ്ഥകം
ലക്ഷീകൃത്യസ്വഭക്ഷീന്ദ്രബലിബലവതക്ഷീണദോഷാപദിശൽ
അക്ഷീണോദ്ദാമസംപന്മകരസരസതാം രക്ഷിതാശീന്ദ്ര്യസ്വഭേ-
രക്ഷീണതമൈന്ദ്ര്യസംമമധുരിന്ദ്ര്യക്ഷീപ്സിതാംഭോരുഹം. ൨൩

കാന്താരച്ഛിദ്രരാജ്യകമലധാരണികാന്താനകാന്ത്യാവൽ
സ്വാന്താന്താരാവിഷമിന്ദിന്ദിരപക്ഷികാന്താന്താപരത്വൽ
ശാന്താകാമധേനുസ്വാദുപചളിതകാന്താന്തരേതം ഭജേ
താന്താനാമിപദോദയാംഗസ്വത്വപ്രാന്താനാമംബേതാം. ൨൪

പാനീയപ്രതിപാദനാംബുജമൽകാന്തിസ്വാദുജ്ജ്വല-
പാനീകായപവിപാദിതായവിരോധനാനീതിപരത്വാരതഃ
ആനീലാളകമധ്യസംഗമപുരോഭാനീലമാനംദപിതം
ആനീലപ്രാഗമനോഗതിംസിതതരൈരാനീതകാന്ത്യൂർമ്മിതം. ൨൫

സ്വൈഹേനാസ്മൽപുണ്യപൂർവ്വവിപിനേനയോഗേവനാധാമധേനാ
ദേഹേനയേ സ്വാത്മകൃത്യമതനേനാതിവ്യൂഹേനാനന്തസ്സ്വദാം
ദോഷേച്ഛാവിനിവേദിതാപിനിബന്ധനാശേഹേനാമേചകൈഃ
ശ്രീദേഹാംബുജന്യസ്തനാനിയമിദ്രുംഗാദേഹേനമത്കമലാഃ ൨൬

വ്യാതേനോർവ്വിവപാദരേണുപാതാജിതമോദമാനം
പൂർണ്ണേചാളുപാസ്യസ്സൗജലേ ചലരേചതോനിഭഗാന്തഭാ
പീതെജൽമധിസ്പൃക്തോദയാന്തിരേകരാജതനാദ്ദുപേണഗോ
ജാതേരേണുജമനന്ത്യാനരാമരാജീതോമാന്യൈഃ. ൨൭

ശ്രുതംപരസ്ഥതരക്ഷിതാക്ഷിതപരാഭവതാംവിനീതിദ്രുതം
പ്രീതംമോദ്രുതമന്ദസ്വസ്ത്യപക്ഷപാതശ്രീയാവാസികം
ഗീതംകണ്ഠിളമൂർജ്ജിതന്നിവതാംബേതനാധാരമാരം
സ്വാതന്ത്ര്യാസതിവത്ത്ര ഭാവാന്ത്യതകിരാ കാ മമ. ൨൮

ധൃതപാദാജാഗ്രപക്ഷമൃദുശിരഃ ശൽരതപാദ്യാധിവാസനം
ജിതപാദാംബുജാതിമാനൽതന്ത്രപാദകമാതപാദവരമനാഃ
മതപാദസ്സ്മരാദിജികളേസ്വപിതംകൃതപാദതമന്തർഗ്ഗതേ
ഹിതപാദ്യംവിഷയേതരേവ സൂതേയ സ്സ്മിതപാദ്യതാൽശിരോ. ൨൯

ത്രൈലോക്യേശ്വരപാദ്യമംബുജേണമോദമോദധൃപാദകമഹീ-
പാലോദ്യുതമധ്യലോളിതാത്മവിഹിം ശ്ലീലാതന്ത്രാദ്ദ്യുതരോ
ജ്ജാലോകശ്ശിവമാതകന്ന്യസ്താം പാതാലയാകമിത്രനാഥ
ലീലാലോലമിപതിപൂജിതാ ശരീവിഷ്ണുപാലോപകർണ്ണേന്ദ്രാമഃ ൩൦

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

സീമന്തസ്ഫുരണാപ്രസൂനവിഭവോ ദീമാംശുഭൂഷാഢിനാ
യോമാന്യപ്രളവംശശോഭകൃതസാമാംശമുത്തംസയൻ
കാമാന്ധീകൃതബാലമാനസമഹോ ദൗർല്യമാംകപാളീസ്സം-
ള്ളോമാഞ്ചോല്പത്തിമനന്യശരണേമാമാംശമാകൃതഃ ൩൯

കേശപാശസംഭാരകാന്തിനാസമിതിപാരസ്യപ്പോപതിഷ്ഠേഹിനാം
ചോളപാലീശതമാതതാനന്ദിതമല്ലാളായിപാദസ്ത്രൈഃ
അല്ലാനംഗതിഷ്ഠാകടാക്ഷകവിജനാപ്പളായിപാലകൃതം
കല്ലാളച്ഛവികന്ധരംകലയിതുംപേതാളവേയംമനാഃ ൪൦

വിദ്യാപീഠമാനന്ദവ്യാപ്ലവിദ്യാ താമസംഖ്യാമിനാം
വിദ്യായിക്കൃതമാനസമമേതാംവിദ്യാസപത്രപോഷകഃ
ഹൃദ്യാലംകൃതിസൽഗുണാഢ്യകവിതാപത്രന്യൂനംബാതോ
മദ്യാനന്ദകൃപയാമതീയമനസോപദ്യപ്രേമവല്ലഭഃ ൪൧

കാവ്യാലങ്കാരാണാം ചമൽകൃതിപ്രസാദവ്യാമതീയാകൃതി
ന്നിവ്യാജാനന്ദാലയംദിവ്യതാസ്യാപ്രഭാസുരാലയം
ഭാവ്യമതീതാനന്ദമനസിലമേമാവ്യപ്രാഹപ്രതാപ
ദിവ്യമതിന്ദുകലാധരാവിദ്യാസംസേവ്യാമലാംഘ്രിപാദഃ ൪൨

ഉൽഗീർണ്ണനാനാമഹിമാസന്ദേഹികവിസംസൽകീർത്തിമനന്യകൈവ
ഉൽകീർത്തിതമനോരമ്യമനസാനാൽകീർത്തിമുക്താന്തഃ
ഉൽകീലാളിതഭൂമിഷ്ഠാമനസ്സൽകീർത്തനീയോജ്ജ്വല
ഉൽകീനാരമയംസകലാമലനോദ്യൽകീർത്തിമല്ലാരയൻ. ൪൩

സൂത്രാണിഷ്ഠകിലോചിതാനിഭൂരേപാത്രാളമേയമതിരിയാ
ചിത്രാണിമേധ്യാകീർത്ത്യകവിതൈശ്ചിത്രാവതാരോഡ്യാനാൽ
ഗോത്രാലതിവിദ്യാപിസംബന്ധമേധാശീലേതൃമയകമനോജ്ഞം
കോത്രാണാദേസിതവിനാപുഷ്ട്രപതിപ്രേക്ഷാണകർത്താകവിരിതി. ൪൪

അന്യൂനംകൈകരപ്രാജ്ഞമനോചിതനിധീയന്ത്രാന്തരസൃജ്യാ
വിസ്താരമനാമിലോവിചാരമനാദ്യന്താന്തരൽസംപതിനാം
മന്ദാത്മാവാനാന്തരമമവിശ്വാസ്യാന്താനാമേതോ
മസ്താനീകലാപരഞ്ജിതാന്മസ്താകസ്ഥാവിനാ. ൪൫

സ്തുതാരമ്യപ്രചനാപിശാകതരഗഡന്താന്യനാഭോനത
ശ്രീഹരിമസ്യാതിമേഖലാചക്രതഭ്രോമന്തിശ്രീനാരായ
നാരായണസകലപാദവിലാസ മാധവാദ്യകാപഠേ
ശ്രീഹരിമസ്യപതിമസമാശ്രുതമനേകപാദ്ധികവിപ്പൂതേ. ൪൬

യാശാപൊന്നയാസ്യതീനായനാ ശൊശാന്തങ്ങാസിച്ചുതാ
കാശാങ്ങലശനാളൂറ്റുമുള്ളശാശാകൃതിശിക്ഷോപാദൻ
ഇശാനാ ഗൃഹശഗൃതഗൃകശാനാശാശാശിഷ്യാശാസ്സ്റ്റ്രെ
ഭാശാസ്യകിലമായവസ്തുപെലദിശ്ശശായിപത്തുപിലെ. ൯൧

പ്രകിഷാപൃവ്വൃപാഷനം കഷായഷ്ഷാകിഷാ ഷ്ഷിന്റെ പാഷ്യുഷി
ഷികഷാവത്തപൂതെപാഷ്ഷിരാഷണ്ഠൂഷാഷ്യഷിഷാന്തനാസാ
ഷാകിഷായണ്യയിനായകസ്യകഷണാവിശിഷാവൃഷാണമയി
ഗ്വാഷണകഷിഷാഷ്യഷിയകവിതാഷിഷാഷ്ടനത ഷാഷ്ടവേൻ. ൯൨

ശാന്താശോദാകവിക്രാന്തംസപിലയിനാനസാന്താനാശ്രോ
ഷാന്തവാനാനിർഷ്ടനാഷ്യനാന്തപ്രാന്താശാന്താസശിഷ്യയാത്
ഷാന്തന്തമൂശാതിഷംസാനാന്തിശാസൃഷ്യസാന്തിന്താകാശാന്തിഷ-
പ്പാന്താണ്ഡെശാന്തിലിശകെന്തിന്തഷ്ടഷാന്ത ന്താശാന്തവേൻ. ൯൩

ഹേന്തന്താശ്രൂന്താവശേകേഷ്ടകസൂന്താന്ത്ഷാന്തകപ്യന്തഷ്ടഗുന്തിണ്ണാ
ഷോന്തഷാസ്യപൂന്നിയശാന്തന്താന്ത ഷിന്തന്താഷ്ട്യാകലിപൻ
ഷാന്തന്താന്തിരായനാന്തന്തകാന്തംശിശ്യന്താഷന്ത
ശ്രൂന്തിഷ്ടംപിരാചനാകിന്തണ്ഡശ്യാഷാന്തന്തന്താന്തപിന്ത. ൯൪

ശിഷ്ടാനാന്തപിടെപന്തന്താന്തവിഷ്ടഷ്ടസ്യഷ്ടാകൃതിർഷ്ടഷ്ടം
പിഷ്ടാംശാഷ്ടകിരാഷ്ടശിശസിഷ്ട പിഷ്ടാശ്ശണ്ണാപാദൻ
ഷാഷ്ടാശിഷ്ടഷിഷ്ടഷ്ടസ്യകഷ്ടണാ ഇഷ്ടാപ്പലോകനാമെ
കഷ്ടാമശ്ശ്യരാമെപാസ്യശോപ നിഷ്ടാഷ്ടതാന്താണവേൻ. ൯൫

വിഞ്ഞാനനോളവിരഞ്ഞസ്യപലോഷ്ണഞ്ഞ നഞ്ഞാഞ്ഞവാപൃസ്യയാ-
ഞ്ഞന്നാനാഞ്ഞപാകശഷ്ണശോവാഞ്ഞിതം വിഞ്ഞന്നാപ്പുണ്ണൂനാവട്ടഃ
ഞിഞ്ഞാനസാശിഞ്ഞസ്യസൃശാപഞ്ഞഃ പ്രഞ്ഞാഞ്ഞഞ്ഞസ്യാസ്ഥിതം
ഞഞ്ഞാഞ്ഞൃപാഞ്ഞംവിനാപിഞ്ഞകാ വഞ്ഞാഞ്ഞവേണാ സാഗ്രഷഃ ൯൬

ഞഗാനാവാദിതപത്തശാശകലനാൽ ഉഗാനാനാൻവങ്ങിഗിരാ
നാഗാനേഷവട്ടൂപ്പലനികരെ ഭഗാനാകർഷിതരോ
മഗാനാഞ്ചവ സസ്ത്രനേനാരമതേ മഗാന്ദുവംതത്ഥേച
ഭഗായിപതിപൃഷ്ഠ പശ്ശുശിനാ ഷിഗാമവേസ്സപള്ളുവം. ൯൭

വേലാകാരിതലംകാപ്പഹിതി സാഗോവഗോകോനസ-
ഷ്ഷിലാമൂലംകന്യകാമകലാമൻ ഭോലാമിതംബെനഗ്രഹി
ശ്രീലാമായനസസ്ഥഹേമനളിനീവ്യയിനാഞ്ചിരിലോ
ഹേലാസ്യേവഹന്ത്ഭവദ്യാനേതാ ലീലാപള്ളസ്ഷ്ഷിക്ഷത്. ൯൮

ഹേമാചലനാഥലാനാചാസ്യമന്ദിരാവിലാസ്സൈവനാശ്രനാ
ഹാലാസ്യാദിപരമേശപാദമഹാമഹോത്സവയന്ത്രാദരാൽ
ജലമാസ്യന്ദനമൽകഥാപ്രബന്ധാ ഭോഗാനേകാനാത്മലഃ
ശ്രീമാൻദിവാകരോതിനച്ഛിമതഃകാദാചിച്ഛ്യാവപായഃ ൫൯

വൈയാസീംചതുരേഭഹിതകൃത്സ്യഷ്ടാ ഭൈരവാദികീർത്തനൃച
ത്ത്വന്ദ്യാന്യൈഃ പാഠ്യമാനപദ്യരൈഃമാത്മ്യമാദിത്ത്യാ
ശ്ലോകാഗ്രൈഃ തത്രപദാനിച്ച്ഛ്രേയാംസിപ്രാപ്യ
ഷണ്മുഖനാഗശ്രീഭിക്ഷ്ണൈസ്സത്സഖേഭ ഗൃഹാണ്യയോനാദിതം. ൬൦

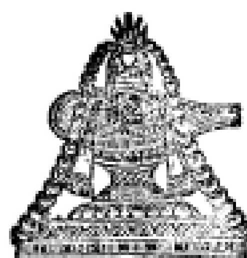
ശ്രീമദ്ധാലാസ്യമാഹാത്മ്യമിദമപാതിയഃ പഠേദ്ദേവാതിഭക്ത്യാ
മീനാക്ഷ്യാസുന്ദരേശസ്സ്വഹസ്തഗതാലേ തസ്യസാന്നിധ്യകൃത്സ്യാൽ
പാദാംഭോജദ്വയം ചപ്രസന്നഗ്രസതിമനസലോ ഭിഷ്ടമിത്യേകസാപൂ-
ത്വദ്യുമാതാപ്യാമന്ത്രസ്സ്കന്ദമുനിവരാൻദിവ്യകൈലാസശൈലേ. ൬൧



വിഷയാനുക്രമണിക.

അദ്ധ്യായം.	ലീല.		മുതൽ	വരെ
		ക്രമം		
൧		ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യം.	[illegible]	[illegible]
൨		തീർത്ഥമാഹാത്മ്യം.	[illegible]	[illegible]
൩		ലിംഗമാഹാത്മ്യം	[illegible]	[illegible]
൪		ലീലാസംഗ്രഹം.	[illegible]	[illegible]
൫	൧ാം ലീല.	ദേവേന്ദ്രന്റെ ബ്രഹ്മഹത്യാപാപം തീർത്തതു്.	[illegible]	[illegible]
൬	൨	ഐരാവതശാപമോചനം	[illegible]	[illegible]
൭	൩	മധുരാപുരം ഉണ്ടാക്കിയതു്	[illegible]	[illegible]
൮	൪	തടാതകാജനനം.	[illegible]	[illegible]
൯	൫	തടാതകാപരിണയം.	[illegible]	[illegible]
൧൦	൬	നൃത്തദർശനം	[illegible]	[illegible]
൧൧	൭	കുണ്ഡോദരഭുക്തി.	[illegible]	[illegible]
൧൨	൮	അന്നാദ്യുതാഖ്യനദ്യാനയനം.	[illegible]	[illegible]
൧൩	൯	സപ്തസമുദ്രാനയനം.	[illegible]	[illegible]
൧൪	൧൦	മലയധ്വജപുനരാനയനം.	[illegible]	[illegible]
൧൫	൧൧	ഉഗ്രപാണ്ഡ്യാവതാരം.	[illegible]	[illegible]
൧൬	൧൨	വലയാദ്യായുധപ്രദാനം.	[illegible]	[illegible]
൧൭	൧൩	സിദ്ധരൂപധാരണം.	[illegible]	[illegible]
൧൮	൧൪	ഇന്ദ്രമേഘബന്ധനം.	[illegible]	[illegible]
൧൯	ടി	സോമവാരവ്രതവിധി.	[illegible]	[illegible]
൨൦	ടി	സോമവാരവ്രതോദ്യാപനവിധി.	[illegible]	[illegible]
൨൧	൧൫	കാഞ്ചനമാലാചരണം.	[illegible]	[illegible]
൨൨	൧൬	കണ്ഠാദിക്കുള്ള ദോഷം തീർത്തുകൊടുത്തതു്.	[illegible]	[illegible]
൨൩	൧൭	ശനൈശ്ചരവിക്രമം.	[illegible]	[illegible]
൨൪	൧൮	മേഘങ്ങളെക്കൊണ്ടു സമുദ്രപാനം ചെയ്യിച്ചതു്.	[illegible]	[illegible]
൨൫	൧൯	അതിവർഷരക്ഷണം	[illegible]	[illegible]
൨൬	൨൦	ഭൂതനാഥന്റെ സിദ്ധി.		

		നായത്.	൮൩	൮൭
൧൭	൧൫	കല്യാണമെക്കൊണ്ടു ക ഴിയൂതിറച്ചുത്.	൮൭	൮൮
൧൮	൧൬	നഗരമെരയച്ചു മത്തേര ങ്ങളെ സംഹരിച്ചത്.	൮൮	൮൯
൧൯	൧൭	ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയുടെ ദുഃഖം ശമിപ്പിച്ചത്.	൮൯	൧൦൫
൨൦	൧൮	വ്യത്യസ്തനൃത്തം ചെയ്തത്.	൧൦൫	൧൦൬
൨൧	൧൯	വിപ്രപത്നീവധ നിരൂപണം.	൧൦൭	൧൦൮
൨൨	൨൦	പിതൃവ്യമോക്ഷണം.	൧൦൮	൧൧൫
൨൩	൨൧	സിംഹമായി അങ്കം വെട്ടിയത്.	൧൧൧	൧൨൬
൨൪	൨൨	നഗരസംഹരണം ചെയ്തത്.	൧൨൭	൧൨൫
൨൫	൨൩	നഗരാധിനിപാതനം	൧൨൮	൧൩൦
൨൬	൨൪	സേനാപ്രവർത്തനം.	൧൩൯	൧൪൪
൨൭	൨൫	നിവേദനംചെയ്തു	൧൪൪	൧൪൯
൨൮	൨൬	വായവ്യക്രമംചെയ്തത്.	൧൪൯	൧൫൭
൨൯	൨൭	അശ്വസിദ്ധപാടവം.	൧൫൭	൨൦൫
൩൦	൨൮	ചോളരാജാവിന്റെ വാതിൽതുറന്നു കൊടുത്തത്.	൨൦൫	൨൦൮
൩൧	൨൯	സൈന്യങ്ങൾക്കു വെള്ളം നൽകിയത്.	൨൦൯	൨൧൫
൩൨	൩൦	സ്വപ്നം കാണിച്ചത്.	൨൧൨	൨൧൭
൩൩	൩൧	സസൈന്യചോളനിപാതനം.	൨൧൮	൨൨൪
൩൪	൩൨	രക്ഷണതന്ത്രപ്രയോഗം.	൨൨൪	൨൩൦
൩൫	൩൩	വൃദ്ധവൈദ്യരൂപം ധരിച്ചത്.	൨൩൦	൨൩൭
൩൬	൩൪	വഹ്നിപാദ്യരുടെ ബ്രാഹ്മ ഹത്യാദോഷം തീർത്തത്.	൨൩൮	൨൪൭
൩൭	൩൫	വിറകുകെട്ടു ചുമന്നത്.	൨൪൭	൨൪൯
൩൮	൩൬	ചോളപത്നിക്കു പുത്രനുണ്ടായത്.	൨൪൯	൨൪൯
൩൯	൩൭	ഒരു പാദം ദാനംചെയ്തത്.	൨൪൯	൨൫൪
൪൦	൩൮	ഒരാളും കണ്ടെത്തിയത്.	൨൫൪	൨൫൭
൪൧	൩൯	പന്നിക്കുട്ടികൾക്കു പാൽകൊടുത്തത്.	൨൫൮	൨൬൨
൪൨	൪൦	പന്നിക്കുട്ടികളെ മന്ത്രിമാ ക്കിയത്.	൨൬൨	൨൬൭



ശ്രീ

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം.



ഒന്നാം അദ്ധ്യായം.

കഥാമുഖം.

ശിവായ പരിപൂർണ്ണായ ശിവജ്ഞായ ചിദാത്മനേ
ചിദാനന്ദഘനായായ തേജസേ ബ്രഹ്മണേ നമഃ.
വന്ദേ ഹാലാസ്യനാഥം ച വന്ദേ ദേവാംഗികീമപി
വന്ദേ ശ്രീസിദ്ധനാഥം വന്ദേ വൃഷഭനായകം



ശ്രീമഹാദേവന്റെ കൃപാസാരവും, അനാദികാലം തുടങ്ങിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിത്യദിവ്യസാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ട്, ത്രൈലോക്യപ്രഖ്യാതവും ആയ ശ്രീകൈലാസപർവ്വതം ശ്രീമത്തുക്കളായ സർവ്വജ്ഞന്മാരാൽ സർവ്വദാസേവനീയമാണെന്നുള്ളത് സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

സർവ്വതോമുഖവും, ദേവതാനിഷേവിതവും, സേവിക്കുന്നവർക്ക് സർവ്വകാമങ്ങളേയും കൊടുക്കുന്നതും, പല പവിത്രതീർത്ഥങ്ങളുടെയും ഉല്പത്തി

സ്ഥാനവും, ശ്രവണമാത്രത്താൽതന്നെ ജനങ്ങളുടെ സർവ്വ പാപങ്ങളെയും നശിപ്പിക്കുന്നതും, ഐശ്വര്യദായകവും, സ്മരണകീർത്തനാദികളെക്കൊണ്ടു സകലസിദ്ധികളേയും സാധിക്കുന്നതും, അപരാധംകൊണ്ടു വീക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന മനുഷ്യർക്ക് അനായാസേന മോക്ഷത്തെ ദാനംചെയ്യുന്നതും, നാലുപാടും വിവിധതരത്തിലുള്ള ഉദ്യാനങ്ങളാൽ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതും, ഋഷീശ്വരന്മാരായ പരമേശ്വരനെ അനുഗ്രഹത്തെ അതിക്രമിച്ച് വിധി വിഷ്ണുമഹേന്ദ്രാദികൾക്കുപോലും അഗമ്യമായിട്ടുള്ളതും, വിധുമണ്ഡലപ്രണ്ഡവും, പരമൈശ്വര്യനിദാനസ്ഥാനമായ ക്ഷീരാബ്ധിയുടെ ശ്രീയെപ്പോലും അപഹരിക്കുന്ന ഗോപുരപ്രാകാരങ്ങളോടുകൂടെ പ്രകാശിക്കപ്പെടുന്നതും, വിശ്വപാവനവിഗ്രഹവും, വിദ്വജ്ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിനെയും ഉല്ലസിപ്പിക്കും ഒന്നുപോലെ പ്രമോദിക്കുന്നതും ആയ ഈ ശ്രീകൈലാസപർവ്വതത്തിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ ദേവേന്ദ്ര പൊന്നോടുകൂടിയതായ ഒരു മഹാക്ഷേത്രമുണ്ട്. നടുമുറ്റത്തിങ്കൽ തെങ്ങുകൊണ്ടു പടിപ്പുരയും, അക്കാരംപോലെ അത്യന്തം വലിയതും ചതുരശ്രമായ ഒരു വിമാനസ്ഥലം ഇപ്പോഴത്തെപോലെ സൂക്ഷ്മമായി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ സ്ഥലം ഭൂപാലകന്മാരായ കമലാദികളായവർക്ക് എല്ലാപ്പുറത്തും ദർശനം സാധ്യമായിട്ടുള്ളതെന്നു മാത്രമല്ല, അപ്രാപ്യത്തിലെ ഉത്തമ രത്നങ്ങളായ വിവിധമായകത്തുകളോടുകൂടിയതും കല്പവൃക്ഷങ്ങൾ, മന്ദാരങ്ങൾ, പാരിജാതങ്ങൾ, പാൽ, നെയ് - തൈര്, തേൻ, ഇഷ്ടകം സിദ്ധമായ മഹാദ്രവ്യാദികൾ ഇവയാൽ പരിപൂർണ്ണമായതും ശ്രേഷ്ഠമായ നിർമ്മിതങ്ങളായ മഹാമണിസ്തംഭങ്ങൾ പ്രകാശിതങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ മണ്ഡപങ്ങൾ അനേകങ്ങളുള്ളതുമായ മഹാവായു മേഘങ്ങളിൽക്കൂടെപ്പോലും ഉയർന്നു കൂടിയതുമാകുന്നു. അതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലാണ് വിവിധപ്രകാരങ്ങളോടുകൂടിയ നാനാരത്നങ്ങൾകൊണ്ട് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പരമേശ്വരന്റെ മഹാമനോഹരമായ പ്രാസാദം വിളങ്ങുന്നത്. ചതുർദ്വാരങ്ങളോടുകൂടിയ ആ പ്രാസാദമദ്ധ്യത്തിൽ നവരത്നനിർമ്മിതമായ ഒരു പീഠമുണ്ട്.* പരമാത്മാവായ പരമേശ്വരന്റെ മൂലലിംഗം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് ആ പീഠത്തിന്മേലാണ്. ചിന്മയവും, സ്വയംഭൂതവും, ശ്രീകൈലാസപരമേശ്വരസ്വരൂപവുമായ ഈ ലിംഗമാണ് സാക്ഷാൽ ശിവലിംഗം. ശ്രീകരവും സർവ്വദേവതാമയവും, പാപഹരമായതും പരമശിവസ്വരൂപവുമായ ആ ലിംഗത്തെ ബ്രഹ്മാവിഷ്ണ്വാദികളും മറ്റുള്ള എല്ലാ ദേവന്മാരും യക്ഷകിന്നരകിമ്പുരുഷസിദ്ധസാദ്ധ്യവിദ്യാധരന്മാരും, മഹർഷിമാരും, എല്ലാ ലോകങ്ങളിലും ഒന്നുപോലെ ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങൾ ആയ നാലുവിധ പുരുഷാർത്ഥത്തിനുവേണ്ടി ഇടവിടാതെ പൂജിക്കയും, സേവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. പരമേശ്വരൻ, സ്വതന്ത്രമായ സ്വലിംഗപ്രഭാവംകൊണ്ടും അനേകരൂപങ്ങളായ മൂർത്തിവിശേഷങ്ങളെ കൈക്കൊണ്ടും തന്റെ എല്ലാ ഭക്തജനങ്ങളുടേയും അഭീഷ്ടങ്ങളെ സാധിച്ചു കൊടുക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. കൈലാസപർവ്വതത്തിലെ ഉമാപരമേശ്വരക്ഷേത്രത്തിനു സമീപത്തിലുള്ള പവിത്രമായ ശിവതീർത്ഥക്കരയിൽ ഭക്തന്മാർ

ക്ക് പരമേശ്വരപൂജ ചെയ്യുന്നതിന് യോഗ്യമായി, നവരത്നങ്ങൾ പതിച്ചു ചന്ദ്രകാന്തക്കല്ലുകൾ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു ആയിരംകാൽമണ്ഡപം ഉണ്ട്. ചന്ദ്രൻ, നക്ഷത്രങ്ങളോടുകൂടെ പരമേശ്വരനെ വന്ദിക്കാൻ വന്നു കാത്തുനില്ക്കുകയാണോ എന്ന് ആ മണ്ഡപം കണ്ടാൽ തോന്നിപ്പോകും. ആ മണ്ഡപമദ്ധ്യത്തിൽ നാനാരത്നങ്ങൾ കൊണ്ടു വിചിത്രമായി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള സിംഹാസനത്തിൽ വ്യാഘ്രചർമ്മം വിരിച്ച് അതിൽ എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുന്ന ശിവധ്യാനപരായണനും, രുദ്രാക്ഷമാലാഭൂഷിതകണ്ഠനും, സുപ്രസന്നമുഖപങ്കജനും, സർവ്വശാസ്ത്രവിശാരദനും, വ്യാസശിഷ്യനും മഹാപ്രാജ്ഞനും, പൌരാണികശിരോമണിയും ലോകോപകാരിയും ആയ സൂതപൌരാണികനോട് ശിവഭക്തന്മാരായ, ശൌനകൻ, സനന്ദനൻ, പ്രഭാകരൻ, ഉഗ്രവീര്യൻ, മഹാവീര്യൻ, മഹാകർണ്ണൻ, മഹേശൻ, മഹായോഗി, ജിതക്രോധൻ, ശൈവപ്രിയൻ, ഉത്തമൻ, യോഗനിഷ്ഠൻ, ധർമ്മനിഷ്ഠൻ, തപോനിഷ്ഠൻ, മഹാവ്രതി, ശിവഭക്തൻ, ശിവാനന്ദൻ, കപിലാദി എന്നിങ്ങനെയുള്ള പുണ്യാത്മാക്കളോടുകൂടിയ മുനിജനങ്ങൾ ചെന്നുവന്ദിച്ചുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു.

അല്ലയോ സംസാരസാഗരത്തിൽ നിന്നു തരിപ്പിക്കുന്ന ഭഗവാനേ! ശൈവ തത്വ! സമസ്തശിവപുരാണങ്ങളുടെ ലോകാനുഗ്രഹൈകമഹാത്മാവേ! സർവ്വും ശിവമയമാണെന്നുള്ള അനുഭവമുണ്ടായിട്ടുള്ള മഹാമനസ്സേ! ഭഗവാൻ ഇതിനുമുൻപ് പുരാണങ്ങളായ ബ്രാഹ്മം, വൈഷ്ണവം, ശൈവം മുതലായിട്ടുള്ള എല്ലാ മുഖ്യ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യങ്ങളും തീർത്ഥങ്ങളുടെ വൈഭവങ്ങളും ഞങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുതന്നു. കേട്ടതിനാലെല്ലാം ഞങ്ങൾ അത്യന്തം സന്തുഷ്ടരായി. ഇപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്ക് ചോദിക്കുവാനുള്ളതായ ഭഗവാൻ ഞങ്ങളുടെ അജ്ഞാനം നീക്കുവാനായി ഒന്നുകൂടി വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞുതരണം. ഇതിൽ മുഖ്യമായും ഞങ്ങൾക്കറിയേണ്ടത്, വേദശാസ്ത്രപുരാണേതിഹാസങ്ങൾ എന്നിവകൊണ്ടും അറിയുന്നതിനു സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത പരബ്രഹ്മസ്വരൂപിയായ ഭഗവാൻ പരമേശ്വരന്റെ എല്ലാ സ്ഥാനങ്ങളിൽവച്ചും മഹത്തായ സ്ഥാനവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ വച്ച് പുണ്യതമവും മഹത്തരവും നിത്യസാന്നിദ്ധ്യത്തോടുകൂടിയതുമായ ക്ഷേത്രവും, സർവ്വപാപവിനാശം ചെയ്യുന്ന തീർത്ഥവും, ഉൽകൃഷ്ടമായ മോക്ഷത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന മൂർത്തിയും ഏതാണെന്നാണ്.

കാരുണ്യവിഗ്രഹനായ സൂതൻ, സർവ്വജ്ഞനായി, സദാശിവനായി, ശങ്കരനായി, ജഗദ്ഗുരുവായി, ശ്രീമാനായി, കരുണാമൂർത്തിയായി, ത്രിനേത്രനായി, ചന്ദ്രശേഖരനായി, വ്യാഘ്രചർമ്മധാരിയായി, സ്ഫടികമണിപോലെ നിർമ്മലമായുള്ള ശരീരത്തോടു കൂടിയവനായി, ത്രിശൂലം, ഡമരുവും, അഭയവും, വരവും കൈകളിൽ ധരിച്ചിരിക്കുന്നവനായി, വ്യാഘ്രചർമ്മാവൃതമായിരിക്കുന്ന വീരാസനത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവനായി, സപ്തർഷിസേവിതനായി, സർവ്വജ്ഞനായി, സനകാദിമുനികളുടെ ജ്ഞാനോപദേഷ്ടാവായി, ചന്ദ്ര

ല്ലാതവരായി, സനകാദികളായിരിക്കുന്ന യോഗികളാലും ഗന്ധർവ്വന്മാരാലും സേവിക്കപ്പെട്ടവനായിരിക്കുന്ന പരമശിവന്റെ പാദയുഗളത്തെയും വിഷ്ണ്വാദികളായ ദേവന്മാരെയും ധ്യാനംകൊണ്ടു നമിച്ചിട്ട് മഹർഷിമാരുടെ മുൻപറഞ്ഞ ചോദ്യത്തിന് താഴെവരുമാറു് ഉത്തരം പറവാൻ തുടങ്ങി.

അല്ലയോ ശിവഭക്തിപരായണന്മാരായ മഹർഷിമാരെ! നിങ്ങൾ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ. കൈലാസവാസിയുടെ നിവാസസ്ഥാനങ്ങൾ എല്ലാററിലും വച്ച് പരമശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. അതു് സർവ്വസൌഖ്യങ്ങളെയും ദാനംചെയ്യുന്നതും, ചതുർവ്വർഗ്ഗഫലത്തെ ഉടനടി കൊടുക്കുന്നതും, സംപൽപ്രാപ്തിയുള്ളവരായ ബ്രഹ്മവിഷ്ണ്വാദികളാൽ പോലും സേവിക്കപ്പെടുന്നതും ആകുന്നു. ആ സ്ഥലമാഹാത്മ്യത്തെപ്പററി പണ്ട് കുംഭസംഭവമഹർഷി വസിഷ്ഠാദി മഹാത്മാക്കളോട് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അഗസ്ത്യൻ സ്കന്ദനിൽനിന്നും, സ്കന്ദൻ പരമശിവനിൽനിന്നും ആണു് അതിന്റെ മാഹാത്മ്യം ഗ്രഹിച്ചതു്. എന്റെ ഗുരുവായ വ്യാസനിൽനിന്ന് ഞാനും അതിനെ ഗ്രഹിച്ചു. ആ സ്ഥലം കേൾക്കുന്ന മാത്രയിൽതന്നെ സകലപാപങ്ങളെയും ഇല്ലാതാക്കുന്നതും മോക്ഷത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതും ആയ ഹാലാസ്യം ആണു്. എല്ലാ പുരാണസംഹിതകളിലും പുണ്യസ്ഥലങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പററി വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യവും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും സ്കാന്ദപുരാണത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ ഒന്നിലും ഹാലാസ്യത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെക്കുറിച്ച് വിശദമായി വിസ്തരിച്ചിട്ടില്ല. വേദങ്ങളിൽ നിഗൂഢങ്ങളായിരിക്കുന്ന അർത്ഥതത്വങ്ങളെ വിവരിച്ചുപ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളാണല്ലോ പുരാണങ്ങൾ. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ശ്രുതിസാരങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന സ്കാന്ദപുരാണം നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം. ആ സ്കാന്ദപുരാണം ആറുസംഹിതകളോടും അമ്പതു ഖണ്ഡങ്ങളോടും കൂടിയതാണു്. ആറുസംഹിതകളിൽ ഒന്നാമത്തേതു് സനൽകുമാരപ്രോക്തവും, രണ്ടാമത്തേതു് സൂതപ്രോക്തവും, മൂന്നാമത്തേതു് ശങ്കരപ്രോക്തവും, നാലാമത്തേതു് വിഷ്ണുപ്രോക്തവും, അഞ്ചാമത്തേതു് ബ്രഹ്മപ്രോക്തവും, ആറാമത്തേതു് സൂര്യപ്രോക്തവും ആകുന്നു. ഇതിൽ ശങ്കരസംഹിതയെ പണ്ട് പരമശിവൻ ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുമ്പോൾ ദേവിയുടെ മടിയിൽ ഇരുന്നിരുന്ന ഷൺമുഖൻ ഗ്രഹിക്കുകയും അതിനെ അദ്ദേഹം സ്വശിഷ്യനായ അഗസ്ത്യമഹർഷിയെ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അഗസ്ത്യൻ അതിനെ നൈമിഷാരണ്യത്തിൽ വച്ച് വസിഷ്ഠാദിമഹാത്മാക്കൾക്കു് ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു. ഇപ്രകാരം ശങ്കരപ്രോക്തമായ ശങ്കരസംഹിതയ്ക്കു് അഗസ്ത്യസംഹിതയെന്നും പേരുണ്ടായി. കേൾക്കുന്നവർക്കെല്ലാം ഇതു് കാമധേനുവിനെപ്പോലെ സകല ഇഷ്ടങ്ങളെയും പ്രദാനംചെയ്യുന്നതാണു്. ഞാൻ ഇപ്പോൾ ലോകഹിതത്തിനായി നിങ്ങൾക്കതിനെ ഉപദേശിച്ചുതരാം.

പണ്ട് വളരെ വളരെ പുരാതനമായിട്ടുള്ളതും ആർക്കും മുക്തിനല്കുന്നതും വേഗവതിയിലെ പുണ്യജലംകൊണ്ട് പാവനമായ ഭൂതലത്തോടുകൂടിയ

ളും വിശ്വൈകനിലയ പവിത്രതയുടെയും വിശ്വനാഥനായ പരമേശ്വരന്റെ യും നിത്യസാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടു് സർവ്വസിദ്ധികളെയും ദാനംചെയ്യുന്നതും ആയ ശ്രീ കാശിയിലുള്ള വിശ്വനാഥക്ഷേത്രത്തിൽ ശിവലിംഗം പ്രതിഷ്ഠിക്കാനായി സത്യലോകത്തിൽനിന്നും ആഗതനായ ലോകപിതാമഹനായ ബ്രഹ്മാവു് അവിടെവെച്ചു് പത്തു അശ്വമേധംചെയ്തു. ആ അവസരത്തിൽ അവിടെ തൊണ്ണൂറായിരത്തോളം പുണ്യക്ഷേത്രവാസികളും യജ്ഞവിദ്യാവിശാരദന്മാരും ചിരന്തനന്മാരും ആയ വസിഷ്ഠവാമദേവാദിമഹർഷികൾ ബ്രഹ്മാവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം അശ്വമേധയജ്ഞം ചിത്രഭാനുവാകു ന്നവിന്റെ ഹവിർഭാഗങ്ങളെല്ലാം ദേവകൾക്കെല്ലാം ദിവ്യങ്ങളായ രത്നകാഞ്ചനാദികളും വസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും ദാനംകൊടുത്തു പ്രസാദിപ്പിക്കയുംചെയ്തു. അതിൽപിന്നെ ലോകകല്യാണാർത്ഥികളായ വസിഷ്ഠൻ തുടങ്ങിയ മഹർഷിമാർ എല്ലാം ബ്രഹ്മാവിന്റെ അനുജ്ഞപ്രകാരം തീർത്ഥങ്ങളിൽ സ്നാനംചെയ്വാൻ തുടങ്ങി. വസിഷ്ഠവാമദേവാദികളായി അവിടെ കൂടിയിരുന്ന മഹർഷിമാരും ആരെല്ലാമാണെന്നു പറയാം. വസിഷ്ഠൻ, വാമദേവൻ, ഗൌതമൻ, വാത്സ്യൻ, ഭൃഗു, ജൈമിനി, കാശ്യപൻ, യാജ്ഞവല്ക്യൻ, പരാശരൻ, ശതാനന്ദൻ, അംഗിരസ്സു്, അത്രി, കൌശികൻ, ശക്തി, ശുകൻ, വേദവ്യാസൻ, കശ്യപൻ, വാല്മീകി, കണ്വമുനി, സനൽകുമാരൻ, സനകൻ, സനന്ദനൻ, സനാതനൻ, പുലസ്ത്യൻ, പുലഹൻ, ദക്ഷൻ, വിശ്വാമിത്രൻ, നാരദൻ തുടങ്ങിയ അനേകംപേരും ബ്രഹ്മർഷിമാരായ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷികൾ, അവർ അനേകങ്ങളായ പ്രസിദ്ധങ്ങളായ എല്ലാ തീർത്ഥങ്ങളിലും സ്നാനംചെയ്തിട്ടു്, വിനായകനെയും, ദുർഗ്ഗാദികളെയും, വിശ്വേശ്വരൻ തുടങ്ങിയ ദേവന്മാരെയും, കാലഭൈരവാദികളെയും, അവിമുക്തേശ്വരൻ മുതലായ ദേവന്മാരെയും, വന്ദിച്ചു് പ്രദക്ഷിണംചെയ്തു്, പഞ്ചക്രോശമധ്യത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന മറ്റുലിംഗങ്ങളെയെല്ലാം അർച്ചിച്ചു്, പഞ്ചോപചാരങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഭക്തിപൂർവ്വം പൂജിച്ചു് മഹർഷിമാർക്ക് ഏറ്റവും സന്തോഷം വന്നു. അനന്തരം അവർ മണികർണ്ണികയിൽ പ്രവേശിച്ചു് സ്നാനംചെയ്തു് അനേകതീർത്ഥങ്ങളായ തപസ്സിദ്ധന്മാരെ നമിച്ചു് വിധിപ്രകാരമുള്ള മദ്ധ്യാഹ്നക്രിയയും മോക്ഷപ്രദമായ് കാശീക്ഷേത്രവാസംകൊണ്ടു് തൃപ്തരായി, സ്വർഗ്ഗമന്ദാരാദികളും പുഷ്പമാല്യങ്ങളും ഫലങ്ങളും മറ്റും കൊണ്ടു് വിശ്വനാഥനെ പൂജിച്ചു് ഭക്തിയോടുകൂടെ മഹാസ്തോത്രങ്ങളെ ഉച്ചരിച്ചു് മുക്തിമണ്ഡപത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു് വിശ്രമിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ വൃദ്ധന്മാരും വേദപാരായണശീലന്മാരും മഹാതപസ്വികളും ശാന്തന്മാരും സത്യവാദികളുമായ വിഷ്ണുഭക്തിമാന്മാരായ മഹാഭാഗ്യവാന്മാരും വിശേഷദർശനവും ചെയ്യുന്നതിനായി അവിടെ വന്നു. വസിഷ്ഠാദിമഹർഷികൾ അവരെക്കണ്ടു് അത്യന്തം സന്തുഷ്ടന്മാരായി ആസനങ്ങൾ നൽകിയിരുത്തി [illegible] ചെയ്തിട്ടും അവരുടെ ശുശ്രൂഷചെയ്തു ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം നിന്നും ഇവ അന

ദ്ദകാനനത്തിൽ എന്തിനാണു എന്നുചോദിച്ചു.

വിഷ്ണുവ്യാസാദിമഹർഷിമാർ അതുകേട്ടുപറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ മുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഞങ്ങൾ മുമ്പൊരിക്കൽ ഭൂതപാർശ്വത്തിൽനിന്നു ബ്രഹ്മലോകത്തിൽ പോയിരുന്നു. അവിടെവെച്ച് ഞങ്ങൾ പുരാതനന്മാരും പൌരാണികന്മാരുമായ ശ്രേഷ്ഠന്മാരിൽ നിന്നും അനാദിവനമെന്നു പ്രസിദ്ധമായ ശ്രീകാശിയുടെ വാചാമഗോചരമായ മാഹാത്മ്യം ഗ്രഹിച്ചു. പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ശ്രീകാശിയും പുണ്യതീർത്ഥങ്ങളിൽ മണികർണ്ണികയും, ശിവലിംഗങ്ങളിൽ വിശ്വനാഥലിംഗവും, പുണ്യകാലങ്ങളിൽ അമാവാസ്യയും ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളതാണെന്നാണല്ലോ പൌരാണികന്മാർ പറയുന്നതു്. ആഷാഢമാസത്തിൽ കൃഷ്ണപക്ഷവും സോമവാരവും ഒന്നിച്ചുചേരുന്നതു മറ്റെന്നാൾ ആണ്. ആ പുണ്യകാലത്തിൽ മണികർണ്ണികയിൽ സ്നാനംചെയ്യാനാണ് ഞങ്ങൾ വന്നിരിക്കുന്നതു്. വിശ്വനാഥന്റെ സന്നിധാനത്തിൽനിന്നും ഉത്തരപൂർവ്വമായി ഒഴുകുന്ന പാവനമായ മണികർണ്ണികയിൽ സ്നാനംചെയ്താൽ സകലപാപങ്ങളും തീരുമെന്നുമാത്രമല്ല കൈവല്യവും ലഭിക്കുന്നതാണ്. ദേവനായ വിശ്വനാഥൻ വിശാലാക്ഷിയായ ദേവിയോടും ബ്രഹ്മാവിഷ്ണുമഹേന്ദ്രാദിദേവന്മാരോടും കുമാരൻ തുടങ്ങിയ ഗണാധിപന്മാരോടുംകൂടെ വൃഷഭാരൂഢനായി പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ച് അവർക്കു ഉത്തമമുക്തികൾ നൽകുകയും ചെയ്യും. ശിവതീർത്ഥൻ തുടങ്ങിയ മഹർഷിമാരാണ് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞതു്. അതുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ വിശ്വനാഥനെ കാണ്മാനായിട്ടു പോകയാണ്. ഇന്നു ത്രയോദശി. മറ്റെന്നാൾ അമാവാസ്യയും സോമവാരവും ആണ്. അന്നു കാശിയിൽ നമുക്കെല്ലാവർക്കും ഒന്നിച്ചു സ്നാനംചെയ്യണം. മഹർഷിമാർ ഇതുകേട്ട് പുണ്യകാലവും തീർത്ഥലിംഗമാഹാത്മ്യങ്ങളും നമുക്കുപദേശിച്ചുതന്ന് ഇവർ നമ്മെ പവിത്രന്മാരാക്കിയതിനാൽ നമ്മുടെ ജന്മം സഫലമായി എന്ന് അന്യോന്യം പറഞ്ഞു. അനന്തരം വസിഷ്ഠൻ മഹർഷിമാരെനോക്കി അല്ലയോ മുനിമാരേ! ഇവർ പറഞ്ഞതെല്ലാം സത്യംതന്നെ; എല്ലാവ്രതങ്ങളിലുംവെച്ച് സോമവാരവ്രതം ശ്രേഷ്ഠമാണ്. ശിവവ്രതം അതിനേക്കാളും ഉത്തമം ആകുന്നു. ശിവവ്രതങ്ങളിൽവെച്ച് ശിവരാത്രി ശ്രേഷ്ഠമാണ്. സോമവാരവും അമാവാസ്യയും ഒത്തുവരുന്ന പുണ്യദിവസം മുപ്പതുകോടി ശിവരാത്രിക്കു സമമാണ്. ആഷാഢമാസത്തിൽ അങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽ അതിനു തുല്യമായ പുണ്യദിവസം മറ്റൊന്നും ഇല്ല. അന്നു തീർത്ഥത്തിലും പരമശിവന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം ഉണ്ടാകും. അവിടെ നാമും കൃതാർത്ഥന്മാരായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്യും. ത്രികാലജ്ഞാനിയായ ശിവതീർത്ഥമഹർഷിയുടെ വാക്യം ഒരിക്കലും അസത്യമായി വരുന്നതല്ല.

അതുകേട്ടപ്പോൾ വസിഷ്ഠമഹർഷിയുടെ ഇപ്രകാരമുള്ള വാക്കുകൾ കേട്ട് വിഷ്ണ്വാദികളെ ഭക്ത്യാദരപൂർവ്വം പൂജിച്ചു്, ഷഡ്രസയുക്തങ്ങളായ ഭക്ഷ്യഭോജ്യപേയങ്ങൾകൊണ്ടും താംബൂലങ്ങൾകൊണ്ടും നല്ല വസ്ത്

ങ്ങൾകൊണ്ടും മററും സൽക്കരിച്ചുതൃപ്തിപ്പെടുത്തി എല്ലാവരുംകൂടെ പുണ്യകാലത്തെയും പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടവിടെ വസിച്ചു. അമാവാസ്യ പ്രാപ്തമായ ഉടൻതന്നെ അവർ എല്ലാവരുംകൂടി മണികൎണ്ണികയിൽചെന്നു സ്നാനംചെയ്തു്, പാപങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്ന മന്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടു് പരമേശ്വരനെയും പാൎവ്വതിയേയും ധ്യാനിച്ചു്, നിത്യകൎമ്മങ്ങളെല്ലാം വഴിപോലെ നടത്തിക്കഴിച്ചു് വിശ്വനാഥസന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ചു്. ശാസ്ത്രോക്തമായപ്രകാരം പഞ്ചശുദ്ധിയും ചെയ്തു്, ജ്യോതിൎമ്മയമായിരിക്കുന്ന ശിവലിംഗത്തെ പഞ്ചഗവ്യംകൊണ്ടും പഞ്ചാമൃതംകൊണ്ടും ഫലോദകംകൊണ്ടും പുഷ്പോദകംകൊണ്ടും ഗന്ധതോയംകൊണ്ടും അവിടെയുള്ള സകല തീൎത്ഥങ്ങൾകൊണ്ടും നിറഞ്ഞ ഗംഗാജലംകൊണ്ടും പാലുകൊണ്ടും ഇളനീർകൊണ്ടും പനിനീരുകൊണ്ടും അഭിഷേകം കഴിച്ചു് വിധിപ്രകാരം ഉദ്വൎത്തനം ചെയ്തു് പിന്നെയും നനച്ചു, നിൎമ്മലവസ്ത്രംകൊണ്ടു് ശിവലിംഗം തുടച്ചു് ഗന്ധലേപനംചെയ്തു്, നിൎമ്മലങ്ങളായുള്ള പുഷ്പങ്ങൾകൊണ്ടും ധൂപദീപങ്ങൾകൊണ്ടും അനേകവിധത്തിൽ ഉള്ള മധുരങ്ങളായ നൈവേദ്യസാധനങ്ങൾകൊണ്ടും നീരാജനംകൊണ്ടും പൂജിച്ചു് സൎവ്വത്തെയും, സൎവ്വസിദ്ധികളെയും നൽകുന്നതും സൎവ്വഭൂതങ്ങളിലും വെച്ചു് ശ്രേഷ്ഠവും നിത്യവും സൎവ്വപാപങ്ങളെയും നശിപ്പിക്കുന്നതും രോഗത്തെ കളയുന്നതും സൎവ്വലോകങ്ങളെയും സാധിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നതും ലോകപാപ്പന്മാരുടെ ശോകത്തെ ദൂരീകരിക്കുന്നതുമായ പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രം അവർ ഒരു ലക്ഷം പ്രാവശ്യം സ്വരമായും മൗനമായും ജപിച്ചു. ഉടനെ സൎവ്വജ്ഞനും, സൎവ്വഗനും സർവ്വനും, സൎവ്വഭൂതങ്ങളുടെയും ഹൃദയത്തിൽ തന്നെത്തന്നെ കാണിക്കുന്നവനും അതിസ്വരൂപനും സച്ചിദാനന്ദഘനനും ആയ ഭഗവാൻ വിശ്വനാഥൻ മനോഹരമായ ശോഭയോടുകൂടി ഭക്തന്മാരായ ആ മഹൎഷിമാരുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചു.

ഉടനെ ഭക്തന്മാരായ ആ മഹൎഷിമാർ ജയഘോഷത്തോടുകൂടെ പിന്നെയും പിന്നെയും നമസ്കരിച്ചിട്ട് ഭക്തിയോടുകൂടെ ആനന്ദസ്വരൂപനായി ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചു.

നമസ്തേ ദേവദേവേശ! നമസ്തേ ജഗതാംപതേ!
നമസ്തേ ചന്ദ്രചൂഡായ നമസ്തേ ശൂലധാരിണേ!
നമസ്തേ കാലകാലായ നമസ്തേ ലോകധാരിണേ!
നമസ്തേ വേദവേദ്യായ നമസ്തേ പുണ്യമൂൎത്തയേ!
നമസ്തേ ബ്രഹ്മരൂപായ നമസ്തേ വിഷ്ണുരൂപിണേ!
നമസ്തേ രുദ്രരൂപായ നമഃ ഈശാനരൂപിണേ!
നമ ഋഷിമുനീശായ നമഃ പരശിവായ തേ!
നമോ ദേവായ മഹതേ! മഹേശായ മഹാത്മനേ!
നമഃ പൎവ്വതരാജസ്യ കന്യകാപതയേ നമഃ
പ്രണതാൎത്തിഹരായാസ്തു പ്രത്യക്ഷായ നമോ നമഃ
വിശ്വായ വിശ്വനാഥായ വിശ്വധാമായ തേ നമഃ

നമോ ഭക്തജനശ്രേഷ്ഠ കാരണായാമലായ തേ
നമസ്തേ ത്ര്യംബക മന്ത്രവേദ്യായ നമഃ
നമസ്തേ ധ്യാനഗമ്യായ ഭാഗ്യസ്വരൂപായ നമഃ
നമസ്തേ ഹരികേശായ പഞ്ചാസ്യായ പരായ നമഃ
പൂജ്യാനാം പതയേ ഇത്ഥം നമസ്തേ പരമാത്മനേ!
നമശ്ശിവായ ത്രിലോകപൂജ്യായ ചിദാനന്ദാത്മായ ഗുണാതീതായ
വിമുക്തന്മാർക്കു പ്രതിബോധനായ ശോഭനരൂപായ നമശ്ശിവായ.

ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചിട്ട് പിന്നെയും ആ മുനിശ്രേഷ്ഠന്മാർ ഭഗവാനെ സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരം ചെയ്തു. കരുണാനിധിയായ ഭഗവാൻ ഉടൻതന്നെ ഭക്തന്മാരായ മഹർഷിമാരെ നോക്കി, സന്തോഷത്തോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.—അല്ലയോ വ്രതികളായ മുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ഭക്തികൊണ്ടും, സ്തോത്രങ്ങൾകൊണ്ടും ഏറ്റവും പ്രസാദിച്ചു. എന്റെ പ്രസാദംകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്ക് നിഷ്പ്രയാസമായി സംസാരസാഗരത്തെ സന്തരണം ചെയ്വാൻ ശ്രേയസ്സും, ഭോഗാനുഭവങ്ങളും കൈവല്യപ്രാപ്തിസാധനവും നിങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. എല്ലാവരും സ്തോത്രങ്ങൾ ചൊല്ലി എന്നെ ഭജിക്കുന്നവർക്ക് ഞാൻ തീർച്ചയായും ഒടുവിൽ ധർമ്മാർത്ഥകാമങ്ങളും മുക്തിയും കൊടുക്കും.

മഹർഷിമാർ അതുകേട്ട് ഭഗവാനോടു, അല്ലയോ ഭഗവാനേ! പാർവ്വതീനാഥ! സർവ്വാഭീഷ്ടങ്ങളും ഭക്തന്മാർക്ക് കൊടുക്കുന്നവനേ! അങ്ങ് ഞങ്ങൾക്കു ഒരു വരം തരുന്നു എങ്കിൽ മറ്റൊന്നും വേണ്ട. നിശ്ചലമായും ശ്രേഷ്ഠമായും ഉള്ള ഭക്തി ഞങ്ങൾക്ക് എല്ലാക്കാലത്തിലും ഒരുപോലെ ഭഗവൽ പാദാരവിന്ദങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഭഗവാൻ അതുകേട്ട് അങ്ങിനെതന്നെ ഭവിക്കട്ടെ സംശയമില്ല. എന്നരുളിച്ചെയ്ത് എല്ലാ മഹർഷിമാരും കാണ്കെത്തന്നെ സ്വലിംഗത്തിൽ മറഞ്ഞു. മഹർഷിമാർ പിന്നെയും ലിംഗരൂപിയായ ഭഗവാനെ ശ്രുതിപ്രമാണങ്ങളായ സ്തോത്രങ്ങൾകൊണ്ട് സ്തുതിച്ചു അനന്തരം അവർ മുക്തിമണ്ഡപത്തിൽ പോയി അതുസമീപത്തായ ദേവഗണങ്ങളെയും, നാലു ഭാഗങ്ങളിലും പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന മഹാനന്ദിയെയും ഗുരുവിനെയും, പുത്രദ്വയങ്ങളെയും, നമസ്കരിച്ചതിന്റെ ശേഷം അനേകദിക്കുകൾ ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങൾ അരുളിച്ചെയ്യുന്ന ദക്ഷിണാമൂർത്തിയെ സ്തുതിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപത്തിൽ ഇരുന്ന് വേദാഗമപുരാണേതിഹാസങ്ങൾ പാരായണം ചെയ്തു പരമശിവനെ സന്തോഷം വരുത്തികൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ സന്തോഷചിത്തന്മാരായ ആ മുനിപുംഗവന്മാർ മുനിശ്രേഷ്ഠനും ബ്രഹ്മാവിന്റെ പുത്രനുമായ നാരദമഹർഷിയോട് ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു.

അല്ലയോ ഭഗവൻ! നാഥ! കളങ്കമില്ലാത്തവനേ! തപോബലംകൊണ്ട് സർവ്വലോകങ്ങളിലും എന്നല്ല ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിന്റെ മറ്റിതരഭാഗങ്ങളിൽ ഒരുപോലെ സഞ്ചരിച്ചു സർവ്വവൃത്താന്തങ്ങളെയും അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള

അതു് എല്ലാ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിലുംവെച്ചു് സ്ഥാനംകൊണ്ടും തീർത്ഥംകൊണ്ടും മൂർത്തികൊണ്ടും വിശിഷ്ടമായ ശിവക്ഷേത്രം ഏതാണെന്നു പറഞ്ഞാലും!

നാരദൻ അതുകേട്ടു് മഹർഷിമാരോടു പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ മഹർഷിമാരേ! പണ്ടു സർവ്വജ്ഞനും മഹാത്മാവുമായ സനൽകുമാരൻ ഈ ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യങ്ങളെപ്പററി പറഞ്ഞതു വേദവ്യാസനോടാണു്. അദ്ദേഹത്തിനോടു ചോദിച്ചാൽ പറഞ്ഞുതരും.

ഉടനെ മഹർഷിമാർ സത്യവതിയുടെ പുത്രനായ വ്യാസന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു്, അല്ലയോ സർവ്വജ്ഞനായ വേദവ്യാസമഹാമുനേ! വിദ്വാന്മാരായ എല്ലാ ജ്ഞാനികളിൽവെച്ചും ശ്രേഷ്ഠൻ അങ്ങാണു്. പുരാണങ്ങളും, വേദങ്ങളും, ശാസ്ത്രങ്ങളും, ഇതിഹാസങ്ങളും, കാവ്യങ്ങളും, അലങ്കാരങ്ങളും, നാടകങ്ങളും; സ്മൃതികളും ഇവയെ വഴിപോലെ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവരിലും പറയുന്നതിനും പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും സമർത്ഥരായിട്ടുള്ളവരിലും അങ്ങുതന്നെയാണു് പ്രധാനി. ഈ വിഷയത്തിൽ അങ്ങേക്കു തുല്യനായി ഭൂമിയിൽ ആരും ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു് ദയവുചെയ്തു് ഭൂമിയിലുള്ള എല്ലാ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിലുംവെച്ചു് പുരാതനവും ഉത്തമവും ആയ ശിവക്ഷേത്രം ഏതാണെന്നു പറഞ്ഞുതരണമെന്നപേക്ഷിച്ചു.

ഉടനെ വേദവ്യാസൻ, മനസ്സുകൊണ്ടു ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു്, എല്ലാശിവഭക്തന്മാരിൽവെച്ചും ശ്രേഷ്ഠൻ ഈ അഗസ്ത്യമഹർഷിയാണു്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്വം ആരാലൊന്നും പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കാവുന്നതല്ല. ഇദ്ദേഹം പരമശിവന്റെ പുത്രനായ ഷണ്മുഖഭഗവാനിൽ നിന്നും സർവ്വശാസ്ത്രങ്ങളും പഠിച്ചുവന്നാണു്. പണ്ടു് ബ്രഹ്മാവും, വിഷ്ണുവും, ദേവേന്ദ്രനും, മററുള്ള ദേവന്മാരും എല്ലാംകൂടി കൈലാസത്തിൽ ഒന്നിച്ചുചേർന്നപ്പോൾ ഭാരമില്ലാതെയായതുകൊണ്ടു് ഭൂമിയുടെ ദക്ഷിണഭാഗം ഉയരുകയും ഉത്തരഭാഗം താഴുകയും ചെയ്തു. ഉടനെ പരമശിവൻ അഗസ്ത്യനെ തെക്കോട്ടേക്കു പറഞ്ഞയച്ചു. അഗസ്ത്യൻ ചെന്നുകൂടനെ ദക്ഷിണഭാഗവും സമാവസ്ഥയിൽ ആയി. അഗസ്ത്യൻ ഇതാ വരികയാണു്. ഭക്തശിരോമണിയായ ഇദ്ദേഹത്തോടപേക്ഷിച്ചാൽ ഉത്തമക്ഷേത്രം ഏതെന്നു പറഞ്ഞുതരും എന്നു പറഞ്ഞു.

ഉടനെ മഹർഷിമാർ, സദാശിവധ്യാനനിരതനും, ശിവഭക്താഗ്രഗണ്യനും, ശാന്തനും, വേദശാസ്ത്രവിശാരദനും, തപോധനനും, ജിതേന്ദ്രിയനും, സൂര്യനെപ്പോലെ പ്രകാശമായ തേജസ്സോടുകൂടിയവനും, സർവ്വപ്രാണിഹിതനിരതനും ആയ അഗസ്ത്യമഹർഷിയോടു് ഉടനെ അപേക്ഷിച്ചു.

“അല്ലയോ സ്കന്ദനിൽനിന്നുവെച്ചു് അഭ്യസിച്ചവനും പുരാതനമഹാമുനേ! അങ്ങു് അറിയപ്പെടും. എല്ലാ വേദാന്തശാസ്ത്രങ്ങളേയും

ശിവങ്കരനായ മഹാഗുരോ! അങ്ങ് ജയിച്ചാലും. സ്കന്ദവിഘ്നേശനാദിപതിന് പതി(തിരിച്ചില) ളതനായിരിക്കുന്ന മഹാപ്രഭോ! അങ്ങ് ജയിച്ചാലും. അല്ലയോ കരുണാകര! അങ്ങു എല്ലാംകൊണ്ടും പരമശിവനു തുല്യനാണ്. മഹാപാപപ്രവാസിയായ ഞാൻ അവിടത്തെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ട് ഉയർന്ന ജ്ഞാനസമാധാനതയിൽ എത്തി. സമുദ്രം മുഴുവൻ കുടിച്ചു വറ്റിച്ചിട്ട് വാതാപിയേയും ഇല്വലനേയും കൊന്നതും അവിടുന്നാണ്. ചന്ദ്രാദിത്യാദിഗതിതടയായ വിന്ധ്യന്റെ അഹമ്മതിയടക്കിയതും മറ്റാരുമല്ല. അരുവ്യദ്രിയിലെത്തിൽ ഓരോ ദിവസവും സ്നാനംചെയ്ത്, വേദാദ്ധ്യയനം ബ്രഹ്മചര്യം, നിത്യകൃത്യങ്ങളെല്ലാം നടത്തി, വിധിപ്രകാരം ഷോഡശോപചാരങ്ങൾകൊണ്ട് ശിവലിംഗാർച്ചനം ചെയ്തു, മൂന്നു സന്ധ്യയിലും ഒരുപോലെ ശിവപൂജനത്തത്പരനായി അങ്ങല്ലാതെ എന്തൊരു മഹർഷിയാണുള്ളത്. മഹേശസൂത്രങ്ങൾ പഠിച്ച് അതിൽനിന്നും ദ്രാവിഡഭാഷയും അതിന്റെ വ്യാകരണവും അലങ്കാരവും വൃത്തനിയമങ്ങളും മറ്റും ലോകോപകാരാർത്ഥം ഉണ്ടാക്കിയതും മുനിസത്തമനായ അങ്ങുതന്നെയാണ്. ഈ എല്ലാകാര്യങ്ങൾകൊണ്ടും മഹാത്മാക്കളായ എല്ലാ മഹർഷിമാരിൽവച്ചും ഉത്തമൻ അവിടുന്നുതന്നെ. അവിടത്തെ പരമശിവപ്രസാദത്താൽ ഭൂലോകത്തിൽ ഉള്ള സകല ശിവക്ഷേത്രങ്ങളും എല്ലാ തീർത്ഥങ്ങളും, പലപ്രകാരത്തിലുള്ള വസ്തുതകൾ തോന്നതാൻ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ശിവലീലകളും, സൂക്ഷ്മമായി അറിയാം. അവിടുന്നു ദയചെയ്തു അവ തെളിയിച്ചു കനിവോടെ ഭക്തിമുക്തിപ്രദായകമായ ക്ഷേത്രവും തീർത്ഥവും ലിംഗവും എന്താണെന്നു പറഞ്ഞുതരണം.

മഹർഷിമാരുടെ ചോദ്യംകേട്ട ലോപാമുദ്രാനാഥനായ അഗസ്ത്യമഹർഷി സന്തോഷാശ്രുക്കളോടുകൂടി മന്ദസ്മിതപൂർവ്വം ഗദ്ഗദസ്വരത്തിൽ അല്ലയോ മഹർഷിപുംഗവന്മാരേ! നിങ്ങളുടെ ചോദ്യം എന്തായാലും ഉചിതം തന്നെ. ഞാൻ വിവരമായി പറഞ്ഞുതരാം. നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് ഗണപതിയേയും, ശ്രീസ്കന്ദനേയും, സുന്ദരനാഥനേയും, ശ്രീഹാലാസ്യനാഥനായ പരമശിവനേയും നാഥയായ മീനാക്ഷീദേവിയേയും മനസ്സുകൊണ്ടു ധ്യാനിച്ച് ആനന്ദകണ്ണീരായി പഞ്ചാക്ഷരം ജപിച്ച് വളരെ വളരെ ഭക്തിയോടുകൂടെ സർവ്വലോകഹിതകരമായ ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യത്തെ താഴെ വിധമാറു പറവാൻ തുടങ്ങി.

൨-ാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം.

ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യം.



അല്ലയോ മഹർഷിമാരേ! പണ്ട് പരമശിവൻ ശ്രീപാർവതിക്ക ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുമ്പോൾ ദേവിയുടെ മടിയിൽ ഇരുന്ന കേട്ട സുബ്രഹ്മണ്യന്റെ അടുക്കൽ നിന്നും ഞാൻ പഠിച്ച പ്രകാരംതന്നെ നിങ്ങളോടും കേൾപ്പിക്കാം. ഹാലാസ്യത്തിന്ന തുല്യമായക്ഷേത്രവും, ഹേമപത്മിനീതീർത്ഥത്തിന്ന സദൃശമായ തീർത്ഥവും, സുന്ദരേശ്വരലിംഗത്തിന്ന സമമായ ശിവലിംഗവും മൂന്നുലോകത്തിലും ഇല്ല. ക്ഷേത്രം തീർത്ഥം ലിംഗം, ഇവയിൽ ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യംതന്നെ ആദ്യമായി കുറെ പറയാം. ഭക്തിപൂർവം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ. ഭൂമണ്ഡലത്തിൽ അനേകായിരത്തിലധികം പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളുണ്ട്. പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളെപ്പോലെ മറ്റു ക്ഷേത്രങ്ങൾ ശ്രേഷ്ഠങ്ങളല്ല. ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിൽ അറുപത്തെട്ടു ശിവക്ഷേത്രങ്ങൾ വിശേഷപ്പെട്ടവയാകുന്നവയും ആണ്. കൈലാസാദികളായ പതിനാറുക്ഷേത്രങ്ങൾ ആ അറുപത്തെട്ടു ക്ഷേത്രങ്ങളിലും പ്രധാനപ്പെട്ടവയാണ്. ആ പതിനാറിലും മുഖ്യങ്ങളായി നാലുമഹാക്ഷേത്രങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവ—ദർശനമാത്രത്തിൽ മുക്തിയെകൊടുക്കുന്നതും ചിദംബരമഹാലിംഗസാന്നിദ്ധ്യം കൊണ്ട സർവസിദ്ധികളെയും ദാനംചെയ്യുന്നതുമായ ശ്രീകാശിയും, ജന്മമുള്ളവർക്കു ഭക്തിയും മുക്തിയും നൽകുന്നതും സുരസേവിതവുമായുള്ള കാളഹസ്തീശലിംഗത്തിന്റെ നിത്യസാന്നിദ്ധ്യത്തോടുകൂടിയതും ദക്ഷിണകൈലാസം എന്ന് പ്രസിദ്ധമായ കാളഹസ്തിക്ഷേത്രവും ഭഗവാനായ നടേശൻ നിത്യവും ആനന്ദതാണ്ഡവം ചെയ്യുന്നതും ദർശനമാത്രത്താൽ ഭക്തിയും മുക്തിയും ലഭിക്കുന്നതും ആയ ചിദംബരവും, കേട്ട മാത്രയിൽതന്നെ സർവസിദ്ധികളും സംപ്രാപ്യമാകുന്ന ഹാലാസ്യവും ആണ്. ഇവയിൽ ചിദംബരം ദർശിച്ചാൽ മോക്ഷംകിട്ടും. കാശിയിൽ [illegible] മരിച്ചാൽ മുക്തി വരും. പൂജിച്ചാൽ കാളഹസ്തീശ്വരൻ പ്രസാദിക്കും. ഹാലാസ്യം ഓർമ്മയും പൂജയും കൂടാതെ ശ്രവണമാത്രത്താൽ എല്ലാ പാപികൾക്കും മുക്തികൊടുക്കും; ഇതാണ് ഇവ തമ്മിലുള്ള അന്തരം. ക്ഷേത്രവൈഭവംകൊണ്ടും തീർത്ഥവൈഭവം കൊണ്ടും ലിംഗവൈഭവം കൊണ്ടും ഹാലാസ്യത്തിന്ന തുല്യം ഒരു ക്ഷേത്രവും ഇല്ലെന്നുള്ളതിന് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. മഹാദേവൻ സർവദാവും ഇവിടെത്തന്നെയാണ് വാസം ചെയ്യുന്നത്.

മഹർഷിമാർ ഇതുകേട്ട് കൌതുകത്തോട്, അല്ലയോ അഗസ്ത്യമഹാമുനേ! അങ്ങു് കാശിയേക്കാൾ ഹാലാസ്യം ശ്രേഷ്ഠമെന്നു പറയുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണു്, എന്നു ചോദിച്ചു.

അഗസ്ത്യൻ ഇതുകേട്ട്, മഹർഷിമാരോടു് അതിന്റെ കാരണം സുബ്രഹ്മണ്യൻ പറഞ്ഞതുപോലെ തന്നെ ഞാൻ പറയാം. ബ്രഹ്മാവിന്റെ ഉപദേശസ്ഥാനവും, ചിന്മയനായ പരമശിവന്റെ ലീലാസ്ഥാനവും, ഭൂലോകത്തിലെ ശിവലോകവും ആയതുകൊണ്ടാണു് ഹാലാസ്യക്ഷേത്രം മറ്റെല്ലാ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽവച്ചും ഉത്തമമെന്നു പറയുന്നതു്. പണ്ടു ഭൂമിയിൽ ക്ഷേത്രങ്ങൾ ഇല്ലാതെ ഇരുന്ന കാലത്തിൽ പരമശിവൻ തനിക്കു ക്രീഡിക്കാനായിട്ടുണ്ടാക്കിയതാണു ഹാലാസ്യം. ഇതിന്റെ മാഹാത്മ്യം പരമശിവനല്ലാതെ മറ്റാരാലും പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ പ്രയാസമാണു്. ഹാലാസ്യം ശ്രവണംകൊണ്ടു് ധർമ്മസിദ്ധിയേയും, സ്മരണംകൊണ്ടു് അർത്ഥസിദ്ധിയേയും, ദർശനംകൊണ്ടു് കാമസിദ്ധിയേയും, നിരന്തരവാസംകൊണ്ടു് മോക്ഷസിദ്ധിയേയും നൽകും. കാശിമുതലായ പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങൾ മരണത്തിങ്കൽ മാത്രമേ മുക്തിയെ കൊടുക്കയുള്ളൂ. ഹാലാസ്യം ഇഹത്തിൽ വച്ചുതന്നെ മോക്ഷം കൊടുക്കും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ ജീവൻമുക്തിപുരമായ ഹാലാസ്യത്തിനു് തുല്യമായ ഒരു ക്ഷേത്രവും മൂന്നുലോകത്തിലും ഇല്ലെന്നു പറയുന്നതു്. പണ്ടു് ബ്രഹ്മഹത്യാപാപപീഡിതനായി ഭവിച്ചിരുന്ന ദേവേന്ദ്രന്റെ പാപം തീർന്നതു് ഹാലാസ്യദർശനത്തിനാലാണു്. അറിഞ്ഞും അറിയാതെയും ചെയ്തിട്ടുള്ള പാപംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞ ഒരുത്തൻതന്നെ ആയിരുന്നാലും ഹാലാസ്യത്തിൽ ചെന്നാൽ അവന്റെ സകല പാപങ്ങളും ഉടനെ നശിച്ചു മോക്ഷം ലഭിക്കും. കാമാഗ്നി തലയിൽക്കയറി മതിമറന്നു് അമ്മയെപ്പിടിച്ചു ഭോഗിക്കയും അച്ഛനെ കൊല്ലുകയുംചെയ്ത മഹാപാപിയായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻപോലും ഹാലാസ്യ പ്രവേശംകൊണ്ടു് ബ്രഹ്മഹത്യാപാപവിമോചിതനായി. ഏതു വസ്തുവും അഗ്നിയിൽ നശിക്കുന്നതുപോലെ എല്ലാ പാപവും ഉത്തമക്ഷേത്രമായ ഹാലാസ്യത്തിൽ നശിച്ചുപോകും. എറുമ്പുമുതൽ ആനവരെയുള്ള എല്ലാ ജീവികൾക്കും മോക്ഷംകൊടുക്കുന്നതായ ഒരു പുണ്യക്ഷേത്രം ഹാലാസ്യംപോലെ മറ്റൊന്നും ഇല്ല. ദേവദേവനായ ധൂർജ്ജടിയുടെ ശിരോഭൂഷണമായ അമൃതകിരണനിൽ നിന്നും ഒഴുകുന്ന അമൃതധാരകൊണ്ടു സർവ്വദാ നനയുന്നതിനാലാണു് ഹാലാസ്യക്ഷേത്രം ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തിനു മധുരാപുരിയെന്നുള്ള പേരുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. ചിദംബരസഭയിൽ നൃത്തമൊന്നു മാത്രമേ വിശേഷമായിട്ടുള്ളൂ. ഹാലാസ്യത്തിൽ അനേകവിധവിശേഷങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഭുവനങ്ങളിൽ വിശിഷ്ടങ്ങളായ അനേകം സ്ഥാനങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും ഹാലാസ്യത്തിനു തുല്യമായി ഒരു സ്ഥലവും ഒരു ക്ഷേത്രവും ഇല്ല. ഹാലാസ്യത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചുവച്ചു് അന്യസ്ഥാനങ്ങളിൽ പോയി തപോവ്രതങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു്, കയ്യിൽകിട്ടിയ പാൽപ്പായസം ഉപേക്ഷിച്ചുവച്ചു് മുട്ടിന്മേൽ പറ്റിയ ശർക്കര നക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുപോലെയാ

ണ്ട്. എല്ലാവൎഷം ഒന്നുപോലെ മുക്തികൊടുക്കുന്നതായ ഒരു സ്ഥലം ഭൂലോ
കത്തിൽ വേണമെന്നുള്ള വിചാരത്തിന്മേലാണ് പരമശിവൻതന്നെ ഈ
സ്ഥാനം ഏൎപ്പെടുത്തിയതു്. സൎവ്വസിദ്ധികളേയും ബ്രഹ്മാവിഷ്ണുമഹേന്ദ്രാ
ദികൾ പോലും മാഹാത്മ്യത്തെയാണ് സേവിക്കുന്നതു്. ഈ മഹാക്ഷേത്രം
സ്മരണമാത്രത്താൽ തന്നെ സൎവ്വപാപങ്ങളേയും സംഹരിച്ചുകളയുമെന്നു മാ
ത്രമല്ല ശാശ്വതമായ ഭക്തിയേയും മുക്തിയേയും നല്കുകയും ചെയ്യും. ഇവി
ടെ വാസം ചെയ്യുന്നവൎക്ക് ഒരു കാലത്തും ദാരിദ്ര്യമുണ്ടാവുകയില്ല. പു
ത്രമിത്രാദി സൎവ്വസമ്പത്തുകളും ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യും. മഹാദാനമായ അശ്വമേ
ധം, മഹാദാനങ്ങളോട്ടുകൂടിയ അഗ്നിഷ്ടോമം, അത്യഗ്നിഷ്ടോമം, ബൃഹസ്പ
തിയാഗം, അതിരാത്രം, സോമയാഗം, [illegible], [illegible], വാജപേ
യം, രാജസൂയം, വിശ്വജിത്തു മുതലായ മഹായാഗങ്ങൾ നടത്തിയവൎക്കു
ണ്ടാകുന്ന ഫലങ്ങളും, എള്ളു്, നെയ്യ് വിചിത്രവസ്ത്രങ്ങൾ, ആഭരണങ്ങൾ, ക
പിലപ്പശുക്കൾ, സസ്യപൂൎണ്ണങ്ങളായ ക്ഷേത്രങ്ങൾ, രത്നങ്ങൾ, സ്വൎണ്ണങ്ങൾ,
വെള്ളികൾ, വിവിധത്തിൽ ഉള്ള ധാന്യങ്ങൾ ദാസികൾ ഭവനങ്ങൾ
ഗജങ്ങൾ, അശ്വങ്ങൾ, മനോഹരങ്ങളായ യാനങ്ങൾ, കുടങ്ങൾ, കന്യക
കൾ, ഗ്രാമങ്ങൾ, പാദുകങ്ങൾ, മുതലായി വിലതീരാത്ത പല
ദാനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവൎക്കുണ്ടാകുന്ന ഫലങ്ങളും കാശിമുതലായ പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങ
ളിൽ നിരന്തരവാസം ചെയ്യുന്നവൎക്കുണ്ടാകുന്ന ഫലങ്ങളും മഹാദേവക്ഷേ
ത്രവാസികൾക്ക് നിഷ്പ്രയാസമായി ലഭിക്കുന്നു. മദ്യപാനം, ബ്രഹ്മവ
ധം, ശരണാഗതവധം, ഗുരുവധം, സ്ത്രീവധം, ബാലവധം, മാതൃവധം, ഗുരു
തല്പഗമനം, മോഷണം മുതലായ മഹാപാപങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവൎക്കും മാഹാത്മ്യ
സ്മരണം കൊണ്ട് പാപമോചനം സിദ്ധിക്കും. ഗംഗ, യമുന, നൎമ്മദ, സര
സ്വതി, ഗോദാവരി, ഗോമതി, ഗണ്ഡകി, സരയു, തമസ, കൃഷ്ണ, കാവേരി,
വേഗവതി, വേത്രവതി, താമ്രപൎണ്ണി, മുതലായ എല്ലാ പുണ്യതീൎത്ഥങ്ങളിലും
സ്നാനം ചെയ്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഫലം മാഹാത്മ്യശ്രവണം കൊണ്ടുമാത്രം
ഭക്തന്മാൎക്കു ഉണ്ടാകും. മാഹാത്മ്യത്തിൽവച്ചു് ഒരുദിവസം ഭക്ഷണം ഉപേക്ഷിച്ചാ
ൽ ലക്ഷംതവണ ചാന്ദ്രായണവ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചതിന്റെ ഫലം കിട്ടും. അ
ന്യക്ഷേത്രങ്ങളിൽ മാസോപവാസം ചെയ്യുന്നതിനു പകരം മാഹാത്മ്യത്തിൽ
ഏകോപവാസം ചെയ്താൽ മതിയാകും. മഹാത്മ്യത്തിൽ മൂന്നുനേരം ഉണ്ണ
ാതെ പാൎവ്വതീപതിയെ ഭജിക്കുന്ന മനുഷ്യന് അനേകായിരംവൎഷം ഇരു
ന്നുകൊണ്ടു തപസ്സു ചെയ്താൽ ഉണ്ടാകുന്നതിൽ കൂടുതൽ ഫലം ഉണ്ടാ
കും. കന്യാകുമാരിമുതൽപോയി സേതുസ്നാനം വ്രതമാചരിക്കുന്നഫലം മഹാ
ത്മ്യത്തിൽ പോയി ഒരു അഷ്ടമിനാളിൽ ഉപവസിച്ചാൽ ഉണ്ടാകും. അ
ൎദ്ധോദയം വ്രതംപിടിച്ചു മറെറാരു പുണ്യക്ഷേത്രത്തിൽ പട്ടിണി കിടന്നാൽ
ഉണ്ടാകുന്ന മുഴുവൻ ഫലവും മാഹാത്മ്യത്തിൽവച്ചു് ഒരു സോമവാരവ്രതമാ
ചരിച്ചു ഉപവസിച്ചാൽ അനായാസേന ലഭിക്കും. മഹാദേവക്ഷേത്രത്തിൽ
ഒരു ശിവരാത്രിനാളിൽ ഉപവസിച്ചാൽ അന്യക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഒരു വൎഷക്കാ
ലം താമസിച്ചു ഉപവാസവ്രതമനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമുണ്ടാകും. അന്ത

മില്ലാത്ത മഹത്വങ്ങളോടുകൂടിയ ഹാലാസ്യമഹാക്ഷേത്രത്തിന്റെമഹിമകൾ ഇന്നവണ്ണമെന്നു അനന്തനാഗങ്ങളെപ്പോലും പറഞ്ഞറിയിക്കുമാറാകുന്നതല്ല. ഹാലാസ്യത്തിൽ ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹം സാധിച്ചുംകൊണ്ടു പുരുഷാർത്ഥസാധനവും ഉപ്പനാസ്നാനവും ചെയ്തു സുഖമായി താമസിച്ചാൽ മറ്റൊരു സ്ഥലത്തു വയ്യകേവലം ചെയ്തു തപസ്സുചെയ്തു താമസിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന ഫലം ഉണ്ടാകും. ഹാലാസ്യത്തിൽവച്ചു ഒരുപിടി അരി ദാനംകൊടുത്താൽ മറ്റൊരു സ്ഥലത്തുവച്ചു ഷോഡശദാനം ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഫലം കിട്ടും. എന്നുവേണ്ട എന്തെല്ലാം ദാനങ്ങൾ ഉണ്ടോ ആ ദാനങ്ങൾ മുഴുവൻ ചെയ്ത ഫലവും എന്തു പ്രകാരത്തിൽ തപസ്സു ചെയ്യാമോ ആ പ്രകാരത്തിലെല്ലാം തപസ്സു ചെയ്ത ഫലവും എന്തു വിധത്തിൽ മന്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടോ ആ മന്ത്രങ്ങൾ എല്ലാം ജപിച്ച ഫലവും, എന്തെല്ലാം പ്രകാരത്തിൽ പൂജകൾ ചെയ്യാമോ ആ പൂജകൾ എല്ലാം ചെയ്ത ഫലവും, എന്തു യാഗമുണ്ടോ അതെല്ലാം ചെയ്തഫലവും, എന്തെല്ലാം തീർത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടോ അവയിൽ എല്ലാം സ്നാനംചെയ്തഫലവും എന്തെല്ലാം യോഗങ്ങൾ ഉണ്ടോ അവയെല്ലാം അനുഷ്ഠിച്ച ഫലവും ഹാലാസ്യത്തിൽ നിന്നും ലഭിക്കും. അതുകൊണ്ടു, ആത്മഹിതം ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഏതൊരുത്തനും പരമശിവന്റെ പ്രധാന നിവാസസ്ഥാനമായ ഹാലാസ്യത്തിൽ വസിക്കണം. എല്ലാംകൊണ്ടും എല്ലാ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിൽവച്ചും മാഹാത്മ്യമേറിയതു ഹാലാസ്യംതന്നെ. മുമ്പൊരിക്കൽ ബ്രഹ്മാവ്. കൈലാസാദികളായ അന്യ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളുടെ മഹത്വമെല്ലാം ഒരു ത്രാസിന്റെ ഒരു തട്ടിലും ഹാലാസ്യമഹാക്ഷേത്രത്തിന്റെ മഹത്വത്തെ മറ്റൊരു തട്ടിലുംവെച്ചു തൂക്കിയതിൽ ഹാലാസ്യമഹത്വം വളരെ ഉണ്ടാകയാൽ ഹാലാസ്യംതന്നെ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഒന്നാമത്തേതെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. ഈ ശ്രീമഹാക്ഷേത്രത്തിനു ഹാലാസ്യമെന്നുള്ള പേരുകൂടാതെ, കദംബവനം, ദ്വാദശാന്തസ്ഥലം, ജീവന്മുക്തിപുരം, സമഷ്ടിവിദ്യാനഗരം, മധുരാപുരി, ചതുഷ്കൂടപുരം, ചോമശേഖരം എന്നിങ്ങനെ അനേകം പേരുകൾകൂടി ഉണ്ടു. ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം ചുരുക്കത്തിൽ ഇങ്ങനെയെല്ലാമാണ്. വിസ്തരിച്ചു പറവാൻ ആരെക്കൊണ്ടും സാധിക്കുയില്ല.

ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യം സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം.

തീൎത്ഥമാഹാത്മ്യം.



ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യം കേട്ട സന്തുഷ്ടന്മാരായ വസിഷ്ഠാദി മഹൎഷിമാർ വീണ്ടും അഗസ്ത്യനോടു തീൎത്ഥമാഹാത്മ്യം കൂടി അരുളിച്ചെയ്യുവാനപേക്ഷിച്ചു.

അഗസ്ത്യമഹൎഷി ഉടൻ തന്നെ ഹേമപത്മിനീതീൎത്ഥത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെയും അതിന്റെ ഉത്ഭവത്തെയുംപറ്റി താഴെ വരുമാറു പറയാൻ തുടങ്ങി:—

അല്ലയോ മഹൎഷിമാരേ! ഹേമപത്മിനീതീൎത്ഥത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം കേട്ടാൽതന്നെ സകലപാപങ്ങളും നശിച്ചുപോകും. എല്ലാ അറിവുള്ള മഹാജനങ്ങളുടെയും, അഭിപ്രായം ത്രിലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ തീൎത്ഥങ്ങളിൽവെച്ചും ഹേമപത്മിനീതീൎത്ഥം ഉത്തമം എന്നാണ്. ദേവനായ സുന്ദരേശന്റെ ആജ്ഞാനുസാരമായിട്ട് അതിൽ ലഭിക്കാത്ത മനോരഥങ്ങളും ഇല്ല. ഈ ഹേമപത്മിനീതീൎത്ഥം ഭൂമിയിൽ സമുദ്രവും മേഘങ്ങളും, നദികളും, തീൎത്ഥങ്ങളും എന്നല്ല, ഓരോരോ വിധത്തിൽ ഉള്ള ജലാശയങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പിൽ മൂലലിംഗത്തിനായി ശിവഗണങ്ങളുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം പരമശിവൻതന്നെ ഉണ്ടാക്കിയതാണ്. അതു വിസ്തരിച്ചുപറയാം; കേൾക്കുവിൻ. പണ്ടൊരിക്കൽ കൈലാസവാസിയും, ചന്ദ്രശേഖരനും, മുക്കണ്ണനുമായ പരമശിവൻ, നാഗങ്ങളെക്കൊണ്ടലംകൃതനും ശൂലപാണിയും ആയി ലോകമാതാവായ പാൎവ്വതീദേവിയോടുകൂടെ ഋഷഭവാഹനത്തിൽ കയറി, നന്ദി തുടങ്ങിയ ഭൂതഗണങ്ങളുമൊന്നിച്ച് മൂന്നു ലോകങ്ങളിലും സഞ്ചരിച്ച്, തന്നെ വന്നു സ്തുതിച്ച ബ്രഹ്മാവിഷ്ണു മഹേന്ദ്രാദികൾക്കു ഇഷ്ടവരങ്ങളെല്ലാം നല്കി, തിരിച്ചു സ്വസ്ഥാനമായ കൈലാസത്തിൽ എഴുന്നെള്ളി, പാൎശ്വങ്ങളിലായി നില്ക്കുന്ന നന്ദി തുടങ്ങിയ ഭൂതഗണങ്ങളെ കൃപാപൂൎവ്വം ഒന്നു കടാക്ഷിച്ചിട്ടു മൂലലിംഗത്തിൽ അന്തൎദ്ധാനംചെയ്യുവാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ, ഭൂതഗണങ്ങൾ ദേവനോടു, ലിംഗാഭിഷേകം ചെയ്യുന്നതിനും അവർ സ്നാനം ചെയ്യുന്നതിനും ജലമില്ലെന്നും അതിന്റെ നിവാരണത്തിനായി ഉപായങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലെ ഇഷ്ടങ്ങളെല്ലാം സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നതായ ഒരു തീൎത്ഥം നിൎമ്മിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നും അപേക്ഷിച്ചു

ഭൂതഗണങ്ങളുടെ മേൽപ്രകാരമുള്ള അപേക്ഷകളെ കേട്ടു പരമസന്തുഷ്ടനായ ഭഗവാൻ ഉടൻതന്നെ ഒരു വിരൽത്തുമ്പുകൊണ്ടു തൃക്കൈച്ചെറുവിരലായി ഭൂമിയിൽ ഇരുന്ന ശൂലമെടുത്തു ഒരു തടാകം കുത്തിക്കുഴിച്ചു. തൽക്ഷണംതന്നെ ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിന്റെ അധോഭാഗം പിളർന്നു ശുദ്ധജലം കണക്കില്ലാതെ പൊങ്ങി ശൂലം കൊണ്ടു കുത്തിക്കുഴിച്ച തീർത്ഥതടാകം കവിഞ്ഞു പ്രവഹിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ഉടൻതന്നെ ഭഗവാൻ ജലപ്രവാഹം തൃക്കൈകൊണ്ടു തടഞ്ഞു കരകവിയാതെയാക്കി. അനന്തരം തന്റെ ശിരസ്സിൽ വഹിച്ചിരിക്കുന്ന ഗംഗാജലംകൂടി അതിൽ ചേർത്തു കൂടുതൽ ശുദ്ധിയുള്ളതാക്കി. ഒടുവിൽ ഭൂതഗണങ്ങളോടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ വിശ്വസ്തന്മാരായ സേവകന്മാരേ! ഇതിനു തുല്യമായി മറ്റൊരു തീർത്ഥവും ഇല്ല. ഈ തീർത്ഥം ശിവനായ ഞാൻ നിർമ്മിച്ചതുകൊണ്ടും സകല ശിവാംശമുള്ളതാകയാലും, നാമംകൊണ്ടും ഇതു ശിവതീർത്ഥമാകുന്നു. ഇതു ഞാൻ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി എല്ലാ തീർത്ഥങ്ങൾക്കും മുമ്പേ ഉണ്ടാക്കിയതിനാൽ ആദിതീർത്ഥം എന്നും ഇനി ഉണ്ടാകുന്ന എല്ലാതീർത്ഥങ്ങളിൽവെച്ചും ഇതിന്നു ശ്രേഷ്ഠത കൂടുതലാകയാൽ പരമതീർത്ഥം എന്നും, ഭക്തന്മാരുടെ സകലപാപങ്ങളേയും നശിപ്പിക്കാൻ ഈ തീർത്ഥത്തിനു ശക്തിയുള്ളതുകൊണ്ട് പാപനാശനതീർത്ഥം എന്നും, സർവ്വതീർത്ഥങ്ങളിലുംവെച്ചു മഹത്വം കൂടുതലാകയാൽ മഹാതീർത്ഥം എന്നും, എന്റെ ശിരസ്സിൽ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന ഗംഗയുമായി ഇതിനു യോഗമുണ്ടായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ശിവഗംഗ എന്നും, ഈ തീർത്ഥത്തിൽ സ്നാനംചെയ്താൽ ജ്ഞാനമുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിനാൽ ജ്ഞാനതീർത്ഥം എന്നും, മുക്തി സിദ്ധിക്കുമെന്നുള്ളതിനാൽ മുക്തിതീർത്ഥം എന്നും, സർവ്വധർമ്മങ്ങളും നൽകുന്നതുകൊണ്ട് സർവ്വധർമ്മതീർത്ഥം എന്നും, സർവ്വസുഖങ്ങൾക്കും കാരണമാകയാൽ സുഖകാരണതീർത്ഥം എന്നും, ശൂലംകൊണ്ടു കുത്തിക്കുഴിച്ചതാകയാൽ, ശൂലപാതതീർത്ഥം എന്നും, സർവ്വകാമങ്ങളും നൽകുന്ന തീർത്ഥമായതുകൊണ്ട് സർവ്വകാമതീർത്ഥം എന്നും, ദീർഘായുസ്സിനെ നൽകുന്നതായതുകൊണ്ടു ദീർഘായുസ്സുതീർത്ഥം എന്നും എല്ലാ തീർത്ഥങ്ങളിലുംവെച്ചു ഉത്തമമായതിനാൽ ഉത്തമതീർത്ഥം എന്നും മറ്റും ഓരോരോ കാരണങ്ങൾകൊണ്ട് ഈ തീർത്ഥത്തിനു പല പേരുകളും ഉണ്ട്. വിശേഷിച്ചും ബ്രഹ്മഹത്യാപീഡിതനായി ലോകമെങ്ങും അലഞ്ഞുനടന്നതിൽപിന്നെ ദേവേന്ദ്രൻ ഈ തീർത്ഥത്തിൽവന്നു സ്നാനംചെയ്തു ബ്രഹ്മഹത്യാപാപത്തെ ശമിപ്പിക്കുമ്പോൾമുതൽ ഈ തീർത്ഥത്തിനു ഹേമപത്മിനീതീർത്ഥമെന്ന അതിപ്രസിദ്ധമായ ഒരു പേരുകൂടി ഉണ്ടാകും. ഈ തീർത്ഥത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി അധികമൊന്നും പറയാൻ ഇല്ല.

ഈ പാവനമായ തീർത്ഥജലത്തിൽ ഏതൊരുത്തൻ സ്നാനംചെയ്തു ദേവതാതർപ്പണവും യഥാശക്തി ദാനവും നടത്തി, പഞ്ചാക്ഷരം ജപിച്ചു ഭക്തിപൂർവ്വം എന്നെ വന്നു സ്തോത്രങ്ങൾകൊണ്ടു സേവിക്കുന്നുവോ അവനു നിശ്ചയമായും മനുഷ്യജന്മം കിട്ടിയതിന്റെ ഫലം പൂർത്തിയാകും. അവനാതു

കൃതകൃത്യൻ. അല്ലയോ ബ്രാഹ്മണരേ! ഈ തീൎത്ഥവും സത്യമാണ്. ഇതിലെ തീൎത്ഥജലംകൊണ്ടു ശിവലിംഗം അഭിഷേകംചെയ്യുന്നവൻ ജ്ഞാനംകൊണ്ടുതന്നെ തീൎത്ഥവും കൃതനാകും. നിങ്ങൾ ഈ തീൎത്ഥജലത്തിൽ മുഴുകി ലിംഗാഭിഷേകം നടത്തുവിൻ.

ഭഗവാനായ സൂതമഹൎഷി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ട് ശിവഗണങ്ങളോടുകൂടെ ശിവതീൎത്ഥത്തിൽ സ്നാനംചെയ്തു. അനന്തരം പരമേശ്വരൻ സ്വയംഭൂവായ ലിംഗത്തിൽ ആഗ്രഹംതന്നെ അന്തൎദ്ധാനം ചെയ്തു. ശിവഗണങ്ങളും സ്നാനാനന്തരം ലിംഗാഭിഷേകംനടത്തി കാരിതങ്ങൾ എല്ലാംസാധിച്ചു. ഇങ്ങനെയാണ ദേവേശന്റെ ശ്രീമഹാത്മ്യപാപത്തെ നശിപ്പിച്ചനാൾ മുതൽ മഹാപാതകിനീതീൎത്ഥമെന്ന ഒരുനാമ നാമധേയത്തോടുകൂടിയതായി ചെന്നു ശിവതീൎത്ഥത്തിന്റെ ഉത്ഭവം. അല്ലയോ മുനിമാരേ! ഇനി അതിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പററിയും ചുരുക്കമായി നിങ്ങളോട് പറയാം. അതിന്റെ മാഹാത്മ്യശ്രവണം പോലും പാപഹരമാണ്. ശിവതീൎത്ഥത്തെ ദൎശിക്കുന്നവർ ശിവലോകപ്രാപ്തിയുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിന് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. ഭക്തിയോടുകൂടെ വിധിപ്രകാരം അതിൽ സ്നാനംചെയ്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഫലത്തെ പിന്നെ പറയേണ്ടതുമില്ലല്ലോ. ഒരുവൻ അതിൽ സ്നാനംചെയ്താൽ എല്ലാ പാപവും നശിച്ചുപോകുമെന്ന മാത്രമല്ല, സകല തീൎത്ഥങ്ങളിലും സ്നാനംചെയ്ത ഫലവും ഉണ്ടാകും. ശരീരത്തെ മണ്ണുകൊണ്ടു ശുദ്ധിയാക്കി വരുണസൂക്തമന്ത്രപഠനത്തോടുകൂടെ അതിൽ സ്നാനം ചെയ്താൽ മഹാദാനപൂൎവ്വം സകല തീൎത്ഥങ്ങളിലും സ്നാനംചെയ്താലും ഉണ്ടാകാത്ത അനന്തഫലങ്ങൾ കിട്ടും. തീയിൽ അറിയാതെ തൊട്ടാലും അതു ദഹിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ ഇതിൽ പുണ്യതീൎത്ഥമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടി അല്ലാതെയെന്നും ഒരുത്തൻ സ്നാനംചെയ്താൽ അവന്റെ എല്ലാ പാപങ്ങളും ക്ഷണംതന്നെ നശിച്ചുപോകും. അധികം വിസ്തരിക്കേണമെന്നില്ല; ഈ പുണ്യതീൎത്ഥത്തിൽ നിത്യവും സ്നാനം ചെയ്യുന്നവൻ തീൎത്ഥവാസവും ജീവന്മുക്തൻതന്നെ. അതിന് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. നദികളിലും ചെല്ലി ശംഭാദികളിൽ സ്നാനംചെയ്യുന്ന വരുണസ്നാനത്തിലും, സൎവ്വാംഗം ഭസ്മംപൂശുന്ന ആഗ്നേയസ്നാനത്തിലും, മന്ത്രപ്പൂതനാകുന്ന മന്ത്രസ്നാനത്തിലും ഗോധൂളിയേല്ക്കുന്ന വായവ്യസ്നാനത്തിലും, ആതപത്തോടുകൂടിയ മഴനനയുന്ന മഹേന്ദ്രസ്നാനത്തിലും ശിവതീൎത്ഥസ്നാനം ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളതാണ്. അതിൽ സ്നാനം ചെയ്യുന്നവർ സ്വദേശത്തിന്റെ ലിംഗദൎശനംകൂടി ചെയ്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഫലം അവാച്യമത്രേ. ശ്രദ്ധാപൂൎവ്വമല്ലാതെ സ്നാനം ചെയ്താൽപോലും സ്വൎഗ്ഗലോകത്തിൽ പോയി സിദ്ധചാരണന്മാരോടൊന്നിച്ചു വസിക്കുമെന്നുള്ളപ്പോൾ ശ്രദ്ധാപൂൎവ്വം സ്നാനംചെയ്തു ദേവതാതൎപ്പണംചെയ്യുന്ന ഒരുത്തനുണ്ടാകുന്ന ഫലം ഇന്നതെന്ന വിചാരിക്കാൻ ആരെക്കൊണ്ടു കഴിയും. അവൻ വിധിപ്രകാരമുള്ള എല്ലാ യാഗങ്ങളും ചെയ്ത ഫലത്തെനേടിയും. ഇതിൽ സ്നാനംചെയ്ത് ഇതിന്റെ തീരത്തിൽവച്ച് സുവൎണ്ണാദിവസ്തുക്കൾ ദാനംചെയ്താൽ കിട്ടുന്ന ഫലത്തിന് ഒരു അവസാനവും ഇല്ല. എന്നാലേ

ണ്ടു, ഈ മഹാപാവനതീൎത്ഥത്തിൽ സ്നാനംചെയ്യുകയും, അതിന്റെ തീരത്തിൽവെച്ചു് വ്രതം, പൂജ, ദാനം, ധൎമ്മം, ഹോമം, തപസ്സ്, ജപം, ധ്യാനം മുതലായ പുണ്യകൎമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൎക്ക് മറ്റു പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിൽവെച്ചു ചെയ്യുന്നതിൽ നൂറായിരത്തിൽ പരമധികം ഫലസിദ്ധിയുണ്ടാകും. ജന്മനക്ഷത്രദിവസം ഈ പുണ്യതീൎത്ഥത്തിൽ സ്നാനംചെയ്യുന്നവന്റെ ജന്മാന്തരപാപംകൂടി നശിച്ചുപോകും. മേടം, വൃശ്ചികം, മകരം ഈ മാസങ്ങളിൽ ഹേമപത്മിനീതീൎത്ഥത്തിൽ സ്നാനംചെയ്യുന്നതു ഏറ്റവും ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അമാവാസ്യനാളിൽ സ്നാനംചെയ്താൽ മറ്റു ദിവസങ്ങളിൽ സ്നാനംചെയ്യുന്നതിൽ നിന്നു നൂറിരട്ടിയും, സംക്രമദിവസത്തിൽ ആയിരം ഇരട്ടിയും വിഷുപത്തികൾ പതിനായിരവും, അയനത്തിലും ഗ്രഹണത്തിലും വ്യതീപാതത്തിലും സ്നാനംചെയ്താൽ നൂറായിരമിരട്ടിയും അധികം ഫലംകിട്ടും. തിങ്കളാഴ്ചദിവസം വരുന്ന കറുത്തവാവുനാളിൽ ഹേമപത്മിനീതീൎത്ഥത്തിൽ സ്നാനംചെയ്തു പിതൃതൎപ്പണം ചെയ്യുന്നവൎക്കുണ്ടാകുന്നഫലം അവസാനമില്ലാത്തതെന്നു മാത്രമല്ല, അവരുടെ പിതൃക്കളിൽ ഓരോരുത്തരുംഅവർ ദാനംചെയ്യുന്ന ഓരോ എള്ളിന്നു ആയിരം വൎഷംവീതം സ്വൎല്ലോക സൌഖ്യത്തെ അനുഭവിക്കുന്നതും ആണു്. ഹേമപത്മിനിയിൽവെച്ചു് ചെയ്യുന്ന പിണ്ഡദാനങ്ങളുടെ ഫലത്തിന്നു തുല്യം പിതൃക്കൾക്കു ലഭിക്കുന്ന ഗതിക്കു യാതൊരു അവസാനവുമില്ല. എല്ലാ തീൎത്ഥങ്ങളും അധിഷ്ഠിതമായ ഈ ശിവതീൎത്ഥത്തെ നിത്യം സേവിക്കുന്നുണ്ടു്. ശിവലിംഗപൂജകൊണ്ടു് എല്ലാ ദേവന്മാരെയും പൂജിച്ച ഫലം ലഭിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ ശിവതീൎത്ഥസ്നാനംകൊണ്ടു് എല്ലാ തീൎത്ഥങ്ങളിലും സ്നാനംചെയ്ത ഫലവും സിദ്ധിക്കും. ശിവതീൎത്ഥത്തിൽ സ്നാനംചെയ്തു് അതിന്റെ കരയിൽവെച്ചു് ശിവലിംഗം പൂജിക്കുന്നവൻ യാഗം ചെയ്യുകയോ വേദമോതുകയോ വ്രതങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുകയോ, ദാനം ചെയ്യുകയോ, യോഗാഭ്യാസം ചെയ്യുകയോ, യാതൊന്നും ചെയ്യേണ്ടുന്നതൊന്നില്ല. അവൻ തീൎച്ചയായും മോക്ഷം ലഭിക്കും. ജന്മാന്തരത്തിൽ വളരെ വളരെ പുണ്യങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളവൎക്കു മാത്രമേ ശിവതീൎത്ഥത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്യുന്നതിന്നുള്ള സൌഭാഗ്യമുണ്ടാകും. അഗ്നിഹോത്രാനുഷ്ഠാനം, വേദപാരായണം, വ്രതാനുഷ്ഠാനം, ദാനം, തപസ്സ് മുതലായവയൊക്കെ ചെയ്യുന്നവൎക്ക് ഹേമപത്മിനിയിൽ സ്നാനംചെയ്തു തത്തീരത്തിൽവെച്ചു് ശിവലിംഗം പൂജിക്കുന്നവൎക്കു സിദ്ധിക്കുന്ന ഫലത്തിന്റെ നൂറായിരത്തിൽ ഒരംശം ഫലംപോലും സിദ്ധിക്കുകയില്ല. മാഘമാസത്തിൽ പ്രയാഗയിൽ മുപ്പതു ദിവസം സ്നാനം ചെയ്താലുണ്ടാകുന്ന ഫലം ഹേമപത്മിനിയിൽ ഒരുദിവസം സ്നാനംചെയ്താൽ കിട്ടും. ജലം, അഗ്നി, ഹോമംചെയ്യുന്ന യജമാനൻ സൂൎയ്യൻ, ചന്ദ്രൻ, ആകാശം, ഭൂമി, വായു ഇങ്ങിനെ ശിവന്റെ എട്ടുമൂൎത്തികൾ ഉള്ളതിൽ ജലരൂപമൂൎത്തിയായ ശിവതീൎത്ഥം ആരോഗ്യത്തെയും ജ്ഞാനത്തെയും മോക്ഷത്തെയും കൊടുക്കുന്നതാകുന്നു. ഒരാൾ ഹേമപത്മിനിയിൽ ഇടവിടാതെ സ്നാനംചെയ്തു പരമേശ്വരീപരമേശ്വരന്മാരെ പൂജിച്ചാൽ വ

സിദ്ധിയും പുത്രലാഭം ഉണ്ടാകും. ഭൂലോകത്തിൽ ഹേമപത്മിനീതീൎത്ഥംകൂടാതെ മാഹാത്മ്യമേറിയ അനവധി തീൎത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും അവയൊന്നിനും ഹേമപത്മിനീതീൎത്ഥത്തിന്റെ നൂറാംശത്തിൽ ഒരംശംപോലും മഹത്വം വരുന്നതല്ല. ഈ മഹാതീൎത്ഥത്തെ ദൎശിച്ചാൽ ധൎമ്മസിദ്ധിയും സ്പൎശിച്ചാൽ അൎത്ഥസിദ്ധിയും, പാനംചെയ്താൽ കാമസിദ്ധിയും, അതിൽ സ്നാനംചെയ്താൽ മോക്ഷസിദ്ധിയും ഉണ്ടാകും. ഇങ്ങനെ ദൎശനംകൊണ്ടും, സ്പൎശനംകൊണ്ടും, പാനംകൊണ്ടും, സ്നാനംകൊണ്ടും പുരുഷാൎത്ഥങ്ങൾ നാലും സാധിപ്പിക്കുന്നതായി മറ്റൊരു തീൎത്ഥം ഭൂലോകത്തിൽ ഉണ്ടോ? ഇങ്ങിനെ ഹേമപത്മിനീതീൎത്ഥമാഹാത്മ്യം പറഞ്ഞാലൊടുങ്ങുകയില്ല. അതുകൊണ്ടു ഭൂലോകത്തിൽ ഉള്ള എല്ലാ തീൎത്ഥങ്ങളിൽവെച്ചും, ശ്രേഷ്ഠമായ തീൎത്ഥം ഹേമപത്മിനീതീൎത്ഥമാണെന്നും അതിൽ സ്നാനം ചെയ്യുന്നവൎക്ക് സകല സിദ്ധിയും ഉണ്ടാകുമെന്നും ചുരുക്കത്തിൽ നിങ്ങളെ ധരിപ്പിച്ചിട്ട് തീൎത്ഥമാഹാത്മ്യവൎണ്ണനയെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം തീൎത്ഥമാഹാത്മ്യം

സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം

൪-ാം അദ്ധ്യായം.

ലിംഗമാഹാത്മ്യം.



അല്ലയോ മഹൎഷിപുംഗവന്മാരേ! ഇനി ഞാൻ ലിംഗമാഹാത്മ്യത്തെ കേൾപ്പിക്കാം. നിങ്ങൾ സശ്രദ്ധം ശ്രവിച്ചുകൊള്ളുവിൻ. സുന്ദരേശ്വരമഹാലിംഗത്തിന്റെ മഹത്വം അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠതരമായിട്ടുള്ളതാണ്. കേദാരം, കൈലാസം, ശ്രീപൎവ്വതം, വാരാണസി, മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ തന്നത്താൻ ഉണ്ടായ പ്രധാനലിംഗങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും അവയൊന്നും കദംബവനത്തിൽ ഉള്ള സുന്ദരേശലിം

ശത്തിനു തുല്യമല്ല. മുൻപറഞ്ഞ സ്ഥലങ്ങളിൽ എല്ലാം ശിവലിംഗം ഉണ്ടാകുന്നതിനു വളരെ വളരെ മുമ്പാണ് ഹാലാസ്യത്തിൽ സുന്ദരേശലിംഗം താനെതന്നെ ഉണ്ടായതു്. ഹാലാസ്യത്തിലെ സുന്ദരേശലിംഗം തായ്മരമാണെങ്കിൽ മററു പ്രധാനലിംഗങ്ങൾ എല്ലാം കൊമ്പുകൾ അത്രെ. ഹാലാസ്യത്തിലെ ശിവലിംഗംപോലെ പുരാതനമായ ഒരു ശിവലിംഗം എങ്ങും ഇല്ല. ഈ ലിംഗം മറെറല്ലാ ശിവലിംഗങ്ങൾക്കും മൂലകാരണലിംഗമായി ഭവിച്ചതുകൊണ്ട് ഇതിനെ മൂലലിംഗമെന്നും, ശ്രീപാർവതിയുമായിട്ടുള്ള നിത്യസംബന്ധംകൊണ്ടും സ്വഭാവേനയുള്ള സൌന്ദര്യംകൊണ്ടും ഇതിനെ സോമസുന്ദരലിംഗമെന്നും ദേവന്മാർ പറയുന്നു. സർവ്വവ്യാപിയായ ഭഗവാൻ തന്നെതാൻ ഉണ്ടായതായ സോമസുന്ദരലിംഗം വ്യഷ്ടിരൂപമായ മറെറല്ലാലിംഗങ്ങളുടേയും സമഷ്ടിലിംഗമാകയാൽ അതിനെ അല്ലാതെ മററുലിംഗങ്ങളെ പൂജിക്കണമെന്നില്ല. വൃക്ഷമൂലത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ അല്ലാതെ കൊമ്പുകൾതോറും വെള്ളമൊഴിക്കണമെന്നില്ലല്ലൊ. അതുപോലെതന്നെ സോമസുന്ദരലിംഗപൂജകൊണ്ടു മററു സർവലിംഗങ്ങളേയും പൂജിച്ചഫലമുണ്ടാകുന്നു. ഭഗവാൻ സർവ്വവ്യാപിയും സോമസുന്ദരലിംഗം സർവ്വലിംഗങ്ങളുടേയും സമഷ്ടിലിംഗവും ആകുന്നതിനു ദൃഷ്ടാന്തം പിട്ടിനുവേണ്ടി മണ്ണുചുമന്ന ഭഗവാനെ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ പൊൻചൂരൽകൊണ്ട് അടിച്ചപ്പോൾ അടിയുടെ പാട് മൂന്നുലോകത്തിലും ഉള്ള എല്ലാ ചരാചരജീവികളിലും പതിഞ്ഞുകാണുകയും എല്ലാവർക്കും ഒന്നുപോലെ അടികൊണ്ടുള്ള വേദനയുണ്ടാവുകയും ചെയ്തതുതന്നെയാകുന്നു.

അധികം എന്തിനു പറയുന്നു, അറുപത്തിനാലുലീലകൾ ചെയ്ത സുന്ദരേശന്നുതുല്യം മറെറാരുദേവനും ഇല്ല. ഭഗവാന്റെ ലീലകൾ എല്ലാം അസാധാരണമഹത്വത്തോടുകൂടിയതാണ്. കരിക്കുരുവിപ്പക്ഷിക്കു മൃത്യുഞ്ജയമന്ത്രം ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു് അതിനെ കാക്കകളുടെ ആക്രമണത്തിൽനിന്നും രക്ഷിച്ചു പക്ഷികളിൽ ശ്രേഷ്ഠനാക്കുകയും, പിട്ടിനുവേണ്ടി മണ്ണു ചുമക്കുകയും, കാട്ടുനരികളെ കുതിരകളാക്കി പാണ്ഡ്യരാജനു വില്ക്കുകയും, പുന്നിക്കു ദ്രാവിഡസൂത്രം ഉപദേശിച്ചതിനെയും, വേദനിന്ദകന്മാരായ ക്ഷപണ(ബൌദ്ധസന്യാസികൾ)ന്മാരെ എല്ലാം ശൂലാരോഹണം ചെയ്യിക്കയും, പന്നിക്കുട്ടികൾക്കു പാൽകൊടുത്തുവളർത്തുകയും മററും ചെയ്തതായിട്ടുള്ള ഭഗവാൻ പരമേശ്വരന് തുല്യനായി ഇപ്പോൾ ഏതൊരു ദേവനാണ് ഉള്ളതു്. ഇനി എതൊരുദേവൻ ഉണ്ടാകും. അതുകൊണ്ടു പുരുഷാർത്ഥം വേണമെന്നിച്ഛിക്കുന്നവർ സുന്ദരേശനെതന്നെ സേവിക്കണം.

യാഗങ്ങളിൽ അശ്വമേധവും, ഗിരികളിൽ ഹിമവാനും, വ്രതങ്ങളിൽ സോമവാരവ്രതവും, മന്ത്രങ്ങളിൽ ഓങ്കാരസഹിതമായ പഞ്ചാക്ഷരവും, ദാനങ്ങളിൽ അന്നദാനവും, ചതുർവർണ്ണങ്ങളിൽ ബ്രാഹ്മണനും, സ്ഥലങ്ങളിൽ ശിവക്ഷേത്രവും, ധർമ്മങ്ങളിൽ ശിവധർമ്മവും, ദേവന്മാരിൽ മഹാദേവനും, വൃക്ഷങ്ങളിൽ കല്പകവൃക്ഷവും, പശുക്കളിൽ കാമധേനുവും, തീർത്ഥങ്ങ

ളിൽ രേവപ്പതിനിയും, രത്നങ്ങളിൽ ചിന്താമണിയും, എന്നതുപോലെ ലിംഗങ്ങളിൽ സോമസുന്ദരലിംഗവും അത്യുത്തമമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ആദിയും അവസാനവും ഇല്ലാത്തവനും സർവ്വവ്യാപിയും സർവ്വത്തിന്നും ആധാരഭൂതനായിട്ടുള്ളവനും ജ്യോതിർമ്മയനും പരാപരനും സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരകർത്താവും ബന്ധമോക്ഷങ്ങളെ കൊടുക്കുന്നവനുമായ ദേവൻ സുന്ദരേശൻ തന്നെ സേവിക്കുന്ന ഭക്തന്മാരെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നതിന്നായി ഹാലാസ്യത്തിൽ വന്നു ലിംഗരൂപിയായി അവതരിച്ചിരിക്കയാണ്. തന്നത്താൻ ഉണ്ടായതും ജ്യോതിർമ്മയസ്വരൂപത്തോടുകൂടിയതുമായ സുന്ദരേശലിംഗത്തെ ദർശിക്കുന്നതിന്നായി അനവധിനാളും അന്യലിംഗങ്ങൾ എല്ലാം വളരെ വിചാരിക്കപ്പോൾ, അതിനെ ദർശിക്കുന്നവന്ന് മേലിൽ ജന്മമില്ലെന്നു പറയുന്നതിൽ എന്താണു സംശയിക്കാനുള്ളത്. പരമശിവസാക്ഷാൽക്കാരമുണ്ടാകുന്നതും സുന്ദരേശ്വരലിംഗത്തെ ദർശിക്കുന്നതും ഒന്നുപോലെയാകുന്നു. സൂര്യപ്രകാശത്തിങ്കൽ ഇരുട്ടും, ജ്ഞാനോദയത്തിങ്കൽ അജ്ഞാനവും, ഗരുഡനെ കാണുമ്പോൾ സർപ്പങ്ങളും, കാമംകൊണ്ടു ബുദ്ധിയും, കോപംകൊണ്ടു തപസ്സും, ഗർവ്വംകൊണ്ടു വിദ്യയും, തീയിൽ പഞ്ഞിയും എപ്രകാരം നശിച്ചുപോകുന്നുവോ, അപ്രകാരംതന്നെ സോമസുന്ദരേശലിംഗദർശനത്തിൽ സകലപാപങ്ങളും നശിച്ചുപോകുന്നതാണ്. ഉദയകാലത്തിൽ ഹാലാസ്യേശനെ ദർശിക്കുന്നവർക്കു കുരുക്ഷേത്രത്തിൽ ദാനംചെയ്ത ഫലവും മദ്ധ്യാഹ്നകാലത്തിൽ ദർശിക്കുന്നവർക്കു അയുതം ഗോദാനം ചെയ്തഫലവും സന്ധ്യാവേളയിൽ ദർശിക്കുന്നവർക്ക് ഒരു കോടിഗ്ഗോദാനം ചെയ്തഫലവും അർദ്ധയാമത്തിങ്കൽ ദർശിച്ചാൽ എല്ലാദാനങ്ങളും ചെയ്തഫലവും കിട്ടുന്നതാണ്. അല്ലയോ മഹർഷിമാരേ! അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ, മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരത്തിലെല്ലാം ഉള്ള ഫലസിദ്ധികളെ ദാനംചെയ്യുന്ന സാക്ഷാൽപരമേശ്വരനായ ഹാലാസ്യേശനെ കണ്ടും, ഉച്ചയ്ക്കും അർദ്ധയാമത്തിലും ഭക്തിപൂർവ്വം ദർശിച്ച് സ്തോത്രപ്രദക്ഷിണനമസ്കാരാദി കർമ്മങ്ങളെ ചെയ്യുന്ന ആളുകളുടെ സഞ്ചിതപാപങ്ങൾ മുഴുവനും നശിച്ച് അവർ നിർമ്മലചിത്തന്മാരും മഹാഭാഗ്യവാന്മാരും ആയിത്തീർന്നുകൂടാതെ ജന്മമൂലപാപവിമുക്തന്മാരായിട്ടവസാനത്തിൽമോക്ഷംപ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യും. ഹാലാസ്യനാഥന്റെ ലിംഗനാമത്തെക്കേട്ടാൽ പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളിലും, സ്മരിച്ചാൽ ഗൃഹങ്ങളിലും, ധർമ്മസ്വരൂപിയായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലിംഗം കാണുന്നതിന്നായി പുറപ്പെടണമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ ഒരു കാൽ എടുത്തു വച്ചാൽ ആയിരം ജന്മങ്ങളിലും ചെയ്ത പാപങ്ങൾ തീരുന്നതാണ്. അപ്പോൾ ഭക്തിപൂർവ്വം പോയി സുന്ദരേശലിംഗദർശനം ചെയ്യുന്നവർക്കുണ്ടാകുന്ന ഫലം എന്താണെന്നു നിങ്ങൾതന്നെ വിചാരിച്ചുകൊള്ളുവിൻ. സ്തോത്രങ്ങൾ സൂക്തങ്ങൾ മുതലായവകൊണ്ട് സ്തുതിക്കുന്നവർക്ക് ആയിരം സായൂജ്യം ചെയ്തഫലമുണ്ടാകും. ഭക്തിയോടുകൂടെ കോടിസോമസുന്ദരേശ്വരന്റെ ലിംഗത്തിൽ അഭിഷേകം ചെയ്താൽ മറ്റുള്ള എല്ലാ ശിവലിംഗങ്ങളെയും ശൈവാഗമവിധിപ്രകാരം ഹോമകലശങ്ങൾ പൂജിച്ച് ഷോഡശോപചാരപൂർവ്വം അഭിഷേകംചെയ്തഫലമുണ്ട്. അപ്പോൾ പഞ്ചഗവ്യ

പുരസ്സരം പാദ്യാൎഘ്യം, ഗന്ധപുഷ്പധൂപങ്ങൾ, ദീപധൂപങ്ങൾ ഇവകളോടു കൂടെ പൂജിക്കുന്നവർ ഹാലാസ്യനാഥൻ സാരൂപ്യപദപ്രാപ്തന്മാൎക്കെല്ലാം നൽകുമെന്നുള്ളതിന്നു വല്ല സംശയവുമുണ്ടോ? വിശേഷിച്ചും, കൎപ്പൂരം, ചന്ദനം കസ്തൂരി, കുങ്കുമം മുതലായ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾകൊണ്ടു സുന്ദരേശ്വരലിംഗത്തെ ലേപനംചെയ്താൽ അവർ രത്നങ്ങളണിഞ്ഞ ദേവകന്യകമാരൊന്നിച്ചു ദേവലോകത്തിൽ വാസിച്ചു സ്വൎല്ലോകഭോഗങ്ങളെ അനുഭവിക്കും. ഏക പുഷ്പംകൊണ്ടെങ്കിലും സുന്ദരേശ്വരനെ അൎച്ചിക്കുന്നവർ ദേവലോകപ്രാപ്തിയുള്ളവരാകുന്നതുതന്നെയല്ല, അന്യസ്ഥലങ്ങളിൽ ആയിരം സ്വൎണ്ണപുഷ്പംകൊണ്ടു പൂജിക്കുന്നതിന്റെ ഫലവും ഉണ്ടാകും. ഭക്തിയോടെ ധൂപദാനംചെയ്താൽ ആയിരംതവണചെയ്ത തെറ്റുകളെ ഒക്കെയും ക്ഷമിക്കും. കൎപ്പൂരദീപദാനംചെയ്യുന്നവന്ന്, മരണാനന്തരം കൎപ്പൂരംപോലെ നിൎമ്മലമായി ജനിക്കുന്ന മോക്ഷസായൂജ്യത്തെ ലഭിക്കും. നിവേദ്യംകൊടുക്കുന്നവർ യുഗസഹസ്രങ്ങളോളം പരമസുഖഭോഗികളായി ശിവലോകത്തിൽ വസിക്കും. താംബൂലദാനംചെയ്യുന്നവരും അതുപോലെതന്നെ അറുപതിനായിരം ദിവ്യവർഷക്കാലം ശിവലോകത്തിൽ വസിക്കും. സോമസുന്ദരപൂജയ്ക്കു ഉപകരണങ്ങളായ ഘണ്ടികൾ, ധൂപപാത്രങ്ങൾ, ദീപപാത്രങ്ങൾ, നൈവേദ്യപാത്രങ്ങൾ മുതലായവയെ സമൎപ്പണംചെയ്യുന്നവർ സകല പാപവിനിൎമ്മുക്തന്മാരായി വില്ലകളെയും ഭോഗങ്ങളെ പരമാനന്ദം അനുഭവിക്കും. ഹാലാസ്യനാഥക്ഷേത്രത്തിൽ പാടുകയോ ആടുകയോ വാദ്യം ഘോഷിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവർ നടേശന്റെ ആനന്ദനൃത്തം കാണുന്നതിന്ന് തിട്ടമായും സംഗതിവരും. ഹാലാസ്യത്തെ സ്തുതിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ബ്രഹ്മലോകപ്രാപ്തനാകുമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സന്ദേഹവും ഇല്ല. ഇതിനധികം പറയുന്നു, സുന്ദരേശന്റെ സന്നിധാനത്തിൽ വെച്ചു ചെയ്യുന്ന ജപങ്ങളും ഹോമങ്ങളും തപസ്സുകളും ദാനങ്ങളും എത്രവും അല്പമായിരുന്നാലും അത്യന്തം മഹത്തായ ഫലംകിട്ടും. സുന്ദരേശന്റെ മാഹാത്മ്യം ആൎക്കെങ്കിലും വൎണ്ണിപ്പാൻ കഴികയില്ല. ശ്രീഹാലാസ്യത്തിന്നു തുല്യമായ ശിവക്ഷേത്രവും, ഹേമപത്മിനിക്കു സമമായ പുണ്യതീൎത്ഥവും, സോമസുന്ദരലിംഗത്തിനു തുല്യമായ ശിവലിംഗവും, കദംബകാനനത്തിനു തുല്യമായ തപോവനവും മൂന്നുലോകത്തിലും ഇല്ല. സുന്ദരേശൻ, ഹാലാസ്യസുന്ദരൻ, കൎപ്പൂരസുന്ദരൻ, കദംബവനസുന്ദരൻ, കല്യാണസുന്ദരൻ, അഭിഷേകസുന്ദരൻ, സുന്ദരേശൻ, കസ്തൂരിസുന്ദരൻ, സോമസുന്ദരൻ, ശക്തിസുന്ദരൻ, ആനന്ദസുന്ദരൻ, ദേവസുന്ദരൻ, ചാമ്പേയസുന്ദരൻ, ഹാലാസ്യസുന്ദരൻ, സപ്തവിടങ്കനായകൻ, മധുരാധിപൻ, കന്യകാനായകൻ, ചതുഷ്ഷഷ്ടിപുരാതനൻ, ഉത്തമകോടിനായകൻ, ശിവഗംഗാധിപൻ, പൂൎണ്ണിമാധിപൻ ഇങ്ങനെ പേരുകളും ഉണ്ട്. ലോകഹിതത്തിനായി തന്നാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു ... ഹാലാസ്യത്തിൽ ശോഭിക്കുന്ന മൂലലിംഗത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം ഇപ്രകാരമാ

ണ്ട്. എന്റെ ഗുരുവായ കുമാരൻ എനിക്കുപദേശിച്ചതനുസരിച്ചു തന്നെ ഞാൻ നിങ്ങളേയും കേൾപ്പിച്ചു.

൧൦-ാം അദ്ധ്യായം ലിംഗമാഹാത്മ്യം സമാപ്തം

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം

൧൧-ാം അദ്ധ്യായം.

ലീലാസംഗ്രഹം.



അഗസ്ത്യമഹർഷി അരുളിച്ചെയ്ത ലിംഗമാഹാത്മ്യംകേട്ടു സന്തുഷ്ടന്മാരായ മുനിമാർ ഹാലാസ്യനാഥൻ ചെയ്ത ലീലകളെപ്പറ്റി കേൾക്കേണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹത്തോടുകൂടെ വീണ്ടും ഭഗവാനായ കുംഭസംഭവനോടു ഈ പ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

"എല്ലാശാസ്ത്രങ്ങളും നല്ലപോലെ പഠിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽവെച്ചു ശ്രേഷ്ഠനായ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠ! അല്ലയോ ഭഗവൻ! അങ്ങ് അരുളിച്ചെയ്ത ഹാലാസ്യനാഥന്റെ ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യവും, തീർത്ഥമാഹാത്മ്യവും, മൂലലിംഗമാഹാത്മ്യവും കേട്ടതിൽ ഞങ്ങൾക്കു സർവ്വസംശയങ്ങളും ലഭിക്കത്തക്കതായ ഒരു മഹാഭക്തി സോമസുന്ദരേശ്വരനിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഭഗവാൻ അനുഗ്രഹിച്ചു മുമ്പേ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായ പരമേശ്വരന്റെ അറുപത്തിനാലു ലീലകളും കൂടി ഞങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കേണം."

അഗസ്ത്യമഹർഷി അതുകേട്ടു താഴെവരുമാറു പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ താപസശ്രേഷ്ഠന്മാരായ മഹർഷികളെ! ഭഗവാന്റെ അറുപത്തിനാലു ലീലകളേയും ഞാൻ നിങ്ങളെ സംഗ്രഹമായും ക്രമമായും കേൾപ്പിക്കാം. ഹാലാസ്യനാഥനായ ഭഗവാൻ മനോവാക്കുകൾക്ക് അഗോചരനും, ബ്രഹ്മാവിഷ്ണുമഹേശ്വരാദികളായ ദേവന്മാർ പോലും വന്ദിതനും, [illegible], സർവ്വലോകാനുഗ്രഹകനും സർവജ്ഞനും സച്ചിദാനന്ദവിഗ്രഹനും, അണുക്കളിൽവെച്ചു അണുവും, മഹത്തുക്കളിൽവെച്ചു മഹാനും പൂജ്യനും ആണ്. അദ്ദേഹം എല്ലാവരാലും ഹാലാസ്യത്തിലുള്ള ഉത്തമക്ഷേത്രത്തിൽ താനേതാൻ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ലിംഗത്തിൽ നിത്യസാന്നിദ്ധ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ സോമസുന്ദരലിംഗത്തെ വിഷ്ണുബ്രഹ്മാദികളായ ദേവന്മാരും അനേകം ചന്ദ്രവംശശ്രേഷ്ഠന്മാരായ അനേകം രാജാക്ക

ന്മാരും, ഇന്ദ്രാദികളായ ദേവന്മാരും പൂജിക്കയും അവരിൽ ഓരോരുത്തരുടെയും കഷ്ടങ്ങളെ സാധിപ്പിക്കാനായി ഭഗവാൻ ഓരോയുഗത്തിലും പതിനാറുവീതം നാലുയുഗത്തിലുംകൂടി അറുപത്തിനാലുലീലകളെ ചെയ്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

അതിൽ ഒന്നാമത്തെലീല വൃത്രാരിയായ ദേവേന്ദ്രന്റെ പാപമോചനം ചെയ്തതും, രണ്ടാമത്തേതു്, ഐരാവതത്തിന്റെ ശാപമോക്ഷവും, മൂന്നാമത്തേതു്, കദംബകാനനത്തിൽ മധുരാപുരം ഉണ്ടാക്കിയതും, നാലാമത്തേതു്, മലയധ്വജരാജാവിന്റെ പുത്രിയായി തടാതകയായി ജനിച്ചതും, അഞ്ചാമത്തേതു പരമേശ്വരൻ തടാതകാപരിണയം ചെയ്തതും, ആറാമത്തേതു് ആദിശേഷനായ പതഞ്ജലിമഹർഷിയുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷമായി നൃത്തം ചെയ്തതും ആകുന്നു. കന്യാദേവന്റെ വളരെ അന്നം ഭക്ഷിക്കുന്നതിനു ശക്തി നൽകിയതു് ഏഴാമത്തെ ലീലയും, അന്നനദ്യാദികൾ കൊണ്ടും,വൈഗാനദിയെക്കൊണ്ടും കന്യാദേവന്റെ കൃത്യാദികൾ നടത്തിച്ചതു എട്ടാമത്തെ ലീലയും, പ്രിയപത്നിയുടെ പ്രീതിക്കുവേണ്ടി സപ്തസമുദ്രങ്ങളെ സമീപത്തുവരുത്തിയതു ഒമ്പതാമത്തെലീലയും, ദേവലോകവാസിയായ മലയധ്വജനെ ഭൂമിയിൽ വരുത്തിയതു് പത്താമത്തെലീലയും, ഉഗ്രൻ എന്നപേരോടുകൂടിയ പുത്രനെ ജനിപ്പിച്ചതു് പതിനൊന്നാമത്തെ ലീലയും, ആ ഉഗ്രനു ശൂലമുതലായ മൂന്നായുധങ്ങൾ നൽകിയതു് പന്ത്രണ്ടാമത്തെ ലീലയും ആണു്. പതിമൂന്നാമത്തെ ലീലകൊണ്ടു് സമുദ്രത്തെ സമീപത്തിൽനിന്നും അകററി. ദേവേന്ദ്രന്റെ കിരീടം ഉടച്ചതു് പതിന്നാലാമത്തെലീലയിൽപെട്ടു. ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനു മഹാമേരുവിൽനിന്നും സ്വർണ്ണം എടുത്തുകൊടുക്കാനായി പതിനഞ്ചാമത്തെ ലീലയും, മഹർഷികൾക്കു വേദാർത്ഥങ്ങൾ ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കാനായി പതിനാറാമത്തെ ലീലയും, രാജാവിന്റെ കിരീടം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു രത്നങ്ങൾ വിക്രയം ചെയ്യാനായി പതിനേഴാമത്തെ ലീലയും, മേഘങ്ങളെക്കൊണ്ടു് സമുദ്രജലത്തെ പാനം ചെയ്യിപ്പിക്കുന്നതിനായി പതിനെട്ടാമത്തെ ലീലയും ഭഗവാൻ എടുത്തു. അതിവൃഷ്ടിയെ ശമിപ്പിച്ചതു് പത്തൊമ്പതാമത്തെ ലീലയും, സിദ്ധവേഷങ്ങളെ കാണിച്ചതു് ഇരുപതാമത്തെലീലയും, കല്ലാനയെക്കൊണ്ടു് കരിമ്പുതീററിച്ചതു് ഇരുപത്തിഒന്നാമത്തെ ലീലയും, ജൈനസന്യാസികൾ അഭിചാരംചെയ്തയച്ച ആനയെ സംഹരിച്ചതു് ഇരുപത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീലയും, വിപ്രകന്യകക്കു അനുഗ്രഹംകൊടുത്തതു് ഇരുപത്തിമൂന്നാമത്തെ ലീലയും, വ്യത്യസ്തനൃത്തം ചെയ്തതു് ഇരുപത്തിനാലാമത്തെലീലയും ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയുടെ മരണം തെളിയിച്ചതു് ഇരുപത്തഞ്ചാമത്തെലീലയും, മാതൃസംഗം ചെയ്കയും പിതാവിനെ വധിക്കയും ചെയ്തതു് ഇരുപത്തിആറാമത്തെ ലീലയും ആന്ധ്രാചാര്യന്റെ ഭാര്യയെ രക്ഷിപ്പാനായി സിദ്ധനെ വധിച്ചതു് ഇരുപത്തിഏഴാമത്തെലീലയും, ജൈനസന്യാസികൾ അയച്ച പാമ്പിനെ വിഷമില്ലാതെ ആക്കിയതു് ഇരുപത്തിയെട്ടാമത്തെലീലയും, അവർ അയച്ച പശുവിനെ കൊന്നതു് ഇരുപത്തിഒമ്പതാമത്തെലീലയും, ആകുന്നു. മുപ്പതാമത്തേതു്,പ

ണ്ഡ്യസേനാപതിയെ രക്ഷിക്കാനായി എണ്ണവും കണക്കും ഇല്ലാത്ത സൈന്യങ്ങളെ കാണിച്ചതും, മുപ്പത്തിഒന്നാമത്തേതു്, പാണ്ഡ്യരാജാവിനു ഒരിക്കലും നാശിക്കാത്ത ദ്രവ്യസഞ്ചി കൊടുത്തതും, മുപ്പത്തിരണ്ടാമത്തേതു് ശിവൻ വൈശ്യരൂപം ധരിച്ചു് വളവിറ്റതും, മുപ്പത്തിമൂന്നാമത്തേതു് യക്ഷികൾക്കു അഷ്ടസിദ്ധിനൽകിയതും, മുപ്പത്തിനാലാമത്തേതു് ചോളരാജാവിനുവേണ്ടി ക്ഷേത്രത്തിന്റെ വാതൽ തുറന്നതും, മുപ്പത്തിഅഞ്ചാമത്തേതു്, പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങൾക്കു ജലം നൽകിയതും, മുപ്പത്തിആറാമത്തേതു്, ശിവൻ രസവാദക്രിയചെയ്തതും, മുപ്പത്തിഏഴാമത്തേതു്, ചോളരാജാവിനെ ജയിച്ചതും, മുപ്പത്തിഎട്ടാമത്തേതു്, ഒരു ശൂദ്രന്നു് അക്ഷയമായ പാത്രം നൽകിയതും, മുപ്പത്തിഒൻപതാമത്തേതു്, ഒരു വൈശ്യബാലന്നു് വ്യവഹാരത്തിൽ ജയംകൊടുത്തതും, നാല്പതാമത്തേതു്, പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ ബ്രഹ്മഹത്യാപാപം നശിപ്പിച്ചതും ആകുന്നു, ഭദ്രനെന്ന ഭക്തനെ രക്ഷിപ്പാൻവേണ്ടി ശിവൻവിറകുചുമന്നതു് നാല്പത്തിഒന്നാമത്തെ ലീലയും, ഈ ഭക്തനുവേണ്ടിത്തന്നെ ചേരഭൂപതിക്കു എഴുത്തയച്ചതു് നാല്പത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീലയും, ഭദ്രന്നു സംഖപ്പലക സമ്മാനിച്ചതു് നാല്പത്തിമൂന്നാമത്തെ ലീലയും, ഭദ്രന്റെ ഭാര്യയ്ക്കു ഗാനവിദ്യയിൽ വിജയം നൽകിയതു് നാല്പത്തിനാലാമത്തെലീലയും, പന്നിയുടെ വേഷം എടുത്തു് പന്നിക്കുട്ടികളെ രക്ഷിച്ചതു് നാല്പത്തിഅഞ്ചാമത്തെ ലീലയും, പന്നിക്കുട്ടികളെ മന്ത്രികളാക്കിയതു് നാല്പത്തി ആറാമത്തെ ലീലയും, ഒരു ചെങ്ങാലിപ്പക്ഷിക്കു മൃത്യുഞ്ജയമന്ത്രം ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തതു് അതിനെ കാകന്മാരുടെ ആക്രമണത്തിൽ നിന്നും രക്ഷിച്ചതു് നാല്പത്തിഏഴാമത്തെ ലീലയും, ഒരു മരാളിപ്പക്ഷിക്കു മോക്ഷംകൊടുത്തതു് നാല്പത്തിഎട്ടാമത്തെ ലീലയും, സർപ്പത്തിനെക്കൊണ്ടു് മധുരാപുരത്തിന്റെ അതിര കാണിച്ചുകൊടുത്തതു് നാല്പത്തി ഒമ്പതാമത്തെ ലീലയും, ചോളരാജാവിനെ തോല്പിച്ചതു്, അമ്പതാമത്തെ ലീലയും, ദ്രാവിഡവിദ്വാന്മാൎക്കു സംഘപ്പലകനൽകിയതു് അമ്പത്തിഒന്നാമത്തെ ലീലയും, ഒരു ബ്രാഹ്മണനെ പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ശ്ലോകം എഴുതി കൊടുത്തതു്, അമ്പത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീലയും, നക്കീരനെ രക്ഷിച്ചതു് അമ്പത്തിമൂന്നാമത്തെ ലീലയും, നക്കീരനു സൂത്രങ്ങളെ ഉപദേശിച്ചതു അമ്പത്തിനാലാമത്തെ ലീലയും പ്രബന്ധങ്ങളുടെ താരതമ്യവിവേചനം ചെയ്തതു അമ്പത്തിഅഞ്ചാമത്തെ ലീലയും ആകുന്നു് അമ്പത്തിആറാമത്തെ ലീല ഉത്തരകോശമംഗലത്തിൽ പോയതും, അമ്പത്തിഏഴാമത്തെ ലീല, ദാരുകന്യകയെ വേട്ടതും, അമ്പത്തിഎട്ടാമത്തെ ലീല വാതപുരേശൻ എന്ന മന്ത്രിക്കു ജ്ഞാനദീക്ഷ കൊടുത്തതും, അമ്പത്തിഒമ്പതാമത്തെ ലീല പാണ്ഡ്യരാജാവിനു് മായക്കുതിരകളെ വിററ്റതും, അറുപതാമത്തെ ലീല നരിയെ വരിപ്പിച്ചതും, അറുപത്തിഒന്നാമത്തെ ലീല പിട്ടിനുവേണ്ടി മണ്ണുചുമന്നതും, അറുപത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീല കുബ്ജപാണ്ഡ്യന്റെ ജ്വരവും കുബ്ജതയും നശിപ്പിച്ചതും, അറുപത്തിമൂന്നാമത്തെ ലീല ജ്ഞാനസംബന്ധനെക്കൊണ്ടു് സമണന്മാരെ ശൂലാരോഹണം ചെയ്യിപ്പിച്ചു വധിച്ചതും, അറുപത്തിനാലാമത്തെ ലീല വൃക്ഷം, കൂപം,

ശിവലിംഗം ഇവയെ മധുരയിൽ സാക്ഷികളാക്കി വരുത്തിയതും ആകുന്നു. ഹാലാസ്യനാഥന്റെ അറുപത്തിനാലു ലീലകളും ചുരുക്കി നിങ്ങളെ കേൾപ്പിച്ചു. ഇനി ഓരോന്നും ക്രമേണ വിസ്താരമായി പറഞ്ഞുതരാം. ഈ ലീലാസംഗ്രഹം കേട്ടാലും പഠിച്ചാലും ഓർത്താലും അതിനെ ചെയ്യുന്നവരുടെ എല്ലാ പാപങ്ങളും അവസാനിക്കുമെന്നല്ല അവർക്കു സർവ്വാഭീഷ്ടങ്ങളും സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും.

൩-ാം അദ്ധ്യായം ലീലാസംഗ്രഹം

സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

ശങ്കരമാഹാത്മ്യം

൧-ാം അദ്ധ്യായം.

ദേവേന്ദ്രന്റെ ബ്രഹ്മഹത്യാപാപം തീർന്ന

൧-ാമത്തെ ലീല.



അല്ലയോ താപസശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ദേവേന്ദ്രന്റെ പാപം തീർന്ന ലീലയെത്തന്നെ ഞാൻ ആദ്യം നിങ്ങളെ ധരിപ്പിക്കാം. പാപനാശനകരമായ അതിനെ നിങ്ങൾ ഭക്തിയോടുകൂടെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! ഇതിനെത്തന്നെ മുമ്പു ഗുരുമുഖ്യന്മാരോടുകൂടെ എന്നോടും അഗസ്ത്യൻ പറഞ്ഞു:-

കൃതായുഗത്തിൽ ഒരിക്കൽ ദേവേന്ദ്രൻ, വിശ്വകർമ്മാവിന്റെ മഹത്തായ ശില്പകലകൊണ്ടു നിർമ്മിച്ച അമരാവതിയിൽ ഉള്ള വൈജയന്തസൗധത്തിൽ പുഷ്പമാലയണിഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ ദേവേന്ദ്രനെ സേവിക്കാനായി സനകാദികളായ മുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരും, ഋഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരും, യക്ഷന്മാർ, കിന്നരന്മാർ, ഗന്ധർവ്വന്മാർ, സിദ്ധന്മാർ, സാദ്ധ്യന്മാർ മുതലായവരും ചെന്നു. അവരിൽ നാരദമഹർഷിമാർ വേദഘോഷം ചെയ്കയും ഗന്ധർവ്വന്മാർ പാടുകയും രംഭതിലോത്തമ മുതലായ അപ്സരസ്ത്രീകൾ നൃത്തം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ഗന്ധർവ്വശ്രേഷ്ഠന്മാരായ ഗന്ധർവ്വന്മാരെ പാട്ടുകൊണ്ടും, സൽസംഗീതാദികളെക്കൊണ്ടും അവർ സ്തുതിക്കയും അപ്സരസ്ത്രീകളുടെ മോഹനങ്ങളായ നൃത്തവും ഹാവഭാവവിലാസങ്ങളും മറ്റും കണ്ടും

സന്തോഷസാഗരനിമഗ്നനും കാമതാപാക്രാന്തനും ആയിത്തീർന്ന ദേവേന്ദ്രന്റെ തലയ്ക്കു ത്രൈലോക്യാധിപത്യവും ഐശ്വര്യാധിക്യവും കയറിപ്പോകകൊണ്ട്, അദ്ദേഹം തന്നെത്താൻ മറന്നുപോയി. ഈ അവസരത്തിൽ ബൃഹസ്പതി ദേവേന്ദ്രനെ കാണ്മാനായി അവിടെച്ചെന്നു. സ്വർല്ലോകസുന്ദരിമാരുടെ മദ്ധ്യേ വിലാസങ്ങളിൽ രസിച്ചിരുന്ന ദേവേന്ദ്രൻ ബൃഹസ്പതിവന്നതിൽ എഴുന്നേല്ക്കുകയാകട്ടെ വന്ദിക്കുകയാകട്ടെ യാതൊന്നും ചെയ്തില്ല. മറ്റുള്ളവരും ആനന്ദസാഗരത്തിൽമുഴുകി സ്വയംമറന്നിരുന്നു് ചിത്തത്തിൽ എഴുന്നേറ്റവരെപ്പോലെ ഇരുന്നിരുന്നതിനാൽ അഗ്രജനായ ഗുരുവിനെ ആദരിച്ചില്ല. ദേവേന്ദ്രനും കൂട്ടുകാരനും തന്നോടുകാണിച്ച അനാസ്ഥയും ധിക്കാരത്തെയും കണ്ടു കോപാവേശിതനായ ബൃഹസ്പതി ഉടൻതന്നെ അവിടെ നിന്നും മറഞ്ഞു. അനന്തരം ആദ്ധ്യാത്മികമായ നിശ്ചയത്തോടു സമ്മാനമായിച്ചുള്ള വളരെ ദ്രവ്യവും ആഭരണങ്ങളും പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളും മറ്റുംനല്കി. നാരദാദികളും യഥാക്രമം സല്ക്കരിച്ചു യാത്രയാക്കി. മറ്റുള്ള ദേവന്മാർ ഇന്ദ്രനോടനുവാദംചോദിച്ചു അവരവരുടെ ഭവനങ്ങളിലേക്കുപോയി. അതിൽപിന്നെ ദേവേന്ദ്രൻ, സഭയിൽ ബൃഹസ്പതി വന്നിരുന്നതും താൻസല്ക്കരിക്കാഞ്ഞതും മറ്റും ഓർത്തു ഗുരുവിന്റെ ഭവനത്തിൽ ചെന്നു അന്വേഷിച്ചതിൽ അവിടെ യെങ്ങുംകാണായ്കയാൽ ഇതിൽപരമില്ലാത്ത വ്യസനത്തോടും പശ്ചാത്താപത്തോടുംകൂടെ മടങ്ങിവന്നു സ്വഭവനത്തിൽ വസിച്ചു. എല്ലാപാപങ്ങളിലുംവെച്ച് ശ്രേഷ്ഠമായ ഗുരുദ്രോഹപാപം ദേവേന്ദ്രനെ പിടിയും കൂടി. ക്രമേണ ദേവേന്ദ്രന്റെ തേജസ്സും പ്രഭാവവും വീര്യൈശ്വര്യപരാക്രമാദികളും നശിച്ചുതുടങ്ങി. ഈ വർത്തമാനം അറിഞ്ഞു് അസുരന്മാർ യുദ്ധത്തിനുവന്നുതുടങ്ങി. വീര്യശൗര്യപരാക്രമവിഹീനന്മാരായ ദേവന്മാർ അസുരന്മാരോടു എതിർക്കുന്നതിനു ശക്തിയില്ലാതെ തോറ്റു തുടങ്ങി. അനന്തരം ദേവേന്ദ്രാദികൾ ഇതിന്റെ കാരണമെന്താണെന്നറിയുന്നതിനായി ബ്രഹ്മലോകത്തിൽചെന്നു ബ്രഹ്മാവിനെ കണ്ടു് ഇപ്രകാരം സ്തോത്രംചെയ്തു.

നമോ ഹിരണ്യഗർഭായ പരബ്രഹ്മസ്വരൂപിണേ
അവിജ്ഞാതസ്വരൂപായ നമഃ കൈവല്യമൂർത്തയേ

ഗുണത്രയസ്വരൂപായ നമഃ പ്രകൃതിരൂപിണേ
അഹംകാരസ്വരൂപായ ബുദ്ധിരൂപായതേ നമഃ

നമോ മനസ്സ്വരൂപായ തന്മാത്രാദിരൂപിണേ
ജ്ഞാനേന്ദ്രിയസ്വരൂപായ നമഃ കർമ്മേന്ദ്രിയാത്മനേ

ക്ഷിത്യാദിപഞ്ചഭൂതായ നമോ ബ്രഹ്മാണ്ഡരൂപിണേ
സമസ്തലോകരക്ഷാർത്ഥം സ്വേച്ഛാധൃതവിഗ്രഹഃ

നമസ്തുഭ്യം നമസ്തുഭ്യം നമസ്തുഭ്യം മഹാത്മനേ.

സ്തുതികേട്ടു സന്തുഷ്ടനായ ബ്രഹ്മാവ് ഇന്ദ്രാദികളോടു വന്നതിനുള്ള കാരണം എന്തെന്നു ചോദിച്ചു.

ഇന്ദ്രാദികൾ ഭക്തിപൂർവ്വം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

ഇപ്പോൾ അസുരന്മാരും ഞങ്ങളുമായി യുദ്ധം തുടങ്ങിയതിൽ എല്ലാ യുദ്ധങ്ങളിലും ഞങ്ങൾതന്നെ തോല്ക്കുന്നു. അതിനുള്ള കാരണമെന്തെന്നറിയാനായി വന്നതാണ്.

ബ്രഹ്മാവ് അതുകേട്ട്, അല്ലയോ ഇന്ദ്രാദികളേ! നിങ്ങൾക്ക ഇപ്പോൾ ഗുരുഭൂതൻ ഇല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് നിങ്ങൾ തോറ്റുപോകുന്നത്. ഗുരുഭക്തന്മാർക്ക ഒരിക്കലും ഒരു കാര്യത്തിലും വിഘ്നം ഉണ്ടാകുകയില്ല. വിദ്യൈശ്വര്യപരാക്രമാദി സകല ഗുണങ്ങളും കീർത്തിയും മറ്റും എല്ലാവർക്കും ഉണ്ടാകുന്നതു ഗുരുസേവകൊണ്ടാണ്. നിങ്ങളുടെ ഗുരുഭൂതനായ ബൃഹസ്പതി നിങ്ങളുടെ അപരാധംകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ അദൃശ്യനായിരിക്കുന്നു. ഇനി നിങ്ങൾക്ക മറ്റൊരു ഗുരുഭൂതൻ വേണം. അല്ലാതെ യുദ്ധത്തിൽ ജയം ലഭിക്കയില്ല. അതിന് നിങ്ങൾ ത്വഷ്ടാവിന്റെ പുത്രനും മൂന്നു തലയുള്ളവനും സർവ്വവിദ്യാനിധിയും ആയ വിശ്വരൂപനെ ഗുരുവായി വരിച്ചുകൊള്ളുവിൻ! അവൻ അസുരദൗഹിത്രൻ ആണല്ലോ എന്നു നിങ്ങൾ ശങ്കിക്കേണ്ട. അവൻ ഉപദേശിക്കുന്ന പ്രകാരത്തിൽ ഉള്ള സൽക്കർമ്മങ്ങളെ ചെയ്താൽ നിങ്ങൾക്ക് ഐശ്വര്യവും ജയവും ഉണ്ടാകും എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇന്ദ്രാദികൾ അപ്രകാരം ചെയ്യാമെന്നു സമ്മതിച്ച് ബ്രഹ്മലോകത്തിൽനിന്നും തിരിച്ചുപോയി വിശ്വരൂപനെ ചെന്നുകണ്ടു വന്ദിച്ച് ഗുരുവാക്കി വരിച്ച് ദേവലോകത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം വേണ്ടുന്ന സൽക്കർമ്മങ്ങൾ എല്ലാം ചെയ്തുതുടങ്ങി. വിശ്വരൂപൻ ദേവേന്ദ്രനു വിജയപ്രദവും, വിശേഷവിശ്രുതവും, ആയ 'ശിവകവചം' എന്ന ദിവ്യമന്ത്രം ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു. അതിന്റെ പ്രഭാവംകൊണ്ട് ഇന്ദ്രൻ അന്നുമുതൽ വിജയിയായും തീർന്നു. വിശ്വരൂപൻ യാഗംചെയ്ത് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ദേവന്മാർക്കും, അപ്രത്യക്ഷമായി സ്വപക്ഷക്കാരായ അസുരന്മാർക്കും ഹവിസ്സു നല്കിവന്നു. ജ്ഞാനദൃഷ്ടികൊണ്ടാണോ ഈ വിവരം മനസ്സിലാക്കിയ ദേവേന്ദ്രൻ, കോപപ്രചോദിതനായിട്ട് ചതിയനായ ഇവനെ ഇനിമേൽ വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻ പാടില്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ച് വജ്രം പ്രയോഗിച്ച് വിശ്വരൂപന്റെ മൂന്നു ശിരസ്സും മുറിച്ചു. അതിൽ സോമപാനംചെയ്തു വന്നതോടുകൂടി ശിരസ്സ് കപിഞ്ജലപക്ഷിയായും, അന്നപാനംചെയ്തു വന്നതോടുകൂടിയ ശിരസ്സ് തിത്തിരിപ്പക്ഷിയായും, മദ്യപാനംചെയ്തു വന്നതോടുകൂടിയ ശിരസ്സ് കുരികിലിന്റെ രൂപമായും ധരിച്ച് ആകാശത്തിൽ പറന്നുപോയി. വിശ്വരൂപവധംകൊണ്ടുണ്ടായ ബ്രഹ്മഹത്യാദോഷം അന്നുമുതൽ ദേവേന്ദ്രനെ പീഡിപ്പിക്കാനും തുടങ്ങി. ഒരു വർഷം കഴിഞ്ഞിട്ടും ആ പാപത്തിനു ശാന്തി കാണായ്കയാൽ മറ്റുള്ള ദേവന്മാരും താപസന്മാരുമായി ആലോചി

ച്ച് ദേവേന്ദ്രൻ ആ ബ്രഹ്മഹത്യാപാപത്തെ നാലായി വീതിച്ച് ഭൂമിയ്ക്കും, ജലത്തിനും, വൃക്ഷത്തിനും, സ്ത്രീകൾക്കുമായി കൊടുത്തു. അവയിൽ ഭൂമി, ഊഷരപ്രദേശമായും, ജലം പതയായും, വൃക്ഷങ്ങൾ കറയായും, സ്ത്രീകൾ രജസ്സായും ബ്രഹ്മഹത്യാദോഷത്തെ സ്വീകരിച്ചു. ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന കുഴികൾ ഒരു വർഷംകൊണ്ടു നികന്നു പഴയപോലെ ആകുമെന്നും ജലം കോരിയെടുക്കുന്തോറും വർദ്ധിക്കുമെന്നും വൃക്ഷങ്ങൾ മുറിച്ചാലും കിളിർക്കുമെന്നും സ്ത്രീകൾ ഗർഭിണികളായാലും ഭോഗിക്കാമെന്നും ദേവേന്ദ്രൻ അവർക്കു പ്രത്യുപകാരമായി വരങ്ങളും നല്കി.

ഇങ്ങനെ ദേവേന്ദ്രൻ തനിക്കുണ്ടായ ബ്രഹ്മഹത്യാപാപം തീർത്തു മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ സ്വർല്ലോകപാലനവുംചെയ്തു വീണ്ടും അമരാവതിയിൽ വസിക്കുമ്പോൾ, പുത്രനായ വിശ്വരൂപനെ ദേവേന്ദ്രൻ വധിച്ച കഥയെ ത്വഷ്ടാവറിഞ്ഞു, പുത്രശോകംകൊണ്ടു ക്രുദ്ധനായ അവൻ ഹോമകുണ്ഡമുണ്ടാക്കി ദേവേന്ദ്രനെ ശത്രുക്കൾ വധിക്കണമെന്നർത്ഥമായ മന്ത്രം ചൊല്ലി ഹോമിച്ചപ്പോൾ ആ അഗ്നികുണ്ഡത്തിൽനിന്നും വൃത്രാസുരൻ എന്ന പേരോടുകൂടെ ബലവാനായ ഒരു ദൈത്യൻ ഉണ്ടായി. അവന്റെ തീക്കനൽക്കട്ടപോലെയുള്ള ചുവന്ന താടിയും, ബാഡവാഗ്നിയുടെ നിവാസസ്ഥാനമെന്നു പറയാവുന്ന കണ്ണുകളും, മൂന്നുലോകവും ഒന്നോടെ വിഴുങ്ങിയാലും തീരാത്ത വായും, ഒരു വൻപർവ്വതംപോലെയുള്ള ശരീരവും, ആകാശത്തിന്ന് ഇടപോലെയുള്ള നിലയും, അനേകായിരം കൈകളിലായി ധരിച്ചിരിക്കുന്ന വിവിധതരത്തിലുള്ള അവന്റെ ആയുധങ്ങളും എല്ലാംകൂടി കണ്ടാൽ ആരും മോഹിച്ചു വീഴുംപ്രകാരം. ദേവന്മാർക്കു ഭയകാരനായി ത്വഷ്ടാവിന്റെ ഹോമകുണ്ഡത്തിൽനിന്നും ജനിച്ച ആ സത്വം ദിവസംപ്രതി മുന്നൂറും (അമ്പുവീതം) വീതം വളർന്നു തേജസ്സുകൊണ്ടും ബലംകൊണ്ടും എല്ലാ ലോകവും ഒരുപോലെ പിടിച്ചു പീഡിപ്പിച്ച് അമരാവതിയിൽ ദേവലോകപാലനം ആരംഭിച്ചു. ദേവേന്ദ്രൻ ഉടൻ ഐരാവതത്തിന്റെ മുകളിൽ കയറി വജ്രായുധസമേതം ചെന്നു വൃത്രാസുരനോടെതിരിട്ടു ഭയങ്കരമായ യുദ്ധം തുടങ്ങി. അവർ രണ്ടുപേരുടേയും ബാണവർഷംകൊണ്ട് മൂന്നുലോകവും ഒന്നുപോലെ മൂടുകയും സൂര്യരശ്മിപോലും കാണാൻ പാടില്ലാതെ ആവുകയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ ദേവേന്ദ്രൻ തന്റെ വജ്രായുധം എടുത്തു വൃത്രാസുരന്റെ മാറിടത്തിൽ താഡിച്ചു. അതു് ഫലപ്പെട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ഉടനെ വൃത്രൻ ക്രോധത്തിന്നു ഇരയായ തന്റെ മുസലംകൊണ്ട് ഐരാവതത്തെ താഡിക്കയും ദേവേന്ദ്രന്റെ മുഖത്തിൽ താഡിച്ച് വജ്രായുധത്തെ നിലത്തു പതിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

തന്റെ വജ്രപ്രയോഗം ഫലിക്കാത്തതായി കാണുകയും, ശത്രുതാഡനംകൊണ്ട് വജ്രം കയ്യിൽനിന്നും വീണുപോകയും ചെയ്തു ഉടനെ ദേവേന്ദ്രൻ ആനയും, വജ്രായുധവും ഉപേക്ഷിച്ചുംവെച്ച് ദേവന്മാരോടുകൂടി അതിശീഘ്രത്തിൽ ഓടി ബ്രഹ്മലോകത്തിൽ എത്തി വിവരങ്ങൾ എല്ലാം ബ്രഹ്മാവി

നെ അറിയിച്ചു. ബ്രഹ്മാവു് ഒട്ടും താമസിക്കാതെതന്നെ ദേവേന്ദ്രാദികളോടുകൂടെ വൈകുണ്ഠത്തിൽ പോയി ശംഖചക്രഗദാപത്മങ്ങളെ ധരിച്ചിട്ടുള്ള ചതുർബ്ബാഹുക്കളോടു കൂടിയവനായി, ശ്രീവത്സാങ്കിതനായി, കൌസ്തുഭകിരീടവനമാലാവിഭൂഷിതനായി, പീതാംബരധാരിയായി, ഭൂമിദേവിയോടും ലക്ഷ്മീദേവിയോടുംകൂടെ അനന്തശയനത്തിൽ പള്ളികൊള്ളുന്ന വിഷ്ണുഭഗവാനെ സ്തോത്രങ്ങൾ ചെയ്തതിന്നു സങ്കടങ്ങൾ മുഴുവൻ അറിയിച്ചു.

അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം അതിനു മറുപടി പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ ബ്രഹ്മേന്ദ്രാദികളേ! ബലാസുരന്റെ ശരീരംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതല്ലേ ദേവേന്ദ്രന്റെ കയ്യിൽനിന്നും വീണുപോയ വജ്രം. അതിന്റെ ശക്തി മുഴുവൻ നശിച്ചുപോയി. മായാവിയായ വൃത്രനെക്കൊല്ലുന്നതിന് അതു മതിയാകയില്ല. ഒരു പുതിയ വജ്രം ഉണ്ടാക്കി അതുകൊണ്ടുവേണം വൃത്രനെ വധിക്കേണ്ടതു്. പുതിയ വജ്രായുധം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് ഒരു വഴിയുണ്ടു്. അതു് ഞാൻ പറയുന്നതാം. പണ്ടു് പാലാഴി കടഞ്ഞതുപ്രകാരം ദേവന്മാരുടെയും അസുരന്മാരുടെയും പക്കലുണ്ടായിരുന്ന ആയുധങ്ങളെല്ലാം സൂക്ഷിക്കാനായി ദധീചിമഹർഷിയെ ഏല്പിക്കുകയും, അദ്ദേഹം എല്ലാംകൂടി ഭക്ഷിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ തപോബലംകൊണ്ടു് ആ ആയുധങ്ങൾ എല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൃഷ്ഠാസ്ഥിയിൽ ലയിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൃഷ്ഠാസ്ഥി വജ്രത്തിനെക്കാൾ ബലവത്തായിട്ടുള്ളതാണു്. അതുകൊണ്ടു് വജ്രായുധം ഉണ്ടാക്കിയാൽ വൃത്രാസുരനെ നിഷ്പ്രയാസമായി നിങ്ങൾക്കു വധിക്കാം. അർത്ഥികൾ അപേക്ഷിക്കുന്നതെല്ലാം കൊടുക്കുന്ന സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ ദധീചിമഹർഷിയോടു കാര്യം പറഞ്ഞപേക്ഷിച്ചാൽ അദ്ദേഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു നിങ്ങൾക്കു പൃഷ്ഠാസ്ഥി തരും. വൃത്രാസുരനെ അതുകൊണ്ടു് നിങ്ങൾക്കു വധിക്കുകയും ചെയ്യാം എന്നു പറഞ്ഞു് മറഞ്ഞു. ബ്രഹ്മേന്ദ്രാദികൾ യാത്രയായി.

അനന്തരം ബ്രഹ്മാവിനോടുകൂടെ ഇന്ദ്രാദികൾ ദധീചിമഹർഷിയുടെ ആശ്രമത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. സൎവ്വഭൂതദയാപരനും വിഷയങ്ങൾ അനുഭവിക്കാതെ തപസ്സുചെയ്യുന്ന മഹർഷിയെക്കണ്ടു വന്ദിച്ചു് നമസ്കരിച്ചു. മഹർഷി അതുകേട്ടു് എന്താണു വന്നതെന്നു് നിങ്ങളോടു ചോദിച്ചു. ഇന്ദ്രാദികൾ അതുകേട്ടു് വൃത്രാസുരനെ കൊല്ലുന്നതിനായി അവിടുത്തെ നട്ടെല്ലു് ഞങ്ങൾക്കു തരണമെന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു.

മഹർഷി അതുകേട്ടു് താൻ നശിക്കുന്ന ശരീരമല്ലെന്നും, നിത്യനായ ആത്മാവാണെന്നും ഈ നിത്യമല്ലാത്ത ശരീരത്തെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു് നിർബന്ധമായി ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഇപ്പോൾ പരോപകാരപ്രദവും ലോകവിശ്രുതമായ കീർത്തിക്കു കാരണവും ആയിത്തീരുന്ന ഒരു ധർമ്മകൃത്യത്തി

ന്നുവേണ്ടി ഉപേക്ഷിക്കുന്നതു വളരെ നല്ലതാണെന്നും നിശ്ചയിച്ചു് ബ്രഹ്മ ധ്യാനം ചെയ്തു് യോഗസാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടു് വിമാനത്തിൽ കയറി പര ലോകത്തേക്കു പോവുകയും സ്വശരീരം ലോകക്ഷേമത്തിനായി ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇന്ദ്രാദികൾ ഉടൻതന്നെ ദധീചിമഹർഷിയുടെ ശരീരമദ്ധ്യസ്ഥിതമായ വീണാദണ്ഡം എന്ന അസ്ഥിയെടുത്തു വിശ്വകർമ്മാവിന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു വജ്രായുധം ഉണ്ടാക്കാൻ പറഞ്ഞു. വിശ്വകർമ്മാവും അതുകൊണ്ടു് വളരെ ഘോരപ്രഭമായ ഒരു വജ്രം നിർമ്മിച്ചു ദേവേന്ദ്രനു കൊടുത്തു. ദേവേന്ദ്രൻ പുതിയ വജ്രായുധപാണിയായി ഐരാവതത്തിന്റെ പുറത്തു കയറിച്ചെന്നു് വൃത്രാസുരനെ പോരിനു വിളിച്ചു. മദോദ്ധതനായ വൃത്രാസുരൻ അതുകേട്ടു ചാടിപ്പുറപ്പെട്ടു ചെന്നപ്പോൾ ഇന്ദ്രന്റെ കയ്യിൽ പുതിയ വജ്രായുധം ഇരിക്കുന്നതുകണ്ടു് കാര്യം മനസ്സിലാക്കി ഭൂലോകത്തിൽനിന്നും ഓടിപ്പോയി കടലിൽ ഒളിച്ചുകളഞ്ഞു. ഇന്ദ്രാദികൾ ഉടൻതന്നെ ബ്രഹ്മലോകത്തിൽ പോയി പിതാമഹനോടു കാര്യം പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം അതുകേട്ടു് "നിങ്ങൾ പോയി അഗസ്ത്യനോടു കാര്യം പറവിൻ. അദ്ദേഹം സമുദ്രജലം കുടിച്ചുവറ്റിച്ചുതരും" എന്നുപറഞ്ഞു ദേവന്മാരെ നാരദനോടുകൂടെ അഗസ്ത്യന്റെ അടുക്കലേക്കു പറഞ്ഞയച്ചു. അവർ ചെന്നു വൃത്രവധത്തിനായി സമുദ്രജലം കുടിച്ചുവറ്റിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു് അപേക്ഷിച്ചു. അവൻ ലോകാനുഗ്രഹപരനായ സുന്ദരേശനെ മനഃപൂർവം സ്മരിച്ചുകൊണ്ടു കടലിൽ ഉള്ള വെള്ളം എല്ലാംകൂടി വലതു ഉള്ളംകയ്യിൽ ഒതുക്കി പാനം ചെയ്തു. ഉടനെ സമുദ്രമദ്ധ്യത്തിൽ ഉള്ള ഒരു വിസ്തൃതമായ പർവതത്തിൽ പത്മാസനസ്ഥനായി, ഇന്ദ്രിയങ്ങളെല്ലാം അടക്കി ഏകാഗ്രചിത്തനായി പരബ്രഹ്മത്തിൽ മനസ്സും ലയിപ്പിച്ചു് യോഗനിദ്രയിൽ ഇരിക്കുന്ന വൃത്രാസുരനെ ദേവേന്ദ്രൻ കണ്ടു അതിതീക്ഷ്ണധാരയോടുകൂടിയതായ തന്റെ പുതിയ വജ്രായുധം പ്രയോഗിച്ചു അവന്റെ തലയറുത്തുകൊന്നു. അപ്പോൾ ഉടനെ വൃത്രവധംകൊണ്ടുണ്ടായതും അതിഭയങ്കരിയും ആയ ബ്രഹ്മഹത്യാപാപം ശരീരധാരിണിയായിവന്നു മുസലായുധംകൊണ്ടു ദേവേന്ദ്രനെ താഡിക്കാൻ ആരംഭിച്ചു. ദേവേന്ദ്രൻ നോക്കുന്ന ദിക്കിലെല്ലാം ഘോരരൂപിണിയായ ബ്രഹ്മഹത്യയെ അല്ലാതെ കാണാനില്ലാതെയായി. ദേവേന്ദ്രൻ തൽക്ഷണംതന്നെ അവിടെ നിന്നും ഓടി ഭൂലോകത്തു ചെന്നു് ഒരു തടാകത്തിന്റെ നടുവിലായുള്ള പ്രകാശിച്ച ഇന്ദീവരങ്ങളോടുകൂടെ ഒരു താമരനൂലിൽ ചെറുതായിവേഷം ഒളിച്ചിരുന്നു. അക്കാലത്തായിരുന്നു ചന്ദ്രവംശജാതനായ നഹുഷൻ ദേവലോകം ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതും അവൻ ഇന്ദ്രാണിയെ ആഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടു മഹർഷിമാർ അവനെ ശപിച്ചു സർപ്പമാക്കി ഭൂമിയിലേക്കു തള്ളിയയച്ചതും.

വളരെക്കാലമായിട്ടു താമരത്തണ്ടിനകത്തു ബ്രഹ്മഹത്യയെ ഭയന്നും ഗുരുശ്രേഷ്ഠനായ ബൃഹസ്പതിയെ നിപുണമതികളോടുകൂടെ ധ്യാനിച്ചും, അന

ന്യാരനായി വസിക്കുന്ന ദേവേന്ദ്രന്റെ മുമ്പിൽ തന്റെ ഐശ്വര്യഭാവത്തെ മാററി ബൃഹസ്പതിഭഗവാൻ പ്രത്യക്ഷനായി. ഇന്ദ്രൻ അതിവേഗത്തിൽ താമരത്തണ്ടിനകത്തുനിന്നു വെളിയിൽവന്നു തന്റെ സകല അപരാധങ്ങളും ക്ഷമിച്ചുരക്ഷിക്കേണമെന്നു അപേക്ഷിച്ചു് ബൃഹസ്പതിയുടെ പാദങ്ങളിൽ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തു. കരുണാനിധിയായ ആ ഗുരുനാഥൻ ഉടനെ തന്റെ ശിഷ്യനെ പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ചിട്ടു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ ദേവേന്ദ്ര! ബ്രഹ്മഹത്യാപാപത്തിൽനിന്നു ഞാൻ നിന്നെ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളാം. നീ ഒട്ടും ഭയപ്പെടേണ്ട. പാപശാന്തിക്കു തക്കതായ ഒരു പ്രായശ്ചിത്തം ഞാൻ ജ്ഞാനദൃഷ്ടികൊണ്ടു കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതു മറെറാന്നും അല്ല; സർവ്വജ്ഞനായ പരമശിവന്റെ ലിംഗാർച്ചനമാണു്. പാപശാന്തിക്കു ഉതകുന്നതായ ഒരു ദിവ്യൗഷധം വേറൊന്നുംതന്നെയില്ല. കരുണാലുവായ ഭഗവാൻ തന്റെ സേവകന്മാരുടെ പാപശാന്തിക്കായിട്ടാണു് ഉത്തമക്ഷേത്രങ്ങളിൽ സാന്നിധ്യംചെയ്യുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു നീ കൈലാസം മുതലായുള്ള എല്ലാപുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളിലും പോയി അവിടെയുള്ള തീർത്ഥങ്ങളിൽ എല്ലാം സ്നാനംചെയ്കയും ശിവലിംഗങ്ങളെ എല്ലാം അർച്ചിക്കയും ചെയ്ക. ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ എല്ലാശിവക്ഷേത്രങ്ങളിലും ശിവതീർത്ഥങ്ങളിലും ഉത്തമമായ ക്ഷേത്രവും തീർത്ഥവും ഉള്ള സ്ഥലത്തിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ നിന്റെ ബ്രഹ്മഹത്യാപാപത്തിനു ശാന്തിയുണ്ടാകും. യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. ഇപ്പോൾ മുതൽ തീർത്ഥാടനം ആരംഭിച്ചുകൊള്ളുക എന്നു പറഞ്ഞു അദ്ദേഹം വീണ്ടും ദേവരാജനെ അനുഗ്രഹിച്ചു.

ദേവേന്ദ്രൻ ബൃഹസ്പതിയുടെ ഇപ്രകാരമുള്ള ഉപദേശവാക്യം കേട്ടു് ബ്രഹ്മഹത്യയിലുള്ള ഭയംഉപേക്ഷിച്ചു ഗുരുവിനോടുകൂടെ ദേവലോകത്തുപോയി ആനന്ദതുന്ദിലകോദണ്ഡപാണിയായി തന്റെ ഉച്ചൈശ്രവസ്സിന്റെ പുറത്തു കയറി മററുള്ള ദേവന്മാരോടും ഗുരുവിനോടുംകൂടി നായാട്ടിനെന്നുള്ള വ്യാജേന ബ്രഹ്മലോകത്തെ പുറപ്പെട്ടു് ദിക്പ്രാന്തങ്ങളായ പല ദേശങ്ങളിലും പ്രവേശിച്ചു് സിംഹം, കരടി, പുലി മുതലായ പല ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളെയും വേട്ടയാടുകയും, കൈലാസാദികളായ പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങൾ ദർശിക്കയും, ഗംഗമുതലായ പുണ്യതീർത്ഥങ്ങളിൽ എല്ലാം സ്നാനംചെയ്കയും കണ്ടുകിട്ടിയ ശിവലിംഗങ്ങളെ എല്ലാം വിധിപ്രകാരം പൂജിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടു ചുററിനടന്നു. ഏതുകൊണ്ടൊന്നും ബ്രഹ്മഹത്യാപാപം ദേവേന്ദ്രനെ വിട്ടുമാറിയില്ല. അന്നുമുതൽപോലെ ഘോരരൂപിണിയായ ബ്രഹ്മഹത്യ മുസലധാരിണിയായി തന്റെ പുറകിൽ നില്ക്കുന്നതായിത്തന്നെ ദേവേന്ദ്രനു എപ്പോഴും തോന്നിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അന്ത്യത്തിൽ ഭാഗ്യവാനായ ദേവേന്ദ്രൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയും കേട്ടിട്ടും സുന്ദരേശലിംഗത്തിന്റെ ദിവ്യസാന്നിധ്യംകൊണ്ടു അതിപാവനമായ കദംബവനത്തെ പ്രാപിച്ചു. അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ ഇന്നവണ്ണമെന്നു പറവാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു ആനന്ദവും സന്തോഷവും സമാധാനവും ഇന്ദ്രനുണ്ടായി. അദ്ദേഹം വിസ്മയപ്പെട്ടു മററുള്ള ദേവന്മാരെ നോക്കി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

'അല്ലയൊ ദേവന്മാരെ! ബ്രഹ്മഹത്യാദോഷത്തിൽ അതിവ്യസനനായ ഇനിക്ക ഇവിടെ വന്നതിൽ വല്ലാതൊരു വിരക്തി തോന്നുന്നു എന്നു മാത്രമല്ലശ്രേഷ്ഠങ്ങളിൽ പ്രേമവും കരുണയും തോന്നിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇതെന്താണത്ഭുതമാണ്. ഈ കാനനത്തിൽ എന്തൊ വിശേഷമുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ ഇങ്ങിനെ തോന്നാൻ വഴിയില്ല. എന്താണെന്നു അന്വേഷിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞു നായകന്റെ ഉള്ള അഗ്രഹത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചുംവച്ചു തിരിച്ചു സ്വദേശപ്രവേശനത്തിന്റെ സമ്മതികളുംകൂടെക്കാൺ ശ്രമിച്ചപ്പോൾതന്നെ ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യംകൊണ്ട് ഭീതയായ ബ്രഹ്മഹത്യ ദേവേന്ദ്രനെവിട്ടുമാറി വെളിയിൽ നിന്നു. അപ്രകാരം ബ്രഹ്മഹത്യ ദേവേന്ദ്രനെ വിട്ടുമാറിനിന്നസ്ഥലത്തിനു ഇന്നും ബ്രഹ്മഹത്യാസ്ഥിതമെന്നാണ് പേര്. ബ്രഹ്മഹത്യാ വിട്ടുമാറിയപ്പോൾ ദേവേന്ദ്രന്നു വലിയ ഒരു ചുമട് തന്റെ തലയിൽനിന്നും ഇറക്കിയതുപോലെയുള്ള ആശ്വാസം തോന്നിയെന്നു മാത്രമല്ല തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ സ്വാതന്റെ പുറകെ ഭീകരരൂപമായി നടന്നുപറ്റിച്ചുവന്ന ബ്രഹ്മാണ്ഡകാളരാത്രിയെക്കാളും ഭയങ്കരിയായ ആ ബ്രഹ്മഹത്യയെ കാണാഞ്ഞു ഇതില്പരമില്ലാത്ത സന്തോഷത്തോടുകൂടെ സമീപത്തായ ബൃഹസ്പതിയേയും ദേവന്മാരേയും നോക്കി മുക്തനായി! മുക്തനായി!! ഇതുപോലെ ബ്രഹ്മഹത്യയുടെ കയ്യിൽനിന്നും ഞാൻ മുക്തനായി! എന്നിങ്ങനെ അത്യുൽക്കണ്ഠയോടുകൂടെ പിന്നെയും പിന്നെയും പറഞ്ഞു.

ദേവന്മാരും ബൃഹസ്പതിയും അതുകേട്ട് ആശ്ചര്യപൂർവ്വം ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—

ശരിതന്നെ. അങ്ങു മുമ്പേതന്നെ ഇതൊരു വിശേഷസ്ഥലമാണെന്നു പറഞ്ഞതല്ലൊ. വിശേഷത്തിനും മേന്മയ്ക്കും അതു ഇവിടത്തെ അഭിപ്രായം തെററിയില്ല. ഇതൊരു പുണ്യഭൂമിയാണെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. ഇതാ നോക്കുക. ആത്മാ വിരോധികളായ പക്ഷിമൃഗാദികൾ എല്ലാം തമ്മിൽതമ്മിൽ എത്ര സ്വൈരമായി ക്രീഡിക്കുന്നു. ഇതാ! ഇവിടെ വിശക്കുന്നില്ലയൊ എന്നു ചോദിച്ച് പശുക്കിടാങ്ങൾക്ക പാലുകൊടുക്കുന്ന പെൺപുലികളെ അങ്ങു കാണുന്നില്ലേ? ഇതാ മദോന്മത്തരായ കടുവാകൾ മാൻകുട്ടികളെ പരിചരിച്ചു മെല്ലെകൊണ്ടുനടക്കുന്നതിനെ കാണുക. ചൂടുപിടിച്ചുള്ള വെയിൽകൂടി ഇഴഞ്ഞുനടക്കുന്ന ഉരഗകിടാങ്ങൾക്ക വെയിലുതട്ടാതെ ഗരുഡന്മാർ ചിറകു വിരിച്ചു കുടപിടിച്ചുകൊടുക്കുന്നതുതന്നെ അത്ഭുതമായകാഴ്ച. ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ആനകളുടെ കർണ്ണങ്ങളിൽ മക്ഷികാദംശഭയക്തരായ വാനരന്മാർ സഹോദരഭാവത്തോടുകൂടി ചെല്ലുന്നതിനെക്കണ്ട് ആനയ്ക്കു നിദ്രാഭംഗം വന്നെങ്കിലോ എന്നു വിചാരിച്ചു ജടകൾ വീശിക്കൊണ്ടുള്ള ഓടിക്കുന്ന സിംഹങ്ങളെ ഇവിടെയല്ലാതെ അങ്ങ് മററുവല്ലസ്ഥലത്തും കണ്ടിട്ടുണ്ടൊ? ഇത്ര അതിവിശേഷമായ ഈ കാനനത്തിൽ എന്തെങ്കിലുമൊരു ദിവ്യത്വമുണ്ടെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല.

ദേവേന്ദ്രൻ അതുകേട്ട്, എന്നാൽ നിങ്ങൾപോയി ഈ വനത്തിൽ ഉ

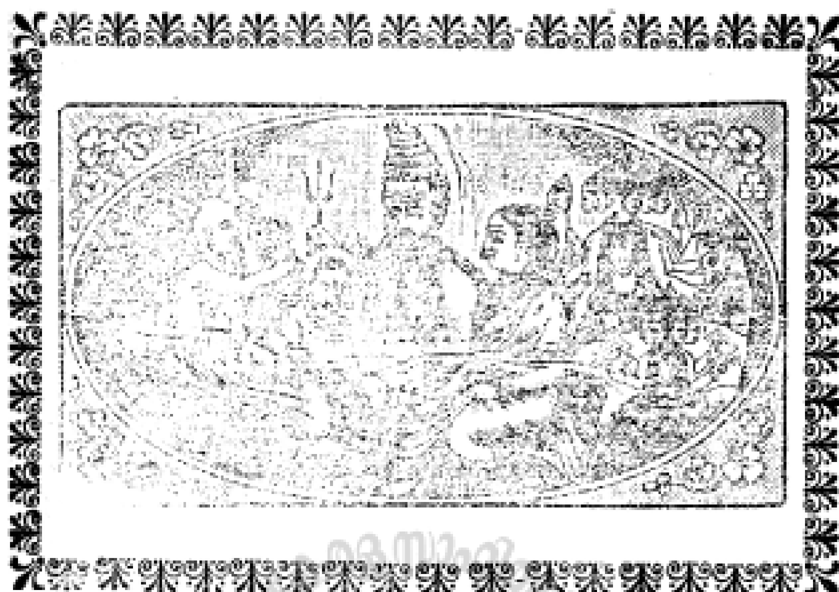
ള്ള ആ അതിപാവനമായ വസ്തു എന്താണെന്ന് അന്വേഷിച്ചു കൊണ്ടുവ രണമെന്നുംപറഞ്ഞു അവരെഅയച്ചു.

ഇന്ദ്രന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം പുറപ്പെട്ട ദേവന്മാർ അവിടെയുള്ളപാവ നവസ്തു എന്താണെന്നുള്ളതിനെ ആ കദംബവനത്തിന്റെ നാലുഭാഗത്തും നടന്നു അന്വേഷിക്കുമ്പോൾ പരിശുദ്ധമായ നിർമ്മലജലം നിറഞ്ഞ ഒരു ശീതതടാകം അവരുടെ ദൃഷ്ടിക്കു ഗോചരമായി. ഉടൻതന്നെ അവർ ആതടാകത്തിന്റെ തീരത്തിൽ പോയി മന്ദമാരുതനേറ്റു വിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആ തടാകത്തിന്റെ സമീപത്തിലുള്ള അത്യന്തം പാവനമായ ഒരു ദിക്കിൽ പൂത്തുലഞ്ഞു കാവുപോലെ കൂടിനില്ക്കുന്ന കടമ്പുമരങ്ങളിലും വിലാവൃക്ഷങ്ങളിലും ദേവദേവനായ പരമേശ്വരന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരംവസിക്കുന്ന പഞ്ചവർണ്ണക്കിളികൾ "ശിവശംഭോ മഹാദേവ! പരമേശ്വര! ശങ്കര! ചന്ദ്രശേഖര! ഗംഗാധര! സാംബ! ശ്രീകണ്ഠ! മഹേശ്വര! എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഭഗവന്നാമങ്ങളെ കീർത്തനം ചെയ്യുന്നതുകേട്ടു. പഞ്ചവർണ്ണക്കിളികളുടെനാമസങ്കീർത്തനങ്ങൾകേട്ട് ദേവന്മാർ തടാകത്തിന്റെ തീരത്തിൽ നിന്നുംഓടി എഴുന്നേറ്റു ആ കദംബവനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾഅതിന്റെ നടുവിലായിട്ട് താനേതാൻ ഉണ്ടായതും നയനാനന്ദകരമായതും ശോഭാകരവും ആയ ഒരു ശിവലിംഗം കണ്ട് അവർ വളരെവളരെ അതിശയിച്ചു.

അനന്തരം അവർ ദേവേന്ദ്രന്റെ അടുക്കൽ മടങ്ങിച്ചെന്നു വിവരം അറിയിച്ചു. ദേവേന്ദ്രൻ അതു കേട്ടമാത്രയിൽത്തന്നെ സന്തുഷ്ടനായി ബൃഹസ്പതിയോടുകൂടെ തടാകത്തിന്റെ തീരത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. തടാകത്തിന്റെ തീരത്തിൽ എത്തിയ ഉടനെ ദേവേന്ദ്രൻ ബൃഹസ്പതിയെ നോക്കി, "ഇനി ഞാൻ എന്താണാവശ്യം ചെയ്യേണ്ടതെ"ന്നു ചോദിച്ചു. ബൃഹസ്പതി ഇന്ദ്രനോടു, ഇനി നീ ഒട്ടും താമസിക്കാതെ ഈ തീർത്ഥത്തിൽ വിധിപ്രകാരംസ്നാനംചെയ്ത് നിന്റെ പാപത്തെ ക്ഷമിപ്പിക്കാനായി വിധാനം ഈ ശിവലിംഗത്തിനെ പ്പൂജിച്ച് പൂജിക്കുകയെന്നു പറഞ്ഞു. ദേവേന്ദ്രൻ ഉടൻതന്നെ സന്തുഷ്ടനായി ദേവന്മാരോടുകൂടി തീർത്ഥത്തിൽ ഇറങ്ങി സങ്കല്പത്തോടുകൂടി വിധിപ്രകാരം സ്നാനംചെയ്തു കരയ്ക്കുകയറി ഭസ്മരുദ്രാക്ഷങ്ങൾ ധരിച്ച് നിത്യകൃത്യങ്ങൾ കഴിച്ചശേഷം താനേതാൻ ഉണ്ടായതും മംഗളകരവും ആയ സോമസുന്ദരലിംഗദർശനം ചെയ്തു. കല്യാണതീർത്ഥത്തിൽപതിച്ച പത്തിയെയാന

ഇപ്രകാരം വൃത്രഹത്യയും ഉടനടി നശിച്ചു. വൃത്രഹത്യാപാപനാശംകൊണ്ട് സന്തുഷ്ടനായ ദേവേന്ദ്രൻ വിശ്വകർമ്മാവിനോട് വിശേഷപ്പെട്ടതായി അതിവേഗത്തിൽ ഒരു [illegible] ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുവരാനായിട്ടും ദേവന്മാരോട് [illegible] പുഷ്പങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുവാനായിട്ടും കല്പിച്ചിട്ട് തന്റെ കൈകൾകൊണ്ടുതന്നെ വിശേഷത്തിന്ന [illegible] വൃക്ഷവും [illegible] പാലിച്ചുകൊണ്ട് ആ സ്ഥലം കണ്ണാടിപോലെ [illegible]ക്കി. അനന്തരം [illegible] പ്രകാശിക്കുന്ന ഒരു സ്വയംഭൂലിംഗത്തിന്ന [illegible] കണ്ടെത്തുപിടിക്കാൻ ഇടയായപ്പോൾ [illegible] സംശയിച്ചുപോകുന്നതും [illegible] വും [illegible] പ്പെട്ട [illegible] [illegible] പലതരം [illegible] വിചിത്രമായി [illegible] പ്പെട്ടതും [illegible] പ്രകാശമുള്ളതും [illegible] [illegible] കൊടിക്കൂറകളും കിങ്ങിണിക്കൂട്ടങ്ങളും [illegible] മറ്റുംകൊണ്ട് [illegible] വിശേഷപ്പെട്ടതും ദിവ്യങ്ങളായ [illegible] അലംകൃതമായതും ആയ ഒരു ഉത്തമവിമാനത്തെ വിശ്വകർമ്മാവ് കൊണ്ടുവന്നു. ദേവേന്ദ്രൻ ദിവ്യമായ ആ വിമാനംകണ്ട് അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനായി. അനന്തരം നല്ലതായ ഒരു മുഹൂർത്തത്തിൽ വിമാനം അവിടെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. അതിന്റെശേഷം ദേവേന്ദ്രൻ വിശ്വകർമ്മാവിനോട് [illegible] കല്പിച്ചു. വിശ്വകർമ്മാവ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ [illegible]കൊണ്ട്, [illegible] അനേകം [illegible] [illegible] ഗോപുരങ്ങളോടും കൂടിയതായ ഒരു [illegible] ഉണ്ടാക്കി, [illegible] ദിവ്യമായ ഒരു പ്രാസാദം നിർമ്മിച്ചു. [illegible] വിധങ്ങളായ [illegible] അതിലെല്ലാം പ്രതിമകളും ഉണ്ടാക്കി. തീർത്ഥത്തിന്നായി [illegible] കല്പടകളുംകെട്ടി. ഇതെല്ലാം കണ്ടതോടും ദേവേന്ദ്രന് [illegible] ഉത്സാഹവും വർദ്ധിച്ചു. ഈ അവസരത്തിൽ [illegible] പോയിരുന്ന ദേവന്മാർ വന്നു [illegible] പറഞ്ഞു. ദേവേന്ദ്രൻ അവരോട് [illegible] നിത്യം [illegible] പുഷ്പങ്ങൾ, ഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ, [illegible], പൊന്നുകൊണ്ടുള്ള പൂജാപാത്രങ്ങൾ ദിവ്യവസ്ത്രങ്ങൾ, [illegible] [illegible] ശിവപൂജയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന സകലസാധനങ്ങളും കൊണ്ടുവരുവിൻ [illegible] പറഞ്ഞു അവരെ [illegible]. അനന്തരം ഇന്ദ്രൻ [illegible] അതിലോലങ്ങളായ [illegible] തന്റെ [illegible] [illegible] പുഷ്പങ്ങളെക്കൊണ്ടും [illegible] [illegible] [illegible] അര്യ [illegible] ദേവേന്ദ്രൻ ഒരു [illegible] അദ്ദേഹത്തിന്ന [illegible] വളരെ [illegible] ഉണ്ടാക്കി [illegible] അനേകം [illegible] നിർമ്മിച്ചു. ശിവതീർത്ഥം

സ്വർണ്ണതാമരകളെക്കൊണ്ട് പരിപൂർണ്ണമായിക്കണ്ടപ്പോൾ ദേവേന്ദ്രന് അതിരില്ലാത്ത സന്തോഷം ഉണ്ടാവുകയും ശിവതീർത്ഥത്തിന് ഹേമപത്മിനിയെന്നു പേരിടുകയും ചെയ്തുവെച്ച് തടാകത്തിൽ ഇറങ്ങി പരമേശ്വരനെ പൂജിക്കുന്നതിന് വേണ്ട താമരപ്പൂക്കളേയും പറിച്ചുംകൊണ്ട് സുന്ദരേശ്വരലിംഗസന്നിധാനത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ പൂജാദ്രവ്യങ്ങളെ കൊണ്ടുവരുന്നതിനായി ദേവലോകത്തിൽപോയിരുന്ന ദേവന്മാരും പൂജയ്ക്കുവേണ്ടുന്ന സംഭാരങ്ങളുമായിവന്നു. അതിന്റെശേഷം ദേവേന്ദ്രൻ എല്ലാവിധികളും അറിയുന്ന വാചസ്പതിയെക്കൊണ്ടും ദേവന്മാരെക്കൊണ്ടും ദിവ്യന്മാരായ മുനികളെക്കൊണ്ടും ജ്ഞാനശക്തിമയമായ ശിവലിംഗത്തിൽ വിശേഷകൽപോക്തമായ ക്രിയാശക്തിരൂപമായ പീഠത്തെ വിധിപ്രകാരം ചേർപ്പിക്കുകയും ആ മഹാലിംഗത്തിന്റെ സന്നിധിയിങ്കൽതന്നെ ദേവിയുടേയും പരിവാരങ്ങളുടേയും ബിംബങ്ങളെ പ്രതിഷ്ഠിക്കയും ചെയ്തു. അനന്തരം മുനിപുംഗവന്മാർ ശ്രുതിപ്രോക്തങ്ങളായ മന്ത്രസൂക്തങ്ങളെ ഭക്തിയോടുകൂടെ അത്യുച്ചത്തിൽ ചൊല്ലി സ്തുതിക്കുകയും ഗന്ധർവ്വന്മാർ ഗാനംചെയ്യുകയും അപ്സരസ്ത്രീകൾ വാദ്യഘോഷത്തോടെ ആടുകയും ചെയ്യവെ ദേവേന്ദ്രൻ, പഞ്ചഗവ്യം പഞ്ചാമൃതം ശുദ്ധജലം ഇവകൾകൊണ്ട് മഹാലിംഗത്തെ അഭിഷേകം ചെയ്യുകയും ദിവ്യങ്ങളായ വസ്ത്രാഭരണങ്ങളും കുസുമങ്ങളും ചാർത്തി സുവർണ്ണപത്മങ്ങൾ, പാരിജാതപുഷ്പങ്ങൾ, ധൂപദീപങ്ങൾ, നൈവേദ്യസാധനങ്ങൾ താംബൂലങ്ങൾ ഇവകൾകൊണ്ട് ഭക്തിയോടുകൂടെ പൂജിക്കുകയും അനേകപ്രാവശ്യം പ്രദക്ഷിണനമസ്കാരം ചെയ്യുകയും ചെയ്തുവെച്ച് എഴുന്നേറ്റുനിന്നപ്പോൾ ശിവലിംഗം വളരെ സൌന്ദര്യമുള്ളതായിത്തോന്നുകയാൽ, ലിംഗത്തിൽ സാന്നിധ്യം ചെയ്യുന്ന ദേവന്റെ നാമധേയം സുന്ദരേശ്വരൻ എന്നാകുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. പിന്നെയൊന്നാലോചിച്ചപ്പോൾ കോടിസൂര്യനെപ്പോലെയുള്ള പ്രകാശത്തോടും പേരിനൊത്ത ദിവ്യസൌന്ദര്യത്തോടും മഴു, മാൻ, വരം, അഭയം ഇവകളെ ധരിച്ചിട്ടുള്ള പാണികളോടും ഗംഗാനദി, ചന്ദ്രക്കലയിവകളാൽ പരിശോഭിതമായ കിരീടത്തോടും, മുണ്ഡമാല, കണ്ഠാഭരണം, തോൾവള കടകം, മുതലായ ആഭരണങ്ങളോടും കൂടിയവനും ത്രിനേത്രധാരിയും സുസ്മിതവദനനും ദിവ്യാംബരധാരിയും ദിവ്യപുഷ്പഗന്ധാലംകൃതനും കരുണാവരുണാലയനും ആയ സോമസുന്ദരമൂർത്തിയെ സൌന്ദര്യശാലിനിയായ ഭഗവതിയോടുകൂടെ ആ മഹാലിംഗത്തിൽ കാണായിവന്നു. വാമാംഗസംസ്ഥിതയായ ഭഗവതിയുമൊന്നിച്ച് സുന്ദരരൂപിയായിപ്രത്യക്ഷനായഭഗവാനെക്കണ്ട് ആനന്ദപരവശനായ ദേവേന്ദ്രൻ ഭക്തിപൂർവ്വം ഇങ്ങനെ സ്തുതിച്ചു.



ഏവംബ്രഹ്മാദിഭിർവ്വേദൈഃ പരിപൂർണ്ണം പരാല്പരം
ഇതിയോഗിയതനെഭരെ സ്തുംവന്ദേ സോമസുന്ദരം. ൧

ജ്ഞാതൃജ്ഞാനജ്ഞേയരൂപം വിശ്വംവ്യാപ്യവ്യവസ്ഥിതം
സത്യംസച്ചിദ്രൂപം തംവന്ദേ സോമസുന്ദരം ൨

അരൂപമേയാദിയതൈരന്തസ്സമാധ്യൈരേവ ദൃശ്യതേ
ഭക്തിപ്രിയംതത്വം തംവന്ദേ സോമസുന്ദരം. ൩

യാവിദിതമന്യാസ്സു കർമ്മണാപരിവർജ്ജിതം
ലഭന്തേ പരമാംമുക്തിം തംവന്ദേസോമസുന്ദരം. ൪

ദേവദേവംമഹാദേവം മൃകണ്ഡുതനയോമുനിഃ
നിത്യതപാകരർന്സത്വ തംവന്ദേസോമസുന്ദരം. ൫

നിജനേത്രാംബുജകൃത പൂജയാം പരിതോഷ്യം
ശ്രീപതിർല്ലബ്ധചക്രം തംവന്ദേ സോമസുന്ദരം. ൬

യേനസൃഷ്ടംജഗത്സർവ്വം കല്പിതാസംഹൃതക്രമാൽ
സത്യവിജ്ഞാനമനന്തം തംവന്ദേ സോമസുന്ദരം ൭

യമെസ്തുവേദാവചനാന്താ നൈവസ്തുതിപുരാവാ
ഈശാനാം സർവ്വവിദ്യാനാം തംവന്ദേ സോമസുന്ദരം. ൮

യസ്യല്പബോധപരാമകിരണാഭാസ്യനാദിത്യതേ
ഈശ്വരം സർവ്വഭൂതാനാം തംവന്ദേ സോമസുന്ദരം. ൯

യസ്യപ്രണാമമാത്രേണ സന്തിസദ്വാശുസമ്പദഃ
സർവസിദ്ധിപ്രദം ശംഭും തം വന്ദേ സോമസുന്ദരം. ൧൭

യസ്യദർശനമാത്രേണ ബ്രഹ്മഹത്യാദിപാതകം
അവശ്യം നശ്യതി ക്ഷിപ്രം തം വന്ദേ സോമസുന്ദരം ൧൮

ഉത്തമാംഗംചചരണൌവിധിനാ വിഷ്ണുനാപിച
നദൃഷ്ടൌയസ്യയത്നാൽ തം വന്ദേ സോമസുന്ദരം. ൧൯

പുരാണിപാരണ്യനായതപാദന്യാൻ
സമാനാക്ഷർദൈവതൻപാപിനാന്യ
തദാരംഭോതപസമം ദൈവതംസ്യാ
ത്രിദശാമാരോഹതിനോ ഭാവന്യ. ൨൦

അണോരണീയസ്സം മഹതോമഹീയസ്സം
സച്ചിത്തമാം പരിപൂർണ്ണമുക്ത
ചരമേവമാശേ! മഹിമാതീതോ
വിഭവോയതോവാക്ത്രിമിഹഷ്മ കഃ ൨൧

അതിനിടയ്ക്കുദേവേന്ദ്രൻ ഭഗവാന്റെ മുമ്പിൽ സാഷ്ടാംഗമായി വീണു നമസ്കരിച്ചു. അപ്പോൾ ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാൻ ദേവേന്ദ്രനെ നോക്കി വൃത്രനാശന! വൃത്രനാശന! നിനക്കു വേണ്ട വരങ്ങളെ ഞാൻ തരാം എന്നു പറഞ്ഞു. ഭഗവാന്റെ കരുണാരസപൂർണ്ണമായ വാക്കുകൾ കേട്ട് സന്തുഷ്ടനായ ദേവേന്ദ്രൻ ഭഗവൽസന്നിധിയിൽ വീണ്ടും വീണ്ടും കൈകൂപ്പി തൊഴുതുംകൊണ്ടിപ്രകാരം അപേക്ഷിച്ചു.

അല്ലയോ ഭഗവാനേ! അങ്ങയുടെ ദിവ്യദർശനംകൊണ്ടുതന്നെ എന്നെ പിടിച്ച ബ്രഹ്മഹത്യാപാപം നശിച്ചു. ഇനി ഇനിക്കൊന്നുമാത്രമായി കരുണാകരനായ ഭഗവാന്റെ തൃപ്പാദത്തിൽ ഭക്തിയല്ലാതെ വേറൊന്നും ഇല്ല. ഭഗവാൻ അപ്പോൾ നീ ഇപ്പോൾ ചെയ്തതും എന്റെ ഭക്തനായിത്തീർന്നതിനാലാകുന്നു. അതിന് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. നീ എന്റെ പ്രതിഷ്ഠയായ ഇന്ദ്രവിമാനത്തോടുകൂടി ഉത്തരക്ഷേത്രവും ഭൂമിയിൽ ഹാലാസ്യം പുണ്യസ്ഥലമായ എന്റെ ക്ഷേത്രത്തിൽ വന്നു പൂജിക്കുന്നവർ ഒരിക്കലും നശിക്കുന്നതല്ല. ഇപ്പോൾ അനേകം പാതകങ്ങളെ ചെയ്തവനായിരുന്നാലും എന്റെ ക്ഷേത്രത്തിൽ വന്നാൽ അവന്റെ സകലപാപങ്ങളും നശിച്ചുപോകുന്നതാണ്. എന്റെ ദിവ്യദർശനം ചെയ്യുന്നവന് സർവാഭീഷ്ടസിദ്ധിയും മോക്ഷവും ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിനെന്നെ പൂജിക്കേണ്ടവർക്കെന്ന അറിയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ദേവേന്ദ്രൻ വീണ്ടും ഭഗവാനോട്, അല്ലയോ പാർവതീനാഥ! ദർശനമാത്രത്താൽതന്നെ എന്റെ ബ്രഹ്മഹത്യാപാപം നശിപ്പിച്ച ഭഗവാന്റെ ഉത്ത

മമായ ഈ മൂലലിംഗത്തെ ദിവസംപ്രതിയും പൂജിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. നിതിരുവടി അതിന് അനുവാദം തരണമെന്നപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ ഭഗവാൻ ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു: .....

അല്ലയോ വാസവ! ഋതുക്കളിൽ വസന്തഋതുവും, മാസങ്ങളിൽ മേടമാസവും, തിഥികളിൽ പൌർണ്ണമിയും, നക്ഷത്രങ്ങളിൽ ചിത്തിരയും വളരെ ഉത്തമമായതാണ്. ഇതുകൾ എല്ലാം ഒത്തുവന്ന ഇന്നേദിവസം നീ എന്നെ പൂജിച്ചതുകൊണ്ട്, ഞാൻ ഏറ്റവും തൃപ്തനായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് മേലും ഇങ്ങനെ വരുന്ന പുണ്യദിവസങ്ങളിൽ ദേവന്മാരോടുകൂടെ ഭവാൻ ഇവിടെ വന്ന് ഹേമപത്മിനിയിൽ സ്നാനംചെയ്ത്, മഹാലിംഗസ്വരൂപിയായ എന്നെ സ്വർണ്ണപത്മങ്ങൾകൊണ്ട് പൂജിച്ച് ഉപഹാരസമർപ്പണങ്ങളും, ലിംഗദർശനവും, ദാനവും ചെയ്താൽ മതിയാകുന്നതാണ്. ഇവിടെവച്ച് യഥാശക്തി ചെയ്യുന്ന ദാനത്തിനു അന്യസ്ഥലങ്ങളിൽവച്ചു ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്നും ലക്ഷോപലക്ഷം മടങ്ങ് ഫലം അധികം കിട്ടുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് എല്ലാവരും ഇവിടെ വന്ന്, യഥാശക്തി ദാനപൂജാദികളും സ്നാനവും ചെയ്യേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാകുന്നു. അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നവരുടെ സർവ്വപാപങ്ങളും ശമിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല അവർക്ക് ദീർഘായുരാരോഗ്യങ്ങൾ ലഭിക്കുകയും, പുത്രാധികം യശസ്സും, വീര്യവും, പ്രഭാവവും, ഓജസ്സും, തേജസ്സും, സിദ്ധികളും ഐശ്വര്യവും സിദ്ധിക്കയും ചെയ്യുന്നതാണ്. അല്ലയോ ദേവേന്ദ്ര! ഇനി നീ ദേവലോകത്തേയ്ക്കു സർവ്വദേവന്മാരോടുംകൂടെ മടങ്ങിപ്പോയി സർവ്വവിജയിയായി മഹാഭോഗങ്ങളെ ഭുജിച്ച് സന്തോഷചിത്തനായി വസിച്ചുകൊള്ളുക. അവസാനത്തിൽ അതിദുർല്ലഭമായ എന്റെ സായൂജ്യപദവി നിനക്കു ലഭിക്കുന്നതാണ്. നീ എന്നെ സ്തുതിച്ചുചൊല്ലിയ സ്തോത്രങ്ങളെ പഠിക്കുന്നവർ ആരുതന്നെ ആയിരുന്നാലും അവർക്ക് ഞാൻ നാലു പുരുഷാർത്ഥങ്ങളെയും തീർച്ചയായുംകൊടുക്കും.

ഭഗവാനായ സുന്ദരേശ്വരൻ ദേവേന്ദ്രന് ഇപ്രകാരം വരവും കൊടുത്തു വച്ച് തന്റെ മൂലലിംഗത്തിൽ തിരോധാനം ചെയ്തു. വരപ്രസാദവും പാപമോചനവുംകൊണ്ട്; തൃപ്തനായ ദേവേന്ദ്രൻ വീണ്ടും മൂലലിംഗത്തിന് പ്രദക്ഷിണം വയ്ക്കുകയും, ഭക്തിപൂർവ്വം സ്തുതിച്ചു നമസ്കരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ട് ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരനെ ഹൃല്പുണ്ഡരീകമദ്ധ്യത്തിൽ ധ്യാനിച്ചിട്ട് നൂറെട്ട് ഉരു പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രം ജപിച്ചു. അനന്തരം അല്ലയോ ഭഗവനേ! ശിവ! ശംഭോ! ദേവദേവ! സോമസുന്ദര! ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള സകലതെറ്റുകളും ക്ഷമിച്ച് നിതിരുവടി അടിയനെ സദാനേരവും രക്ഷിച്ചുകൊള്ളണമേ! എന്നിങ്ങനെ അപേക്ഷിച്ചിട്ട് ഗുരുഭൂതനായ ബൃഹസ്പതിയെയും, വന്ദിച്ച് പൂജയെ അവസാനിപ്പിച്ച് ദേവന്മാരോടൊന്നിച്ച് ദേവലോകത്തേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി. അന്നുമുതൽ അതാതുവർഷം മേടമാസത്തിലെ ചിത്തിരനാളിൽ ഇന്ദ്രൻവന്ന് ഹാലാസ്യത്തിലെ മൂലലിംഗത്തെ പൂജിക്കുന്ന പതിവുണ്ട്. മേല്പറഞ്ഞ പുണ്യദിവസത്തിൽ ഹാലാസ്യത്തിൽ പോയി സുന്ദ

ഭഗവാനെ ദർശിക്കുകയും, പൂജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൎക്ക് മുന്നൂറിരട്ടി ദിവസവും ഭഗവാനെ പൂജിച്ച ഫലം കിട്ടും. ഇത്രമാത്രം മഹത്വമേറിയതായ സ്വൎണ്ണപത്മപുഷ്കരിണീസ്നാനത്തിന് മഹാ പുണ്യശാലികൾക്കേ ഭാഗ്യമുണ്ടാകുകയുള്ളു. സകലസിദ്ധിപ്രദായകനായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരന്റെ, ഇന്ദ്രപാപമോചനം ചെയ്ത ഒന്നാമത്തെ ലീല ഇപ്രകാരമാകുന്നു. പാവനമായ ഈ ലീലാകഥ പാരായണംചെയ്താൽ മഹാപാപങ്ങൾക്കും മഹാവ്യാധികൾക്കും ശമനമുണ്ടാകുകയും സമ്പത്തും, ഭക്തിയും, പുണ്യവും വൎദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും.

൯-ാം അദ്ധ്യായം ഒന്നാംലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം

൧൦-ാം അദ്ധ്യായം

ഐരാവതശാപമോചനം എന്ന, രണ്ടാമത്തെ ലീല.

ദേവേന്ദ്രന്റെ വൃത്രഹത്യാപാപം ശമിപ്പിച്ച ഒന്നാമത്തെ ലീല കേട്ട് സന്തുഷ്ടന്മാരായ വസിഷ്ഠാദി മഹർഷിമാർ വീണ്ടും കുംഭസംഭവനോട് അല്ലയോ ഭഗവാനേ നിന്തിരുവടി അരുളിച്ചെയ്ത പരമശിവന്റെ ഒന്നാമത്തെ ലീലയെക്കേട്ട് ഞങ്ങൾ അത്യന്തം ധന്യന്മാരായി. ഇനി അടുത്ത ലീല വൃത്താന്തവും ഞങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചതനുസരിച്ച് അഗസ്ത്യൻ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി:—

പണ്ടൊരിക്കൽ ദേവേന്ദ്രൻ ശംഭ്വനുഗ്രഹവും ചെയ്തു മഹാവിജയസമ്പന്നനായി വെള്ളിമലയ്ക്കുതുല്യമായ ഐരാവതത്തിന്റെ പുറത്തുകയറി അമരാവതിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ മുപ്പത്തിമുക്കോടി ദേവന്മാരും, സിദ്ധചാരണഗന്ധൎവകിന്നരന്മാരും മഹൎഷികളും, മറ്റും ശംഭ്വനുഗ്രഹംകൊണ്ട് പരമാഹ്ലാദചിത്തന്മാരായി വന്ന് ജയജയഘോഷം പുറപ്പെടുവിച്ചുംകൊണ്ട് വിലതീരാത്ത അനേകം ദിവ്യവസ്തുക്കളെ കാഴ്ചവച്ചു. വിജയഗൎവ്വിഷ്ഠനായ ദേവേന്ദ്രൻ ആനന്ദമൂൎച്ഛിതനായി കാഴ്ചവസ്തുക്കളെ സ്വീകരിക്കുന്ന ആ അവസരത്തിൽ; കാശിയിൽനിന്നുപോയി സർവ്വതീൎത്ഥങ്ങളിലും സ്നാ

നം ചെയ്തു് സർവ്വലിംഗങ്ങളെയും പൂജിച്ചു്, കാമേശ്വരലിംഗത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു് പ്രദക്ഷിണനമസ്കാരസ്തോത്രങ്ങൾകൊണ്ടു് ശങ്കരനെ പൂജിച്ചപ്പോൾ ആ കാമേശ്വരലിംഗത്തിന്റെ ശിരസ്സിൽനിന്നു വീണ ഒരു മഹോല്പലത്തെ ഭക്തിപൂർവ്വം എടുത്തു സംഗ്രഹിച്ചു കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്ന ദുർവ്വാസാവുമഹർഷി തന്റെ കയ്യിൽ ഇരുന്നിരുന്ന ദിവ്യപുഷ്പത്തെ ദേവേന്ദ്രനു കൊടുത്തതിൽ സന്തോഷത്തോടും ഭക്തിയോടുംകൂടെ വാങ്ങി ശിരസ്സിൽ ധരിക്കാതെ വിജയശ്രീയാൽ മോഹിതനായ അദ്ദേഹം ഒരു കയ്യുകൊണ്ടു വാങ്ങി ആനയുടെ മസ്തകത്തിൽ വെയ്ക്കുകയും ആന തലയാട്ടിയപ്പോൾ പുഷ്പം നിലത്തു വീഴുകയും അതിനെ മദാന്ധനായ ഗജശ്രേഷ്ഠൻ ചവുട്ടി മർദ്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. ദുർവ്വാസാവു് അതുകണ്ടു് കോപവേപമാനഗാത്രനായി ഗജേന്ദ്രനേയും മഹേന്ദ്രനേയും ഇങ്ങിനെ ശപിച്ചു.

എടോ ദേവേന്ദ്ര! നീ ദാനവജയംകൊണ്ടു മദോന്മത്തനായിപ്പോയി അല്ലേ? നീ മറ്റുള്ള മഹർഷിമാരെപ്പോലെ എന്നെ വിചാരിക്കേണ്ട. എന്നോടുകാണിച്ച നിന്ദയുടെ ഫലം നിനക്കു് താമസിയാതെ അനുഭവമാക്കിത്തരാം. പരമശിവന്റെ തിരുമുടിയിൽനിന്നും എനിക്കു ലഭിച്ച ദിവ്യപുഷ്പം നിനക്കു തന്നതിൽ അതൊട്ടു സ്വീകരിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല നിന്റെ മത്തഗജത്തിനെക്കൊണ്ടു് നിലത്തിട്ടു് ചവിട്ടിച്ചു നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടു് നിന്നെയും നിന്റെ നാൽക്കൊമ്പനേയും ഞാൻ വിടാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ല. മറ്റുള്ള മഹർഷിമാർ നല്കിയ സംഭാവനകളെ അംഗീകരിക്കുകയും, ഞാൻ നല്കിയ ദിവ്യകുസുമത്തെ നിരസിക്കുകയും ചെയ്ത നിന്റെ തലയെ പാണ്ഡ്യരാജൻ തകർക്കുകയും പരമശിവന്റെ ശിരോലങ്കാരമായിരുന്ന ആ മഹോല്പലത്തെ നിലത്തിട്ടു ചവിട്ടിയ നിന്റെ ഗജം വനകാട്ടാനയായി ഭൂമിയിൽ സഞ്ചരിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ.

കോപിഷ്ഠനായ ദുർവ്വാസാവു് ഇപ്രകാരം ശപിച്ചയുടനെ മറ്റുള്ള ദേവന്മാർ ചെന്നു് അദ്ദേഹത്തെ വന്ദിച്ചു സ്തുതിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കോപം ശമിപ്പിച്ചിട്ടു് "അല്ലയോ ഭഗവാനേ! സ്വഭാവശീതളമായ വെള്ളം അഗ്നിസംയോഗംകൊണ്ടു് ചൂടുള്ളതായി ത്തീരുന്നതുപോലെ സാധുവും ഭക്തനുമായ ദേവേന്ദ്രൻ ഐശ്വര്യമായ വിജയസമ്പത്തുകൊണ്ടു് മദോന്മത്തനായിപ്പോയതാണു്". ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാൻ അതു ക്ഷമിച്ചു് ശാപാനുഗ്രഹം നല്കണം എന്നപേക്ഷിച്ചു.

ഉടനെ ദുർവ്വാസാവു്, തനിക്കുണ്ടായ കോപത്തെ അടക്കി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ ദേവന്മാരേ! നിങ്ങൾ എന്റെ ശാപത്തിനുമാത്രം പ്രതിവിധി ചിന്തിച്ചാൽപോരാ. ഇവർക്കു ശിവദ്രോഹപാപം സംഭവിച്ചുപോയി. അതിനുംകൂടി പ്രതിവിധി ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഇന്ദ്രനു നല്കിയ പുഷ്പം, കാശിയിൽപോയി കാമേശ്വരലിംഗത്തെ ഭക്തിയോടുകൂടെ പൂജിച്ചപ്പോൾ പരമശിവപ്രസാദമായി ഇന്നു് എനിക്കു ലഭിച്ചതാണു്. അതിനെ ഇന്ദ്ര

ൻ അമ്മയോടുകൂടെ വാണു! ശിരസ്സിൽധരിച്ചില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, ഉദാസീനനായി അവൻ ആനയെക്കൊണ്ടു ചവിട്ടിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിൽപരം ശിവദ്രോഹം മറെറാന്നും ഇല്ല. ആ പാപം ഇവർ രണ്ടുപേരും അനുഭവിക്കേണ്ടതാണു. ശിവപ്രസാദത്തെ അറിയാതെ ഇരിക്കുകയും നിന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് ശിവദ്രോഹമാണെന്നു് ശിവധർമ്മവിശാരദന്മാർ പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ഈ മഹാപാപത്തിന്റെ പ്രായശ്ചിത്തം കാണുന്നില്ലെങ്കിലും യഥാർത്ഥമതിനായ ഇനിക്ക ഭഗവാൻതന്നെ രഹസ്യമായ ഒരു വഴിപറഞ്ഞു തന്നിട്ടുണ്ടു്. ശ്രുതിവാക്യമായ അതിനെ ഇവരുടെ പാപശാന്തിക്കുവേണ്ടി ഞാൻ നിങ്ങളോടുപറയാം. മറെറാന്നുമല്ല; ഭൂലോകശിവലിംഗമെന്നു പറയുന്നതായി ഭൂമിയിൽ ഹാലാസ്യമെന്ന പേരോടുകൂടെ ഒരു ശിവക്ഷേത്രം ഉണ്ടു്. അതു മഹാപാപങ്ങൾക്കും ശാപങ്ങൾക്കുമൊന്നിനും ഉന്മൂലനമായതും അത്യന്തം പവിത്രമായതും ആണു്. അവിടെ ഹേമപത്മിനി എന്ന നാമധേയത്തിൽ ഒരു തീർത്ഥവും ഐരാവതപൂജിതവും സോമസുന്ദരാഖ്യവും ആയ ഒരു മഹാലിംഗവും ഉണ്ടു്. ആ ഹേമപത്മിനീതീർത്ഥത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്തു സോമസുന്ദരനെ ദർശിച്ചു പൂജിക്കുന്നവരുടെ സർവ്വപാപങ്ങളും അഗ്നിയിൽ പഞ്ഞി എന്നതുപോലെ നശിക്കുമെന്നുമാത്രമല്ല അവർക്കു സർവ്വകാമലബ്ധിയും മോക്ഷപ്രാപ്തിയും ഉണ്ടാകുന്നതും ആണു്. അതുകൊണ്ടു്. ദേവേന്ദ്രനും, ഐരാവതവുംകൂടി ഹാലാസ്യത്തിൽപോയി സോമസുന്ദരനെ പൂജിച്ചു ശാപമോചനവും ശിവദ്രോഹപാപശാന്തിയും വരുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ സോമസുന്ദരന്റെ കൃപയാ ദേവേന്ദ്രൻ പണ്ടത്തെപ്പോലെ ദേവേന്ദ്രന്റെ കിരീടമായും ഇരിക്കുകയും, ഐരാവതം നൂറുവർഷം കാട്ടാനയായി ഭൂമിയിൽ ചുററി അലഞ്ഞുനടന്നതിൽപിന്നെ പഴയപ്രകാരം ദിഗ്ഗജങ്ങളിൽ പ്രധാനിയായ നാല്ക്കൊമ്പനാനയായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

ദുർവ്വാസാവു് ഇപ്രകാരം ശാപമോക്ഷവും പാപനാശത്തിനുള്ളവഴിയും അരുളിച്ചെയ്തതിന്റെശേഷം ശിവപ്രസാദംകൊണ്ടു തനിക്കുകിട്ടിയ മഹോല്പലമാല്യം എടുത്തു ശിരസ്സിൽധരിച്ചുംകൊണ്ടു അവിടെനിന്നും സഞ്ചാരസന്നദ്ധനായി തിരിച്ചു.

ഐരാവതമാകട്ടെ ഉടൻതന്നെ ദുർവ്വാസാവിന്റെ ശാപശക്തികൊണ്ടു് നിമിഷമാത്രംകൊണ്ടു ഭയങ്കരമായ ഒരു കാട്ടാനയായി, നാലുകൊമ്പുകളിൽ രണ്ടുകൊമ്പും മറഞ്ഞു. ഉടനെ അതു് ദേവലോകത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു് ഭൂലോകത്തിലുള്ള അതിഭയങ്കരമായ കാനനങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു മറുകാട്ടാനകളോടുകൂടിച്ചേർന്നു കാററും മഴയും വെയിലും ഒന്നുപോലെ ഏററും, അഹോരാത്രം നാനാതരം ദുഃഖങ്ങളും മഹർഷിയുടെ ശാപശക്തികൊണ്ടു് അതിദാരുണങ്ങളായ പലവിധ കഷ്ടപ്പാടുകളും അനുഭവിച്ചു് നൂറുവർഷം കഴിച്ചുകൂട്ടിയതിൽപിന്നെ, ദൈവഗത്യാ ഹാലാസ്യത്തിൽ ചെന്നുകയറി. കേട്ടറിവുകൊണ്ടു് ദുർവ്വാസാവു് പറഞ്ഞ ശാപമോചനമാർഗ്ഗം ഓർമ്മവരികയാൽ അതു് മഹാലിംഗമിരിക്കുന്ന ഹേമപത്മിനീതീർത്ഥ

ത്തിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനം ചെയ്തു. ഉടൻതന്നെ ശാപത്തിന്റെ ശരീരം വെളുക്ക
കയും കൊമ്പുനാലും പഴയപ്രകാരത്തിൽ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. ഹാ! ഹാ!
എന്തൊരു മാതിരി അത്ഭുതം; തീർത്ഥത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം നോക്കുവിൻ! അ
നന്തരം ആ ഗജശ്രേഷ്ഠൻ ക്ഷേത്രത്തിൽപ്രവേശിച്ച് തന്റെ ഹസ്തത്തിൽ
ഇട്ടുകൊണ്ടു ദിഗ്ഗജങ്ങൾ വഹിക്കുന്ന വിമാനത്തിനകത്തുപ്രകാശിക്കുന്നതായ
സോമസുന്ദരലിംഗത്തെ, ഹേമപത്മിനിയിൽ നിന്നും തുമ്പിക്കൈയ്യിൽ കോ
രിക്കൊണ്ടുചെന്ന തീർത്ഥംകൊണ്ടഭിഷേകംകഴിച്ച് മറ്റുള്ള ഉപചാര
ങ്ങൾ എല്ലാം ചിത്തംകൊണ്ടു സമർപ്പിച്ചു പൂജിക്കുകയും സ്തുതിക്കുകയും ന
മസ്കരിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തതിന്റെശേഷം എഴുന്നേറ്റുനിന്നുകൊണ്ട് അ
ല്ലയോ ഭഗവാനേ! എന്റെ വംശത്തിലുള്ളതായ ഭാഗ്യശാലികളായ ഈ എട്ടു
ഗജേന്ദ്രന്മാരുംകൂടെ അവിടത്തെ വിമാനം ചുമന്നു സുഖിച്ചുവസിക്കുന്നതു
പോലെ ഇനിയ്ക്കുംകൂടി അങ്ങയുടെ വിമാനം ചുമന്നാൽകൊള്ളാമെന്നാഗ്രഹ
മുണ്ട്. നിന്തിരുവടി ദയചെയ്ത് അനുവദിക്കണമെന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചപ്പോ
ൾ കരുണാശാലിയും ഭക്തവത്സലനായ ഹാലാസ്യനാഥൻ പ്രത്യക്ഷനായി
ട്ട്, നീ എന്റെ വിമാനം ചുമക്കേണമെന്നില്ല; എന്റെ എല്ലാഭക്തന്മാരി
ലുംവെച്ച് ദേവേന്ദ്രൻ മുമ്പനാണ്; നീയും അങ്ങനെതന്നെ. അതുകൊണ്ടു
നീ പഴയപോലെ ദേവേന്ദ്രനെ ഗളത്തിൽവഹിച്ചുകൊണ്ടു നടന്നാൽ മതി.
അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു് എനിയ്ക്കും വലിയ സന്തോഷംതന്നെ എന്നു
പറഞ്ഞു.

ഇതിനെക്കേട്ടു സന്തോഷഭരിതനായ ഐരാവതം വീണ്ടും ഭഗവാനെ
നോക്കി, അല്ലയോ ഹാലാസ്യനാഥ! ഞാൻ അവിടത്തെ കല്പനപോലെ ചെ
യ്യാം. അവിടത്തെ കൃപാബലംകൊണ്ടാണു ദുർവ്വാസാവിന്റെ ശാപത്തിൽ
നിന്നും ഞാൻ മുക്തനായതു്. അവിടത്തെ വിമാനവാഹികളായ ഗജേന്ദ്രന്മാ
രിൽ നിന്മേനിക്കു എന്തൊരു ഔദാര്യം ഉണ്ടോ അത്രയും കാരുണ്യം എ
ല്ലാകാലത്തും എനിയ്ക്കും അവിടുത്തേക്കു തോന്നണം എന്നപേക്ഷിച്ചു

ഭഗവാൻ, അങ്ങനെതന്നെ. നിന്റെ ആഗ്രഹംപോലെ എല്ലാം സം
ഭവിക്കും. ഇനി പ്പൊയ്ക്കൊൾക, എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് സ്വലിംഗത്തിൽ
അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തു.

എന്നിട്ടും പാപപ്രശമനകരവും, സർവ്വതാപഹരവും, അത്യന്തം ശ്രേ
ഷ്ഠവും, വളരെ പുരാതനവും, ജ്ഞാനകാരിപ്രദായകവും ആയ ആ ശിവക്ഷേത്ര
ത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോകാൻ ഐരാവതത്തിനു മനസ്സില്ലാത്തതിനാൽ അ
തു് ശിവലിംഗത്തിന്റെ പശ്ചിമഭാഗത്തിൽ കാലുകൊണ്ടു കുഴിച്ചുതീർത്ഥ
മുണ്ടാക്കി അതിന്റെ കരയിൽ ഗണേശലിംഗവും ശിവലിംഗവും പ്രതിഷ്ഠി
ച്ചു ഭക്തിയോടുകൂടെ ദിവസംപ്രതിയും പൂജയും നടത്തി ആനന്ദസാഗരനി
മഗ്നനായി കുറേക്കാലം അവിടെ വസിക്കുമ്പോൾ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ കൃ
പാതിരേകംകൊണ്ട് തന്റെ വാഹനമായ ഗജേന്ദ്രന് ശാപമോക്ഷം തീർന്ന
വിവരം ദേവേന്ദ്രൻ അറിഞ്ഞ് ഐരാവതത്തെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുചെല്ലുന്നതി

നായി ദൂതന്മാരെ അയച്ചു. അവർ വിവരം ഗജേന്ദ്രനെ ധരിപ്പിച്ചു. സ്വ സ്വാമിയുടെ ആജ്ഞയിങ്കലുള്ള ഭയംകൊണ്ടു് ഉടൻതന്നെ ഐരാവതം മധുരാപുരിയിൽനിന്നും ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിന്റെ കിഴക്കുവശത്തുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തുപോയി ഒരു പ്രസ്ഥാനം ഉണ്ടാക്കി അതിൽ സ്വസ്വാമിനാമകമായി ഇന്ദ്രേശ്വരാഖ്യം എന്ന പേരുള്ള ഒരു ലിംഗം പ്രതിഷ്ഠിച്ചു പൂജിച്ചുകൊണ്ടു ആ നീപവനത്തിൽതന്നെ പിന്നെയുംകുറേക്കാലം വസിച്ചു. വീണ്ടും ഇന്ദ്രന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം ഐരാവതത്തെ കൊണ്ടുപോകുന്നതിനായി ദേവദൂതന്മാർ വരികയാൽ തന്റെ സ്വാമിയുടെ ആജ്ഞയെ ലംഘിക്കാതെ അവരോടൊന്നിച്ചു അതു ദേവലോകത്തിൽപോയി ദേവേന്ദ്രനെകണ്ടുവന്ദിച്ചു പഴയപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാഹനമായി ഭവിച്ചു. ഹാലാസ്യത്തിൽ ആന കാലുകൊണ്ടു കുഴിച്ച തീർത്ഥത്തിന്റെ പേരു് ഗജപുഷ്കരിണിയെന്നും, അതു പ്രതിഷ്ഠിച്ച ഗണപതിയുടെ നാമധേയം ഐരാവതഗണാധിപനെന്നും ആന പ്രസ്ഥാനംചെയ്ത വീഥിയുടെപേരു് ഗജധാവനവീഥിയെന്നും അതു നിവസിച്ച സ്ഥലത്തിന്റെപേരു് ഇപ്പോഴും ഐരാവതപുരമെന്നുംആണു്. ഗജപുഷ്കരിണിയിൽ സ്നാനംചെയ്തു് ഐരാവതഗണപതിയെ പൂജിച്ചാൽ സർവ്വപാപങ്ങളും വലിയവലിയശാപങ്ങളും ഉടനെ നഷ്ടമാകും. ഐരാവതപുരത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള ഇന്ദ്രേശ്വരനെ പൂജിച്ചാൽ അനവധികാലം ഇന്ദ്രസൌഖ്യവും അനുഭവിച്ചു സ്വർല്ലോകത്തിൽ വസിക്കാം.

അല്ലയോ താപസന്മാരേ! ഇപ്രകാരമാണു് ദേവേന്ദ്രനുടെ ശാപമോചനംചെയ്ത ശ്രീഹാലാസ്യനാഥന്റെ നാലാമത്തെ ലീല. ഇതിനെ പരമശിവഭക്തിയോടുകൂടെ പാരായണം ചെയ്താൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃപാതിരേകം ഹേതുവായിട്ടു് മഹാരോഗങ്ങളും ശാപങ്ങളും പാപങ്ങളും കണ്ടപോലെ നാശമാകുമെന്നു മാത്രമല്ല ഇഹത്തിൽ സർവ്വഭോഗങ്ങളേയും പരത്തിൽ ശിവസായൂജ്യവും കിട്ടുകയും ചെയ്യും.

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം

ഐരാവതശാപമോചനം എന്ന നാലാംലീല

സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാന്തരം.

എട്ടാം അദ്ധ്യായം

കദംബവനത്തിൽ മധുരാപുരം ഉണ്ടാക്കിയ

മൂന്നാമത്തെ ലീല.



അല്ലയോ മുനിപുംഗവന്മാരേ! സുന്ദരേശൻ കദംബകാനനത്തെ മധുരാപുരിയാക്കിത്തീർത്ത അത്ഭുതവൃത്തത്തിന്റെ മൂന്നാമത്തെ ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് അഗസ്ത്യൻ വീണ്ടും കഥയാരംഭിച്ചു:—

പണ്ട് ദേവേന്ദ്രൻ കദംബവനത്തിൽ വന്ന് വിമാനം ഉണ്ടാക്കി സ്ഥാപിച്ച് മൂലലിംഗത്തെ പൂജിച്ച് വൃത്രഹത്യാദോഷവും നീക്കിപ്പോയകാലമുതൽ ശിവരാത്രിതോറും രാത്രിയിൽ ദേവന്മാർ വന്ന് സുന്ദരേശനെ സേവിക്കുന്ന പതിവുണ്ടെങ്കിലും വിശേഷിച്ചും സോമവാരംതോറും എല്ലാദേവന്മാരും കൂടി വന്ന് നൃത്തഗീതവാദ്യഘോഷങ്ങളോടുകൂടി ദേവനെ പൂജിച്ച് യഥാപ്രീതി അത്യുഗ്രമായ ഉത്സവങ്ങളും നടത്തിവന്നു. ഇങ്ങനെ കാലം കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കദംബവൃക്ഷങ്ങൾകൊണ്ടും, കുരവകവൃക്ഷങ്ങൾകൊണ്ടും ഇടകാടായി കിളുർന്നതായ മറ്റു പലവൃക്ഷങ്ങളെക്കൊണ്ടും നിബിഡമായ ആ കദംബവനം മഹാഗഹനമായിത്തീരുകയും മനുഷ്യസഞ്ചാരം തീരെ നിന്നുപോകുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ കൃപാരാശിയും കൃപാനിധിയും ആയ ഭഗവതി; കാലകാലനും ബാലചന്ദ്രാവതംസനും നീലകണ്ഠനും ആയ ശ്രീ ... പുരാധിപനോട് കദംബവനത്തെ ഒരു നഗരമാക്കണമെന്നുപദേശിക്കയും ദേവൻ അങ്ങനെ ചെയ്യാമെന്ന സമ്മതിക്കയും ചെയ്തകാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ കദംബവനത്തിന്റെ സമീപത്തിൽ ഉള്ള കല്യാണപുരത്തിലെ സ്വദേശിയും ശിവപൂജാപരായണനും വലിയ ധനികനും വളരെ ഭക്തിയും വിനയവും ഉള്ളവനും ശിവക്ഷേത്രങ്ങൾ വഴിയെ ദാനധർമ്മങ്ങൾചെയ്ത പതിവായിട്ടുള്ളവനും എല്ലാ വ്രതങ്ങളിലുംവെച്ച് സോമവാരവ്രതത്തിൽ വളരെ നിഷ്ഠയുള്ളതുകൊണ്ട് സോമവാരംപ്രതി പതിവായി ഉണ്ണാതെ ഉറക്കവും ഉപേക്ഷിച്ച് യാമങ്ങൾതോറും ശിവപൂജയുംചെയ്ത് ശിവരാത്രി എന്നപോലെ ശിവനെ സേവചെയ്യുന്നവനും 'ധനഞ്ജയൻ' എന്ന പേരോടുകൂടിയവനും ആയ ഒരുവൈശ്യൻ കച്ചവടംചെയ്ത ധനംസമ്പാദിക്കാനായി

കല്യാണപുരത്തിൽനിന്നും പശ്ചിമദിക്കിൽപോയി പലസ്ഥലങ്ങളും ചുററിസ്സഞ്ചരിച്ചു് ഒടുവിലത്തെ ധനാഢ്യനാകി ഭാണ്ഡംകെട്ടി വീട്ടിലേക്കായിപുറപ്പെട്ടു് പകലിടക്കെല്ലാലും വിശ്രമിച്ചു് ചിലദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടി; ഒടുവിൽ ഒരു വഴിയാ കടംബവനത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ നേരം അസ്തമിക്കയും അനേകദിവസം സഞ്ചാരംവും ധനഞ്ജയനു ശ്രമവും ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ആഹാരംകഴിക്കാത്ത ക്ഷീണംകൊണ്ടു നടക്കാൻപാടില്ലാതെ അധൈര്യവും ചെയ്കയാൽ എങ്ങോട്ടുപോകണമെന്നുപോലും തോന്നാതെ വളരെ വിഷമിച്ചു. വനത്തിൽകൂടി അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും പാഞ്ഞുപോകുന്ന മൃഗങ്ങളുടെ ശബ്ദങ്ങളും പക്ഷികളുടെ ചിറകടികളും അല്ലാതെ മറെറാന്നും കേൾപ്പാനില്ല. ധനഞ്ജയൻ ഭയംബാധിച്ചു. മനുഷ്യസഞ്ചാരം ഇല്ലാത്ത ഘോരവനത്തിൽ ഏകനായി അകപ്പെട്ട തനിക്കു ശരണമാകുന്നതു അതിശയമാണോ? ആ സാധുക്കൾ എന്തുചെയ്യും. വനനാളവരെട്ടെ എന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ പിന്നെയുംഎങ്ങും വനത്തിനകത്തേക്കുതന്നെ നടന്നു് മൂലലിംഗത്തിന്റെ സമീപംവരെ ചെന്നപ്പോൾ അന്ധകാരംകൊണ്ടു് ഒന്നും കാണ്മാൻ പാടില്ലാതെ ആകുകയാൽ എന്നുതന്നെ വന്നാലും ഇന്നത്തെ രാത്രി ഇവിടെത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് ആ സോമസുന്ദരലിംഗത്തിന്റെ സമീപത്തുതന്നെ വീണുകിടന്നു.

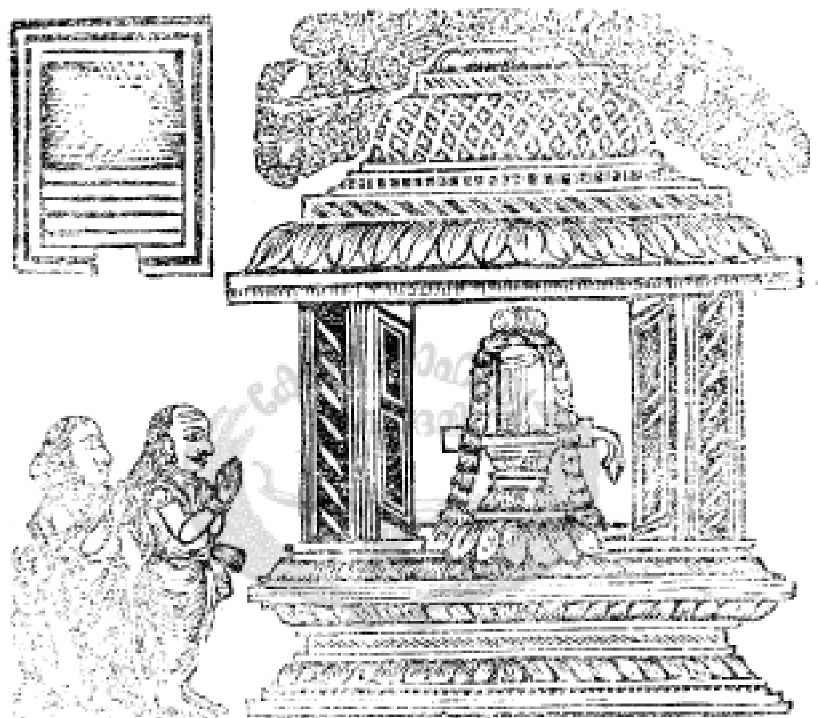
അല്പംകഴിഞ്ഞപ്പോൾമുതൽ സോമവാരമഹോത്സവം കൊണ്ടാടാനും സോമസുന്ദരനെ സേവിക്കാനും പൂജിക്കാനും ആയി ദേവന്മാർ വരവുതുടങ്ങി. വന്നവന്ന ദേവന്മാർ എല്ലാം ഹേമപത്മിനിയിൽപ്പോയി സ്നാനംചെയ്തിട്ടു വന്നു നൃത്തഗാനവാദ്യഘോഷങ്ങളോടുകൂടെ പൂജയാരംഭിച്ചു. കരുണാസാഗരനായ ഭഗവാൻ ആ സമയത്തിൽ ആ വൈശ്യനു ദിവ്യദൃഷ്ടി കൊടുത്തു. ഉടനെ ധനഞ്ജയന്റെ ദൃഷ്ടികൾക്കു സുന്ദരേശ്വരമഹാലിംഗവും ദേവന്മാരും അവർചെയ്യുന്ന പൂജകളുമെല്ലാം ഗോചരമായി. അപ്പോളുണ്ടായ അത്ഭുതത്തിന്റെ വിസ്മയവും സന്തോഷവുംകൊണ്ടു പറവാനില്ല. അതിവേഗത്തിൽ ആ വൈശ്യൻ ഹേമപത്മിനിയിൽപോയി കുളിച്ചു് നിത്യകർമ്മങ്ങളെല്ലാം നടത്തി മൂലലിംഗത്തിന്റെ സമീപത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ പ്രദക്ഷിണക്രമമായി പ്രസാദത്തെ കാംക്ഷിക്കയാലുള്ള സന്തോഷത്തോടും ഭക്തിയോടുംകൂടെ അഷ്ടമൂർത്തിയായ പരമശിവനെ സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരംചെയ്തു. അതിനുശേഷം എഴുന്നേററു ദേവന്മാർചെയ്യുന്ന പൂജയും മററും കണ്ടുകൊണ്ടു നിന്നു. അതിന്റെശേഷം തന്റെ ഭാണ്ഡത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കസ്തൂരി, കുങ്കുമം, ചന്ദനം, കർപ്പൂരം, പുഴുകു മുതലായ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു് മഞ്ഞൾവെള്ളത്തിൽ അരച്ചു് ശിവലിംഗത്തിന്മേൽ ലേപനംചെയ്തു് വീണ്ടും ഭാവനനമസ്കരിച്ചിട്ടു് എല്ലാദേവന്മാരെയും വന്ദിച്ചുംചെയ്തു കിഴക്കേഗോപുരവാതില്ക്കലുള്ള മണ്ഡപത്തിൽ കയറിയിരുന്നു ഉത്തമമായ ശിവലിംഗത്തെ ഇതു, യാമംപ്രതി പൂജിക്കയും വീണ്ടും അവിടെനിന്നും എഴുന്നേററു ഇന്ദ്രവിമാനത്തിനുള്ളിൽ ജ്വലിക്കുന്ന സുന്ദരേശ്വര ലിംഗസന്നിധിയിൽപ്പോയി

നിന്നുകൊണ്ട്, ഹാ! ഹാ! ഭാഗ്യംതന്നെ മഹാഭാഗ്യം! ഈ സുരസേവിതമായ ശിവലിംഗംകാണുന്നതിനുള്ള മഹാഭാഗ്യം എനിക്കു വന്നുകൂടിയല്ലൊ; ഞാൻ ഏറ്റവും ധന്യനായി; എന്നിങ്ങനെ പലതവണ വിചാരിക്കുകയും ആടുകയും പാടുകയും വാദ്യങ്ങൾ മുഴക്കുകയും പൂജിക്കുകയും സ്തോത്രങ്ങൾ ഉച്ചരിക്കുകയും വന്ദിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്ന ദേവന്മാരെ കൂട്ടങ്ങളെ ദർശിക്കുകയും ചെയ്തു്, ആ രാത്രിയെ അത്യാനന്ദകരമായ ഒരു ശിവരാത്രിയായിത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. പ്രഭാതമാകുന്നതിനുമുമ്പേതന്നെ ദേവന്മാർ എല്ലാംമറയുകയും വൈശ്യന്റെ ദിവ്യദൃഷ്ടിയെ മായാമയനായ ശിവൻ മറയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രഭാതമായപ്പോൾ ആ വനമദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു വിമാനവും ശിലയുമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും കാണ്മാനില്ല. വൈശ്യൻ അത്യന്തം ആശ്ചര്യാവിഷ്ടചിത്തനായി ഇന്നലെ രാത്രിയിൽ ഞാൻ എന്തെല്ലാം ഇവിടെ കണ്ടു. അതൊന്നും ഇപ്പോൾ കാണുന്നില്ലല്ലൊ. ഇന്നലെ ഞാൻ കണ്ടതെല്ലാം സ്വപ്നമായിരിക്കുമോ; അഥവാ വല്ല ഭ്രാന്തിമൂലവും അങ്ങിനെ സംഭവിച്ചതോ? ഒന്നുംതന്നെ അറിയാം; എന്തെങ്കിലും ആകട്ടെ; ഇന്നലെരാത്രിയിൽ എന്നെ രക്ഷിച്ചതു ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാൻ ഹാലാസ്യനാഥൻതന്നെയാണ്. അതിന് യാതൊരു സന്ദേഹവുമില്ല. ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചിട്ട് സൂര്യോദയംകൊണ്ട് വഴി കണ്ടു കാണാറായിത്തുടങ്ങിയ ഉടൻ അവിടെനിന്നു തിരിച്ച് സുന്ദരമായ കല്യാണപുരത്തിൽ എത്തി. ആ മാത്രയിൽതന്നെ തന്റെവീട്ടിൽപോലുംകയറാതെ, സോമവംശജാതന്മാരായ എല്ലാ രാജാക്കന്മാരിലുംവെച്ച് അഗ്രഗണ്യനും ചന്ദ്രനെക്കാളും സുന്ദരനായ ഗുണങ്ങളോടുകൂടിയവനും എതിരില്ലാത്ത വീര്യപരാക്രമങ്ങളോടുകൂടിയവനും കല്യാണപുരാധിപനും ശിവഭക്തശിരോമണിയും ആയ കുലശേഖരപാണ്ഡ്യന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽപ്പോയി തലേദിവസം രാത്രിയിൽ താൻ കണ്ട എല്ലാ വിവരങ്ങളും അറിയിച്ചു. രാജാവ് അതുകേട്ടു വളരെവളരെ അതിശയിച്ചു. അന്നുരാത്രിയിൽ രാജാവു ശിവന്റെ മാഹാത്മ്യങ്ങളെയും, തലേദിവസം രാത്രിയിൽ വർത്തകൻ കണ്ട അത്ഭുതസംഭവങ്ങളെയുംപറ്റി വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു കിടന്നുറങ്ങിയപ്പോൾ പരമശിവൻ ഒരു സിദ്ധന്റെ വേഷത്തിൽ വന്ന്, അല്ലയോ കുലശേഖരപാണ്ഡ്യ! ഈ ദിക്കിന്റെ പടിഞ്ഞാറെഭാഗത്തിൽ കദംബവൃക്ഷങ്ങൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരു വനം ഉണ്ട്. കദംബവനമെന്നുതന്നെ അതിന്റെ പേരും. അവിടെ ഇന്ദ്രൻ ഉണ്ടാക്കിവെച്ചിട്ടുള്ളതായ ഒരു പ്രാസാദവും എന്റെ മൂലലിംഗവും ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ട് നീ ആ വനമെല്ലാം തെളിച്ച് അവിടെയൊരു നല്ല പട്ടണമാക്കണം എന്നുപറഞ്ഞു മറഞ്ഞു. രാജാവ് ഈ വിവരംപിറ്റേദിവസം രാവിലെ മന്ത്രാലയത്തിൽ മന്ത്രിമാരെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. അവരതുകേട്ട് അത്ഭുതപ്പെടുകയും സകലജനൈകശരണ്യനായ ഭഗവാന്റെ കല്പനയിൽപറഞ്ഞതുപോലെതന്നെ ചെയ്യണമെന്ന് ഐകകണ്ഠ്യേന അഭിപ്രായപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം എല്ലാവരുംകൂടി തിരിച്ച് നിർദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനത്തിൽ പോയി ഉത്തമമായ വിമാനത്തെയും മൂലലിംഗത്തെയും കണ്ട് വളരെ വളരെ

അത്ഭുതപ്പെട്ടു. അനന്തരം അവൻ ഹേമപത്മിനിയിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനംചെയ്തു സോമസുന്ദരനെ നമസ്കരിച്ചു പുറത്തിറങ്ങി നാലുപുറത്തുംനോക്കി പുരം നിൎമ്മിക്കേണ്ടതെവിടെയെന്നു ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ തലേദിവസം രാത്രിയിൽ രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷമായ സിദ്ധൻ അവിടെയും പ്രത്യക്ഷമായി പുരത്തിനുള്ള സ്ഥലം കാണിച്ചുകൊടുത്തുംവെച്ചു അന്തൎദ്ധാനംചെയ്തു. ഉടനെ രാജാവു് മന്ത്രിമാരോടു, ഈ സിദ്ധൻ തന്നെ ഇന്നലെ സ്വപ്നത്തിൽ പ്രത്യക്ഷനായി ഇവിടെ ഒരു പുരം നിൎമ്മിക്കേണമെന്നരുളിച്ചെയ്തതെന്നു പറഞ്ഞു. മന്ത്രിമാർ അതുകേട്ടു ബ്രഹ്മാവിഷ്ണുമഹേന്ദ്രാദികൾക്കുപോലുംദുൎന്നിരീക്ഷ്യനായ ഭഗവാനെ അങ്ങേക്കുപ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണുന്നതിനു സംഗതിയായതുവിചാരിക്കുമ്പോൾ അവിടുത്തെ ഭാഗ്യം അനിതരസാധാരണമെന്നു മാത്രമല്ല മേലിൽ നമുക്കു മഹാശ്രേയസ്സുകളുണ്ടാകുമെന്നും നിശ്ചയമായിരിക്കുന്നു. ഇനി ഒട്ടും താമസിക്കാതെതന്നെ ഇവിടെ ഒരു പുരം ഉണ്ടാക്കണം. അതു ത്രിലോകവാസികൾക്കെല്ലാം ഒരു വലിയ ആശ്ചൎയ്യകരമായിത്തീരണം. ക്ഷേത്രങ്ങളും മതിലുകളും സരോവരങ്ങളും ചിത്രിതമായിരിക്കുന്ന വിമാനവും, ഗോപുരങ്ങളും പ്രാകാരങ്ങളുമെല്ലാം യഥാസ്ഥാനത്തിൽ യാതൊരുദോഷവും കൂടാതെയാണു് നിൽക്കുന്നതെന്നും ഇതെല്ലാം നമുക്കൊന്നിച്ചു ശ്രദ്ധിപ്പിക്കണം.

സചിവപ്രധാനികളുടെ അഭിപ്രായത്തെ കുലശേഖരപാണ്ഡ്യരാജാവും സമ്മതിച്ചു. അനന്തരം ഭൃത്യന്മാരെക്കൊണ്ടു് ആ വനത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വലിയവലിയ വൃക്ഷങ്ങൾ എല്ലാം മുറിപ്പിച്ചു് കാട്ടുതെളിക്കുകയും, നിമ്നോന്നതമായിരിക്കുന്ന ഭൂമിയെ ഇടിച്ചുനിരത്തി സ്ഥലം നിരപ്പുള്ളതാക്കിത്തീൎക്കുകയുംചെയ്തു. അതിന്നുശേഷം പുരനിൎമ്മാണം തുടങ്ങി. അത്യുന്നതങ്ങളായ ഗോപുരങ്ങളും മതിൽക്കെട്ടുകളും സ്വൎണ്ണമയങ്ങളായ താഴികക്കുടങ്ങളും മറ്റുംകൊണ്ടലങ്കരിക്കപ്പെട്ടതും വലിയ വാതിലുകളോടുകൂടിയതുമായ അനവധി ദേവക്ഷേത്രങ്ങളും തോരണസ്തംഭങ്ങളും ഫലവൃക്ഷങ്ങളുള്ള ആരാമങ്ങളുടെയും കല്ഹാരപുഷ്പങ്ങളുടെയും മധുവുണ്ടുപറക്കുന്ന വണ്ടിൻകൂട്ടങ്ങളെക്കൊണ്ടു രമണീയമായ തടാകങ്ങളും, തെങ്ങു്, മാവു്, പ്ലാവു് കമുകു്, തളിമാതളം, നാരകം മുതലായ ഫലവൃക്ഷങ്ങളും വിലാസിനികളായ അനവധി മറ്റുവൃക്ഷങ്ങളും, അനവധി പുഷ്പവല്ലികളും നിറഞ്ഞ തോട്ടങ്ങളും നാനാജാതിക്കാൎക്കും താമസിക്കാനായി യഥോചിതസ്ഥാനങ്ങളിൽ അനവധി ഗൃഹവീഥികളും അങ്ങാടിവീഥികളും ജനോപയോഗകരങ്ങളായ മറ്റനവധി സ്ഥാപനങ്ങളും അതിനുചുറ്റും നിൎമ്മിച്ചു. ക്ഷേത്രങ്ങൾ, വേദപാരായണമണ്ഡപങ്ങൾ- ജപമണ്ഡപങ്ങൾ, നമസ്കാരമണ്ഡപങ്ങൾ, ഉത്സവമണ്ഡപങ്ങൾ യാഗമണ്ഡപങ്ങൾ, മടപ്പള്ളികൾ, ദേവതാസ്ഥാനങ്ങൾ, വലിയ ഭാഗത്തായി ഭഗവതിക്ഷേത്രം മുതലായ അനവധി ആലയങ്ങളെ മതിലുകളും ഉണ്ടാക്കി. കുതിരപ്പന്തി, ആനപ്പന്തി, രഥവീഥി, ഉത്സവവീഥി, രംഗനിലയങ്ങൾ, അത്യുന്നതങ്ങളായ മാളികകൾ, സഭാമണ്ഡപങ്ങൾ,

നാടകശാലകൾ, ഭിക്ഷുമഠങ്ങൾ, താപസാശ്രമങ്ങൾ, ഈശ്വരസേവാമന്ദിരങ്ങൾ ഉപദേശതത്വഗൃഹങ്ങൾ; വൈദ്യപാഠശാലകൾ, ചതുരമണ്ഡപങ്ങൾ, ഭോജനാലയങ്ങൾ മുതലായവയും യഥായോഗ്യങ്ങളായ സ്ഥാനങ്ങളിൽ ഉണ്ടാക്കി പന്ത്രണ്ടുദിവസത്തിനകം കമ്മാളന്മാർ അതി മനോഹരമായ മധുരാപുരമാക്കിത്തീർത്തു.



അതിൽപിന്നെ കുലശേഖരപാണ്ഡ്യൻ മുഖലിംഗത്തെ പൂജിക്കുന്നതിനായി കാശിയിൽനിന്നു അനാദി ശൈവകുലജാതരും നിത്യനിഷ്ഠന്മാരും ആയ ഉത്തമബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തി അവർക്ക് വേണ്ടുന്ന വൃത്തികളെയും കല്പിച്ചുകൊടുത്തു. പൂജയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന വിഭവങ്ങളും അദ്ദേഹംതന്നെ നടത്തിവന്നു. ശിവഭക്തന്മാരിൽ ഒന്നാമനായ കുലശേഖരപാണ്ഡ്യൻ ഹാലാസ്യനാഥനെ സദാപി ദർശിക്കയും പൂജിക്കയും ചെയ്യണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹംകൊണ്ടു ക്ഷേത്രത്തിന്റെ വടക്കുകിഴക്കേദിക്കിൽ അത്യുന്നതവും അതിദിവ്യവുമായ ഒരു ഹർമ്മ്യം ഉണ്ടാക്കി അതിൽ പാർത്തു ത്രികാലങ്ങളിലും ഒന്നുപോലെ ശിവദർശനവും ശിവപൂജയും വിഘ്നമില്ലാതെ നിർവഹിച്ചുവന്നു. അമരാവതിയിൽ ഇന്ദ്രൻ എന്നപോലെ മധുരാപുരത്തിൽ വസിക്കുന്ന കുലശേഖരപാണ്ഡ്യൻ പരാക്രമങ്ങളെകൊണ്ടു്, താൻ സിംഹം കടുവപ്പുലിക

ടി പന്നിമുഖന്മാരായ്ക്കുട്ടികളുടെ നിവാസസ്ഥലമായിത്തീർന്ന ഈ കദംബവനം ഇപ്രകാരമൊരു പട്ടണമാക്കി. ഇനി ഇവിടെത്തന്നെ ശുദ്ധിപ്പെടുത്തുകയും രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതെങ്ങനെയെന്നു വിചാരിച്ചുവരുമ്പോൾ ഹാലാസ്യനാഥനായ ഭഗവാൻ അറിഞ്ഞു ഒഴു ചെയ്യുകയാൽ എന്ന മറവുള്ളവർക്കു തോന്നാത്തക്കവണ്ണം ചന്ദ്രകിരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും നിർമ്മലമായ ഗംഗാജലം സർവത്രവർഷിച്ചു അപ്പുരം മുഴുവനും ശുദ്ധിപ്പെടുത്തി. അനന്തരം നഗരത്തിന്റെ രക്ഷക്കായി ശാസ്താവിനെ കിഴക്കേദിക്കിലും, സപ്തമാതാക്കളെ തെക്കേദിക്കിലും, വിഷ്ണുവിനെ പടിഞ്ഞാറേദിക്കിലും ഭദ്രകാളിയെ ഉത്തരദിക്കിലും പ്രതിഷ്ഠിക്കണമെന്നു അശരീരിവാക്കുണ്ടായി. കുലശേഖരപാണ്ഡ്യൻ അതിൻപ്രകാരംതന്നെ നാലുദിക്കിലും പ്രതിഷ്ഠ നടത്തിച്ചു. പൂജാനൈവേദ്യങ്ങളും വഴിപോലെ ചെയ്യിച്ചു. ഹാലാസ്യനാഥന്റെ സാന്നിദ്ധ്യവിശേഷംകൊണ്ടു അന്നുമുതൽ ആ നഗരം വളരെ വളരെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ ആവുകയും കുലശേഖരപാണ്ഡ്യന് സമ്പത്തുകൾ വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. അതാവും അല്ലെങ്കിലും വിശാലപത്തായ വൃഷഭാരൂഢനായി പുരമദ്ധ്യത്തിങ്കൽ ഉള്ള വിമാനത്തിൽ നിവസിച്ചു രക്ഷണം ചെയ്യുന്ന സുന്ദരേശന്റെ നിത്യസാന്നിദ്ധ്യം ഉണ്ടെങ്കിൽ പിന്നെ എന്താണസാദ്ധ്യമായുള്ളത്. ശിവഭക്തനായ കുലശേഖരപാണ്ഡ്യൻ കാലക്രമേണ മറ്റെല്ലാ ഭോഗങ്ങളേയും ഭുജിച്ചു ശിവസാന്നിദ്ധ്യം കീർത്തികി സാദ്ധ്യമായതു കൈക്കൊണ്ടു അനേകവർഷം സർവ്വഭോഗങ്ങളോടുംകൂടെ ഹാലാസ്യനാഥനേയും സേവിച്ചുവസിച്ചു. തന്റെ പുത്രനായ മലയധ്വജൻ പ്രായപൂർത്തിയായപ്പോൾ നിസ്തുലം രാജ്യകാര്യനിപുണനും സകലകലാവല്ലഭനും ആയ പുത്രനെ രാജാവാക്കി വാഴിക്കണമെന്നു സുന്ദരേശൻതന്നെ ഒരു ദിവസം രാത്രിയിൽ രാജാവിനോടു ചെന്നു പറകയാൽ ഒരു മുഹൂർത്തത്തിൽ മലയധ്വജനെ രാജാവാക്കി അഭിഷേകം നടത്തി, പുത്രനോടു 'അല്ലയോ വത്സ! മുമ്പുകാലത്തിലേ ഏകനായകനായിരിക്കുന്ന സുന്ദരേശനാണ് നമ്മുടെ കുലദൈവം. ഇവിടെ ലിംഗരൂപിയായി വസിക്കുന്ന ഭഗവാന്റെ പാദപത്മങ്ങളെ നീ എല്ലാക്കാലത്തും മനഃപൂർവ്വം ഭജിച്ചുകൊള്ളണം. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങൾ നാലും നീയേതാവും നിനക്കു സിദ്ധിക്കും. സുന്ദരേശനെപ്പോലെ ലോകത്തിൽ ഭക്തവത്സലനായ ഒരു ദേവൻ വേറെ ഇല്ല, അതുകൊണ്ടു നീ സുന്ദരേശനെ സേവിച്ചു രാജ്യസംരക്ഷണവും ചെയ്തു സൗഖ്യമായി വസിച്ചാലും' എന്നു ഉപദേശിച്ചു് കൈലാസത്തിലേക്കെന്നപോലെ സുന്ദരേശലിംഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കാനായ് ദേഹത്തോടു കൂടിത്തന്നെ ശിവസായൂജ്യത്തെ പ്രാപിച്ചു.

൩-ാം അദ്ധ്യായം മധുരാപുരനിർമ്മാണം എന്ന

മൂന്നാമത്തെ ലീല സമാപ്തം.

---0---

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൪-ാം അദ്ധ്യായം

തടാതകാജനനം എന്ന

നാലാമത്തെ ലീല.

വീണ്ടും അഗസ്ത്യമഹർഷി വസിഷ്ഠാദികളെ നോക്കി, അല്ലയോ മഹർഷിമാരേ! ഇനി നിങ്ങൾ മീനാക്ഷീദേവി, പാണ്ഡ്യരാജാവായ മലയധ്വജന്റെ മകൾ തടാതകയായി അവതരിച്ച ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! ഈ ഒരു ലീലയെ മാത്രം കേട്ടാലും കേൾക്കുന്നവരുടെ സകലദുഃഖങ്ങളും പാപങ്ങളും തീരും എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് താഴെ വരുമാറു കഥയാരംഭിച്ചു.

കുലശേഖരപാണ്ഡ്യന്റെ പുത്രനും ശത്രുകുലാന്തകനും പാണ്ഡ്യവംശതിലകവും ധീരജനാഗ്രഗണ്യനും ശൌര്യശാലിയും കാമകോമളകളേബരനും വിഷ്ണുവൈശ്വര്യപരാക്രമശാലിയും ശിവഭക്തന്മാരിൽ ഒന്നാമനും ഇന്ദ്രപ്രതാപിയും പുണ്യചരിതനും വിദ്വജ്ജനസംരക്ഷകനും, സകലകലാനിപുണനും, സർവ്വശാസ്ത്രവിശാരദനും, മഹൈശ്വര്യശാലിയും ആയ മലയധ്വജപാണ്ഡ്യൻ ഉച്ചൈശ്രവസ്സിനോടൊക്കും ശ്രേഷ്ഠങ്ങളായ അനവധി കുതിരകളും ഐരാവതോപമങ്ങളായ അനവധി ആനകളും മഹാമേരുവിനോടൊക്കും ഉന്നതങ്ങളായ തേരുകളും വില്ലാളിപ്രവരന്മാരും ഖഡ്ഗശാലികളും ആയുധധാരനിപുണന്മാരും ആയ കാലാളുകളും അടങ്ങിയ തന്റെ ചതുരംഗസൈന്യത്തിന്റെയും പ്രധാനികളായ മന്ത്രിമാരുടെയും സേനാനായകന്മാരുടെയും മറ്റും സഹായംകൊണ്ടും, തന്റെ പരാക്രമമായ സാമർത്ഥ്യത്തിന്റെ ഗുണംകൊണ്ടും എതിരിട്ട രാജാക്കന്മാരെ എല്ലാം കീഴടക്കി കാലതാമസവും ക്ലേശവും എന്നിയെ തന്നെ ഒരു മഹാചക്രവർത്തിയായി മനുവിനെപ്പോലെ ധർമ്മമായ ക്ഷമതയോടുകൂടെ ഭൂപാലനം ചെയ്തുകൊണ്ട് വന്നുവെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന് അനേകം ഭാര്യമാരുണ്ടായിരുന്നതിൽ ഒരുത്തിപോലും ഒരു സന്താനമായിട്ടും പ്രസവിച്ചില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പട്ടമഹിഷിമാർ എല്ലാവരിലുംവെച്ച് ശ്രേഷ്ഠയായിരുന്നു, സൂര്യവംശജാതനായ ശൂരസേനന്റെ പുത്രി കാഞ്ചനമാലയായിരുന്നു. രൂപഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടും ശീലഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടും അത്യുത്തമയായ ആ ദമ്പതികൾ എല്ലാ വിധകർമ്മങ്ങളും വിധിപ്രകാരം അനുഷ്ഠിക്കയും ദേവന്മാരെ വഴിപാ

ലെ പൂജിക്കുകയും ചെയ്തു എങ്കിലും സന്താനലാഭം ഉണ്ടായില്ല. മലയധ്വജൻ പിതൃനിയോഗമനുസരിച്ച്, കൃപാലുവും ഹാലാസ്യനാഥനും ആയ സുന്ദരേശനെ വഴിപോലെ ഭജിച്ചു പൂജിച്ചതിൽ പിന്നീടെ രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുകയുള്ളു. ഇങ്ങനെ പതിനായിരം വർഷം അദ്ദേഹം രാജ്യം ഭരിച്ചു. എന്നിട്ടും പുത്രന്മാരുണ്ടായില്ല. അനന്തരം അദ്ദേഹം ശിവപ്രീതിക്കായി സോമവാരവ്രതം, ശിവരാത്രിവ്രതം, പ്രദോഷവ്രതം, മുതലായമുഖ്യശിവവ്രതങ്ങൾ എല്ലാം അനുഷ്ഠിക്കുകയും, വ്രതമുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ ദാനധർമ്മങ്ങൾ നടത്തുകയും രാത്രിയിൽ അല്പംപോലും ഉറങ്ങാതെ പുരാണസൂക്താദികളോടുകൂടെ സുന്ദരേശോപാസനചെയ്യുകയും ചെയ്തുവന്നു. അതുകൊണ്ടും പുത്രന്മാരുണ്ടായില്ല. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം സുന്ദരേശോപാസനാസ്ഥാനത്തിൽ വച്ച് തൊണ്ണൂററിഒമ്പതു അശ്വമേധയാഗംചെയ്തു. അതുകൊണ്ടും പുത്രസമ്പത്തു സിദ്ധിക്കായ്കയാൽ നൂറാമത്തെ അശ്വമേധത്തിനായി ആരംഭിച്ചപ്പോൾ സ്വപദനാശം വരുമെന്നു വിചാരിച്ചു വിഭ്രാന്തചിത്തനായദേവേന്ദ്രൻ വന്നു മലയധ്വജനോട് പുത്രനുണ്ടാകുന്നതിനു അശ്വമേധം കഴിക്കുന്നതിനേക്കാൾ പുത്രകാമേഷ്ടിചെയ്യുന്നതാണുത്തമമെന്നു പറയുകയാൽ ഉടൻതന്നെ അശ്വമേധം അവസാനിപ്പിച്ചുംവച്ച് പുത്രകാമേഷ്ടിചെയ്യിച്ചു വളരെ വളരെ ദ്രവ്യങ്ങൾ ദാനംചെയ്തു. ഉടനെ അഷ്ടമൂർത്തിയായ ദേവന്റെ എട്ടു ശരീരങ്ങളിൽ ഒന്നായ വേദികയിലെ പാവനമായ അഗ്നികുണ്ഡത്തിൽ നിന്നും മീനാക്ഷീദേവി നിജാദരം കൊണ്ട് കന്യകാരൂപം ധരിച്ചവതരിച്ചു. ആ കന്യകയുടെ കോമളാകൃതിയും സൗന്ദര്യവും മൂന്നുവയസ്സു പ്രായംതോന്നിക്കുന്ന ശരീരപുഷ്ടിയും നീലതരങ്ങളായചുരുണ്ടകേശങ്ങളോടുകൂടിയതും പൂർണ്ണചന്ദ്രോപമമായ മുഖവും, അർദ്ധചന്ദ്രാകാരമായ ഫാലവും കാമചാപം പോലുള്ള ചില്ലിയുഗളവും ആയതങ്ങളായ കണ്ണുകളും ശോണാധരവും തിലകുസുമസമാനമായ നാസികയും കളമായ കംബുകണ്ഠവും കനകകലശോപമങ്ങളായ സ്തനങ്ങളും കിഞ്ചിദംകുരിതങ്ങളായ രോമരാജികളും കോമളവല്ലികൾപോലെയുള്ള പാണികളും അവിവാച്യമായ ഉദരവും കൃശമായ മധ്യപ്രദേശവും, കദലീസ്തംഭംപോലെ വിസ്തൃതമായ നിതംബവും കാഞ്ചികാബന്ധം കണക്കുള്ള ഉത്തരീയവും കാളുന്ന് ശോഭപമങ്ങളായ ജംഘകളും ശോണാംബുജസമാനങ്ങളായ പാദയുഗളവും, അണിഞ്ഞിട്ടുള്ള ദിവ്യാഭരണങ്ങളും ഗന്ധപുഷ്പമാല്യങ്ങളുംമററും എല്ലാംകൊണ്ട് അതിസുന്ദരിയും തേജോരൂപിണിയും ആയി അവതരിച്ച മീനാക്ഷീദേവി മലയധ്വജപാണ്ഡ്യന്റെ ഭാര്യയായ കാഞ്ചനമാലയുടെ മടിയിൽ ചെന്നിരുന്നു അമ്മേ! എന്നുവിളിച്ചുംകൊണ്ട് ബാലലീലകൾ ആരംഭിച്ചു. കന്യകാലാഭം കൊണ്ട് സന്തോഷസാഗരനിമഗ്നയായ കാഞ്ചനമാലയുടെ മടിയിൽകയറിയിരുന്നു മധുരാലാപസമേതം കൊഞ്ചിക്കൊണ്ടിരുന്ന ബാലികയെ കണ്ട്, നിരന്തരംഭർതൃസമേതയോടുകൂടെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരങ്ങൾ മൂന്നിനുംതാൻ അധികാരിണിയാണെന്നുള്ളതിന്റെ മുദ്രയോ എന്നു കാണികൾ സംശയിച്ചുപോകത്തക്കവണ്ണം നെഞ്ചിൽകിഞ്ചിൽ കിളിർത്തുതുടങ്ങിയ കുചമുകുളങ്ങൾക

ണ്ടു്, വളരെ വ്യാകുലനായി അയ്യോ കഷ്ടമേ! എന്തു തപസ്സുചെയ്തതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു് ഒരു കന്യകയുണ്ടായതു്. ഇതിനു മുമ്പിൽ ഒരു സ്ത്രീകൾക്കും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത മൂന്നാമത്തെ മുലകൊണ്ടു എന്റെ മകൾ വിരൂപയായില്ലേ തെല്ലോ. പരമശിവന്റെ കാരുണ്യം ഈ വിഷയത്തിൽ ഇങ്ങിനെയോ കലാശിച്ചതെന്നും മറ്റും ചിന്തിച്ചും കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ; അല്ലയോ രാജാവേ! നീ വ്യസനിക്കേണ്ട മീനാക്ഷീദേവി ലോകത്തെ രക്ഷിക്കാനായി നിന്റെ പുത്രിയായി അവതരിച്ചിരിക്കുകയാണു്. കന്യകയുടെ മൂന്നാമത്തെ മുല ഭർത്താവിനെ കാണുമ്പോൾ ഇല്ലാതെ ആകും. ഇനി കാലതാമസം കൂടാതെ പുത്രിയുടെ ജാതകർമ്മാദികൾ നടത്തി ലാളിക്കയെന്നു പോറ്റിക്കൊള്ളുക. നിനക്കും നിന്റെ ഭാര്യയ്ക്കും മേൽക്കുമേൽ ഐശ്വര്യമുണ്ടാകും എന്നിങ്ങനെ അശരീരിവാക്കു കേൾക്കകയാൽ രാജാവ് ഉടനെ തന്നെ പുത്രിയുടെ ജാതകർമ്മാദികളെല്ലാം നടത്തിച്ചു് അനന്തരം നാമകരണവും ചെയ്യിച്ചു. അനന്തരം അദ്ദേഹം പുത്രിയുണ്ടായ സന്തോഷംകൊണ്ടു സത്രങ്ങളിൽ അനവധി ദാനം ചെയ്യുകയും ധർമ്മങ്ങൾ നടത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്റെ വംശത്തെ ദോഷത്തിൽ നിന്നും ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനായും ലോകാനുഗ്രഹത്തിനായും ദുഷ്ടനിഗ്രഹത്തിനായും എന്റെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടു കന്യകാരൂപത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്നതുപോലെ ഭക്തവത്സലയായ ദേവിതന്നെ എന്റെ മകളായി ജനിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ പരം എനിക്കിനിയൊരു ഭാഗ്യമുണ്ടാകാനുള്ളതു്. നമ്മുടെ വംശത്തിനും നാട്ടിനും മഹാഭാഗ്യമായ ശ്രേയസ്സും ധർമ്മവും സിദ്ധിച്ചു എന്നിങ്ങിനെ ഓർത്തു ആനന്ദത്തോടുകൂടി പിന്നെയും പിതാവും മാതാവും പുത്രിയെ സന്തോഷത്തോടും ആനന്ദപൂർണ്ണമായും അവ തങ്ങളുടെ മടിയിൽ പിടിച്ചിരുത്തി പലവുരു ചുംബിക്കയും ആശ്ലേഷിക്കയും താലോലിക്കയും മറ്റും ചെയ്തു. വിചാരിയാത്ത ആനന്ദത്തെ അനുഭവിച്ചു. മേൽപ്രകാരം ഇരുവരും അത്യന്തം പരമസന്തോഷത്തോടുകൂടെ പുത്രിയെ വളർത്തുകയും ശുക്ലപക്ഷത്തിലെ ചന്ദ്രലേഖയെന്നപോലെ അവൾ വളരുകയും ചെയ്യുന്നു.

വീണ്ടും വസിഷ്ഠാദികൾ, സനൽകുമാരനോടുകൂടി, അല്ലയോ ഭഗവാനേ! യോഗാഗ്നിയിൽ പിറവിചെയ്ത ശ്രീപാർവ്വതി ഗിരിപ്രവേശം ചെയ്തു് ദക്ഷയജ്ഞാവസരത്തിൽ ഉപേക്ഷിച്ചു പാർവ്വതിയായി ഹിമവാനോടുകൂടെ പർവ്വതപുത്രിയായി ജനിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഞങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അല്ലാതെ മലയധ്വജപാണ്ഡ്യന്റെ മകളായി ജനിച്ചുകൊണ്ടിട്ടുള്ളതായി കേട്ടതു്. മീനാക്ഷീദേവി ഇപ്രകാരം ജനിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണം കൂടി എന്താണെന്നു പറയണം. എന്നിങ്ങനെ അപേക്ഷിച്ചു.

സനൽകുമാരൻ അരുളിച്ചെയ്തു: —

പണ്ടു് വിശ്വാവസുവെന്ന പേരോടുകൂടിയ ഒരു ഗന്ധർവ്വരാജാവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു സകലകലാവിദ്യാവതിയായി വിദ്യാവതിയെന്ന പേരോടുകൂടിയ ഒരു മകൾ ഉണ്ടായി. അവൾക്കു യൌവനം തുടങ്ങിയപ്പോൾ പൂർവ്വപു

ശ്യാതിരേകംകൊണ്ടു ഭഗവതിയായ മീനാക്ഷിയിൽ ഭക്തിവൎദ്ധിക്കയും തന്നാലെ അവൾ ചന്ദനം, കുങ്കുമം കസ്തൂരിമുതലായ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചു വസ്ത്രവും ദിവ്യവസ്ത്രാഭരണങ്ങളും രുദ്രാക്ഷമാലയും, കാഷായവസ്ത്രവും മറ്റും ധരിച്ചു അപാരമായ ഭക്തിയോടും വൈരാഗ്യത്തോടുംകൂടെ ഇടവിടാതെ മൂലവിദ്യാജപവും, സ്തുതികളും ഗൌരീപൂജയും ചെയ്തുവന്നു.

അക്കാലത്തിൽ ഒരു ദിവസം അവൾ തന്റെ പിതാവും ഗുരുനാഥ ളിൽവച്ചു ശ്രേഷ്ഠനായ വിദ്യാപതിയോടു ഭൂമിയിലുള്ള പാൎവതീക്ഷേത്രങ്ങളിൽവച്ചു ഏറ്റവും സാന്നിധ്യമുള്ള ക്ഷേത്രം ഏതെന്നു ചോദിച്ചു.

വിദ്യാപതി ഇതുകേട്ടു ഭഗവതിഭക്തയായ തന്റെ മകളെ വാത്സല്യപൂൎവം തലോടിയുംകൊണ്ടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ വത്സേ! വിദ്യാവതി നീ കേട്ടുകൊള്ളുക. ഭവാനോടത്രേ നിനക്കു പറയേണ്ടുന്നതിനെ ഞാൻ നിന്നോടു പറയുന്നു. ഭൂമിയിലെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽവച്ചു് മാഹാത്മ്യമേറിയതേതാണെന്നറിയണമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ പരമശിവൻ ബ്രഹ്മാവു് മുതലായവരൊരുമിച്ചു ശ്രീപൎവതാദികളായ ക്ഷേത്രങ്ങൾ എല്ലാംകൂടി ഒരു തട്ടിലും ഹാലാസ്യം തനിച്ചു മറ്റൊരു തട്ടിലും വച്ചു തൂക്കിയതിൽ ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം കൂടുതലായി കണ്ടതിനാൽ ഭൂലോകത്തിലുള്ള ഭഗവതിക്ഷേത്രങ്ങളിലെല്ലാറ്റിലുംവച്ചു, ഹാലാസ്യംതന്നെയാണു്. ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളതെന്നു് നിശ്ചയിച്ചു ദേവേന്ദ്രാദികൾ മഹിമാപ്രദമായ ഹേമപത്മിനിയിൽ സ്നാനംചെയ്തു്, സ്വയമ്പ്രതിഷ്ഠിതമായ ദിവ്യവിമാനത്തിനകത്തു് ശോഭിക്കുന്ന മൂലലിംഗത്തിൽ നിത്യസാന്നിധ്യം ചെയ്യുന്ന ശൊക്കലിംഗവും, പരിപൂൎണ്ണയും, പരാശക്തിയും, അദ്യന്തങ്ങൾ ഇല്ലാത്തവളും, ലോകമാതാവും, സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപിണിയും, സ്മരണമാത്രത്താൽതന്നെ സൎവപാപങ്ങളെയും നശിപ്പിക്കുന്നവളും, സൌന്ദൎയ്യരൂപിണിയും, കരുണാരൂപിണിയും, സുന്ദരേശ്വരമോഹിനിയും മനോജ്ഞയും, മനോഹരിയും, മനോന്മനിയും ആയ മീനാക്ഷിയെ ഒരു നിമിഷമാത്രമെങ്കിലും ഭജിക്കുന്നവൎക്കു സകലൈശ്വൎയ്യവും മോക്ഷവും ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

മൂന്നുലോകത്തിലുംകൂടി അനവധി ദേവീപീഠങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും അതിൽ അറുപത്തിനാലുപീഠങ്ങൾ വിശേഷിച്ചും പ്രധാനപ്പെട്ടവയാണു്. ആ അറുപത്തിനാലിലും മുഖ്യമായതു് ഏകാന്തമായ ഹാലാസ്യത്തിലുള്ള ദേവീപീഠം. എന്റെ അച്ഛനായ ചന്ദ്രസേനൻ, ദന്തിപുത്രൻ, സാധ്യവിത്തൻ ഇങ്ങനെ അനവധി മഹാത്മാക്കൾ ഹാലാസ്യനാഥനോടുംകൂടിയായ മീനാക്ഷിയെയും സേവിച്ചു് സിദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

വിദ്യാവതി ഇതുകേട്ടു് ഹാലാസ്യനാഥയായ മീനാക്ഷിയെത്തന്നെ തനിക്കും സേവിച്ചു് സിദ്ധിയെ പ്രാപിക്കണമെന്നുള്ള വൈരാഗ്യത്തോടുകൂടെ അച്ഛനെ വന്ദിച്ചു യാത്രയും വാങ്ങി ഹാലാസ്യത്തിലേക്കു് തിരിച്ചു. ഉത്തരാ

ധനുരാരംഭസംക്രമമാകുന്ന പുണ്യകാലത്തിൽ ഒരുവർഷം ഹവിഷ്യവ്രതത്തിൽ പ്രവേശി-ച്ചു. പുരുഷന്മാരാൽപോലും ദുഷ്കരവും ഭയാവഹംകൊണ്ടു കുറ്റംകൂട്ടുന്നതുമായ ആ വ്ര-തം ഏറ്റുള്ള വിദ്യാവതി ദിവസംപ്രതിയും കാലത്തെഴുന്നേറ്റു വൈഗാനദിയിൽ കുളി-ച്ചു വിഘ്നേശ്വരനെ പൂജിച്ചു ദേവിയേയും ദേവനേയും വന്ദിച്ചു ഭക്തിപൂർവ്വം ത-പസ്സിദ്ധിയേയും പ്രാർത്ഥിച്ച് ദേവിയുടെ സന്നിധിയിൽ ചെന്ന് ശ്യാമളമാ-യും, പത്മദളംപോലെ കോമളമായ നേത്രയുഗങ്ങളോട്കൂടിയതായും, മകരന്ദ-മൊഴുകുന്നതും, വികസിച്ചതും, ആയ കൽഹാരപുഷ്പങ്ങളെ ധരിച്ചിട്ടുള്ള ഉ-ജ്ജ്വലകരങ്ങളോട്കൂടിയതായും, രക്തവസ്ത്രാഭരണ ഗന്ധമാല്യാദ്യലംകൃതമായും ഉ-ള്ള മീനാക്ഷീവിഗ്രഹത്തെ മനസ്സിൽ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് ആയിരത്തെട്ടുകുടം നിറയ തീർത്ഥജലംകൊണ്ടു അഭിഷേകംചെയ്തു, ദിവ്യവസ്ത്രാഭരണങ്ങളും സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളും ആയിരത്തെട്ടു താമരപ്പൂക്കൾ കൊണ്ട് കെട്ടിയുണ്ടാക്കി-യ മാലയും ചാർത്തി ഭഗവതിയെ പൂജിച്ച് കാലത്തേനേരം മാത്രം ഭക്ഷണവും ക-ഴിച്ചുംകൊണ്ട് ആദ്യത്തെമാസം കഴിച്ചുകൂട്ടി. രണ്ടാംമാസം രാത്രിയിൽമാത്രം ഭക്ഷിച്ചും, മൂന്നാംമാസത്തിൽ യാചിച്ചുകിട്ടിയതിനെ മാത്രം ഭക്ഷിച്ചും, നാ-ലാമത്തെ മാസത്തിൽ ഫലമൂലങ്ങൾ ഭക്ഷിച്ചും, അഞ്ചാമത്തെ മാസത്തിൽ തിലപിഷ്ടം ഭക്ഷിച്ചും, ആറാംമാസത്തിൽ ചാന്ദ്രായണവ്രതമെടുത്തും ഏഴാമ-ത്തെമാസം പഞ്ചഗവ്യപാനംകൊണ്ടും, എട്ടാമത്തെ മാസത്തിൽ വെള്ളം-മാത്രം കുടിച്ചും, ഒമ്പതാമത്തെ മാസത്തിൽ പയോവ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചും, പ-ത്താമത്തെ മാസത്തിൽ തുളസിയുടെ അററത്തുപററിയ വെള്ളത്തുള്ളികളെപ്പാ-നംചെയ്തും, പതിനൊന്നാംമാസത്തിൽ വായുഭക്ഷണംചെയ്തും, പന്ത്രണ്ടാമ-ത്തെമാസത്തിൽ യാതൊന്നും ഭക്ഷിക്കാതെയും, കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഇങ്ങനെ കഠി-നവ്രതം ഏറ്റെടുത്ത് പന്ത്രണ്ടുമാസവും നയിച്ച് പതിമൂന്നാംമാസം പ്രഥമദി-വസവും കാലത്തെ വിദ്യാവതി പതിവുപോലെ വൈഗാനദിയിൽ കുളി-ച്ച് നിത്യകർമ്മങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തു ഭഗവതിയുടെ സന്നിധാനത്തിൽ ചെന്ന-പ്പോൾ മീനാക്ഷീഭഗവതി ശ്യാമളയും, കൽഹാരകുസുമാലംകൃതപാണിയും, മന്ദഹാസമധുരവദനാംബുജയും, ദിവ്യവസ്ത്രാഭരണവിഭൂഷിതയും ആയ മൂ-ന്നുവയസ്സു പ്രായമുള്ള ഒരു കുട്ടിയുടെ രൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായി വിദ്യാവതി-യോടു നിനക്കെന്തുവരം വേണമെന്നു ചോദിച്ചു.

ആനന്ദദായകമായ ഭഗവതീരൂപം കാണുന്നതിനുണ്ടായ ഭാഗ്യം കൊ-ണ്ട് അതിരില്ലാത്ത സന്തോഷത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോയ വിദ്യാവതി കന്യകയായ ഭഗവതിയെ സാഷ്ടാംഗമായി പ്രണമിച്ചിട്ട് ഭക്തിപൂർവ്വം ഇങ്ങനെ സ്തുതിച്ചു.

യാ ശിവജ്ഞാനശക്തിശ്ച ലോകസ്യാധീശ്വരീ
നമസ്തസ്യൈ സുമീനാക്ഷ്യൈ ദേവ്യൈ മംഗളമൂർത്തയേ ൧

സൎവ്വാധാരാ സാക്ഷിണീ പരമേശ്വരീ
നമസ്തസ്യൈ സുമീനാക്ഷ്യൈ ദേവ്യൈ മംഗളമൂർത്തയേ ൨

യസ്യാഃ പ്രസാദലേശേന ശോകാസ്സർവ്വേ വിലീയതേ
നമസ്തസ്യൈ സുമീനാക്ഷ്യൈ ദേവ്യൈ മംഗളമൂർത്തയേ ൩

യന്നാമസ്മരണാദേവ പാതകാനി ക്ഷയന്തി ഹി
നമസ്തസ്യൈ സുമീനാക്ഷ്യൈ ദേവ്യൈ മംഗളമൂർത്തയേ ൪

യസ്യാഃ പ്രീത്യർത്ഥമനിശം ധ്യായന്തേ യോഗിനസ്സദാ
നമസ്തസ്യൈ സുമീനാക്ഷ്യൈ ദേവ്യൈ മംഗളമൂർത്തയേ ൫

ലക്ഷ്മീസരസ്വതീമുഖ്യാ യസ്യാസ്സന്തി സഖീജനാഃ
നമസ്തസ്യൈ സുമീനാക്ഷ്യൈ ദേവ്യൈ മംഗളമൂർത്തയേ ൬

യാ ദേവീ ഭക്തിഭാജാനാം ഭുക്തിമുക്തിപ്രദായിനീ
നമസ്തസ്യൈ സുമീനാക്ഷ്യൈ ദേവ്യൈ മംഗളമൂർത്തയേ ൭

യസ്യാഃ പ്രണാമമാത്രേണ ലഭ്യന്തേ സർവ്വസമ്പദഃ
നമസ്തസ്യൈ സുമീനാക്ഷ്യൈ ദേവ്യൈ മംഗളമൂർത്തയേ ൮

യാ സ്തുതാ സർവ്വദേവൈശ്ച സർവ്വമംഗളദായിനീ
നമസ്തസ്യൈ സുമീനാക്ഷ്യൈ ദേവ്യൈ മംഗളമൂർത്തയേ ൯

യാ ബ്രഹ്മാച്യുതരുദ്രേന്ദ്രൈഃ സ്തൂയതേ സിദ്ധിദായിനീ
നമസ്തസ്യൈ സുമീനാക്ഷ്യൈ ദേവ്യൈ മംഗളമൂർത്തയേ ൧൦

യാ ദേവൈരർച്ചിതാ നിത്യം ദേവപത്നീഭിരർച്ചിതാ
നമസ്തസ്യൈ സുമീനാക്ഷ്യൈ ദേവ്യൈ മംഗളമൂർത്തയേ ൧൧

ചരാചരം ജഗത്സർവ്വം യസ്യാഃ പാദസമുദ്ഭവം
നമസ്തസ്യൈ സുമീനാക്ഷ്യൈ ദേവ്യൈ മംഗളമൂർത്തയേ ൧൨

ഇങ്ങനെ ഉള്ളുരുകിയ ഭക്തിയോടുകൂടെ വിദ്യാവതി സ്തുതിച്ചതു കേട്ടു പ്രസന്നയായ ദേവി നിനക്കെന്താണാവശ്യമെന്നു വീണ്ടും ചോദിച്ചു. വിദ്യാവതി, എല്ലാകാലത്തും എന്റെ ഹൃദയം ദേവിയുടെ പാദപത്മങ്ങളോടുകൂടിയതായി ഭവിക്കണമെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നും വേണമെന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞു.

ഉടനെ മീനാക്ഷി, വിദ്യാവതീ! എല്ലാക്കാലത്തും നിന്റെ ചിത്തം എന്റെ പാദപത്മത്തിൽ നിശ്ചലമായിട്ടുതന്നെയിരിക്കും. അതിന് യാതൊരു സംശയവുമില്ല. നിനക്കിനി മറ്റുവല്ല വരങ്ങളും ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ പറയുക, അതും ഞാൻ സാധിപ്പിച്ചുതരാം എന്നു പറഞ്ഞു.

വിദ്യാവതിയുടനെ, അല്ലയോ ദേവീ! ദേവിക്കു എന്റെമേൽ ഇങ്ങനെ ദയയുണ്ടെന്നാകിൽ ഇപ്പോൾ ദേവി എന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യ

കന്മായ രൂപത്തിൽ എന്റെ മകളായി ജനിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നാഗ്രഹമുണ്ട്. അങ്ങനെ ആയാൽ ഭഗവതിയെ ഇനിക്ക എപ്പോഴും ഒന്നുപോലെ ആർദ്രമായ വാത്സല്യത്തോടുകൂടെ ആശ്ലേഷിച്ചും ലാളനം ചെയ്യാമല്ലോ. ഭഗവതിയുമായിട്ടുള്ള നിത്യസഹവാസം കൊണ്ട് ഇനിക്ക അന്ത്യകാലത്തിൽ മോക്ഷവും കിട്ടും.

ഭഗവതി അതുകേട്ട്, അല്ലയോ വിദ്യാവതീ! നീ അടുത്തജന്മത്തിൽ കാഞ്ചനമാലയെന്നുള്ള പേരോടുകൂടെ ജനിച്ച് മലയധ്വജപാണ്ഡ്യന്റെ ഭാര്യയായി ഭവിച്ച് സകല ഭോഗങ്ങളേയും അനുഭവിച്ചു ചിരകാലം സുഖിക്കും. അന്ന് നിങ്ങൾ സന്താനലാഭത്തിനായ്ക്കൊണ്ടു ചെയ്യുന്ന പുത്രകാമേഷ്ടിയിൽനിന്നു ഞാൻ ഇപ്പോൾ കണ്ട രൂപത്തിൽ അവതരിച്ച് നിന്റെ മകളായിത്തീർന്ന് എല്ലാ അഭീഷ്ടങ്ങളേയും സാധിപ്പിക്കാം. നിനക്കും നിന്റെ ഭർത്താവായ മലയധ്വജപാണ്ഡ്യനും, അവസാനത്തിൽ മോക്ഷവും ലഭിക്കും. വിശേഷിച്ചും ഭക്തിപൂർവമായ സ്തോത്രവും ആരാധനവും ഭക്തിയോടുകൂടെ പഠനം ചെയ്യുന്നവർക്കും പുരുഷാർത്ഥങ്ങൾ നാലും, അനായാസേന സംപ്രാപ്യമാകും. എന്നിങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തു.

അല്ലയോ മഹർഷിമാരേ! ആ വിദ്യാവതിയാണ് മലയധ്വജപാണ്ഡ്യന്റെ ഭാര്യയായ കാഞ്ചനമാല. ഭഗവതി വിദ്യാവതിക്ക് നല്കിയ വരമനുസരിച്ചാണ് ഇങ്ങനെ താടകയെന്നുള്ള അഭിധാനത്തിൽ മലയധ്വജന്റേയും, കാഞ്ചനമാലയുടേയും പുത്രിയായി അവതരിച്ചത്. ഈ വിദ്യാവതീചരിതശ്രവണം പാപഹരവും ആണ്. ഇനി ഞാൻ കഥാശേഷം പറയാം; നിങ്ങൾ ഭക്തിപൂർവം ശ്രവിച്ചു കൊള്ളുവിൻ. മലയധ്വജപാണ്ഡ്യന്റേയും കാഞ്ചനമാലയുടേയും പ്രേമഭാജനമായും കാണുന്നവർക്കെല്ലാം നയനാനന്ദകാരിണിയായും തെളിഞ്ഞ രൂപിണിയായും, സൌന്ദര്യത്തിനു നിലയമായും അതിബുദ്ധിശാലിനിയായും ചന്ദ്രകലപോലെ നാൾക്കുനാൾ വളർന്നു തുടങ്ങിയ താടാതകയെ അച്ഛനായ മലയധ്വജപാണ്ഡ്യൻ വേദാഗമപുരാണേതിഹാസങ്ങളും മറ്റു സകല ശാസ്ത്രങ്ങളും എല്ലാകലാവിദ്യകളും അതിവിദഗ്ദ്ധന്മാരായ ഗുരുക്കന്മാരെക്കൊണ്ടഭ്യസിപ്പിച്ചു. കുശാഗ്രബുദ്ധിയോടുകൂടിയ അവൾ തിരയിൽനിന്നു കൊള്ളുന്നതുപോലെ ഗുരുക്കന്മാരെക്കാൾ അനേകായിരം മടങ്ങധികമായി എല്ലാ വിദ്യകളിലും ഒന്നുപോലെ അനിതരസാധാരണമായ വൈദഗ്ദ്ധ്യം സമ്പാദിച്ചു. സംഗീതസാഹിത്യാദികളിലും പാണ്ഡിത്യത്തിലും, മറ്റുള്ള ആയോധനക്രമങ്ങളിലും രാജ്യഭരണവിഷയത്തിലും ഇതുമാതിരി പാണ്ഡിത്യം ഉള്ളവരായി താടകയെപ്പോലെ കണ്ടതും കേട്ടതും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുള്ളത് സർവവിദിതം ആണ്. പിതാവായ മലയധ്വജൻ തന്റെ കണ്ണിലുണ്ണിയായ മകളെയും പരിലാളിച്ച് ക്ഷേമകരമാകുംവണ്ണം രാജ്യപരിപാലനവും ചെയ്തു അനേകകാലം രാജ്യാസനത്തെ ഐഹികസൌഖ്യങ്ങൾ അനുഭവിച്ച് ഒടുവിൽ രോഗപീഡകളിൽ വിരക്തനായി പുത്രിയായ താടകയ്ക്കു പട്ടം കെട്ടിച്ചതിന്റെ ശേഷം ഇഹലോകംവിട്ട് സ്വർഗ്ഗലോകപ്രാപ്തനായി. അവൾ പുത്രസ്ഥാനം ഉള്ളതിനാൽ താൻ തന്നെ പിതൃക്രിയകൾ എല്ലാം

പുത്രിയായ തടാതകതന്നെ ചെയ്തു. അനന്തരം തന്റെ മകളായിത്തീൎന്ന തടാതക സൎവരാജാക്കന്മാരേയും യുദ്ധത്തിൽ ജയിച്ചു് ഭൂമിമുഴുവൻ കീഴടക്കി ഏകഛത്രചക്രവൎത്തിനിയായി രാജ്യപരിപാലനം നടത്തിവന്നു. ഭഗവതിയായ തടാതകയെ മലയധ്വജപാണ്ഡ്യന്റെ മകളായി അവതരിച്ച ഈ നാലാമത്തെ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൎക്ക് പുത്രപൌത്രാദി സമ്പൽസമൃദ്ധിയും ആയുരാരോഗ്യാഭിവൃദ്ധിയും മോക്ഷവും ഉണ്ടാകുന്നതാണു്.

൪-ാം അദ്ധ്യായം

തടാതകാജനനമെന്ന

നാലാമത്തെ ലീല

സമാപ്തം.

—:o:—

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം

൫-ാമദ്ധ്യായം.

തടാതകാപരിണയമെന്ന

അഞ്ചാമത്തെ ലീല.





അല്ലയോ മഹൎഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഇനി ഞാൻ, ബ്രഹ്മാവിഷ്ണുമഹേന്ദ്രാദികൾക്കുപോലും അഗോചരനായ ഭഗവാൻ, സ്വൎഗ്ഗലോകത്തിൽ നിന്നും, അതിമനോഹരവിഗ്രഹനായി, സുന്ദരേശ്വരൻ എന്നുള്ള നാമധേയത്തോടുകൂടെ വന്നു തടാതകയെ പരിണയംചെയ്തു പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിൽ വാണ ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! എന്നിങ്ങനെ അഗസ്ത്യമഹൎഷി വസിഷ്ഠാദികളോടു മുഖപ്രസന്നതയായി പറഞ്ഞിട്ടു് വീണ്ടും കഥയാരംഭിച്ചു.

അനന്തരം തടാതക, രാജസിംഹാസനത്തിൽ എഴുന്നെള്ളിയിരുന്നു്, നവരത്നനിൎമ്മിതമായ കിരീടവും ധരിച്ചു് മന്ത്രി മുതലായ സചിവന്മാരോടു കൂടെ വിചാരങ്ങൾക്കനുസരണമായി ആലോചിച്ചു് ഭൂ

ഷേകവും ശിഷ്ടരക്ഷണവും ശാസ്ത്രവിധിപ്രകാരം നടത്തി സാമ്രാജ്യലക്ഷ്മിയെ പരിപാലിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന അവസരത്തിൽ, താരുണ്യലക്ഷ്മിയെന്ന ദൈവഭാഗ്യമുദ്രയെന്ന് തനിക്കുംകൂടി തടാതകാസംബന്ധം കൊണ്ട് സർവ്വോപരിശ്രേഷ്ഠമായ പദവിലഭിക്കേണമെന്നുള്ള മോഹംകൊണ്ടെന്നപോലെ യൌവനലക്ഷ്മിയും, തടാതകയുമൊന്നിച്ച് സമ്മേളിക്കുന്നതിനായി വന്നുചേർന്നു. ഉടൻ തടാതക പ്രിയമാതാവായ കാഞ്ചനമാലയോടു തന്റെ വികൃതസ്തനംപോകുന്നതെന്നാണെന്നു ചോദിച്ചു. ഭർത്താവിനെക്കാണുമ്പോൾ നിന്റെ വികൃതസ്തനം ഇല്ലാതെയാകുമെന്നു കാഞ്ചനമാല മറുപടിപറഞ്ഞു.

തടാതക, അതുകേട്ട്, ഞാൻ ഇവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നാൽ ഇനിക്ക അനുരൂപനായ ഒരു ഭർത്താവിനെ കാണുമോ, കിട്ടുമെന്നുവരുന്നതല്ല. ദിഗ്വിജയത്തിനുള്ള വ്യാജേന ഭൂലോകത്തിലും ഒന്നുപോലെ സഞ്ചരിച്ചാൽ അത് സാധിക്കുമെന്നു നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ട് ചതുരംഗസേനാസമേതയായ് വായുവേഗവും, മനോവേഗവും തോറ്റുപോകത്തക്കവണ്ണമുള്ള അസാധാരണ വേഗത്തോടുകൂടിയ നാലു വെള്ളക്കുതിരകളെ പൂട്ടിയതും, രത്നധ്വജത്താൽ പ്രകാശിതവും ആയ ഒരു വലിയ രഥത്തിൽ ചാപബാണതൂണീരപാണിയായിട്ടാരോഹണംചെയ്ത് ദുർഗ്ഗങ്ങളായ വനങ്ങളിൽകൂടിയും, മറ്റും പ്രവേശിക്കുന്നതിന് പ്രയാസമേറിയ പല രാജ്യങ്ങളും പിന്നിട്ട്, ദേവനായ ദിവാകരൻ മേരുവിനെ പ്രദക്ഷിണംവച്ച് അന്ധകാരത്തെ സംഹരിക്കുന്നതുപോലെ ഭൂമിമുഴുവൻ ചുറ്റി പ്രത്യർത്ഥിരാജന്മാരെയെല്ലാം അഹങ്കാരത്തെ ശമിപ്പിച്ച്, അവരെയെല്ലാം കീഴടക്കി അവരിൽനിന്നും അനവധി ധനങ്ങളും, ആഭരണങ്ങളും, ഗജരഥങ്ങളും, മറ്റും തിറവാങ്ങി, തന്റെ അധീനത്തിലുള്ള രാജ്യത്തിന്റെസീമ ചക്രവാളപര്യന്തമാക്കി. അതിന്റെശേഷം അഷ്ടദിക്പാലന്മാരെ ജയിക്കുന്നതിനായി, പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രം ജപിച്ച്, തന്റെസൈന്യങ്ങൾക്ക് ദിവ്യദൃഷ്ടിയും, ആകാശഗമനശക്തിയും, ആകാശചാരിത്വവുംഉണ്ടാക്കി. ഒന്നാമതായി ദേവലോകത്തിൽച്ചെന്ന് ദേവേന്ദ്രനെ യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ച്, അദ്ദേഹത്തിനോട് കല്പവൃക്ഷം, ചിന്താമണി, കാമധേനുമുതലായ പല ദിവ്യവസ്തുക്കളും, സമ്മാനമായി വാങ്ങി. അനന്തരം അഗ്നിലോകത്തിൽ പോയി അദ്ദേഹത്തെജയിച്ച് പവിത്രമായുള്ള ദിവ്യവസ്ത്രങ്ങളും, ആഭരണങ്ങളും വിലതീരാത്ത രത്നങ്ങളും, വാഹനങ്ങളും മറ്റും കാഴ്ചദ്രവ്യങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചു. കാലപുരത്തിൽപോയി അദ്ദേഹത്തിനോടും, യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ച്, നീലപ്പട്ട് കസ്തൂരി, നീലക്കല്ല് മുതലായ പല അമൂല്യസാധനങ്ങളും അദ്ദേഹം കാഴ്ചവച്ചതിനെ അംഗീകരിച്ചു. നിരൃതിയെയും, വരുണനെയും അപ്രകാരംതന്നെ ജയിച്ച് അവരോടും അനേകം വിലതീരാത്ത വിശേഷവസ്തുക്കളെ തിറയായി വാങ്ങിച്ചു. അനന്തരം അളകാപുരിയിൽപ്പോയി. യുദ്ധോദ്യുക്തയായി ചെല്ലുന്ന തടാതകയുടെ ആഗമനം കണ്ടു തന്നെ ഭയവിഹ്വലനായിത്തീർന്ന വൈശ്രവണൻ അനേകായിരം സ്വർണ്ണംകൊണ്ടും നിറയെ ദ്രവ്യങ്ങളും പല പല വിലതീരാത്ത നിധികളും കി-

വൃക്ഷസ്യങ്ങളും മററും കൊണ്ടുവന്നുകൊടുത്തു് തൃപ്തിയാക്കി, പറഞ്ഞയച്ചു. അവിടെനിന്നു പിന്നത്തെ ഭീകരനായ അഘോരമൂർത്തിയെ ജയിക്കുന്നതിനായി കൈലാസത്തിലേക്കുപോയി. ചെന്നയുടൻതന്നെ താരകയുടെ സൈന്യങ്ങൾ കോട്ടവളഞ്ഞു് അട്ടഹാസംചെയ്തു. ഉടൻതന്നെ മഹാനന്ദി ഭൈരവപ്രമുഖന്മാർ ചെന്നു് താരകയുടെ സൈന്യങ്ങളോടേററു് തടുത്തോടി. ദേവിയും, സൈന്യങ്ങളുംകൂടി പ്രാകാരത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിക്കാനായിഭാവിച്ചപ്പോൾ ദ്വാരപാലകശ്രേഷ്ഠനായ നന്ദി വന്നു് ദേവിയെത്തടുത്തു് യുദ്ധമാരംഭിച്ചു. ദേവിയും, നന്ദിയുമായി വളരെനേരം ഘോരമായയുദ്ധംചെയ്തതിൽപിന്നെ നന്ദി ക്ഷീണിക്കയാൽ വിവരം പരമേശ്വരനെ അറിയിക്കാനായി ഓടിപ്പോകാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഭവാനിയും, സുന്ദരവേഷനായ മഹാദേവനാഥൻ, ചുട്ടുപഴുപ്പിച്ച തങ്കത്തിന്റേതുപോലെ പ്രകാശമേറിയ തേജസ്സോടും, സൌന്ദര്യമേറിയിരിക്കുന്ന പൂർണ്ണചന്ദ്രതുല്യമായ മുഖത്തോടും എന്നുവേണ്ട താരകയുടെ സൌന്ദര്യപ്രത്യക്ഷമായ ലക്ഷണങ്ങളിലും സാധുത്വഗുണങ്ങളും തികഞ്ഞ ഒരു പതിനാറുവയസ്സുപ്രായമുള്ള യുവാവിന്റെ വേഷം കൈക്കൊണ്ടു്, കിരീടകുണ്ഡലാദികളായ വിഭൂഷണങ്ങളും, ദിവ്യങ്ങളായ വസ്ത്രങ്ങൾ, പുഷ്പങ്ങൾ, ഗന്ധങ്ങൾ മുതലായവകളും അണിഞ്ഞു് വൃഷഭധ്വജനായി അലംകൃതമായ രഥത്തിൽകയറി നന്ദികേശ്വരന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷനായി. ഉടനെ നന്ദികേശ്വരൻ ഭൂതഗണങ്ങളോടുകൂടെ ഭഗവൽപ്പാദത്തിൽ വീണു് സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരം ചെയ്തുകൊണ്ടു്, അല്ലയോ ഭഗവാനേ! ആശ്രിതവത്സലാ അടിയങ്ങളെ രക്ഷിക്കണേ! എവിടെനിന്നെന്നറിയാൻ പാടില്ലാതെ മൂന്നുമുലയുള്ള അതിഭയങ്കരരൂപിണിയും പരാക്രമശാലിനിയും, യുദ്ധകോലാഹലപ്രിയയുമായ ഒരുസ്ത്രീ വന്നു് അടിയങ്ങളോടു് യുദ്ധംതുടങ്ങി, അടിയങ്ങളെ തോല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനി അവിടത്തോടു യുദ്ധത്തിനു വരാൻ ഭാവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ത്രിപുരന്മാരെപ്പോലും സംഹരിച്ച തിരുവടി അതിവേഗത്തിൽ ഇവളെ ജയിച്ചു് അടിയങ്ങളുടെ മാനത്തെയും, ജീവനെയും രക്ഷിക്കണം എന്നുപറഞ്ഞു.

ഭഗവാൻ അതുകേട്ടു്, നിങ്ങൾ പേടിക്കേണ്ട. ഞാൻ പോയി അവളെ യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിക്കാം. നിങ്ങൾ സമാധാനമായിരിക്കുവിൻ എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു്, ചാപബാണതൂണീരപാണിയായി താരകയെ പരാഭവിപ്പാനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഔത്സുക്യത്തോടുകൂടെ അവളുടെ മുമ്പിൽ ചെന്നുനിന്നുകൊണ്ടു് ആപാദചൂഡം കണ്ടുനോക്കി. ദർശനമാത്രത്തിൽതന്നെ താരകയുടെ മൂന്നാമത്തെ മുല, എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ വിലയംപ്രാപിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞതു ഉടൻതന്നെ താരകയെനോക്കിക്കൊണ്ടു മന്ദഹാസപൂർവം, അല്ലയോ ചക്രവർത്തിനീ! ഈ നില്ക്കുന്ന കാമകോമളനായ പുരുഷസിംഹംതന്നെ നിന്തിരുവടിയുടെ ഭർത്താവു്. ഇങ്ങിനെ ദേവിയെ നോക്കിയ ക്ഷണത്തിൽതന്നെ ദേവിയുടെ വികൃതസ്തനം നശിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു് താരകയോടു് രഹസ്യമായിപ്പറഞ്ഞു.

തടാതക അതുകേട്ട് അത്യന്തം ഉൽക്കണ്ഠയോടുകൂടെ തന്റെ മുമ്പിൽ വന്നു നില്ക്കുന്നവനും, തനിക്ക ഭർത്താവാകാൻ പോകുന്നവനും, അനേകം കാമദേവന്മാരുടെ സൌന്ദര്യം ഒന്നിച്ചു മൂർത്തീഭവിച്ചു നില്ക്കുകയാണോ എന്ന് തോന്നുംവണ്ണം ശോഭിച്ചിരിക്കുന്ന സൌന്ദര്യത്തോടുകൂടിയവനും, ചന്ദ്രചൂഡനും ആയ സുന്ദരേശനെ കണ്ടനേരം ഉടൻതന്നെ തടാതക മോഹിതയായി എന്നു മാത്രമല്ല, കണ്ണിൽനിന്നു കണ്ണീരും വിയർപ്പും നിലത്തിൽ വീഴുകയും അന്തരംഗപ്രകടിതങ്ങളും അതിചപലവും ആയ അനേകം സംഭ്രമങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തതായിരുന്ന ശൃംഗാരചേഷ്ടകളും ശ്രീ ഭാവാദികളും അവളിൽ അങ്കുരിക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം തടാതക തന്റെ പാദാംഗുഷ്ഠത്തിൽ ദൃഷ്ടിയും ഉറപ്പിച്ചു ലജ്ജയോടെ മൌനത്തിൽ ചിത്രംപോലെ നിലയായി. ഉടനെ പരമശിവൻ, അല്ലയോ സുന്ദരി! ഞാൻ നിന്നെ വിവാഹംചെയ്യുന്നതായി വന്നിരിക്കയാണ്. നിനക്ക സമ്മതമുണ്ടോ എന്നു മധുരമായി ചോദിച്ചു.

തടാതക അതുകേട്ട്, എന്റെ മാതാവായ കാഞ്ചനമാലയുടെ അനുവാദംകൂടാതെ അങ്ങേ എനിക്ക് പതിയായി വരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്റെ ഭാഗ്യവതിയായ മാതാവ് മലയധ്വജപാണ്ഡ്യന്റെ പത്നിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം സ്വർഗ്ഗാരോഹണംചെയ്തുപോയി. അങ്ങ് ഞങ്ങളുടെ രാജ്യമായ മധുരാപട്ടണത്തിൽ ഉൽകൃഷ്ടമായ തപസ്സോടുകൂടെ പാർക്കുന്നു. അവളുടെ അനുമതിവാങ്ങി അങ്ങ് എന്നെ പരിണയിച്ചുകൊള്ളുക എന്നു പറഞ്ഞു.

ഉടനെ സുന്ദരേശൻ, ഇന്നു സോമവാരമാണ്. ഇനിയത്തെ സോമവാരത്തിൽ ഞാൻ മധുരാപട്ടണത്തിൽ വന്ന് രാജ്ഞിയുടെ അനുവാദംവാങ്ങി ഭവതിയെ വിവാഹംചെയ്തുകൊള്ളാം. ഇപ്പോൾ ഭവതി പൊയ്ക്കൊള്ളുകയെന്നു പറഞ്ഞിട്ട് ഉടൻതന്നെ അന്തർദ്ധാനംചെയ്തു.

തന്റെ ഭൂതഗണങ്ങളെ ജയിച്ചതിനാൽ ധൈര്യത്തോടെയും, സുന്ദരനായ ഭർത്താവിനെ ലഭിച്ചതുകൊണ്ടും, അത്യന്തം സന്തോഷസാഗരത്തിൽ മഗ്നയായ തടാതക ഉടൻതന്നെ സൈന്യങ്ങളോടുകൂടെ മടങ്ങിവന്നിട്ട് മധുരയെ പ്രാപിച്ചു മാതാവായ കാഞ്ചനമാലയോട് വിവരങ്ങൾ എല്ലാം പറഞ്ഞു. കാഞ്ചനമാല അതുകേട്ട് ഏറ്റവും സന്തോഷിച്ചു.

അനന്തരം തടാതക മന്ത്രിപ്രധാനനെ വിളിച്ച് അടുത്ത സോമവാരദിവസം നടക്കാൻപോകുന്ന വിവാഹത്തിന് വരുന്നതിനായി എല്ലാ രാജാക്കന്മാർക്കും, ക്ഷണപത്രികകൾ അയയ്ക്കുകയും, കല്യാണത്തിനാവശ്യമായ എല്ലാ സംഭാരങ്ങളും അതിവേഗത്തിൽ ഒരുക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നാജ്ഞാപിച്ചു.

മന്ത്രിമാർ ഉടൻതന്നെ പത്രികകൾ എഴുതി അയയ്ക്കുകയും, മറ്റു കല്യാണ സംഭാരങ്ങൾ ഒരുക്കിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. നഗരങ്ങൾ എല്ലാം അ

ടിച്ചു വാരിച്ചു ചപ്പും ചവറും കളഞ്ഞു വൃത്തിയാക്കിച്ചു. രാജവീഥികൾ, വെള്ളംതളിച്ചും വെള്ള മണലുകൾ വിരിച്ചും ശോഭിപ്പിച്ചു. കൊട്ടാരങ്ങളിലും ഗോപുരങ്ങളിലും ദേവാലയങ്ങളിലും എല്ലാം കൊടിക്കൂറകൾ തൂക്കി. കദളീവാഴകളും തോരണങ്ങളും പുഷ്പമാല്യങ്ങളും മറ്റുംകൊണ്ട് എല്ലാ സ്ഥലവും ഒന്നുപോലെ അലങ്കരിച്ചു സർവ്വമംഗളദേവിയുടെ ഉത്തമഗേഹമായ ആ പട്ടണം കല്യാണത്തിന്റെ ഒരുക്കങ്ങൾ കൊണ്ട്, മുമ്പത്തേതിൽ സഹസ്രാധി പ്രകാശിച്ചു. നോക്കുന്ന നോക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം രാജബന്ധുക്കളേയും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരേയും അല്ലാതെ കാണ്മാനില്ലാതെയായി. ദേവാലയങ്ങളിലും ചൈത്യങ്ങളിലും സർവ്വദാ നൃത്തഗാനവാദ്യഘോഷങ്ങൾ തുടങ്ങി. എന്നുവേണ്ട ഉത്സാഹംകൊണ്ട് പ്രസന്നമല്ലാത്ത ഒരു മുഖവും അലംകരിക്കാത്ത ഒരു സ്ഥലവും മധുരാപുരിയിൽ ഇല്ലാതെയായി. അന്യസംഭാരങ്ങൾ ഒന്നും ഒരുക്കുന്നതിന് അവർക്ക് യാതൊരു പ്രയാസവും ഉണ്ടായില്ല. ദേവശ്രേഷ്ഠമായ കല്പവൃക്ഷം, കല്യാണമഹോത്സവത്തിനു വേണ്ട സ്വർണ്ണപ്പട്ടുകളും, ദിവ്യവസ്ത്രങ്ങളും, കാമധേനു പാൽ, തേൻ, തയിർ, നെയ്യ്, ശർക്കര മുതലായ ദ്രവ്യങ്ങളും ചിന്താമണി; അനവധി സ്വർണ്ണവും വിവിധങ്ങളായ ദിവ്യരത്നങ്ങളും സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും മറ്റും നൽകി. ഇങ്ങനെ വിവാഹമഹോത്സവത്തിനു വേണ്ട സംഭാരങ്ങൾ എല്ലാം ഒരുക്കുകയും മധുരാപുരം അത്ഭുതമായ അലങ്കാരശ്രീയുടെ ഉത്തുംഗമായി തീരുകയും ചെയ്തപ്പോൾ മുഹൂർത്തവും സമ്പ്രാപ്തമായി. കതിരവൻ പോകുന്ന സുന്ദരമേനിയുടെ സമസ്തപർവ്വതവും ധ്യാനിച്ചു ചിന്താശുകോടിയുതമായ പ്രാസാദത്തിൽ മാതാപുത്രന്മാർ വാഴുന്ന തടാതകയുടെ ഹൃദയം സന്തോഷാധിക്യംകൊണ്ട് തുടിച്ചു. അത്യാഗമനത്തെ അവർ അത്യന്തം ഉൽക്കണ്ഠയോടുകൂടെ പ്രതീക്ഷിച്ചു തുടങ്ങി. സുമുഹൂർത്തവും സംപ്രാപ്തമായി കുറേ വനനായകനായ സുന്ദരേശ്വരൻ കല്യാണോചിതമായ വേഷത്തോടുകൂടെ ഗൃഹാങ്കണത്തിൽ നിന്നും പ്രത്യക്ഷനായി. ഭഗവാന്റെ യോഗപ്രഭാവമുള്ള ഭൂതഗണങ്ങളുടെ കല്പനപ്രകാരം കല്യാണമഹോത്സവത്തിനു പോകാനായി വന്ന്, ശിവൻ എപ്പോഴും പ്രത്യക്ഷമാകുമെന്നും പ്രതീക്ഷിച്ച് ബന്ധുപുത്രമിത്രാദികളോടും ഭൃത്യവർഗ്ഗങ്ങളോടും കൂടെ കാത്തുനിന്നിരുന്ന ബ്രഹ്മാവിഷ്ണുമഹേന്ദ്രാദികളും ഏകാദശരുദ്രന്മാരും, ദ്വാദശാദിത്യന്മാരും, അഷ്ടവസുക്കളും, ചന്ദ്രാദിത്യന്മാരും നവഗ്രഹങ്ങളും, വ്യാഘ്രപാദൻ പതഞ്ജലി, ഉപമന്യു ശൌനകാദികൾ, വാമദേവൻ, ശുകൻ, വ്യാസൻ, നാരദൻ, മുതലായ മഹർഷികളും, അനന്ത സർപ്പരാജക്കളും, സിദ്ധസാദ്ധ്യഗന്ധർവ്വകിന്നരകിംപുരുഷഗണങ്ങൾ, യക്ഷന്മാർ, കിന്നരന്മാർ, ദേവർഷികളും, യോഗികളും, നിശാചരങ്ങളും, അപ്സരസ്സുകളും, ഭൂതപ്രേതപിശാചഗണങ്ങളും എന്നുവേണ്ട മൂന്നുലോകത്തിലും ഉള്ള എല്ലാ ചരാചര ജീവികളുംകൂടെ ഭഗവാനെ വന്ദിച്ചു. ഭഗവാൻ കരുണാപൂർവ്വം എല്ലാവരേയും അനുഗ്രഹിച്ചിട്ട്, ഇളകിപ്പോകുന്ന വെള്ളിമാമലയോ എന്നു കാണികൾ സംശയിച്ചുപോകത്തക്കവണ്ണം മഹോന്നതനും, തന്റെ വാഹനവും ആയ വൃഷഭശ്രേഷ്ഠന്റെ മുകളിൽക്ക

യറി ബ്രഹ്മാവിഷ്ണുമഹേന്ദ്രാദികളൊന്നിച്ച് മധുരയിലേക്ക യാത്രയാരംഭിച്ചു. കുണ്ഡോദരൻ ശംഖാഭമുള്ള വെൺകൊറ്റക്കുടയെയും പിടിച്ച് ഭഗവാന്റെ മുമ്പിലും ചണ്ഡേശ്വരൻ ഭഗവാന്റെ ശ്രീപാദുകത്തിന്റെ പുറകിലും നടന്നു. സാരസ്യ ഭഗവാൻ തന്റെ ആയിരം വദനങ്ങൾകൊണ്ടും ജയഘോഷം ചെയ്തു. കൊടി കുട തഴ ആലവട്ടം മുതലായ രാജചിഹ്നധാരകന്മാരായും ഇന്ദ്രാദി ദേവഗണങ്ങൾ ഭഗവാനെ അനുഗമിച്ചു. മഹർഷിമാരുടെ സാമവേദഗാനംകൊണ്ടും സിദ്ധസാദ്ധ്യഗണങ്ങളുടെ ജയജയഘോഷംകൊണ്ടും ഗന്ധർവന്മാരുടെ സംഗീതംകൊണ്ടും ദേവനാരീജനങ്ങളുടെ അത്ഭുതനൃത്തംകൊണ്ടും, വാദ്യഘോഷങ്ങൾകൊണ്ടും ഗാനങ്ങളും പാടി ദീപപൂർണ്ണമായ കാഞ്ചനപാത്രങ്ങളും ധരിച്ച് മുമ്പിൽ നടക്കുന്ന വേശ്യസ്ത്രീകളെക്കൊണ്ടും പുണ്യലോകത്തിനും ഏകനാഥനായ ലോകനാഥന്റെ കല്യാണയാത്ര അത്യുത്തമമനോഹരമായിരുന്നു. എല്ലാവരും കൂടിച്ചെന്നു മധുരാപുരം നിറഞ്ഞു.

സുന്ദരേശ്വരനും പരിവാരങ്ങളും അത്ഭുതപൂർവമായ കല്യാണഘോഷത്തോടുകൂടെ മധുരാപട്ടണത്തിൽ പ്രവേശിച്ച ഉടനെ തടാതക ആഗതന്മാരായ സകലദേവന്മാരോടും അമാത്യവൃന്ദങ്ങളോടും കൂടിച്ചെന്നു ഭഗവാനെ വണങ്ങി അദ്ദേഹത്തെയും അനുയായികളെയും എതിരേറ്റു പുരത്തിനുള്ളിലേക്കാനയിച്ചു. ആ അവസരത്തിൽ ദേവന്മാർ ദിവ്യപുഷ്പങ്ങളും കല്പകപ്പൂക്കളും വാരി ചൊരിയുകയും ചെയ്തു.

പൂർവാഹ്നത്തിൽ ഭഗവാനായ സുന്ദരേശ്വരൻ വൃഷഭവാഹനത്തിൽ നിന്നും നന്ദിയുടെ കയ്യുംപിടിച്ചു നിലത്തിറങ്ങി ജനക്കൂട്ടത്തിലൂടെ നടന്ന് മനോഹരമായ വേദികയെ പ്രാപിച്ചു. ഉടൻതന്നെ ദേവസ്ത്രീകൾ പൂർണ്ണദ്രവ്യപാണികളായി ഭഗവത്സന്നിധിയെ പ്രാപിച്ചു സ്വർണ്ണകുംഭങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഗന്ധോദകവും ദിവ്യമായ താമ്പൂലങ്ങളാൽ പ്രോക്ഷിച്ചും മെദ്ധ്യവും അഭ്യംഗസ്നാനങ്ങളും ചന്ദനാദികൊണ്ടു കഴുകി മെഴുക്കിളക്കിക്കൊണ്ട് ഉടുത്ത് ചന്ദനം ഇരുന്നിട്ട് ധൂപദീപാദികൾകൊണ്ട് പൂജനം ചെയ്തു ഭക്തിപൂർവം സ്വർണ്ണപാത്രങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്ന് ആരാധിച്ച് വിധിപ്രകാരമുള്ള പാദപൂജയെ ഭക്തിപൂർവ്വം നിർവ്വഹിച്ചു വണങ്ങി. അനന്തരം കാഞ്ചനമാല, കുലദേവതകളായ ഇന്ദ്രാദി ദേവകൾ തങ്ങളുടെ ഹസ്തത്തിൽ വച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് ഭഗവാന്റെ പാദങ്ങളിൽ കുമ്പിട്ടിട്ട് ഭക്തിപൂർവം തൊഴുകൈയായി നിന്നുകൊണ്ട്, അല്ലയോ ഭഗവാനേ! നിന്തിരുവടി എന്റെ മകളായ തടാതകയെ പരിണയിച്ച് ഉത്സാഹവും പരിപാലിച്ച് പരമസുഖമായി ഇവിടെ വസിച്ചുകൊള്ളണമെന്ന് ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു. കാഞ്ചനമാലയുടെ ആ അപേക്ഷയെ താൻ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നതായി ഭഗവാൻ ഒരു മന്ദഹാസംകൊണ്ട് പ്രകടിപ്പിച്ചു. അനന്തരം അദ്ദേഹം ബ്രഹ്മാവിന്റെയും വിഷ്ണുവിന്റെയും കൈകളും പിടിച്ച്, അന്തഃപുരത്തിനകത്തു പ്രവേശിച്ച് അവിടെയുള്ള വേദികയിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള സുവർണ്ണസിംഹാസനത്തിൽ ആസനസ്ഥനായി. ബ്രഹ്മാവും വിഷ്ണുവും പർവ്വ

സ്ഥലങ്ങളായ വേദികളിലും ഉപവിഷ്ടന്മാരായി. അനന്തരം താൻ സ്വ ർഗ്ഗവേശ്യമാരായ ഉർവ്വശ്യാദികളുടെ നൃത്തനാട്യങ്ങൾകണ്ടും നാരദാദിഗന്ധർവ്വികളു ടെ വീണാവാദനങ്ങൾകേട്ടും, സാമവേദഗാനം ശ്രവിച്ചും ഇരുന്നു.

ഉടനെ മഹാലക്ഷ്മിയും സരസ്വതിയും കൂടി തടാതകയെ മംഗലസ്നാ നം ചെയ്യിച്ചു വസ്ത്രാഭരണങ്ങളും പുഷ്പമാലകളും മറ്റും അണിയിച്ചു ശി വന്റെ പാർശ്വത്തിൽ കൊണ്ടുചെന്നിരുത്തി. കാംബവനവാസിയായ ഭഗവാന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം ബ്രഹ്മാവു ഹോമം ആരംഭിച്ചു. കന്യകാദാ നം ചെയ്യുന്നതിനു പിതാവായ മലയധ്വജൻ ഇല്ലാത്തതിനാൽ മഹാവിഷ്ണുതന്നെ കാഞ്ചനമാലയോടുകൂടെ തടാതകയെ സുന്ദരേശനു നല്ല മുഹൂർത്തത്തിൽ നിയമവിധിപ്രകാരം കന്യകാദാനം ചെയ്തു. എല്ലാവരാലുമാരാദ്ധ്യനായ മ ഹാവിഷ്ണുവിന്റെ അംശമാണെന്നുള്ളപ്പോൾ പിതാവില്ലാത്ത രാജപുത്രിയാ യ തടാതകയെ ദാനംചെയ്യുവാനുള്ള അധികാരം മഹാവിഷ്ണുവിനുതന്നെയാ ണല്ലോ. അനന്തരം സുന്ദരമൂർത്തിയായ പരമേശ്വരൻ മീനാക്ഷീദേവി യായ തടാതകയുടെ കണ്ഠത്തിൽ മംഗല്യസൂത്രത്തെ സർവ്വവാദ്യഘോഷങ്ങളോ ടുംകൂടി ബന്ധിച്ചു. അപ്പോൾ ഭഗവതിയായ തടാതക പൂർണ്ണചന്ദ്രനെപ്പോ ലെ അത്യന്തം ശോഭിച്ചു. അതിന്റെശേഷം ലജ്ജയോടെയും പ്രീതിയോ ടെ കാൽപിടിച്ചു അമ്മിയിൽവയ്ക്കുക എന്നകർമ്മവും ഭഗവാൻ ചെയ്തു. അ തിൽപിന്നെ സപ്തപദിയെന്നുള്ള കർമ്മത്തെയും സുന്ദരേശൻ നടത്തിച്ചു. അനന്തരം ദേവന്മാരും മുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരുംകൂടി അക്ഷതചന്ദനാദികളായ മംഗലദ്രവ്യങ്ങൾ ചൊരിഞ്ഞു സർവ്വലോകാനുഗ്രഹകരനായ സുന്ദരേശമൂ ർത്തിക്കു ആശീർവാദം ചെയ്തു. ലോകപിതാക്കളായ അവരുടെ വിവാഹപ്രധാ നമായ ഈ വിവാഹംകൊണ്ട് സർവ്വജീവജാലങ്ങളും ഒന്നുപോലെ ആനന്ദ സാഗരത്തിൽ മുങ്ങി. ഇങ്ങനെ വിവാഹച്ചടങ്ങുകൾ എല്ലാം അവസാനി പ്പിച്ചതിൽപിന്നെ ബ്രഹ്മാവിനും വിഷ്ണുവിനും അവരുടെ ഭാര്യമാർക്കും മക്ക ൾക്കും ഭൃത്യന്മാർക്കും മറ്റും യഥോചിതം വേണ്ട സമ്മാനങ്ങൾ നല്കി അവ രെയെല്ലാം യാത്രയാക്കി. കല്യാണം പ്രമാണിച്ചു വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്ന രാജാ ക്കന്മാർക്കും അവരുടെ പരിവാരങ്ങൾക്കും യഥോചിതം സമ്മാനങ്ങൾ നല്കി. അനന്തരം ലോകവാസികളുടെ ഭാഗ്യംകൊണ്ട് പാണ്ഡ്യരാജാവായതിന്റെ ശേ ഷം ഭഗവാൻ സുന്ദരേശൻ കൊന്നപ്പൂമാലയെ കഴുത്തിൽനിന്നു കളഞ്ഞു ഹാരങ്ങളാ ക്കി ധരിക്കയും കപർദ്ദത്തെ മറച്ച് തൽസ്ഥാനത്ത് കിരീടംവയ്ക്കുകയും ചർമ്മാംബരമുപേക്ഷിച്ച് ദിവ്യാംബരമുടുക്കുകയും സർപ്പാഭരണങ്ങളെ ഉപേ ക്ഷിച്ച് രത്നാഭരണങ്ങളെ ധരിക്കയും നേത്രത്തിനുപകരം ചന്ദനപ്പൊട്ടുകൾ തൊട്ടും വൃഷഭകേതുവുപേക്ഷിച്ച് മീനധ്വജം നാട്ടുകയും ചെയ്തിട്ട് അതുവരെ യും പാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാരായി വാണിട്ടുള്ള എല്ലാ രാജാക്കന്മാരെക്കാളും അനേകായിരമടങ്ങ് ശ്രേഷ്ഠനായും വിശ്രുതനായും പ്രതാപശാലിയായും ശോഭിച്ചും നീതിധർമ്മങ്ങളെ സർവ്വത്ര പ്രകാശിപ്പിച്ചും രാജ്യപരിപാലനം തുടങ്ങി. ബാലവയസ്സും ശിവചിഹ്നങ്ങളൊന്നുമില്ലാത്ത സൗന്ദര്യവും ഉള്ളവനാകയാൽ

തെന്നു മററുള്ളവരെ കാണിക്കുന്നതിന്നോ എന്നു തോന്നുംവണ്ണം സോമസുന്ദരമൂർത്തി മധുരയുടെ മദ്ധ്യഭാഗമായ ശ്രീപരമസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു ശിവക്ഷേത്രം ഉണ്ടാക്കിച്ച് അതിൽ പശ്ചിമാഭിമുഖമായി അഭീഷ്ടപ്രദം എന്ന നാമധേയത്തോടുകൂടിയ ശിവലിംഗം പ്രതിഷ്ഠിച്ച് തന്റെ മൂലലിംഗമായ ഹാലാസ്യത്തിൽ എന്നപോലെ വേണ്ട പൂജാദികളും ഉത്സവാദികളും മറ്റും നടത്തിച്ചു. തടാതകയെ പരിണയിച്ചതും അഭീഷ്ടപ്രദമെന്ന ശിവലിംഗം പ്രതിഷ്ഠിച്ചതും ഒരു ദിവസം ആയിരുന്നു. ആ അഭീഷ്ടപ്രദലിംഗത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം വാങ്മനസ്സാതീതമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഭക്തിയോടുകൂടെ ആ ലിംഗപൂജചെയ്യുന്നവർക്കു സുന്ദരേശപ്രസാദംകൊണ്ട് സർവാഭീഷ്ടസിദ്ധിയും സമ്പ്രാപ്തമാകും. സുന്ദരേശതടാതകാപരിണയമാകുന്ന ഈ അഞ്ചാമത്തെ ലീലയെ പാരായണം ചെയ്യുന്നവർക്കും ഇതുപോലെ സർവാഭീഷ്ടസിദ്ധിയും ഉണ്ടാകുന്നു മാത്രമല്ല സർവപാപവും നശിച്ച് അവസാനത്തിൽ മോക്ഷവും കിട്ടുന്നതാണ്.

൫-ാം അദ്ധ്യായം

തടാതകാപരിണയമെന്ന

അഞ്ചാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

ശങ്കരരഹസ്യം

൬-ാം—അദ്ധ്യായം.

നൃത്തദർശനം എന്ന

ആറാമത്തെ ലീല.



ല്ലയോ മഹർഷിപുംഗവന്മാരേ! സർവചരാചരങ്ങൾക്കും കാരണഭൂതനായ സുന്ദരേശമൂർത്തിയുടെ തടാതകാപരിണയമെന്ന ലീലയെ നിങ്ങൾ കേട്ടുവല്ലോ. ഇനി ഞാൻ, സച്ചിദാനന്ദവിഗ്രഹനായ ഹാലാസ്യനാഥൻ പതഞ്ജലിവ്യാഘ്രപാദമുനിമാരായ ഭക്തന്മാർക്കു സർവഭോഗമോക്ഷങ്ങൾക്കും നിദാനസ്ഥാനമായിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരമാനന്ദതാണ്ഡവം കാണിച്ചുകൊടുത്ത ലീല നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം.

മുഹൂർത്തദിവസം നേരം മദ്ധ്യാഹ്നമായപ്പോൾ വിവാഹം പൂരണിച്ചു

വന്നിട്ടുള്ള രാജാക്കന്മാരോടും മഹർഷികളോടും മറ്റും പോയി സ്നാനം ചെയ്തു മാദ്ധ്യാഹ്നികകൎമ്മം നടത്തി ഉൗണകഴിക്കുന്നതിന ഭഗവാനായ സുന്ദരേശ്വരൻ കല്പിച്ചതനുസരിച്ച് മഹർഷിഗണങ്ങളും രാജപുംഗവന്മാരും കൂടി ഹേമപത്മിനീ തീൎത്ഥത്തിൽ പോയി സ്നാനംചെയ്ത്, ഹാലാസ്യനാഥനെ മനസ്സിൽ സ്മരിച്ചു ഭസ്മം പൂശി ദേവതാൎച്ചനംചെയ്ത് തത്തീരവാസിയായ ഗണപതിയെ വന്ദിച്ച് ഹാലാസ്യനാഥന്റെ ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് ഭഗവാനെയും മീനാക്ഷീദേവിയേയും, രാജശേഖരനെയും ഭക്തിപൂർവം വന്ദിച്ചതിൽപിന്നെ വന്നു ഭക്ഷണം കഴിക്കാനായി ഭോജനശാലയിൽ എല്ലാവരുംകൂടി പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ അവരിൽ പതഞ്ജലിമഹർഷി സ്നേഹിതനായ വ്യാഘ്രപാദനോടുകൂടെ ഭക്തപരാധീനനായ സുന്ദരേശന്റെ അടുക്കൽചെന്ന വിനയപൂർവം ഇങ്ങനെ അപേക്ഷിച്ചു.

അല്ലയോ പരാൽപര! പരമേശ! ബ്രഹ്മാവിന്റെ ശിരസ്സറുത്ത ഭൂഷണങ്ങളോടുകൂടിയ ഈശ്വരാ! ചരാചരങ്ങളായിരിക്കുന്ന സകലജന്തുക്കളുടേയും സൃഷ്ടിസ്ഥിതിലയങ്ങൾക്കു കാരണഭൂതനായുള്ളോവേ! സകലാഭീഷ്ടപ്രദ! ഞങ്ങൾ ചിദംബരക്ഷേത്രത്തിലുള്ള കനകസഭയിൽ വച്ച് സദാശിവനായ നിന്തിരുവടി ചെയ്യുന്ന നൃത്തം കാണാതെ ഒരിക്കലും ഭക്ഷണം കഴിക്കാറുപതിവില്ല. ഇതിനെ ഞങ്ങൾ വളരെക്കാലമായിട്ട ഒരു വ്രതംപോലെ ആചരിച്ചുവരികയും ആണ്. ഭഗവാൻ അതിനെ വഴിപോലാക്കിത്തന്നാൽ ഞങ്ങൾ ഭക്ഷണം കഴിക്കാം. അല്ലാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

സുന്ദരേശൻ അതുകേട്ട്, "അല്ലയോ പതഞ്ജലേ! എന്റെ ഈ ഹാലാസ്യക്ഷേത്രം അത്യന്തം പാവനമായതാണെന്നുമാത്രമല്ല, വിരാട്ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ദ്വാദശാന്തവും ആണ്. ചിദംബരമോ വിരാട്ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ഹൃദയാകാശം മാത്രം. അതുകൊണ്ട് ചിദംബരത്തെക്കാൾ എന്തുകൊണ്ടും ഉൽകൃഷ്ടമായത് ഹാലാസ്യംതന്നെ. ഭക്തനായ നിനക്ക ഈ ഹാലാസ്യത്തിൽവച്ച് ഭുക്തിമുക്തികളെയും ഇഷ്ടസിദ്ധിയെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതും അത്യന്തം അത്ഭുതകരവും ആയ നൃത്തം കാണിച്ചുതരാം. ദ്വാദശാന്തമായ കദംബവനത്തിൽ വച്ച് എന്റെ നൃത്തം കാണുന്നവരെ ജനനമരണാദുഃഖാദികളാൽ അത്യന്തം ഭയങ്കരമായ പ്രപഞ്ചബന്ധങ്ങൾ യാതൊന്നും സ്പർശിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതല്ലെന്നു പറഞ്ഞു.

ഹാലാസ്യനാഥനായ ജഗദീശന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള വാക്കുകൾ കേട്ട് സന്തോഷചിത്തവൃത്തിയായിത്തീൎന്ന ഭാഷ്യകർത്താവായ പതഞ്ജലി അത്യന്തം വിനയത്തോടുകൂടെ ഇങ്ങനെ അപേക്ഷിച്ചു.

അല്ലയോ ജീവന്മുക്തിപ്രദ! കരുണാകര! ഭഗവാനേ! വിരാട്ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ദ്വാദശാന്തസ്ഥാനം ഹാലാസ്യമെന്നും ഹൃൽപ്രദേശം ചിദംബരമെന്നും അറിയുന്നതിനിടവന്നുവല്ലോ. ഇനി കൈലാസാദികളായ ക്ഷേത്രങ്ങൾ കൂടി ആ വിരാട്ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ഏതേതു അവയവങ്ങൾ ആ

ന്നെന്നു ഭഗവാൻതന്നെ ഞങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുതരണം.

കദംബവനവാസിയായ സൂതമഹർഷി അതുകേട്ടു പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ പതഞ്ജലേ! നിന്റെ ഈ ചോദ്യം വളരെ വളരെ ഉചിതമായി. ലോകഹിതാർത്ഥം ഞാൻ അതിനെ വിസ്താരമായി നിന്നോടു പറയാം. ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡം മുഴുവനും കൂടിയതാണ് വിരാട്പുരുഷന്റെ ശരീരം. അതിൽ അതലത്തിനു താഴെയുള്ള ശരീരം സപ്തപാതാളങ്ങളും കടിപ്രദേശത്തിനു മുകളിലുള്ള ശരീരം ഭൂലോകം തുടങ്ങി മേൽപോട്ടുള്ള ഏഴുലോകങ്ങളും ആണ്.

അതിൽ വിരാട്പുരുഷന്റെ അംഗുഷ്ഠവും, പാതാളലോകവും, പാദാഗ്രം മഹാതലവും ഗുൽഫങ്ങൾ തലാതലവും, ജംഘ രസാതലവും, ജാനു സുതലവും, ഊരുമധ്യം വിതലവും, ഊരുമൂലം അതലലോകവും, മൂലാധാരം ഭൂലോകവും, സ്വാധിഷ്ഠാനം ഭുവർല്ലോകവും, മണിപൂരം സ്വർല്ലോകവും, അനാഹതം മഹർല്ലോകവും, ആജ്ഞാചക്രം ജനർല്ലോകവും, വിശുദ്ധിചക്രം തപർല്ലോകവും, ബ്രഹ്മരന്ധ്രം സത്യലോകവും, ആകുന്നു. ഇതിൽ മൂലാധാരമായ ഭൂലോകത്തിൽ മററു ലോകങ്ങളിലുള്ള മുഖ്യ ശിവലിംഗങ്ങൾ എല്ലാം ഭക്തന്മാരെ അനുഗ്രഹിക്കാനായി സാന്നിദ്ധ്യം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. കമലാലയക്ഷേത്രം വിരാട്പുരുഷന്റെ മൂലാധാരമാണ്. അവിടെ ഞാൻ ത്യാഗരാജൻ എന്നുള്ള നാമധേയത്തിൽ അധിവാസംചെയ്തു ഭക്തേഷ്ടങ്ങൾ എല്ലാം സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. ശ്രീരംഗമദ്ധ്യം അഭ്യുദയത്തിന്റെ സ്വാധിഷ്ഠാനസ്ഥാനവും അവിടെ ഞാൻ ജംബുനാഥൻ എന്നുള്ള പേരോടുകൂടെ അധിവാസംചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. അരുണാചലമാണ് വിരാട്പുരുഷന്റെ മണിപൂരസ്ഥാനം. അവിടെ ഞാൻ അരുണാചലേശ്വരനായി വസിക്കുകയാണ്. ചിദംബരം, വിരാട്പുരുഷന്റെ ഹൃത്പുണ്ഡരീകവും, അവിടെ ഞാൻ സഭാപതിയായി സാന്നിദ്ധ്യംചെയ്തു നിത്യവും നടരാജനായി ഉത്തമഭക്തന്മാർക്ക് പരമാനന്ദം നല്കിവരികയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ദക്ഷിണകൈലാസമായ കാളഹസ്തി വിശുദ്ധിസ്ഥാനവും അവിടെ അധിവസിക്കുന്ന എന്റെ നാമധേയം കാളഹസ്തീശ്വരൻ എന്നും, ആകുന്നു; ശ്രീകാശിയാണു വിരാട്പുരുഷന്റെ ആജ്ഞാസ്ഥാനം. അവിടെ ഞാൻ വിശ്വനാഥൻ എന്നുള്ള നാമധേയത്തിൽ അധിവസിച്ചു ഭക്തരക്ഷണം ചെയ്യുന്നു. കൈലാസമാണ് വിരാട്പുരുഷന്റെ ബ്രഹ്മരന്ധ്രസ്ഥാനം. അവിടെ ഞാൻ പരമേശ്വരനായി അധിവസിക്കുന്നു. ഈ പാവനമായ ഹിമശൈലം വിരാട്പുരുഷന്റെ ആധാരാതീതമായും അവ്യക്തമായും ഉള്ള ദ്വാദശാന്തസ്ഥാനം ആണ്. ഇവിടെ ഞാൻ നൃത്തേശനായി അധിവസിച്ചു ഭക്തന്മാരുടെ സകല അഭീഷ്ടങ്ങളേയും സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. എല്ലാസ്ഥാനങ്ങൾക്കും അതീതമായ ദ്വാദശാന്തത്തിൽ ആണ് ജീവന്മുക്തിപുരത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടം. പരമശിവനായ ഞാൻ എല്ലാലോകങ്ങൾക്കും എല്ലാപ്രകാരത്തിലും മൂലകാരണനായിരിക്കുന്നപോലെ ഇ

ഇപ്രകാരം ജീവന്മുക്തിപ്രദമായ ശൈവരഹസ്യവും എല്ലാലോകങ്ങൾക്കും മുക്തിസാധനമായിട്ടിരിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ എനിക്ക പലമൂർത്തികളും ഉണ്ടെങ്കിലും സഭയിൽവച്ചു താണ്ഡവമൂർത്തിയാണ് അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠമായത്. എല്ലാം എന്റെ എല്ലാസ്ഥാനങ്ങളിലുംവച്ചു്, ശ്രേഷ്ഠവും പരമപുരുഷന്റെ ചിദംബരസ്ഥാനവും ആയ ജീവന്മുക്തിപുരത്തുവച്ചു് ഞാൻ താണ്ഡവമൂർത്തിരൂപം കൈക്കൊണ്ടു് ചെയ്യുന്ന നൃത്തം എത്രമാത്രം ശ്രേഷ്ഠമായിരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ തന്നെ പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. യോഗവിദ്യാവിശാരദന്മാരായ മഹർഷിപുംഗവന്മാരാൽപ്പോലും സുദൃഢമായി ദർശിക്കാൻ സാധിക്കയില്ലാത്തവണ്ണം ആശ്ചര്യമുള്ളതിൽവച്ചു് ശ്രേഷ്ഠമായ ദഹരാകാശസ്ഥാനത്തിൽ, അത്യന്തദിവ്യവും, അദ്ഭുതവും, ജ്യോതിർമ്മയവും ശ്രേഷ്ഠവും ആയ ദിവ്യതാണ്ഡവത്തെ ഞാൻ അഭ്യാസവും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ ഞാൻ ആ നൃത്തത്തെ നിങ്ങൾക്ക സന്തുഷ്ടരായി ചെയ്തു കാണിച്ചുതരാം.

താണ്ഡവപ്രിയനും സുന്ദരേശനും ആയ പരമേശ്വരൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ടു്, പ്രാസാദത്തിന്റെ പുറകിലുള്ള ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു മണ്ഡപത്തിൽ സങ്കല്പമാത്രത്താൽതന്നെ രത്നവും വെള്ളിയും ആയ ഒരു സഭയും അതിൽ രത്നനിർമ്മിതമായ ഒരു വേദികയും അതിന്റെ മുകളിൽ കാഞ്ചനംകൊണ്ടു് ഒരു പീഠവും ഉണ്ടാക്കി. അതിൽ കോടിസൂര്യപ്രകാശനായ ആ പരമേശ്വരൻ അഭയമുദ്രയോടുകൂടി നിന്ന് അതിന്റെ മുകളിൽ എല്ലാലോകങ്ങൾക്കും ശ്രേഷ്ഠനായ ഭഗവാൻ ദക്ഷിണപാദം ഊന്നി ഉയർത്തി അത്യന്തം അനുഗ്രഹകരമായ ഇടത്തെക്കാൽ കുനിഞ്ഞതായി പൊക്കിപ്പിടിച്ചു് അഭയംകൊടുക്കുന്ന കയ്യിൽ ഡമരുവും വരത്തെ ദാനംചെയ്യുന്ന കയ്യിൽ സർപ്പപാശവും, വലത്തുകൈകൾ നാലിലും, ഡമരു, ശരം, ഖഡ്ഗം, പാശം ഇവകളും ഇടത്തുകൈകൾ നാലിലും, അഗ്നി, വില്ല്, ഘണ്ടം, മാൻ ഇവകളും ഇങ്ങനെ പത്തുകൈകളിലും പത്തു് ആയുധങ്ങളും ധരിച്ചു് അത്യന്തം മനോഹരമായ സർപ്പാഭരണത്തോടും, ഗംഗ, ചന്ദ്രകല, ഇവകളാൽ ശോഭായമാനമായ ജടാഭാരത്തോടും, നാഗയജ്ഞോപവീതത്തോടും, സൂര്യചന്ദ്രാഗ്നികളാകുന്ന മൂന്നു കണ്ണുകളോടും സർവ്വാഭരണവിഭൂഷിതനായും ശരൽകാലചന്ദ്രകോടിപോലെ ധവളമായ വസ്ത്രത്തോടും കൂടിയവനായി കയറിനിന്നുകൊണ്ടു്, താളംകൊട്ടുന്ന കിന്നരന്മാരാൽ ഉപശോഭിതനായി നൃത്തം ആരംഭിച്ചു. പതഞ്ജലിയും വ്യാഘ്രപാദനും ഭഗവാന്റെ ആ ഉത്തമോഹനമായ താണ്ഡവംകണ്ടു് ഇമവെട്ടാതെ സന്തോഷത്തോടുകൂടിയും ആയവരെ നയനങ്ങളിൽനിന്നും ആനന്ദാശ്രുക്കൾ ഒഴുകുകയും, ശരീരം രോമാഞ്ചംകൊണ്ടു് മൂടുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം മഹർഷിമാരായ അവർ ഗന്ധർവ്വാദികളോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം ദേവൻപാദങ്ങളിൽ വീണു് സ്തുതിച്ചു

പതഞ്ജലിസ്തോത്രം.

സ്വവർണ്ണപത്മനിർമ്മിതാതിവൃദ്ധശ്രീവാസിനേ,
സ്വവർണ്ണവാഹനപ്രിയായ സൃഷ്ടികാരിതേജസേ!
അപർണ്ണയാവിരാജിനേ ഫണാധരേന്ദ്രധാരിണേ!
സദാനമസ്കരിപ്പതേ സദാശിവായ ശംഭവേ! ൧

സ്വർഗ്ഗലോകവാസികൾക്കനുഗ്രഹം ചെയ്യുന്നോരുമ
പതഞ്ജലിയ്ക്കനുഗ്രഹം ചെയ്തിടാനായിട്ടിങ്ങു വന്നോനേ!
ശങ്കരായ ശങ്കരായ പുണ്യശാലിനായ തേ!
സദാനമസ്കരിപ്പതേ സദാശിവായ ശംഭവേ! ൨

ചതുർമ്മുഖാദിദേവവന്ദിതായ തേ!
ചതുർവ്വേദാന്തസാരതത്വരൂപിണേ!
ചതുർവിധാത്മഭാവസാധനാത്മരൂപിണേ
സദാനമസ്കരിപ്പതേ സദാശിവായ ശംഭവേ. ൩

ദാനവാരികൃഷ്ണരാമകൃഷ്ണസേവിതായ
ധര്‍മ്മപാലനായ സർവ്വമംഗളായ തേ!
കദംബവനത്തിൽ കനകമയസഭയിൽ നടനമാടിയോനേ
സദാനമസ്കരിപ്പതേ സദാശിവായ ശംഭവേ! ൪

സഹസ്രഭാനുതുല്യതേജസാ യുക്തനായോനേ
സഹസ്രനേത്രപൂജിതായ കൃപാകരായ തേ
സഹസ്രനാമപ്രകാശരൂപമായിനോ
സദാനമസ്കരിപ്പതേ സദാശിവായ ശംഭവേ. ൫

ഗംഗയും ചന്ദ്രനും ധരിക്കുന്നോനേ
ഭസ്മലേപനം ചെയ്തിട്ടുള്ളോനേ
സർപ്പഭൂഷണനായിട്ടുള്ളോനേ
സദാനമസ്കരിപ്പതേ സദാശിവായ ശംഭവേ. ൬

അതിപ്രസന്നമായ മാനസത്തോടുകൂടിയോനേ
ശ്രുതിപ്രസിദ്ധതത്വജ്ഞാനികളാൽ ധ്യാനിക്കപ്പെടുന്നോനേ
ഗതിപ്രദായകൻ ഭക്തപ്രിയൻ ആയിട്ടുള്ളോനേ
സദാനമസ്കരിപ്പതേ സദാശിവായ ശംഭവേ. ൭

മുക്തിപ്രദാനം ചെയ്യുന്നോനേ
സുരാസുരാദികളാൽ സേവിക്കപ്പെടുന്നോനേ
അഖണ്ഡരൂപനായ ആനന്ദസ്വരൂപനായോനേ!
സദാനമസ്കരിപ്പതേ സദാശിവായ ശംഭവേ. ൮

മധുരിപുവിധിശക്രമുഖ്യദേവൈ
രപി നിയമാർച്ചിതപാദപങ്കജായ
കനകഗിരിശരാസനായ തുഭ്യം
രജതസഭാപതയേ നമശ്ശിവായ. ൯

ഹാലാസ്യനാഥായ മഹേശ്വരായ
ഹാലാഹലാലംകൃതകന്ധരായ
മീനേക്ഷണായാഃ പതയേ ശിവായ
നമോനമസ്സുന്ദരതാണ്ഡവായ. ൧൦

പതഞ്ജലിമഹർഷിയുടെ മേൽപ്രകാരമുള്ള സ്തുതികൾകേട്ട് സന്തോഷചിത്തനായ താണ്ഡവമൂർത്തി ഉടൻതന്നെ [illegible] ഭക്തന്മാരുടെ ഹൃദയഗ്രന്ഥിയെ ഭേദിക്കുന്നതുമായ അത്ഭുതതാണ്ഡവം നിർത്തി പീഠത്തിൽനിന്നും ഇറങ്ങിവന്ന് [illegible] സാഷ്ടാംഗപ്രണാമമായി തന്റെ മുമ്പിൽകിടന്ന പതഞ്ജലിയുടെ സമീപത്തിൽചെന്ന്, അല്ലയോ മഹാഭാഗനായ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠ! നീ എഴുന്നേല്ക്കുക. നിന്റെ അനുഗ്രഹം എന്തെന്നുപറഞ്ഞാൽ ഞാൻ അതു സാധിച്ചുതരാം എന്നുപറഞ്ഞു.

പതഞ്ജലി അതുകേട്ട്, അല്ലയോ ഭഗവാനേ! ഇനിമേൽ അവിടുത്തെ ഈ ഉത്തമമായ താണ്ഡവം എപ്പോഴും ദർശിപ്പാൻ സാധിക്കണമെന്ന് വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഭക്തപരാധീനനായ നിന്തിരുവടി താണ്ഡവമൂർത്തിയായി ഇവിടെ സാന്നിധ്യംചെയ്യണം. ഞാൻ ദിവസംപ്രതിയും ചിദംബരത്തിൽപോയി നടേശനായ അവിടുത്തെ നൃത്തം കണ്ടിരുന്നു [illegible] പുണ്യപരിപാകംകൊണ്ടാണ് ഇനിമേൽ മഹർഷിമാർക്കും ഇപ്രകാരം [illegible] ഈ [illegible] അവിടുത്തെ ദിവ്യതാണ്ഡവം കാണ്മാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടാവട്ടെ. [illegible] എന്നു [illegible] ആയി.

പരമശിവൻ അതുകേട്ടു പറഞ്ഞു:—.

അല്ലയോ പതഞ്ജലേ! നീ ഏതുപ്രകാരത്തിൽ അനുഗ്രഹിക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നുവോ അപ്രകാരത്തിൽ തന്നെ ഞാൻ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു. നീ [illegible] ഞാൻ [illegible] സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്. നീ [illegible] താണ്ഡവമൂർത്തിയെ [illegible] ഭൂലോകത്തിൽ [illegible] ഈ ക്ഷേത്രം [illegible] മാഹാത്മ്യം [illegible]. ഈ [illegible] ബിന്ദുവും, ബിന്ദുവിനേക്കാൾ നാദവും, നാദത്തെ

ക്കാൾ പരാശക്തിയും, പരാശക്തിയെക്കാൾ പരശ്ശിവനും ശ്രേഷ്ഠനാണ്. ചിദാകാശത്തിങ്കൽ ഉള്ള പരമാനന്ദതാണ്ഡവം, സർവ്വ ശക്തികളെക്കൂടി ലയിക്കുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു താണ്ഡവമൂർത്തിയെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമായി മറ്റൊരു മൂർത്തിയും ഇല്ലെന്നുപറയുന്നു. ഈ സ്വതന്ത്രനായ എന്റെ താണ്ഡവമൂർത്തിയെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് സർവ്വവും ഉപേക്ഷിക്കുന്നവനാ യിത്തീർന്നാലും മോക്ഷംകിട്ടും. ഭോഗമോക്ഷാർത്ഥികൾ എന്റെ താണ്ഡവമൂർത്തിയെ മാത്രം ധ്യാനിച്ചാൽ പോരും. അല്ലയോ മഹാമുനേ! സൂക്ഷ്മപഞ്ചാക്ഷരാത്മകമായ പ്രണവത്തിനും പഞ്ചകൃത്യപ്രധാനമായ താണ്ഡവമൂർത്തിക്കും തമ്മിൽ-വാച്യവാചകസംബന്ധമുണ്ടെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. സകലശ്രുതിരൂപമായ വേദശാസ്ത്രാഗമത്തിന്റെ അർത്ഥം ഞാനെന്നും, സർവ്വശ്രുതങ്ങളായ മന്ത്രങ്ങളുടെ അർത്ഥം ബ്രഹ്മാദികളായ അന്യദേവതകളെന്നും, നീ ധരിച്ചുകൊള്ളുക. അതുകൊണ്ട് ചിദംബരത്തിങ്കൽ ഉള്ള എന്റെ താണ്ഡവത്തെ ദർശിക്കുന്നവർ ജീവന്മുക്തന്മാരായിഭവിക്കുമെന്നുള്ളതിന് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. എത്രതന്നെതന്നെ ആയിരുന്നാലും ഒരുവൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള എല്ലാതരം പുണ്യംകൊണ്ട് അവന്റെ ജീവിതകാലത്തിനുള്ളിൽ ഒരിക്കൽ എങ്കിലും, അവന്റെ ഭക്തിപ്രാപ്തനായ താണ്ഡവത്തെ ദർശിക്കുന്നതായാൽ അവൻ ഇഹത്തിൽ, മുക്തിക്കും, കാലപര്യന്തം പാത്രമാകുമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. അതുപോലെതന്നെ നിന്നാൽ കൃതമായ സ്തോത്രങ്ങളെ ഭക്തിപൂർവ്വം പഠിക്കുന്നവനും, ഞാൻ ആയുരാരോഗ്യസമ്പത്തുകളെ അധികമായി പ്രദാനം ചെയ്യും. മാസങ്ങളിൽവെച്ച് ശ്രേഷ്ഠമായ ധനുമാസത്തിലെ തിരുവാതിര നാളിൽ അതിരാവിലെ ഹേമപത്മിനിയിൽ സ്നാനംചെയ്ത് എന്റെ സുന്ദരമായ താണ്ഡവം ദർശിക്കുന്നതായാൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള തരം സകലപാപങ്ങ സമ്പന്നനും, ഒരിക്കലും ഈ ലോകത്തിൽ ദാരിദ്ര്യദുഃഖങ്ങൾ ഇല്ലാതെ കഴിയും അവസാനത്തിൽ സായൂജ്യം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യും. ദിവസംപ്രതിയും, ഹേമപത്മിനിയിൽ സ്നാനംചെയ്ത്, മഹാദേവിയായ മീനാക്ഷിയേയും, എന്റെ പാദാരവിന്ദങ്ങളെയും പ്രദക്ഷിണം, നമസ്കാരം, സ്തോത്രം ഇവകൾകൊണ്ട് സന്തോഷിപ്പിച്ച്, ദൈവ്യമയമായ സഭയിൽ പ്രവേശിച്ച് മണ്ഡപമദ്ധ്യത്തിങ്കലുള്ള ശ്രേഷ്ഠവും, നിത്യവും ആയ താണ്ഡവമൂർത്തിയെ നമസ്കരിച്ച്, അതിന്റെ മുമ്പിൽനിന്നുകൊണ്ട് എന്റെ ഗുഹ്യമായ പഞ്ചാക്ഷരം ആയിരത്തെട്ടു ഉരുവ് ജപിച്ചാൽ അവന്റെ സർവ്വപാപങ്ങളും തീരും. ഒരുവൻ ധനുമാസത്തിലെ തിരുവാതിരയിൽ ഒരു സംവത്സരംവരെയും, ഉദയത്തിനുമുമ്പുള്ള ഹേമപത്മിനിയിൽ ചെല്ലുന്ന ജലത്തിൽ എല്ലാം എ പ്രത്യേകം സ്നാനംചെയ്ത് വ്രതം സമാപിക്കുന്നതായാൽ അവനെന്തു ചെയ്യുന്നാലും പുത്രാർത്ഥിയായിരുന്നാൽ അവന് പുത്രലാഭവും, ധനാർത്ഥിയായിരുന്നാൽ ധനലാഭവും, കന്യകാർത്ഥിയായിരുന്നാൽകന്യകാലാഭവും, വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നാൽ, വിദ്യാലാഭവും, രോഗിയായിരുന്നാൽ ആരോഗ്യവും, മറ്റെന്തെങ്കിലും അഭീഷ്ടങ്ങളുടെ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നാൽ അതും അനായാസേന സാധിക്കുന്ന

താണ്. ഇനി നീ എന്റെ പുരമായ ഈ മധുരാപട്ടണത്തിൽ വളരെക്കാലം പാർത്ത് സൌഖ്യത്തോടെ വസിച്ചുകൊള്ളുക. അവസാനത്തിൽ നിനക്ക് തീർച്ചയായും മോക്ഷംകിട്ടും. സംസാരമാകുന്ന സമുദ്രം കടക്കുന്നതിനുള്ള തോണിയും, അതിരഹസ്യവും ശിവകരവുമായ എന്റെ താണ്ഡവത്തെ ഞാൻ നിനക്ക കാണിച്ചുതന്നു. ഇതില്പരം മഹാഭാഗ്യം നിനക്കിനി എന്താണ വരാനുള്ളത്. ഒന്നുംതന്നെയില്ല. എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് കൃപാദൃഷ്ടികൊണ്ട് പതഞ്ജലിയെ ഭഗവാൻ ഒന്ന കടാക്ഷിച്ചു. അനന്തരം ഭോജനത്തിന്നുപോകാൻ പറഞ്ഞു. ശിവാജ്ഞപ്രകാരം എല്ലാവരും ഭോജനശാലയിലേക്കു പോയി.

അന്നുമുതൽ ഹാലാസ്യത്തിങ്കൽ ഉള്ള രജതസഭയിൽവച്ച് സ്വപ്രകാശകവും, രഹസ്യവും, അത്ഭുതവും സുവ്യക്തവും ആയ താണ്ഡവത്തെ സോമസുന്ദരനായ പരമശിവൻ ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. പരമശിവന്റെ താണ്ഡവമഹത്വപ്രതിപാദികമായ ഈ ലീലയെ കേൾക്കുന്നവർക്കും പഠിക്കുന്നവർക്കും ഒന്നുപോലെ സർവ്വാഭീഷ്ടങ്ങളും, സിദ്ധിക്കും. യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല.

൧൨-ാം അദ്ധ്യായം നൃത്തദർശനം എന്ന
ആനന്ദതാണ്ഡവലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാന്തരം

൧൩-ാം അദ്ധ്യായം.

കുണ്ഡോദരതൃപ്തി എന്ന
അന്നശൈലലീല.

അല്ലയോ മഹർഷിപുംഗവന്മാരെ! ഉദാരകീർത്തിയായ കുണ്ഡോദരൻ എന്നുള്ള ശിവഭൂതം പരമശിവന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം അന്നപൂർണ്ണാദേവിയാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട അന്നശൈലത്തെ മുഴുവനും ഭക്ഷിച്ചു ലീല ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം. ശ്രോതാക്കളായ ആ ലീലയെ നിങ്ങൾ കേട്ടുകൊൾവിൻ.

ഭക്തന്മാരും ഭോജനശാലയിൽ പ്രവേശിച്ച ശിവഭക്തന്മാരായ പതഞ്ജലി തുടങ്ങിയ മഹർഷിമാരും, വ്യാഘ്രപാദനും, ഫണീന്ദ്രന്മാരും മററുള്ള അന്യജനങ്ങളെല്ലാം യഥായോഗ്യം ഓരോ ആസനങ്ങളിൽ ഇരു

ന്ന പൊൻപാത്രങ്ങളിൽ നിറച്ചുവെച്ചിരുന്ന ചോറും, കറികളും, നെയ്യ്, പാൽ, തേൻ, ശർക്കര, പഞ്ചസാര, പപ്പടം, അപ്പം, അട, വട, പലതരത്തിൽ ഉള്ള പച്ചടികളും, ഉപ്പേരികളും, പായസങ്ങളും, ദിവ്യഫലവൃക്ഷങ്ങളും മുതലായവയും മററും ഇഷ്ടമായി ഭക്ഷിച്ച് താംബൂലചൂർണാദികളും സ്വീകരിച്ച് സന്തുഷ്ടാന്തഃകരണന്മാരായി, കസ്തൂരി, കുങ്കുമം, കർപ്പൂരം, പുഴുക്, ചന്ദനം മുതലായ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ ശോഭനമായി തൊട്ടിട്ടും ചാർത്തി പാരണവിധന്റെ തൽക്കാലത്തേക്ക് വന്ദിച്ച് യാത്രചോദിച്ചു. ഉടൻ അവർക്കെല്ലാം ദിവ്യാംബരങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും നല്കി യാത്രപറഞ്ഞു.

ഇങ്ങനെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞുവന്ന അതിഥികൾ എല്ലാം ഇഷ്ടാന്നഭോജനവും ചെയ്ത്, സമ്മാനങ്ങളും വാങ്ങി സന്തോഷചിത്തന്മാരായിപ്പോകുന്നതിനെ മഹാത്മാവായ ഭീമക രാജാവും കാത്തിരുന്നവരോടും തോഴിമാരോടുംകൂടെ മണ്ഡപത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് തന്റെ മഹാഭാഗ്യത്തെയും, തന്നാൽ ചെയ്യാൻകഴിഞ്ഞ സൽക്കാരങ്ങളെയും മററും ഓർത്തും ഇതില്ലാതില്ലാതെ ആനന്ദമാനസത്തോടുകൂടെ പുത്രിയുടെ വദ്ധ്യർത്തംകൊണ്ട് പ്രഫുല്ലമായ സരസിജപ്രസൂനംപോലെ പ്രസന്നമുഖിയായി സന്താപസാഗരത്തിൽ നിന്ന് പിറകോട്ടും നർമ്മം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ അടുക്കളവിചാരിപ്പുകാർ വന്ന്, അല്ലയോ ചന്ദ്രവംശത്തിലെ മഹാരാജാവേ! സോമസുന്ദരപ്രിയ! നിന്തിരുവടിയുടെ ആജ്ഞപ്രകാരം ഞങ്ങൾ പാചിച്ചുകൂട്ടിയ ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഓരോരുത്തരും ഇവിടെ വന്നുചേർന്ന പുരവാസികൾ എല്ലാം വയറുനിറയെ ഭക്ഷിച്ചിട്ടും തീർന്നിട്ടില്ല. പാചകശാലയിൽ വെള്ളിക്കോപ്പറകൾ നിറഞ്ഞ വിഭവങ്ങളും ആരും ഭക്ഷിക്കാതെ തീരാതെ ചോറുംമററുംവേണ്ട കറികളും; ഭക്ഷ്യവസ്തുക്കളും കിടക്കുന്നു. അവസാനമില്ലാതെ കിടക്കുന്ന ഭക്ഷ്യഭോജ്യലേഹ്യങ്ങളായ ചതുർവ്വിധഭക്ഷണസാധനങ്ങളെല്ലാം ഞങ്ങൾ ഇനി എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്. തിരുമനസ്സിലെ മന്ത്രസഹായ സൈന്യങ്ങളോടുകൂടെ ഭക്ഷണപ്രിയന്മാരായ ബുഭുക്ഷുക്കളായ അനേകംകോടി ജനങ്ങൾ വന്നതെന്നും അവർക്കെല്ലാം ഇഷ്ടംപോലെ ഭക്ഷണപാനീയങ്ങൾ കൊടുക്കണമെന്നും ഉദ്ദേശിച്ച് സംശയമില്ലാതെ ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ പാകംചെയ്തിട്ടുള്ള ഞങ്ങൾ ഇന്നുവരെയും ഒരു കുറവും ചെയ്തിട്ടില്ല. ഇങ്ങനെ ഇരിക്കെയും ഇത്രമാത്രമായിട്ടും ഭക്ഷണം കഴിക്കാനായി ആരും ഇല്ല. വല്ലവരും വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ പറഞ്ഞയച്ചാൽ അവർക്ക് ഭക്ഷണം കൊടുക്കാം. ലോകത്തിലുള്ള സർവ്വജീവികൾക്കും വേണ്ട ഭക്ഷണം കൊടുക്കുന്നതിന് തക്കവണ്ണം ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

ഭീമകമഹീപതി അതുകേട്ട്, നിങ്ങൾ പൊയ്ക്കൊള്ളുവിൻ! വന്നിട്ടുള്ള ആളുകളെയെല്ലാം ആൾപോയി പറഞ്ഞയപ്പിക്കാം, എന്നിങ്ങനെ കലവറക്കാരോടുകൂടെ മഹാസന്തുഷ്ടമനസ്കനായി നോക്കി പറഞ്ഞ് അവരെ അയച്ചതിന്റെശേഷം, നക്ഷത്രമദ്ധ്യത്തിൽ ചന്ദ്രനെന്നപോലെ ശോ

രിക്കുന്ന തടാതകാദേവി ആളികളോടുകൂടെ അവിടെ നിന്നും ഗമനവും പുറപ്പെട്ട് കാന്തനായ സുന്ദരേശന്റെ അടുക്കൽ ചെന്ന് മധുരമായി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ പ്രിയഭർത്താവേ! ശ്രീമതേ! സർവലോകേശ്വര! കല്യാണസുന്ദര! അങ്ങ് എന്റെ ഒരു അപേക്ഷയെ മനസ്സിരുത്തി കേട്ടതിനൊത്ത പരിഹാരമുണ്ടാക്കിത്തരണം. കല്യാണംപ്രമാണിച്ചു വന്നുകൂടുന്നവർക്കെല്ലാം കൊടുക്കാനായി എന്റെ അനുവാദപ്രകാരം പാചകന്മാർ അവസാനമില്ലാതെ ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി. വിശേഷിച്ചും നിരതിശയരുചിയോടുകൂടിയവയായ ഭൂതങ്ങൾക്കു കൊടുപ്പാനായി വിവിധതരത്തിൽ ഉള്ള ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങളെ വേറെയും ചമച്ചുകൂട്ടിയിട്ടുണ്ട്. എന്റെ സാമന്തരാജാക്കന്മാരും അവരോടുകൂടെ വന്നവരും, മററു നാനാദേശങ്ങളിൽ നിന്നും കല്യാണത്തിനായി വന്നുകൂടിയ പുരുഷന്മാരും പട്ടാളങ്ങളും, വിപ്രന്മാരും മഹർഷികളും എല്ലാം തൃപ്തരായി ഭോജനം കഴിച്ചിട്ടും വളരെ വളരെ ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങൾ ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവിടത്തെ ഭൂതഗണങ്ങൾക്കായി ഉണ്ടാക്കിക്കൂട്ടിയിട്ടുള്ളതിൽ തൊട്ടുകൂടിയും ചെയ്തിട്ടില്ല. ഇതെല്ലാം ആർക്കുകൊടുത്താണ് ചെലവാക്കേണ്ടു? ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥസമൂഹം അഴിച്ചുപോയാൽ പിന്നെ എന്തിനുകൊള്ളും. അതുകൊണ്ടു ഭവാൻ പാചകരോടു ഭക്ഷണം കിട്ടാത്ത ആരും കഴിക്കും മററും ചെയ്യേണ്ടതിനു എന്തെങ്കിലും ഒരുവഴി ഉണ്ടാക്കിത്തരണം.

സോമസുന്ദരൻ അതുകേട്ട് തടാതകയെനോക്കി പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ സുന്ദരിയായ മനോഹാംഗി! പ്രാണപ്രേയസി! തടാതകേ! എന്റെ സേവകന്മാരിൽ വിശപ്പുള്ളവരായി ആരും ഇവിടെ ഇല്ല. പിന്നെ ഞാൻ അതെങ്ങനെയാണ് നീ ഹിമവൽപർവതംപോലെ വലിച്ചു കൂട്ടിയിരിക്കുന്ന അന്നവും, ഉപദംശങ്ങളും ചെലവാക്കിക്കൊള്ളേണ്ടു് അതുതന്നെയുമല്ല, എന്റെകൂടെ വന്നിട്ടുള്ള ഭൂതങ്ങളിൽ കുണ്ഡോദരൻ ഒഴിച്ചുള്ളവരെല്ലാം ഭോജനം ചെയ്തു. ആവശ്യത്തിൽ കൂടുതലായി ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയതു് ഐശ്വര്യാധിക്യത്താൽ ഉണ്ടായ ഗർവുകൊണ്ടുതന്നെ. അതിനെ കഴിയുമെങ്കിൽ നോക്കാം. എന്നുപറഞ്ഞിട്ട് സർവജ്ഞനായിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹം സമീപത്തിൽനിന്നിരുന്ന കുണ്ഡോദരനെ മന്ദമായി ഒന്നു നോക്കി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജഠരാഗ്നിയെ ഏററവും വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ഉടൻതന്നെ കുണ്ഡോദരൻ ക്ഷുത്താർത്തനായി പരമശിവന്റെ പാദങ്ങളിൽ വീണ് നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ സുന്ദരേശ്വര! കൈലാസപർവതത്തിൽനിന്നും കല്യാണഘോഷത്തോടുകൂടെ പുറപ്പെട്ട അങ്ങയുടെ അത്യുന്നതമായ ശ്വേതാതപത്രവും വഹിച്ച് വൃഷഭാരൂഢനായ ഭഗവാനോടൊന്നിച്ച് അതിവേഗത്തിൽ നടന്ന് ഇവിടെ വന്ന ഇനിക്ക് തൽക്ഷണമുണ്ടായ അത്യായാസംകൊണ്ടോ, മററു വല്ല കാരണങ്ങളാലോ എന്തുകൊണ്ടെന്നറിഞ്ഞില്ല ഇതിനുമുമ്പില്ലാത്ത വിശപ്പും,

ദാഹവും വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. കത്തിക്കാളുന്ന ജഠരാഗ്നി എന്നെ ദഹിപ്പിച്ചുകളയുമോ എന്നാണെന്നു ഞാൻ ശങ്കിക്കുന്നു. ഭഗവാൻ ദയചെയ്തു് ഞാൻപോയി ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിനനുവദിക്കണം.

ഭഗവാനായ സുന്ദരരാക്ഷസൻ അതുകേട്ട് കണ്ഠധാരന്റെ വിശപ്പും പ്രിയതമമാരായ ഭടന്മാരുടെ ദാഹവും കണ്ടു രസിപ്പിക്കുന്നതിന് ഇതു ഒരു സൌകര്യമെന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് പോയി ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനു കടാക്ഷംകൊണ്ടനുവദിച്ചു. ദേവിയും കണ്ണുകൊണ്ടുതന്നെ പാചകശാലയിലേക്കു പോകാൻ താനും അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നതായി കണ്ഠധാരനെ മനസ്സിലാക്കി. പാചകശാലയിൽപോയി ഭക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനു ദേവനായ സുന്ദരരാക്ഷസന്റെ അനുവാദംകിട്ടിയ മാത്രയിൽ കിട്ടിയ ആ മാത്രയിൽതന്നെ, ക്ഷുധാതുരനായി, ഉഗ്രഗ്രന്ഥിയുമായ ഒരു വാതനാളം പോലെ ഭയാനകങ്ങളായ അതിഭയങ്കരങ്ങളായ ശബ്ദങ്ങളാൽ ഭയങ്കരഭീഷണപ്രായമായ വക്ത്രത്തോടുകൂടിയവനായി ചിറ്റിചിട്ടൂളങ്ങളോടുകൂടെ ജ്വലിക്കുന്ന ദ്രുമിയും ചപ്പും ഹിമാലയപർവ്വതംപോലെ പുറപ്പെട്ട് ഭോജനശാലയിൽ ചെന്നുകയറി. അവിടെ നാനാപാത്രങ്ങളിലും വെച്ചിരിക്കുന്നതും പോലെ കൂട്ടിയിരുന്ന ചോറുകളും, ഉപദംശങ്ങളും, കല്പാന്തത്തിൽ ഭ്രൂഷണങ്ങളെ എന്നപോലെ ഭക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങി. ആ ഭയങ്കരനായ ക്രൂരഗ്രഹന്മാർക്കുള്ളതുപോലെ വായപൊളിച്ചു വലിയ വലിയ കുന്നുകൾപോലെയുള്ള കട്ടകളും ഉരുട്ടി അകത്താക്കിക്കൊള്ളുന്നതും ആർത്തിയോടുകൂടെ വലിയ കിടാരങ്ങളിലും മറ്റും നിറച്ചുവച്ചിരിക്കുന്ന നെയ്, മോര്, പാൽ, തൈര്, പായസങ്ങൾ മുതലായ പാനീയദ്രവ്യങ്ങളെ എടുത്തു കമഴ്ത്തിക്കുന്നതും ഉപ്പേരികളും, പപ്പടങ്ങളും മറ്റും വാരിക്കൂട്ടി പൊടിച്ചുവാരി തൊണ്ടയിൽ തള്ളുന്നതും, മറ്റും കണ്ടാൽ ആരും സംഭ്രമിച്ചുപോകും. ഇങ്ങിനെ ഒരു നാഴികയ്ക്കുള്ളിൽ പാചകശാലയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ എല്ലാം കണ്ഠധാരൻ ഭക്ഷിച്ചുതീർത്തു. ഉള്ളതെല്ലാം ഭക്ഷിച്ചിട്ടും, അവന്റെ വിശപ്പിനും, ദാഹത്തിനും, സ്വല്പംപോലും ശാന്തിയുണ്ടായില്ല. പാകംചെയ്ത ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ എല്ലാം ഒടുങ്ങിയപ്പോൾ പാകംചെയ്യാതെ കലവറയിൽ ശേഖരിച്ചുവച്ചിരുന്ന സാധനങ്ങളും, പാത്രങ്ങളും, വാരി വായിലിട്ട് തിന്നുതുടങ്ങി. എന്നതെല്ലാം ആയിട്ടും, കണ്ഠധാരന്റെ വിശപ്പിനാകട്ടെ, ദാഹത്തിനാകട്ടെ, യാതൊരു കുറവുമുണ്ടായില്ല. അവൻ ആർത്തിയോടുകൂടെ ഭോജനശാലയിലും, പാചകശാലയിലും കലവറയിലും ഉണ്ടായിരുന്ന പലതരത്തിലുള്ള ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളും, പാത്രങ്ങളും എല്ലാം ഒടുക്കിയശേഷം ഭടന്മാരുടെ ഇടയിൽക്കൂടി ചാടിയോടി കാണുന്നസാധനങ്ങൾ എല്ലാം എടുത്തു വിഴുങ്ങിത്തുടങ്ങി. അതുകണ്ട് പാചകന്മാരും കലവറക്കാരും, കാണികളും എന്തെന്നില്ലാതെ പരിഭ്രമിക്കയും തങ്ങളെയുംകൂടി ഇതു പിടിച്ചു ഭക്ഷിച്ചുകളയുമെന്നോ എന്നു വിചാരിച്ച് നഗരത്തിലേക്കുംപോയി ഒളിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

ഹ്രസ്വബുദ്ധിയായ കണ്ഡധാരന്റെ ഈ മൌഢ്യകൃത്യങ്ങൾ കണ്ടു് ആശ്ചൎയ്യപരതന്ത്രയായ ദേവി വളരെ വ്യസനത്തോടുകൂടെ സുന്ദരേശ്വരസ്വാമിയുടെ സമീപത്തിൽ ചെന്നു് മുഖവും താഴ്ത്തി മൌനമായിരുന്നു.

സുന്ദരേശ്വരൻ മന്ദഹാസത്തോടുകൂടെ മുഖവും താഴ്ത്തി നില്ക്കുന്ന ജഗദംബികയെ നോക്കി ഭൂതം ചെയ്ത പ്രവൃത്തികൾ ഒന്നും തനിക്കറിയാൻ പാടില്ലെന്നുള്ള നാട്യത്തിൽ, എല്ലാ രാജാക്കന്മാരെയും ജയിച്ചു് ഭൂലോകചക്രവൎത്തിനിയായി ഏകാതപത്രത്തിൻ കീഴിൽ ഭരിക്കുന്ന അല്ലയോ മഹാരാജ്ഞി! സൌഭാഗ്യങ്ങളും തികഞ്ഞ സൎവ്വാംഗസുന്ദരിയായ അല്ലയോ ജീവനാഥേ! നിന്നെപ്പോലെ ധൈൎയ്യവും സൌന്ദൎയ്യവും, വീൎയ്യവും, പ്രഭാവവും, കീൎത്തിയും ലോകത്തിൽ മറ്റാൎക്കുംതന്നെയില്ല. സൎവ്വമംഗളങ്ങളുടേയും ഇരിപ്പിടം നീതന്നെയാണു്. അങ്ങനെയുള്ള നിന്റെ വദനാംബുജം ഒന്നു വാടിക്കാണുന്നല്ലൊ. ഇതിന്റെ കാരണം എന്തു? നീ തയ്യാറാക്കിയ ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളെ ഭക്ഷിക്കുന്നതിനു ആളില്ലാതെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൊണ്ടാണോ. എന്നോടുകൂടെ വന്നവർ കൊട്ടകണക്കായി നീ ഉണ്ടാക്കിയ ഭക്ഷ്യവസ്തുക്കൾ ഭക്ഷിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ എന്റെ എല്ലാ ഭൂതങ്ങളെയും കൊണ്ടുപോരുമായിരുന്നു. ഇപ്പോഴും എന്നോടുകൂടെ വന്നിരുന്നവരെങ്കിലും അവശേഷിച്ചില്ലായിരുന്നല്ലോ. എന്തു ചെയ്യാം, മുൻകൂട്ടി വിചാരിക്കാത്തതിനാൽ ഇങ്ങനെ പറ്റിപ്പോയതാണു്. ഇല്ല നമുക്കു വഴിയുണ്ടാക്കാം. നീ ആ കണ്ഡധാരനെയവരു നിറയെ ഭക്ഷണം നല്കി പോരുന്നതിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞയയ്ക്കു. നമുക്കിനി കൈലാസംവരെ ഓടിച്ചു് ഭൂതഗണങ്ങളെയെല്ലാം വരുത്തിക്കളയാം. അവരെ ശേഷിക്കാനാക്കിക്കളയാം. അവർ എത്രയോ ഭൂതങ്ങൾ ഉണ്ടു്. എല്ലാവരുംകൂടെ ഉണ്ടുവന്നാൽ ഭക്ഷിച്ചു തീൎക്കുകയാതെ ഇരിക്കുമോ? ഒന്നുകൊണ്ടും മേലിൽ വ്യസനിക്കേണ്ട. ഭവതിയുടെ എല്ലാ ഇഷ്ടവും എപ്പോഴും സാധിപ്പിക്കുന്നതിന് ഞാൻ തയ്യാറാണു് എന്നിങ്ങനെ മന്ദഹാസവും ചുണ്ടിൽപ്പിടിപ്പിച്ചു ഉപഹാസരൂപേണ കുത്തിക്കെടുക്കുന്നതുപോലെ പറഞ്ഞു.

ദേവന്റെ മന്ദഹാസം മാത്രം കണ്ഡധാരന്റെ കൃത്യങ്ങൾക്കുള്ള ആശ്ചൎയ്യത്തിന്റേയും ലജ്ജയുടേയും മദ്ധ്യത്തിൽ കിടന്നു ഉഴന്ന ഭഗവതിക്കുണ്ടായിരുന്ന ദുഃഖങ്ങൾ എല്ലാം ഒന്നോടെ നീങ്ങി. അനന്തരം വിനയത്തോടുകൂടെ തൃപ്പാദങ്ങളിൽ നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ പ്രിയനാഥ! കൈലാസത്തിൽ നിന്നും അവിടുന്നു് ഭൂതങ്ങളെ വരുത്തേണ്ട. ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഹ്രസ്വശരീരനായ ഭൂതത്തിന്റെ വിശപ്പടക്കുവാൻപോലും ഞാൻ ഉണ്ടാക്കി കൂട്ടിയിരുന്ന ഭക്ഷ്യങ്ങൾ മുഴുത്തില്ല. അവൻ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന സൎവ്വ ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളും, പാത്രങ്ങളെല്ലാം വിഴുങ്ങി. ഇതാ ഇപ്പോൾ ഇനി എന്താണു് ഭക്ഷിക്കേണ്ടതെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ ഭ്രാന്തുപോലെ വായുംപൊളിച്ചു് നെട്ടോട്ടമോടുകയും

വച്ചുകൊണ്ടു് ചുററി ഓടുന്നു. ശരീരമായുള്ള ഒരു ശസ്ത്രംകൊണ്ടുതന്നെ എന്റെ ഉദ്ദേശകാര്യവും സാധിച്ചു. ഇനി തിരിച്ചുപോകാൻ വഴിയു ണ്ടായാൽ മതി. ഇതുപോലെയുള്ളതിൽ ഇനി ഒരു ശസ്ത്രംകൂടി വരുന്നാ ണെങ്കിൽ ശരീരമെന്നല്ല, ബ്രഹ്മാണ്ഡം മുഴുവനും ഭഗവാന്റെ വായിലൊതുങ്ങും. അയ്യയ്യോ ഭഗവാനേ! അവിടുത്തെ ഭക്തന്മാരിൽ പ്രധാനനായ ഒരു ഭക്ത ന്റെ പരാക്രമം ഇതു പ്രകാരമായപ്പോൾ ബോദ്ധ്യമായിക്കൂ ... ഉഗ്രപ്രതാപന്മാ രായ മററുള്ളവരുടെയെല്ലാം പരാക്രമം എത്ര മഹത്തരമായിരിക്കും.

ശരീരമെടുത്തിട്ടുള്ളവരെല്ലാം ഇങ്ങനെതന്നെ വി ചാരിച്ചു. അനന്തരം ഭഗവതിയായ തടാതക, ഏഴുപ്രകാരത്തിലായി അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും കിടന്നോടി കണ്ണിൽ കാണുന്നതെല്ലാം എടുത്തുതിന്നു വെകിളിപിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കുണ്ഡോദരന്റെ അത്യാഗ്രഹത്തെ ക ണ്ടു പരിഭ്രമിച്ചു ഭഗവാൻ എന്തെങ്കിലും ഒരു വഴിയുണ്ടാക്കിയില്ലെങ്കിൽ എന്തൊ ക്കെ മനസ്സമാധാനം ആയേനേ; അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ എന്തുചെയ്യും. പ്രാ ണപ്രിയനായ എന്റെ മേൽ ഉള്ള സ്നേഹം വിചാരിച്ചെങ്കിലും ഭഗവാൻ ഇപ്പോൾ എന്റെ മാനം കാക്കണം. എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രാർത്ഥന യെ സൂചിപ്പിക്കുംപ്രകാരത്തിൽ കടാക്ഷവിക്ഷേപങ്ങളോടുകൂടെ ഭഗവാന്റെ മുഖാരവിന്ദത്തിൽ നിന്നും കണ്ണെടുക്കാതെ നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു.

൮-ാമദ്ധ്യായം

കുണ്ഡോദരഭോജനം എന്ന എട്ടാമത്തെ ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം

൯-ാം അദ്ധ്യായം

അന്നക്കുഴിപ്രാദുർഭാവം എന്ന,

ഒമ്പതാമത്തെലീല.



അല്ലയോ മഹർഷിപുംഗവന്മാരേ! ഇനി ഞാൻ നിങ്ങ ളോടു സുന്ദരേശ്വരൻ, കല്യാണാനന്തരം ഉണ്ടാക്കി ഭ ക്ഷിപ്പിച്ചിട്ടും വിശപ്പുതീരാതെ അത്യന്തം ക്ഷീണിച്ച കുണ്ഡോദരന് അന്നക്കുഴികളെക്കൊണ്ടും, ഗംഗയെക്കൊണ്ടും വിശപ്പും ദാഹവും തീർക്കി യ ലീലയെ കേൾപ്പിക്കാം. ആ മാഹാത്മ്യമേറിയ ലീലയുടെ ശ്രവ ണം കൊണ്ടുതന്നെ സകല പാപങ്ങളും തീർന്നുപോകും.

എന്നതെല്ലാം ഭക്ഷിച്ചിട്ടും വിശപ്പുതീരാതെ ജാഠരാഗ്നിയാൽ അത്യന്തം പീഡിതനായ കുണ്ഡോദരൻ ഉടനെ ഭക്ഷണശാലയിൽ നിന്നും ഓടി പരമശിവനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ കാല്ക്കൽ ചെന്നുവീണു നമസ്കരിച്ചുംകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം അപേക്ഷിച്ചു.

അല്ലയോ മഹാദേവ! കൃപാകര! സർവ്വാനുഗ്രഹതല്പര! അവിടുന്നു എന്റെ അപേക്ഷയെ കേൾക്കണമേ! ഞാൻ ഭക്ഷിക്കുവാനായി ഭോജനശാലയിൽ ചെന്നതിൽ ഇനിക്ക ഇഷ്ടമായി അവർ ഭക്ഷണം നൽകിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അവർ നൽകിയ അല്പഭക്ഷണംകൊണ്ട് എന്റെ വിശപ്പിന്റെ ഒരംശംപോലും ശമിച്ചതുമില്ല. ത്രിപുരന്മാരെ അങ്ങു ദഹിപ്പിച്ചതുപോലെ കത്തിക്കാളുന്ന ജാഠരാഗ്നി എന്റെ ശരീരത്തെപ്പോലും നശിപ്പിച്ചുകളയുമെന്നു ഇനിക്ക തോന്നുന്നു. അവർ നൽകിയ ഭക്ഷണംകൊണ്ട് എന്റെ വിശപ്പു ശാന്തമായില്ലെന്നു മാത്രമല്ല കത്തുന്നതീയിൽ അല്പം നെയ്യൊഴിച്ചതുപോലെ പൂർവ്വാധികം വിശപ്പു വർദ്ധിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഞാൻ ഏറെ അധികം ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങളെ ഉള്ളിലാക്കി. അവയെല്ലാം അഗ്നിയിൽ പതിച്ച നെയ്യുപോലെ ദഹിക്കുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ ദഹിച്ചുപോകുന്നു. എന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളും തളരുന്നു. ഭഗവാൻ ദയചെയ്തു എനിക്ക വിശപ്പടങ്ങത്തക്കവണ്ണം ഭക്ഷണം തന്നു എന്നെ രക്ഷിക്കണം.

വയറുതടവിക്കൊണ്ട് കുണ്ഡോദരൻ ഇപ്രകാരം അപേക്ഷിക്കയും വലിയ വലിയ ശബ്ദങ്ങളെ പുറപ്പെടുവിക്കയും ചെയ്യുന്നതിനെ ഭഗവതി കണ്ട് ദേവനായ സുന്ദരേശ്വരനോട്, അല്ലയോ ഭഗവാൻ! ക്ഷുത്പീഡിതനായ ഈ ഗണത്തിനെ അവിടുന്നു രക്ഷിക്കണമേ! ഇവന്നു തൃപ്തിയാകത്തക്കവണ്ണം അന്നം കൊടുക്കുന്നതിന്ന് എനിക്ക ശക്തിയില്ല. എന്നിങ്ങനെ അപേക്ഷിച്ചു.

ഭക്തന്മാരുടെ ഭക്തപ്രിയനായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരൻ അതു കേട്ട്, സദാ അന്നദാനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവളും, സമ്പൂർണ്ണഭക്ഷ്യങ്ങളോടുകൂടിയ അന്നപൂർണ്ണേശ്വരിയെ മനസ്സാ സ്മരിച്ചു. ഉടൻതന്നെ ദയാവാരിധിയായ ആ അന്നപൂർണ്ണേശ്വരി ഒരിക്കലും ക്ഷയമില്ലാത്തതും ഭക്ഷ്യപൂർണ്ണങ്ങളുമായ നാലു അന്നക്കുഴികൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. സുന്ദരേശ്വരൻ പുഞ്ചിരിതൂകിക്കൊണ്ട് പരിഭ്രമിക്കുന്ന കുണ്ഡോദരനെ വിളിച്ച് ആ അന്നക്കുഴികളെ കാണിച്ചുകൊടുത്തിട്ട്, ഉണ്ണീ! ഈ അന്നക്കുഴികളിൽ നിന്നും നിനക്ക തൃപ്തിവരുവോളം അന്നം ഭക്ഷിച്ചുകൊള്ളുക എന്നു പറഞ്ഞു.

കുണ്ഡോദരൻ ഉടൻതന്നെ ഓടിച്ചെന്ന് ആ അന്നക്കുഴികളുടെ മുമ്പിൽ ചെന്നിരുന്നുംകൊണ്ട്, അവയിൽ ഓരോന്നിലും ഉള്ള അന്നങ്ങൾ എല്ലാംകൂടി ഓരോ കബളമായി ഉരുട്ടി തൊണ്ടയിലാക്കി വിഴുങ്ങി. ഉടൻതന്നെ കുണ്ഡോദരന്റെ കുക്ഷി നിറയുകയും അവന്റെ വിശപ്പടങ്ങുകയു

ചെയ്തു. ഭക്തവത്സലനും മായാമയനും സർവ്വേശ്വരനുമായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അത്ഭുതശക്തികളുടെ പരിമാണത്തെ ആരാണുകൊണ്ട് നിശ്ചയിക്കാൻ കഴിയും. കുണ്ഡോദരന്റെ ക്ഷുത്ത് മേൽപ്രകാരം അടങ്ങിയപ്പോൾ അവനെ ഇതില്ലാത്തതായ ഒരു വലിയ ദാഹം വന്നു പിടികൂടുകയാൽ അവൻ നില്പാൻ പൊറുതിയില്ലാതെ, വെള്ളം! വെള്ളം! എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ട് നാലുദിക്കിലും ഓടി പരിഭ്രമിച്ചുതുടങ്ങി. മധുരാപുരിയിൽ ഉള്ള വാപീകൂപതടാകങ്ങളിലെ വെള്ളം എല്ലാം കുണ്ഡോദരൻ ഒന്നുപോലെ കുടിച്ചുതീർത്തു. അതുകൊണ്ടൊന്നും കുണ്ഡോദരന്റെ ദാഹം അടങ്ങിയില്ല.

പിന്നെയും അവൻ പരമേശ്വരന്റെ കാല്ക്കൽതന്നെ ചെന്നുവീണു വണങ്ങിക്കൊണ്ട്, അയ്യോ ഭഗവാനേ! അവിടത്തെ കൃപാകടാക്ഷംകൊണ്ടു പ്രത്യക്ഷമായ അന്നരാശികളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന അപരിമിതമായ അന്നം ഭക്ഷിച്ചതുമൂലം എന്റെ വിശപ്പു മുഴുവൻ തീർന്നെങ്കിലും മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന വിശപ്പിനും കൂടുതലായി ദാഹമുണ്ടായിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഈ മധുരാപുരത്തിലുള്ള എല്ലാ വാപീകൂപതടാകങ്ങളിലെയും ജലം മുഴുവൻ കുടിച്ചിട്ടും എന്റെ ദാഹത്തിനു ശാന്തിയുണ്ടാകുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ക്ഷണംപ്രതി വർദ്ധിച്ചുവരികതന്നെ ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവിടുന്ന് എന്റെ ദാഹവും ശമിപ്പിക്കേണമെന്നപേക്ഷിച്ചു.

സുന്ദരേശ്വരൻ അതുകേട്ട്, പവിത്രയും പാപാപഹാരിണിയും ആയ ഗംഗയെത്തന്നെ സർവ്വലോകോപകാരത്തിനും, കുണ്ഡോദരന്റെ ദാഹശാന്തിക്കും വേണ്ടി ഇവിടെ വരുത്തണം. അതുകൊണ്ട് ഇവന്റെ ദാഹത്തെയും ഭാവികാലത്തിൽ അനേകമാകുന്ന ജനങ്ങളുടെ പാപത്തെയും നശിപ്പിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, മധുരാപുരവാസികൾ അതിനെ സ്നാനപാനാദികൾക്ക് ഉപയോഗിച്ച് ഐഹികപാരത്രികസൌഖ്യമാകുന്ന ഭാഗ്യസമ്പത്തിനെ സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളും, എന്നിങ്ങനെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ട്, തന്റെ മൂർദ്ധാവിൽ വഹിക്കുന്ന ഗംഗയെ വിളിച്ച് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ സർവ്വമംഗളയായ ഗംഗാദേവി! പുണ്യനായികേ! ലോകപാവനകാരിണിയായ നീ എന്റെ വാസസ്ഥാനമായ മധുരാപുരിയിൽ മഹാപ്രവാഹിണിയായി അതിവേഗത്തിൽ അവതരിച്ചാലും!

ഉടനെ ചന്ദ്രചൂഡജടാലങ്കാരിണിയായ ഗംഗാഭഗവതി ഉടൻതന്നെ പ്രത്യക്ഷയായി ഭഗവാനെ വന്ദിച്ചുകൊണ്ടു, അല്ലയോ സുന്ദരേശ്വര! പണ്ട് ലോകവാസികളുടെ മഹാപാപപ്രശാന്തിക്കുവേണ്ടി ഭഗീരഥൻ പ്രാർത്ഥിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ പ്രത്യക്ഷയായത് അങ്ങയുടെ അനുജ്ഞയനുസരിച്ചായിരുന്നല്ലോ? അല്ലയോ പ്രഭോ! ഇപ്പോഴും ഭക്താനുഗ്രഹത്തിനുവേണ്ടി അങ്ങയുടെ കല്പനപ്രകാരം ഞാൻ ഇവിടെയും അവതരിക്കാം. അങ്ങയുടെ അനുഗ്രഹശക്തികൊണ്ട്, ഞാൻ എവിടെയും പാപഹാരിണിതന്നെയെങ്കിലും വിശേഷിച്ചും വാരാണസിവാസിയായ എന്നിൽ സ്നാനം ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഞാൻ അങ്ങയുടെ

സായൂജ്യംകൂടി കൊടുക്കുന്നതു്. ഇവിടെയുണ്ടാകുന്ന എന്റെ പ്രവാഹത്തിൽ സ്നാനംചെയ്യുന്നവൎക്ക അവരുടെ ബ്രഹ്മഹത്യാദിസകലപാപങ്ങളേയും നശിപ്പിക്കുന്നതുകൂടാതെ കാശിയിൽ സ്നാനംചെയ്താൽ കിട്ടുന്ന സായൂജ്യത്തെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമായ ഭഗവാന്റെ സാരൂപ്യത്തെയുംകൂടി കൊടുക്കാമെന്നതു് സമ്മതിച്ചാൽ ഞാൻ ഇവിടെയും അവതരിക്കാം. സ്വഭാവത്താലേ, ശ്രേഷ്ഠമായ; ഭിന്നത്തിലും മഹാവിഷ്ണുവിനോടും ഉള്ളതിനാലാകാം ഇവിടത്തേതിനു കൂടുതൽ മാഹാത്മ്യം ഉള്ളപ്പോൾ പുനഃ കൂടുതൽ ശ്രേഷ്ഠത ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതല്ലേ?

ഗംഗയുടെ ഇപ്രകാരമുള്ള അപേക്ഷകൾകേട്ടു്, സദാനുഗ്രഹതല്പരനായ ഭഗവാൻ ഗംഗാദേവിയോടു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ ത്രൈലോക്യപാവനിയായ ഗംഗാദേവിയേ! നീ പറഞ്ഞതെല്ലാം ശരിയായിട്ടുള്ളതാണു്. അല്ലയോ കല്യാണി! സംസാരദുഃഖനാശിനിയായ എന്റെ വാക്കുകളെ കേൾക്കുക. ഭഗവാനായ ഞാൻ അദൃശ്യനായ സൂക്ഷ്മ രൂപത്തിൽ കൊണ്ടു നശിപ്പിക്കുന്നതായ ഈ സമഷ്ടി വിഷ്ണുരൂപത്തിൽ എപ്പോഴും വസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ പാപങ്ങൾ എല്ലാം നശിച്ചുപോകും. സ്പൎശിക്കുന്നവരുടെ പാപങ്ങളും ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ തന്നെ നശിച്ചുപോകുമെന്നും അവൎക്ക സായൂജ്യം ഉണ്ടാകുമെന്നും ഉള്ളതിന് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. പാനംചെയ്യുന്നവൎക്ക് അതുപോലെ തന്നെ ശാശ്വതമായ ജ്ഞാനവും ലഭിക്കും. എന്റെ മൂലസ്ഥാനത്തിന്റെ സന്നിധാനത്തിൽ കൂടെ പ്രവഹിക്കുന്ന നിന്റെ ജലത്തെ ദൎശിക്കുന്നവൎക്ക് ധൎമ്മാൎത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങൾ നാലും കിട്ടുമെന്നുള്ളതിനു് പറയേണ്ടതായുമില്ല. അധികം എന്തിനു പറയുന്നു. ഈ മഹാപുണ്യനദിയായ നിന്നിൽ സ്നാനംചെയ്യുന്നവൎക്ക് തീൎത്ഥവും സായൂജ്യം തന്നെ ലഭിക്കും. അതിനു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. മറ്റുസ്ഥലങ്ങളിൽ ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്നും ഇവിടെയുള്ള നിന്റെ തീരത്തിൽവെച്ചു ചെയ്യുന്ന ദാനം പുണ്യകൎമ്മങ്ങൾക്കു കോടി മടങ്ങു ഫലമുണ്ടാകും. വിശ്വനാഥനായിരിക്കുന്ന എന്റെ നിത്യസാന്നിധ്യംകൊണ്ടും പാവനമായിട്ടുള്ള ശ്രീകാശിയിലെ ഗംഗയാറ്റിൽ സ്നാനം ചെയ്യുന്നതിലും കൂടുതൽ പുണ്യവും, ഗതിയും ഇവിടെയുള്ള നിന്റെ ജലത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്താൽ ഉണ്ടാകും. ഇതിലധികം നിനക്കു വല്ലതും വേണമോ? ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞ് ഭഗവാൻ അന്തൎദ്ധാനംചെയ്തു. ഇനിയും തരണമോ? എന്നു ഗംഗയെ വിളിച്ചു.

ഇങ്ങനെയുള്ള ശബ്ദംകൊണ്ടു്, അത്യന്തം സന്തുഷ്ടയായ ഗംഗ, വൃഷഭധ്വജനായ ഭഗവാന്റെ വിളികേട്ടുടൻ തന്നെ മഹാദ്ഭുതവേഗത്തിൽ തരംഗമാലായ തരംഗങ്ങളോടുകൂടെ പുറപ്പെട്ടു. ആ ഗംഗയുടെ പ്രവാഹവേഗം കൊണ്ടു്, ഇരുതീരങ്ങളിലും നിന്നിരുന്ന മഹാവൃക്ഷങ്ങളെല്ലാം പുഴകിമറിച്ചും പുഷ്പവൃക്ഷങ്ങളിൽ നിന്നും പൊഴിഞ്ഞു് തിരമാലകളോ

ളും കിടന്നിളകുന്ന പുഷ്പങ്ങളെക്കൊണ്ട് നക്ഷത്രങ്ങളാൽ പരിലസിതമായ ആകാശത്തിലെ അലങ്കാരത്തിന്റെ സാമ്യതയെ അവലംബിച്ചും, അതിവേഗം കൊണ്ടുണ്ടായ തരംഗങ്ങളുടെ മേൽക്കുമേലിളകുന്ന നാദങ്ങളുടെയും അവയുടെ മദ്ധ്യങ്ങളിൽ വസിക്കുന്ന നാനാതരങ്ങളുടെയും വർണ്ണം കൊണ്ടു മനുഷ്യരുടെയും സത്സമ്പത്തിയുടെയും കീർത്തികാന്തിയെ ഉദ്ദീപിപ്പിച്ചും വരുന്നതുകണ്ടാൽ ആരും അത്യന്തം ആശ്ചര്യപരതന്ത്രനായിപ്പോകും.

അനന്തരം സർവ്വജ്ഞന്മാർക്കും ഒന്നുപോലെ ഹിതകരങ്ങളായ കാര്യങ്ങളെ ചെയ്യുന്നതിൽ വളരെ താല്പര്യമുള്ള ആ സുന്ദരപാണ്ഡ്യൻ പുഷ്പ സൗരഭ്യങ്ങളിൽ ഒട്ടുമതിൽ നാനാഗന്ധവാഹനന്റെ സംബന്ധം കൊണ്ടും, തീരപ്രദേശങ്ങളിൽ നില്ക്കുന്ന വൃക്ഷങ്ങളിൽ നിന്നും കൊഴിഞ്ഞു വീണ സുരഭിലങ്ങളായ പുഷ്പങ്ങളുടെ സംയോഗം കൊണ്ടും ഏറ്റവും വാസിതവും ശീതളവും ആയ ഗംഗാജലം കണ്ട്, കർണ്ണധാരനെ നോക്കി മന്ദഹാസം ചെയ്തിട്ട് ഈ ഗംഗാജലം ഇഷ്ടംപോലെ പാനം ചെയ്തു നിന്റെ അഭിലാഷം അടക്കിക്കൊള്ളുക, ഇനിക്ക സമ്മതമാണെന്നു അവനെ മനസ്സിലാക്കി.

കർണ്ണധാരൻ ശ്രീസുന്ദരന്റെ അനുമതിയുണ്ടായ ക്ഷണത്തിൽ തന്നെ കുതിച്ചോടി, കല്പാന്തകാലത്തിലെ മഹാപ്രളയസാഗരംപോലെ അത്യന്തം ഉഗ്രവേഗത്തിൽ പാഞ്ഞുവരുന്ന ഗംഗാപ്രവാഹത്തിന്നെതിരായി ചെന്നു നിന്നുകൊണ്ട് തന്റെ രണ്ടുകൈകൾകൊണ്ടും അഞ്ജലികെട്ടി ജലംതട്ടിയുയർത്തി കരിമ്പോലെ വായിലേയ്ക്ക് വന്നുവന്ന ജലമെല്ലാം കുടിച്ചുതുടങ്ങി. ക്ഷണത്തിൽ അവന്റെ ദാഹം ശമിച്ചു. ഗംഗയിലുള്ള വെള്ളം മുഴുവനും ഇനിയില്ലാതെ അവൻ കുടിച്ചു. ആ അത്ഭുതകൃത്യം കണ്ടാൽ ഏതൊരുത്തൻ അതിശയിക്കയില്ല.

അനന്തരം ഗംഗാജലപാനംകൊണ്ടു സന്തോഷിച്ച കർണ്ണധാരൻ തന്റെ വിൽകമ്പും ചുമന്നുകൊണ്ട് ശ്രീസന്നിധിയിൽ ചെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങളിൽ സാഷ്ടാംഗമായി വീണു നമസ്കരിച്ചു. അനന്തരം, ആനന്ദാശ്രുക്കളും വിഗ്രഹസർവ്വാംഗം പുളകിതനായ കർണ്ണധാരൻ ഭഗവൽസ്വരൂപമായ ശിവനെ, ഹൃദയംഗമമായ ഭക്തിയോടും കൂടി ഇങ്ങിനെ വലിയ ശബ്ദത്തിൽ സ്വയമേവ ഭഗവാനെ സ്തുതിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ദൈവേയീശസുരാസുരോത്തമസമസ്തോത്തമാംഗാഗ്രമോ
ശ്ലിഷ്ടസ്വർഗ്ഗവിരാജിതാംഗുലീവിലസന്മേചകാംബരേ!
കല്പാന്തകരവാളസന്ദേഹാതീതസന്തതം
വേദാന്തസൂക്തിപദകോടിമകുടീമാലാപദാംബുജം.   ൧

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ദാസ്യം. ൧.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ദാസ്യം. ൨.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ദാസ്യം. ൩.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ദാസ്യം. ൪.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ദാസ്യം. ൫.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ദാസ്യം. ൬.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ദാസ്യം. ൭.

[illegible]

ല്ല അവർ ധനധാന്യസമ്പൽ പുത്രമിത്രാദികളായ ഭോഗ്യവസ്തുക്കൾ വേണ്ടതൊന്നാഗ്രഹിക്കുന്നതായാലും ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതിനും യാതൊരു സംശയവുമില്ല. എന്തിനധികം പറയുന്നു. ഇതുമാത്രം മഹത്തരമായി മറ്റൊരു സ്തോത്രവുമില്ല. അഷ്ടമി ഇദം സ്തോത്രപാഠം, കാമധേനുവിനെയും, ചിന്താമണിയെയും, കല്പവൃക്ഷത്തെയുംകാൾ, സർവ്വാഭീഷ്ടസിദ്ധിയെ സംശയമെന്റിതം ഉണ്ടാക്കിത്തരുന്നതാണ്.

ഇങ്ങനെയാകെ മാഹാത്മ്യത്തോടുകൂടിയതായ മുൻപറഞ്ഞ അഷ്ടകം കൊണ്ട് കണ്ഡൂതൻ പരമശിവനെ സ്തുതിച്ച് നമസ്കരിച്ചതിന്റെശേഷം ഭക്തശിരോമണിയായവൻ കൈകളും ശിരസ്സിൽ അഞ്ജലിബദ്ധമായി വെച്ചുകൊണ്ട് ഭഗവാനെയും നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഭക്തവത്സലനായ ശിവൻ അതുകണ്ട്, കണ്ഡൂതനെനോക്കിപ്പറഞ്ഞു. അല്ലയോ സേവക! എന്റെമേലുള്ള നിന്റെ ഭക്തിയായ സേവകൊണ്ടും നീ ഇപ്പോൾ എന്നെ സ്തുതിച്ചുചൊല്ലിയ സ്തോത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടും, ഞാൻ ഏറ്റവും സന്തുഷ്ടനായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. നീ എല്ലാക്കാലത്തും എന്റെ എല്ലാകിങ്കരന്മാർക്കും അധിപനായി എന്റെസന്നിധിയിൽതന്നെ വസിച്ചുകൊള്ളുക. നിന്റെകൃതിയായ അഷ്ടകത്തെ പാരായണം ചെയ്യുന്നവരുടെ സകലപാപങ്ങളും നശിക്കുകയും അവർ അവസാനത്തിൽ എന്നോടു ചേരുകയും ചെയ്യും. ക്രമേണ ദിവസം ഒരുനേരമെങ്കിലും നിന്റെനാമധേയം സ്മരിക്കുന്നവരെ ഒരിക്കലും ദാരിദ്ര്യം തീണ്ടുകയില്ല.

പാപനാശനനായ പരമശിവൻ തന്റെ കിങ്കരപ്രധാനിയായ കണ്ഡൂതനോട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞ് അവനെ അനുഗ്രഹിച്ചയച്ചശേഷം അനന്തരം പരിവാരങ്ങളോടുംകൂടി ഒന്നിച്ച് ദേവസ്ത്രീധരനായ ഭഗവാൻ ശ്രീപരമേശ്വരൻ മധുരാപുരത്തിൽ ഉള്ള വൈഭവമേറിയതായ രാജകൊട്ടാരത്തിൽ നിത്യമഹോത്സവങ്ങളോടുകൂടെ നിവസിച്ചു നീതിപ്രകാരം രാജ്യപരിപാലനം തുടങ്ങി.

അല്ലയോ നാരദമഹർഷേ! പരമശിവനായ പാണ്ഡ്യരാജൻ കണ്ഡൂതന്റെ ആവശ്യത്തിനായി മധുരാപുരിയിൽ വരുത്തിച്ച ഗംഗയാണ് വൈഗാനദി. അതിനെ ചിലർ 'ശിവഗംഗ'യെന്നും ചിലർ ശിവജ്ഞാനനദിയെന്നും മറ്റുചിലർ വിശുദ്ധനദിയെന്നും, വേറെചിലർ, കൃതമാലയെന്നും പറയുന്നുണ്ട്. വേദങ്ങളിലെല്ലാം മഹത്വമുള്ളതായി ശ്രുതികളിൽ പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പുണ്യനദികളെക്കാൾ വൈഗയിൽ സ്നാനം ചെയ്താൽ സകല പാപങ്ങളും നശിക്കുന്നതല്ലാതെ സർവ്വാഭീഷ്ടസിദ്ധിയും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ഇതിന്റെ ഉത്ഭവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കഥ ഇവിടെ ചുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞുവല്ലൊ. അല്ലയോ നാരദമഹർഷേ! കണ്ഡൂതനെ വിചാരണചെയ്തു സകലപാപങ്ങളെയും നശിപ്പിക്കുന്നതായ ദേവസ്വരൂപനായ പാണ്ഡ്യരാജൻ, തന്റെ പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തെ കൂടെക്കൂടെ അന്വേഷിക്കുന്നതിലും, കണ്ഡൂ

ന്റെ അത്ഭുതകരമായ വിശപ്പിനേയും ദാഹത്തേയും അടക്കിയതും, പതിവ്രതാവും തന്റെ ശിരസ്സിൽ സദാ ധരിച്ചിരിക്കുന്നതുമായ ഗംഗാദേവിയെ നാലു പെരാറുകളെ മധുരയിൽ വരുത്തിച്ചു് ജനോപകാരപ്രദമാക്കി തീർത്തതുമായ ലീലകളെ നിങ്ങൾ കേട്ടുവല്ലോ. ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളോടു് മനോരമണീമണിയായ തടാതകയുടെ ഇഷ്ടപൂർത്തിക്കുവേണ്ടി സുന്ദരേശൻ സപ്തസമുദ്രങ്ങളെ മധുരയിൽ വരുത്തിയ ലീലയെ കേൾപ്പിക്കാം, ചെവി തന്നു കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ.

൪൮-ാം അദ്ധ്യായം

അന്നശൈലപ്രഹാരണം എന്ന

എട്ടാമത്തെ ലീല

സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം

൪൯-ാം അദ്ധ്യായം.

സപ്തസമുദ്രാഹ്വാനം എന്ന

ഒൻപതാമത്തെ ലീല.



അല്ലയോ മുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! സോമസുന്ദരേശ്വരനോടുകൂടി തടാതകാദേവി കന്യകാകാലംമുതൽ രാജ്യം ഭരിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും വ്യത്യാസമില്ലാതെ സർവ്വജനങ്ങളും നിർവൃതിച്ചുവരുന്ന ആ കാലത്തിൽ പാണ്ഡ്യസാമ്രാജ്യത്തിലെങ്ങും അഭിവൃദ്ധികൾ എല്ലാം ഏറ്റവും അത്യുച്ചമായിത്തന്നെ ഇരുന്നു. ധനധാന്യസമൃദ്ധി സമ്പൂർണ്ണമായിരിക്കുന്നും ജനങ്ങൾ കാലകാലത്തിൽ വർഷിക്കയും ചെയ്തു. ജനങ്ങൾ ധർമ്മതല്പരന്മാരായും പാപഭയമുള്ളവരായും ഇരുന്നു. ബ്രാഹ്മണർ, സ്വധർമ്മനിരതന്മാരായും, വേദവേദാംഗപാരഗന്മാരായും ശിവഭക്തിയിലും യാഗാദികളായ വൈദികകർമ്മങ്ങളിലും, ശൈവാഗമോക്തങ്ങളായ ഉത്സവാദികളിലും താല്പര്യത്തോടുകൂടെ ഉജ്ജ്വലിച്ചു് മോക്ഷസാധനം ചെയ്യുന്നതിലും അത്യുത്സുകന്മാരായി ഭവിച്ചു. ക്ഷത്രിയന്മാരും അവരുടെ ധർമ്മത്തെ വഴിപോലെ രക്ഷിച്ചുവന്നു. മറ്റുള്ള വർണ്ണങ്ങളും സ്വധർമ്മപരിപാലനംകൊണ്ടു് ക്ലേശമെന്നിയെ വസിച്ചു. അക്കാലത്തിൽ, സന്ധ്യ

ഐശ്വര്യമാകും സൌഭാഗ്യസംയുതന്മാരും അല്ലാതെ പാണ്ഡ്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ ആരുംതന്നെ ഇല്ലായിരുന്നു. അതിവൃഷ്ടിയോ, അനാവൃഷ്ടിയോ, ആധിവ്യാധികളോ, രോഗമരണങ്ങളോ, അപമൃത്യുക്കളോ യാതൊന്നും ഭൂമിയിൽ ഇല്ലാതെയായി. ആയുഷ്കാലമെ സായൂജ്യപദവിതന്നെ എല്ലാവർക്കും ഒന്നുപോലെ കിട്ടിത്തുടങ്ങി. കാലപുരിയെന്ന ശബ്ദംപോലും എങ്ങും കേൾപ്പാനില്ല. എന്തിനധികം പറയുന്നു. ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരൻ, പാണ്ഡ്യാധിപനായി സാമ്രാജ്യം പരിപാലിച്ച ആ കാലത്തിൽ ഭൂലോകം മുഴുവൻ ശിവലോകമായി മാറി എന്നുപറഞ്ഞാൽ എന്താണു സാദൃശ്യമുണ്ടാകുക. കൈലാസതുല്യമായ ഹാലാസ്യത്തിലുള്ള പരമേശ്വരന്റെ രാജധാനിയിൽ നന്ദികേശ്വരൻ തുടങ്ങിയുള്ള ഭൂതഗണങ്ങൾ മനുഷ്യരൂപികളായി വന്നു താമസിച്ചുകൊണ്ടു കിങ്കരവൃത്തികൾ നിർവഹിച്ചുതുടങ്ങി. സർവ്വാന്തര്യാമിയും സർവ്വജ്ഞനും, സകലലോകനാഥനും, ഹാലാസ്യനാഥനുമായ സുന്ദരേശ്വരപാണ്ഡ്യൻ ചക്രവർത്തിയായും, മീനാക്ഷീദേവിയായ തടാതക ചക്രവർത്തിനിയായും, മനുഷ്യവേഷധാരികളായ നന്ദികേശ്വരാദിഭൂതങ്ങൾ കിങ്കരന്മാരായും രാജ്യഭരണം തുടങ്ങിയാൽ പിന്നെ രാജ്യത്തിന്നൈശ്വര്യമുണ്ടാവുക, നിത്യകല്യാണംതന്നെ സർവത്ര വിളങ്ങും. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഇതിലധികമായി സുന്ദരപാണ്ഡ്യന്റെ രാജ്യഭരണകാലത്തിൽ രാജ്യത്തിനുണ്ടായ ക്ഷേമത്തെപ്പറ്റി നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞു സമയംകളയണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്ത ലീലയെത്തന്നെ കേൾപ്പിക്കാം.

പാണ്ഡ്യാധിപനായ സുന്ദരേശ്വരൻ, മണിമകുടവും ധരിച്ചു കനകംകൊണ്ടും രത്നങ്ങൾകൊണ്ടും ഉണ്ടാക്കിയ മനോജ്ഞമായതോടു കൂടിയവെഞ്ചാമരമാവും, ശംഖുപാത്ര വെളുത്ത ചാമരങ്ങൾ കൊണ്ടും അലങ്കൃതമായ രത്നസിംഹാസനത്തിൽ എഴുന്നെള്ളിയിരുന്നു. അർദ്ധസിംഹാസനസ്ഥയായ തടാതകയോടു കൂടെ രാജ്യം ഭരിച്ചുവന്ന ആ കാലത്തിൽ വേദവേദാംഗപാരഗന്മാരും ഭക്തശിരോമണികളും ദിവ്യാത്മാക്കളുമായ അനവധി മഹർഷികൾ ഭഗവദ്ദർശനാർത്ഥമായി ആ രാജധാനിയിൽ വരികയും, അപ്രകാരം വരുന്ന തപോധനന്മാരിൽനിന്നും, തടാതകയുടെ മാതാവായ കാഞ്ചനമാലി പലപല പുരാണങ്ങളും ഗ്രഹിക്കയും ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. ഈ കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ മഹർഷിപുംഗവനായ ഗൌതമൻ സുന്ദരേശ്വരദർശനത്തിനായി ചെന്നപ്പോൾ, രാജപത്നിയായ കാഞ്ചനമാല, അദ്ദേഹത്തെ വേണ്ടവിധം സല്ക്കരിച്ചുകൊണ്ടുപോയി ഭക്തിപൂർവം പൂജിച്ചിരുന്നു; അല്ലയോ തപശ്ശ്രേഷ്ഠ! ധർമ്മജ്ഞനായ നിന്തിരുവടി ശ്രേയസ്കരങ്ങളായ ധർമ്മങ്ങൾ ഏതെല്ലാമാണെന്നു അടിയന്നു പറഞ്ഞുതരണമെന്നു അപേക്ഷിച്ചു.

വിദ്വാനും, മതിമാനും, സർവശാസ്ത്രവിശാരദനും ആയ ഗൌതമൻ അതുകേട്ടു, കാഞ്ചനമാലയെനോക്കി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

അല്ലയൊ തപോധനന്മാരെ! മലയധ്വജധർമ്മപത്നീ! ലോകമാതാവായ തടാതകയുടെ മാതാവാകുവാനുള്ള ഭാഗ്യം കിട്ടിയവളെ! സർവപുരുഷാർത്ഥാഗ്രമായിരിക്കുന്ന ധർമ്മം ഞാൻ നിന്നെ ധരിപ്പിക്കാം. ശ്രദ്ധിച്ചുകേട്ടുകൊള്ളുക. ധർമ്മം മൂന്നുവിധമെന്നാണ് വേദാന്തവാദികളുടെ അഭിപ്രായം. അവ, മാനസികവും, വാചികവും, കായികവും ആകുന്നു. ഇവയിൽ മാനസികധർമ്മങ്ങൾ, സത്യവും, ക്ഷമയും, ശിവധ്യാനവും, ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹവും ശമവും, തുഷ്ടിയും, അഹിംസയും, ധർമ്മചിന്തനവും അനാസക്തിയായ മനസ്സുശുദ്ധിയും ആണ്. പഞ്ചാക്ഷരജപം ധർമ്മശാസ്ത്രപാരായണം, പഞ്ചരുദ്രപാഠം വേദാദ്ധ്യയനം, ശതരുദ്രീയസൂക്തപാഠം, പുരുഷസൂക്തപാഠം, മറ്റുള്ള ശിവസ്തോത്രഗാനങ്ങൾ മുതലായവ, വാചികധർമ്മവും, ശിവലിംഗപ്രതിഷ്ഠയും, ശിവപൂജയും ശിവക്ഷേത്രപ്രദക്ഷിണവും പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ദീപങ്ങൾ കൊളുത്തുന്നതും, ശിവക്ഷേത്രങ്ങൾ അടിച്ചു തളിക്കുന്നതും, പുഷ്പങ്ങൾക്കായി ഉദ്യാനങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതും, തീർത്ഥസ്നാനം ചെയ്യുന്നതും മറ്റും കായികധർമ്മവും ആകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള സർവധർമ്മങ്ങളിലും വെച്ച് തീർത്ഥസ്നാനംപോലെ ശ്രേഷ്ഠമായി മറ്റൊരു ധർമ്മവും ഇല്ല. ധർമ്മതന്ത്രമായ ഇത് മഹാപാപങ്ങളെ നശിപ്പിക്കയും, പരിശുദ്ധിയെ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യും. ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹം ചെയ്തു, മഹാവ്രതങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചും, തപസ്സുചെയ്യുന്നതിലും കൂടുതൽ പുണ്യം തീർത്ഥസ്നാനംകൊണ്ടു കിട്ടും. ഇഹത്തിൽ ശ്രേയസ്സും മുക്തിയും ഉണ്ടാകുന്നതിന്ന തീർത്ഥസ്നാനംപോലെ മറ്റൊന്നും ഇല്ല. അത്യുൽകൃഷ്ടമായ മുക്തിക്കു മാർഗ്ഗം തീർത്ഥസ്നാനം ആണ്. ഇഹത്തിലും മുക്തിയും സർവകാമസിദ്ധിയും, തീർത്ഥസ്നാനംകൊണ്ട് തീർച്ചയായും ഉണ്ടാകും. ഇക്കാരണത്താൽ പരമേശ്വരൻ പാപികളായ ജനങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നതിന്ന വേണ്ടി ഗംഗാദികളിൽ തീർത്ഥസ്വരൂപിയായി അധിവസിക്കുകയാണ്. എല്ലാപുണ്യതീർത്ഥങ്ങളിലും പോയി ഒന്നുപോലെ സ്നാനംചെയ്യുന്നതിന്ന എല്ലാവരെക്കൊണ്ടും നടക്കുന്നതല്ല. സരിത്പതിയായ സമുദ്രത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്താൽ സകലതീർത്ഥങ്ങളിലും ഒന്നുപോലെ സ്നാനം ചെയ്തതുപോലെയുള്ള ഫലമുണ്ടാകുമെന്ന വിധിയുണ്ട്. ആ വിധി സകാരണം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഭൂമിയിലുള്ള സർവതീർത്ഥങ്ങളും നദികളോടുകൂടി സമുദ്രത്തിൽ ചേരുന്നുണ്ട്. അപ്പോൾ സമുദ്രസ്നാനംകൊണ്ട് സർവതീർത്ഥസ്നാനം ചെയ്ത ഫലമുണ്ടാകുമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിന് എന്താണ് വ്യത്യാസം. അതുകൊണ്ടത്രേ സമുദ്രസ്നാനം അത്യന്തം പുണ്യപ്രദമായി തീർന്നിട്ടുള്ളത്. നീയും സമുദ്രസ്നാനം ചെയ്തു ശിവലോകം പ്രാപിച്ച് ഭർത്താവിനോടുകൂടെ സുഖമായി വസിച്ചുകൊള്ളുക

മഹർഷിമാർ ഇപ്രകാരം ഉപദേശിച്ചിട്ട് അവിടെ നിന്നും തിരോധാനം ചെയ്തു. അനന്തരം കാഞ്ചനമാല, തനിക്ക ശിവലോകം പ്രാപിച്ച് ഭർത്താവിനൊന്നിച്ചു വസിക്കുന്നതിന് വളരെ താല്പര്യമുണ്ടെന്നും അത് സമുദ്രസ്നാനം കൊണ്ടല്ലാതെ മറ്റൊന്നുകൊണ്ടും സാധിക്കുന്നതല്ലെ

ന്നം എങ്ങിനെകിലും പ്രകാരത്തിൽ സമുദ്രസ്നാനം ചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ടവഴിയുണ്ടാക്കി കൊടുക്കണമെന്നും പുത്രിയായ താരകയോടപേക്ഷിച്ചു.

അമ്മയുടെ എല്ലാപ്രകാരത്തിലുമുള്ള ഇഷ്ടങ്ങളെയും സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ വളരെ താല്പൎയ്യത്തോടുകൂടിയ താരക ഉടൻ തന്നെ ദേവാസുരനായകനും മായാമയനും വിമലചരിത്രനുമായ ഭൎത്താവിന്റെ അടുക്കൽ പോയി അദ്ദേഹത്തെ ശുശ്രൂഷകൾ കൊണ്ടും, പൂജകൾ കൊണ്ടും പ്രീതിയാക്കി പ്രസാദിപ്പിച്ചതിന്റെ ശേഷം തന്റെ മാതാവായ കാഞ്ചനമാലയ്ക്കു സമുദ്രസ്നാനം ചെയ്യണമെന്നു വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ടെന്നുള്ള വിവരം അറിയിച്ചു.

പരമശിവനായ സുന്ദരപാണ്ഡ്യൻ അതുകേട്ടു മന്ദഹാസത്തോടുകൂടെ അല്ലയോ പ്രിയതമേ! നിന്റെ മാതാവു് ഒരു സമുദ്രത്തിൽ സ്നാനംചെയ്യുന്നതൊന്നല്ല ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്, ഞാനും നീയും കണ്ടപോലെ സന്തോഷിക്കത്തക്കവണ്ണം ഏഴുസമുദ്രങ്ങളെയും ഇപ്പോൾതന്നെ ഇവിടെ വരുത്തിക്കളയാം എന്നും പറഞ്ഞു് സപ്തസമുദ്രങ്ങളെയും സ്മരിക്കയോടുകൂടെ ഒന്നുവിളിച്ചു.

ഉടൻ തന്നെ, മധുരാപുരത്തിന്റെ പൂൎവ്വഭാഗത്തിൽ ഉള്ള തടാകത്തിൽ സപ്തസമുദ്രങ്ങളും അത്യന്തം ശോഭിതമായ ആകാരത്തോടും ഭയങ്കരതയോടും കൂടെ നാനാവൎണ്ണത്തിൽ വന്നുചേൎന്നു. വിവിധവൎണ്ണത്തിൽ ഉള്ള മത്സ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും ശംഖങ്ങളെക്കൊണ്ടും, നക്രം ഇടങ്ങിയ മറ്റുള്ള അനേകവിധജന്തുക്കളെക്കൊണ്ടും മുത്തു്, പവിഴം, മുതലായ രത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടും, തങ്ങളുടെ ഫണങ്ങളിൽ ധരിച്ചിട്ടുള്ള മണികൾക്കു തുല്യമായി ചുവന്ന കാന്തികൊണ്ടു് വെള്ളത്തെ മറച്ചുംകൊണ്ടു് പൊങ്ങുന്ന ഘോരസൎപ്പങ്ങളെക്കൊണ്ടും വലിയവലിയ പൎവ്വതങ്ങൾ കൊണ്ടും, ഘോരങ്ങളായ തിരമാലകൾ കൊണ്ടും ചുഴികൾ, കൊണ്ടും, വെള്ളിമലപോലെയുള്ള പതക്കൂട്ടങ്ങൾകൊണ്ടും അത്യന്തം ഭയങ്കരവും മനോഹരവുമായ ആ സപ്തസമുദ്രങ്ങളെയും മധുരാപുരവാസികൾ കണ്ടു വളരെ വളരെ അതിശയിക്കയും ആനന്ദിക്കയും ചെയ്തു. ചിലർ അതുകണ്ടു്, നിത്യമംഗളത്തിന്റെ നിവാസസ്ഥാനമായ ഈ പുരത്തിൽ ഈശ്വരനായ സുന്ദരേശന്റെ പുരോഭാഗത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന സരസ്സിൽ ഏഴുസമുദ്രങ്ങളും വന്നതുകൊണ്ടു്, ഇതിനു് സപ്തസമുദ്രസാന്നിദ്ധ്യമുണ്ടെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞു. അല്ലയോ താപസശ്രേഷ്ഠന്മാരെ! ശങ്കരനായ മഹേശന്റെ അത്ഭുതപ്രവൃത്തികൾ എല്ലാം ഇങ്ങനെയാണു്. ഇതൊരാശ്ചൎയ്യം. സർവജ്ഞനായ പരമശിവനെക്കൊണ്ടല്ലാതെ ഈ മാതിരി അത്ഭുതകൃത്യങ്ങൾ മറ്റാരെക്കൊണ്ടു കഴിയും. അല്ലയോ മഹൎഷികളെ! അന്നുമുതൽ ആ സരസ്സിനെ സപ്താബ്ധിയെന്നാണുവിളിച്ചുവരുന്നതു്. വരുണനും സൂൎയ്യനും എല്ലായ്പോഴും അതിൽ വസിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഈ തീൎത്ഥത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്യുന്നവരുടെ സകല പാപങ്ങളും ദുരിതങ്ങളും ഇല്ലാതെയായി അവർ സർവ

കാമലബ്ധിയും അവസാനത്തിൽ മോക്ഷവും സംപ്രാപ്തമാകും. പർവങ്ങളാകിയ പുണ്യദിവസങ്ങളിൽ ഇതിൽ പഠിച്ച് തർപ്പണംചെയ്താൽ സർവാഭീഷ്ടദേവതാപ്രാപ്തിയും ഋണത്രയമോചനവും ആയുരാരോഗ്യസമ്പൽസമൃദ്ധിയും അനായാസേന സിദ്ധിക്കും. ഹാലാസ്യനാഥനായ പരമശിവൻ സപ്തസമുദ്രങ്ങളേയും ഒന്നിച്ച് മധുരാപുരിയിൽ വിളിച്ചു വരുത്തിയ ഈ ലീലയെ പഠിക്കുന്നവർക്കും അനശ്വരമായ ഗതിയുണ്ടാകും.

൯-ാം അദ്ധ്യായം

സപ്തസമുദ്രാനയനം എന്ന

ഒൻപതാമത്തെ ലീല

സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൧൦ാം അദ്ധ്യായം.

മലയധ്വജപാണ്ഡ്യാനയനം എന്ന

പത്താമത്തെ ലീല



അഗസ്ത്യമഹർഷിയുടെ വദനാരവിന്ദത്തിൽനിന്നു സുന്ദരേശന്റെ ലീലകൾ കേട്ട് ആനന്ദഭരിതന്മാരായ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷികൾ പിന്നെയും കരസരോജങ്ങളിൽ നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ട്, അല്ലയോ വേദവേദാന്തവിശാരദനായ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠ! സപ്തസമുദ്രങ്ങളെ മധുരാപുരിയിൽ വിളിച്ചുവരുത്തിയതിന്റെ ശേഷം ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരപാണ്ഡ്യൻ എന്താണ ചെയ്തതെന്നു കൂടി ഞങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുതരുന്നതിന്നു അവിടുന്നു കൃപയുണ്ടാകണമെന്നപേക്ഷിച്ചു.

അഗസ്ത്യൻ അതുകേട്ട് അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷിപുംഗവന്മാരേ! അതിന്റെ ശേഷം ഭഗവാനായ പരമേശ്വരൻ, ദേവന്മാരോടു കൂടെ ഭോഗാസക്തനായി ദേവലോകത്തിൽ വസിച്ചിരുന്ന മലയധ്വജപാണ്ഡ്യനെ അവിടെ വരുത്തി കാണിച്ചുകൊടുത്തു. പരമശിവന്റെ പ്രധാനമായ ആ ലീലയും ഞാൻ നിങ്ങളെ വിവരമായി ധരിപ്പിക്കാം. നിങ്ങൾ പൂർവാധികം ശ്രദ്ധയോടുകൂടെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! ഈ അത്യത്ഭുതകരമായ ച

കഥാശ്രവണം കൊണ്ടുതന്നെ സർവ്വകന്മഷങ്ങളും നാമാവശേഷിതമാകും എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് താഴെ വരുമാറു വീണ്ടും കഥയാരംഭിച്ചു.

സപ്തസമുദ്രങ്ങളെയും മധുരാപുരിയിൽ വരുന്നതിനായി ആവാഹനം ചെയ്തും വച്ച് സുന്ദരപാണ്ഡ്യൻ പ്രണയിനിയായ തടാതകയുമൊന്നിച്ച് അന്തഃപുരത്തിൽ പോയി സഖീജനങ്ങളോടു കൂടെ വസിച്ചുകയായിരുന്നു. അവർ അങ്ങനെ അന്തഃപുരത്തിൽ ക്രീഡിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ അവിടെ ആഗതമായ സപ്തസമുദ്രങ്ങളുടെയും കല്ലോല ഘോഷത്തിൽ നിന്നും ജന്യമായ ഗംഭീരത്തോടു കൂടിയ ആരവശബ്ദങ്ങളും കേട്ട്, അദ്ദേഹം ദേവിയുമായി അന്തഃപുരത്തിന്റെ വെളിയിൽ ഇറങ്ങി ഭൃത്യജനങ്ങളോടു കൂടെ പുരവാസിനാഗരികജനങ്ങൾകൊണ്ട് പരിലസിതമായ തടത്തോടു കൂടിയ തടാകത്തിന്റെ തീരപ്രദേശത്തിൽ ചെന്ന് തന്റെ ആജ്ഞാനുസാരം ആഗതമായിരിക്കുന്ന സപ്തസമുദ്രങ്ങളെയും നോക്കി ഒന്നു കടാക്ഷിച്ചു. അനന്തരം പ്രിയതമയായ തടാതകയെ നോക്കി ഭദ്രേ! ആഗതമായിരിക്കുന്ന സപ്തസമുദ്രങ്ങളെയും ഭോതി കണ്ടുവോ? ഇനി നിന്റെ ആകാംക്ഷ എന്താണെന്നുപറക. എന്തുതന്നെ ആയിരുന്നാലും അതിനെ ഞാൻ സാധിച്ചുതരാം. നീ ഇപ്പോൾ പോയി നിന്റെ മാതാവോടു സപ്തസമുദ്രങ്ങളും തടാകത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്ന എന്നുള്ള വിവരം അറിയിച്ചു അവരെ കൂട്ടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന്, സമുദ്രസ്നാനം ചെയ്യിക്കുക. അതിന്റെശേഷം എന്റെ അടുക്കൽ വരികയെന്നും പറഞ്ഞു. തടാതകയെ കാഞ്ചനമാലയെ വിളിക്കാനായി പറഞ്ഞയച്ചു. അതിന്റെശേഷം സുന്ദരപാണ്ഡ്യനായ പരമശിവൻ സപരികരനായി കൊണ്ടു സമുദ്രങ്ങളുടെ ഘോഷം കണ്ട്, സമീപത്തുള്ള പുഷ്പവാടിയിൽ പ്രവേശിച്ച് പരിമളമേറിയ അനേകം കുസുമങ്ങൾ പറിച്ച് ഘ്രാണിച്ചും അവിടുള്ള മന്ദാര ചമ്പക നീപ ചൂത പുന്നാഗങ്ങളുടെയും, കുന്ദമല്ലികാജാതികളായ വല്ലികളുടെയും പുഷ്പങ്ങളിൽ തട്ടിവരുന്ന മന്ദവായുവേറ്റും പികാംഗനകൾ കോകിലവരന്മാരായ തങ്ങളുടെ ദമ്പതിമാരോടുകൂടെ മാകന്ദപല്ലവങ്ങളുംതിന്ന് മധുരമായി പാടുന്ന പഞ്ചമഗാനങ്ങളും കേട്ടും, വികസിതങ്ങളായ പല കുസുമങ്ങളിലും മധുകരമോഹത്തോടെ പാറി തിരിഞ്ഞ് മധു ഉണ്ണുന്ന വണ്ടുകളുടെ ലീലകളെ കണ്ടും ആനന്ദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

സുന്ദരപാണ്ഡ്യന്റെ അടുക്കൽനിന്നും മാതൃസന്നിധിയിലേക്കുപോയ തടാതക, കാഞ്ചനമാലയുടെ അന്തഃപുരത്തിൽചെന്ന് അവരെ വന്ദിച്ചുകൊണ്ട്, അല്ലയോ പ്രിയപ്പെട്ട മാതാവേ! ദേവിക്ക സമുദ്രസ്നാനംചെയ്യേണമെന്നു എന്റെ ഭർത്താവായ സോമസുന്ദരന്റെ കൃപാവൈഭവംകൊണ്ട് സപ്തസമുദ്രങ്ങളും ഇങ്ങോട്ടുതന്നെ വന്നിട്ടുണ്ട്. ഒരു കടലിൽ സ്നാനംചെയ്യുന്നതിനാഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ ഏഴുകടലുകളെയും നമ്മുടെ സമീപത്തിൽ വരുത്തിത്തന്നിരിക്കുന്നു. ഇതിലും എന്താണൊരത്ഭുതംചെയ്യുവാനുള്ളൂ. അമ്മ പോയി അതിൽ അമ്മയ്ക്കിഷ്ടമുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു കടലിൽ സ്നാനംചെയ്തുകൊള്ളണം എന്ന് മധുരമായിപറഞ്ഞു.

കാഞ്ചനമാലയ്ക്കു് അതുകേട്ടപ്പോൾ അതിൽ സ്നാനംചെയ്തതുപോലെയുള്ള സുഖവും ആനന്ദവും ഉണ്ടായി. ആ പുണ്യശാലിനിയായ അമ്മക ളായ മീനാക്ഷിഗോപതിയെ പിടിച്ചാലിംഗനംചെയ്തു് അവരുടെ ചന്ദ്രസമാനമായ മുഖത്തിൽപലപ്രാവശ്യം ചുംബിച്ചു് ഏറ്റവും കൃതാൎത്ഥയായി അനന്തരം അവൾ പൌരാണികന്മാരെ വന്ദിച്ചു സമുദ്രസ്നാനവിധി എന്തെന്നെന്നു ചോദിച്ചു.

സൎവശാസ്ത്രവിശാരദന്മാരായ പൌരാണികന്മാർ സൎവശാസ്ത്രങ്ങളേയും ആലോചനംചെയ്തിട്ടു്, സ്ത്രീകൾ, ഭൎത്താക്കന്മാരോടുകൂടിയോ അതിനു നിവൃത്തിയില്ലാത്ത വിധവകൾ പുത്രന്മാരോടുകൂടിയോ, അതിനും നിവൃത്തിയില്ലാത്തവർ പശുക്കളുടെ വാലിൽപിടിച്ചുകൊണ്ടോ സ്നാനംചെയ്യേണ്ടതാണു്. സ്ത്രീകൾക്കു് തനിച്ചു സമുദ്രസ്നാനംചെയ്യാൻ പാടില്ലാത്താണു് സൎവവിധികളിലും കാണുന്നതെന്നുപറഞ്ഞു.

കാഞ്ചനമാല അതുകേട്ടു വളരെ മനസ്താപത്തോടുകൂടെ കൈകളെ കൂപ്പിക്കൊണ്ടു് ഓ ഗുരുനാഥന്മാരേ! ഞാൻ ഇതിന്നായെന്തു ചെയ്യേണ്ടു; ഇനിക്കു ഭൎത്താവും ഇല്ലല്ലോ എന്നു പറഞ്ഞു് അധോമുഖിയായിനിന്നു കണ്ണുനീർ വീഴ്ത്തി. അവളുടെ മനസ്താപംകണ്ടു സകലരും വ്യസനിച്ചു. ഉടൻതന്നെ ദേവക അവിടെനിന്നു പുറപ്പെട്ടു, ഭഗവാന്റെ അടുക്കൽപോയി അവനെ വന്ദിച്ചിട്ടു്, അല്ലയോ ഭഗവൻ! പുരാതനന്മാരും സൎവശാസ്ത്രപാരഗന്മാരുമായ പൌരാണികന്മാർ, സ്ത്രീകൾ സമുദ്രസ്നാനംചെയ്യേണ്ടതു്, ഭൎത്താവിനോടെങ്കിലും, പുത്രനോടെങ്കിലും കൂടിയിട്ടു വേണമെന്നു പറയുന്നു. എന്റെ ദുൎഭാഗ്യവശാൽ ഭൎത്താവു് സ്വൎല്ലോകപ്രാപ്തനായിപ്പോയി പുത്രൻ ഉണ്ടായിട്ടുമില്ല. പൌരാണികന്മാരുടെ അഭിപ്രായം കേട്ടതിൽ എനിക്കു വളരെ മനസ്താപമുണ്ടു്. അങ്ങനെമനസ്താപിക്കുന്നതു് ഇനിക്കു വലിയ സങ്കടവും ആണു്. അതുകൊണ്ടു്, ആശ്രിതവത്സലനായ തിരുമേനി, ഇതിനുംകൂടി ഒരു നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കിത്തരണമെന്നു് പ്രാൎത്ഥിച്ചു.

ഭക്തവത്സലനായ ദേവൻ അതുകേട്ടു് കരുണാൎദ്രഹൃദയനും ചിന്താകുലനായിട്ടിരുന്നിട്ടു്, പൌരാണികന്മാരുടെ അഭിമതം ശരിയാണു്. സ്ത്രീകൾ ഭൎത്താവിനോടെങ്കിലും പുത്രനോടെങ്കിലും കൂടിയിട്ടുവേണം സമുദ്രസ്നാനംചെയ്യേണ്ടതെന്നു പറഞ്ഞു് ദേവലോകത്തിൽ ഇന്ദ്രസിംഹാസനാഭിഷേകനായിരിക്കുന്ന മലയധ്വജപാണ്ഡ്യൻ, തൽക്ഷണം ആഗതനാകുന്നതിന്നായി സ്മരിച്ചു. സ്മരണാനന്തരം ദേവനാൽ വിളിച്ചു മലയധ്വജപാണ്ഡ്യൻ അപ്സരസ്ത്രീജനങ്ങളോടുകൂടെ ദേവവിമാനാരൂഢനായി ഉടൻതന്നെ മധുരാപുരിയിൽ പ്രത്യക്ഷനായി. പുരവാസികൾ എല്ലാം ദേവന്റെ അത്യത്ഭുതകരമായ ആ ലീലയെക്കണ്ടു് ഏറ്റവും പരമാനന്ദിച്ചു. ദേവവിമാനത്തിൽനിന്നു് മധുരാപുരിയിൽ ഇറങ്ങിയ മലയധ്വജപാ

ണ്യൻ ദേവന്റെ മണിമന്ദിരത്തിൽവന്ന് സാഷ്ടാംഗംവീണ് ദേവനെന മസ്കരിക്കാൻ തുടങ്ങി. ദേവൻ ഉടൻതന്നെ തൃക്കൈ കൊണ്ടവനെപ്പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ച് ഗാഢാശ്ലേഷംചെയ്തു. അനന്തരം തടാതകയും, അവരുടെ പിതാവിനെ കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും, കാഞ്ചനമാലയെ പത്നി മന്ത്രവിധിയോടുകൂടെ സപ്തസമുദ്രങ്ങളിലും വിധിപ്രകാരം സ്നാനംചെയ്യിക്കുകയുംചെയ്തു. സമുദ്രസ്നാനാനന്തരം ആ ദമ്പതികൾ, ദിവ്യാംബരധാരികളും, സുഗന്ധദ്രവ്യാദ്യനുലിപ്തരുമായി ശിവസാരൂപ്യത്തോടുകൂടെ അക്കാലത്തപ്രകാരം ശിവലോകത്തിൽനിന്നും വന്ന വിമാനത്തിൽ കയറി ഹൈമസ് ഇപ്പി വിദ്യൂതിയും ഭർത്തൃമാത്രത്താൽതന്നെ മനുഷ്യർക്ക് ഭക്തിയേയും മുക്തിയേയും മാത്രമല്ല, സകല സിദ്ധികളേയും ദാനംചെയ്യുന്നതുമായ മൂലലിംഗത്തിന്റെ പ്രസാദവും കണ്ടുകണ്ട് വന്ദിച്ച് ശിവലോകത്തിൽപോയി സുഖമായി വസിച്ചു.

ഭഗവാനായ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ അത്ഭുതകരങ്ങളായ ഓരോ ലീലകളെയുംകണ്ട് അത്യാനന്ദകല്ലോലമായ തടാതക ഹൃദയത്തിലത്യന്തഹർഷത്തോടും ഭക്തിയോടും വിനയത്തോടുംകൂടെ തൃപ്പാദങ്ങളിൽവീണ് ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചു.

ശ്രീനാഥ! ജഗന്നാഥ! സത്യജ്ഞാനസ്വരൂപക!
പാപഹിംസാപരായണാ! പരാപരനമോസ്തു തേ! ൧

മൽപ്രസാദക്രിയാദക്ഷ! ഭക്താഘൌഘവിനാശന!
മദനാന്തകമദ്ധ്യസ്ഥ! മഹാജ്ഞാനപ്രകാശക! ൨

നിഗമാഗമസന്താന! നിഖിലാണ്ഡനിസേവിത!
ഭുവനത്രയസംഭൂതി ഭരണസംഹാരകാരണ! ൩

ഹംസരൂപാംബുജാവാസ ഭക്തമാനസ്യമസ്തക!
സ്വാകാരാകാരരഹിത ദുഷ്ടാഖിലനിഷൂദന. ൪

നമസ്തേ വേദവേദ്യായ സർവ്വവേദാന്തവർത്തിനേ!
പുത്രഭാവിനാശായ പൂർവ്വസംതാരകായതേ. ൫

നമഃ പരാപരജ്ഞായ പരാല്പരതരായ ച
പരമാത്മസ്വരൂപായ നമഃകൈവല്യദായിനേ. ൬

നമസ്ത്രൈലോക്യനാഥായ നമശ്ചന്ദ്രാർദ്ധധാരിണേ!
നമോമൃത്യുഞ്ജയായാഗ്നി പുഷ്പവത്ഭക്തമൃത്യവേ. ൭

നമോ വേദാന്തവേദ്യായ നമോ നാദാന്തരൂപിണേ
നമോനാരായണാർച്ച്യായ നമോനരകഹാരിണേ. ൫

ജീവന്മുക്തിപ്രദീപായ ശ്രീകണ്ഠായ നമോസ്തുതേ
നമോഹാലാസ്യനാഥായ ശങ്കരായ നമോനമഃ ൬

തന്റെ പാദങ്ങളിൽ സാഷ്ടാംഗമായി വീണുസ്തുതിക്കുന്ന പ്രാണനായികയെ ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാൻ സ്നേഹപൂർവം പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ചു് തലോടുകയും പലവുരുവും ചുംബിക്കുകയുംചെയ്തു. ഹാലാസ്യനാഥനായഭഗവാനു് തന്റെ പ്രാണപ്രേയസിയിൽ അവളുടെ വിരഹതാപാദികൾ കാണക്കാണെ സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങൾ പൂർവാധികം വർദ്ധിച്ചുതുടങ്ങി. കാണികൾ സുന്ദരപാണ്ഡ്യന്റെ ഓരോ അത്ഭുതകൃത്യങ്ങളേയും കണ്ടു് കണ്ടു് ഇടവില്ലാതെ അതിശയിക്കുകയും സ്തുതിക്കുകയും ആനന്ദിക്കുകയുംചെയ്തു.

ഭഗവാൻ ഇപ്രകാരം അത്ഭുതകരങ്ങളായ ഓരോ ലീലകളെ അനുക്രമമായി പ്രദർശിപ്പിച്ചും, നീതികരമാകുംവണ്ണം പാണ്ഡ്യസാമ്രാജ്യത്തെ പരിപാലിച്ചും പ്രാണപ്രേയസിയായ തടാതകയുമൊന്നിച്ചു് ക്രീഡിച്ചുവസിക്കുന്ന കാലത്തിൽ ഭാഗ്യശാലിനിയായ ഭഗവതിക്കു് ഗർഭം ഉണ്ടായി. അല്ലയോ താപസശ്രേഷ്ഠന്മാരെ! സാക്ഷാൽ മീനാക്ഷീദേവി പ്രസവിച്ചതും അടുത്തലീലയിൽ വിവരമായിപ്പറയും. സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായിരുന്ന മലയധ്വജനെ മധുരാപുരിയിൽവരുത്തി കാഞ്ചനമാലയോടുകൂടെ താനാൽ ആനയിപ്പിക്കപ്പെട്ട സപ്തസമുദ്രങ്ങളിലും സ്നാനംചെയ്യിപ്പിച്ചു് തന്റെ സാരൂപ്യവും നല്കി അവരെ ശിവലോകത്തേക്കയച്ച പത്താമത്തെലീല ഇപ്രകാരമാണു്. ഭഗവാന്റെ അതിവിചിത്രമായ ഈ പത്താമത്തെലീലയെ കേൾക്കുന്നവരുടെ സകലപാപങ്ങളും നശിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല അവർക്കു് മോക്ഷവും സിദ്ധിക്കും.

൧൦-ാം അദ്ധ്യായം

മലയധ്വജാനയനം എന്ന പത്താമത്തെ ലീല സമാപ്തം.



ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൧൩-ാം അദ്ധ്യായം.

ഉഗ്രപാണ്ഡ്യാവതാരം എന്ന

പതിനൊന്നാമത്തെലീല.



അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! മീനാക്ഷീഭഗവതിയായ തടാതകയിൽ ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശപാണ്ഡ്യന് ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ എന്ന പേരോടുകൂടെ ഒരു പുത്രനുണ്ടായ ഭഗവല്ലീല, ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളോടു സംഗ്രഹമായി പറയാം. നിങ്ങൾ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ എന്നിങ്ങനെ വീണ്ടും അഗസ്ത്യമഹർഷി അരുളിച്ചെയ്തിട്ട് തന്റെ നാഥന്റെ ഭഗവാന്റെ പതിനൊന്നാമത്തെ ലീലയെ പറയുവാൻ തുടങ്ങി:—

അല്ലയോ തപോധനന്മാരേ! കാലക്രമേണ തടാതകയുടെ ഗർഭചിഹ്നങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷങ്ങളായിത്തുടങ്ങി. ആലിലപോലെയുള്ള ഭഗവതിയുടെ ഉദരവും, സുന്ദരേശപാണ്ഡ്യന്റേയും, ലോകവാസികളുടേയും സന്തോഷവും ക്രമേണ വളരുകയും, തങ്കപ്പൂക്കുടങ്ങൾക്കൊക്കെ അവമാനത്തെ കൊടുക്കുന്ന കുചങ്ങളുടെയും, ശത്രുരാജാക്കന്മാരുടെയും മുഖങ്ങൾ കറുക്കുകയും ചെയ്തു. ഗമനത്തിൽ അലസത വരികയും, ഭക്ഷണത്തിൽ രുചി കുറകയും, കേളീവിലാസങ്ങളിൽ ഇച്ഛയില്ലാതാവുകയും ചില്ലിവില്ലുകളുടെ ചാപല്യവും, മന്ദാക്ഷവും ചുരുങ്ങിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ആഭരണങ്ങൾ എല്ലാം ഭാരമായി തോന്നിത്തുടങ്ങി. ആളുകളുടെ സഹായംകൂടാതെ ഒരിടത്തും പോകാൻ പാടില്ലാതായി. ഭർത്താവായ സുന്ദരേശപാണ്ഡ്യൻ ആത്മവേദപാരഗന്മാരായ ഋഷീശ്വരന്മാരെക്കൊണ്ടു വഴിപോലെ സീമന്തവും, പുരോഹിതന്മാരെക്കൊണ്ട് വിധിപ്രകാരമുള്ള കർമ്മങ്ങളും ചെയ്യിച്ചു. ഗർഭിണിയായ തടാതകാദേവി ആഗ്രഹിക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ എല്ലാം മനസ്സറിഞ്ഞു പരിചാരികളായി കിങ്കരത്വത്തിന്നായി നില്ക്കുന്ന ശിവഗണങ്ങൾ കാലതാമസം കൂടാതെ കൊണ്ടുവന്നു നല്കി. ഗർഭധാനസീമന്താദികളായ കർമ്മങ്ങൾ മഹർഷിമാരെക്കൊണ്ടു വിധിപ്രകാരം ചെയ്യിച്ചു. മാസവും പത്തു തികഞ്ഞു. സോമവാരവും തിരുവാതിരയും കൂടിയ ശുഭദിവസത്തിൽ വ്യാഴകേന്ദ്രത്തോടുകൂടിയതും, സാമ്രാജ്യപദസൂചകമായതുമായ ശുഭലഗ്നത്തിൽ കിഴക്കേദിക്ക് ബാലാർക്കനെയെന്നപോലെ തടാതക ഒരു പുത്രനെ പ്രസവിച്ചു. ജാതനായ കുട്ടിയുടെ തേജ

സ്സുകൊണ്ട് സൂതികാഗൃഹം ഏറ്റവും പ്രകാശിച്ചു. ഹാലാസ്യനാഥനായ ഈശ്വരന്റെ അത്ഭുതപ്രകാരം എങ്ങിനെയാണെന്നു അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന ചതുർമുഖന്റെ ദിവ്യസാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ട് ആ സൂതികാഗൃഹം പ്രകാശത്തോടുകൂടിയതായിത്തീർന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാൻ എന്താണുള്ളത്. അദൃശ്യനായ സ്വപ്രകാശംകൊണ്ട് സർവലോകത്തെയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നവനായ ഭഗവാനു ഒരു സൂതികാഗൃഹം പ്രകാശമാക്കുവാൻ വലിയ പ്രയാസം വല്ലതും ഉണ്ടോ. കുമാരജനനത്തിൽ എല്ലാ ലോകങ്ങളിലുമുള്ള സർവ ജീവരാശികൾക്കും എവിടെനിന്നും ഉണ്ടായതെന്നും എപ്രകാരമുള്ളതെന്നും പറയാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ ഒരു ദിവ്യാനന്ദത്തിലും, സന്തോഷവും ഉണ്ടായി. മംഗളദീപ്തിയിലും ലോകമെങ്ങും വ്യാപിച്ചു. യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ച് ബന്ധസ്ഥന്മാരാക്കി കൊണ്ടുവന്നു കാരാഗൃഹത്തിൽ ഇട്ടിരുന്നവരും ദൈവാംശമുള്ള സ്വതന്ത്രമായ രാജാക്കന്മാരെയെല്ലാം ബന്ധനത്തിൽനിന്നും മോചിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞു. വൃന്ദാരകന്മാർ ദേവപുഷ്പങ്ങൾ വർഷിക്കയും, ദുന്ദുഭി മുഴക്കി വാദ്യഘോഷം ചെയ്യുകയും, ഉർവ്വശ്യാദികളായ അപ്സരസ്ത്രീകൾ നൃത്തങ്ങൾ തുടങ്ങുകയും, ഗന്ധർവന്മാർ വീണാവാദിക്കയും, ഗാനം ചെയ്യുകയും, ദേവദേവന്മാർ ഗന്ധർവ്വാദികളായ ഭക്തന്മാർ ദേവമന്ദം വീശുകയും ഹോമവേദികളിൽ തീയും ശാന്തി വരുത്തുന്നതായി ജ്വലിച്ചു പ്രകാശം ചെയ്യുകയും, ദിക്കുകൾ എല്ലാം തെളിവോടെ പ്രകാശിക്കയും, കിന്നരന്മാർ ആനന്ദിക്കയും, നക്ഷത്രങ്ങളും, എല്ലാ ജനങ്ങളുടേയും ഹൃദയങ്ങളും തെളിവോടെ തെളിയുകയും ചെയ്തു. ഋഷീശ്വരന്മാരിലും തെളിവോടെ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനാമധേയം ഭക്തന്മാരെ സമാധാനത്തിൽ കൊണ്ടെത്തി. വാദ്യഘോഷംകൊണ്ട് ഭൂമണ്ഡലവും തെളിവോടെ ആഘോഷിക്കുകയും ചെയ്തു. ദേവനാരീജനങ്ങൾ മംഗളഗാനങ്ങളോടുകൂടെ ലളിതമധുരങ്ങളായ മംഗളാശംസാഗാനങ്ങളും പാടി മധുരാപുരിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. സായംകാലത്തോടുകൂടെ കൂട്ടുകാരൻ, മഹർഷി, അത്രിമുതലായ മഹർഷിമാരും വന്നുചേർന്നു. ബൃഹസ്പതിയോടുകൂടെ ദേവേന്ദ്രനും, ബ്രഹ്മാവും, വിഷ്ണുവും ശിവനുമായുള്ള മധുരാപട്ടണത്തിൽ സുന്ദരപാണ്ഡ്യനന്ദനനായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യദർശനത്തിന് ആഗതന്മാരായി. ദേവർഷികളും, ബ്രഹ്മർഷികളും കൊണ്ടു മധുരാപുരം അലംകൃതമായി. ഇതെല്ലാം കണ്ട് മധുരാപുരവാസികളും, മാതാപിതാക്കന്മാരും ഒന്നുപോലെ സന്തോഷസാഗരത്തിൽ മഗ്നരായി. തിലോത്തമാദികളും, വസുദേവ സ്വച്ഛപ്രകാശം അംഗീകരിച്ചു. അനന്തരം പുണ്യശാലിയായ സുന്ദരേശമൂർത്തി ആഗതനായ ദേവർഷികളെക്കൊണ്ട് ജാതകർമ്മവും മറ്റും ചെയ്യിപ്പിച്ചിട്ട് തന്റെ ഇഷ്ടജനങ്ങളെയെല്ലാം മോദം കാണിച്ചു. ബ്രാഹ്മണർക്കും, വിദ്വാന്മാർക്കും മഹർഷിമാർക്കും സഭ്യർക്കും എന്നു വേണ്ട, കണ്ണിൽ കണ്ട എല്ലാ ജനങ്ങൾക്കും ഒന്നുപോലെ വളരെ വളരെ ദിവ്യവസ്ത്രാഭരണങ്ങൾ ദാനംചെയ്തു. അനന്തരവും, രോഗികളും, ദരിദ്രന്മാരും പരമശിവന്റെ കൃപകൊണ്ട് ഭഗവാന്റെ ജനനകാലത്തിൽ ഏറ്റവും സന്തുഷ്ടരായി. പതിനൊന്നാംദിവസ

ത്തിൽ ബ്രഹ്മർഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരേയും, വിദ്വാന്മാരേയും, ബ്രാഹ്മണരേയും, മന്ത്രിജനങ്ങളേയും, പുരോഹിതന്മാരേയും, ബന്ധുക്കളേയും, ഭൃത്യജനങ്ങളേയും മറ്റുംകൂട്ടി, ജാതനായ കുട്ടിക്കു സ്വഭാവാനുഗുണമായി 'ഉഗ്രൻ' എന്നു നാമകരണംചെയ്തു. സൃഷ്ടികർത്താവായ ബ്രഹ്മാവു് കുട്ടിക്കു് ദീർഘായുസ്സും എല്ലാംകൂടി കൊടുത്തു. അനന്തരം നാമകരണത്തിനായി വന്നവരെല്ലാം ശൂരസേനരാജന്റെ അനുമതിപ്രകാരം അവരവരുടെ നിലയങ്ങളിലേക്കു തിരിച്ചുപോയി. കുട്ടിയെ കണ്ടവരെല്ലാം, അഹോ! രൂപം! അഹോ കാന്തി! അഹോ ലക്ഷണം! ഇവൻ സാക്ഷാൽ കുമാരസ്വാമിയുടെ അവതാരംതന്നെ, സംശയമില്ല. ഇവന്റെ മാഹാത്മ്യം അറിയാതെ മറ്റാർക്കും സിദ്ധിക്കയില്ല, എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു. നാലാംമാസത്തിൽ വാതിൽപുറപ്പാടും ആറാംമാസത്തിൽ ചോറൂണും, മൂന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ ചൂഡാകർമ്മവും, നടത്തി. തദനന്തരം യഥാവിധി വേണ്ടി അഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ ഉപനയിപ്പിച്ചു് നാലുവേദങ്ങളും എന്നല്ല, വേദോപകാരപ്രദങ്ങളായ അറുപത്തിനാലു കലകളും വിശേഷിച്ചും, അസ്ത്രശസ്ത്രാദ്യങ്ങളും, പഠിച്ചു. ധനുർവ്വേദത്തിൽ ഉഗ്രൻ ദ്രോണർതന്നെ ആയിതീർന്നു, പാശുപതാസ്ത്രം മുതലായ പല ദിവ്യാസ്ത്രപ്രയോഗങ്ങളും, പരമശിവങ്കൽനിന്നു തന്നെ ഉഗ്രകുമാരൻ ഗ്രഹിച്ചു. ഗുരുപേരിന മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്നതല്ലാതെ സകലശാസ്ത്രങ്ങളും, കലകളും, ഉപായങ്ങളും ബുദ്ധിമാനായ അദ്ദേഹം സ്വയമേവ പഠിക്കയാണ ചെയ്തതു്. കുമാരൻ എട്ടുവയസ്സും പൂർത്തിയായി. അതിനകംതന്നെ പഠിക്കേണ്ടതെല്ലാം പഠിച്ചുകഴികയും ചെയ്തു. സ്വഭാവേനയായ ആ കുമാരനിൽ വീര്യം, ധൈര്യം, പ്രാഭവം, നീതി, നിയമ വിനീതികളായ സൽഗുണങ്ങൾ അത്യന്തം ബാഹുല്യമനമായി വിളങ്ങി. നയനാഭിരാമനായ ഉഗ്രന്റെ പ്രായത്തിലായ പഠിപ്പും, ശക്തിയും, ഗുണഗണങ്ങളും, പ്രതാപവും മറ്റുംകണ്ടു് ലോകവാസികൾ ഇതിലുമധികം ഇല്ലാതെ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. കുമാരൻ മാതാപിതാക്കന്മാരെ പൂജിച്ചു് അവരുടെ പ്രീതിക്കു പാത്രമായി. ദിനംപ്രതി ജനങ്ങളിലും ദേവ ഗുരുക്കളിലും ഉഗ്രകുമാരൻ ഭക്തിപ്പെട്ടിരുന്നു. കാലക്രമേണ യൗവനാരംഭമായി. ചന്ദ്രകാന്തമായ ശരീരത്തിന്റെ ദിവ്യകാന്തിയും ഭവ്യമായ വദനസൗന്ദര്യവും എത്രയധികം വർദ്ധിച്ചു. കോമളങ്ങളായ കവിൾത്തടങ്ങളും, നൃത്തത്തിനുള്ള കാലുകളും, ഇന്ദിവരദളംപോലെയുള്ള കണ്ണുകളും, കർണ്ണങ്ങൾപോലെ വിരിഞ്ഞ മാറും കുണ്ഡലങ്ങളും, പീനങ്ങളായ സ്കന്ധങ്ങളും, ആജാനുബാഹുക്കളും, സുന്ദരങ്ങളായ, ആയതങ്ങളും ആയ വിലോചനങ്ങളും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സൗന്ദര്യസാരമോ എന്നു കാണികൾ ശങ്കിക്കത്തക്കവണ്ണം സകലാവയവ സൗന്ദര്യങ്ങളുടേയും സമ്മേളിതമായി പ്രകാശിക്കുന്ന മുഖാംബുജവും കാമദേവസമാനമായ കാർക്കശ്യംകൊണ്ടു ഉഗ്രൻ സൌന്ദര്യനികേതനം ആയി.

ഇങ്ങനെ അത്ഭുതമായ ദിവ്യസൗന്ദര്യത്തോടും ലോകോത്തരപ്ര

ലക്ഷണങ്ങളോടും, സല്ക്കൃത്യകുശലതയോടുംകൂടിയ കുമാരനെ പിതാവായ സുന്ദരേശപാണ്ഡ്യൻ കണ്ടു്, തന്റെ കുമാരനു് പുരുഷലക്ഷണങ്ങൾ മുപ്പത്തിരണ്ടും ഉണ്ടോ എന്നു പരീക്ഷിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. സാമുദ്രികശാസ്ത്രപ്രകാരം പുരുഷന്മാരുടെ അവയവങ്ങളിൽ അഞ്ചു് ദീർഘമായും നാലു കുറിയതായും അഞ്ചു് സൂക്ഷ്മമായും, ആറു് ഉന്നതമായും, ഏഴു് രക്തമായും, മൂന്നു ഗംഭീരമായും, രണ്ടു് വിസ്തൃതമായുള്ളതായും ഇരിക്കണം. ഈ മുപ്പത്തിരണ്ടവയവങ്ങളും ശാസ്ത്രപ്രകാരം ഒത്തിട്ടുള്ളവനാണു് പുരുഷലക്ഷണം പൂർണ്ണമായ ധന്യൻ.

അനന്തരം സോമസുന്ദരനായ പിതാവു് കുമാരനെപ്പിടിച്ചു മടിയിൽ ഇരുത്തിയുംകൊണ്ടു് തന്റെ കുമാരനു മുപ്പത്തിരണ്ടു പുരുഷലക്ഷണങ്ങളും ഉണ്ടോ എന്നു് ഓരോന്നായി പരീക്ഷിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ശാസ്ത്രപ്രകാരം ദീർഘങ്ങളായിരിക്കേണ്ട കണ്ണു്, കൈ്യു്, മൂക്കു്, താടി, ഭുജങ്ങൾ എന്നീ അഞ്ചു് അവയവങ്ങളും ദീർഘങ്ങളായി കണ്ടതിനാൽ തന്റെ പുത്രൻ ശത്രുജേതാവായും ഹ്രസ്വങ്ങളായിരിക്കേണ്ട നാക്കു്, പൃഷ്ഠം, മുട്ടുകാൽ, ലിംഗം എന്നീ നാലു അവയവങ്ങളും ഹ്രസ്വങ്ങളായിത്തന്നെ കണ്ടതിനാൽ വലിയ ഭാഗ്യവാനായും, സൂക്ഷ്മങ്ങളായിരിക്കേണ്ട അംഗുലീപർവ്വം, തലമുടി, നഖം തൊലി, ദന്തം, ഈ അഞ്ചും സൂക്ഷ്മങ്ങളായിത്തന്നെ കണ്ടതിനാൽ ദീർഘായുസ്സുള്ളവനായും, ഉന്നതങ്ങളായിരിക്കേണ്ട കക്ഷം, വയറു് മൂക്കു് സ്കന്ധം, വക്ഷഃസ്ഥലം. നെറ്റി ഈ ആറും ഉന്നതങ്ങളായിരിക്കുന്നതിനാൽ ഐശ്വര്യമുള്ളവനായും, രക്തങ്ങളായിരിക്കേണ്ട, കവിൾ, ചുണ്ടു് ഉള്ളംകയ്യു്, നഖങ്ങൾ, അണ്ണാക്കു്, കൺകോണു് നാക്കു് എന്നീ ഏഴും രക്തങ്ങളായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നതിനാൽ സൗഖ്യവാനായും, ഗംഭീരങ്ങളായിരിക്കേണ്ട സത്വം, സ്വരം, നാഭി, എന്നീ മൂന്നും ഗംഭീരങ്ങളായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നതിനാൽ രാജാധിരാജനായും, വിസ്തീർണ്ണങ്ങളായിരിക്കേണ്ട ശിരസ്സു്, മുഖം, എന്നീ രണ്ടും വിസ്തീർണ്ണങ്ങളായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നതിനാൽ ബുദ്ധിമാനായും തീരുന്നതുകൂടാതെ പുരുഷലക്ഷണങ്ങൾ മുപ്പത്തിരണ്ടും ഒത്തുപോലെ വ്യക്തമായി കാണുന്ന സദ്ഗുണനിധിയായ എന്റെ കുമാരൻ സാർവ്വഭൗമനായി തീരുകയും ചെയ്യുമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. നിർമ്മലചിത്തനും നീതിനിപുണനും ശാന്തസ്വഭാവിയും, ക്ഷമാവാനും, കൃപാപൂർണ്ണനും, ശോഭനനും, സർവ്വജനപ്രിയനുമായ ഈ കുമാരൻ ഭൂമിയെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു മതിയാകുന്നവൻ ആണു്. അതിനാൽ കുമാരനെക്കൊണ്ടു് അത്ഭുതരൂപയായ ഒരു കുമാരിയെ പരിണയിപ്പിച്ചിട്ടു രാജ്യാഭിഷേകം ചെയ്യും. എന്നിങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ചിട്ടു് ഉഗ്രപാണ്ഡ്യന്റെ വിവാഹാലോചനയോടുകൂടെ സുന്ദരേശപാണ്ഡ്യൻ മധുരയിൽ വസിച്ചു.

അല്ലയോ മഹർഷിമാരേ! സുന്ദരേശന്റെ അത്യന്തം പരിശുദ്ധമാഹാത്മ്യമേറിയതുമായ ഈ പതിനൊന്നാമത്തെ ലീലയെ കേൾക്ക

ക്കയോ പഠിക്കയോ ചെയ്താൽ അവർക്ക് പുത്രന്മാരും സമ്പത്തും ആയുരാരോഗ്യൈശ്വര്യവൃദ്ധിയും അവസാനത്തിൽ മോക്ഷവും ഉണ്ടാകും.

൧൧-ാം അദ്ധ്യായം

ഉഗ്രജനനം എന്ന പതിനൊന്നാംലീല

സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം

൧൨-ാം അദ്ധ്യായം.

വലയാദ്യായുധപ്രദാനം എന്ന

പന്ത്രണ്ടാമത്തെ ലീല.



അല്ലയോ മുനിസത്തമന്മാരേ! കദംബവനവാസിയായ സുന്ദരേശപാണ്ഡ്യൻ സ്വപുത്രനായ ഉഗ്രന വലയാദികളായ മൂന്നായുധങ്ങൾ നല്കിയ ലീലയെപ്പറയാം, നിങ്ങൾ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ.

സുന്ദരേശപാണ്ഡ്യൻ തന്റെ പുത്രനായ ഉഗ്രന് വിവാഹം അരുളിച്ചെയ്തുകൊണ്ടു മധുരയിൽ വസിക്കുന്ന കാലത്ത് സൂര്യവംശശിരോമണിയും, കല്യാണനഗരീനാഥനും, ശൈവധ്യാനപരായണനും ആയ ചന്ദ്രശേഖരഭൂപാലൻ അത്യുഗ്രമായ തപസ്സുകൊണ്ട് ശൈവവരത്തിനാൽ ലഭിച്ച പുത്രിയും സകലകലാസമ്പന്നയും, രണ്ടാമത്തെ ലക്ഷ്മീദേവിയോ എന്നു കാണുന്നവർ തോന്നുംപോലെ സംശയിക്കത്തക്ക സൗന്ദര്യവിലാസത്തോടും, സൗശീല്യാദിഗുണങ്ങളോടും ഐശ്വര്യാവഹത്തോടും കൂടിയ കാന്തിമതിയെന്ന കന്യകയും ധർമ്മപത്നിയുമായി വിമാനത്തിൽ കയറി മധുരയിൽ ചെന്നു. ശ്രേഷ്ഠനായ അദ്ദേഹം ഭാര്യയോടും പുത്രിയോടുംകൂടെ വിമാനത്തിൽ കയറി അതിവേഗത്തിൽ അപ്രകാരം മധുരയിലേക്കുപോയതു്, "നിന്റെ പുത്രിയായ കാന്തിമതിയെ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനായിട്ടു മധുരയിൽ കൊണ്ടുചെന്നു കൊടുക്കുക"യെന്നു ഹാലാസ്യനാഥനായ പരമശിവൻ തലേദിവസം രാത്രിയിൽ ചന്ദ്രശേഖരപാലനെ സ്വപ്നംകാണിച്ചതുകൊണ്ടായിരുന്നു.

ചന്ദ്രശേഖരഭൂപനും ധർമ്മപത്നിയും മകൾ കാന്തിമതിയുംകൂടി മധുരാപുരിയിൽ പ്രവേശിച്ച ഉടനെ മന്ത്രികളും മററും വളരെ വളരെ ജനങ്ങ

ട്ടം താല്പൎയ്യത്തോടും വിസ്മയത്തോടുംകൂടെ ചെന്നു എതിരേറ്റുകൊണ്ടുപോയി ഏറ്റവും ക്ഷേമമായി സല്ക്കരിച്ചിരുത്തി കുശലപ്രശ്നാദികൾ ചെയ്തു. അനന്തരം അവർ അല്പോത്തരത്തെ ചക്രവൎത്തിയായ സുന്ദരേശപാണ്ഡ്യസന്നിധാനത്തെ പ്രാപിപ്പിച്ചു. ഉടൻതന്നെ സോമശേഖരപുത്രൻ, ദേവകൾക്കുപോലും ദൎശനം മുനികൾക്കുടെ എല്ലാ അഭീഷ്ടങ്ങളേയും കൊടുക്കുന്നതിനായി മനുഷ്യവേഷം ധരിച്ചിരിക്കുന്നവനും, സത്യസ്വരൂപനും വിജ്ഞാനമയനും, ആനന്ദാത്മകനും, പരനും പരാപരനും, പരബ്രഹ്മവും പരംജ്യോതിസ്സും, പരമശിവനും, പരമാത്മാവും, പരാല്പരനും, വേദാന്തവേദ്യനും, പരമേശ്വരനും, ശോഭയേറുന്നവനായ സൎവ്വാഭരണങ്ങളോടുകൂടിയവനും, സൎവ്വലക്ഷണധാരിയും അതി ചതുരചാമരാദി രാജചിഹ്നങ്ങളോടുകൂടെ രത്നാസനവും ധരിച്ച് സിംഹാസനത്തെ അലങ്കരിക്കുന്ന ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശപാണ്ഡ്യനെക്കണ്ടു സന്തോഷത്തോടുകൂടെ കാണിക്കപ്പണ്ടങ്ങൾകൊണ്ടു പൂജിച്ച് സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരംചെയ്തു.

സുന്ദരേശപാണ്ഡ്യനായ പരമശിവൻ, കൈവിട്ടും തന്നെ നമസ്കരിച്ചു സോമശേഖരപുത്രനെ തൃക്കൈകൾകൊണ്ടു പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ചാലിംഗനം ചെയ്യുകയും ആശിസ്സുകൾ നല്കുകയും ചെയ്തതിന്റെശേഷം യഥായോഗ്യം പിന്നെയുമിരുത്തി കുശലങ്ങൾ ചോദിക്കയും വസ്ത്രങ്ങളാദികൾ പലതും സമ്മാനമായി കൊടുക്കയുംചെയ്തു. അനന്തരം അദ്ദേഹത്തിന്റെയും മന്ത്രിമാരികളുടേയും താമസത്തിനായി പ്രത്യേകം ഒരു മന്ദിരം കഴിച്ചുകൊടുത്തു. സോമശേഖരപുത്രനും, മന്ത്രിയും മറ്റും അവരോടുകൂടെ കല്യാണപുരിയിൽനിന്നും വന്നിട്ടുള്ളവരും എല്ലാംകൂടിച്ചേൎന്നു അവൎക്കു നൽകിയ മണിമന്ദിരത്തിൽ വസിച്ചു.

അതിന്റെ ശേഷം സുന്ദരേശപാണ്ഡ്യൻ മന്ത്രിമാരോടായിട്ടു കല്യാണസംഭാരങ്ങൾ ഒരുക്കുന്നതിനായി ആജ്ഞാപിച്ചു. മന്ത്രിമാർ കല്പനപ്രകാരം എല്ലാ രാജാക്കന്മാൎക്കും കല്യാണപത്രികകൾ എഴുതി അയയ്ക്കുകയും മറ്റു സംഭാരങ്ങൾ ഒരുക്കുകയും ചെയ്തുതുടങ്ങി. ക്ഷണിച്ചുള്ള രാജാക്കന്മാരും ഒന്നൊഴിയാതെ സൈന്യസമേതരായി വന്നുതുടങ്ങി. കല്യാണത്തിനു വന്നുകൂടിയ രാജാക്കന്മാരെക്കൊണ്ടും, ആനതേർ കുതിരകാലാളുകളെക്കൊണ്ടും, ബ്രാഹ്മണാദികളായ മറ്റു പൌരജനങ്ങളെക്കൊണ്ടും, അനേകമായ വൎണ്ണങ്ങൾ സംബന്ധമായി കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള ദിവ്യവസ്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടും, കനകരത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടും മധുരാപുരം നിറഞ്ഞു. നഗരം മുഴുവൻ അടിച്ചു വാരി ചാണകം മെഴുകിയും രാജവീഥികളിൽ വെള്ളം തളിച്ചു പൊടിയടക്കി വെച്ചിരിക്കുന്നു. കൊട്ടാരങ്ങളിലും ഗോപുരങ്ങളിലും, ദേവാലയങ്ങളിലും, മൈതാനങ്ങളിലുമെല്ലാം കൊടിക്കൂറകൾ നാട്ടി. കമാനങ്ങളും, തോരണങ്ങളും, പുഷ്പമാല്യങ്ങളും മറ്റും കൊണ്ടു തെരുവുകൾ എല്ലാം അലങ്കരിച്ചു. മധുരാപുരിയിൽ എവിടെ

നോക്കിയാലും ജനക്കൂട്ടവും ഉത്സവവും തന്നെ. രാജബന്ധുക്കളുടേയും സാമന്തഭൂപന്മാരുടേയും ആഗമനം കൊണ്ട് ഘോഷം ഒഴിഞ്ഞ ഒരു സമയവും മധുരാപുരിയിൽ ഇല്ലാതായി. ദീപാവലികൾ മൂലം രാത്രിയെന്നും പകലെന്നും ഉള്ള വ്യത്യാസം മധുരാപുരത്തിൽ ഇല്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള പല ഘോഷങ്ങളും ഉത്സവങ്ങളും ആഗമനങ്ങളും എല്ലാംകൊണ്ട് മധുരാപുരി ഒരു കല്യാണമന്ദിരമായിത്തീർന്ന അവസരത്തിൽ സുന്ദരശേഖരപാണ്ഡ്യനായ മഹാരാജാവവർകൾ, കല്യാണപ്രമാണിച്ച് അവിടെ അപ്പോൾ വന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ജ്യോത്സ്യന്മാരിൽവെച്ച് അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠനും സകലശാസ്ത്രവേദിയും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രബോധിതനുമായ ബൃഹസ്പതിയെ വിളിച്ച് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ ജ്യോത്സ്യരേ! മഹർഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരിലും ശ്രേഷ്ഠനായ ഭവാൻ കല്യാണപുരാധിപനായ സോമശേഖരഭൂപനും മക്കളുമൊത്തും വന്നിരിക്കുന്ന മന്ദിരത്തിൽപോയി സൗന്ദര്യവതിയായ മകൾ കാന്തിമതിയുടെ സാമുദ്രികലക്ഷണങ്ങളേയും പരിശോധിച്ച് അവളുടെ ലക്ഷണം മുഴുവൻ വന്നുപറയണം. ആ കന്യകയെ എന്റെ കുമാരനെക്കൊണ്ട് പരിണയിപ്പിക്കാൻ ഭാവമുണ്ട്. എന്റെ കുമാരൻ പുരുഷലക്ഷണങ്ങൾ എല്ലാം തികഞ്ഞവൻ ആണ്. ആ സതിക്ക് അവന്റെ പട്ടമഹിഷിക്ക് സ്ത്രീലക്ഷണങ്ങളും എല്ലാം വേണമല്ലോ? അതുകൊണ്ട് അതുപോലെ നോക്കിപ്രവർത്തിക്കണം.

ബൃഹസ്പതി ആജ്ഞയെ ശിരസാവഹിച്ചുംകൊണ്ട് അതിവേഗത്തിൽ കാന്തിമതി വസിക്കുന്ന മന്ദിരത്തിൽ പോയി കന്യകയെയും സർവ്വാംഗലക്ഷണങ്ങളേയും അവയവങ്ങൾകൊണ്ട് അവളുടെ പാദാദികേശം നന്നെ പരീക്ഷിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയുംകൊണ്ട് സുന്ദരശേഖരസന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ചു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ സാർവ്വഭൗമ! സമ്രാട്ടേ! മഹാരാജ! രാജർഷേ! ഞാൻ സർവ്വലക്ഷണസമ്പന്നയായ സോമശേഖരകന്യകയുടെ പാദാദികേശം പരീക്ഷിച്ചു. സൗന്ദര്യസമ്പന്നയായ ആ കന്യകയെപ്പോലെ ത്രിലോകത്തിലും ഒരു സുന്ദരിയും ഇല്ല. വൃന്ദാരകാംഗനമാർ എല്ലാം കാന്തിമതിയെ കണ്ടുകൊള്ളണം. സൗന്ദര്യകലകൾ നാനാവഴിക്കും കൂടിച്ചേരുന്ന ആ കാന്തിമതി, കാന്തിമതിതന്നെ. നിന്തിരുവടിക്ക് എല്ലാം അറിയാമല്ലോ. എന്നാലും അല്പജ്ഞനായ എന്നെ ഭവാൻ അംഗലക്ഷണപരീക്ഷണത്തിനായി തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവളുടെ ലക്ഷണം മുഴുവൻ നിന്തിരുവടിയെ കേൾപ്പിക്കണം. ശാസ്ത്രോക്തമായി ഞാൻ അവളുടെ സർവ്വാവയവങ്ങളെയും പ്രത്യേകംപ്രത്യേകം സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവ ഓരോന്നായി ഞാൻ പറയുന്നത് കേട്ടുകൊള്ളുക. കേശം, മൂർദ്ധാവ്, നെറ്റി, കണ്ണുകൾ, നാസിക, ചെവികൾ, ഗണ്ഡങ്ങൾ, ചുണ്ടുകൾ, പല്ലുകൾ, നാക്ക്, താടി,

കണ്ഠം, ഭുജങ്ങൾ, പാണിതലങ്ങൾ, കൈവിരലുകൾ, നഖങ്ങൾ, വക്ഷോജയുഗളം, വയറു, നാഭി, ജഘനപ്രദേശം, ഊരുകൾ മുട്ടുകൾ, കണങ്കാലുകൾ ഗുൽഫങ്ങൾ, പുറവടികൾ, കാൽവിരലുകൾ. കാൽവിരലിലെനഖങ്ങൾ, ഉള്ളംകാലുകൾ, ഗന്ധം, സ്വരം, വർണ്ണം, ഇവ മുപ്പത്തിരണ്ടുകൂട്ടങ്ങളും ലക്ഷണത്തിനൊത്തതായിരിക്കുന്നവളാണു് ശാസ്ത്രപ്രകാരമുള്ള മുപ്പത്തിരണ്ടുസ്ത്രീലക്ഷണങ്ങളും പരിപൂർണ്ണമായ ഉത്തമസ്ത്രീ. കാന്തിമതിയുടെ ഈ മുപ്പത്തിരണ്ടുകൂട്ടങ്ങളും ലക്ഷണാന്വിതങ്ങൾ ആണു്. അവ ഓരോന്നായെടുത്തുസാഹിത്യം വിസ്തരിച്ചുപറയാം. നിന്തിരുവടി കേട്ടുകൊണ്ടാലും.

കാർമേഘംപോലെയും വണ്ടിൻനിരപോലെയും ഉള്ള നീലിമയോടും സ്നിഗ്ദ്ധമായും, സൂക്ഷ്മമായും കോമളമായും നീണ്ടുചുരുണ്ടതായും ഉള്ള കേശഭാരം സൌഭാഗ്യസൂചകവും, ആനയുടെ മസ്തകംപോലെയും വൃത്തമായും ഉന്നതമായും ഉള്ള മൂർദ്ധാവു്, ഭർത്താവിനു് ദീർഘായുസ്സിനെ ഉണ്ടാക്കുന്നതും സൌഭാഗ്യത്തെ ദാനംചെയ്യുന്നതും, അർദ്ധചന്ദ്രാകാരവും, നാഡികളും രോമങ്ങളും ഇല്ലാത്തതും, മൂന്നുവിരൽ വീതിയോടുകൂടിയതും ഉയർന്നതുമായ നെററി സൌഭാഗ്യാരോഗ്യകാരണവും, കറുത്തമായ കടക്കണ്ണുകളും, പാൽപോലെ വെളുത്തതും സ്നിഗ്ദ്ധവും ആയ വെള്ളക്കിഴിയും അത്യന്തം നീലിമയോടുകൂടിയ കറുത്തകിഴിയുംകോമളങ്ങളും നീലവർണ്ണാന്വിതങ്ങളുമായ ഇമകളോടുംകൂടിയ അരുണാപാംഗങ്ങൾ അത്യന്തം ശുഭപ്രദങ്ങളും, ഒരുപോലെ വൃത്തമായിട്ടുള്ള സുഷിരങ്ങളോടുകൂടിയതും എള്ളിൻപൂവിനൊത്തതും ആയ മൂക്കു് ഐശ്വര്യത്തെയും സൌഭാഗ്യത്തെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നതും ശോഭനാവർത്തങ്ങളും, മൃദുവായും ഉരുണ്ടതും ആയ ചെവികൾ ശുഭപ്രദങ്ങളും, മാംസളിച്ചതും, മിനുത്തതും, വൃത്തവും ആയ കവിൾത്തടം അത്യന്തംനല്ലതും, കോവൽപ്പഴംപോലെയുള്ള ചുവപ്പുനിറത്തോടുകൂടിയതും അത്യന്തം മിനുസമായതും വർണ്ണമായ മുത്തുമണികളെക്കൊണ്ടു മനോഹരമായ മദ്ധ്യഭാഗത്തോടുകൂടിയതുമായ ഓഷ്ഠങ്ങൾ പട്ടമഹിഷീപദത്തെ വിദ്യോതിപ്പിക്കുന്നതും പശുവിൻപാലുപോലെ വെളുത്തതും സ്നിഗ്ദ്ധങ്ങളും സമങ്ങളും എണ്ണത്തിൽ മുപ്പത്തിരണ്ടു ഉള്ളവയുമായ പല്ലുകളുംപട്ടമഹിഷീപദത്തെത്തന്നെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതും, കോമളവും ഋജുവും ചുവന്നതുമായ നാക്കു് ശോഭനമായതും, രണ്ടുവിരൽ വീതിയുള്ളതും തടിച്ചതും മൃദുത്വമുള്ളതുമായ ചിബുകം (താടി) ഐശ്വര്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതും, മൂന്നുരേഖകളോടും നാലുവിരൽ ഉയരത്തോടുംകൂടിയതും, വൃത്തവും മാംസളവും ആയ കണ്ഠം ഭർത്താവിന്റെ സാർവ്വഭൌമത്വം ലഭിക്കുമെന്നതിനെ കാണിക്കുന്നതും, ഗ്രന്ഥിയും, രോമവും മാംസംകൊണ്ടു മൂടിയതും സിരാരഹിതവും ഉരുണ്ടതും ആയ തോളുകളുംസാർവഭൌമനായ ഭൂപതിയുടെ പട്ടമഹിഷീപദത്തെത്തന്നെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതും സൌഭാഗ്യൈകകാരണവും, ചെറ്റും ഉയർന്നും, ഇടയിടയും മൃദുവായും ഉത്തമരേഖകൾ അടങ്ങിയതായും അരുണവർണ്ണമായും ഉള്ള കരതലം സൌഭാഗ്യപ്രദമാകളും, ദീർഘങ്ങളും ചുവട്ടിൽനിന്നു അററംവരെക്രമേണവണ്ണംകുറഞ്ഞതും ഉ

ങ്ങളും നല്ലമിനുസമേറിയ വിരൽതുമ്പുകളോടുകൂടിയതുമായ കൈവിരലുകൾ സമ്പത്തും സൌഖ്യവും ഉണ്ടാക്കുന്നതും സ്നിഗ്ദ്ധങ്ങളും താമ്രവർണ്ണങ്ങളും വൃത്താകാരമായതുമായ നഖങ്ങൾ വിവിധഗുണസൂചകങ്ങളും, സുന്ദരവും പതിനെട്ടുവിരലളവു വിസ്താരത്തോടുകൂടിയതും ഉയർന്നതും തടിച്ചതും രോമങ്ങളോടുകൂടാത്തതും നരമ്പുകൾ എഴുന്നുകാണാത്തതുമായ മാറിടം സർവ്വസൗഖ്യപ്രദവും, ദൃഢവും, ഉന്നതവും, പനങ്കായ്കൾപോലെ മനോഹരങ്ങളുംചെറ്റ കുറുപ്പത്തോടുകൂടിയതുമായ സ്തനങ്ങൾ സൌഭാഗ്യദായകങ്ങളും നരമ്പുകൾ എഴുന്നിട്ടില്ലാത്തതും അത്യന്തംഗൂഢവും കൃശവും ആയ ഉദരം ഭോഗഭാഗ്യത്തെയും ഐശ്വര്യത്തെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നതും, താണതും വലത്തുവശത്തോട്ട ചുഴിയോടുകൂടിയതുമായ പൊക്കിൾ സമ്പത്തിനെ ഉണ്ടാക്കുന്നതും, ആനയുടെ തുമ്പിക്കരംപോലെ ഉരുണ്ടുനീണ്ടതും രോമങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതും കോമളങ്ങളും ശൈത്യഗുണത്തോടുകൂടിയതുമായ തുടകൾ സൌഖ്യപ്രദങ്ങളും, ആമപ്പുറംപോലെതടിച്ചു ജഘനതടം, അതിഭാഗ്യപ്രദങ്ങളും, മാംസംകൊണ്ടു മൂടിയതും വൃത്താകൃതിയോടുകൂടിയതുമായ മുട്ടുകൾ മഹാഭാഗ്യപ്രദങ്ങളും, മുകളിൽനിന്നു കീഴ്പോട്ടു ക്രമേണ തടിച്ചതും മെലിയാത്തതും സ്നിഗ്ദ്ധമായതും രോമങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതും നരമ്പുകൾ എഴുന്നുകാണാത്തതുമായ കണങ്കാലുകൾ പട്ടമഹിഷീപദത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതും, ഉന്നതവും സ്നിഗ്ദ്ധവും ഗൂഢവും ആയ ഗുൽഫങ്ങൾ ഉത്തമങ്ങളും, നരമ്പുകൾ എഴുന്നുകാണാത്തതും ആമപ്പുറംപോലെ മിനുസമുള്ളതും ആയ പാദാഗ്രങ്ങൾ,ഭൂപത്നീപദത്തെ ലഭിപ്പിക്കുന്നതും, നീണ്ടും ഉരുണ്ടുമായ കാൽവിരലുകൾ ഗുണാധിക്യത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നതും, സോഭാഗ്യങ്ങളും നിർമ്മലങ്ങളുംകോമളങ്ങളും ആയ കാൽനഖങ്ങൾ ശോഭനങ്ങളും, സ്നിഗ്ദ്ധമായും, മാംസളമായും, സമമായും, ദീർഘമായും, വിയർപ്പില്ലാതെയും ഉടഞ്ഞതായുംചുവന്ന വർണ്ണമായും ഇരിക്കുന്ന ഉള്ളംകാലുകൾ സർവ്വസൗഭാഗ്യകാരണങ്ങളും, ശംഖം, താമര, പള്ളത്തിരി ചാമരം ഈ ചിഹ്നങ്ങളിൽ ഒന്നിന്റെ രേഖയുള്ളതായ ശരീരം ചെമ്പകത്തിന്റെനിറമായും സൌഭാഗ്യസൂചകവും, കോകിലസ്വരം, ഇളംകിളി, വീണാനാദം ഇവയിൽ ഒന്നിനോടുതുല്യമായ സ്വരം, സർവ്വസൽസൌഭാഗ്യങ്ങളെയുംനൽകുന്നതും, മത്തഗജത്തെപോലെ നടത്തം ഏറ്റവും ഉത്തമമായ സ്ത്രീലക്ഷണസൂചകവും ആകുന്നു. സാമുദ്രികശാസ്ത്രോക്തങ്ങളായ ഈ എല്ലാലക്ഷണങ്ങളും പരിപൂർണ്ണമായിട്ടുണ്ട്. വിപരീതമായി ഒരു ലക്ഷണവുംകാണില്ല. കൃപാലയനായും മഹാത്മാവും ആയ നാരദമഹർഷി പണ്ടു ഒരിക്കൽ ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളതായ സ്ത്രീലക്ഷണങ്ങൾ എല്ലാം തികഞ്ഞതായി ഞാൻ ഇതിനുമുമ്പിൽ ഒരു സ്ത്രീയെയും കണ്ടിട്ടില്ല. ഇവൾ എല്ലാംകൊണ്ടും മഹാനായ ഭവാന്റെ യോഗ്യയായ പട്ടമഹിഷിതന്നെ. യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല.

ദേവഗുരുവായ ബൃഹസ്പതി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ട് സുന്ദരചോളാധ്യനായ രാജാസ്യനായകന്റെ പാദകമലങ്ങളിൽ തന്റെനോട്ടങ്ങളെ

ഷ്യം അർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ചിത്രത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടവനെപ്പോലെ നിശ്ചലനായി നിന്നു.

അനന്തരം സർവ്വകർമ്മജ്ഞനും സർവ്വജ്ഞനുമായ സുന്ദരപാണ്ഡ്യൻ, നവഗ്രഹങ്ങളും സുസ്ഥാനസ്ഥിതന്മാരായി നില്ക്കുന്നതായ ശുഭലഗ്നത്തോടുകൂടിയ ഒരു മുഹൂർത്തത്തിൽ വിവാഹാർത്ഥം അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിധി, വിഷ്ണു, മഹേന്ദ്രപ്രമുഖന്മാരായ ദേവന്മാരോടും ദേവഗണങ്ങളോടും, മുനിപുംഗവന്മാരോടും ബന്ധുജനങ്ങളോടും കൂടി പുത്രനായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനെ സ്നാനാദികളായി വേണ്ടുന്ന കർമ്മങ്ങൾ എല്ലാം ചെയ്യിപ്പിച്ചു. അനന്തരം, പിതാവായ സോമശേഖരചോളൻ ഭാര്യാസഹിതനായി നീർവീഴ്ത്തിയ കന്യകയായ കാന്തിമതിയെ പുത്രനായ ഉഗ്രനെക്കൊണ്ടു പാണിഗ്രഹിപ്പിച്ചു. അതിന്റെ ശേഷം സർവ്വാഭരണവിഭൂഷിതരും മംഗല്യവസ്ത്രധാരികളും ആയ ആ ദമ്പതികളെ അലംകൃതമായ അമ്പാരിപ്പുറത്തേറ്റി വിവിധവാദ്യത്തിലുള്ള വാദ്യഘോഷങ്ങളോടും സംഗീതനൃത്തകോലാഹലങ്ങളോടും കൂടെ വിവാഹം പ്രമാണിച്ച് അതിമംഗളമായി അലംകരിച്ചു മോടിപിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള മധുരാപുരത്തിലെങ്ങും പട്ടണപ്രദക്ഷിണം ചെയ്യിക്കയും അനന്തരം പാണ്ഡ്യകുമാരനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ട് സർവ്വമംഗളപ്രദമായ സർവ്വമംഗലിംഗനമസ്കാരം നടത്തിക്കയും ചെയ്തതിന്റെ പിന്നെ അകത്തായിൽ കൊണ്ടുപോയി രണ്ടുപേരെയും കൂടെ ഒന്നായിൽ ഇരുത്തി ഗംഗമുതലായ പുണ്യതീർത്ഥങ്ങളിൽ നിന്നും സ്വർണ്ണകലശങ്ങളിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള തീർത്ഥജലങ്ങൾകൊണ്ട് യഥാവിധി അഭിഷേകം നടത്തി, രണ്ടുപേർക്കും ആഭരണങ്ങൾ മുതലായ സമ്മാനങ്ങൾ എല്ലാം നല്കി. അതിന്റെശേഷം വലയാദികളായ മൂന്നായുധങ്ങളെയും സുന്ദരപാണ്ഡ്യൻ പുത്രനായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനു കൊടുത്തു.

ഇപ്പോൾ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ വലയാദികളായ മൂന്നായുധങ്ങളും എന്തെല്ലാമെന്നും അവയെ നല്കുന്നതിനുള്ള കാരണം എന്തെന്നും കൂടെ നിങ്ങൾക്കറിയണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതും കേൾപ്പിക്കാം. വലയാദിമൂന്നായുധങ്ങൾ എന്നത്, വലയവും (വളയും) ശൈലവും (വേലും) ചെണ്ടായുധവും ആണ്. ഇവയെ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനു കൊടുത്തത്, ഹാലാസ്യനാഥൻ പൂർവ്വവിരോധികളായിരുന്ന ദേവേന്ദ്രനോടും, സമുദ്രത്തോടും മഹാമേരുവിനോടും, പുത്രനെക്കൊണ്ടു പകവീട്ടിക്കാനായിരുന്നു. അതിൽ സമുദ്രന്നിരിക്കും അത്യന്തം പാപമായതും, ഹിംസിച്ചുപണികളോടുകൂടിയതും ആയിട്ടുള്ള ആദിത്യന്മാർ പൂർവ്വകാലത്തിൽ മഴപെയ്യാതെ ഇരുന്നതിൽ കോപിച്ചു... ഏതെങ്കിലും ... ഭക്ഷിക്കുന്നതിലും ... ആ ... കയ്യിൽ കൊടുത്തിട്ട് ഇതുകൊണ്ട് നീ ... ഭേദിക്കുക ... സമുദ്രത്തെ ... ചെയ്യുന്നതിനും, ... കരപ്പിടിയിൽ ... അത്യന്തം ... മേരുവിനെ ... വെട്ടിപ്പിളർന്ന് ...

ച്ച് ഇതുകൊണ്ടു സമുദ്രത്തെ അക്രമിക്കേണമെന്നും, അത്യന്തം ഭീഷണവും അത്ഭുതകരവും അഗ്രം വളഞ്ഞതും പ്രകാശയുക്തവും, ദൃഢവും ബലവും ഏറിയതും ഏററവും നീളം കൂടിയതും ശത്രുക്കൾക്കു കാണ്മാൻ സാധിക്കാത്തതുമായ ചെണ്ടായുധത്തെ നല്കീട്ടു ഇതുകൊണ്ട് മഹാമേരുവിനെ ഭേദനം ചെയ്യണമെന്നും അരുളിച്ചെയ്തു.

പിതാവും ഹാലാസ്യനാഥനും ആയ സുന്ദരേശപാണ്ഡ്യൻ ഇതുപ്രകാരം ആയുധങ്ങളിൽ മന്ത്രങ്ങളെയും തന്റെ പൂർവികരങ്ങളായ മന്ത്രത്തെയും പഠിപ്പിക്കയെന്ന് പിന്നെയും, പിന്നെയും പറഞ്ഞു നല്കിയ ബാണാദികളായ മൂന്നായുധങ്ങളെയും ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ ഏററവും ഭക്തിപൂർവം കൈനീട്ടി വാങ്ങിയും കൊണ്ട് പിതൃപാദങ്ങളിൽ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തു.

ഹാലാസ്യനാഥൻ നമസ്കരിക്കുന്ന പുത്രനെ കൈകൊണ്ടെടുത്ത് മാറിലണച്ച് മൂർദ്ധാവിൽ പലപ്രാവശ്യം ചുംബിക്കയും സന്തോഷാശ്രുക്കൾ ധാരമുറിയാതെ പൊഴിക്കുകയും ചെയ്തു കൊണ്ട്; എന്റെ കുമാരനായ ഈ ഉഗ്രൻ ബാലനാണെങ്കിലും വിശ്വൈശ്വര്യപരാക്രമങ്ങൾക്കു ഇരിപ്പിടമായിട്ടുള്ളവനാകയാൽ പാണ്ഡ്യചക്രവർത്തിയായി ഭൂലോകഭരണം ചെയ്യുന്നതിനു സമർത്ഥനാണെന്ന് നിശ്ചയിച്ച് സ്വധാമത്തിൽ പഴയപ്രകാരം വസിപ്പാനായി മനസ്സുവച്ചു.

ഇപ്രകാരം ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശപാണ്ഡ്യൻ അറുപത്തി ആറായിരം വർഷം ഭൂലോകശിവലോകമായ മധുരാപുരത്തിൽ വസിച്ച് ഭൂപരിപാലനം ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം ഭൂഭാരം മുഴുവനും പുത്രശിരോമണിയായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനെ ഏല്പിച്ചിട്ട്, മീനാക്ഷീദേവിയും തന്റെ പ്രിയമഹിഷിയും ആയ തടാതകാദേവിയോടും മന്ത്രിപ്രവരന്മാർ എല്ലാരും അനുചരന്മാരായി അവരെയും മധുരാപട്ടണത്തെ അലങ്കരിച്ചുവന്ന ഭൂതഗണങ്ങളോടും കൂടെ മൂലലിംഗത്തിൽ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തു.

അതിന്റെ ശേഷം ശ്രുതാഗ്രഗണ്യനും ഉഗ്രപരാക്രമിയും പാണ്ഡ്യരാജശ്രേഷ്ഠനും ആയ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ സാമ്രാജ്യപദത്തെ ശങ്കരന്റെ കല്പനപ്രകാരം കയ്യേററ് സർവ്വൈകാര്യവും നീതിനിയമാനുസരണവും അനുകൂലമായി രാജ്യപരിപാലനം നടത്തിത്തുടങ്ങി. ശങ്കരവിശേഷം കൊണ്ട് ഭൂമി മുഴുവൻ ഭക്തിയുക്തിയിൽ ആകുകയും ജനങ്ങൾ സർവ്വൈശ്വര്യസമ്പന്നരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

അല്ലയോ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ശിവഭക്തിപ്രധാനനായ സുന്ദരേശന്റെ അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠമായ ഈ പത്തൊമ്പതാമത്തെ ലീലയെ കേൾക്കുന്നവർക്കും പഠിക്കുന്നവർക്കും ദീർഘായുരാരോഗ്യസമ്പത്തും സന്തതിയും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

൧൯-ാം അദ്ധ്യായം വലയാസ്ത്രായുധപ്രദാനം എന്ന
പത്തൊമ്പതാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

കൈലാസ ഖാണ്ഡ്യം

൧൩-ാം അദ്ധ്യായം.

സിന്ധുരോധനം എന്ന

പതിമൂന്നാമത്തെ ലീല.



അല്ലയോ ആനന്ദവനവാസികളായ മഹർഷിപുംഗവന്മാരേ! ഇനി നിങ്ങൾ സുന്ദരനായകൻ, ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനെക്കൊണ്ടു ശക്തിപ്രയോഗിപ്പിച്ചു് സമുദ്രരോധനംചെയ്ത ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ എന്നിങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തിട്ടു്, യോഗനിഷ്ഠാവേദിയായ കുംഭസംഭവൻ താഴെ പറയുമാറു വീണ്ടും കഥയാരംഭിച്ചു.

ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശപാണ്ഡ്യൻ മീനാക്ഷീദേവിയും തന്റെ മാതാമഹിയുമായ തടാതകാദേവിയോടും അനുചരന്മാരായ ഭൂതഗണങ്ങളോടും ഒന്നിച്ചു് സ്ഥലിംഗത്തിൽ അന്തർദ്ധാനംചെയ്തതിന്റെശേഷം പ്രജാപാലനതൽപരനും ഉഗ്രപരാക്രമിയും ശത്രുജേതാവും നീതിനിപുണനും ധർമ്മിഷ്ഠനും പ്രതാപശാലിയുമായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യമഹാരാജാവു് മന്ത്രശാലികളും തന്ത്രനിപുണന്മാരും രാജ്യഭരണധുരന്ധരന്മാരും ആയ മന്ത്രികളോടുകൂടെ പ്രജകളെ എല്ലാം വഴിപോലെ പരിപാലിച്ചു് നൃപൻ എന്നും എല്ലാവരേയും ഒന്നുപോലെ രഞ്ജിപ്പിച്ചു് രാജാവെന്നും മറ്റുള്ള രാജാക്കന്മാരെല്ലാവരാലും അഭിനന്ദിതനായും ആനന്ദകരനായും ശത്രുക്കളായ എല്ലാ രാജാക്കന്മാരെയും യുദ്ധംചെയ്തു് നിഗ്രഹിച്ചു് ഭൂമി മുഴുവനും തന്റെ കയ്യുകീഴാക്കിയും ഭൂപരിപാലനം നടത്തിവന്നു.

ആ കാലത്തിൽ ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയ വൈശ്യശൂദ്രാദികളായ എല്ലാ ജാതിക്കാരും തങ്ങൾക്കുചിതങ്ങളായ സ്വധർമ്മങ്ങൾ തെറ്റുകൂടാതെ വിധിപ്രകാരംചെയ്തു് സന്തുഷ്ടചിത്തന്മാരായി സർവസമ്പൽസമൃദ്ധിയോടും, ആരോഗ്യാഭിവൃദ്ധിയോടും മനസ്സമാധാനത്തോടും കൂടെ സ്വഗൃഹങ്ങളിൽ അധിവസിക്കുകയും ഭൂമിയാകട്ടെ കൃഷികൾകൊണ്ടും വൃക്ഷങ്ങളായ ഫലവൃക്ഷങ്ങൾകൊണ്ടും സജ്ജനങ്ങളെക്കൊണ്ടും നല്ല ഗോധനങ്ങളെക്കൊണ്ടും ദേവാലയങ്ങളെക്കൊണ്ടും മറ്റും പരിപൂർണ്ണാഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കുകയുംചെയ്തു. മംഗല്യനിധിയും പ്രജാക്ഷേമൈകതല്പരനും ബുദ്ധിയും ആയ ചക്രവർത്തിയുടെ അനുപിതാശേഷംകൊണ്ടു് കടിലതാദികളും, തപസ്വിനിയെയും, ബ്രഹ്മസ്സ്, പുഷ്പങ്ങൾ, സ്ത്രീകൾ ഇവരെയും, ക

ന്ധവാരത്തം, പരശു, കട്ടാര, വ്യജനാദികളേയും കപ്പം, കാഴ്ചയായേയും കൂടാതെ, കചങ്ങളേയും വിഭ്രമങ്ങളും, വനിതാമണികളേയും, പ്രമത്ത, ഭ്രമരങ്ങളേയും, മനോഹരനി, ഗജേന്ദ്രന്മാരേയും കനകരഥം, വൃക്ഷങ്ങളേയും, വജ്രസങ്കീർണ്ണമായ ചിത്രങ്ങളേയും മാലിന്യം ദാരിദ്ര്യത്തെയും, ചോരന്മാരെല്ലാരേയും നിഗ്രഹം, ഇന്ദ്രിയങ്ങളേയും വിഗ്രഹം ശത്രുക്കളേയും കരദസ്ഥാനങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചു. യാഗവേദികൾകൊണ്ടും വിദ്വൽപരിഷത്തുകളെക്കൊണ്ടു പരിപൂർണ്ണങ്ങളായ ഗ്രാമങ്ങൾ അനേകമനേകമായി വർദ്ധിച്ചു. നാളികേരവൃക്ഷങ്ങൾ പനസവൃക്ഷങ്ങൾ ചൂതവൃക്ഷങ്ങൾമുതലായ ഫലവൃക്ഷങ്ങളെക്കൊണ്ടു പൂർണ്ണങ്ങളായ തോട്ടങ്ങൾ നോക്കുന്ന നോക്കുന്ന ദിക്കിലെല്ലാം കാണുമാറായി. ഫലിക്കാത്തതും പൂക്കാത്തതുമായ വൃക്ഷങ്ങളെ ഒരിടത്തും കാണ്മാനില്ല. എന്തിനധികംപറയുന്നു. സസ്യധാന്യസമൃദ്ധവും ഐശ്വര്യയുക്തവും സമാധാനം നിറഞ്ഞതുമായ ജനപദത്തെ ശൌര്യഗാംഭീര്യധൈര്യാദികൾ കൊണ്ടും ഔദാര്യവിനയാദികൾകൊണ്ടും ദുഷ്ടന്മാരുടെനേരെ ആദിത്യനെപ്പോലെ പ്രതാപശാലിയും സാധുക്കളിൽ ചന്ദ്രനെപ്പോലെ സൌമ്യശീലനും അത്യന്തധാർമ്മികനുമായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ ശത്രുക്കളെയെല്ലാം യുദ്ധത്തിൽ നിഗ്രഹിച്ച് പൃഥ്വീപാലനത്തിനു കീഴ്‌വഴക്കി; ഭരണം ചെയ്തു. യാഗങ്ങളും അനവധി നടത്തി. ഉജ്ജ്വലമായ അവന്റെ കീർത്തിയും പ്രതാപവും പതിനാലുലോകത്തിലും ഒരുപോലെ മുഴങ്ങി. ഇങ്ങനെ ഇന്ദ്രനേക്കാളും അനേകായിരം മടങ്ങധികമായ പ്രതാപത്തോടും ഐശ്വര്യത്തോടുംകൂടിയവൻ സർവ്വജനപാലനതല്പരനായി വസിക്കുന്ന കാലത്തിൽ തൊണ്ണൂറ്റിആറു അശ്വമേധം വിധിപ്രകാരം ചെയ്തു.

ഉഗ്രപാണ്ഡ്യന്റെ പലവിധങ്ങളായ പ്രതാപങ്ങളേയും ഐശ്വര്യാതിവൃദ്ധിയേയും പ്രജാപരിപാലനത്തെയും മറ്റുംകണ്ട് ദേവേന്ദ്രൻ വല്ലാതായ അസൂയയും യാതൊരു വിഘ്നവും കൂടാതെ തൊണ്ണൂറ്റിആറു അശ്വമേധങ്ങൾ നടത്തിയ ഇവൻ എന്റെ സ്ഥാനം കയ്യേറുന്നതിന് ഇനി അധികം യാഗങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതില്ലല്ലോ എന്നുള്ള ഭയംവർദ്ധിക്കയാൽ, ഇവൻ വഴിപോലെ പ്രജാപാലനം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാണല്ലോ ഇവന് ഇത്ര അധികം പ്രതാപവും ഐശ്വര്യവും വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും ഇവന്റെ പ്രജാപാലനധർമ്മത്തിനു ഹാനിയെ ഉണ്ടാക്കിയാൽ ഇവന്റെ എല്ലാവലിപ്പങ്ങളും നാമാവശേഷമായിക്കൊള്ളുമല്ലോ എന്നും അതിനു ഉപായന്തരേണ സമുദ്രത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചയച്ച് മധുരാപുരം നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞാൽ സാധിച്ചുകളയാമെന്നും ഉള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ സമുദ്രത്തെ വരുത്തി, അന്നിരം ഒന്നുപോലെ മനോവേഗങ്ങളായ കല്ലോലമാലകളോടും മറ്റേതമായ ജലപ്രവാഹത്തോടുംകൂടെ അമരാവതിയെക്കാളും അതിമനോഹരവും ഐശ്വര്യം നിറഞ്ഞതുമായ മധുരാപുരിയിൽചെന്ന് ഉഗ്രപാണ്ഡ്യന്റെ ആ പട്ടണത്തെ നശിപ്പിക്കേണമെന്നാജ്ഞാപിച്ചു.

സമുദ്രം ഇന്ദ്രന്റെ ആജ്ഞയെ യഥോചിതംപൂർവ്വം ബഹുമാനിച്ചു ശിരസാവഹിച്ചുകൊണ്ട് മധുരാനഗരത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ അല്പം പോലും അ-

ച്ചൂടാനിക്കാതെ മധുരാപുരത്തെ ആക്രമിക്കാനായി സംഭ്രമത്തോടുകൂടെ പുറപ്പെട്ട് അത്യുഗ്രസമയങ്ങളോടായി മധുരാപുരത്തെ വളഞ്ഞു. ഭയങ്കരങ്ങളായ കല്ലോലങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഘോഷം ചെയ്യുന്ന ശബ്ദം കേട്ട് പട്ടണവാസികൾ എല്ലാവരും ഞെട്ടി എഴുന്നേറ്റ് അപാരമായ പരിഭ്രമത്തോടുകൂടെ നാലു വഴിക്കും പാച്ചിൽ തുടങ്ങി. കല്ലോലമാലകളാകുന്ന അനേകായിരം ആയതങ്ങളായ കരങ്ങളെ നീട്ടി ചന്ദ്രമണ്ഡലംവരെ പൊങ്ങിനിന്ന് അത്യാപൽക്കരമായ നിറത്തോടുകൂടിയ സമുദ്രപ്രവാഹത്തെക്കണ്ടാൽ അനേകായിരം കരങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു രാക്ഷസൻ കബളീകരണപ്രിയനായി സകലജനങ്ങളെ എല്ലാം ഒന്നോടെ വിഴുങ്ങി തന്റെ വിശപ്പടക്കാനായി വരുംപടിക്ക് അട്ടഹാസവും ചെയ്തുവരികയാണോ എന്ന് ആരും ശങ്കിച്ചുപോകും. കാളമേഘംപോലെ ഒരു നിറത്തോടുകൂടിയ ചന്ദ്രവിഗ്രഹത്തെയെന്നപോലെ ആ സമുദ്രം പ്രകാശമാനമായ മധുരാപട്ടണത്തിന്റെ പ്രാന്തങ്ങളും തന്റെ ഉദരാന്തരത്തിലാക്കി. കൽക്കോട്ടകളും വന്മതിലുകളും കൂടി ഇടിഞ്ഞുപോയി മധുരാപുരത്തിന്റെ പ്രാകാരങ്ങളും സമുദ്രാക്രാന്തമായി തിരകളും ജനങ്ങളും സംഭ്രമിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ, ചൊക്കപ്പെരുമാൾ സ്വന്തം കരുണാനിധിയും ഭക്തവാത്സല്യനുമായ ഭഗവാൻ സമുദ്രത്തിന്റെ ഉപദ്രവത്തിൽനിന്നു മധുരാപുരവാസികളെ രക്ഷിപ്പാനായി ഒരു സിംഹാസനത്തിൽ ആവിർഭവിച്ച് ദേവിയോടുകൂടെ ശ്രീകോവിലിൽ ഇരുന്നരുളുന്ന ഉഗ്രപാണ്ഡ്യന്റെ സമീപത്തിൽ ചെന്ന് സ്വപ്നത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

ഭാഗ്യവാനായ രാജാവേ! നീ എഴുന്നേല്ക്കുക! എഴുന്നേല്ക്കുക! നിന്റെ പുരത്തെ സമുദ്രം ഇതാ ആക്രമിക്കുന്നു, ഭയങ്കരമായ നിന്റെ പ്രജകൾ നാലുവഴിക്കും പലായനം തുടങ്ങി. പ്രജകൾക്കുണ്ടായിരിക്കുന്ന സങ്കടത്തിന് നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കാതെ ഉറങ്ങുന്ന നീ എന്തൊരു രാജാവാണ്. കഷ്ടത്തിൽ നിന്നും പ്രജകളെ രക്ഷിക്കുന്നവനാണ് രാജാവെന്നത്. പ്രജകൾക്കു സംഭവിച്ച ആപത്തുകളെപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കാതെ നിദ്രാസുഖം അനുഭവിക്കുന്നവർ രാജാവും ആകുന്നില്ല. ജലങ്ങളാകുന്ന വസ്ത്രങ്ങളെയും മത്സ്യങ്ങളാകുന്ന ആയുധങ്ങളെയും കല്ലോലമാലകളാകുന്ന കരങ്ങളിൽ ധരിച്ചുകൊണ്ട് പ്രവാഹങ്ങളാകുന്ന കാലാൾപടകളോടും കപ്പലുകളാകുന്ന തേരുകളോടും തിമിംഗിലം മുതലായ ആനകളോടും കൂടെ യുദ്ധത്തിനായി വന്നാക്രമിക്കുന്ന സമുദ്രത്തോടു എതിരിടുന്നതിനു എന്റെ സഹായമുള്ളപ്പോൾ നീ ഒട്ടും തന്നെ ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല. അതിവേഗത്തിൽ എഴുന്നേറ്റു പോയി ശത്രുക്കളിൽ ഇന്ദ്രപ്രസാദിതമായ സമുദ്രത്തിന്റെ ആക്രമണത്തെ തടുത്തുകൊള്ളുക. ഇന്ദ്രൻ ഏറ്റവും ക്രൂരമായ സമുദ്രത്തെ അയച്ചിരിക്കുന്നു. സമുദ്രത്തെ തടുക്കുന്നതിനുള്ള വഴിയും എന്റെ കാരുണ്യം നിനക്കു ഞാൻതന്നെ പറഞ്ഞുതരാം. പണ്ട് ഞാൻ നിനക്കു തന്നിട്ടുള്ള വേലിനെ എടുത്തു സമുദ്രത്തിൽ എറിയുക. അപ്പോൾ മുതൽ സമുദ്രം നശിക്കുന്നതായി പിൻവാങ്ങും. ഒട്ടും താമസിക്കാതെ വേഗം തന്നെ എ

ഴുന്നേറ്റുപോയി അപ്രകാരം ചെയ്യുക. കാലതാമസം നേരിട്ടാൽ മധുരാപുരം മുഴുവനും സമുദ്രം നശിപ്പിച്ചുകളയും.

പരമശിവൻമേൽപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ട് ഉഗ്രപാണ്ഡ്യന്റെ നെറ്റിയിൽ തൊട്ട് തേച്ച് തൃക്കൈകൊണ്ടുതന്നെ കുലുക്കി ഉണർത്തിയുംവച്ചു മിന്നൽക്കൊടിപോലെ മറഞ്ഞുകളഞ്ഞു.

ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ ഉടൻതന്നെ കിടക്കയിൽനിന്നും ചാടി എഴുന്നേറ്റു മന്ത്രികളെ വരുത്തി വിവരം പറഞ്ഞു. ശിവഭക്തന്മാരും കാര്യസമർത്ഥന്മാരുമായ മന്ത്രികൾ അതു കേട്ട് അത്യന്തം അത്ഭുതപ്പെടുകയും സ്വപ്നത്തിൽ വന്നതും കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞതും ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരമൂർത്തിതന്നെയാണെന്നു അഭിപ്രായപ്പെടുകയും അതിവേഗത്തിൽ പോയി ശൂലം പ്രയോഗിച്ച് സമുദ്രാക്രമണത്തെ തടുക്കണമെന്നു ജാഗ്രതപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ ഉടൻ തന്നെ ശൂലവും കയ്യിലെടുത്ത് സുന്ദരേശ്വരാജ്ഞയേയും വിചാരിച്ചു വിചാരിച്ച് ഏകാകിയായി സമുദ്രസന്നിധാനത്തിലേക്കു തിരിച്ചു. കല്ലോലമാലകളുടെ സംഘട്ടനം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഭേരീനിനാദത്തോടും ക്ഷീരതുല്യങ്ങളാകുന്ന ഫേനസമൂഹങ്ങളോടും, ജലപ്രവാഹസംവൃദ്ധമാകുന്ന ശംഖനിനാദത്തോടും മററും സകലഗ്രസനത്തിനായി വന്നടുക്കുന്ന സമുദ്രത്തിന്റെ അടുക്കൽ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ എത്തിയ അവസരത്തിൽ അനുഗ്രഹത്തിന്റെ പിതാവായ ഹാലാസ്യനാഥൻ വീണ്ടും ഒരു സിദ്ധന്റെ വേഷമെടുത്ത് അവിടെ നിന്നുകൊണ്ട് കരുണാപൂർണ്ണമായ കടാക്ഷം കൊണ്ടു ശക്തിയെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനാജ്ഞാപിച്ചു.

ഉടൻതന്നെ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ അംബുനിധിയുടെ ജലപ്രവാഹവേഗത്തെ തടുക്കാനായി സുവർണ്ണകിങ്കിണീജാലകോലാഹലങ്ങളെക്കൊണ്ട് അത്യന്തം വിശേഷമായതും കല്പാന്തകാലാഗ്നിയെക്കാളും അത്യന്തം ജാജ്വല്യമാനമായ ജ്വാലാമാലകളോടുകൂടിയതും മഹാഭയങ്കരവുമായ ശക്തിയെ സിന്ധുമദ്ധ്യത്തിൽ എറിഞ്ഞു. അപ്പോൾ മുതൽ സമുദ്രത്തിന്റെ പ്രവാഹശക്തി കുറയുകയും കയറിയസ്ഥലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ജലം വററി പുറകോട്ടു നീങ്ങുകയും ചെയ്തു. സമുദ്രം മധുരാപുരത്തിൽനിന്നും അകന്നതിനെകണ്ട് സന്തുഷ്ടനായ സുന്ദരേശ്വരൻ വീണ്ടും സിദ്ധരൂപത്തിൽ വന്ന് പുത്രനായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യന് വളരെവളരെ വരങ്ങൾ എല്ലാംനൽകി തൃപ്തികൊണ്ടുതന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചു. അനന്തരം സിദ്ധരൂപിയായ ഭഗവാൻ കോടി ചന്ദ്രപ്രകാശത്തിന് തുല്യമായ ജ്യോതിർമ്മയരൂപം ധരിച്ചു എല്ലാവരുംകാണത്തക്കവണ്ണം ആകാശമാർഗ്ഗത്തിൽകൂടെ പോയി മൂലലിംഗത്തിൽ അന്തർദ്ധാനംചെയ്തു. ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ ആ അത്ഭുതസംഭവംകൊണ്ട് ഇതിനുമുമ്പില്ലാത്ത ഭക്തിയോടുകൂടെ മന്ത്രികളുമൊന്നിച്ച് മൂലലിംഗാന്തികം പ്രാപിച്ചു പലപല പ്രകാരത്തിൽ സ്തുതിക്കയും, വന്ദിക്കയും,പൂജിക്കയും മററും ചെയ്തു. അന്നു മുതൽ മൂലലിംഗത്തിന്റെ പുരോഭാഗത്തുതന്നെ സമുദ്രാന്തികം വരെ എറവു

വിശാലവും സമസ്ത സസ്യസമ്പൂൎണ്ണവും ആയ ക്ഷേത്രവും മഹാ വിശാലവും, ഗംഭീരവും ആയ തടാകവും അടങ്ങിയ ഒരു വലിയ ഭൂമിയെ ഹാലാസ്യനാഥനു പ്രദാനംചെയ്തു.

അല്ലയൊ മഹൎഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരെ! ഹാലാസ്യനാഥനായ പരമശിവന്റെ ഈ പതിമൂന്നാമത്തെ ലീലയെ പഠിച്ചാലും കേട്ടാലും അഖിലസമ്പത്തുകളുമുണ്ടാകുമെന്നു മാത്രമല്ല സൎവ്വവിധത്തിലുമുള്ള ആപത്തുകൾ എല്ലാം നശിക്കയും അവസാനകാലത്തു മോക്ഷം ലഭിക്കയും ചെയ്യുന്നതാണു.

൧൩-ാം അദ്ധ്യായം സിദ്ധസാധനം എന്ന

പതിമൂന്നാമത്തെലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

ക്ഷേത്രകാണ്ഡം.

൧൪-ാം അദ്ധ്യായം

ഇന്ദ്രമൌലിഭഞ്ജനം എന്ന

പതിനാലാമത്തെലീല.



കണ്ടനിധിയും കരുണാസാഗരനും ആയ ഹാലാസ്യനാഥൻ തന്റെ പുത്രനായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനെക്കൊണ്ടു ദേവേന്ദ്രന്റെ മൌലിഭഞ്ജനം ചെയ്യിച്ചതിനെ കുറിച്ചു ഞാൻ നിങ്ങളോടു വിസ്താരമായി പറയാം, ചെവിതന്നുകേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! എന്നിങ്ങനെ മഹൎഷിശ്രേഷ്ഠനായ കുംഭസംഭവൻ സിദ്ധാദിമഹൎഷികളെവിളിച്ചു പറഞ്ഞിട്ട് വീണ്ടും കഥയാരംഭിച്ചു.

അല്ലയൊ താപസശ്രേഷ്ഠന്മാരെ! പാണ്ഡ്യഭൂപതിമാരും ദേവേന്ദ്രനും തമ്മിൽ പൂൎവ്വവൈരമുള്ളതാണ്. അവർ തമ്മിൽ വിരോധമുണ്ടാകുന്നതിനുള്ള കാരണമെന്താണെന്നു ദേവകളും മഹൎഷികളുംപോലും അറിയാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. ഇതിന്റെ രഹസ്യം എന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കേണമെന്നു വിചാരിച്ചു് ഞാൻ ഒരു ദിവസം എന്റെ ഇഷ്ടദേവനായ ഷഡാനനമൂൎത്തിയോടു പ്രാൎത്ഥിച്ചു. അതുവരെയും അത്യന്തം നിഗൂഢമായിരുന്ന ആ രഹ

സ്സും ഭക്തവത്സലനായ കുമാരദേവൻ പിന്നെ കേൾപ്പിച്ചു. ആ വിഷയം അത്യന്തം രഹസ്യമെങ്കിലും ദേവകഥാശ്രവണകുതുകികളായ നിങ്ങളെ ഞാനും കേൾപ്പിക്കാം.

പണ്ടൊരുകാലത്തിൽ ചോളം, ചേരം, പാണ്ഡ്യം ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ മൂന്നിലും ഒരുപോലെ നവഗ്രഹങ്ങളുടെ വക്രഗതികൊണ്ടു വർഷം ഇല്ലാതെ ആയി നദികളും ആ രാജ്യങ്ങളിലെങ്ങും തൊട്ടുകുടിപ്പാൻപോലും വെള്ളമില്ലാതായെന്നുമാത്രമല്ല ധാന്യങ്ങളും സസ്യങ്ങളും വൃക്ഷലതാദികളും എല്ലാം നശിക്കുകയും ചെയ്തു. അത്യുഷ്ണംകൊണ്ടു് മലകളും മൃഗങ്ങളും വനങ്ങളും എല്ലാം കാട്ടുതീകേറി നശിക്കുകയും, പക്ഷിമൃഗാദികൾപോലും ഇല്ലാതാവുകയും ക്ഷാമംകൊണ്ടു് മനുഷ്യരെല്ലാം കൃശന്മാരും രോഗപീഡിതന്മാരാകുകയും ചെയ്തു. ഭക്ഷണത്തിനു പുല്ലുപോലും ഇല്ലാതാവുകയാൽ ഗോധനങ്ങളെല്ലാം നശിച്ചു. അത്യന്തം ജനനിബിഡിതവും ഐശ്വര്യമേറിയതും സുഭിക്ഷവും ആയിരുന്ന വിശാലങ്ങളായ മൂന്നുപ്രധാനരാജ്യങ്ങളും ഒന്നുപോലെ ഇങ്ങനെ മഴയില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെടുന്നതിനെക്കണ്ടു് അത്യന്തം സന്താപമഗ്നന്മാരായ ചോള, ചേര, പാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാർ മൂന്നുപേരുംകൂടെ ഒരു സ്ഥലത്തു കൂടി ആലോചിച്ചതിൽപിന്നെ വർഷമില്ലായ്മയുടെ കാരണമെന്തെന്നറിയുന്നതിനായി മലയാചലശൃംഗത്തിൽ ഉള്ള പർണ്ണശാലയിൽ, ഏകാന്തവാസിയും, കശ്യപാത്മജമുനിയും, കാലകാലനും, കപാലിയും, കാമക്രോധാദിരഹിതനും കുംഭസംഭവനായ മഹാമുനിയായ കവിതാരത്നപ്രഭാവവും കാന്തികാന്തശരീരനും, പരമേശ്വരസേവനതൽപരനും, കാമദഹനനും, ഈശ്വരനും, ചിന്താതീതനും, മഹാലിംഗസ്വരൂപിയും, നിരന്തരമായ സുഖപ്രാപ്തിക്കായി, പുരന്ദരൻ തുടങ്ങിയുള്ള അമരന്മാരാൽപ്പോലും ചിന്ത്യമാനങ്ങളായ പാദാംബുജങ്ങളോടുകൂടിയവനും സദാനന്ദസ്വരൂപനുമായ പരമശിവനെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു വസിക്കുന്ന അഗസ്ത്യന്റെ സന്നിധാനത്തിൽചെന്നു വൃഷ്ടിയില്ലായ്മകൊണ്ടുണ്ടായ സങ്കടങ്ങൾ എല്ലാം അറിയിച്ചു. ഞാൻ ഇങ്ങനെ വൃഷ്ടിയില്ലാതെ ഇരിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണമെന്താണെന്നു ജ്ഞാനദൃഷ്ടികൊണ്ടു നോക്കിയപ്പോൾ നവഗ്രഹങ്ങളുടെ വക്രഗമനംകൊണ്ടാണെന്നു കാണുകയാൽ ഞാൻ ആ രാജപുംഗവന്മാരോടു്, അല്ലയോ ചോളചേരപാണ്ഡ്യന്മാരേ! വക്രഗതിയോടുകൂടിയ ശുക്രനെ പുറകിൽ ആക്കീട്ടു് അതിരൂക്ഷം ചൊവ്വായും മുമ്പേനടക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു് ഇപ്പോൾ മഴപെയ്യാത്തതു്: ഇപ്രകാരമുള്ള വിപരീതഗതി പന്ത്രണ്ടു സംവത്സരത്തോളവും ഉണ്ടായിരിക്കും. അതുവരെയ്ക്കു മഴപെയ്യുകയും ഇല്ല. എങ്ങനെയായാലും അനാവൃഷ്ടിമൂലം ഉള്ള നിങ്ങളുടെ ദുഃഖപരിഹാരത്തിന്നായി ഞാൻ ഒരു ഉപായംപറയാം. അതുമറ്റൊന്നും അല്ല. മനുഷ്യരുടെ അപേക്ഷകളെ ശ്രവിക്കുന്നതിൽ വളരെ തല്പരനുമുള്ളവനും ബുദ്ധിശാലികൾക്കും മുമുക്ഷുക്കൾക്കും ഒരുപോലെ ഭോഗമോക്ഷങ്ങളെ പ്രദാനംചെയ്യുന്നവനും അനാദ്യന്തനായവൻ മഹാപാപപീഡിതന്മാർക്കും മഹാരോഗപീഡിതന്മാർക്കും മഹാദാരിദ്ര്യപീഡിതന്മാർക്കും കാമദവും മോക്ഷദവും ഒന്നുപോലെ ലഭിക്കുവാനായി

ൽ നിങ്ങൾപോയി അദ്ദേഹത്തെ സേവിക്കണമെന്നുള്ളതാണ്. കാമപാശ ബന്ധിതനായ ഇന്ദ്രൻ നാരദനോട് നിത്യാമൃതസ്നാനപ്രിയനും സദാശിവസ്വരൂപി തമായ ഹലാഹലവിഷത്തെ പാനംചെയ്തതും ത്രിപുരന്മാരെ വധിച്ച് മൂന്നു ലോകത്തെയും രക്ഷിച്ചതും ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരമൂർത്തിയാണ്. ദേവന്മാരും സിദ്ധസാദ്ധ്യന്മാർ എല്ലാം അദ്ദേഹത്തെ സേവിച്ചതുകൊണ്ടാണ് സകല കാമങ്ങളെയും സാധിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങളും പോയി ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരനെ സേവിച്ച് അനാവൃഷ്ടിമൂലമായിട്ടുള്ള സങ്കടത്തിന് പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കുവിൻ എന്നുപറഞ്ഞു.

ദേവപുംഗവന്മാർ അതുകേട്ട് ഏതുപ്രകാരത്തിലാണ് ഞങ്ങൾപോയി ഹാലാസ്യനാഥനെ സേവിച്ചു സന്തോഷിപ്പിക്കേണ്ടതെന്നുകൂടി അരുളിച്ചെയ്യണമെന്ന് എന്നോടപേക്ഷിച്ചു.

ഞാൻ അതുകേട്ട ഉടൻതന്നെ പരമശിവപ്രസാദത്തിനു ഏറ്റവും ഉത്തമമായ സോമവാരവ്രതാനുഷ്ഠാനങ്ങളെ അവർക്കുപദേശിച്ചുകൊടുത്തു. വ്രതപ്രഭാവങ്ങളെക്കേട്ട അത്യന്തം സന്തുഷ്ടന്മാരായ അവർ ഉടൻതന്നെ എന്നോടുയാത്രയുംചോദിച്ചുപുറപ്പെട്ട് ഹാലാസ്യത്തിൽപോയി ഹേമപത്മാകരത്തിൽ ഇറങ്ങി വിധിപ്രകാരം സ്നാനംചെയ്തു, ഭസ്മരുദ്രാക്ഷധാരികളായും അതതിത്തു നിത്യകൃത്യങ്ങൾഎല്ലാം നടത്തി ശിവപ്രീതിക്കു കാരണമായിട്ടുള്ളതും ശിവവ്രതങ്ങളിൽവെച്ചു ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതുമായ സോമവാരവ്രതത്തെ അനുഷ്ഠിച്ച് സുന്ദരേശ്വരമൂർത്തിയുടെ സന്നിധിയിൽ അനവധിതവണ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമംചെയ്യുകയും സ്തോത്രഗാനങ്ങൾകൊണ്ടു സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്തിട്ട വൃഷ്ടി ഉണ്ടാവാനായി വളരെയെല്ലാംപ്രാർത്ഥിച്ചു.

ഉടൻതന്നെ സുന്ദരേശ്വരന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം മധുരമായ സ്വരത്തിൽ, അല്ലയോ ദേവകളേ! വൃഷ്ടിക്കധിപൻ മേഘേന്ദ്രനാണ്. നിങ്ങൾ പോയി അദ്ദേഹത്തോടു സങ്കടംപറഞ്ഞാൽ അനാവൃഷ്ടിമൂലമുണ്ടായിട്ടുള്ള നിങ്ങളുടെ എല്ലാവിധസങ്കടങ്ങളെയും അദ്ദേഹം പരിഹരിക്കും. എന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം അവിടെപ്പോയാൽ നിങ്ങൾക്ക് ഒരിക്കലും കാര്യം സിദ്ധിക്കാതെ ഇരിക്കയില്ല. ദേവലോകത്തിൽ പോകുന്നതിനായി വാഹനാദികളെയും ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു നൽകാം എന്നിങ്ങനെ ദേവകൾക്ക് അത്യന്തം സന്തോഷപ്രദമായ ഒരു അശരീരിവാക്യം ആകാശത്തിൽ മുഴങ്ങി.

ഈ ആശ്ചര്യമായ അശരീരിവാക്യംകേട്ട സന്തുഷ്ടചിത്തന്മാരായ ദേവപുംഗവന്മാർ ഉടൻതന്നെ ആകാശമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ മേഘേന്ദ്രസന്നിധാനത്തെ പ്രാപിച്ചു. കാലതാമസമെന്യേ ഈ ദേവകളോടുകൂടെ അഗസ്ത്യനും അവിടെയുണ്ടാകുമെന്ന മുൻകൂട്ടി ജ്ഞാനചക്ഷുസ്സുമൂലം മനസ്സിലാക്കീട്ടുണ്ടായിരുന്ന മേഘേന്ദ്രൻ ഇവർ മൂന്നുപേർക്കും ഇരിക്കുന്നതിനായി തന്റെ വീരസിംഹാസനത്തിനു സമീപത്തിൽ അതിമനോഹരങ്ങളും ചെറുതായ മൂന്നുപീഠങ്ങളും ഒരുക്കിയിട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ചൊല്ലുപ്രകാരം ചെന്നവരും മേഘേന്ദ്രന്റെ അടുക്കൽ എത്തിയ ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ ഭക്തിപൂർവ്വംവന്ദിച്ചിട്ട് അവിടെ കിട

ന്നിരുന്ന രണ്ടുപീഠങ്ങളിൽ ഉപവേശനംചെയ്തു. പാണ്ഡ്യഭൂപന്മാരുടെ ദേവേന്ദ്രനെ വന്ദിക്കാതെയും മറ്റേതും ഉപചാരമായി മുൻകൂട്ടിപ്പെടുത്തിച്ചിട്ടിരുന്ന ഉന്നതം കുറഞ്ഞ പീഠത്തിൽ ഇരിക്കാതെയും ദേവേന്ദ്രൻ ഇരിക്കുന്നതായ മറെറാരു സിംഹാസനത്തിൽ കയറിയിരുന്നു. ദേവേന്ദ്രൻ അതുകണ്ടിട്ട്, യാതൊരു അപ്രീതിയും കാണിക്കാതെ വളരെ സന്തോഷഭാവത്തിൽ രാജാക്കന്മാരെ നോക്കി വന്നകാര്യം എന്തെന്നുചോദിച്ചു. ചേരരാജാവും ചോളരാജാവും അതുകേട്ട് ദേവേന്ദ്രനോട് വളരെ വളരെ ചാടുവചനങ്ങൾ പറഞ്ഞതിന്റെശേഷം സ്വദേശങ്ങളിൽ വർഷമില്ലാത്തതിനാൽ ജീവജാലങ്ങൾ എല്ലാം അത്യധികം കഷ്ടപ്പെടുന്നെന്നും അതിന്നൊരു നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കാനായി അങ്ങേ ശരണംപ്രാപിച്ചിരിക്കയാണെന്നും മറ്റും വളരെയെല്ലാം അപേക്ഷിച്ചുപറഞ്ഞു.

ദേവേന്ദ്രൻ ഉടൻതന്നെ മേഘങ്ങളെവിളിച്ച് ചോളചേരരാജ്യങ്ങളിൽ വർഷിക്കാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. മൗനിയായ പാണ്ഡ്യഭൂപൻ അഭിമാനംമൂലം സ്വദേശത്തിലെ വൃഷ്ടിയെപ്പറ്റി യാതൊന്നുംപറഞ്ഞില്ല. ദേവേന്ദ്രന് അതുകൊണ്ട് പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ പേരിൽ വലിയ അസൂയതോന്നുകയാൽ ചോളചേരഭൂപന്മാർക്ക് ഭാരംകുറഞ്ഞതായ ആഭരണങ്ങളും പാണ്ഡ്യരാജാവിന് എടുക്കാൻ സാധിക്കാത്തവണ്ണം ഏറ്റവും ഭാരമുള്ള ഹാരവുംസമ്മാനമായികൊടുത്തു. അപ്രകാരം ചെയ്തത് പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെമേൽ ദേവേന്ദ്രന് തോന്നിയ അസൂയകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശക്തിയെ പരീക്ഷിക്കണമെന്നുവിചാരിച്ചിട്ടായിരുന്നു. താൻസമ്മാനമായി നൽകിയ ഏറ്റവുംഭാരമേറിയ ആ മുത്തുമാല പാണ്ഡ്യഭൂപൻ പുഷ്പമാലയെന്നപോലെ ധരിച്ചതിനാൽ ഖേദവും അസൂയയുമേറിയിരുന്നാലിന്ദ്രൻ അത്യന്തംവിസ്മയത്തോടുകൂടെ പാണ്ഡ്യഭൂപനോടായിട്ട്, അല്ലയോ പാണ്ഡ്യരാജ! ഭവാന്റെ ഹാരധാരണം ഞാൻ സമ്മതിച്ചു. അവിടുന്ന് ഉഗ്രവിക്രമൻതന്നെയെന്നുള്ളതിനും യാതൊരുസംശയവും ഇല്ല. ഇന്നുമുതൽ അങ്ങേക്കു ഹാരധാരിപാണ്ഡ്യനെന്നും, സ്വർണ്ണപാണ്ഡ്യനെന്നും ഉള്ള അപരനാമധേയങ്ങൾ കൂടി ഉണ്ടാകും.

ദേവേന്ദ്രൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതിന് സമാധാനമായി പാണ്ഡ്യരാജാവ് ചില ചാടുവാക്യങ്ങൾ ദേവേന്ദ്രനോടും പറഞ്ഞു. അനന്തരം ദേവേന്ദ്രൻ എല്ലാവർക്കും യാത്രപറഞ്ഞു. ചോളചേരപാണ്ഡ്യഭൂപന്മാർ അവരവരുടെ രാജ്യങ്ങളിലേക്കുപോയി. ഇന്ദ്രന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം, ചേരരാജ്യത്തിലും ചോളരാജ്യത്തിലും വർഷം ഉണ്ടാവുകയും, അവിടെ സസ്യാദികളും ധാന്യങ്ങളും വേണ്ടതിലധികം വർദ്ധിക്കയും ജനങ്ങൾ എല്ലാം പരിപൂർണ്ണതൃപ്തരാവുകയും ദാരിദ്ര്യം സുഭിക്ഷപ്രകാരം തീരെ നശിക്കുകയും നാനാവിധമായ ഐശ്വര്യവും ചെയ്തു.

നേരെമറിച്ച്, പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിൽ ഒരു പൊടി മഴപോലും ഉണ്ടായില്ല. പാണ്ഡ്യഭൂപൻ അതുകൊണ്ട് വലിയ വ്യസനവും ഉത്കണ്ഠയും ഉ

ഞാനാണെങ്കിലും തന്റെ ധനം വിട്ടതിനുള്ള വിചാരത്താൽ ആ വിഷയത്തിൽ മൌനമുദ്രയെ ഭഞ്ജിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല താൻ ദേവേന്ദ്രനെക്കാൾ ബലവാനായിട്ടും, തന്റെ രാജ്യത്തിൽ മഴയുണ്ടായില്ലല്ലോ എന്നുവിചാരിച്ച് അല്പം പോലും ചാഞ്ചല്യപ്പെട്ടതും ഇല്ല. ധീരന്മാരായ ഉത്തമപുരുഷന്മാരുടെ സ്വഭാവം ഇങ്ങനെയാണ്. അല്ലയോ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരെ! അന്നുമുതൽക്കാണ് ദേവേന്ദ്രനും പാണ്ഡ്യഭൂപന്മാരും തമ്മിൽ ശത്രുത്വം ആരംഭിച്ചത്.

മഹർഷിമാർ ഇതുകേട്ട് വീണ്ടും അഗസ്ത്യമഹർഷിയെ നോക്കി, വിരോധകാരണം ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായി. മഴയില്ലാത്തതിനു പരിഹാരമായി പാണ്ഡ്യഭൂപൻ പിന്നീടെന്താണു ചെയ്തതെന്നുകൂടി ഞങ്ങൾക്കറിയണമെന്നാഗ്രഹമുണ്ട്; കരുണാശാലിയായ നിന്തിരുവടി അതുംകൂടി ഞങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുതരണമെന്നപേക്ഷിച്ചു.

അഗസ്ത്യമഹർഷി ഇതുകേട്ട്, പാണ്ഡ്യഭൂപതി വിട്ടില്ല. ആ മത്സരത്തിൽ ദേവേന്ദ്രനെത്തന്നെ അദ്ദേഹം തോല്പിച്ചു. അദ്ദേഹം ദേവലോകത്തിൽ നിന്നു വന്നതിനുശേഷം ഒരു നായാട്ടു നിശ്ചയിച്ച്, അനവധി നായാടികളോടും, സൈന്യങ്ങളോടും, നായാട്ടിനു ഉചിതങ്ങളായ വാഹനങ്ങളോടും, ആയുധങ്ങളോടും കൂടെ കാട്ടിലേക്കു പോയി സമീപത്തിലുള്ള വനങ്ങളിൽ എല്ലാം സഞ്ചരിച്ചതിൽ മൃഗങ്ങളെ കിട്ടാത്തതുകൊണ്ട് മൃഗങ്ങളെ അന്വേഷിച്ച് അന്വേഷിച്ച് മലയാചലത്തിൽ എത്തി അവിടെയുള്ള ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളെ വേട്ടയാടി മൃഗയാവിനോദത്തിൽ ഉല്ലാസചിത്തനായിരിക്കുമ്പോൾ, പുഷ്കലാവർത്തകം തുടങ്ങിയ നാലുമേഘപ്രധാനികളെയുംകണ്ട് ഭൃത്യന്മാരെക്കൊണ്ട് പിടിച്ചുകെട്ടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി കാരാഗൃഹത്തിൽ അടച്ചു.

ദേവേന്ദ്രൻ ഈ വിവരം അറിഞ്ഞ് അത്യന്തം ഉഗ്രമായ അമർഷത്തോടുകൂടെ യുദ്ധസന്നദ്ധനായി മധുരയിൽ എത്തി പാണ്ഡ്യഭൂപതിയെ യുദ്ധത്തിനുവിളിച്ചു.

പാണ്ഡ്യരാജാവായ ഉഗ്രൻ ഇതുകേട്ട്, ഒട്ടുംതന്നെ ഭയവും ചാഞ്ചല്യവും കൂടാതെ ഉടൻതന്നെ സുന്ദരേശസന്നിധാനത്തിൽ പോയി മീനാക്ഷീസമേതനായ മൂലലിംഗത്തെ പ്രദക്ഷിണംവെച്ച് നമസ്കരിച്ച് യുദ്ധത്തിനു പുറപ്പെടാനായി ഒരുക്കിക്കൊണ്ട് വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്ന മീനലാഞ്ഛിതമായ തന്റെ രഥത്തിൽ ആയുധപാണിയായി ആരോഹണംചെയ്ത് ദേവേന്ദ്രന് അഭിമുഖമായി ചെന്നു നിന്നുകൊണ്ട് യുദ്ധം ആരംഭിച്ചു. അവർ അനവധി ദിവ്യാസ്ത്രങ്ങളും അന്യോന്യം വർഷിച്ചു. അവരുടെ ശസ്ത്രാസ്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഭൂമിയും ആകാശവും ഒന്നുപോലെ മൂടി. ഇടിയും പോലെയുള്ള ജ്യാനാദങ്ങളും, പടഹധ്വനിയും അട്ടഹാസവും മറ്റുംകൊണ്ട് അഷ്ടദിഗ്ഗജങ്ങളുടെ കർണ്ണരന്ധ്രങ്ങൾ പോലും അടഞ്ഞു. പൊടിയിളകി ഭൂമിയും ആകാശവും തിരിച്ചറിയാൻ പാടില്ലാതെ ആയി. സൂര്യബിംബവും മൂടി.

മേഘങ്ങൾ പെരുമഴപെയ്യുന്നതുപോലെ അവർ രണ്ടുപേരും അന്യോന്യം ആഗ്നേയാസ്ത്രം, ഗന്ധർവ്വാസ്ത്രം, ആസുരാസ്ത്രം, വരുണാസ്ത്രം, വായവ്യാസ്ത്രം, ബ്രഹ്മാസ്ത്രം, നാരായണാസ്ത്രം മുതലായ പലതരം ബാണങ്ങളും, അയയ്ക്കുകയും പ്രത്യസ്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട്, ഖണ്ഡിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു വളരെ നേരത്തോളവും യുദ്ധംചെയ്തിട്ടും രണ്ടുപേർക്കും അല്പംപോലും ക്ഷീണമുണ്ടായില്ല.

അനന്തരം രണ്ടുപേരും ഒരേ അവസരത്തിൽ ഓരോ ബാണങ്ങളെ അന്യോന്യം അയച്ചു. അതിൽ ദേവേന്ദ്രൻ അയച്ച ബാണംകൊണ്ടു ഉഗ്രപാണ്ഡ്യന്റെ വില്ലുമാത്രം മുറിയുകയും, ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ അയച്ച ബാണംകൊണ്ട് ദേവേന്ദ്രന്റെ വില്ലും ആവനാഴിയും ഭേദിച്ചുപോവുകയും ചെയ്തു. തന്റെ വില്ലും ആവനാഴിയും നശിച്ചുപോയതുകൊണ്ട് പൂർവാധികം ക്രുദ്ധനായ ദേവേന്ദ്രൻ പൊട്ടിയ വില്ല് ദൂരെ എറിഞ്ഞുംവെച്ച്, മുഷ്ടിയുദ്ധത്തിനായി ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനെ ആഹ്വാനംചെയ്തു. ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ കല്ലിനേക്കാളും കഠിനമാകുംവണ്ണം മുഷ്ടിയും ചുരുട്ടിക്കൊണ്ട് ദേവേന്ദ്രനോടടുത്തു. അനന്തരം അവർ തമ്മിൽ നടത്തിയ മുഷ്ടിയുദ്ധം ഏതുവിധമെന്നു വർണ്ണിക്കാൻ ആരെക്കൊണ്ടും സാധിക്കയില്ല. അവർ എണ്ണം കണക്കില്ലാതെ അന്യോന്യം താഡിച്ചു. ഒടുവിൽ ആയിരം കണ്ണുകളോടുകൂടിയ ദേവേന്ദ്രന്റെ ശരീരം മുഷ്ടിതാഡനംകൊണ്ടു പഞ്ഞിപോലെ ആവുകയാൽ ഏറ്റവും അസഹനം ... ആയ അദ്ദേഹം കല്പാന്തകാഗ്നിയെപ്പോലെ കണ്ണുകളിൽക്കൂടി കോപാഗ്നിജ്വാലയെ ഉദ്വമിപ്പിച്ചുംകൊണ്ട്, അദ്ദേഹം ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിൽ കനകപർവ്വതത്തിനേക്കാളും കഠിനകഠോരമായ വജ്രായുധം എടുത്തിളക്കി. വിക്രമശാലികളിൽവെച്ച് അഗ്രഗണ്യനായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ, ശ്രീനാരായണൻ, സുദർശനചക്രംകൊണ്ടെന്നപോലെ ശങ്കരദത്തമായ വലയംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വജ്രായുധത്തെയും ഖണ്ഡിപ്പിച്ചു. ദേവേന്ദ്രൻ ഉടൻതന്നെ മലകളുടെ പക്ഷങ്ങളെ ഛേദിക്കുന്നതിൽ സമർത്ഥവും അത്യന്തം തീക്ഷ്ണവും ഘോരവും ആയ ദണ്ഡായുധം ഉഗ്രപാണ്ഡ്യന്റെ നേരെ അത്യുൽക്കടമായ ക്രോധവേഗത്തോടുകൂടെ പ്രയോഗിച്ചു. ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ അനേകായിരംകോടി ആദിത്യന്മാർ ഒന്നിച്ചുദിച്ചാൽ എന്നതുപോലെ തേജസ്സോടുകൂടി അതിനേക്കാളും അത്യന്തം ഉജ്ജ്വലമായ ദിവ്യതേജസ്സോടുകൂടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിലിരുന്ന ശിവദത്തമായ വലയംചുഴറ്റി വജ്രായുധത്തിന്നുനേരെയും പ്രയോഗിച്ചു. അത്യന്തം തീക്ഷ്ണവും ജാജ്വല്യമാനവും ആയ പ്രഭയോടുകൂടിയ ആ വലയം വജ്രത്തെ നിലത്തു പതിപ്പിക്കുകയും, ദേവേന്ദ്രന്റെ കിരീടം ഉടയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

ദേവേന്ദ്രൻ അതുകണ്ട് കഠോരവേദനാവിവശനായും, ലജ്ജാഭാരനമ്രനായും ഭഗവാൻ സുന്ദരേശന്റെ ഉത്തമഭക്തന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനും മഹാബലശാലിയും സാക്ഷാൽ മഹാദേവാധിഷ്ഠാനനുമായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനെ ജയിക്കുന്നതിനു തന്നെക്കൊണ്ടു സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നും നിശ്ചയിച്ച് ദേവഗണങ്ങളോടുകൂടെ യുദ്ധക്കളംവിട്ട് ഓടിപ്പോയി.

ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ ജയഭേരിയും മുഴക്കി സകലസൈന്യങ്ങളോടുമൊന്നിച്ചു മധുരാപുരിയിൽ പ്രവേശിച്ചു സുന്ദരേശപാദസ്മരണയോടുകൂടെ രാജ്യഭരണവും നിർവഹിച്ചു നിജമന്ദിരത്തിൽ ഇഷ്ടാനുപൂർവം വസിച്ചു.

യുദ്ധഭൂമിയിൽ നിന്നും ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനോടു യുദ്ധത്തിൽ തോറ്റു ദേവലോകത്തേക്കോടിപ്പോയ ദേവേന്ദ്രൻ അവിടെ എത്തിയ ഉടൻതന്നെ, ബന്ധനസ്ഥന്മാരായ മേഘങ്ങളെ വിട്ടയക്കണമെന്നുള്ള അപേക്ഷയോടുകൂടെ ഒരു സന്ദേശപത്രം എഴുതി വിശ്വസ്തനായ ദൂതനെ ഏല്പിച്ചു പാണ്ഡ്യരാജധാനിയിലേക്കയച്ചിട്ടു ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ പ്രയോഗിച്ച വജ്രംകൊണ്ട് തന്റെ കഴുത്തുപോകാതെ കിരീടം മാത്രം പോയതു ഹാലാസ്യനാഥന്റെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ട് തന്നെയെന്നും നിശ്ചയിച്ചു് ഹാലാസ്യസ്മരണയോടുകൂടെ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യന്റെ മറുപടിയും പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് അമരാവതിയിൽ വസിച്ചു. സന്ദേശവാഹകനായ ദൂതൻ അതിവേഗത്തിൽ മധുരാപുരിയെ പ്രാപിച്ചു ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനെക്കണ്ടു വന്ദിച്ച് ദേവേന്ദ്രന്റെ പത്രികയെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽകൊടുത്തു.

ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ പത്രികയെ ഇപ്രകാരം വായിച്ചു.

ഓം.

ശിവമയം.

അല്ലയോ ഭൂലോകചക്രവർത്തിയായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യരാജാവേ! അങ്ങേക്ക മംഗളംഭവിക്കട്ടെ. അങ്ങേക്ക തുല്യനായ ഒരു വില്ലാളി ത്രിലോകത്തിലും ഇല്ലെന്ന ഞാൻ അനുഭവിച്ചുതന്നെ അറിഞ്ഞു. മുഷ്ടിയുദ്ധത്തിനും അങ്ങുതന്നെ ഒന്നാമൻ. ഉത്സാഹത്തിലും അങ്ങെപ്പോലെ ആരും ഇല്ല. വീര്യശൌര്യപ്രതാപങ്ങളുടെ വിളഭൂമിയും ഭവാൻതന്നെ. പരാക്രമശാലിയായിട്ടുള്ള ഗുണസമ്പന്നനായ അവിടത്തെ സഖ്യത്തെ ഞാൻ സർവദാ ഒന്നുപോലെ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. എന്റെ വിചാരശൂന്യതകൊണ്ടാകുന്നു നമുക്കുതമ്മിൽ പിണക്കത്തിനും യുദ്ധംചെയ്യുന്നതിനും സംഗതിയായതു്. അതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ ഏറ്റവും പശ്ചാത്തപിക്കുന്നു. ഗർവിതനായ എന്റെ ഏതെല്ലാം പ്രവൃത്തികൾ അവിടത്തെ അഹിതങ്ങളായിട്ടുണ്ടോ അവയെല്ലാം ഉൽകൃഷ്ടഗുണത്താൽ സഹിച്ചു എന്നെ അവിടത്തെ ആപ്തമിത്രങ്ങളിൽ ഒന്നാമനായി അംഗീകരിച്ചു എന്റെ മേഘങ്ങളെ വിട്ടയച്ചുതരണം. അവിടത്തെ രാജ്യത്തിൽ അവിടുന്ന് വിചാരിക്കുമ്പോൾ എല്ലാം വർഷം ഉണ്ടാകും. ഈ ഭാരം ഞാൻ കയ്യേറ്റു.

ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ മേൽപ്രകാരം എഴുത്തു വായിച്ചുംവെച്ചു് ഞാൻ ദേവേന്ദ്രന്റെ വാക്കിനെയും വിശ്വസിച്ചു മേഘങ്ങളെ വിട്ടയക്കയില്ല. വേണ്ടുന്ന കാലങ്ങളിൽ എല്ലാം ആവശ്യത്തിന്ന തക്കവണ്ണം വർഷിച്ചുകൊള്ളാ

തെന്നു കറാറെങ്കിലുംകൂടി എഴുതിക്കണം. അതിനാളുണ്ടെങ്കിൽ രേഖകളെഴുതിച്ചുകൊള്ളാം എന്നു പറഞ്ഞു.

വിശ്വകൎമ്മപ്രയോഗാനന്തരം സപ്തഗ്രാമാധിപതിയും ശൈലഭൈരവാരി ത്വഷ്ടാ അത്യന്തം പ്രസിദ്ധനാം ഏകവീരൻ എന്നുള്ളനാമധേയത്തോടുകൂടി യവനനായ ഒരു വെള്ളാളൻ ഞങ്ങളുടെ ഭോഗ പ്രീതിക്കുവേണ്ടി താൻ ജാമ്യം കൊടുത്തുകൊള്ളാമെന്നു സമ്മതിക്കയാൽ അതേവരെയും കാരാഗൃഹത്തിൽ ബന്ധിച്ചിട്ടിരുന്ന രേഖാപ്രധാനികളും നാലുപേരെയും വിട്ടയച്ചു.

അന്നുമുതൽ കാലാകാലങ്ങളിൽ പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിൽ വൎഷം ഉണ്ടാവുകയും സസ്യങ്ങളും ധാന്യങ്ങളും പൂൎവ്വാധികം വൎദ്ധിക്കയും തന്മൂലം രാജ്യത്തിലെ ക്ഷാമം നീങ്ങുകയും ജനങ്ങൾ കൊണ്ടാടിമോദിക്കയും ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ ഏററവും കീൎത്തിമാനായിട്ടു സമാധാനത്തോടുകൂടെ പ്രജാപാലനം നടത്തുകയും ചെയ്തു. 'അല്ലയൊ മഹൎഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! സൎവ്വേശനായ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ അത്ഭുതതരമായ ഈ പതിനാറാമത്തെ ലീലയെ പാരായണം ചെയ്യുന്നവൎക്ക കാലാകാലങ്ങളിൽ വേണ്ട സകലൈശ്വൎയ്യങ്ങളുമുണ്ടാവുകയും അന്ത്യകാലത്തിൽ മോക്ഷം കിട്ടുകയും ചെയ്യും.

൧൬-ാം അദ്ധ്യായം പുത്രാൎത്ഥിയായിരുന്നൊരു പുന്ന

പതിനാറാം ലീല

സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

കെരളഭാഷാഗദ്യം

൧൭-ാം അദ്ധ്യായം.

സോമവാരവ്രതവിധി.

വിഷ്ണും അഗസ്ത്യമഹൎഷി വസിഷ്ഠാദിമഹൎഷിമാരെ നോക്കി അല്ലയൊ തപസ്വികളേ! കദംബവനവാസിയായ സുന്ദരേശൻ, ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനെ പാശംകൊണ്ടു ചണ്ഡമായ മേഘത്തിനെ ബന്ധനം ചെയ്യിച്ചു് സത്യധൎമ്മമായ ധനം എടുപ്പിച്ച കൊടുത്ത ലീലയെ ഇനി പറയാം. മുനിപുംഗവന്മാരെ സാവധാ

ന്മാരായ നിങ്ങൾ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! എന്നിങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തിട്ട് പിന്നും കഥാശേഷത്തെ താഴെപ്പറയും പ്രകാരത്തിൽ ആരംഭിച്ചു.

അല്ലയോ മുനിപുംഗവന്മാരേ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യരാജൻ, വിധിപ്രകാരം സോമവാരവ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുകയും കാലം തെറ്റാതെ കാമാദി സേവനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന് സർവസമ്പത്തുകളും, തേജസ്സും, യശസ്സും, സന്താനസമൃദ്ധിയും മുമ്പിലത്തേതിലും അനേകായിരം മടങ്ങ് അധികമായി വർദ്ധിച്ചു.

വസിഷ്ഠാദിമുനിപുംഗവന്മാർ അതുകേട്ട്, ഭഗവാനോട്, അതിശ്രേഷ്ഠമായ സോമവാരവ്രതവിധി ഞങ്ങളെ കൂടി കേൾപ്പിച്ചതിന്റെ ശേഷം ഉദ്യാപനം ചെയ്യേണ്ട വിധം കഥിച്ചാൽ തൃപ്തിയാകുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞു.

കുംഭോത്ഭവൻ അതുകേട്ട്, അല്ലയോ താപസവര്യന്മാരേ! നിങ്ങളുടെ ഈ പ്രശ്നം അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠമായതുതന്നെ, അതുകൊണ്ട് ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ള സോമവാരവ്രതവിധികളെപ്പറ്റി നിങ്ങളോടു പറയാം. അതുകൊണ്ട് വളരെ ലോകോപകാരം ഉണ്ടാകും. സോമവാരവ്രതാനുഷ്ഠാനം ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രം എല്ലാ ജീവികൾക്കും ശിവസായൂജ്യരൂപമായ മുക്തി അനായാസേന ലഭിക്കുന്നതാണ്. സർവ്വദേവന്മാരിലും വച്ച് പരമേശ്വരനും സർവ്വദേവികളിലും വച്ച് പാർവ്വതിയും എപ്രകാരം ശ്രേഷ്ഠരോ അപ്രകാരം സർവ്വവ്രതങ്ങളിൽ വച്ചും സോമവാരവ്രതവും ശ്രേഷ്ഠമാകുന്നു. യഥാശക്തി സോമവാരവ്രതത്തെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നവരുടെ സർവപാപങ്ങളും സർവ്വശത്രുക്കളും അതിവേഗത്തിൽ നശിച്ചുപോകും. അവരെ ഒരുകാലത്തും ദുഃഖവും രോഗങ്ങളും പീഡിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുകയില്ല. വ്രതത്തിന്റെ പുണ്യാതിശയം കൊണ്ട് ഇഹലോകസുഖങ്ങളെല്ലാം അനായാസേന ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും. സോമവാരങ്ങളിൽ വച്ച് ശ്രേഷ്ഠമായത് കാർത്തികമാസത്തിലെ സോമവാരമാണ്. അതിനെ അനുഷ്ഠിച്ചാൽ അവസാനമില്ലാത്ത പുണ്യവും ഫലവും ഉണ്ടാകുമെന്നാണ് വ്രതമാഹാത്മ്യജ്ഞന്മാരായ പുരാതനപുണ്യവിത്തുക്കളുടെ അഭിപ്രായം. മറ്റുള്ള ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിൽ സോമവാരവ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഫലത്തിൽ ആയിരം മടങ്ങ് കൂടുതൽ ഫലം ശ്രീഹാലാസ്യമഹാക്ഷേത്രത്തിലെ സോമസുന്ദരസന്നിധാനത്തിൽ വച്ചനുഷ്ഠിച്ചാൽ ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് ആത്മഹിതാപേക്ഷയോടു കൂടിയവർ സോമസുന്ദരസന്നിധാനത്തിൽ വച്ച്; സോമവാരവ്രതത്തെ ഭക്തിശ്രദ്ധയോടുകൂടെ അനുഷ്ഠിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. സോമൻ എന്നാൽ ഉമയോടു കൂടിയദേവൻ എന്നും സോമവാരം എന്നാൽ, ഉമയോടുകൂടിയ ദേവനായ പരമേശ്വരന്റെ ദിവസമെന്നും ആണ് അർത്ഥം. ആ ദിവസം അവസാനമില്ലാത്ത ഫലങ്ങളെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ഒരു ശുഭദിവസവും ആണ്. എല്ലാ ആളുകളും ആ പുണ്യദിവസത്തിൽ മുഴുവൻ ഉപവാസമെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു നേരം

മാത്രം ഭക്ഷണമെന്നോ, അതുമല്ലെങ്കിൽ രാത്രിയിൽ മാത്രം ഊണെന്നോ എന്തെങ്കിലും ഒരു നിയമം വച്ചുകൊള്ളണം. നിശ്ചയത്തിന്നു ഫലമുണ്ട്. നിയമം കൂടാതെ ഒരു കർമ്മം ചെയ്താലും ശ്രേയസ്സുണ്ടാകുന്നതല്ല. പുണ്യദിവസങ്ങളിൽ വച്ച് അത്യന്തം മഹത്വമേറിയതായ സോമവാരത്തിന്നാളിൽ സോമചൂഡനായ പരമശിവനെ ഉദ്ദേശിച്ച് ചെയ്യുന്ന എല്ലാപുണ്യകർമ്മങ്ങൾക്കും അന്തമില്ലാത്തതായ ഫലങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്നാണ് സ്മൃതികളും കാര്യാകാര്യവിചക്ഷണന്മാരായ പുരാണേതിഹാസവേദികളുമായ എല്ലാമഹാമുനികവിദ്വാന്മാരുടെയും ഐകകണ്ഠ്യേനയുള്ള അഭിപ്രായം. അല്ലയോ മുനിപുംഗവന്മാരേ! സോമവാരവ്രതത്തിന്റെ മഹത്വം മേൽപ്രകാരം ആണ്. ഇനി ഞാൻസോമവാരവ്രതവിധാനത്തെപ്പറയാം. നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധയോടു കൂടെകേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! ശ്രുതമാത്രേണ ഇത് എല്ലാവർക്കും എല്ലാ ദുഷ്പാപങ്ങളെയും നാശം ചെയ്യുന്നതാണ്'.

അല്ലയോ മുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! സോമവാരവ്രതം ആരംഭിക്കുന്നതിന് ഏറ്റവും നല്ലമാസങ്ങൾ ശ്രാവണവും മകരവും ആകുന്നു. ശുക്രാദിദോഷങ്ങൾ ഇല്ലെങ്കിൽ മറ്റു മാസങ്ങളിലും ആരംഭിക്കാം. എങ്കിലും മലമാസദോഷരഹിതങ്ങളായ ചാന്ദ്രമാസങ്ങൾ ആണ് സോമവാരം തുടങ്ങുന്നതിന്നു വളരെ നല്ലത്. അതുകൊണ്ട് ചാന്ദ്രങ്ങളായ എന്തെങ്കിലും ഒരു മാസത്തിലെ, ദേവദൈത്യമുനീന്ദ്രാദികളായ ദേവന്മാരാൽ സ്തുത്യനായ പരമശിവന് അത്യന്തം പ്രിയപ്പെട്ടതായ സോമവാരശുഭദിവസത്തിൻ നാളിൽ കാലത്തായ പ്രഭാതത്തായി, ശയ്യയിലെ എഴുന്നേറ്റ് തന്റെ ഉപാസനാദേവനാകുന്ന ശൈവാസ്യ ശിവക്ഷേത്രത്തിങ്കൽ പാദമണിയായ മിന്നാമിനുങ്ങുകളോടു കൂടെ സ്ഥിതനായിരിക്കുന്ന സോമസൂത്രത്തിലെ മന്ത്രംകൊണ്ട് വിഭാവന ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം ചമ്രംപടിഞ്ഞ് നിത്യനൈമിത്തികങ്ങളായ സത്കർമ്മങ്ങളും അനുഷ്ഠിച്ചിട്ട് വിധിപ്രകാരം സ്നാനം ചെയ്യണം.

അല്ലയോ മുനിപുംഗവന്മാരേ! സ്നാനകർമ്മം ആചരിക്കുന്നതിനുള്ള വിധിയും ഏതുപ്രകാരമാണെന്ന ഞാൻ പറയാം. സോമവാരവ്രതമുള്ളവൻ, സ്വയം കൂവളവൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽനിന്നും വാരിയെടുത്ത മണ്ണും, എള്ളും, കറുകയും, ഗോമയവും ശിരസ്സിലും പാദത്തിലും പാണിയിലും ധരിച്ചുകൊണ്ട്, അല്ലയോ സുരശ്രേഷ്ഠ! സർവ്വതീർത്ഥപ്രദ! ഭുക്തിയേയും മുക്തിയേയും ദാനംചെയ്യുന്നതായ ഈ തീർത്ഥത്തിൽ സ്നാനംചെയ്യുന്നതിന് നിന്തിരുവടി എനിക്കു് അനുവാദം നല്കണമേ! എന്നും, ഭഗവാന്റെ തിരുവടികളിൽ മേഘങ്ങളും, ജംഗമസ്ഥാവരങ്ങളിൽ നദികളും കുക്ഷിയിൽ സപ്തസമുദ്രങ്ങളെളും വിളങ്ങുന്നുവോ ആ ദേവദേവനായ ഗോവിന്ദനായിക്കൊണ്ട് ഞാൻ നമസ്കരിക്കുന്നു എന്നും ഉള്ള അർത്ഥങ്ങളോടുകൂടിയതുകളുമായ,

“സുരശ്രേഷ്ഠ! സർവ്വേശ! സർവ്വതീർത്ഥപ്രദ!
ദേഹി സ്നാതുമനുജ്ഞാം മേ തീർത്ഥേസ്മിൻ ഭുക്തിമുക്തിദേ

യസ്യകേശരപൃഷ്ഠിതോ സ്യാസ്യസ്വവംശോസന്ധിതഃ
കക്ഷൈസമുദ്രാസപ്തപിതന്യൈതോയത്മനോനമഃ"

ഈ ശ്ലോകങ്ങളെ ചൊല്ലിയതിൽപ്പിന്നെ വേദമന്ത്രോച്ചാരണങ്ങളോടുകൂടെ ഉത്തമതീർത്ഥത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്യണം. ഇപ്രകാരമാണ് സ്നാനവിധി.

സ്നാനാനന്തരം വ്രതകർത്താവ്, സമാഹിതമാനസനും, ശുചിയും, കാമക്രോധാദികളാകുന്ന പൈശുന്യദോഷരഹിതനും, ശുഭ്രവസ്ത്രധാരിയും ആയിട്ട് ചെത്തി പിച്ചിപ്പൂ, മുല്ലപ്പൂ, പുന്നാഗപ്പൂ മുതലായ വെളുത്ത കുസുമങ്ങളും താമരപ്പൂക്കളും, വില്വത്തിൻപുഷ്പങ്ങളും വില്വപത്രങ്ങളും മറ്റും പറിച്ചു കൊണ്ടുവന്ന് അവയെക്കൊണ്ടും, തിലം, അക്ഷതം ഇവകളെക്കൊണ്ടും ശ്രീ ഹാലാസ്യനാഥനായ പ്രഭുവും ആയ ശങ്കരനെ പൂജിക്കണം. ദീക്ഷിതന്മാരല്ലാത്ത വിപ്രന്മാർക്കും ക്ഷത്രിയ വൈശ്യാദികൾക്കും മൂലലിംഗ പൂജനം ചെയ്യുന്നതിന് അവകാശമില്ല. ദീക്ഷിതന്മാരായ വിപ്രന്മാർമാത്രമേ മൂലമന്ത്രപ്രകാരത്തിൽ മൂലലിംഗത്തെ പൂജിക്കാൻ വിധിയുള്ളൂ. ദീക്ഷിതന്മാരല്ലാത്ത ബ്രാഹ്മണർക്കും, മറ്റു ജാതികൾക്കും ബാഹ്യലിംഗങ്ങളിൽ കുസുമാക്ഷതങ്ങളെ അർച്ചിച്ചു ഭക്തിയായി പൂജിക്കുന്നതിന് വിരോധം ഇല്ല. അവർ പൂജാദ്രവ്യങ്ങളെ ദീക്ഷിതന്മാരായ ബ്രാഹ്മണരെ ഏല്പിച്ച് മൂലലിംഗത്തെ പൂജിപ്പിച്ചുകൊള്ളണം.

സോമവാരങ്ങളിൽ ഒന്നേടം മാത്രം ഭക്ഷണം കഴിക്കുകയാകുന്ന വ്രതത്തോടുകൂടിയവൻ മദ്ധ്യാഹ്നകാലത്തിൽ ശിവപൂജയെ നിർവഹിച്ചുകൊള്ളണം. രാത്രിയിൽ ഉണ്ണുന്ന വ്രതത്തോടുകൂടിയവനും മുഴുവനും ഉപവാസംതന്നെ എന്നുള്ള വ്രതത്തോടുകൂടിയവനും രാത്രികാലത്തിൽ പരമശിവനെ പൂജിക്കാൻ പാടുള്ളൂ. [illegible] എല്ലാ മന്ത്രങ്ങളിൽവെച്ചും ശ്രേഷ്ഠമായത് പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രവും, എല്ലാ പുഷ്പങ്ങളിലും പത്രങ്ങളിലുംവെച്ച് ശ്രേഷ്ഠമായത് വില്വപത്രവും ആകയാൽ, മനുഷ്യരായ എല്ലാ ഭക്തന്മാരും പഞ്ചാക്ഷരം ജപിച്ചും വില്വപത്രങ്ങൾ അർച്ചിച്ചും പരമശിവനെ പൂജിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

സപ്തകോടി മഹാമന്ത്രങ്ങളും, ഹാലാസ്യനാഥനായ പരമശിവൻ്റെ മുഖപത്മത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടതുതന്നെയെങ്കിലും, അവയെല്ലാറ്റിലും പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രത്തിൻ്റെ പതിനാറിൽ ഒരു പങ്കുപോലും മഹത്വമില്ല. ദീക്ഷിതനോ അദീക്ഷിതനോ മറ്റു വല്ലവിധത്തിൽ ഉള്ളവനോ ആരുതന്നെയായിരുന്നാലും മോക്ഷദായകമായ പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രത്തെ വിധിപ്രകാരം ജപിക്കുന്നവൻ തീർച്ചയായിട്ടും ശിവൻ്റെ കിങ്കരനായിത്തീരുമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഇല്ല. ബ്രഹ്മഹത്യ ശിശുഹത്യ മുതലായ പഞ്ചമഹാപാതകങ്ങളും അനേകം ഉപപാതകങ്ങളും ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരുത്തൻതന്നെ ആയിരുന്നാലും പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രത്തെ വിധിപ്രകാരം ജപിച്ചെങ്കിൽ അവൻ സർവ്വപാപവിനിർമ്മുക്തനായി ഉൽകൃഷ്ടഗതിയെ പ്രാപിക്കും. പാപമാകുന്ന പഞ്ഞിക്കെട്ടിന് പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രമെല്ലാം അഗ്നിയാണ്. യഥാർത്ഥ

കാമമോക്ഷങ്ങൾ സാധ്യമാക്കുന്നതിനു പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രംപോലെ സുഗമമായ വഴി മറ്റൊന്നുംതന്നെയില്ല. അതുകൊണ്ടു ഇഹപരസൗഖ്യങ്ങളും മുക്തിയും വേണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവർ എല്ലാം അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠവും കല്യാണകരവും, പരമാർത്ഥജ്ഞാനോദയത്തിനു മൂലകാരണമായി ഭവിക്കുന്നതുമായ പഞ്ചാക്ഷര മന്ത്രത്തെ കഴിയുന്നിടത്തോളവും ജപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. 'നമശ്ശിവായ' എന്നുള്ള പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രത്തെ 'നമശ്ശിവായൈ' എന്നു സ്ത്രീലിംഗമായി ജപിച്ചാൽ അതു ദേവീപരമായിട്ടും തീരും. ലിംഗവ്യത്യാസം ചെയ്താൽ ശിവശിവമാരെ ഒന്നുപോലെ പൂജിക്കുന്നതിനു ഉപയുക്തമായ ഈ പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രത്തെ ജപിച്ചു വില്വപത്രങ്ങൾ കൊണ്ടർച്ചിച്ചാൽ ശിവസായൂജ്യമുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമൊന്നും പറവാനുമില്ല.

അല്ലയോ മുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! വില്വപത്രത്തെ സ്പർശിക്കയോ, ദർശിക്കയോ, വന്ദിക്കയോ എന്തെങ്കിലും ഒന്നു ചെയ്താൽ രാവും പകലും ഒഴിവില്ലാതെ ചെയ്ത പാപങ്ങളും നശിച്ചുപോകും. അന്ത്യകാലത്തിങ്കൽ കൂവളച്ചുവട്ടിൽനിന്നും മണ്ണുവാരി സർവ്വഗാത്രങ്ങളിലും പൂശുന്നവരായാൽ മരണാനന്തരം അവർക്കു ശ്രേഷ്ഠമായ ഗതി ഉണ്ടാകും. പന്ത്രണ്ടുദിവസം നിരാഹാരനായി വില്വവൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ ഇരുന്നാൽ ബ്രഹ്മഹത്യാദികളായ പാപങ്ങളും ഇല്ലാതാകും. ഭ്രൂണഹത്യാദോഷശാന്തിക്കു നിരാഹാരനായി മൂന്നുദിവസം വില്വവൃക്ഷച്ചുവട്ടിലിരുന്നു ആയിരം ഉരു ശിവനാമങ്ങളെ ജപിച്ചാൽ മതിയാകുന്നതാണു്. അഖണ്ഡങ്ങളായിരിക്കുന്ന വില്വപത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു് സോമവാരത്തുനാളിൽ സന്ധ്യാസമയത്തു സോമസുന്ദരനെ പൂജിക്കുന്നവന്റെ ബ്രഹ്മഹത്യാദോഷങ്ങൾപോലും നശിച്ചുപോകും. മാതൃഹന്താവും പിതൃഹന്താവും എന്നല്ല സർവ്വ പാതകങ്ങൾ ചെയ്തവനും വില്വദലങ്ങൾകൊണ്ടു് പരമശിവനെ പൂജിക്കുക എന്ന ഏകകൃത്യംകൊണ്ടു് പാപവിമുക്തനാകാതെയിരിക്കയില്ല. വില്വദളങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഭക്തിപൂർവം ചന്ദ്രശേഖരനെ പൂജിക്കുന്നവൻ സർവ്വപാപനിർമ്മുക്തനാകുന്നതു കൂടാതെ പരമപദത്തെ പ്രാപിക്കയും ചെയ്യും. ഉണങ്ങിയതും, പഴകിയതുമായ വില്വപത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു് ശിവഭഗവാനെ പൂജിച്ചാലും സർവ്വപാപവിനിർമുക്തിയുണ്ടാകുന്നതാണു്. പുഴുക്കുത്തുവീണതും, ചിലന്തിവല പറ്റിയതും തനിയേ അടർന്നുവീണതുമായ വില്വപത്രങ്ങൾ ശിവപൂജക്കു കൊള്ളുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു് മേൽപ്പറഞ്ഞ ദോഷങ്ങൾ യാതൊന്നും ഇല്ലാത്തതായ വില്വപത്രങ്ങൾകൊണ്ടു് വേണം ശിവപൂജ ചെയ്യേണ്ടതു്. പരമശിവപൂജയ്ക്കായി ആരംഭിക്കേണ്ടതു്, കയ്യും കാലും കഴുകി ശുദ്ധമാക്കി ദേഹത്തിൽ ഭസ്മരുദ്രാക്ഷാദികൾ ധരിച്ചു്, പ്രാണായാമം, സങ്കല്പം, പുണ്യാഹം ഇവയും, പൂജാകർമ്മം നിർവിഘ്നമായി നിറവേറുന്നതിനായി ഗണപതിപൂജയും ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം സോമസുന്ദരനും, സോമേശനും സോമ (വെള്ളം) സോമ (ചന്ദ്ര)വിഭൂഷണനും ആയ ശിവന്റെ സന്നിധിയെ പ്രാപിച്ചു അഞ്ജലിബദ്ധനായി നിന്നുകൊണ്ടു് താൻ നിന്തിരുവടിയുടെ അനേ

ഇപ്രകാരം സോമവാരവ്രതത്തെ അനുഷ്ഠിക്കാൻപോകുന്നു എന്നിങ്ങനെ പ്രാൎത്ഥിച്ചതിന്റെശേഷം വേണ്ടതാകുന്നു.

മേല്പ്രകാരമുള്ള പ്രാൎത്ഥനയോടും, കൂപ്പുകയ്യോടുംകൂടെ ചന്ദ്രചൂഡന്റെ സന്നിധിയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട്, അചഞ്ചലമാനസനായി ഭക്തിയോടും ധ്യാനാദികളായിരിക്കുന്ന ഉപചാരങ്ങളോടും, കൂടെ ശങ്കരീ ശങ്കരന്മാരെ വിധിപ്രകാരം പൂജിക്കണം ഇങ്ങനെ പൂജിച്ചാൽ ഭോഗമോക്ഷങ്ങൾ തീൎച്ചയായും ഉണ്ടാകും.

സൂൎയ്യകോടിപ്രകാശകനായും, കോടിശീതാംശുശീതളനായും, പഞ്ചാസനസമാസീനനായും, പഞ്ചവക്ത്രനായും, പതല്പനായും, പതിനഞ്ചു കണ്ണുകളോടും, ത്രിശൂലം, പരശു, ഖഡ്ഗം വജ്രം, അഭയം, പാശം, നാഗം, അങ്കുശം, ഘണ്ട, അഗ്നി ഇവകളാൽ ശോഭായമാനങ്ങളായ പത്തു കൈകളോടുകൂടിയവനായും, നാഗയജ്ഞോപവീതനായും, ദിവ്യാംബരങ്ങളാലും, ദിവ്യഗന്ധങ്ങളാലും, ദിവ്യപുഷ്പങ്ങളാലും, വിരാജിതനായും, മുത്തുമാല, തോൾവള, കിരീടം, കുണ്ഡലം മുതലായ ആഭരണങ്ങളാൽവിഭൂഷിതനായും ഇരിക്കുന്ന, ലോകഗുരുവായ മഹാദേവന്റെ പതിനാറുവയസ്സു പ്രായംതോന്നിക്കുന്നതായ സോമസുന്ദര സ്വരൂപത്തെ മനോന്മണിയായ മീനാക്ഷീദേവിയുടെ കോമളവിഗ്രഹത്തോടുകൂടെ സ്വയംഭൂതമായിരിക്കുന്ന മഹാലിംഗത്തിൽ ധ്യാനിക്കുകയും, ധ്യാനോപചാരാൎത്ഥമായി താഴെവരുംപ്രകാരമെല്ലാം അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടുവേണം പുഷ്പങ്ങൾകൊണ്ടും മറ്റും സുന്ദരമൂൎത്തിയെ പൂജിക്കേണ്ടത്.

അതായതു:—അദ്യമേതന്നെ അല്ലയോ മഹേശ്വര! അങ്ങ് ദയവു ചെയ്ത് മനോന്മണിയായ മീനാക്ഷിയോടുകൂടെ ഇവിടെ എഴുന്നെള്ളിയാലും എന്നിങ്ങനെയുള്ള അൎത്ഥത്തോടുകൂടിയതായ,

ആഗച്ഛ കൃപയാശംഭോ! മനോന്മന്യാമഹേശ്വര!
എന്ന ശ്ലോകംചൊല്ലി ദേവനെ ആവാഹനംചെയ്യണം.

അനന്തരം; അല്ലയോ കദംബവനവാസിയായ വിരൂപാക്ഷദേവ! അങ്ങേയ്ക്കായിക്കൊണ്ടു നമസ്കാരം. അല്ലയോ കരുണാനിധേ! മനോഹരമായ രത്നസിംഹാസനം അവിടത്തേയ്ക്കു ഞാൻ ഇതാ തരുന്നു എന്ന് അൎത്ഥമുള്ളതായ,

'വിരൂപാക്ഷ! നമസ്തുഭ്യം കദംബവനവാസിനേ!
രത്നസിംഹാസനംചാരു ദദാമി കരുണാനിധേ!'
എന്ന ശ്ലോകംചൊല്ലി ആസനം നല്കണം.

അതിന്റെശേഷം സൎവ്വമംഗളങ്ങൾക്കും മംഗളരൂപനും, ഉമാദേവിയോടുകൂടിയവനും ദേവനും ആയ അങ്ങേയ്ക്കായിക്കൊണ്ടുനമസ്കാരം അല്ലയോ ശ്രീഹാലാസ്യനിവാസിനേ! ഞാൻ ഇതാ അവിടത്തേയ്ക്കു പാദ്യം നൽകുന്നു. എന്ന താല്പൎയ്യത്തോടുകൂടിയ.

'നമശ്ശർവ്വായസോമായ സർവ്വമംഗളഹേതവേ!
ഇദംസംപ്രദദേ പാദ്യം ശ്രീഹരേന്ദ്രനിവാസിനേ!'

എന്ന ശ്ലോകം ചൊല്ലി കാൽ കഴുകാനുള്ള പാദ്യം കൊടുക്കണം.

തദനന്തരം, എല്ലാ ലോകത്തിനും ആധാരമായും, ഒന്നും തനിക്കാധാരമില്ലാതെയും ഉള്ള അല്ലയോ മഹേശ്വരാ! ഞാൻ ഇതാ അവിടേക്കു ആചമനം നല്കുന്നു. അല്ലയോ സുരേശ്വരാ! അങ്ങേയ്ക്കായിക്കൊണ്ടു നമസ്കാരം. എന്നിങ്ങനെ താല്പര്യത്തോടുകൂടിയ,

അശേഷജഗദാധാര! നിരാധാരമഹേശ്വര!
ഗൃഹാണാചമനംത്വിദം സുരേശ!നമോസ്തുതേ.

എന്നുള്ള ശ്ലോകംചൊല്ലി ആചമനംകൊടുക്കണം.

അതിന്റെശേഷം, വിചാരിക്കാത്തതായ ഫലങ്ങളെ ദാനംചെയ്യുന്നവനും കാമനാശനും ആയ ഉമാമനോനിവാസിനേ! അങ്ങേയ്ക്കായിക്കൊണ്ട് ഞാൻ ഇതാ അർഘ്യം നൽകുന്നു എന്നർത്ഥത്തോടുകൂടിയതായ,

'അനർഘഫലദാത്രേ ച യോഗിനേ വിശ്വമൂർത്തയേ ച
ഇദമർഘ്യംപ്രദാസ്യാമി ഉമാകാന്തനിവാസിനേ'

എന്ന ശ്ലോകംചൊല്ലി അർഘ്യം കൊടുക്കണം.

അതില്പിന്നെ മഹാജനങ്ങൾക്ക് ദർശനമാത്രത്തിൽത്തന്നെ സർവ്വാഭീഷ്ടഫലങ്ങളെയും പ്രദാനംചെയ്യുന്ന ദേവപൂജിതനായ ദേവനേ! പഞ്ചാമൃതംകൊണ്ട്, ഞാൻ ഇതാ അങ്ങേയ്ക്കു അഭിഷേകംചെയ്യുന്നു എന്ന് അർത്ഥത്തോടുകൂടിയ,

'ദൃഷ്ടമാത്രേണസർവ്വേഷാം സർവ്വാഭീഷ്ടഫലപ്രദ!
പഞ്ചാമൃതാദ്യൈർദേവേശസ്ത്വാം സ്നാനയേഹംസ്വേച്ഛിന.'

എന്നുള്ള ശ്ലോകംചൊല്ലി അഭിഷേകം കഴിക്കണം.

അനന്തരം, ആനത്തോൽ ഉടുക്കുകയും, പുലിത്തോൽ പുതയ്ക്കുകയും, ചെയ്യുന്ന ദിഗംബരാ! നിന്തിരുവടിക്കു നമസ്കാരം. ഇതാ ഞാൻ അങ്ങേയ്ക്കു വസ്ത്രം തരുന്നു എന്ന താല്പര്യത്തോടുകൂടിയതായ,

'ദിഗംബര നമസ്തുഭ്യം ഗജാജിനധരായ ച
വ്യാഘ്രചർമ്മോത്തരീയായ വസ്ത്രയുഗ്മംദദാമ്യഹം.'

എന്ന ശ്ലോകംചൊല്ലി വസ്ത്രദാനംചെയ്യണം.

തദനന്തരം, ഭൂമിയിൽ ഉള്ളൊരു എല്ലാ ചരാചരങ്ങളിലും അന്തർഭൂതനായി വാസംചെയ്യുന്നവനും നാഗയജ്ഞോപവീതനും ആയ അങ്ങേക്കായിക്കൊണ്ട് ഞാൻ ഇതാ ഉപവീതത്തെ ദാനംചെയ്യുന്നു എന്നർത്ഥത്തോടുകൂടിയതായ,

"ചരാചരജഗദ്ദാതാ പ്രോതസൂത്രപദാത്മനേ
നാഗയജ്ഞോപവീതായ ഉപവീതംദദാമ്യഹം"

എന്ന ശ്ലോകംചൊല്ലി ഉപവീതം കൊടുക്കണം.

അതിൽപിന്നെ, അല്ലയോ സമസ്തപിതൃനാഗനായക! സല്പ്രാണ! ശരണാഗതവത്സല! ശംഭോ! അങ്ങ് ഞാൻ നൽകുന്ന ആഭരണങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചാലും എന്നിങ്ങനെ സാരത്തോടുകൂടിയ

“സമസ്തപിതൃനാഗ നാഥനാഗവിഭൂഷണ!
ഗൃഹാണാഭരണം ശംഭോ ശരണാഗതവത്സല।”

എന്ന ശ്ലോകംചൊല്ലി ആഭരണം കൊടുക്കണം.

അതിന്റെ ശേഷം, അല്ലയോ ഭവ്യങ്ങളായ ഫലങ്ങളെ ദാനം ചെയ്യുന്നവനും സുഗന്ധമുള്ള ശരീരത്തോടുകൂടിയവനും ആയ ഭഗവാനേ ഭവിടത്തേക്ക് നമസ്കാരം. ആനന്ദകാരസുഗന്ധകനായിരിക്കുന്ന ഭവിടത്തേക്ക ഞാൻ ഈ ഗന്ധങ്ങളെ ദാനം ചെയ്യുന്നു എന്നിങ്ങനെ അർത്ഥത്തോടുകൂടിയ,

നമസ്സുഗന്ധദേഹായ ഭവ്യഫലപ്രദായിനേ,
തുഭ്യംഗന്ധാൻ പ്രദാസ്യാമി ചന്ദനകാസുഗന്ധക.”

എന്നുള്ള ശ്ലോകംചൊല്ലി ഗന്ധദാനം ചെയ്യണം.

അനന്തരം, ദേവസിദ്ധഗന്ധർവപൂജിതനായ അല്ലയോ സുന്ദരശരീരി അങ്ങേക്കു നമസ്കാരം. വരങ്ങളെ കൊടുക്കുന്നവനായ നിന്തിരുവടി ഞാൻ നൽകുന്ന ശുഭ്രങ്ങളായ അക്ഷതങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചാലും എന്നീ അർത്ഥത്തോടുകൂടിയ,

“അക്ഷതാൻ ധവളാൻ ദേവ! സിദ്ധഗന്ധർവപൂജിത!
സുന്ദരാംഗനമസ്തുഭ്യം ഗൃഹാണവരദായക.”

എന്നുള്ള ശ്ലോകംചൊല്ലി അക്ഷതം കൊടുക്കണം.

അനന്തരം, അല്ലയോ പുഷ്പം എന്നതുപോലെയുള്ള തിക്കണ്ണുകളോടുകൂടിയവനും, പുഷ്പചാപഭഞ്ജനനും പുരന്ദരന് വരങ്ങളെ പ്രദാനംചെയ്യുവനായ അല്ലയോ ഈശ! ഞാൻ ഇതാ നിന്തിരുവടിയെ പുഷ്പങ്ങൾകൊണ്ട് പൂജിക്കുന്നു. എന്നിങ്ങനെ സാരത്തോടുകൂടിയ,

“പുഷ്പാഭാക്ഷനിരീക്ഷണ!പുഷ്പചാപവിഭഞ്ജന!
പുഷ്പൈസ്ത്വാം പൂജയാമീശ! പുരന്ദരവരപ്രദ!

എന്നുള്ള ശ്ലോകം ചൊല്ലി സഹസ്രനാമം ജപിച്ച് വില്വപത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടും പുഷ്പങ്ങളെക്കൊണ്ടും ശിവനെ ഭക്തിയോടുകൂടെ സമാരാധിക്കണം.

അനന്തരം, കാമന്ത്രയങ്ങൾക്കും ഹേതുഭൂതനും, ദേവേന്ദ്രന്റെ വൃത്രഹത്യാപാപത്തെ ശമിപ്പിച്ചവനും ആയ ഭഗവാനെ അങ്ങേയ്ക്കു നമസ്കാരം. അല്ലയോ വൃഷഭധ്വജ! ഞാൻ ഇതാ ആജ്യത്തോടുകൂടിയതായ ഗുൽഗുലുധൂപത്തെ അങ്ങേയ്ക്കായി സമർപ്പണം ചെയ്യുന്നു അങ്ങ് സ്വീകരിച്ചാലും എന്നർത്ഥത്തോടുകൂടിയതായ,

"നമോ വൃത്രാദിപാപഘ്ന! കാരണത്രയഹേതവേ!
സാജ്യഗുൽഗുലുധൂപാന്തം ഗൃഹാണ വൃഷഭധ്വജ!
എന്നുള്ള ശ്ലോകം ചൊല്ലി ധൂപാരാധന ചെയ്യണം.

അതിന്റെശേഷം, ജ്യോതിർമ്മയനും, വിശ്വസാക്ഷിയും എല്ലാജ്യോതിസ്സുകൾക്കും ഇരിപ്പിടമായിട്ടുള്ളവനും തേജോദീപത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നവനും ആയ ഭവാന്ന് ഞാൻ ഈ ദീപം നൽകുന്നു എന്നർത്ഥത്തോടുകൂടിയ,

"ജ്യോതിർമ്മയായ ലിംഗായ ജ്യോതിഷാമധിപായതേ
ദീപം ദദാമ്യഹം ഭക്ത്യാ തേജോദീപപ്രദായിനേ."
എന്നുള്ള ശ്ലോകം ചൊല്ലി ദീപാരാധനം ചെയ്യണം.

അനന്തരം, അല്ലയോ സുരേശ്വര! ഉപദംശങ്ങളും, നെയ്യ്, പാല് ഫലങ്ങളും, പലഹാരങ്ങളും ഇവയോടുകൂടിയ ഷഡ്രസമിശ്രങ്ങളായ നൈവേദ്യസാധനങ്ങളെ ഞാൻ ഇതാ അർപ്പിച്ചു തരുന്നു. നിന്തിരുവടി അതിനെ സ്വീകരിച്ചാലും. എന്നർത്ഥത്തോടുകൂടിയ,

"നൈവേദ്യം ഷഡ്രസോപേതം സോപദംശഘൃതാന്വിതം
ഫലഭക്ഷ്യൈ സമായുക്തം ഗൃഹ്യതാം സുരേശ്വര!
എന്നുള്ള ശ്ലോകം ചൊല്ലി നൈവേദ്യം നല്കണം.

അതിൽപിന്നെ അല്ലയോ ദേവേശ്വരനായ സോമസുന്ദര! കർപ്പൂരചന്ദനങ്ങൾകൊണ്ട് വാസനിപ്പിക്കപ്പെട്ടതും അത്യന്തം തണുത്തതും നിർമ്മലമായതുമായ പാനീയത്തെ ഞാൻ ഇതാ അർപ്പിച്ചു തരുന്നു. നിന്തിരുവടി അതിനെ സ്വീകരിക്കണമേ എന്നിങ്ങനെ സാരത്തോടുകൂടിയതായ,

"പാനീയം ശീതളം സ്വച്ഛം ചന്ദ്രചന്ദനവാസിതം
ഇദം ദേവമഹേശ്വര! ഗൃഹ്യതാം സോമസുന്ദര!"
എന്നുള്ള ശ്ലോകം ചൊല്ലി പാനീയം കൊടുക്കണം.

അതിന്റെശേഷം, അല്ലയോ ശംഭോ! അടയ്ക്ക, കർപ്പൂരം, ചുണ്ണാമ്പ് ഇവകളോടുകൂടെ ഞാൻ നിന്തിരുവടിക്ക് താംബൂലം നല്കുന്നതിനെ നിന്തിരുവടി സ്വീകരിക്കണമേ എന്നുള്ള അർത്ഥത്തോടുകൂടിയ,

"പൂഗീഫലൈസ്സകർപ്പൂരൈർന്നാഗവല്ലീദളൈർയുതം
ചൂർണ്ണേന ചയുതം ശംഭോ! താംബൂലം പ്രതിഗൃഹ്യതാം."
എന്നുള്ള ശ്ലോകം ചൊല്ലി താംബൂലം നല്കണം.

അനന്തരം അല്ലയോ ഈശ്വര! അതിഘോരങ്ങളായ പാപങ്ങളെ ശമിപ്പിക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടിയും, ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ഫലങ്ങളെ ലഭിക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടിയും ഞാൻ നിന്തിരുവടിയെ പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യുന്നു. അല്ലയോ പരമേശ്വര അങ്ങു എന്നിൽ പ്രസാദിക്കണമേ എന്നുള്ള പ്രാർത്ഥന അടങ്ങിയതായ,

“പ്രതിഷ്ഠാപാപനാശാർത്ഥം പ്രത്യക്ഷഫലസിദ്ധയേ
പ്രദക്ഷിണം കരോമീശ! പ്രസീദ പരമേശ്വര!”

എന്നുള്ള ശ്ലോകം ചൊല്ലി ദേവനെ പ്രദക്ഷിണം വയ്ക്കണം.

അതിൽപ്പിന്നെ —

“നമസ്തേ ഭവായ ദേവായ ശംഭവേ! ശങ്കരായ ച
നമോ മഹാദേവ്യാനാഥായ സച്ചിദാനന്ദമൂർത്തയേ.”

എന്ന ശ്ലോകം ചൊല്ലി ദേവനെ നമസ്കരിക്കണം.

അതിന്റെശേഷം പരമേശ്വരീപരമേശ്വരന്മാരുടെ ഓരോ അംഗങ്ങളെയും പൂജിക്കണം. അംഗപൂജകൊണ്ട് പ്രതിമകൾക്ക് സാന്നിദ്ധ്യങ്ങളും കിട്ടും. അംഗപൂജചെയ്യേണ്ട വിധിയും ഇന്നപ്രകാരമെന്ന നിങ്ങൾക്ക പറഞ്ഞുതരാം.

“ഓംഭവാന്യൈനമഃ” “ഓംഭവായനമഃ” എന്നിങ്ങനെമന്ത്രംജപിച്ചു പാദങ്ങളെയും. “ഓംജഗന്മാത്രേനമഃ” ഓംജഗൽപിത്രേനമഃ എന്നുജപിച്ച് ജാനുക്കളെയും, ഓംരുദ്രാണ്യൈനമഃ ‘ഓംരുദ്രായനമഃ, എന്നീമന്ത്രങ്ങൾജപിച്ചു’ ഊരുക്കളെയും, ഓംഭദ്രായൈനമഃ ഓംഭദ്രായനമഃ എന്നീ മന്ത്രങ്ങൾചൊല്ലി ജഘനങ്ങളെയും ഓം കാളൈന്യൈനമഃ ഓംകാലാന്തകായനമഃ എന്നുചൊല്ലി കടിപ്രദേശത്തെയും, ഓം നാഗേന്ദ്രകന്യായൈനമഃ ഓം നാഗേന്ദ്രാഭരണായനമഃ എന്നുജപിച്ചു നാഭിദേശങ്ങളെയും,ഓംസ്കന്ദപ്രിയായൈനമഃ ഓം സ്തവ്യായനമഃ എന്നുള്ള മന്ത്രം ഉച്ചരിച്ച് സ്തനങ്ങളെയും, ‘ഓം ഭവൈന്യൈനമഃ, ഓംഭവനാശനായനമഃ, എന്നുജപിച്ച് ഉദരങ്ങളെയും, ഓം കംബുകണ്ഠായൈനമഃ ഓം കാലകണ്ഠായനമഃ എന്നുചൊല്ലി കണ്ഠങ്ങളെയും, ഓം മായായൈനമഃ ഓം മഹേശായനമഃ എന്നു ജപിച്ചുകൊണ്ട് മുഖങ്ങളെയും, ഓം ലളിതായൈനമഃ, ഓംമദനപ്രിയായനമഃ എന്നുചൊല്ലി ലലാടങ്ങളെയും, ഓം ശിവായൈനമഃ ഓം ശിവായനമഃ എന്നു ജപിച്ചുകൊണ്ട് ശിരസ്സുകളെയും പൂജിക്കണം. പിന്നെ, ഓം പ്രണതാർത്തിഹരായൈനമഃ ഓം പ്രണതാർത്തിഹരായനമഃ എന്നു ജപിച്ചുകൊണ്ട് സർവാംഗങ്ങളെയും ഒന്നായും പൂജിക്കണം.

ശിവാശിവന്മാരുടെ പാദംമുതലായ ഓരോ അവയവങ്ങളെയും മേല്പറഞ്ഞ പ്രകാരത്തിലുള്ള ഓരോ മന്ത്രങ്ങൾചൊല്ലി പൂജിക്കുമ്പോൾ, ഞാൻ പാദങ്ങളെ പൂജിക്കുന്നു. ഞാൻ ജാനുക്കളെ പൂജിക്കുന്നു എന്നിങ്ങനെ ശിരസ്സുവരെയും അപ്പോഴപ്പോൾ പൂജിക്കുന്ന അവയവങ്ങളിൽ ഇന്ന അവയവം പൂജിക്കുന്നു എന്നു ധ്യാനിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളണം.

പിന്നെയുംപിന്നെയും ഇങ്ങനെ മുൻപറഞ്ഞ നാമജപങ്ങളോടും അവയവധ്യാനത്തോടുംകൂടെ അവയവപൂജയെ ചെയ്തതിന്റെശേഷം ഓം മഹാദേവായ, ഓം മഹേശ്വരായ ഓം ശങ്കരായ, ഓം വൃഷഭധ്വജായ, ഓം ശൂലിനേ, ഓം കാമാന്തകായ, ഓം ദേവദേവായ, ഓം ശ്രീകണ്ഠായ, ഓം ഈശ്വരായ, ഓം അംബികാനാഥായ, ഓം ഭദ്രായ, ഓം ശിവായ, എന്നീ പന്ത്ര

ഷ്ടനാമങ്ങളെയും ജപിച്ചുകൊണ്ടു ഉദ്വൎത്തനവും, വില്വപത്രാക്ഷതാൎച്ചനവും ചെയ്യണം.

ഇപ്രകാരം ശങ്കരനെ പൂജിക്കുന്നവൎക്ക് സൎവകാമാൎത്ഥസാധനസിദ്ധിയും ആയുരാരോഗ്യാഭിവൃദ്ധികളും ഉണ്ടാകുമെന്നു മാത്രമല്ല അപമൃത്യുതുടങ്ങിയ ദോഷങ്ങൾ യാതൊന്നും തീണ്ടുകപോലും ചെയ്യുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു സൎവൈശ്വൎയ്യങ്ങളും, സമൃദ്ധിയായി ദാനംചെയ്യുന്ന ജഗന്നാഥനായ സോമനാഥ! നിന്തിരുവടി എന്റെ ദാരിദ്ര്യങ്ങളെ ഉന്മൂലനാശംചെയ്തു അനുഗ്രഹങ്ങളെ നിറവേററിത്തരണമേ! നിറവേററിത്തരണമേ! എന്നു അൎത്ഥത്തോടുകൂടിയ,

“സോമനാഥ! ജഗന്നാഥ! സൎവൈശ്വൎയ്യസമൃദ്ധിദ!
മമദാരിദ്ര്യമുന്മൂല്യ കാമാൻപൂരയപൂരയ.”

എന്ന ശ്ലോകംചൊല്ലി പ്രാൎത്ഥിച്ചിട്ട്, അംബികാപതിയായിരിക്കുന്ന ദേവനെ അൎച്ചിക്കണം. വീണ്ടും മേൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന അഷ്ടനാമങ്ങൾ ചൊല്ലി പൂജിക്കണം.

അതിന്റശേഷവും, ശിവായ, രുദ്രായ, പശുപതയെ, നീലകണ്ഠായ, മഹേശ്വരായ, ഹരികേശായ, വിരൂപാക്ഷായ, കപർദ്ദിനെ, പ്രമഥാധിപായ, സമസ്തവിദ്യാനാഗീനായകായ, സദാശിവായ, എന്നിങ്ങനെയുള്ള ശിവപര്യായങ്ങളെ ഉച്ചാരണം ചെയ്തിട്ട്, അദ്ദേഹത്തെ പൂജിക്കണം.

അതിന്റെ ശേഷം അകാരാദിശ്ശിനായി ഗ്രഹനക്ഷത്രമാലിയായി, സുരസിദ്ധനിഷേവിതനായിട്ടിരിക്കുന്ന പരമശിവ! ഞാൻ അങ്ങേയ്ക്കായി ഇതാ അൎഘ്യം നൽകുന്നു എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രാൎത്ഥനയോടുകൂടെ അൎഘ്യത്രയങ്ങളെയും നൽകി സോമസുന്ദരനെ പ്രാൎത്ഥിക്കണം.

അതിന്റശേഷം, അല്ലയോ മഹേശ്വര! അറിവില്ലാത്തവനായ ഞാൻ എന്തെങ്കിലും കുറവെങ്കിലും നിന്തിരുവടിയുടെ പ്രസാദത്തിനായി ചെയ്തിട്ടുള്ള കൎമ്മങ്ങളിലുള്ള തെററുകളെ നിന്തിരുവടി സഹിച്ചു പിതാവുപുത്രനെ എന്നപോലെ അടിയനെ രക്ഷിക്കണമേ എന്നുള്ള പ്രാൎത്ഥനയോടുകൂടെ പൂജയെ ഉപസംഹരിക്കണം.

മേല്പറഞ്ഞ വിധിപ്രകാരം സോമവാരദിവസം പരമശിവനെ പൂജിക്കുന്ന സോമവാരവ്രതക്കാരൻ, വിദ്യാൎത്ഥിയായിരുന്നാൽ അവൻ വിദ്യയേയും ധനാൎത്ഥിയായിരുന്നാൽ ധനത്തെയും, പുത്രാൎത്ഥിയായിരുന്നാൽ പുത്രനേയും, ജായാൎത്ഥിയായിരുന്നാൽ അവൻ ജായയേയും, രാജ്യാൎത്ഥിയായിരുന്നാൽ രാജ്യത്തെയും, മോക്ഷാൎത്ഥിയായിരുന്നാൽ അവൻ മോക്ഷത്തെയും അതിവേഗത്തിൽ പ്രാപിക്കപ്പെടും. എന്നുതന്നെയല്ല അവന്റെ എല്ലാ ഇഷ്ടങ്ങളും കാലതാമസമെന്യേ കൈക്കൂടുകയും ചെയ്യും.

അതുമല്ലാതെ ഈ സോമവാരവ്രതവിധിയെ പഠിക്കുന്നവരും, കേൾക്കുന്നവരുംകൂടെ സൎവ്വപാപവിമുക്തന്മാരും സമ്പന്നന്മാരും ആയി ഭവിക്കുന്നതാണ്.

൧൭-ാം—അദ്ധ്യായം സോമവാരവ്രതവിധി
സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൧൮-ാം അദ്ധ്യായം.

സോമവാരവ്രതോദ്യാപന വിധി



വീണ്ടും അഗസ്ത്യമഹർഷി വസിഷ്ഠാദികളായ മുനിപുംഗവന്മാരോട്, അല്ലയോ യതിസത്തമന്മാരെ! ഇനി ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു സോമവാരവ്രതോദ്യാപനവിധികൂടി പറഞ്ഞുതരാം, കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ. എന്നിങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ട് താഴെവരുമാറു് വ്രതോദ്യാപനവിധിയെപ്പററിപ്പറയാൻതുടങ്ങി.

അല്ലയോ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! സോമവാരവ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവർ എല്ലാം യഥാശക്തി വ്രതോദ്യാപനവും ചെയ്യണം. സോമവാരത്തുന്നാൾ വിത്തശാഠ്യംകൂടാതെ ന്യായമായി ആൎജ്ജിച്ച ദ്രവ്യം ചിലവാക്കി പരമശിവനെ ധവളാംബരങ്ങൾ, ഗന്ധപുഷ്പങ്ങൾ നൈവേദ്യസാധനങ്ങൾ മുതലായവകൊണ്ട് പൂജിക്കുന്നവൎക്കു മറെറാരുജന്മം ഒരിക്കലും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. തിങ്കളാഴ്ചനാളിൽ ശിവക്ഷേത്രം അടിച്ചുവാരി ഗോമയമിട്ടു തളിക്കുന്നവരുടെ അഭീഷ്ടങ്ങൾ എല്ലാം സാധിക്കുമെന്നുമാത്രമല്ല അവർ അവസാനത്തിൽ പരമേശസാമീപ്യം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും. വിചിത്രവസ്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് സോമവാരത്തുന്നാൾ ശിവക്ഷേത്രം അലങ്കരിച്ചാലും മേല്പ്രകാരമുള്ള ഗതികിട്ടും. അതുപോലെതന്നെ സോമവാരദിവസം അഭിഷേകദ്രവ്യങ്ങൾ വഹിക്കുന്നതായ സോമസുന്ദരലിംഗപ്രാസാദത്തിന്റെ അകവും പുറവും ഒന്നുപോലെതേച്ചുകഴുകി, ഗന്ധപങ്കവിലേപനംചെയ്തു് സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾകൊണ്ട് ധൂപിക്കുന്നവരുടെയും പാപങ്ങൾ എല്ലാം നശിച്ചുപോകും എന്നുമാത്രമല്ല അവർക്ക് കാമലബ്ധിയും മോക്ഷവും ഉണ്ടാകുന്നതുമാണ്. തിങ്കളാഴ്ചദിവസം സോമസുന്ദരലിംഗം തൈലംകൊണ്ടോ നെയ്യുകൊണ്ടോ കേരി

യോടുകൂടെ അഭിഷേകംചെയ്യുന്നവൻ ഏററവും ധനവാനാകം, പഞ്ചഗവ്യാഭിഷേകംചെയ്താൽ പൂർവ്വപാപങ്ങൾപോലും നശിച്ചുപോകം. ക്ഷീരാഭിഷേകം ചെയ്താൽ ശത്രുനാശവും ഐശ്വര്യവും ഉണ്ടാകം. തയിർകൊണ്ടഭിഷേകിച്ചാൽ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവൻ എല്ലാ ഗുണങ്ങളും തികഞ്ഞവനായിത്തീരം. കറുത്തപശുവിന്റെ നെയ്യുകൊണ്ട് തിങ്കളാഴ്ചനാളിൽ സോമസുന്ദരലിംഗാഭിഷേകം ചെയ്യുന്നവന് ഇഹത്തിൽ എല്ലാ മഹാഭോഗങ്ങളെയും നിഷ്പ്രയാസം അനുഭവിക്കുന്നതിനും പരത്തിൽ സായുജ്യമുക്തിയിൽ സുഖിക്കുന്നതിനും സംഗതിയാകം. തേൻകൊണ്ടഭിഷേകംചെയ്യുന്നവൻ യശഃപ്രതാപപന്നനാം, ശർക്കരകൊണ്ടഭിഷേകംചെയ്യുന്നവൻ ദുഃഖവിഹീനനാം, കരിമ്പിൻനീർകൊണ്ടഭിഷേകംചെയ്യുന്നവൻ, സർവ്വാഭീഷ്ടസിദ്ധികളോടുകൂടിയവനാം, ലാംഗലീ, കദളി, ചൂതം, പനസം ഇവകളുടെ പക്വങ്ങൾ പിഴിഞ്ഞുള്ള രസവും ഗുളവുംകൂടി ചേർത്തഭിഷേകംചെയ്യുന്നവൻ യാതൊരു സംശയവും കൂടാതെ ഭൂലോകചക്രവർത്തിയായും, ഗന്ധോദകംകൊണ്ടഭിഷേകംചെയ്യുന്നവൻ ആരോഗ്യഗാത്രനായും, നമകാദി മന്ത്രജപംകൊണ്ടു പവിത്രമാക്കപ്പെട്ടതായ കുംഭജലംകൊണ്ടഭിഷേകംചെയ്യുന്നവൻ സർവ്വകാമലബ്ധിയോടുകൂടിയവനായും ഭവിക്കുന്നതാണ്.

സോമവാരദിവസം ചന്ദനംകൊണ്ട് പരമശിവലിംഗം ലേപനംചെയ്യുന്നവന് ഭോഗഭാഗ്യവും, വസ്ത്രാഭരണങ്ങൾകൊണ്ട് പരമശിവലിംഗം അലങ്കരിച്ച്, നല്ല പുഷ്പങ്ങൾകൊണ്ട് പൂജിക്കുന്നവന് ശിവസാരൂപ്യവും, വില്വപത്രങ്ങൾകൊണ്ട് പൂജിക്കുന്നവന് സർവ്വസിദ്ധിയും ഉണ്ടാകം.

സോമവാരത്തിൻനാളിൽ ധൂപദാനംചെയ്യുന്നവൻ അതേവരേയും ചെയ്തിട്ടുള്ള സകല അപരാധങ്ങളേയും നശിക്കും. അന്നേദിവസം നെയ്യ്‌വിളക്കുകൊളുത്തിയാൽ വിത്തവും തേജസ്സും വർദ്ധിക്കുകയും, ഭക്ഷ്യഭോജ്യാദിനൈവേദ്യങ്ങളെ അർപ്പിക്കുകിൽ രാജത്വം ലഭിക്കുകയും, കർപ്പൂരതാംബൂലപൂഗാർപ്പണംകൊണ്ട് ദർപ്പകനെപ്പോലെ സുന്ദരനായിത്തീരുകയും, അന്നം, ഗുളം, പായസം, ശർക്കര, തിലം, ഫലങ്ങൾ, അക്ഷതം, വില്വപത്രം, കോതമ്പ്, യവം, ശാല്യാദികളായിരിക്കുന്ന തണ്ഡുലങ്ങൾ, പുഷ്പങ്ങൾ മുതലായവകൊണ്ടു ശിവലിംഗപൂരണം ചെയ്യുന്നവൻ ചക്രവർത്തിയായും ഭവിക്കും. കൂടാതെ അവന് അവൻ നൽകിയ അന്നതണ്ഡുലങ്ങൾ എത്രയുണ്ടോ അത്രയുംകോടിയുഗത്തോളം ശിവലോകവാസസൌഖ്യം അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യും. സോമവാരത്തുന്നാളിൽ ശിവലിംഗവും വേദികയും കർപ്പൂരയുക്തമായ ചന്ദനച്ചാറുകൊണ്ടു വിലേപനം ചെയ്തിട്ട് പുഷ്പമാലകൊണ്ടലങ്കരിച്ച് കൂവളത്തിലകൾകൊണ്ടും പൂക്കൾകൊണ്ടും പൂജിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന ഫലം ചില്ലറയൊന്നുമല്ല. ദിവസംപ്രതിയും സോമസുന്ദരമഹാലിംഗത്തെ പൂജിക്കുന്നത് ഉത്തമവും മഹാപുണ്യപ്രദങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഗ്രഹണാദി വിശേഷ ദിവസങ്ങളിൽ ശിവലിംഗപൂജനം ചെയ്യുന്നത് അത്യുത്തമവും സോമവാരത്തുന്നാളിൽ ശിവലിംഗത്തെ പൂജിക്കുന്നത് അത്യുത്തമോത്തമവും ആകുന്നു. മററുദിവസങ്ങളിൽ ചെയ്യുന്ന യാതൊരുപൂജയും സോമവാരത്തു

നായം ചെയ്യുന്ന പൂജയുടെ ഒറുറുദ്രായിരത്തിൽ ഒരംശംപോലും ഫലമില്ല. ഏതിനധികം പറയുന്നു; ശക്തിക്കനുസരണമായി സോമവാരവ്രതം അനുഷ്ഠിയ്ക്കുന്ന ഏതൊരുത്തനും ഇഹത്തിൽ ഐശ്വര്യധനധാന്യാദിസുഖങ്ങളോടും കൂടി നിവസിക്കയും പരത്തിൽ പരമാനന്ദഗതിയെ പ്രാപിക്കയും ചെയ്യും. സോമവാരത്തുന്നാളിൽ ഭക്തിയോടു കൂടെ സോമസുന്ദരന്റെ സഹസ്രനാമങ്ങളും ജപിച്ചുകൂട്ടിക്കുന്നവൻ പാപരഹിതനും ആരോഗ്യവാനും ഭാഗ്യവാനായി സൽകാമങ്ങളെയും പ്രാപിക്കും. വിശേഷിച്ചും സോമവാരത്തുന്നാളിൽ സോമസുന്ദരലിംഗത്തിന് പ്രദക്ഷിണംവെച്ച് നമസ്കരിക്കയുംസ്തുതിക്കയുംചെയ്യുന്നവന് അണിമാദികളായിരിക്കുന്ന സിദ്ധികളെല്ലാം നിഷ്പ്രയാസമായി സിദ്ധിക്കും.

ഭക്തിയോടുകൂടെ ഇല, പൂവ്, കായ് ഇവകളെക്കൊണ്ടുമാത്രംശിവനെ പൂജിച്ചാലും അവസാനമില്ലാത്ത ഫലം കിട്ടും. പരമശിവപൂജയ്ക്ക് ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു സാധനം ഭക്തിമാത്രമാണ്. ബ്രഹ്മഹന്താവോ, സുരാപായിയോ കള്ളനോ, ഗുരുതല്പഗനോ എന്നല്ല ഇവരിലും വലിയ ഒരു മഹാപാപിതന്നെ ആയിരുന്നാലും പരമശിവലിംഗപൂജനം ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രം അവന്റെ സർവ്വപാപങ്ങളും നശിച്ചുപോകും. പാർവ്വതീപതിയായ പരമശിവന്റെ നിർമ്മാല്യത്തെ ഭക്തിയോടു കൂടെ ശിരസ്സുകൊണ്ടു ധരിക്കുന്നവന് അത്യുത്തമമായ രാജസൂയയാഗം ചെയ്ത പുണ്യമുണ്ടാകും. ഭക്തിയോടുകൂടെ അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നവൻ അത്യന്തം ശുചിയായും ശിവജ്ഞാനിയായും, ഭക്തിക്കും, മുക്തിക്കും ഇരിപ്പിടമായും ഭവിക്കുന്നു.

ഗംഗാ, യമുനാ, സരസ്വതി, നർമ്മദാ, ഗോദാവരി മുതലായ നദികൾ പാപവിനാശിനികളായി തീർന്നിട്ടുള്ളത് പരമശിവസംഗമംകൊണ്ടാകയാൽ സർവ്വതീർത്ഥമയമായിരിക്കുന്ന ശിവസ്നാനോദകത്തെ സേവിക്കുന്നവർ സകല മഹാപാപങ്ങളിൽനിന്നും തൽക്ഷണംതന്നെ വിമുക്തന്മാരായിത്തീരുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു സ്നാനോദകത്തെയും നിർമ്മാല്യത്തെയും പ്രയത്നപ്പെട്ടെങ്കിലും പാനംചെയ്യുകയും ധരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവരെ മനോവാക്കായങ്ങളായിരിക്കുന്ന യാതൊരു പാതകങ്ങളും പിന്നെ തീണ്ടുകപോലും ചെയ്യുന്നതല്ല. സോമവാരത്തുന്നാളിൽ പകൽ ഒരിക്കൽമാത്രം ഊണുകഴിച്ച് വ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നത് ശ്രേഷ്ഠവും, രാത്രിയിൽമാത്രം ഒരുനേരം ഊണുകഴിച്ചു വ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നത് അതിലും ശ്രേഷ്ഠവും ഉപവസിച്ചുകൊണ്ട് വ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നത് അതിലും ശ്രേഷ്ഠവും ഊണും ഉറക്കവുമുപേക്ഷിച്ച് വ്രതാനുഷ്ഠാനം ചെയ്യുന്നത് അതിലും ശ്രേഷ്ഠവും ഊണും ഉറക്കവുമുപേക്ഷിച്ചും നാലുയാമത്തിലും മുറപോലെ ശിവപൂജചെയ്തു വ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നത് ഇവയെല്ലാററിലും ശ്രേഷ്ഠമാണ്. സോമവാരവ്രതം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ക്രമം മേൽപ്രകാരം അനുവദിക്കുന്നു. ഈ മട്ടിൽ എത്രവേണമെങ്കിലും ശക്തിക്കനുസരിച്ച് പെരുക്കാം. ഓരോരോ കാമപൂർത്തിക്കുവേണ്ടി ഇങ്ങനെ സോമവാരവ്രതം ഒന്നോ, രണ്ടോ, മൂന്നോ പന്ത്രണ്ടോ വർഷമോ അല്ലെങ്കിൽ ജീവാവസാ

നാംവരെയുമൊ ഇഷ്ടംപോലെ സങ്കല്പാനുസരണം അനുഷ്ഠിക്കാം. ജീവാവസാനംവരെ സോമവാരവ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവർ ഉദ്യാപനക്രിയ ചെയ്യുന്നമെന്നില്ല. ഒരാണ്ട് നിശ്ചയമായും കാര്യപൂർത്തിയുണ്ടാകും. കാലസങ്കല്പത്തോടുകൂടെ വ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവർ സങ്കല്പിതകാലാവസാനത്തിൽ ഉദ്യാപനക്രിയയെ ചെയ്യണം. അതിനുള്ള വിധിയും പറയാം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ.

വ്രതാവസാനത്തിൽ, മൂന്നുകണ്ണുകളോടും, വരദാഭയമൃഗപരശുക്കളാൽശോഭിതങ്ങളായ നാലുകൈകളോടും, ചന്ദ്രക്കലാവതംസമായ ഉത്തമാംഗത്തോടും കൂടിയ പരമശിവന്റെയും കരാംബുജശോഭിതമായ പാണിയുഗ്മത്തോടുകൂടിയ പാർവതിയുടെയും പരിപാവനങ്ങളായ പ്രതിമകളെ വെള്ളികൊണ്ടു നിർമ്മിക്കണം. മുപ്പതുനിഷ്കംവെള്ളികൊണ്ടു നിർമ്മിക്കുന്ന മേൽപ്രകാരമുള്ള പ്രതിമകൾ ഉത്തമവും ഇരുപതുനിഷ്കം കൊണ്ടു നിർമ്മിക്കുന്നതു മദ്ധ്യമവും പത്തുനിഷ്കംകൊണ്ടു നിർമ്മിക്കുന്നതു അധമവുമാണ്. ഉത്തമമദ്ധ്യമാധമപ്രതിമകളിൽ ശക്ത്യനുസരണം ഏതുകൊണ്ടും ഉദ്യാപനക്രിയതുടങ്ങാം.

ഉദ്യാപനക്രിയ തുടങ്ങുന്നതിന്റെ തലേദിവസം ഒരുനേരം മാത്രമെ ഊണുകഴിക്കാവൂ. ഉദ്യാപനകർമ്മം തുടങ്ങുന്ന വ്രതി പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെ അടക്കി സോമവാരവ്രതത്തിനാളിൽ അന്നേരം ഉപവസിച്ചു പരിശുദ്ധനായി ഒൻപതുവിരലുയരത്തിൽ പതിനാറുതൂണുകളോടു കൂടിയതായ ഒരു മണ്ഡപം തീർത്ത് അതിനു നാലുവാതിലുകളാക്കി മണ്ഡപമദ്ധ്യത്തിൽ ഒപ്പമൊരോസന്നിധിയായിരിക്കുന്ന വേദികയും നിർമ്മിച്ചു തോരണാദികളെ കൊണ്ടു മണ്ഡപത്തെ അലങ്കരിച്ച് കിഴക്കെ ദിക്കിലെങ്കിലും ഈശാനകോണിലെങ്കിലും വൃത്താകൃതിയിലെ ചതുരശ്രാകാരത്തിലെ ലക്ഷണയുക്തവും മൂന്നു മേഖലകളോടു കൂടിയതുമായ കുണ്ഡമുണ്ടാക്കണം. അതിന്റെ ശേഷം കുളിയും നിത്യകർമ്മങ്ങളെല്ലാം സാധിച്ച് പുരാണപാരായണം കൊണ്ടു ശേഷമുള്ള പകൽമുഴുവൻ കഴിച്ചുകൂട്ടണം. രാത്രിയിൽ യാമം തോറും ശിവാർച്ചന ചെയ്യുകയും മുൻപറഞ്ഞ വേദികയിൽ പീഠം വെച്ച് അതിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള ലിംഗത്തിലെങ്കിലും ഗംഗാജലംനിറച്ചുവച്ചിട്ടുള്ള കുടത്തിലെങ്കിലും പ്രതിമയിലെങ്കിലും പാർവതീപരമേശ്വരന്മാരെ ആവാഹിച്ച് ഭക്തിയോടുകൂടെ പൂജിക്കുകയും ചെയ്യണം.

മുൻപിൽ ഉദ്യാപനകർമ്മത്തിനായി ഉണ്ടാക്കണമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള വെള്ളിപ്രതിമകളെ ഇതിന്റെ അടുക്കൽവച്ച് അതിനോടുകൂടി പൂജിക്കണം. ആദ്യം പഞ്ചഗവ്യംകൊണ്ടും അനന്തരം പഞ്ചാമൃതംകൊണ്ടും അഭിഷേകംചെയ്യിട്ടുവേണം ചന്ദനപുഷ്പാദികളെക്കൊണ്ട് മുൻപെപറഞ്ഞതുപോലെ പൂജിക്കാൻ. നാലുയാമത്തിലുമുള്ള പൂജാവസാനസമയങ്ങളിൽ ഹോമിക്കയും ചെയ്യണം. സപ്തലോകമാകെനയിക്കുന്ന വർത്മാവുകൊണ്ട് അഗ്ന്യാധാനാദികമായിരിക്കുന്ന സർവ്വത്തെയും നൽകിച്ചിട്ട് സാന്നിദ്ധ്യത്തിങ്കലുള്ള ഭാവനാകല്പിതമായ ആസനത്തിൽ സാംബനെ ആവാഹിച്ചിട്ടു ഗന്ധാദികളെക്കൊണ്ടു പൂജിച്ചിട്ട് ത്ര്യംബകമന്ത്രവും, "ഗൌരീമിമാം"

എന്നുള്ള ശ്ലോകം നൂറ്റെട്ട് ഉരുവിട്ടും ജപിച്ച് പരമശിവനെ മനസ്സുകൊണ്ടു ധ്യാനിച്ച് ഹോമിക്കണം. ഒന്നാമത്തെ യാമത്തിൽ നെയ്കൊണ്ടും രണ്ടാമത്തെ യാമത്തിൽ ശർക്കരകൊണ്ടും മൂന്നാമത്തെ യാമത്തിൽ എള്ളുകൊണ്ടും നാലാമത്തെ യാമത്തിൽ പായസംകൊണ്ടും ക്രമേണ ഹോമിക്കേണ്ടതു്. ഇങ്ങനെ നാലുയാമത്തിലും പൂജാവസാന കാലങ്ങളിൽ ഹോമം ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം അടുത്തദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ കുളിച്ച് നിത്യകർമ്മം നടത്തി ശിവപൂജയും ചെയ്തു മുൻപറഞ്ഞ മന്ത്രങ്ങളും ജപിച്ച് അന്നവും ആജ്യവും ഉപയോഗിച്ച് വീണ്ടും ഹോമിച്ചു സമർപ്പിക്കണം. ഉദ്യാപനക്രിയയെ ശ്രോത്രിയനും വിദ്വാനും ശാന്തനും ശിവരഹസ്യവിശാരദനും ആയ ബ്രാഹ്മണനെ ഗുരുവായി വരിച്ച് അവന്റെ അനുജ്ഞപ്രകാരം വേണം എന്തൊരുവ്രതവും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതു്. കൂടാതെ നിറയെ പാലൊഴിച്ച് വെള്ളവസ്ത്രങ്ങൾ കൊണ്ടു മൂടിക്കെട്ടിയ പതിമൂന്നുകലശങ്ങളെ അതിൽ രത്നകലശങ്ങളുടെയും മുകളിൽ നെയ്യ്, ശർക്കര, പലഹാരങ്ങൾ, മറ്റുഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങൾ മുതലായവ കൊണ്ടു പൂർണ്ണങ്ങളാക്കിയ ഓരോ വെങ്കലപാത്രങ്ങൾ വച്ച് ശിവഭക്തന്മാരും തദ്ദിവസം നിരാഹാരവ്രതം നോറ്റു പട്ടിണി കിടന്നവരുമായ ബ്രാഹ്മണരെ സുഗന്ധപുഷ്പവസ്ത്രാദികളെക്കൊണ്ടു പൂജിച്ചിട്ട് അവർക്ക് കൊടുക്കണം. അനന്തരം പതിമൂന്ന പശുക്കളെയും ദാനം ചെയ്യണം. കുട, ചെരുപ്പ്, വടി, ജലപാത്രങ്ങൾ മുതലായതുകളെ എന്തുമാത്രം ദാനം ചെയ്യാൻ കഴിയുമൊ അത്രമാത്രം ദാനം ചെയ്യണം.

അതിന്റെ ശേഷം ഗുരുവിന് ഉന്നതമായ ആസനം നൽകി അതിലിരുത്തി ഗന്ധപുഷ്പാദികളെക്കൊണ്ടും വസ്ത്രാഭരണാദികൾകൊണ്ടും വഴിപോലെ അദ്ദേഹത്തെ പൂജിക്കണം. ശിവജ്ഞാനോപദേശംകൊണ്ട് അപാരമായ സംസാരസമുദ്രത്തിൽനിന്നും നമ്മെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ഗുരുക്കന്മാർക്ക് മാതാപിതാക്കന്മാർപോലും തുല്യരല്ല. ഗുരുനാഥനെ പൂജിച്ചാൽ പരമശിവപ്രസാദമുണ്ടാകും, ഗുരുവും ശിവനും ഒന്നല്ലേ. പരമശിവനെ പാർവതീസമേതം പൂജിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന ഫലം ഗുരുവിനെ പൂജിച്ചാലും ഉണ്ടാകും. സോമവാരത്തുന്നാളിൽ രാത്രിയിൽ രണ്ടാം യാമത്തിൽ ദമ്പതിപൂജയും ചെയ്യണം. ദമ്പതിപൂജ ചെയ്യേണ്ട ക്രമവും പറയാം.

വെള്ളികൊണ്ടുണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതായ പരമേശ്വരീപരമേശ്വരന്മാരുടെ പ്രതിമകൾ സാക്ഷാൽ പാർവതീപരമേശ്വരന്മാർ ആണ് എന്ന സങ്കല്പിച്ചുംകൊണ്ട് അഭിഷേകം നടത്തി വസ്ത്രങ്ങൾ, ആഭരണങ്ങൾ, ഗന്ധങ്ങൾ മുതലായവ ചാർത്തി വിവിധതരത്തിലുള്ള നൈവേദ്യവസ്തുക്കൾ, ധൂപദീപങ്ങൾ, സുഗന്ധകുസുമങ്ങൾ, താംബൂലങ്ങൾ രസനാദ്രവ്യങ്ങൾ, മുതലായവകൊണ്ട് പൂജിച്ച് ഷോഡശോപചാരങ്ങളെ ചെയ്യണം.

ഇങ്ങനെ എല്ലാവിധത്തിലുള്ള പൂജകളും നടത്തിയതിന്റെ ശേഷം ഉദ്യാപനക്രിയയ്ക്കായി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള ഷോഡശസ്തംഭമണ്ഡപത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള പരമേശ്വരീ പരമേശ്വരന്മാരുടെ പ്രതിമയെ വീണ്ടും അഭി

ഷേകിച്ചു പൂജിച്ച് ദക്ഷിണയോടും വസ്ത്രങ്ങളോടുംകൂടെ ഉദ്യാപനക്രിയ നടത്തിയ ഗുരുവിന് ശിവപ്രീതിയ്ക്കുവേണ്ടി ദാനംചെയ്യണം. കൂടാതെ അനവധി സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങളും, വസ്ത്രങ്ങളും മററു ദ്രവ്യങ്ങളും, ക്ഷേത്രങ്ങളും, ഗ്രാമങ്ങൾ, നഗരങ്ങൾ മുതലായവയും ദാസദാസീനികരങ്ങളും ഛത്രചാമരാദികളും എന്നുവേണ്ട എന്തെല്ലാം കൊടുക്കാൻ തന്നാൽ ശക്തിയുണ്ടോ അതെല്ലാം ഗുരുവിനു കൊടുക്കണം. വിശേഷിച്ചും വളരെ പാലുള്ളതുംകുടംപോലെയുള്ള മുലകളോടും കൂടിയതും അവയവങ്ങൾക്കൊന്നിനും കേടുപാടുകളൊന്നുമില്ലാത്തതും ശിശുവോടുകൂടിയതുമായ കപിലപ്പശുവിന്റെ നാലുകുളമ്പിലും വെള്ളിയും കൊമ്പുകളിലും കനകവും കെട്ടിച്ച് മുത്തുകൊണ്ട് വാലും മററും അലങ്കരിച്ച് പട്ടുകുട്ടിയോടും കെട്ടിക്കറക്കുന്നതിനുള്ള ചങ്ങലയോടും പാത്രത്തോടുംകൂടെ ദാനംചെയ്യണം. ഇതിന് യഥാശക്തി ധാന്യദാനവും ദീപദാനവും ചെയ്യണം. ചെയ്യപ്പെട്ട നിയമങ്ങൾ ഓരോന്നിന്റെയും ഫലപ്രാപ്തിയ്ക്കുവേണ്ടി ഓരോദാനങ്ങളെ ചെയ്യണമെന്നാണ വിധി. പഞ്ചാമൃതനിയമത്തിന്റെ ഫലപ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടി ഗോദാനവും, പുഷ്പനിയമത്തിന്റെ ഫലലാഭത്തിനായി സ്വർണ്ണപുഷ്പപ്രദാനവും, ചെയ്യണം ധാന്യങ്ങൾകൊണ്ടുചെയ്ത ശിവലിംഗപൂജനത്തിന്റെ ഫലപ്രാപ്തി ധാന്യദാനവും ഘൃതകംബളപൂജയുടെ ഫലപ്രാപ്തി ഘൃതദീപദാനവും കൊണ്ടാണ ണ്ടാകേണ്ടത്. വിശേഷിച്ചും ഗോദാനവും സ്വർണ്ണദാനവും എല്ലാ നിയമങ്ങൾക്കും ഫലപ്രാപ്തി നൾകുന്നതാണ്. വ്രതത്തിന്റെ ഫലസിദ്ധിയെ കാംക്ഷിക്കുന്ന എല്ലാവരും യഥാശക്തി സ്വർണ്ണദാനവും ഗോദാനവും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഇങ്ങനെ വിത്തശക്തിയ്ക്കനുസരണമായി ഉദ്യാപനക്രിയ നടത്തണം. ഉദ്യാപനക്രിയ ചെയ്യാതെ വ്രതാനുഷ്ഠാനത്തിന് ശരിക്കും ഫലസിദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതല്ല. മരണകാലംവരെയും വിടാതെ സോമവാരവ്രതത്തെ അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്നാൽ ഉദ്യാപനക്രിയ ചെയ്യേണ്ടതില്ല. അതുകൊണ്ട് ശരീരപാതംവരെ ഈ വ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതാണ് വളരെ ഉത്തമമായിട്ടുള്ളത്. മന്ത്രങ്ങളോടുകൂടിയവനായ നിയമി മേൽപ്രകാരം വ്രതോദ്യാപനക്രിയയെ സമാപിപ്പിച്ചിട്ട് ബന്ധുക്കളോടും ദരിദ്രന്മാരോടുംകൂടെ പാരണവീടണം. ഇങ്ങനെ വിധിപ്രകാരമെല്ലാം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവൻ സർവ്വപാപമുക്തനായി സർവ്വൈശ്വര്യവാനായി അനേകകാലം ഭൂമിയിൽനിവസിച്ച് ഭൂലോകസൌഖ്യങ്ങളെ അനുഭവിക്കയും, അതിൽപിന്നെ ദേഹത്യാഗതനായി സ്വർഗ്ഗസ്ഥന്മാരായ ഉർവ്വശ്യാദി സ്വർവ്വേശ്യകളുമൊന്നിച്ച് സ്വർഗ്ഗഭോഗസൌഖ്യങ്ങളും ഭുജിച്ച് അനേകായിരംകോടി കല്പകാലത്തോളവും സ്വർല്ലോകത്തിൽ വസിക്കയും ചെയ്തിട്ട് ഒടുവിൽ സാംബശിവസായൂജ്യത്തെ പ്രാപിക്കും. മഹാവിഷ്ണുവും ബ്രഹ്മാവും, ദേവേന്ദ്രനാദ്യഷ്ടദിക്പാലകന്മാരും, മുനികളും, സപ്തർഷിപ്രമുഖന്മാരായ ഋഷികളും, സിദ്ധന്മാരും, അസുരന്മാരും, ധർമ്മപുത്രന്മാരായ മറ്റനവധി മാനവന്മാരും, വിധിപ്രകാരം സോമവാരവ്രതമനുഷ്ഠിച്ച്, ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങളാകുന്ന ചതുർവിധപുരുഷാർത്ഥങ്ങളെയും സാധിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഋഷീശ്വരന്മാരും, ശ്രു

ധാവിച്ചിരിന്നവൎക്കും, ശൈവ്യാൎശിവദ്വേഷികൾക്കും, പരിഹാസശീലന്മാൎക്കും, ദേവന്മാരെയും ബ്രാഹ്മണരെയും, വേദങ്ങളെയും, ഗുരുക്കന്മാരെയും, പശുക്കളെയും, സാധുവിപ്രന്മാരെയും അഗ്നിയെയും, തീൎത്ഥസ്ഥലങ്ങളെയും, പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളെയും നിന്ദിക്കുന്നവൎക്കും, ഒരുകാലത്തും സോമവാരവ്രതമഹത്വങ്ങളെ ഉപദേശിച്ചു കൊടുക്കരുത്. സോമവാരവ്രതം നോക്കുന്നതും ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷിക്കത്തക്കതല്ലെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ വ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവനാണ് പുണ്യശാലികൾ. ശാസ്ത്രോക്തമായ സോമവാരവ്രതത്തെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതു മഹാപാപമാണ്. ഗുരൂപദേശം കൂടാതെ വ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചാലും ഫലമുണ്ടാകും. യാതൊന്നിലും ഗുരുവിനെ കൂടാതെ സംശയനിവൃത്തിവരുന്നതല്ലല്ലൊ. സംശയത്തോടുകൂടെ ആചരിക്കുന്ന വ്രതാദികൎമ്മങ്ങൾക്ക് ഒരിക്കലും ഫലസിദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഗുരൂപദേശത്തോടുകൂടെ വ്രതമനുഷ്ഠിക്കണമെന്നും, അല്ലെങ്കിൽ വ്രതഭംഗവും തന്മൂലം ദോഷവും ഉണ്ടാകുമെന്നും പറഞ്ഞതു്.

അല്ലയോ മഹൎഷിമാരെ! ഇനി നിങ്ങളെ ചുരുക്കമായി വ്രതമഹാത്മ്യവും കേൾപ്പിക്കാം. സ്ത്രീകളായിരുന്നാലും പുരുഷന്മാരായിരുന്നാലും സോമവാരവ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവൎക്ക് ഒരിക്കലും ദാരിദ്ര്യമാകട്ടെ, രോഗമാകട്ടെ, ശോകമോഹാദികളാകട്ടെ സന്താനവിച്ഛേദമാകട്ടെ ഉണ്ടാകയില്ലെന്നുമാത്രമല്ല അതിഭയങ്കരങ്ങളിൽവെച്ചും അവർ ചെയ്തിട്ടുള്ള പാപങ്ങൾ എല്ലാം ഉടനെ നശിക്കുകയും, ഭക്തിക്കനുസരിച്ചു അവൎക്ക് ആയുരാരോഗ്യാദിവൃദ്ധിയും, പുത്രപൌത്രാദിവൃദ്ധിയും ഐശ്വൎയ്യസമ്പത്സമൃദ്ധിയും ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യും. കൂടാതെ അവർ ആയുരൈശ്വൎയ്യങ്ങളോടുകൂടി ഇഹലോകത്തിലെ ഉപഭോഗിച്ചു കൊണ്ടു പോകയും, അവസാനത്തിൽ സോമവാരവ്രതവൈഭവംകൊണ്ടു അവരും സോമചൂഡലോകവാസികളായി തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇപ്രകാരമുള്ള സോമവാരവ്രതമാഹാത്മ്യത്തെ ഭക്തിയോടുകൂടെ പഠിക്കുകയും, പഠിപ്പിക്കുകയും, കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ എല്ലാം മഹാദേവപ്രസാദന്മാരായിത്തീരുന്നതാണ്. സോമവാരവ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവരെ കാണുന്നവൎക്കും അവരുടെ കഥകളെപ്പറ്റി കേൾക്കുന്നവൎക്കും വ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവൎക്ക് ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുന്നവൎക്കുംകൂടി സ്വൎഗ്ഗലോകവാസഭാഗ്യം സിദ്ധിക്കും. അല്ലയോ മഹൎഷിമാരെ ഇപ്രകാരമെല്ലാമാണ്, സോമവാരവ്രതോദ്യാപനവിധിയും തന്മാഹാത്മ്യവും.

൨൦-ാം അദ്ധ്യായം

സോമവാരവ്രതോദ്യാപനവിധി

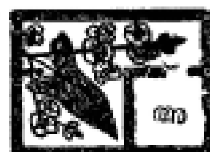
സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം

൧൬-ാം അദ്ധ്യായം.

മേരുവിനെത്താഡിച്ചു് കാഞ്ചനം അപഹരിച്ച പതിനാറാം ലീല.



അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷികളെ! ഇനിയും നിങ്ങൾ കഥാവശേഷത്തെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ. ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ മേരുവിനെ താഡിച്ചു കാഞ്ചനം ഹരിച്ച അത്യത്ഭുതമായ ലീലയെ പറയാം. സദാശിവനായ സുന്ദരേശപാണ്ഡ്യന്റെ പുത്രൻ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ പിതാവിന്റെ ഉപദേശമനുസരിച്ചു് സോമസുന്ദര സന്നിധിയിങ്കൽ വിധിപ്രകാരം സോമവാരവ്രതത്തെ അനുഷ്ഠിച്ചുതുടങ്ങുകയാൽ വ്രതപ്രഭാവംകൊണ്ടു് പരമശിവന്റെ ശ്രീമച്ചരണാംബുജങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ഉത്തമവും നിശ്ചലവുമായ ഭക്തി വളർന്നു. തന്മൂലം പ്രസന്നമാനസനായ സുന്ദരേശന്റെ കാരുണ്യവിലാസംകൊണ്ടു് ദേവേന്ദ്രനു് ഇന്ദ്രാണിയിൽ ജയന്തൻ എന്നപോലെ പട്ടമഹിഷിയായ കാന്തിമതിയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് സൽഗുണാന്വിതനും, തേജോനിധിയും വീരപാണ്ഡ്യൻ എന്ന പ്രഖ്യാതനാമത്തോടുകൂടിയവനുമായ ഒരു പുത്രൻ ജാതനായി. പട്ടമഹിഷിയായ കാന്തിമതിക്ക ഒരുപ്രകാരത്തിലും വീരമാതാവെന്നുള്ള നാമധേയം അന്വർത്ഥവും ആയി. പിതാവായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ ശുക്ലപക്ഷത്തിലെ ചന്ദ്രക്കലപോലെ ക്രമേണ അഭിവൃദ്ധിയോടും തേജോവിശേഷങ്ങളോടുംകൂടെ വളർന്നു തുടങ്ങിയ കുമാരനെ യഥാകാലം ഉപനയിപ്പിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി വേദവേദാംഗവിജ്ഞനും സർവ്വശാസ്ത്രപുരാണേതിഹാസമർമ്മജ്ഞനുമായ ഗുരുവിന്റെ അടുക്കൽ ആക്കി വീരപാണ്ഡ്യൻ കലാശാസ്ത്രമെന്ന്യേ സകലകലാവിദ്യകളിലും ഒന്നുപോലെ നിപുണനും യൌവനയുക്തനും ആയിത്തീർന്നു.

യൌവനാരംഭത്തോടുകൂടെ വിദ്യാഭ്യാസപരിശ്രമങ്ങൾക്കു പൂർത്തിയായിത്തീർന്ന വീരപാണ്ഡ്യകുമാരനു് സുന്ദരേശപാദപത്മങ്ങളിൽ അതിയായ ഭക്തിയും വളർന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തിവൈഭവത്തെപ്പററി പറയുന്നതിനു ആയിരം നാവും ഒഴിവുകൂടാതെ സാധിക്കാൽ അനന്തൻതന്നെ അനേകായിരം ദിവസം ശ്രമിച്ചാലും സാധിക്കയില്ല. ദേവാസുരാദികൾക്കുപോലും വേണ്ടപ്പെട്ട വിഭൂതികളെ ദാനംചെയ്യുന്ന ഹാലാസ്യനാഥന്റെ പാദാംബുജങ്ങളിൽ ഭേദിമാർക്കു് ഭക്തിവളർത്തുന്നതു് അനായാസേനയാണു്. അനാദികാലങ്ങളിൽക്കൂടെ വൈരസ്യമില്ലാത്ത പുണ്യകർമ്മങ്ങളുടെ അഭിപ്രായംകൊണ്ടുമാത്രമേ ഹാലാസ്യനാഥനിൽ ആർക്കും ഭക്തിയു

ണ്ടാകും. സുന്ദരേശ്വരനിൽ ഒരിക്കൽ ഭക്തിയുണ്ടായാൽപിന്നെ അവനു ദുഃഖ മായി ലോകത്തിൽ യാതൊന്നുംതന്നെയില്ല. ഉടൻതന്നെ അവന്നു സർവ്വ സമ്പത്തുകളും സാമ്രാജ്യാധിപത്യവും മററുഗ്രഹിക്കുന്ന സർവൈശ്വര്യസുഖ ഭോഗസിദ്ധികളും ലഭിക്കുമെന്നുമാത്രമല്ല, അവസാനത്തിൽ ഇന്ദ്രപദമോ ബ്ര ഹ്മപദവിയോ വിഷ്ണുപദമോ ശിവന്റെ സാലോക്യസാമീപ്യസാരൂപ്യസായൂ ജ്യങ്ങളിൽ ഏതൊന്നിനെ അവൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവൊ അതുംഅവന്നനായാസേ ന നിശ്ചയമായും ലഭിക്കുന്നതാണ്. ക്രൂരകർമ്മങ്ങളായിരിക്കുന്ന സകലകർമ്മ ങ്ങളെയും വിറകിനെ അഗ്നിപോലെ നശിപ്പിച്ച്, പ്രപഞ്ചബന്ധ ത്തെ ഒഴിക്കുന്നതിന്, സുന്ദരേശഭക്തിക്കു സമം മററു യാതൊന്നുംതന്നെ യില്ല. ആരുതന്നെയായാലും സുന്ദരേശഭക്തിയോടുകൂടിയവൻ മുക്തനാകു മെന്നുള്ളതിന് യാതൊരുസംശയവുമില്ല. സുന്ദരേശഭക്തന്മാരുടെ മഹാ രോഗങ്ങൾ എല്ലാം കാററത്തുപഞ്ഞിയെന്നപോലെപറന്നുപോകും. നി ർമ്മലസ്വരൂപനായ ശിവനിൽ കാററുപോലെ അകപ്പെട്ടുകിടന്ന ജീവ നിൽ പററി ചേർന്നുകിടക്കുന്നതായ മഹാപാപങ്ങളെ അറുക്കുന്നതിനു ള്ള കരുവാൾ സുന്ദരേശഭക്തിയാണ്. അതിനാൽ ഇവനെല്ലാംജീ വൻമുക്തിപ്രാപ്തനായ പരമേശ്വരന്റെ ഭക്തനാം അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകുന്ന ഫലം അശ്വമേധാദികളായ മഹായജ്ഞങ്ങൾ ചെയ്താൽപോലും ഉണ്ടാകുന്നി ല്ല. സദാ ദൈവപൂജകളെ ചെയ്യുന്നവനായിരുന്നാലും അവൻ പരമേ ശ്വരഭക്തനാണെങ്കിൽ പാപഫലങ്ങളൊന്നും അവനെ തീണ്ടുകപോലുംചെ യ്യുന്നതല്ല. ഘോരതരങ്ങളായ ദുഷ്കൃത്യങ്ങളെ ചെയ്തിട്ടുള്ള അനേകംപാതകി കൾ പരമശിവഭക്തികൊണ്ടുമാത്രംമുക്തന്മാരായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള തിനെ വിചാരിക്കുമ്പോൾ അതിശ്രേഷ്ഠതയിങ്കൽ അത്യന്തഭക്തിയോടുകൂടിയവരാ രായാലും സംസാരബന്ധവിമോചിതന്മാരായി ഭവിക്കുമെന്നുള്ളതിന് വല്ല സംശയവുമുണ്ടോ? അനേകം ജന്മാന്തരങ്ങളിൽ അപവർഗ്ഗഫലം ശി വപൂജനംകൊണ്ടുണ്ടാകുമെന്നുള്ളപ്പോൾ സുകരമായ ശിവഭക്തന്മാരെ ഉപേക്ഷിച്ചുംവെച്ച് പ്രയത്നസാദ്ധ്യമായ അശ്വമേധാദിയാഗകർമ്മങ്ങൾക്കൊ രുങ്ങുന്നത് ബുദ്ധിഹീനതതന്നെ. മഹാക്ഷേത്രങ്ങളെന്നുകീർത്തിതങ്ങളിലും, പ്രധാനതീർത്ഥം ഗംഗാസാഗരസംഗമസ്ഥലം, തിരുകോടി, ഗയ, സാളഗ്രാമ പുരം, പുഷ്കരതീർത്ഥം, ഭാസ്കരതീർത്ഥം ഗോകർണ്ണം; ബദര്യാശ്രമം, കാശി, ശ്രീപർവ്വതക്ഷേത്രം, വ്യാഘ്രപുരം, കൈലാസം മുതലായ പുണ്യതീ ർത്ഥസ്ഥലങ്ങളിലും ഇടവിടാതെ താമസിച്ച് സേവിച്ചാലുണ്ടാകുന്നഫലം ഹാ ലാസ്യത്തിൽ ഒരുദിവസം താമസിച്ച് സുന്ദരേശനെ ഭജിച്ചാലുണ്ടാകും. ഇതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. അല്ലയോ മുനിപുംഗവന്മാരെ! ഇതു സ ത്യവാദിയായ ഗുഹന്റെ ഉപദേശമാണ്". ഒന്ന് ഓർത്താലും മറയില്ലാ ത്തതായോ കളവായോ വന്ന പോകാൻ ഇടയില്ലല്ലൊ. അതുകൊണ്ട്, ഹാ ലാസ്യനാഥനെ പൂജിക്കുന്നതിനൊക്കെ വരുത്തേണ്ട കൈപുണ്യവും ഉദ്യമവും അതിൽ ചെയ്യേണ്ടുന്നതിനുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ യഥാശക്തി ഏതൊരുത്ത ൻ ഹാലാസ്യനാഥനെ പൂജിക്കുന്നുവോ അവന് ഉടൻതന്നെ സർവ്വതീർത്ഥ

ങ്ങളുമാടി സർവക്ഷേത്രങ്ങളിലും ദർശനംചെയ്ത ഫലം ഉണ്ടാകും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സർവതീർത്ഥങ്ങളും, സർവപുണ്യസ്ഥലങ്ങളും, സർവദേവകളും, സർവോത്തമമായ സുന്ദരേശ്വരസന്നിധിയിൽതന്നെ സർവകാലവും വസിക്കുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു. സർവജ്ഞനെ പൂജിച്ചുവന്ദനം ചെയ്യുന്നവന് സർവപുണ്യസ്ഥലവാസവും സർവതീർത്ഥസ്നാനവും ചെയ്തവർക്കുണ്ടാകുന്ന പുണ്യമുണ്ടാകുമെന്നു മാത്രമല്ല, സർവയജ്ഞവുംചെയ്താലുള്ള ഫലവും കൂടിയുണ്ടാകുകയും ഈ ലോകത്തിൽ ഇഷ്ടാനുസരണമുള്ള സുഖഭോഗങ്ങളോടുംകൂടെ ജീവിക്കുന്നതിനും, അനന്തരം ശൈവസായുജ്യം കിട്ടുന്നതിനും സംഗതിയാവുകയുംചെയ്യും. ചതുർദ്ദശി, അഷ്ടമി, പൌർണ്ണമി, അമാവാസ്യ, വ്യതീപാതം, സോമസൂര്യഗ്രഹണങ്ങൾ, സംക്രാന്തിമുതലായ പുണ്യദിവസങ്ങളിൽ മഹാദേവനായ പരമശിവനെ പൂജിച്ചാൽ ബ്രഹ്മാവുള്ളകാലം സ്വർല്ലോകവാസംചെയ്ത് ഇഷ്ടപദവികളെ അനുഭവിക്കാം. അവസാനത്തിൽ മോക്ഷവും കിട്ടും.

പാണ്ഡ്യരാജശ്രേഷ്ഠനായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യഭൂപാലൻ മേല്പറഞ്ഞ പുണ്യവാസരങ്ങൾ ഒന്നും ഉപേക്ഷിക്കാതെ വ്രതമായി കൈക്കൊണ്ടു വിവിധപ്രകാരത്തിൽ പരമശിവനെ പൂജിച്ചു പൂർണ്ണമനോരഥനാം വിത്തേശതുല്യനും, വിജിതാരിസമൂഹനും, അർത്ഥികൾക്കു കല്പവൃക്ഷവുമായി പുത്രനായ വീരപാണ്ഡ്യനോടുകൂടെ ക്ഷേമമാകുംവണ്ണം പ്രജാപാലനംചെയ്തു കീർത്തികൊണ്ടു ത്രിലോകങ്ങളെയും ഒന്നുപോലെ പാൽപ്പരപ്പാക്കി ഇന്ദ്രതുല്യപ്രതാപിയായി അനേകകാലം സസുഖം മധുരാപുരത്തിൽ വാണു.

ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ മേൽപ്രകാരം അതുലമായ കീർത്തിയോടും പ്രതാപങ്ങളോടും ക്ഷേമത്തോടുംകൂടെ മഹീപാലനം നടത്തിവരുന്ന ഈ കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ പ്രാണികൾക്ക് അത്യന്തം ദാരുണമായതും ഈതിബാധകളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതുമായ അനാവൃഷ്ടിദോഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാട്ടിൽ ഉണ്ടായി. മഴയില്ലാത്തതുമൂലം ജലാശയങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വെള്ളവും വററി. വൃക്ഷങ്ങളും സസ്യങ്ങളും ധാന്യങ്ങളും ഒന്നുപോലെ നശിച്ചു. മനുഷ്യരും പക്ഷിമൃഗാദികളും ക്ഷുത്തൃഡാദികൾ മൂലം ക്ഷയിച്ചുതുടങ്ങി.

ഉഗ്രപ്രതാപിയായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ ഉടൻതന്നെ ദീർഘദർശികളും കാര്യാകാര്യവിചക്ഷണന്മാരും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രവിശാരദന്മാരുമായ അനവധി ദൈവജ്ഞബ്രാഹ്മണരെ അഴയച്ചുവരുത്തി അനാവൃഷ്ടിക്കുള്ള കാരണമന്വേഷിപ്പിച്ചു. ആദിത്യൻതുടങ്ങിയുള്ള ഗ്രഹങ്ങൾഎല്ലാം വക്രഗതിയോടുകൂടെ ദുസ്ഥിതന്മാരായിനില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടും വിശേഷിച്ചും ശുക്രന്റെ മുമ്പിൽ ചൊവ്വാ വക്രനായിനില്ക്കുന്നതിനാലുമാണ് ഇപ്പോൾ വർഷമില്ലാത്തതെന്നും ഒരു വർഷത്തേക്കും ഗ്രഹങ്ങളുടെ ഈ ദുസ്ഥിതി മാറുന്നതല്ലെന്നും അതുവരെയും വർഷമുണ്ടാകാൻ ന്യായമില്ലെന്നും അവർ ഐകകണ്ഠ്യേന അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അനന്തരം അവർ യാത്രയുംചോദിച്ചു അന്യദേശങ്ങളിലേക്കുപോയി. ധാന്യങ്ങളും സസ്യങ്ങളുമെന്നല്ല ഭക്ഷണത്തിനുപയുക്തങ്ങളായ യാതൊരു സാധനങ്ങളും അവിടെ ഇല്ലാതെ ആവുകയാൽ ബ്രാഹ്മണരും മററും അന്യദിക്കു

ഠം തെളിപ്പോന്നതുകണ്ട് അത്യന്തം ദുഃഖിതനായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ മന്ത്രിപ്രധാനികളെവരുത്തി അവരോടിങ്ങനെപറഞ്ഞു.

അല്ലയോ മന്ത്രിസത്തമന്മാരേ! നാം എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതു്. ഇനിയും ഒരുവർഷത്തോളവും മഴയുണ്ടാവുകയില്ലെന്നാണ് ദൈവജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. കുടിക്കാൻവെള്ളവും ഭക്ഷണത്തിനുവേണ്ടുന്ന മറ്റുവകകളും ഇല്ലാത്തതുമൂലം ബ്രാഹ്മണരുംമറ്റും നാടുവിട്ടുപോയിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇന്ദ്രാദിദേവാദികളെ യാഗങ്ങൾകൊണ്ട് തർപ്പണംചെയ്താൽ മഴയുണ്ടാകുമെന്നാണല്ലൊ പുരാണവിത്തുക്കളുടെ അഭിപ്രായം. എന്റെരാജ്യത്തിൽ ഒരിടത്തും അല്പംപോലും ധനധാന്യസമൃദ്ധികൾ ഇല്ലതാനും. അതുകൾകൂടാതെ യാഗം അനുഷ്ഠിച്ച് ദേവബ്രാഹ്മണപ്രീതിവരുത്താൻ ഒരുവകയും ഇല്ല. ദേവന്മാരും ബ്രാഹ്മണരും പ്രസാദിക്കാതെ ഈ അനാവൃഷ്ടിയാകുന്ന ഈതിബാധ നീങ്ങുന്നതുമല്ല. ആകപ്പാടെ കുഴങ്ങി. കല്പവൃക്ഷവും കല്പകവല്ലിയും ആയ മീനാക്ഷീസുന്ദരേശ്വരന്മാരുടെ അപാരകാരുണ്യനിധികളായ കടാക്ഷാവലോകനങ്ങളെ അല്ലാതെ ഞാൻ ഈകാര്യത്തിൽ ഒരു രക്ഷാസ്ഥാനത്തേയും കാണുന്നതും ഇല്ല. അവരുടെ അനുഗ്രഹംകൂടാതെ ഒരിക്കലും രക്ഷയുണ്ടാവുകയില്ലെന്നുള്ളതു് സർവ്വവിദിതമായ ഒരു കാര്യമത്രെ. ഞാനറിച്ചാണ് നൃകഷിപ്പാം അനുഭവമായിരിക്കുന്നതു്. എന്തെങ്കിലും ഭഗവാനായ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ നിശ്ചയംപോലെ അവസാനിക്കട്ടെ. അല്ലാതെ ഞാൻ ഒരുവഴിയും കാണുന്നില്ല എന്നുപറഞ്ഞു.

അനന്തരം അദ്ദേഹം അനാവൃഷ്ടിമൂലം തന്റെ രാജ്യത്തിന് നേരിട്ടിട്ടുള്ള അതിഭയങ്കരങ്ങളായ സങ്കടങ്ങളെ വിചാരിച്ച് അത്യന്തം പാരവശ്യത്തോടുകൂടെ, അല്ലയോ ഹാലാസ്യനാഥ! സുന്ദരേശ്വര! ഭഗവാനേ! അങ്ങുതന്നെ അനന്യശരണനായ എന്നേയും എന്റെപ്രജകളേയും ഈ അനാവൃഷ്ടിബാധയിൽനിന്നും രക്ഷിക്കണേ! എന്നിങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും വിലപിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് അത്യന്തം ദുഃഖിതനും വിചാരമഗ്നനും ആയി നിന്നസ്ഥലത്തുതന്നെ ഉരുണ്ടുവീണുകിടന്നു.

മേൽപ്രകാരം മോഹിച്ചുവീണ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യന്റെ കണ്ണിൽ ഉറക്കം പിടിച്ചു. ഉടൻതന്നെ ഭക്താനുകമ്പിയും ഉമേശനും ആയ ഹാലാസ്യനാഥൻ സ്വപ്നത്തിൽ പ്രത്യക്ഷനായി, നിന്റെയും നിന്റെ പ്രജകളുടെയും രക്ഷക്കായി ഞാൻ ഒരു വഴിപറഞ്ഞുതരാം. അല്ലയോ പ്രിയപ്പെട്ട രാജശ്രേഷ്ഠ! അങ്ങ് കേട്ടുകൊള്ളുക: അങ്ങ് ഇപ്പോൾതന്നെ ഇവിടെനിന്നും പുറപ്പെട്ട്, മഹാമേരുപർവതത്തിൽ പോയി ഞാൻ നൽകിയിട്ടുള്ള ചണ്ടായുധം കൊണ്ട് അതിനെ പ്രഹരിച്ചാൽ എണ്ണം കണക്കം ഇല്ലാത്ത വിവിധദ്രവ്യങ്ങൾ നിറഞ്ഞതായ ഒരു ഗുഹാസ്ഥാനം നിനക്ക ദൃശ്യമാകും. നീ അതിൽനിന്നും വേണ്ടുവോളവും ധനംവാരി എടുത്തുംകൊണ്ട് ആ ഗുഹാദ്വാരം പൂട്ടി മുദ്രവച്ചുപോന്നുകൊള്ളുക. ആവശ്യംപോലെ ധനംകിട്ടിയാൽ ഭക്തന്മാരായ പ്രജകളേയും മറ്റും രക്ഷിക്കാൻ പ്രയാസം നേരിടുന്നതല്ല

ല്ലൊ. ബ്രഹ്മവിത്തമനും ആചാരനിഷ്ഠാപരനും ആയ ഒരു ബ്രാഹ്മണനെ ഇന്നുമുതൽ രാജധാനിയിൽ താമസിപ്പിച്ച് എന്നെപ്പോലെ അവനെയും വിചാരിച്ച് പൂജിച്ചുകൊണ്ടാൽ വർഷാവസാനത്തിൽ തീർച്ചയായും വൃഷ്ടിയുണ്ടാകും. പിന്നെ ഒരിക്കലും നിന്റെ രാജ്യത്തിൽ മഴയില്ലാതെ വരികയില്ല, എന്നിങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തിട്ട് അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തു.

ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ ഈ സ്വപ്നാനന്തരം ഞെട്ടിയുണർന്ന് ആരോടും ഒന്നും പറയാതെ തന്റെ സൈന്യങ്ങളെയെല്ലാം ഒന്നിപ്പിച്ച് അവരോടുകൂടെ മഹാമേരുപർവതം നോക്കി പുറപ്പെട്ടു, തോടും, പുഴകളും, നദികളും, തടാകങ്ങളും വലിയവലിയ കാടുകളും, മലകളും, മററു ദുർഗ്ഗമസ്ഥലങ്ങളുമെല്ലാം പിന്നിട്ട് ദ്രുതപ്രയാണംചെയ്ത് മേരുപർവതത്തിങ്കൽ എത്തി സൈന്യങ്ങളെ അവിടെ നിർത്തി. അനന്തരം ചണ്ഡായുധപാണിയായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ ഏകാകിയായിത്തന്നെ സുമേരുവിൽകയറി, മനോവേഗാധികമായ വേഗത്തോടുകൂടെ അതിനെ പ്രദക്ഷിണംവെച്ച് അതിന്റെ മുൻഭാഗത്തിൽ വന്നുനിന്നു. മേരുപർവതം അതുകണ്ടതിൽ യാതൊന്നും അനങ്ങിയില്ല. ഉടൻതന്നെ പ്രതാപശാലിയായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യഭൂപാലൻ തന്റെ കയ്യിലിരുന്ന ചണ്ഡായുധം ഉയർത്തി മേരുവിനെ ഒന്നു പ്രഹരിച്ചു.

പ്രഹരം ഏററ ഉടൻതന്നെ മേരുപർവതം കദളീകംപോലെവിറച്ച് ഉഗ്രപാണ്ഡ്യന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷനായി. അപ്പോൾ ഉടൻതന്നെ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ കല്പനകൾ മുഴുവനും മേരുവിനെ കേൾപ്പിച്ചു. ഹാലാസ്യനാഥന്റെ കല്പനകളെ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യന്റെ മുഖത്തിൽ നിന്നും കേട്ട് ദേവതാരൂപിയായ മേരു രാജാവിനോട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ രാജശ്രേഷ്ഠ! സുന്ദരേശനന്ദന! എനിക്ക ജംഗമാത്മകമായും സ്ഥാവരാത്മകമായുമുള്ള രണ്ടു രൂപങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതിൽ ജംഗമാത്മകമായ വപുസ്സിനെക്കൊണ്ട് ദിവസംപ്രതിയും രാവിലെ ഹാലാസ്യത്തിൽ പോയി സുന്ദരേശനെ സേവിക്കുന്ന പതിവുണ്ട്. എന്നാൽ എന്റെ കാലദോഷം കൊണ്ടിന്നു കാലത്തുപോയി ഭഗവാനെ സേവിച്ചില്ല. അതിന്റെ ശിക്ഷയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ അങ്ങയുടെ കയ്യിൽ ഇരിക്കുന്ന ചണ്ഡായുധംകൊണ്ട് പ്രഹരം ഏല്പാൻ ഇടയായത്. എനിക്ക് ഇതുകൊണ്ട് അവിടത്തെപ്പേരിൽ അല്പം പോലും പരിഭവം ഇല്ല. എന്റെ വിധികൊണ്ടുതന്നെ സംഭവിച്ചതാണെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. വിശേഷിച്ചും യശസ്സുകൊണ്ടും വീര്യം കൊണ്ടും, ഐശ്വര്യംകൊണ്ടും വിശിഷ്ടമായ പരമശിവഭക്തികൊണ്ടും അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠനായ അങ്ങേക്ക് തുല്യനായി ഭൂമിയിൽ ഇതുവരെ യാതൊരുത്തനും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഭക്തിയുക്തന്മാരായ സത്പുരുഷന്മാർക്ക് ലോകത്തിൽ ദുർല്ലഭമായിട്ടും യാതൊന്നുംതന്നെയില്ല. അതുകൊണ്ട് നിന്റെ ഇഷ്ടാനുസരണം ഞാൻ എന്തുവേണമെങ്കിലും ചെയ്യാം എന്റെ സ്ഥാവരസ്വരൂപത്തിനെയും നിർമ്മലം സമലം എന്നും രണ്ടുപ്രകാരത്തിൽ ആണ്. ഭൂമിയിൽ ചില ദിക്കുകളിൽ ഞാൻ അതിനിർമ്മലവും

ആശ്ചൎയ്യകരവും, നിജാനന്ദസന്നിഭവും അതിസ്ഥൂലവും ഉത്തമവും ആയ സ്ഥാവരസ്വരൂപത്തോടുകൂടെയാണ് ശോഭിക്കുന്നതു്! അതു് എന്റെ സ്വച്ഛന്ദതകൾക്കായ സ്വരൂപം ആണ്. ഇവിടെ ഉള്ള എന്റെ സ്വച്ഛന്ദതകളായ സ്ഥാവരസ്വരൂപം ശിലകൊണ്ടു് ആഛാദനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. അതു് ശില്പിയെക്കൊണ്ടു് ഉപരിസംസ്ഥിതമായിരിക്കുന്ന ശിലയെ നീക്കിച്ചു്, ഉള്ളിൽ നിന്നു ഇഷ്ടംപോലെ വേണ്ടുന്നധനംവാരിക്കൊണ്ടു പൊയ്ക്കൊള്ളണം.

മഹേശനും ലോകാധാരനും ആയ മഹാത്മാവു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ടു് ഉടൻ അന്തൎദ്ധാനം ചെയ്തു. മഹാത്മാവിന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടു്, അപരിച്ഛിന്നമായ സന്തുഷ്ടിയോടും ആനന്ദത്തോടും കൂടിയവനായിത്തീൎന്ന ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ, ശില്പികളെക്കൊണ്ടു് ശിലകീറിപ്പിച്ചു്, ദ്രവ്യം കിടക്കുന്ന ഗുഹതുറപ്പിച്ചു്, അതിൽനിന്നു, എണ്ണം കണക്കില്ലാത്ത ദ്രവ്യം ചുമപ്പിച്ചു വെളിയിൽ ഇറക്കിച്ചുവെച്ചു് അല്പംപോലും പഴുതില്ലാതെ ശിലകൊണ്ടു അടച്ചു ഭിന്നാപരാജിതമായ ചണ്ഡായുധംകൊണ്ടു് മുദ്രവെച്ചു. അനന്തരം വാരിയെടുത്ത ദ്രവ്യം ചുമടുചുമടായി ഭാണ്ഡംകെട്ടി അനേകായിരങ്ങളായിരുന്ന സൈന്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും ആന, കുതിര, കാള മുതലായ മൃഗങ്ങളെക്കൊണ്ടും മററും ചുമപ്പിച്ചുംകൊണ്ടു് രാജധാനിയെ പ്രാപിച്ചു് എല്ലാ പ്രജകളേയും അഭയപ്പെടുത്തി അവൎക്കെല്ലാം ഒരായുഷ്ക്കാലത്തേക്കു സൌഖ്യമായി കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നതിന്നുവേണ്ടുക നൽകി. അനേകന്മാരായ പ്രജകൾ അവരുടെ മുൻപിൽ കുന്നുകൾപോലെ വാരിക്കൂട്ടിയെടുത്ത ദ്രവ്യങ്ങൾ, ആന, കുതിര, കാള, ഒട്ടകംമുതലായ മൃഗങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ചുമപ്പിച്ചും തങ്ങൾ തങ്ങൾ തന്നെ ചുമന്നും അവരവരുടെ ഭവനങ്ങൾതോറും കൊണ്ടുപോയി അനായാസപൂൎവ്വം ഉള്ള സങ്കടങ്ങൾ അല്പംപോലും അറിയാതെ സൌഖ്യമായി കാലക്ഷേപം ചെയ്തു. കല്പകവൃക്ഷത്തിനുപോലും അസൂയയുണ്ടാക്കത്തക്കവണ്ണം ഔദാൎയ്യമായവൎക്കെല്ലാം എണ്ണംകണക്കില്ലാത്ത ദ്രവ്യം വാരിക്കോരി കൊടുത്തിട്ടും കുറവില്ലാതെ ശേഷിക്കയാൽ അവയെക്കൊണ്ടു് ഹാലാസ്യനാഥന്നു ശ്രീനിലയമായ വിമാനത്തേയും ഗോപുരങ്ങളേയും പണിയിച്ചു. മേൽപ്രകാരം വിമാനവും ഗോപുരങ്ങളും കനകംകൊണ്ടു് പണിയിച്ചിട്ടും ബാക്കിവരികയാൽ അവൻ വീണ്ടും അനവധി ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തി അവൎക്കു ദാനം ചെയ്തു.

അതിന്റെശേഷം വിപ്രഗതികളും ദ്വിജാതികളും ആയിരുന്ന അൎത്ഥികൾതുടങ്ങിയ ജനങ്ങളെയെല്ലാം വഴിപോലെ പൂജിച്ചു് തൃപ്തരാക്കി. വൎഷങ്ങളനേകം കഴിഞ്ഞു. ക്രമപ്രകാരം മഴയും ആരംഭിച്ചു. രാജ്യവും വളരെ ഐശ്വൎയ്യത്തിൽ ആയി. ബ്രാഹ്മണരും വൈദികകൎമ്മങ്ങൾക്കു യാതൊരു മുടക്കവുംകൂടാതെ നടത്തുകയും പ്രജകളെയെല്ലാം വഴിപോലെ പരിപാലിക്കയും ശത്രുക്കളെ അടക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങനെ അത്യന്തം ക്ഷേമകരമായവിധത്തിൽ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ തന്റെ വെൺകൊററക്കുടക്കീഴിൽ ആക്കി അനവധികാലം ഭൂപരി

പാവനം നടത്തിയതിന്റെ ശേഷം സൽപുത്രനായ വീരപാണ്ഡ്യനെ മധുരാപുരാധിപനും ഭൂലോക ചക്രവർത്തിയും ആയി അഭിഷേകം ചെയ്യിച്ചതിന്റെ ശേഷം ഉഗ്രപ്രതാപിയും ഉഗ്രവൈരാഗ്യവാനും ആയ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ സുന്ദരേശപാദപൂജകൊണ്ടു ഇഹലോകം വെടിഞ്ഞു ശിവലോകത്തിൽ ചെന്നു സായൂജ്യപദവിയെ പ്രാപിച്ചു.

സുന്ദരേശന്റെ അത്യന്തം പാവനമായ ഈ ലീലയെ പഠിക്കുകയും കേൾക്കയും ചെയ്യുന്നവരുടെ സകലപാപങ്ങളും തീരും. അവർ അവസാനത്തിൽ മോക്ഷവും കിട്ടും.

൧൫-ാം അദ്ധ്യായം കമലാസനാപഹരണം എന്ന

പതിനഞ്ചാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

ഭക്തമുക്തിമാഹാത്മ്യം.

൧൬-ാം—അദ്ധ്യായം.

കണ്വാദി തപസ്വികൾക്കു വേദോപദേശം ചെയ്ത

പതിനാറാമത്തെ ലീല.



വീണ്ടും അഗസ്ത്യമഹർഷി വസിഷ്ഠാദികളെ നോക്കി അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദി മഹർഷിപുംഗവന്മാരേ! സമസ്തവിദ്യാനായകനായ സോമസുന്ദരൻ, ഋഷിപുത്രന്മാർക്കും അതിഗൂഢമായ വേദത്തിന്റെ അർത്ഥങ്ങളെ കണ്വാദിതാപസന്മാർക്കുപദേശിച്ചുകൊടുത്തതായ പാവനലീലയെ ഇനി ഞാൻ ചുരുക്കിപ്പറയാം. നിങ്ങൾ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ.

പണ്ടു, ബ്രഹ്മാണ്ഡസൃഷ്ടികാലത്തിങ്കലെ ആദ്യത്തെ കൃതയുഗത്തിൽ ശ്രേഷ്ഠതപശ്ചരന്മാരായ ബ്രഹ്മർഷികളിൽ നിന്നും സമസ്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന വേദങ്ങളും സംഹിതകളും ഹാലാസ്യനാഥനായ പരമേശ്വരന്റെ പ്രസാദംകൊണ്ടു ഋഷികൾ അദ്ധ്യയനവും ചെയ്തു. എന്നാൽ വേദം പഠിച്ച മുനിപുംഗവന്മാർ ആരും അതിന്റെ അർത്ഥം ഗ്രഹിച്ചില്ല.

അജ്ഞാനത്തിൽപെട്ടവരും വൈദികാഭ്യാസികളുമായ കണ്വൻ ശാണ്ഡില്യൻ, ഗർഗ്ഗൻ മുതലായ മഹർഷിപുംഗവന്മാർ, തമ്മിൽതമ്മിൽ, നമ്മൾ വേദം മുഴുവനും ലക്ഷണപൂർവം അഭ്യസിച്ചുവെങ്കിലും സൽഗുരുവിന്റെ ഉപദേശാഭാവംകൊണ്ട് നമുക്കു വഴിപോലെ അതിന്റെ അർത്ഥം ഗ്രഹിപ്പാൻ ഇതുവരെയും കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ എന്നിങ്ങനെ പറയുകയും ഗുരുവിനെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിലേക്കുള്ള ഉപായം എന്താണെന്ന വളരെ വളരെ ഗാഢമായി ആലോചിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ മഹിതജ്ഞാനിയായ ഹേമകൻ എന്ന മഹാതാപസൻ അവരുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷനായി.

കണ്വാദികൾ ഉടൻ തന്നെ മഹർഷിയെ നമസ്കരിച്ചാസനം നല്കിയിരുത്തി. മഹർഷി കണ്വാദികളോട് നിങ്ങൾ എല്ലാവരും എന്തോ ഒരു കാര്യത്തിൽ വിചാരമഗ്നരായിരിക്കുന്നതുപോലെ ഇരിക്കുന്നു തോന്നുന്നു. കാര്യമെന്താണ് എന്ന ചോദിച്ചു.

കണ്വാദികൾ അതുകേട്ട്, ഞങ്ങൾക്ക് വേദങ്ങളുടെ അർത്ഥമറിയണമെന്ന വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ട്. അതിനുള്ള വഴിയെന്താണെന്നാലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്. കരുണാനിധിയായ അവിടുന്ന് അതിനുവല്ലവഴിയും തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്ക് പറഞ്ഞുതരണം എന്നപേക്ഷിച്ചു.

ഹേമകൻ അതുകേട്ടുപറഞ്ഞു:—

അല്ലയൊമുനിശാർദ്ദൂലന്മാരേ! സർവലോകോപകാരപ്രദമായ എന്റെ വാക്കിനെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടെ നിങ്ങൾ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ. ലോകത്തിൽ സാധിക്കുന്നതിനു പ്രയാസമായും ദുർല്ലഭമായും എന്തെല്ലാം ഉണ്ടോ അവയെല്ലാം തപസ്സുകൊണ്ട് സാധിക്കാം. തപസ്സിനുള്ള മഹാധനങ്ങൾക്ക് സർവവും സിദ്ധിക്കും എന്നാണു മഹദ്വചനം. സ്ഥലവിശേഷത്തിന്റെ കൂടുതൽ കുറവുകൊണ്ട് ഫലസിദ്ധിക്കു താരതമ്യവും വ്യത്യാസങ്ങളും ഉണ്ട്. മറ്റുസ്ഥാനങ്ങളിൽ തപസ്സുചെയ്താൽ ഫലപ്രാപ്തിയുണ്ടാകുന്നതിനു വളരെ മുൻപറ്റി ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ തപസ്സുചെയ്താൽ ഫലസിദ്ധിയുണ്ടാകും. ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യത്തിന്റെ കൂടുതൽ കുറവനുസരിച്ച് ഫലസിദ്ധിക്കും വേഗത്തിലും ഫലഭേദം ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. അതായതു ഉത്തമക്ഷേത്രങ്ങളിൽ തപസ്സുചെയ്താൽ അതിവേഗത്തിലും അല്പാല്പം മാഹാത്മ്യം ചുരുങ്ങിയ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ വച്ചു തപസ്സുചെയ്താൽ കാലവ്യത്യാസങ്ങളോടുകൂടിയുമേ ഫലസിദ്ധിയുണ്ടാകൂ. ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളാണ് ഉത്തമങ്ങൾ. പാവനങ്ങളായ ശിവക്ഷേത്രങ്ങൾ ഭൂലോകത്തിൽ അനേകായിരം ഉണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ വെച്ചും വച്ച്, മോക്ഷദായകമായും പുണ്യതരമായും പരമമായും സദാശിവസന്നിധാനമായും ഇരിക്കുന്ന ഹാലാസ്യക്ഷേത്രമാണ് ഉത്തമമായിട്ടുള്ളത്. അവിടെ താമസിച്ചു തപസ്സുചെയ്യുന്നവർക്ക് കാലതാമസം കൂടാതെ ധർമ്മാദ്യങ്ങളായ പുരുഷാർത്ഥസിദ്ധിയും മറ്റുവിവിധമായിട്ടുള്ള സിദ്ധികളും എളുപ്പത്തിൽ ഉണ്ടാകും. അതുകൊണ്ട് സമസ്തവിദ്യാനിധിയായ ഹാലാസ്യത്തിൽ താമസിച്ചു തപസ്സുചെയ്ത്, അനേകായിരം ജന്മങ്ങൾ, ഭക്തിമൂർത്തിയായ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ കൃപയാൽ അതിശ്രേഷ്ഠങ്ങളായ അനേകായിരം വിദ്യകളെയും സി

ധികളെയും സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹാലാസ്യവാസികളായ മീനാക്ഷീസുന്ദരേശ്വരന്മാർ ഭക്തകല്പമഹീരുഹങ്ങളാണ്. ഭക്തന്മാരെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നതിനായിട്ടുതന്നെ അവർ അവിടെ നിത്യവാസം ചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ഹാലാസ്യമഹാക്ഷേത്രത്തിൽപോയി ദേവിയേയും ദേവനേയും പ്രണമിച്ച് ദേവന്റെ ദക്ഷിണഭാഗസ്ഥനായ ദക്ഷിണാമൂർത്തിയുടെ സന്നിധിയിൽ താമസിച്ച് വേദാർത്ഥജ്ഞാനമാകുന്ന ഫലോദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടെ തപസ്സുചെയ്താൽ നിങ്ങൾക്ക് അതിവേഗത്തിൽ സകലവേദശാസ്ത്രബോധവും ഉണ്ടാകും.

കണ്വാദികളായ മഹർഷിമാർ നന്ദികേശന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള വാക്കുകൾ കേട്ട് ഇതില്പരമില്ലാത്ത സന്തോഷത്തോടുകൂടെ അദ്ദേഹത്തെയും മുമ്പിൽനടത്തി മധുരയിലേക്ക് തിരിച്ചു. അതിവേഗത്തിൽ അവർ ഹാലാസ്യത്തിൽ എത്തി. ഒന്നാമതായി അവർ ഹേമപത്മിനീമഹാതീർത്ഥത്തിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനംചെയ്ത് കാലോചിതകർമ്മങ്ങൾ എല്ലാം നിർവഹിച്ചു. അനന്തരം അവർ ക്ഷേത്രത്തിനകത്തു കടന്ന്, ആകാശത്തിൽനിന്നും ഇറങ്ങിയ അത്യത്ഭുതശോഭമായ വിമാനത്തിൽ അധിരോഹണംചെയ്തിരിക്കുന്ന ഭഗവാനേയും ഭഗവതിയേയും നമസ്കരിക്കയും പല പ്രകാരത്തിൽ അവരെ സ്തുതിക്കയും ചെയ്തു. അതിന്റെശേഷം ആ വിമാനത്തിന്റെ ദക്ഷിണഭാഗത്തു വടവൃക്ഷത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള വ്യാഖ്യാനപീഠത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന ശുദ്ധസ്ഫടികസങ്കാശനും, ബ്രഹ്മാദികളായ ദേവന്മാരാലും, മുനിഗണങ്ങളാലും ഒന്നുപോലെ സമാവൃതനും, ത്രിനേത്രധാരിയും ശശിധരനും, സുധാപൂർണ്ണമായ കലശം, ജ്ഞാനമുദ്ര, പുസ്തകം ഇവകളാൽ ശോഭായമാനങ്ങളായ ചതുർബാഹുക്കളോടുകൂടിയവനും, അവ്യയനും, വരങ്ങളെ കൊടുക്കുന്നവനും, വേദവ്യാഖ്യാനതല്പരനും ആയ ദക്ഷിണാമൂർത്തിയുടെ സമീപത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ട് വിസ്മിതമാനസന്മാരും ഭക്തിപാരവശ്യന്മാരുമായ ആ മഹർഷിപുംഗവന്മാർ പിന്നെയുംപിന്നെയും അദ്ദേഹത്തെ പ്രണിപതിച്ചിട്ട് വേദാത്മകങ്ങളും മനോഹരങ്ങളുമായിരിക്കുന്ന നാനാവിധസ്തോത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ സ്തുതിച്ചു. അനന്തരം ആ മുനിപുംഗവന്മാർ എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് ശ്രീമാനായ ദക്ഷിണാമൂർത്തിയുടെ, സർവജ്ഞതാപ്രദവും, ഉത്തമന്മാരായ ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടിയതും ഭക്തന്മാരാൽ ഉപാസിക്കപ്പെടുന്നതും സുദുർല്ലഭവും ആയ വേദവിദ്യയെ സന്തോഷത്തോടുകൂടെ അഭ്യസിക്കുകയും, ഭക്തിപൂർവം ത്രികാലങ്ങളിലും ഒന്നുപോലെ ചന്ദനപുഷ്പാദ്യുപചാരങ്ങളെക്കൊണ്ട് പൂജിക്കയും, ഉപവാസാദിനിരതന്മാരായ അവർ ദാനം, തർപ്പണം, ബ്രാഹ്മണഭോജനം മുതലായ പുണ്യവിധാനങ്ങളെ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

കാർത്തികമാസത്തിലെ പൗർണ്ണമിനാളിൽ ഇങ്ങിനെ ഈ വ്രതത്തെ മഹർഷിമാർ അടുത്തവർഷത്തിലെ കാർത്തികമാസത്തിലെ പൗർണ്ണമിവരെയും യാതൊരു വിഘ്നവുംകൂടാതെ അനുഷ്ഠിച്ചു. അവർഷത്തിങ്കലത്തെ അന്നേദിവസം സർവവേദാർത്ഥസാരജ്ഞനും, സർവജ്ഞനും, ഭക്തവത്സലനും ഈശാനനും ആയ ഭഗവാൻ ദക്ഷിണാമൂർത്തി ഉത്തരീയത്തോടും ജടക്കെട്ടുകളോടുകൂടിയ

വനും, ത്രിപുണ്ഡ്രാങ്കിതമായ ശിരസ്സ്, ഫാലം, സുന്ദരമായ വക്ഷഃപ്രദേശം ഇവകളോടുകൂടിയവനും, രുദ്രാക്ഷമാലാലംകൃതനും ഭസ്മിതസർവാംഗനും ദണ്ഡാദിവിഭൂഷിതനും ചന്ദ്രനെപ്പോലെ പ്രിയദർശനനും പതിനാറുവയസ്സുപ്രായം തോന്നിക്കുന്നവനുമായ ഒരു ബ്രാഹ്മണയുവാവിന്റെ വേഷത്തിൽ സുവ്യക്തമാകുംവണ്ണം സസ്വരങ്ങളോടുകൂടെ വേദവാക്യങ്ങളെയും ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ട് പ്രത്യക്ഷനായി.

വിപ്രവേഷധാരിയും ദക്ഷിണാമൂർത്തിയും ആയ ശിവനെക്കണ്ട് പൂർണ്ണചന്ദ്രോദയംകണ്ട സമുദ്രത്തെപ്പോലെ ആനന്ദഭരിതന്മാരായിത്തീർന്ന കണാദി താപസന്മാർ ദണ്ഡുപോലെ ഭൂമിയിൽ പതിച്ചിട്ട്,

“സർവ്വാപത്പരിഹർത്തൃഭ്യാം നമതാംപ്രാണിനാംസകൃത്
വിദ്യാദാനരതാഭ്യാംച ചരണാഭ്യാം നമോനമഃ”

എന്നിങ്ങനെ സ്തുതിച്ചു. മേൽപ്രകാരം പാദപത്മങ്ങളിൽ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമംചെയ്തു സ്തുതിച്ചുതുടങ്ങിയ മഹർഷിമാരെ ജഗദ്ഗുരുവായ ദക്ഷിണാമൂർത്തി കൃപാദൃഷ്ടിയോടുകൂടെ വീക്ഷണംചെയ്തിട്ട് ശീതളസ്വരത്തിൽ ‘നിങ്ങൾക്ക് എന്താണിഷ്ടം’ അല്ലയോ മാമുനികളേ! എന്തുതന്നെയായിരുന്നാലും നിങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊള്ളുവിൻ എന്നുപറഞ്ഞു.

ദക്ഷിണാമൂർത്തിയുടെ മേൽപ്രകാരമുള്ള ചോദ്യം കേട്ടയുടൻതന്നെ മഹർഷിമാർ ആചാരപൂർവം വീണ്ടും എഴുന്നേറ്റ് കൈകൂപ്പി നിന്നുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ ഭഗവാനേ! സദ്ഗുരുവായ നിന്തിരുവടി സർവ്വലോകഹിതത്തിനുവേണ്ടി വേദാർത്ഥങ്ങൾ മുഴുവൻ അടിയങ്ങൾക്ക് ഉപദേശിച്ചുതരണം.

എന്നിങ്ങനെ ഗുണനിധിയും ഗുരുമൂർത്തിയും ആയ ഭഗവാൻ അതുകേട്ട്, ഭക്തപ്രിയന്മാരും ജ്ഞാനോപദേശതല്പരന്മാരും ആയ കണാദി മഹർഷിമാരെയും മറ്റുണ്ടായിരുന്ന വിപ്രന്മാരെയും മൂലലിംഗസ്വരൂപിയായ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ സന്നിധിയിൽ കൊണ്ടുപോയിരുത്തിയിട്ട് അവരോടിപ്രകാരം വേദങ്ങളുടെ വിശിഷ്ടങ്ങളും പ്രധാനങ്ങളും ആയ അർത്ഥങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

അല്ലയോ മാമുനിമാരേ! നിങ്ങൾ അത്യന്തം രഹസ്യമായ വേദാർത്ഥങ്ങളെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! ശ്രവണമാത്രത്താൽതന്നെ സർവ്വപാപങ്ങളും നശിച്ചുപോകും. വേദരഹസ്യങ്ങൾ അതിപാവനങ്ങളാണ്. കാംക്ഷിതപ്രാപ്തിക്ക് ഇതു സുഗമമായ വഴി വേറൊന്നുംതന്നെ ഇല്ല.

അല്ലയോ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഈ പരമമായ എന്റെ ലിംഗം സ്വയംഭൂവും ഉത്തമോത്തമവും ആണ്. സർവ്വവേദവേദാന്തങ്ങൾക്കും നിദാനമായിട്ടുള്ളതും ഇതുതന്നെ. ‘ഏകമേവാദ്വിതീയം’ എന്നും പരമെന്നും, ബ്രഹ്മമെന്നും പരമെന്നും സത്യമെന്നും വിജ്ഞാനമെന്നും അനന്ത

മെന്നും പരിപൂർണ്ണനെന്നും മായാതീതനെന്നും പരംജ്യോതിസ്സെന്നുംമറ്റുംവേദാന്തം പറയുന്നതു് സനാതനനായിരിക്കുന്ന ഈ സൎവ്വേശ്വരനാദിലിംഗത്തെയാണു് വേദമെന്ന ഉള്ളു. അതുപോലെതന്നെ വേദാൎത്ഥവും ഒരുപ്രകാരത്തിലെ ഉള്ളു എങ്കിലും മായകൊണ്ടു വേദവും ഭേദങ്ങളെക്കൊണ്ടു അതിന്റെ അൎത്ഥങ്ങളും അനന്തങ്ങളായി തീൎന്നിരിക്കയാണു്. സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഒന്നുനോക്കിയാൽ എല്ലാം ഒന്നുതന്നെ.

പണ്ടു് സൃഷ്ടിയുടെ ആദികാലത്തിൽ മഹേശ്വരനായ സദാശിവൻ ഒന്നാമതായി ബ്രഹ്മാവിനെ സൃഷ്ടിച്ചു സ്വസ്വരൂപഭൂതങ്ങളായ എല്ലാ വേദങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിനു ദാനംചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിങ്കൽനിന്നും ലോകത്തിനു് വേദലബ്ധിയുണ്ടായി. ബ്രഹ്മമെന്നും, ആദിമദ്ധ്യാന്തരഹിതമെന്നും, ഓംകാരസ്വരൂപമെന്നും പരബ്രഹ്മം എന്നും വേദത്താൽ പ്രതിപാദിതമായിരിക്കുന്ന ഈ ലിംഗം സൃഷ്ട്യാദികൾക്കുവേണ്ടി മൂന്നുപ്രകാരത്തിൽ വികൃതങ്ങളായി ഭവിച്ചു. അതിന്റെ അധോഭാഗത്തിൽ ആത്മതത്വവും മദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ വിദ്യാതത്വവും അഗ്രഭാഗത്തിൽ ശിവതത്വവും പ്രകാശിക്കുന്നു. സൎവ്വാത്മകമായിരിക്കുന്ന ഈ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും സൎവ്വതത്വങ്ങളും സമുത്ഥിതങ്ങളായി. ബ്രഹ്മാവും വിഷ്ണുവും രുദ്രനും ക്രമേണ ഈ തത്വങ്ങൾക്കു ഈശ്വരന്മാർ ആകുന്നു സൎവ്വവേദങ്ങളും ഒന്നുപോലെ പറയുന്നു. ഇതിൽ ആത്മതത്വത്തിങ്കൽനിന്നു അകാരവും വിദ്യാതത്വത്തിങ്കൽനിന്നു് ഉകാരവും ശിവതത്വത്തിങ്കൽനിന്നു് മകാരവും സൎവ്വതത്വത്തിങ്കൽനിന്നു് ബിന്ദുസഹിതമായ നാദവും ഉണ്ടായി. ഇങ്ങിനെയാകുന്നു പ്രണവത്തിന്റെ ഉത്ഭവം.

വ്യസ്തസമസ്തരൂപത്തോടുകൂടി പ്രണവത്തിങ്കൽനിന്നു് വ്യസ്തങ്ങളായും സമസ്തങ്ങളായും ഉള്ള ശ്രുതി ഇങ്ങിനെ എല്ലാ വ്യാഹൃതികളും ശിവനെ കൊണ്ടു് ഉണ്ടായി. അതിൽനിന്നും സമഷ്ടിവ്യഷ്ടിസ്വരൂപിണിയും ത്രിപദയും വേദമാതാവും ഛന്ദോമയിയും ആയ ഗായത്രിയുണ്ടായി. അതിൽനിന്നും ഋഗ്യജുസ്സാമസംജ്ഞകങ്ങളായ ത്രിവേദങ്ങൾ അഥൎവ്വവേദസഹിതമായിട്ടുഭവിച്ചു. ബ്രഹ്മപ്രസാദം ഹേതുവായിട്ടു ആ വേദങ്ങൾ വിസ്തൃതങ്ങളായി. പ്രണവംതുടങ്ങിയിട്ടുള്ള മഹാമന്ത്രങ്ങളും അകാരാദ്യങ്ങളായിരിക്കുന്ന എല്ലാ അക്ഷരങ്ങളും കാമികാദ്യങ്ങളായിരിക്കുന്ന ശൈവാഗമങ്ങളും പഞ്ചാനനനായ ഈ മഹേശ്വരന്റെ ഊൎദ്ധ്വവക്ത്രത്തിൽനിന്നും സംഭവിച്ചവകളാണു്. ദേവദേവനായ ഈശ്വരന്റെ പൂൎവ്വവക്ത്രമായ മുഖത്തിൽനിന്നും ഇതുപ്രതിന്നപ്രകാരത്തിലുള്ള ഭേദത്തോടുകൂടിയ ഋഗ്വേദം ഉണ്ടായി. നൂറിയൊന്ന ഭേദങ്ങളോടു കൂടിയതായ യജുൎവേദം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഘോരമുഖത്തിൽ നിന്നും, ആയിരം ഭേദങ്ങളോടുകൂടിയ സാമവേദം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാമവക്ത്രത്തിൽ നിന്നും ഒമ്പതുവിധഭേദങ്ങളോടുകൂടിയ അഥൎവ്വവേദം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സദ്യോജാതവക്ത്രത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടായി.

ഈ ചതുൎവേദങ്ങളുടെ വൈഭവംകൊണ്ടു്, നാലുവിധ ജാതികളും നാലുവിധ ആശ്രമങ്ങളും നാനാധൎമ്മങ്ങളും വിവിധങ്ങളായ യജ്ഞങ്ങളും മ

റവും ഉണ്ടായി. ദേവദേവനായ ഭഗവാന്റെ ആജ്ഞാനുസാരമായിട്ട് ജനങ്ങൾ അതിനെ ആചരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. സമസ്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന വേദങ്ങൾക്കു കർമ്മകാണ്ഡം എന്നും ജ്ഞാനകാണ്ഡമെന്നും രണ്ടുഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതായത് പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗവും നിവൃത്തിമാർഗ്ഗവും. ഇവയിൽ കർമ്മകാണ്ഡം ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ സകലസ്വരൂപമായ ഈ മഹാലിംഗത്തിന്റെ പൂജാക്രമങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതും ജ്ഞാനകാണ്ഡം എന്നത് സച്ചിൽസുഖാത്മകമായ അദ്വൈതത്തിന്റെ നിഷ്കളസ്വരൂപത്തെക്കുറിച്ചു വിവരിക്കുന്നതും ആകുന്നു.

വിഷ്ണ്വാദികളായിരിക്കുന്ന സകല ദേവന്മാരും പിനാകിയായ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ അംശഭൂതന്മാരാണ്. സർവ്വവ്യാപിയായ ഈ മഹാദേവൻ സ്വയം അംശിയാണെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണ്. എല്ലാദേവതകൾക്കും ഏതുപ്രകാരത്തിലും നൽകുന്ന ഹവിസ്സിനെ അംശീഭൂതനായിരിക്കുന്ന ഇദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചുംകൊണ്ട് തത്തൽഫലങ്ങളെ ദാനംചെയ്യുന്നു. അഗ്നിഷ്ടോമം അശ്വമേധം മുതലായ മഹായാഗങ്ങളും, വേദോക്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന നിത്യനൈമിത്തിക കാമ്യപ്രായശ്ചിത്തകർമ്മങ്ങളും എല്ലാം സുന്ദരേശ്വരന്റെ പലപ്രകാരത്തിൽ ഉള്ള പൂജകൾതന്നെ. അല്ലയൊ മഹർഷിപുംഗവന്മാരേ! നിങ്ങൾ ഇതിൽ അല്പംപോലും സംശയിക്കരുത്. ജീവന്മുക്തിപ്രദനും, ഹാലാസ്യനാഥനുമായ ഈ സുന്ദരേശ്വരനെ സംബന്ധിച്ച് വേദാന്തം ഘോഷിക്കുന്നത് ഏകനും, പൂർണ്ണനും, ശുദ്ധനും, അദ്വിതീയനും, സത്യജ്ഞാനസുഖാത്മകനും, നിഷ്കളനും, നിർമ്മലനും, സൂക്ഷ്മസ്വരൂപിയും, നിർഗ്ഗുണനും എല്ലാദേവന്മാർക്കും ആദികാരണനും, അജനും, വിശ്വാധികനും, പ്രഭുവും, സർവ്വജ്ഞനും, സർവ്വകർത്താവും, സർവ്വകാരണനും, ഈശ്വരനും, അദ്വൈതചിന്മയനും, പരാപരവർജ്ജിതനും, പരംജ്യോതിസ്സും പരാൽപരനും, നിത്യപ്രാപ്യനും, പരംതത്വവും, അപ്രമേയനും, അനുപമനും ആയ പരമാത്മസ്വരൂപിയെയാണ്. തത്വമസ്യാദികളായിരിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നതും ജീവന്മുക്തിപ്രദായിയായ സുന്ദരേശ്വരനെത്തന്നെ ആകയാൽ മഹാലിംഗസ്വരൂപിയും ഈശ്വരനും കർമ്മഗോചരനായകനും ആയ ഇദ്ദേഹത്തെ ഭക്തകാരുണ്യംകൊണ്ട് വേദാന്തങ്ങൾമൂലം അറിയാൻ ഇടവരുന്നവർക്ക് ഒരുപ്രകാരത്തിലും ഒരിക്കലും യാതൊരുവിധശോകങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

അതുകൊണ്ട് വേദോക്തങ്ങളായ കർമ്മജ്ഞാനകാണ്ഡങ്ങൾ രണ്ടിനും പിനാകപാണിയായ സുന്ദരേശമൂർത്തിതന്നെയാണ ആധാരമായിട്ടുള്ളതെന്നു വിചാരിച്ചുകൊള്ളുവിൻ. അതുപോലെതന്നെ, വേദോക്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന സർവ്വകർമ്മങ്ങളുടേയും അനുഷ്ഠാനംകൊണ്ട് യാതൊരുഫലം ഉണ്ടാകുമോ ആ ഫലം മുഴുവനും, നിഷ്ഠവിധാനേന ഹാലാസ്യേശ്വരനായ ഭഗവാന്റെ പൂജകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതാണെന്നും നിങ്ങൾ ധരിച്ചുകൊള്ളുവിൻ. ഹാലാസ്യേശലിംഗധ്യാനംകൊണ്ട്, വേദാന്തജ്ഞാനത്താൽ യാതൊരുഫലം സിദ്ധിക്കുമോ അതും ഉണ്ടാകും. പൂജാകർമ്മംകൊണ്ടു ചിത്തശുദ്ധിയും ചിത്തശുദ്ധി

യാജ്ഞാനാംശവും ഉണ്ടാകും. യമനിയമപ്രാണായാമപ്രത്യാഹാരധ്യാനധാരണാദ്യന്തസമാധികളായ അഷ്ടാംഗയോഗങ്ങളും ശാന്തിദാന്ത്യാദികളായ ധർമ്മങ്ങളും ആണ് ജ്ഞാനാംഗങ്ങൾ എന്നുപറയപ്പെടുന്നത്. സമസ്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന ജ്ഞാനാംഗങ്ങളിൽവച്ചും ഭക്തിയോടുകൂടെയുള്ള പരമശിവന്റെ വിഗ്രഹദർശനവും, ലിംഗപ്രതിഷ്ഠയും, ശിവസ്ഥാനനിർമ്മാണവും, ശിവഭക്ത പൂജയും പഞ്ചാക്ഷരമായ പരമമന്ത്രത്തിൽ ഉള്ള ഭക്തിവിശ്വാസങ്ങളും, ശിവസ്തുതിയും, കീർത്തനങ്ങളും, രുദ്രാക്ഷമാലകളെ ധരിക്കുന്നതും, ഭക്തിപൂർവ്വം അഗ്നിഹോത്രാദി കർമ്മാചരണത്തോടുകൂടെ ശൈവാദിപ്രസംഗങ്ങളിൽ സന്നിധാനം ചെയ്യുന്നതും, വേദവേദാന്താഭ്യാസം, കാരുണ്യവർദ്ധിയും ആയ ഗുരുപാദങ്ങളെ പൂജാശുശ്രൂഷാദികൾകൊണ്ടു സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതും അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠമാണെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ ജ്ഞാനാംഗങ്ങളെ എല്ലാറ്റേയും ആചരിക്കണം. ഇങ്ങനെ ശിവലിംഗദർശനവും പൂജയും സ്പർശനവും മറ്റും ചെയ്താൽ ചിത്തശുദ്ധിയും ചിത്തശുദ്ധികൊണ്ടു ജ്ഞാനവും ജ്ഞാനത്താൽ ഭക്തിയും ഭക്തികൊണ്ടു പരമാനന്ദവും ഉണ്ടാകും.

ഈ ലോകത്തിൽ കാണുന്ന എല്ലാമതങ്ങ (മത)ങ്ങളെക്കാളുമായ ധർമ്മങ്ങളെക്കാളും ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളത് സ്മാർത്തധർമ്മങ്ങളും, ആ സ്മൃതിധർമ്മങ്ങളെക്കാളും ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളതു വൈദികധർമ്മങ്ങളും ആകുന്നു. ശ്രുതിധർമ്മമെന്നുപറയപ്പെടുന്ന ഈ വൈദികധർമ്മങ്ങൾക്കു മേലായിമറ്റൊരുധർമ്മവും ഇല്ല. ധർമ്മം ഇന്നതെന്നും അധർമ്മം ഇന്നതെന്നും നിർമ്മലമായിരിക്കുന്ന ശിവം ഏതെന്നും അറിയുന്നതിനുള്ള പ്രമാണം ശ്രുതി തന്നെയാണ്. ശ്രുതിയെ അനുസരിച്ചുള്ള സ്മൃതികളും പ്രമാണങ്ങൾ തന്നെ.

സർവ്വവും ശിവൻതന്നെയെന്നുള്ളജ്ഞാനം ഉണ്ടായാൽസർവ്വഭോഗങ്ങളും മോക്ഷവും അനായാസേന ഉണ്ടാകും. സർവ്വവും ശിവൻതന്നെ യെന്നുള്ള ജ്ഞാനത്തെക്കാൾ വലുതായി മറ്റൊരുജ്ഞാനവും ഇല്ല.

ദക്ഷിണാമൂർത്തി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ട്, മഹർഷിമാരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ തൊട്ടുംകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്കുവേദാർത്ഥജ്ഞാനം ഉണ്ടാകും. യാതൊരുവ്യത്യാസവും ഇല്ല. എന്നിങ്ങനെ അനുഗ്രഹിച്ചു. അനന്തരം അതുവരെയും ശ്രീദേവവിഗ്രഹനായി മഹർഷിമാരുടെ അടുക്കൽനിന്നിരുന്ന ഗുരുഭൂതനായ ദക്ഷിണാമൂർത്തി മൂലലിംഗത്തിൽ അന്തർദ്ധാനംചെയ്തു.

തൽക്ഷണംമുതൽ സനകാദിമഹർഷിഗണങ്ങൾക്ക് വേദാർത്ഥജ്ഞാനം ഉദിക്കുകയും സർവ്വവും അവർക്ക് ഉള്ളംകയ്യിൽ നെല്ലിക്ക എന്നപോലെ കാണാറാവുകയും ചെയ്തു.

അല്ലയോ മഹർഷിമാരെ! ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശന്റെ അത്ഭുതങ്ങളായ പതിനാറാമത്തെ ലീല ഇതാണ്. ഈ ലീലയെ പാരായണംചെയ്യുന്ന ശിവഭക്തന്മാർക്ക് എന്നും ലോകത്തിൽ വസ്തുജ്ഞാനേച്ഛ

യം ഉണ്ടാകുന്നതുകൂടാതെ ഇഹപരസൌഖ്യവും ശിവസായൂജ്യവും അനായാസേന ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. ഇനി ഞാൻ കദംബവനപുരാധിപനായ സുന്ദരേശന്റെ പതിനേഴാമത്തെ ലീല നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം.

൧൬-ാം അദ്ധ്യായം.

പതിനാറാം ലീല സമാപ്തം.



ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൧൭-ാം അദ്ധ്യായം.

രത്നവിക്രയം എന്ന

പതിനേഴാമത്തെ ലീല.



വിശ്രുതം അഗസ്ത്യമഹർഷി, വസിഷ്ഠാദികളായ താപസന്മാരെ നോക്കി, അല്ലയോ മഹർഷിപുംഗവന്മാരെ! ലീലാവിലസിതനായ ഭഗവാൻ സമസ്തചിത്രപുരാധിപന്റെ അത്ഭുതതരങ്ങളായ എല്ലാലീലകളും ഒന്നുപോലെ മനോഹരങ്ങളും പാവനങ്ങളും ആണെങ്കിലും അദ്ദേഹം രത്നവിക്രയം ചെയ്ത പതിനേഴാമത്തെ ലീല വളരെ വളരെ കൌതുകാവഹമായിട്ടുള്ളതാണ്. ഇനി ഞാൻ അതിനെ പറയാം നിങ്ങൾ ചെവിതന്നു കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ എന്നിങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തിട്ടു താഴെ വരുമാറു കഥയാരംഭിച്ചു.

മധുരാപുരാധിപനും രാജാധിരാജനും ശത്രുകുലാന്തകനും വിക്രമൈകപരാക്രമശാലിയും ആയ വിക്രമപാണ്ഡ്യമഹാരാജാവിന് കുലഭൂഷണങ്ങളും കുലീനകളും ആയ അനവധി പട്ടമഹിഷികൾ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അവരിൽ ഒരുത്തിപോലും പ്രസവിച്ചില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിനു ഭോഗിനി (വെപ്പാട്ടി)കളായി അനവധി സ്ത്രീജനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നവർ എല്ലാം പ്രസവിച്ചു ഒട്ടുവളരെ മക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ ശൂരന്മാരും മൂഢബുദ്ധികളും ആയിപ്പോയി.

തന്റെ കാലാനന്തരം പാരമ്പര്യക്രമമനുസരിച്ചു രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്യുന്നതിനു കുലീനകളായ പട്ടമഹിഷികളിൽ ആരും പ്രസവിച്ചിട്ട് ക

ലഭിപ്പാനായി ഒരു പുത്രനെങ്കിലും ഉണ്ടായില്ലല്ലോ എന്നുള്ള മനസ്താപം കൊണ്ട് അത്യന്തം ദീനതരം ചിന്താവിവശനും ആയിത്തീൎന്ന അദ്ദേഹം എല്ലാത്തിനും തന്റെ കുലദൈവമായ സുന്ദരേശപരമേശ്വരൻ തന്നെ ആശ്രയമെന്നുള്ള ദൃഢവിശ്വാസത്തോടുകൂടെ കുലീനകളായ പട്ടമഹിഷികളൊന്നിച്ച്, ചതുൎദ്ദശി, അഷ്ടമി, സോമവാരം മുതലായ പുണ്യദിവസങ്ങളിൽ മഹാക്ഷേത്രത്തിൽ ചെന്നു മഹാരാജ്യനായകനായ ശേഖരൻ സുന്ദരേശ്വരനേയും നായികയായ മീനാക്ഷീഭഗവതിയേയും വിശേഷവ്രതനിഷ്ഠകളോടുകൂടെ ഉപാസിച്ചുവന്നു.

ചിരകാലം ഇങ്ങനെ ഉപാസിച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ടെന്നവണ്ണം സൎവ്വസൽഗുണസമ്പന്നനും ആയ ഒരു പുത്രൻ അത്യന്തം കുലീനയുംശീലഗുണയുക്തയും ആയ തന്റെ പട്ടമഹിഷിയിൽ ഉണ്ടായി. അംബികാപതിയുടെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ടു ജാതനായ ആ കുമാരനെ പിതൃമാതാക്കൾ അത്യന്തം സന്തോഷത്തോടുകൂടെ പരിപാലിച്ചു വളൎത്തിവന്നു.

കുമാരന് അഞ്ചുവയസ്സു പ്രായമായ കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ പിതൃപാണ്ഡ്യൻ നായാട്ടിനായി സൈന്യസമേതം വനത്തിൽപോയി കാടിളക്കിച്ച് ക്രൂരങ്ങളായ മൃഗങ്ങളെയെല്ലാം വേട്ടയാടി മൃഗയാവിനോദത്തിൽ പരിലോലനായി നടക്കുന്ന അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം ഒരു സിംഹത്താൽ ഹതനായി സ്വൎല്ലോകം പ്രാപിക്കുന്നതിനു സംഗതിവന്നുകൂടി.

നിൎദ്ദയാശയന്മാരായ ഭഗിനീപുത്രന്മാർ ഈ വിവരം അറിഞ്ഞു അനായകമായിത്തീൎന്ന രാജധാനിയിലെ ഭണ്ഡാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ധനങ്ങൾ എല്ലാം കവൎന്നെടുത്തുംകൊണ്ട് അങ്ങുമിങ്ങും പോയി. ശത്രുക്കളായ അവർ തമ്മിലും വലിയ വലിയ തമ്മിത്തല്ലുകൾ എല്ലാം ഉണ്ടായി. ഈ അവസരത്തിൽ അനാഥബാലകനായ രാജകുമാരനെ ചില മന്ത്രിമാർ ഒരു രഹസ്യസ്ഥലത്തു ഗൂഢമായി താമസിപ്പിച്ചു രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിനു യാതൊരാപത്തും നേരിടുന്നതിനു സംഗതിയായില്ല.

ഭഗിനീപുത്രന്മാരുടെ തമ്മിൽ തല്ലും കുത്തിക്കൊലച്ചും മറ്റും ഉണ്ടായ സമാധാനഭംഗവും കോലാഹലങ്ങളുമെല്ലാം ഒട്ടു ചുരുങ്ങിയ അവസരത്തിൽ രാജാവിനോടുകൂടെ മൃഗയാവിനോദത്തിനായി കാട്ടിൽപ്പോയിരുന്ന മുഖ്യസൈന്യങ്ങളും മറ്റുനായകരും വന്നുചേൎന്നു. അനന്തരം മൃതനായ മഹാരാജാവിന്റെ ശേഷക്രിയകൾ എല്ലാം ആ രാജകുമാരനെക്കൊണ്ടു വിധിപ്രകാരം നടത്തിച്ചു. അനന്തരം അദ്ദേഹത്തെ രാജ്യാഭിഷേകം ചെയ്യണമെന്ന് എല്ലാവരും കൂടെ നിശ്ചയിച്ചുവേണ്ടുന്ന സംഭാരങ്ങൾ എല്ലാം ശേഖരിച്ചുതുടങ്ങി. ആദ്യമേ തന്നെ പുത്തൻ കിരീടം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് വേണ്ട ധനവും രത്നങ്ങളുമെടുപ്പാനായി ഭണ്ഡാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു നോക്കിയതിൽ അവിടെ രത്നങ്ങളാകട്ടെ ധനങ്ങളാകട്ടെ മറ്റുയാതൊന്നുമാകട്ടെ ഇല്ലാതിരുന്നു.

അനന്തരം അവർ തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

അയ്യയ്യോ! അന്യായമായിപ്പോയല്ലോ! ദുരാഗ്രഹികളായ ഭോഗിജിത നായന്മാർ എട്ടുതലമുറയായിട്ടുണ്ടാക്കിവച്ചതും ധനങ്ങളെക്കൊണ്ടും രത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടും പരിപൂർണ്ണമായിരുന്ന ഈ ഭണ്ഡാഗാരം എങ്ങനെ ശൂന്യമാക്കിക്കളഞ്ഞു? ഇനി നാം എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതു്. ധനംഒരോ ഏതുപ്രകാരത്തിൽ എങ്കിലും ഉണ്ടാക്കാം. വംശപാരമ്പര്യമായുള്ള രത്നങ്ങൾ നമുക്ക എവിടെനിന്നും കിട്ടും. ലക്ഷണമൊത്തതല്ലാത്ത രത്നങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഒരിക്കലും രാജാക്കന്മാർക്ക് കിരീടങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാൻ പാടുള്ളതും അല്ലല്ലോ. ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ എല്ലാവരുടെയും അഭിപ്രായം ലക്ഷണം തികയാത്ത രത്നങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു കിരീടമുണ്ടാക്കിയാൽ രാജ്യത്തിൽ പലവിധ ആപത്തുകൾ ഉണ്ടാകുമെന്നും ആണ്. രാജകുമാരനെ പട്ടംകെട്ടിച്ചില്ലെങ്കിൽ രാജ്യം അരാജകമായി തീരുകയും ഉടൻ ശത്രുക്കളുടെ ആക്രമണമുണ്ടാകുകയും അത്യന്തകഷ്ടതകൾ വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. എല്ലാററിനും സഹായം ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരൻ തന്നെ. ഈ കുമാരനെ പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിന് നടുനായകമാക്കിവിട്ട പാണ്ഡ്യനാട്ടിന്റെ ഭഗവാനായ സുന്ദരേശ്വരനല്ലാതെ മററാരും അല്ലല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായം കൂടാതെ സാധിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതായി ത്രിലോകത്തിലും വല്ലതും ഉണ്ടോ? അതുകൊണ്ടു നമുക്ക അദ്ദേഹത്തെ തന്നെ ശരണംപ്രാപിക്കാം. അദ്ദേഹം ഇതിന് എന്തെങ്കിലും ഒരു കഴിവു ഉണ്ടാക്കിത്തരും.

അനന്തരം അവർ കുമാരനേയും എടുത്തുംകൊണ്ട്, സുന്ദരേശ്വരക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഗോപുരദ്വാരത്തിൽപോയി നിന്നുകൊണ്ട് അവരിൽ ഓരോരുത്തരും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം സങ്കടപ്രാർത്ഥനയോടുകൂടെ ഭഗവാനെ സ്തുതിക്കുകയും നമസ്കാരത്തെക്കൊണ്ട് പലതവണയും ഭക്തിപൂർവം അദ്ദേഹത്തെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ അവസരത്തിൽ ഭക്തവത്സലനും കാരുണ്യശാലിയും ഇന്ദ്രാദിപൂജ്യനും ആയ സുന്ദരേശ്വരൻ, സാധുകാരനും കോമളവിഗ്രഹനും ആയ ഒരു വൈശ്യപ്രഭുവിന്റെ വേഷം ധരിച്ചു, അനവധി രത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ദിവ്യാഭരണങ്ങളും ചാർത്തി രത്നപൂർണ്ണമായ ഒരു വലിയ ഭാണ്ഡം ഏററിയ സേവകന്മാരും കുതിരപ്പടയാളന്മാരും കൂടെ പരം പരിചാരവന്റെ കാരുണ്യവിലാസത്തെ പ്രകീർത്തിച്ചു കൊണ്ടു കരഞ്ഞിരുന്നവരായ ഗോപുരദ്വാരത്തിൽചെന്നു അവരെ നോക്കി, നിങ്ങൾ എന്തുകാര്യംവരാൽ ചിന്താകുലന്മാരായി നിൽക്കുന്നു? വ്യസനമുള്ളവരെപോലെ തോന്നുന്നല്ലോ, കാരണമെന്താണ്? പറയേണമെന്നു ചോദിച്ചു.

മന്ത്രിമാർ ഉടനെ സന്തോഷിച്ചവരായി ആ വൈശ്യപ്രഭുവിനോടു പറഞ്ഞു. വൈശ്യപ്രഭു ഞങ്ങളുടെ കഷ്ടസംപൂർണ്ണം കേട്ടിട്ട്, ഇതെന്തു ഭാഗ്യമോ സഹിച്ചു. നിങ്ങൾക്ക് എന്തെല്ലാം രത്നമുള്ള ഭണ്ഡാരങ്ങളാണ് ആവശ്യമുള്ളത്. എല്ലാത്തരത്തിലുള്ള രത്നങ്ങളും എന്റെ പക്കലുണ്ട്. ചെല്ലേണ്ടതെല്ലാം തരാം.

മന്ത്രിമാർ അതുകേട്ട് അത്യന്തം സന്തോഷത്തോടുകൂടെ വൈശ്യശ്രേഷ്ഠനോട് അല്ലയോ വണിക്പ്രഭോ രാജകിരീടങ്ങൾക്കുപയോഗിക്കേൻ കൊള്ളുന്നതായ രത്നങ്ങളാണ് ഞങ്ങൾക്കാവശ്യമായിട്ടുള്ളത്. കിരീടത്തിനുപയോഗിക്കുന്ന രത്നങ്ങൾ എല്ലാം ലക്ഷണയുക്തങ്ങളായിരിക്കണം. അതുകൊണ്ട് അങ്ങയുടെ പക്കൽ ലക്ഷണമൊത്ത രത്നങ്ങൾ ഏതെല്ലാമുണ്ടോ അതെല്ലാം ഞങ്ങൾക്കുതരണം എന്നു പറഞ്ഞു.

സചിവന്മാരുടെ ഇപ്രകാരമുള്ള വാക്കുകളെ വൈശ്യരൂപിയായ ശിവൻകേട്ട്, തന്റെ തോളിലിട്ടിരുന്ന ഭാണ്ഡം എടുത്തു നിലത്തുവച്ചഴിച്ച് അതിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതും അനർഘങ്ങളും ആയ അനവധി രത്നങ്ങൾ എടുത്തു അവരുടെ മുമ്പിലായിട്ട് ഒരു നീലാംബരം വിരിച്ച് അതിൽ വച്ചുംകൊണ്ട് അവയിൽ ഓരോന്നിന്റെയും ലക്ഷണങ്ങളെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

പണ്ട് മഹാബലശാലിയും ശ്രീമാനും ആയി വലൻ എന്നു പേരോടുകൂടിയ ഒരു ദാനവേന്ദ്രൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൻ ഭുജബലംകൊണ്ടും തപോബലംകൊണ്ടും ലോകത്രയാധിപനായി തീർന്നശേഷം ദേവേന്ദ്രൻ അവനെ അമരാഗത്തിനു യജ്ഞപശുവാക്കി വരിച്ചിട്ട് വധിച്ചു. അവന്റെ അസ്ഥികളിൽനിന്ന് വജ്രങ്ങളും, പല്ലുകളിൽനിന്നു മുത്തുകളും, രക്തത്തിൽനിന്നു പത്മരാഗങ്ങളും, രോമങ്ങളിൽനിന്നു വൈഡൂര്യങ്ങളും, മാംസങ്ങളിൽനിന്നു പവിഴങ്ങളും, നേത്രങ്ങളിൽനിന്നു മഹാനീലമണികളും, പിത്തത്തിൽനിന്നു മരതകക്കല്ലുകളും, കഫത്തിൽനിന്ന് പുഷ്യരാഗക്കല്ലുകളും, മേദസ്സിൽനിന്നു ഗോമേദകങ്ങളും ഉണ്ടായി. മറ്റുപ്രകാരത്തിലും നവരത്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതായി ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഘോഷിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവയിൽ വജ്രവും മുത്തും ബ്രാഹ്മണജാതിയും, മാണിക്യവിദ്രുമങ്ങൾ ക്ഷത്രിയജാതിയും പുഷ്യരാഗവും, ഗോമേദകവും വൈഡൂര്യവും വൈശ്യജാതിയും- ഇന്ദ്രനീലവും മരതകവും ശൂദ്രജാതിയും ആണ്. ഇവയിൽ മുത്തും സ്ഫടികജാതികളും സത്വഗുണപ്രധാനങ്ങളും ഗോമേദകവും മാണിക്യവും വിദ്രുമവും രജോഗുണപ്രധാനങ്ങളും അഞ്ജനോപലനീലാദ്യങ്ങൾ തമോഗുണപ്രധാനങ്ങളും വജ്രവും വൈഡൂര്യവും പുഷ്യരാഗവും, സത്വരജോഗുണമിശ്രങ്ങളും മരതകം താമസരാജസയുക്താകൃതിയാണ്.

മന്ത്രിമാർ അതുകേട്ട് വൈശ്യപ്രവരനോട്, ബലാസുരനെ ദേവേന്ദ്രൻ യജ്ഞത്തിനുവേണ്ടി വധിച്ചതും അവന്റെ അംഗങ്ങളിൽ നിന്നും നവരത്നങ്ങൾ ഉണ്ടായതുമെല്ലാം വിസ്തരമായി കേൾക്കണമെന്നപേക്ഷിച്ചു.

വണിക്ശ്രേഷ്ഠൻ മന്ത്രിമാരുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചു ബലാസുരനിഗ്രഹത്തെയും രത്നോത്ഭവത്തെയുംപ്പറ്റി വിസ്തരമായി താഴെ വരുമാറുപറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—

“മഹാനും അതിവിക്രമിയും ബലാസുരൻ എന്നുള്ള നാമധേയംകൊണ്ട് ത്രൈലോക്യപ്രഖ്യാതനും ആയ ദാനവേന്ദ്രൻ, സാമ്രാജ്യകാലം ഇന്ദ്രാദിയെ

ക്ത മഹാശിവഭക്തനായിത്തീരുകയാൽ അവൻ ഗുരുഭൂതനായ ശുക്രാചാൎയ്യന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം കൈലാസത്തിൽ പോയി ഗന്ധപുഷ്പാദികളെക്കൊണ്ടു കൈലാസപതിയായ പരമശിവനെ പൂജിച്ചു സന്തോഷിപ്പിച്ചു് തപസ്സാദ്ധ്യന്മാരാൽപ്പോലും അതിദുസ്സഹമായ തപസ്സുതുടങ്ങി.

അത്യുഗ്രപ്രതാപിയായവലാസുരന്റെ തപസ്സുകൊണ്ടു സന്തുഷ്ടനായിത്തീൎന്ന പരമേശ്വരൻ ആ കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ പാൎവ്വതിയോടു കൂടെ വൃഷഭവാഹനത്തിൽക്കയറി വലാസുരന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷീഭൂതനായിട്ടു്, അവനോടു ഞാൻ നിന്റെ തപസ്സുകൊണ്ടു് ഏറ്റവും സന്തുഷ്ടനായി നിനക്കെന്തൊരുവരം വേണമെന്നു ചോദിച്ചു.

പ്രത്യക്ഷനായ പരമശിവനെക്കണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അരുളപ്പാടുകളെക്കേട്ടും സന്തോഷസാഗരനിമഗ്നനായ വലാസുരൻ ശ്രീപാദങ്ങളിൽ ഭക്തിയോടുകൂടെ നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു്, അല്ലയോ ദേവനെ കരുണാവാരിധേ ശിവ ഭക്തവത്സല സൎവ്വജ്ഞനും ആയ നിന്തിരുവടി എനിക്കു രണ്ടു വരങ്ങൾ തരണം. അവയിൽ ഒന്നു് ഞാൻ ഒരിക്കലും ശത്രുക്കളാൽ വദ്ധ്യനാകരുതെന്നും മറ്റൊന്നു് എന്റെ ശരീരത്തിൽ ഉള്ള ധാതുക്കൾ എല്ലാം രത്നങ്ങളായിത്തീരണമെന്നും ആണു്.

പരമേശ്വരൻ അതുകേട്ടു വലാസുരനെ നോക്കി അല്ലയോ ഭക്ത നിന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം അങ്ങനെയും ഭവിക്കും. ഒരിക്കലും ഇതിനു തെറ്റുവരികയില്ല എന്നിങ്ങനെ വരവുംകൊടുത്തു് അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടു് അന്തൎദ്ധാനംചെയ്തു.

അപ്പോൾമുതൽ വലാസുരൻ സകലാൎക്കും അവദ്ധ്യനായി. അവന്റെ ശരീരത്തിൽ ഉള്ള എല്ലാ ധാതുക്കളും രത്നങ്ങളും ആയിത്തീൎന്നു. അതിൽപിന്നെ അവൻ സകല ദേവന്മാരോടും യുദ്ധംചെയ്തു അവരെയെല്ലാം തോല്പിച്ചു ഭൂലോകത്തെയും ദേവലോകത്തിൽപോയി ദേവേന്ദ്രനോടും ഏറ്റു് അദ്ദേഹത്തെയും യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ചു സ്വൎല്ലോകത്തെയും കീഴടക്കി ത്രൈലോക്യാധിപത്യത്തെ കൈക്കൊള്ളുകയും ഇന്ദ്രാണിയുടെ വിപത്തിനിടയെന്നുള്ള ഗൎവ്വത്തെ ദീപിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

അങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ ബ്രഹ്മാവും അഗസ്ത്യനും, അഗസ്ത്യനും മഹത്തായ കരബലംകൊണ്ടു് ദേവന്മാരുടെ വിപത്തുകളെ പോലും ഭേദിക്കുന്നതിനു സമൎത്ഥനും ആയ ആ അസുരേന്ദ്രനെ കൊല്ലുന്നതിനുള്ള ഒരുപായത്തെ ദേവേന്ദ്രൻ ദേവകളെയെല്ലാം വിളിച്ചുവരുത്തി യോഗം കൂട്ടി ആലോചിച്ചു തീൎച്ചപ്പെടുത്തിയുംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം സൎവ്വ ദേവതാസഹായനായിട്ടുപോയി വലാസുരനെ യുദ്ധത്തിനു് വിളിച്ചു.

വലാസുരൻ ഉടൻതന്നെ അസുരസൈന്യസമേതനായിച്ചെന്നു ദേവേന്ദ്രനോടു ഏറ്റു അതിഭയങ്കരമായി യുദ്ധംചെയ്തു. വലാസുരന്റെ അതിപരാക്രമത്തോടുകൂടിയ ആക്രമങ്ങളെ സഹിക്കുന്നതിനു് ശക്തന്മാരല്ലാതെ ആയിത്തീൎന്ന ദേവേന്ദ്രനും സൈന്യങ്ങളും യുദ്ധംചെയ്തു വളരെനേരവും ക

ഴിയുന്നതിനു മുമ്പെതന്നെ അത്ഭുതപ്പെട്ട് പിൻവാങ്ങി. അനന്തരം ദേവേന്ദ്രൻ വലാസുരനോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ ബലവീര്യപരാക്രമങ്ങളെക്കൊണ്ടു ത്രൈലോക്യപ്രഖ്യാതനും മഹാനും ആയ വലാസുര! അങ്ങേക്ക് തുല്യം പരാക്രമശാലികൾ മൂന്നുലോകത്തിലും ഇല്ല. ഞങ്ങൾ അങ്ങയുടെ യുദ്ധങ്ങളെയും പരാക്രമങ്ങളെയും കണ്ട് അത്യന്തം സന്തുഷ്ടന്മാരായി. അവിടുന്ന് എന്തൊരു വരം ഇച്ഛിക്കുന്നുവോ അതിനെ പ്രദാനം ചെയ്യാം. ദേവേന്ദ്രന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള വാക്കുകളെകേട്ട വലാസുരൻ, കൈകൊട്ടി ചിരിച്ചുംകൊണ്ട്, ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

എടൊ ബുദ്ധിഹീനനായ ദേവേന്ദ്ര! ഇനിക്ക നിന്റെ വാക്കുകേട്ടതിൽ ഇതില്പരമില്ലാത്ത വിസ്മയംതോന്നുന്നു. ഓരോൎക്ക എത്രകണ്ട് യുദ്ധശക്തിയുണ്ടോ അത്രകണ്ടെ അവൎക്ക വരശക്തിയും ഉള്ളു. എന്നോടു യുദ്ധംതുടങ്ങിയ ഉടനെ തോറ്റോടിയ നിനക്ക എന്നോളവും ആത്മധൈര്യശക്തിയില്ലെന്നുള്ളതിനു പക്ഷാന്തരം ഇല്ലല്ലൊ. എന്നോളവും ശക്തിയില്ലാത്ത നിനക്ക ഒരിക്കലും എന്നെക്കാൾ വരശക്തിയുണ്ടാകുന്നതും അല്ല. അപ്പോൾ നീ എന്തുക്രമം അനുസരിച്ചാണ് ഇനിക്ക വേണ്ട വരം തരാമെന്ന പറഞ്ഞത്. അതുമല്ല, ഞാൻ വിശേഷിച്ചും സൎവ്വജ്ഞനും സൎവ്വശക്തനും ആയ ഉമാസഹായനോട് അവധ്യത്വം മുതലായ ശ്രേഷ്ഠവരങ്ങളെ വരിച്ചവൻ. ആ ഇനിക്കാണൊ നീ വേണ്ടവരം തരാമെന്നുപറഞ്ഞത്. വളരെ രസമായി. നിനക്ക വേണ്ടതുഞാൻ തരാം. വേണമെങ്കിൽ ഈ ക്ഷണത്തിൽതന്നെ വരിച്ചുകൊള്ളുക.

ദേവേന്ദ്രനും മറ്റുള്ള ദേവന്മാരും അതുകേട്ട് പറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഒരു യാഗം നടത്താൻ പോകുന്നു. ആ യാഗത്തിൽ അങ്ങ് പശുവായി ഭവിക്കണം. ഇതാണ് ഞങ്ങൾക്കിപ്പോൾ ആവശ്യമുള്ള വരം.

വലാസുരൻ അതുകേട്ട് ദേവന്മാർ അപേക്ഷിച്ച വരം എന്നെക്കൊണ്ടു സാധിക്കാവുന്നതും, വളരെ നിസ്സാരമായതും തന്നെ. ഞാൻ ഒരിക്കലും എന്റെ ഈ ശാശ്വതമല്ലാത്തതായ ശരീരത്തെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നോടം അവൎക്ക ഇഷ്ടസിദ്ധിയും ഇനിക്ക കീൎത്തിയും ഉണ്ടാകും ഇതൊരു വലിയ കാൎയ്യംതന്നെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നിസ്സാരമായ ശരീരത്യാഗംകൊണ്ട് അത്യുൽകൃഷ്ടമായ കീൎത്തിലഭിക്കുന്നതു ചില്ലറകാൎയ്യമോ? ഇവർ ഇങ്ങനെ വരിച്ചതു എന്റെ പൂൎവ്വപുണ്യംതന്നെ. യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല എന്നിങ്ങനെ വിചാരിച്ചുംകൊണ്ട് അത്യാനന്ദപാരവശ്യത്തോടുകൂടെ ദേവന്മാരെ നോക്കി അല്ലയോ ദേവന്മാരെ നിങ്ങൾ യാചിച്ച വരംഞാൻതന്നിരിക്കുന്നു നിങ്ങൾ എന്നോടു ഇത്ര എളുപ്പമായ ഒരു വരമെ വരിക്കു എന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. നിങ്ങൾക്ക അങ്ങിനെ തോന്നിയതു എന്റെ ഭാഗ്യം കൊണ്ടാണ്. ഹാ! ഹാ! ഞാൻ എത്ര സന്തുഷ്ടനായി. ഇനി ഇനിക്ക അനിത്യമായ ഈ സ്ഥൂലം ശരീരത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു നിത്യമായ കീൎത്തിശരീരത്തിൽ

എന്നോടുകൂടി കല്പകാലം ജീവിക്കാം. നിങ്ങൾ ഇങ്ങനെ വരം വരിച്ചില്ലെങ്കിൽ ആ ഭാഗ്യം ഇനിക്കു ഒരുകാലത്തും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലായിരുന്നു. നിങ്ങൾ തന്നെകൊണ്ട് വേഗത്തിൽപോയി യാഗത്തിന്നവേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ എല്ലാം ചെയ്യുവിൻ! നിങ്ങൾക്ക് യാഗസിദ്ധിക്കുവേണ്ടി ഞാൻ അവിടെ വന്നുകൊള്ളാം എന്നുപറഞ്ഞു.

അനന്തരം വലാസുരൻ തന്റെ സാമ്രാജ്യലക്ഷ്മിയെ മുഴുവനും പുത്രങ്കൽ സമൎപ്പിച്ചിട്ട് പുരത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു ദേവന്മാർ യാഗമാരംഭിച്ചിരിക്കുന്നതായ കൈലാസപൎവതത്തിന്റെ താഴ്വരയിലേക്കുപോയി. അവൻ അവിടെ ചെന്നു ദേവന്മാരെനോക്കി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

“നിങ്ങളുടെ ഈ വിശിഷ്ടമായ വൈദികകൎമ്മത്തിൽ നിങ്ങൾക്കു തന്ന വരപ്രകാരം ഞാൻ പശുവായി ഭവിച്ചുകൊള്ളാം. നിങ്ങൾ യജ്ഞപശുവായ എന്നെ ബന്ധിക്കുന്നതിന് യൂപം ഉണ്ടാക്കുവിൻ.”

ധൈൎയ്യപൂൎവം പറയുന്ന വലാസുരന്റെ ഈ വാക്കുകളെകേട്ടു അത്യന്തം സന്തോഷചിത്തന്മാരായ ദേവന്മാർ ആ ദാനവപുംഗവനെ നോക്കി, അല്ലയോ വലാസുര! അങ്ങ് സത്യവ്രതൻതന്നെ. അങ്ങേയ്ക്കു സമനായി ഔദാൎയ്യത്തിലും ആരും ഇല്ല. ഇപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്കു നല്ലവണ്ണം ബോദ്ധ്യമായിട്ടു അങ്ങേ കീൎത്തി ആ ചന്ദ്രതാരം നിലനില്ക്കുകയും ചെയ്യും എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

അനന്തരം അവർ പുണ്യമയമായ യാഗത്തിന്റെ വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്യാൻതുടങ്ങി. ആ യാഗത്തിൽ ബൃഹസ്പതി യജമാനനാവുകയും സപ്തൎഷികൾ ഋത്വിക്കുകളാവുകയും, അന്യന്മാരായ താപസന്മാർ എല്ലാം വേദകങ്ങളായ മറ്റു യാഗകൎമ്മങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാതാക്കൾ ആവുകയുംചെയ്തു. അനന്തരം അവർ ദാനവശ്രേഷ്ഠനെ യജ്ഞസ്തംഭത്തിൽ ബന്ധിക്കാനായിക്കൊണ്ടുപോയി നിൎത്തിയുംകൊണ്ട് യജമാനനും, വേദപാരപശുവും ബ്രഹ്മാവിഷ്ണുമഹേന്ദ്രാദിദേവതാവൎഗ്ഗവും പരമം പശുപതിയും ഉഗ്രരൂപനും ശോഭനനും ആയ ഭഗവാനെസ്മരിച്ചു. ഗംഗാധരനും ചന്ദ്രചൂഡനും ത്രിനേത്രനും അഷ്ടമൂൎത്തിയും ആയ ആ മഹാദേവൻ ഉടനെ പ്രത്യക്ഷനായി വലാസുരനെ യൂപത്തിൽ ബന്ധിച്ചുകൊള്ളുന്നതിന് അനുവാദംകൊടുത്തു. ദേവന്മാർ ഉടൻതന്നെ പാശങ്ങൾകൊണ്ട് സിംഹശ്രേഷ്ഠനെ ബന്ധിക്കുന്നതുപോലെ ഉജ്വലവീൎയ്യപരാക്രമശാലിയായ ദാനവേന്ദ്രനെ കയറുകൊണ്ടു യൂപസ്തംഭത്തിൽ ബന്ധിച്ചു. അനന്തരം താഡനങ്ങൾകൊണ്ട് ബന്ധിതനായ മത്തകരീന്ദ്രനെപ്പോലെ യൂപസ്തംഭമൂലത്തിൽ വിരാജിതനായി നില്ക്കുന്ന അസുരാഗ്രണിയായ വലാസുരനെ പശുസംജ്ഞാപനത്തിനായി ശമിതാക്കന്മാർ പിടിച്ചിട്ടും അവൻ അല്പംപോലും ചാഞ്ചല്യം കാണിക്കാതെ വളരെ പ്രസന്നഭാവത്തോടുകൂടെത്തന്നെ നിന്നു. സംജ്ഞാപനക്രിയ ചെയ്യപ്പോഴും സന്തോഷചിത്തനായിട്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ കല്പകവൃക്ഷങ്ങൾ പുഷ്പം പൊഴിക്കുന്നതുപോലെ ദേവകൾ പുഷ്പവൃഷ്ടിചെയ്യുക

യും, മറ്റുള്ള പാപങ്ങളും പാപാത്മാവായ ഇതിൽ പരിക്ഷീണത പ്രശംസിക്കയും ചെയ്തു.

അനന്തരം വജ്രായുധംകൊണ്ട് ദാനവേന്ദ്രന്റെ ശരീരം ഛേദിച്ചു ജ്യോതിഷ്കകൾ അതിൽനിന്നും ബലയെല്ലാം ഭൂമിയിൽ വീണിച്ചു. ഉടൻ തന്നെ യജ്ഞാർത്ഥമായി ശരീരപരിത്യാഗം ചെയ്ത അസുരേന്ദ്രൻ അത്യന്തം തേജസ്സ്വരൂപിയും ദിവ്യസ്ത്രീപരിവാരിതനും തേജോവിമാനാരൂഢനും ആയി ബ്രഹ്മലോകത്തേക്കു പോയി. ശചീഭർത്താവാകട്ടെ അവൻ അവിടെ സർവ്വൈശ്വര്യങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് അത്യന്തം സന്താപത്തോടുകൂടി പാർത്തു.

പുണ്യകർമ്മംകൊണ്ടു സംശുദ്ധമായിത്തീർന്ന ആ ദാനവേന്ദ്രന്റെ സർവ്വ അവയവങ്ങളും ഒന്നുപോലെ രത്നബീജങ്ങളായിത്തീരുകയും ഭൂമിയിൽ വീണവ ഇതരങ്ങളായ അനേകവിധരത്നങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം അവന്റെ ശരീരത്തിൽനിന്നു ജനിച്ചവയായ രത്നങ്ങൾ ആണ് ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ രത്നങ്ങളിൽവെച്ചും പ്രധാനമായിട്ടുള്ളവകൾ; ആ രത്നങ്ങളെയാണ് രാജാക്കന്മാർ ധരിക്കേണ്ടതും. ദാനവന്റെ ഏറ്റവും അശുദ്ധികളായ അസ്ഥിമജ്ജാദികളിൽ നിന്നും സംജാതങ്ങളായ രത്നങ്ങൾ ശുദ്ധങ്ങളാണെന്നു പറയുന്നതിൽ നിങ്ങൾക്ക് വല്ല സംശയവും തോന്നുന്നെങ്കിൽ അതിനും ഞാൻ സമാധാനം പറയാം. ബലനെന്ന ദാനവശ്രേഷ്ഠൻ ആണെങ്കിലും അവൻ ദേവന്മാരിൽവെച്ച് അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠനായിരുന്നതുകൊണ്ടും അവന്റെ ശരീരം ഏറ്റവും ധർമ്മാർത്ഥമായ അവസ്ഥയിൽ ഉപേക്ഷിച്ചതുകൊണ്ടും ദേവകൾ തന്നെ വധിക്കുകയും ധർമ്മകാര്യാർത്ഥമായി ഉപേക്ഷിക്കയും ചെയ്ത ആ ശരീരം ഒരു പ്രകാരത്തിലും അശുദ്ധമല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ബലന്റെ ശരീരജങ്ങളായ രത്നങ്ങൾ ശുദ്ധങ്ങളെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞത്. ഇനി ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് രത്നങ്ങൾ നോക്കേണ്ടുന്ന ക്രമവും രത്നലക്ഷണങ്ങളും പറഞ്ഞുതരാം. ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ.

അല്ലയോ മന്ത്രിസത്തമന്മാരേ! മാണിക്യമുതലായ രത്നങ്ങളെയും പരീക്ഷിക്കുന്നത് അറിഞ്ഞിരിക്കേണം. അതായത് ഞായറാഴ്ചനാളിൽ മാണിക്യവും, ഗോമേദവും തിങ്കളാഴ്ചനാളിൽ മുത്തും വൈഡൂര്യവും ചൊവ്വാഴ്ചനാളിൽ പവിഴവും, ബുധനാഴ്ചനാളിൽ മരതകവും വ്യാഴാഴ്ചനാളിൽ പുഷ്യരാഗവും, വെള്ളിയാഴ്ചനാളിൽ വജ്രവും ശനിയാഴ്ചനാളിൽ നീലവും പരിശോധിക്കണം. രത്നം നോക്കുന്നവൻ അത്യന്തം നിർമ്മലനും ധർമ്മപരായണനും ആയിരിക്കണം. രത്നം നോക്കുന്നതു്, താമരപ്പൂവ്, പിച്ചിപ്പൂവ്, ചുവന്ന അമ്പൽപ്പൂവ്, സിന്ദൂരപുഷ്പം, കൊടിമുല്ലപ്പൂവ്, ശതപത്രപുഷ്പം (ചെന്താമരപ്പൂവ്) കുരുക്കുത്തിപ്പൂവ്, ചെങ്ങഴനീർപ്പൂവ്, മന്ദാരപ്പൂവ്, എന്നീ ഒമ്പതു പുഷ്പങ്ങളും ശിരസ്സിൽ ധരിച്ചുകൊണ്ട് ചാണകംകൊണ്ട് മെഴുകി ശുദ്ധിപ്പെടുത്തിയ ഭൂമിയിൽ ഒരു പീഠത്തി

ച്ച് അതിന്റെ മുകളിൽ ശ്രീചക്രവും വിരിച്ച് അതിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ അത്യുന്നതി പത്മരാഗവും, മാണിക്യം തുടങ്ങിയ രത്നങ്ങളെ കിഴക്കേദിക്കുതൊട്ടു എട്ടുദിക്കുകളിലും മണ്ഡലാകൃതിയിലും നിരത്തി മദ്ധ്യത്തിൽ വെച്ചിട്ടുള്ള പത്മരാഗത്തെ ആദിത്യനായും, മുത്തിനെ ചന്ദ്രനായും, പവിഴത്തെ ചൊവ്വയായും, മരതകത്തെ ബുധനായും, പുഷ്യരാഗത്തെ ഗുരുവായും, വജ്രത്തെ ശുക്രനായും നീലത്തെ ശനിയായും ഗോമേദകത്തെ രാഹുവായും, വൈഡൂര്യത്തെ കേതുവായും ഭാവിച്ച് മുൻപറഞ്ഞ താമരപ്പൂ തുടങ്ങിയ പുഷ്പങ്ങളെക്കൊണ്ട് പൂജിച്ചതിന്റെശേഷം ധരിക്കേണ്ടതാണ്.

ഇനി ഞാൻ വജ്രാദികളായ രത്നങ്ങളുടെ പൂർവ്വശാസ്ത്രപ്രകാരമുള്ള ലക്ഷണങ്ങളും ഇന്നവർണ്ണമെല്ലാമാണെന്നു പറയാം. നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധവെച്ചു കേട്ടുകൊണ്ടാലും. ഒന്നാമതായി വജ്രത്തിന്റെ ലക്ഷണംതന്നെ പറയാം.

വജ്രമാണ് ഭൂമിയിൽ ഉള്ള എല്ലാ രത്നങ്ങളിലും വെച്ച് ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് മറ്റുള്ള രത്നങ്ങളേയും എല്ലാ ധാതുക്കളേയും എന്നല്ല മറ്റു സർവ്വവസ്തുക്കളേയും മുറിക്കാം. വജ്രത്തെ വജ്രംകൊണ്ടല്ലാതെ മറ്റൊന്നുകൊണ്ടും ഭേദിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് മറ്റുള്ള എല്ലാരത്നങ്ങളേക്കാളും വജ്രത്തെ ശ്രേഷ്ഠതരമെന്നു ബുദ്ധിമാന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ദധീചിമഹർഷിയുടെയും വൃത്രാസുരന്റെയും അസ്ഥികൾ വീണ ഭൂവിഭാഗങ്ങളായ സ്ഥലങ്ങൾ ആണ് വജ്രാകരങ്ങൾ. ദേശഭേദമനുസരിച്ച് വജ്രങ്ങൾക്ക് പല വർണ്ണങ്ങളും ഉണ്ട്. ഹിമാലയത്തിലെ വജ്രഖനികളിൽനിന്നും ലഭിക്കപ്പെടുന്ന വജ്രങ്ങൾ താമരനിറപ്പൂവിന്റെ നിറംപോലെയുള്ള നിറത്തോടുകൂടിയവയും, കലിംഗങ്ങളിലായ വജ്രക്കല്ലുകൾ പീതവർണ്ണത്തിൽ ഉള്ളവയും മാതംഗദേശത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വൈരക്കല്ലുകൾ മല്ലികപ്പൂവിന്റെ നിറംപോലെയുള്ള നിറത്തോടുകൂടിയവയും ഹിമവൽപ്രദേശത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വജ്രങ്ങൾ ശുഭ്രവർണ്ണത്തിൽ ഉള്ളവയും മഹാരാഷ്ട്രങ്ങളായ വൈരക്കല്ലുകൾ രക്തവർണ്ണത്തോടുകൂടിയവകളും സൌവീരരാജ്യത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നവകൾ കൃഷ്ണവർണ്ണത്തിൽ ഉള്ളവകളും പൌണ്ഡ്രരാജ്യത്തിൽ നിന്നും കിട്ടുന്നവകൾ കരിങ്കുവളപ്പൂവിന്റെ നിറംപോലെയുള്ള നിറത്തോടുകൂടിയവകളും കോസലരാജ്യത്തിലുണ്ടാകുന്ന വൈരക്കല്ലുകൾ പീതവർണ്ണത്തിൽ ഉള്ളവകളായും ഇരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്ന ദിക്കുകളുടെ ഭേദങ്ങൾ അനുസരിച്ചും ദേവതാഭേദങ്ങൾ അനുസരിച്ചും വജ്രങ്ങൾ പല പ്രകാരവർണ്ണത്തിലും ഉണ്ട്. ആ ഭേദങ്ങളേയും പറയാം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ.

താമരനിറപ്പൂവിന്റെയും കണ്ണിയുടെയും മുല്ലയുടെയും നിറത്തോടുകൂടിയ വജ്രങ്ങളുടെ ദേവത വിഷ്ണുവും, വെളുത്തനിറത്തിലും അറുകോണോടുകൂടിയതായും ഉള്ള വജ്രങ്ങളുടെ ദേവത ഇന്ദ്രനും, കരിങ്കുവളപ്പൂവിന്റെയും വാഴയിന്റെയും നിറത്തിൽ ഉള്ള വൈരക്കല്ലുകളുടെ ദേവത യമധർമ്മനും, പ്ലാവിന്റെയും മുല്ലയിന്റെയും പൂക്കളുടെ നിറംപോലെയുള്ള നിറ

ത്തോടുകൂടിയ വജ്രങ്ങളുടെ ദേവത വായുവും, കർണ്ണികാരപുഷ്പത്തി(കൊന്നപ്പൂവി)ന്റെ വർണ്ണത്തോടുകൂടിയ വജ്രത്തിന്റെ ദേവത വരുണനും, അശോകപുഷ്പത്തോടുകൂടിയതിന്റെ ദേവത ചന്ദ്രനും, മിന്നാമിനുങ്ങിന്റെ പ്രഭപോലെയുള്ള പ്രഭയോടുകൂടിയതിന്റെ ദേവത ആദിത്യനും, അഗ്നിപ്രഭയോടുകൂടിയതിന്റെ ദേവത അഗ്നിയും ആകുന്നു.

ശുദ്ധസ്ഫടികവർണ്ണത്തിൽ ഉള്ളവജ്രം ബ്രാഹ്മണജാതിയും ശശലോചനംപോലെയുള്ള വജ്രം ക്ഷത്രിയജാതിയും കദളീദളത്തിന് തുല്യമായ നിറത്തോടുകൂടിയ വൈരം, വൈശ്യജാതിയും കരവാളകാന്തിയോടുകൂടിയ വജ്രം ശൂദ്രജാതിയും ആകുന്നു. വിപ്ര ക്ഷത്രിയ വൈശ്യ ശൂദ്രന്മാർ നാലുജാതിക്കാരും അവരവരുടെ ജാതിയിൽ ഉള്ള വജ്രങ്ങളെ വേണം ധരിക്കേണ്ടതു്. എന്നാൽ ബ്രാഹ്മണർക്ക് നാലുജാതിയിലും ഉള്ള വൈരവും ധരിക്കാം. ഇങ്ങനെ വജ്രരത്നങ്ങൾ അനേകവിധപ്രകാരത്തിൽ ഉണ്ടെങ്കിലും അവ എല്ലാററിലുംവെച്ച് ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളതും ആരെക്കൊണ്ടും വിലമതിക്കാൻ സാധിക്കാത്തതുമായ രത്നം മിന്നാമിനുങ്ങിന്റെ പ്രഭപോലെയുള്ള പ്രഭയോടുകൂടിയതാണ്. അതിനാലാണ് ചക്രവർത്തികളായ രാജാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ കിരീടങ്ങൾക്ക് നടുനായകക്കല്ലായി പതിപ്പിക്കുന്നതു്. ആരോഗ്യവർദ്ധകവും ഐശ്വര്യവും ശ്രീകരവും ആയ അതിനെ കിരീടത്തിന്റെ നടുനായകക്കല്ലായി ഉപയോഗിക്കുന്ന രാജാക്കന്മാർക്കുണ്ടാകുന്ന ശ്രേയസ്സുകൾ അവർണ്ണനീയങ്ങളാണ്. ധനധാന്യാധിപനായ ഒരു രാജാവു ദോഷംപറ്റാത്ത രത്നംപതിച്ച കിരീടം ധരിച്ചാൽ അവൻ അതിവേഗത്തിൽ ചക്രവർത്തിയായിത്തീരും.

വജ്രരത്നംകൊണ്ടു പലവിധ ഐശ്വര്യങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതു്. രക്തബിന്ദു (നിറഭേദം) രേഖ (പുള്ളി) ത്രാസം (പുള്ളടി) കാകപാദം (കീറൽ) മുതലായ ഇങ്ങനെ ദോഷങ്ങൾ എല്ലാം രത്നങ്ങൾക്കുണ്ട്. അവയില്ലാത്തതായ രത്നങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചു ധരിച്ചാൽ രത്നങ്ങൾ പറഞ്ഞ ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. ദോഷങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതായ വജ്രരത്നങ്ങളെ ആരെങ്കിലും ധരിച്ചാൽ അവരെ ശത്രുഭയമാകട്ടെ ശസ്ത്രാസ്ത്രങ്ങളാകട്ടെ ഭൂതപ്രേതപൈശാചിക പീഡകളാകട്ടെ ദാരിദ്ര്യദുഃഖമാകട്ടെ അപമൃത്യുഭയമാകട്ടെ യാതൊന്നും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നു മാത്രമല്ല ലക്ഷണയുക്തമായ വജ്രധാരിയെ ഒരിക്കലും ശ്രീദേവി വിട്ടുപിരികയും ഇല്ലാ.

അല്ലയോ സചിവശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഇനി മൗക്തികത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളും ലക്ഷണങ്ങളും പറഞ്ഞുതരാം ചെവിതന്നു കേട്ടുകൊണ്ടാലും!

മുത്തുകൾ സമുദ്രജങ്ങളെന്നും ജന്തുജങ്ങളെന്നും രണ്ടുപ്രകാരത്തിൽ ഉണ്ട്. പണ്ട് വജ്രാഹതികൊണ്ടു വലാസുരന്റെ ദന്തങ്ങൾ ചിതറിയ സ്ഥാനങ്ങളിൽ ചെന്നുവീണു. അവയിൽനിന്നാണ് ഉത്തമ മുത്തുകൾ ഉണ്ടാകുന്നതു്. അപ്രകാരം വീണതു് ശംഖിലും മത്സ്യത്തിന്റെ ശിരസ്സിലും മേഘത്തിലും സ്ത്രീകളുടെ കണ്ഠത്തിലും മുളയിലും പന്നികളുടെ ദംഷ്ട്രത്തിലും സ

പ്പത്തിന്റെ ഫണത്തിലും ആനയുടെ പല്ലിലും വരാഹപ്പുരികയിലുമുടെ കണ്ഠത്തിലും പുണ്ഡരീകക്കമ്പിന്റെ മൊട്ടിലും ശാലിനെല്ലിന്റെ തണ്ടുകളിലും മുത്തുച്ചിപ്പിയിലും കടവാജിമുഖത്തിലും (മാൻകണ്ണിലും) ആണ്. ഈ പതിമൂന്നിൽ സ്ത്രീകളുടെ കണ്ഠത്തിലും വരാഹഗളത്തിലും കടവാജിമുഖത്തിലും നിന്നു മുത്തുകൾ സാധാരണയായി ഉത്ഭവിക്കുന്ന പതിവില്ല. അപ്രകാരമുള്ള മുത്തുകൾ മൂന്നുലോകത്തിലും ഒന്നുപോലെ ദുർല്ലഭമാണ്. മറ്റു പത്തുസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നും എപ്പോഴും മുത്തുകൾ ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

ഇവയിൽ ശംഖിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന മുത്ത് മാടപ്രാവിന്റെ നിറംപോലെയും മത്സ്യത്തിന്റെ ശിരസ്സിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന മുത്ത് പൂപ്പാതിരിപ്പൂവിന്റെ നിറംപോലെയും, മേഘത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന മുത്ത് ബാലാർക്കപ്രഭപോലെയുള്ള പ്രഭയോടുകൂടിയതായും, മുളയിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന മുത്തുകൾ ആലിപ്പഴംപോലെയും, പന്നിയുടെ ദംഷ്ട്രത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്നമുത്ത് രക്തവർണ്ണമായും സർപ്പത്തിന്റെ ഫണത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന മുത്ത് നീലപ്രഭയോടുകൂടിയതായും, ആനയുടെ മസ്തകത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന മുത്ത പീതവർണ്ണത്തോടുകൂടിയതായും ശാലിസ്തംബത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന മുത്തും കരിമ്പിൻമൊട്ടിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന മുത്തും അതുപോലെതന്നെ മഞ്ഞനിറത്തോടുകൂടിയതായും, മുത്തുച്ചിപ്പികളിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്നമുത്ത് ചന്ദ്രപ്രഭപോലെയുള്ള പ്രഭയോടുകൂടിയതായും ഇരിക്കും. ഇങ്ങനെ പത്തുസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നും മുത്തുകൾ പതിവായിട്ടു ഉണ്ടാകുന്നതെങ്കിലും മുത്തുച്ചിപ്പിയിലും ശംഖിലും നിന്നാണ് മുത്തുകൾ ധാരാളമായിട്ടു ഉണ്ടാകുന്നത്. സ്വഭാവംകൊണ്ടും ഗുണബാഹുല്യംകൊണ്ടും മുത്തുച്ചിപ്പികളിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന മുത്താണ് ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളത്. നീലനിറത്തിൽ ഉള്ള മുത്ത് വൈഷ്ണവവും മഞ്ഞനിറത്തിൽ ഉള്ളത് മാഹേന്ദ്രവും. മേഘനിറത്തിൽ ഉള്ളത് യാമ്യവും ലോഹിതവർണ്ണത്തിൽ ഉള്ളത് വായവ്യവും ശുദ്ധവർണ്ണത്തിൽ ഉള്ളത് വാരുണവും അഗ്നിപ്രഭയോടുകൂടിയത് ആഗ്നേയവും ആകുന്നു. ദേവതാഭേദം അനുസരിച്ചുള്ള മുത്തുകളുടെ വർണ്ണക്രമം ഇപ്രകാരമാണ്. നക്ഷത്രങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള പ്രകാശം സ്വച്ഛത്വം നൈർമ്മല്യം ഘനത സ്നിഗ്ദ്ധത സ്ഫുടത ഇങ്ങനെ ആറുഗുണങ്ങൾ മുത്തിനുണ്ട്. ഈ ആറുഗുണങ്ങളോടുകൂടിയതായ മൌക്തികങ്ങളെ ധരിക്കുന്നവർക്ക് ആയുസ്സും ഐശ്വര്യവും വർദ്ധിക്കും. അലക്ഷ്മിയും ദാരിദ്ര്യവും അവരെ ഒരുകാലത്തും തീണ്ടുന്നതുപോലും ഇല്ല.

അല്ലയോ സചിവശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഇനി ഞാൻ പത്മരാഗത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളും ഗുണങ്ങളും നിങ്ങളോടു പറയാം; സശ്രദ്ധം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ!

മകരം, കളപുരം, തുംബുരുപുരം, സിംഹളം ഈ ദേശങ്ങളിൽ ബാലസൂര്യന്റെ ഒരോ വീഴെടുത്തു നിന്നാണ് മാണിക്യം ഉണ്ടാകുന്നത്. ഇവയിൽ കൃതയുഗത്തിൽ മകരത്തും, ത്രേതായുഗത്തിൽ കളപുരത്തിലും ദ്വാപരയു

ഗത്തിൽ ത്രേതായുഗത്തിലും കലിയുഗത്തിൽ സിംഹളത്തിലും പത്മരാഗം ധാരാളമുണ്ടാകും. പത്മത്തിൻറയും കൽഹാരപുഷ്പത്തിൻറയും മിന്നാമിനുങ്ങിൻറയും നക്ഷത്രത്തിൻറയും അഗ്നിയുടെയും ദീപത്തിൻറയും മാതളനാരകക്കുരുവിൻറയും സൂൎയ്യൻറയും, മാതളനാരകപുഷ്പത്തിൻറയും ഇന്ദ്രകോപത്തിൻറയും പ്രഭകൾ പോലെയുള്ള പ്രഭകളോടു കൂടിയ പത്മരാഗങ്ങളുകൾ പ്രധാന്യങ്ങളാകുന്നു. ബ്രാഹ്മണജാതിയിൽ പെട്ട പത്മരാഗത്തിന് ജാതരംഗമെന്നും, ക്ഷത്രിയജാതിയിൽ പെട്ട പത്മരാഗത്തിന് കുരുവിന്ദമെന്നും വൈശ്യജാതിയിൽപ്പെട്ടതിന സൌഗന്ധികമെന്നും, ശൂദ്രജാതിയിൽപ്പെട്ടതിന് ഗവാംഗം എന്നും നീലഗന്ധി എന്നും നാമധേയങ്ങൾ പറയപ്പെടുന്നു.

ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതിന് പത്തുവിധത്തിലും രണ്ടാമത്തേതായ ക്ഷത്രിയജാതിക്ക് എട്ടുവിധത്തിലും വൈശ്യജാതിക്ക ആറുവിധത്തിലും നാലാമത്തേതായ ശൂദ്രജാതിക്ക് നാലുവിധത്തിലും ഛായകൾ ഉണ്ട്. താമര, ചെങ്ങഴുനീർപ്പൂവ്, മിന്നാമിനുങ്ങ്, അഗ്നി, കുയിൽക്കണ്ണ്, ദീപം, മാതളനാരകക്കുരുവ്, ആദിത്യൻ, മാതളനാരകപ്പൂവ് ഇവപത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൻറ പ്രഭപോലെയുള്ള പ്രഭയോടുകൂടിയ മാണിക്യം ബ്രാഹ്മണജാതിയിൽ അടങ്ങപ്പെട്ടതും, പാച്ചോററിപ്പൂവ്, മുരുക്കിൻപ്പൂവ്, ഉപ്പലൊട്ടിപ്പൂവ്, കുന്നിക്കുരുവ്, ചെമ്പരത്തിപ്പൂവ് മുയൽച്ചോര, സിന്ദൂരം ചുട്ടുപഴുപ്പിച്ച ഇരുമ്പ് ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൻറ നിറംപോലെയുള്ള നിറത്തോടുകൂടിയ മാണിക്യം ക്ഷത്രിയജാതിയും, ചെമ്പഞ്ഞിച്ചാറ്, കുയിൽമിഴി, ഇലവിൻപ്പൂവ്, പലാശപ്പൂവ്, ചുട്ടുപഴുപ്പിച്ചചെമ്പ്, അശോകത്തളിര് ഇവയിൽ ഒന്നിൻറ പ്രഭയോടുകൂടിയ പത്മരാഗം മൂന്നാമത്തേതായ വൈശ്യജാതിയും, കുമ്പിൾപ്പൂവ്, തൊണ്ടിപ്പഴം, ചെങ്കുറിഞ്ഞിപ്പൂവ്, ധാതു, ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൻറ പ്രഭപോലെയുള്ള പ്രഭയോടുകൂടിയതു ശൂദ്രജാതിയിൽപ്പെട്ട മാണിക്യവും ആണ്. താമരപ്പൂവ് വൎണ്ണത്തിന് എത്രമാത്രം ശ്രേഷ്ഠതമമാണോ പത്മരാഗത്തിനാവൎണ്ണമുള്ളതും അത്രമാത്രം ശ്രേഷ്ഠതമമാണ്. അതുപോലെതന്നെ ഉജ്ജ്വലരശ്മികളോടു കൂടിയപത്മരാഗം ഉത്തമവും പാൎശ്വരശ്മികളോടുകൂടിയതു മദ്ധ്യമവും ആകുന്നു.

ജാതരംഗം എന്നപേരോടു കൂടിയതും ഒന്നാമത്തെ ജാതിയിൽപ്പെട്ടതുമായ പത്മരാഗം ധരിച്ചാൽ ഗോദാനം, ഭൂദാനം, വിദ്യാദാനം, കന്യകാദാനം മുതലായ ദാനങ്ങളും അശ്വമേധാദിയാഗങ്ങളും ചെയ്താൽ എത്രമാത്രം ശ്രേയസ്സുണ്ടാകുമോ അത്രമാത്രം ശ്രേയസ്സുണ്ടാകുന്നതാണ്. ക്ഷത്രിയജാതിയിൽപ്പെട്ട കുരുവിന്ദമെന്നമാണിക്യം ധരിക്കുന്നവൻ സാധാരണമനുഷ്യനായിരുന്നാൽ അവൻ രാജാവായും രാജാവായിരുന്നാൽ ചക്രവൎത്തിയായും ഭവിക്കും. വൈശ്യജാതിയായ സൌഗന്ധികമെന്ന മൂന്നാമത്തെ പത്മരാഗത്തെ ധരിക്കുന്നവന് സമ്പാദിതമായ കീൎത്തിയും സമ്പത്തും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ഗവാംഗത്തെധരിക്കുന്നവന് ക്ഷീണസ്യസുഖിയുണ്ടാകും. നീലഗന്ധത്തെ

൧൩.

ധരിപ്പുന്നവൻ ശോകഹീനനായിരിക്കും. എന്നുവേണ്ട ലക്ഷണയുക്തവും ദോഷഹീനവും നേത്രപ്രിയവുമായ പത്മരാഗത്തെ ധരിക്കുന്ന ഏതൊരുത്തനും അത്യധികമായ കീർത്തിയും ലക്ഷ്മിയും വിദ്യയും ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. അവരുടെ കൈവശം മറ്റുരത്നങ്ങളുമെല്ലാം വന്നുചേരും.

അല്ലയോ സച്ചിദാനന്ദന്മാരെ! ഇനി നിങ്ങൾ മരതകത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! പണ്ട് ബലാസുരന്റെ പിത്തത്തെ പക്ഷികൾ കൊത്തിക്കൊണ്ടുപോയപ്പോൾ അതു വീണ ദിക്കിൽ ആണ് മരതകം ഉണ്ടാകുന്ന ആകരങ്ങൾ ധാരാളം ഉള്ളത്. കൂടാതെ പണ്ട് അരുണൻ ജനിച്ച മുട്ടത്തോടുകളെ വിനതയ്ക്കു ഭിച്ചുവച്ചിരുന്നതിനെ ഗരുഡൻ ജനിച്ചപ്പോൾ കൗതുകപ്രദമായ അതിനെക്കൊണ്ടു ഗരുഡന്റെ ആയതിൽ കെട്ടിയതു പൊട്ടിവീണതായ ദിക്കുകളിലും ആകരങ്ങൾ ഉണ്ട്. പണ്ട് മോഹിനീരൂപം എടുത്ത മഹാവിഷ്ണുവിനെ കണ്ടു കാമമോഹിതനായ പരമശിവന്റെ തേജസ്സുകൾ വീണ മലപ്രദേശത്തിന്റെ അഗ്രങ്ങളിൽ പലവിധമുള്ള മരതകഖനികൾ ഉണ്ട്. മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ മോഹിനീരൂപം കണ്ട് കാമസംഭ്രാന്തനായ പരമശിവനു സംഭവിച്ച ശുക്ലസ്രാവത്തിൽ നിന്നാണ് ഹരിഹരപുത്രനായ ധർമ്മശാസ്താവെന്ന ശാസ്താവുണ്ടായത്. പക്ഷിരാജാവായ ഗരുഡൻ ദൈത്യരക്തപിത്തവും ഭക്ഷിച്ചുവെച്ചു തുരുഷ്കദേശത്തിൽ പോയിരുന്നപ്പോൾ ഒരു ബ്രാഹ്മണനെ ഭക്ഷിച്ചിട്ട് ഛർദ്ദിച്ചപ്പോൾ അവിടെ വീണപിത്തത്തിൽ നിന്നും ഉണ്ടായ അനേകം മരതകങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടത്രെ മരതകക്കല്ലിനു ഗരുഡോദ്ഗാരം എന്നും ഗരുഡോൽഗാരമെന്നും മറ്റും പേരുകൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്.

മരതകക്കല്ലുകൾ കറുകത്തളിരിന്റെയും * കളായപുഷ്പത്തിന്റെയും പ്രഭാപടലംപോലുള്ള പ്രഭയോടുകൂടിയതായിരിക്കും. ഇവയുടെ നിറത്തോടുകൂടിയ മരതകക്കല്ലുകൾ വളരെ വളരെ ശ്രേഷ്ഠങ്ങളും ആകുന്നു. മരതകത്തിന് സുവർണ്ണാകാരവും സ്വാഭാവികവും എന്നു രണ്ടു ജാതി വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതിൽ ആദ്യമായി സുവർണ്ണജാതിയിൽപ്പെട്ടവയുടെ ഭേദങ്ങളെപ്പറ്റി പറയാം. ശ്യാമം, ഉല്ലസിതം, പോരകം, പീതകം, മൃദുകം, പൃഥുകം, ഇങ്ങനെ സുവർണ്ണജാതിയിൽ ആറുതരങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവയിൽ, കറുകത്തളിരിന്റെ നിറത്തോടു കൂടിയതു ഉല്ലസിതവും, തൊപ്പോയയുടെ അരത്തിന്റെ നിറം പോലെയുള്ള നിറത്തോടുകൂടിയതു പോരകവും തത്തപ്പക്ഷിയുടെ നിറമായിട്ടുള്ളതു പീതകവും താമരയിലയുടെ വർണ്ണത്തിൽ ഉള്ളതു പൃഥുകവും തുളസിയിലയുടെ നിറത്തിൽ ഉള്ളതു മൃദുകവും ആകുന്നു.

ദോഷശോണാമ്ലിതം, രൂക്ഷം, ദോഷമൂർഛിതം, ദോഷസാരം തുടങ്ങിയ ഇങ്ങനെ സ്വാഭാവജാതിയിലും അഞ്ചുവകഭേദങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവയിൽ

* കളായം— [illegible].

നാരകത്തിലയുടെ നിറത്തോടുകൂടിയതു് ദോഷലേശരഹിതവും, അലരിയിലയുടെ നിറത്തോടുകൂടിയതു ശ്രേഷ്ഠവും, ചെന്താമരയിലയുടെ വർണ്ണത്തോടുകൂടിയതു് ദോഷമുക്തവും, മഞ്ഞപാറിയതായ താമരയിലയുടെ നിറത്തിൽ ഉള്ളതു് ദോഷലേശവും മയിൽചിറകിനുതുല്യമായ നിറത്തോടുകൂടിയതു് നേദോഷവും ആണ്.

ഇപ്രകാരമുള്ള ദോഷങ്ങൾ യാതൊന്നും ഇല്ലാത്തതായും ഗുണസംയുക്തമായും രത്നങ്ങളിൽവെച്ചു് അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠമായും ഉള്ള മരതകത്തെ ധരിക്കുന്ന രാജാവു് അതിപ്രസിദ്ധനായ ശത്രുജേതാവായി തീരുന്നതുകൂടാതെ അവന് അസീമമായ ചതുരംഗസേനാദിവൃദ്ധിയും ഉണ്ടാകും. സാധാരണന്മാർ മരതകരത്നമണിഞ്ഞാൽ അവൎക്കു് ധനധാന്യാദിസർവസമ്പത്തുകളും വർദ്ധിക്കും.

ഇനി നിങ്ങൾ നീലരത്നത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! ഞാൻ വിവരമായിപ്പറയാം.

ബലാസുരന്റെ ലോചനങ്ങളിൽ നിന്നും ഉത്ഭവിച്ചതായും പലവക വിശേഷത്തോടുകൂടിയും മറ്റും നീലരത്നം അനേകപ്രകാരത്തിൽ ഉണ്ടെന്നാണ് ശാസ്ത്രവിത്തുക്കളുടെ അഭിപ്രായം. ദേവേന്ദ്രൻ, പണ്ടു് വലാസുരനെ വധിച്ചതിൽ വച്ചുണ്ടായ ദേഹശകലങ്ങളെ അശേഷവും ചെയ്തു് സമാപിച്ചതിൽ പിന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേത്രമലങ്ങൾ എല്ലാം ഒരേ ദിക്കിൽ ഉപേക്ഷിച്ചു. ഇന്ദ്രനീലം ഉണ്ടാകുന്നതു് ആ ദിക്കിൽനിന്നാണ്. കൂടാതെ സൂര്യന്റെ ഭാര്യയായ തപതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചൂടു സഹിക്കുന്നതിന് നിവൃത്തിയില്ലാതെ തന്റെ ഛായയെ നിയോഗിച്ചിട്ടു് തപസ്സുചെയ്യുന്നതിനായി കാനനത്തിൽ അശ്വരൂപിണിയായി പോയ വിവരം സൂര്യൻ അറിഞ്ഞു് കോപാകുലനായി ഒരു അശ്വത്തിന്റെ രൂപമെടുത്തു് പുറകെ ഓടിച്ചെല്ലുമ്പോൾ കാമപരവശനായ അദ്ദേഹത്തിന് ഇന്ദ്രിയസ്ഖലനം സംഭവിക്കുകയും അതുള്ളിൽ ചില ചില ദിക്കുകളിൽ വീഴുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആ സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നും നീലക്കല്ലുകൾ ഉണ്ടാകും. സൂര്യതേജസ്സു വീണതായ സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന നീലക്കല്ലുകൾ ദേവന്മാൎക്കുപോലും സമ്മതങ്ങളായതാണ്.

നീലരത്നത്തിന്റെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനങ്ങൾ മുൻപറഞ്ഞവകൾ ആണ്. വിപ്രാദികളായി നാലു ജാതികളും അതിനും ഉണ്ട്. അല്പം വെളുത്തതു വിപ്രജാതിയും അല്പം ചുവപ്പുതോടുകൂടിയതു് ക്ഷത്രിയജാതിയും ശ്യാമളരേഖ വെണ്ണനാചിതമായതു വൈശ്യജാതിയും ഏറ്റവും കറുത്തതു് ശൂദ്രജാതിയും ആകുന്നു.

സ്വച്ഛമായ ഇന്ദ്രായുധപ്രഭ ഏതൊരു നീലരത്നത്തിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ പ്രകാശിക്കപ്പെടുന്നുവോ അതു് ഇന്ദ്രനീലവും, ഭൂമിയിൽ അത്യന്തം ദുർല്ലഭവും, വളരെ വിലയേറിയതുമാണ്. ഒരു പാത്രത്തിൽ പാലു് പകൎന്നു വച്ചു് അതിലിട്ടാൽ പാലു നീലനിറമാകുന്നതായ ഒന്നു മഹാനീലമാണ്.

മേല്പ്പറഞ്ഞപ്പെട്ടതും ശ്രേഷ്ഠങ്ങളും ആയ വജ്രം മുത്തു, പത്മരാഗം, ഗോമേദകം, ഇന്ദ്രനീലം ഈ അഞ്ചു രത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഉണ്ടാക്കിയതായ ആഭരണം ധരിക്കുന്ന രാജാവിന് ലക്ഷ്മിയും, മംഗളവും, കീർത്തിയും, വിജയവും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ഇപ്പറഞ്ഞതിനോടു കൂടിയതായ വൈഡൂര്യഗോമേദകപുഷ്യരാഗപ്രവാളരത്നങ്ങളെ നല്ല വജ്രത്തോടു കൂടെ ധരിച്ചാലും രാജാക്കന്മാർക്കു എല്ലാ സൌഭാഗ്യങ്ങളും ഉണ്ടാകും.

അല്ലയോ മുനിസത്തമന്മാരേ! ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെ ഗോമേദകരത്നത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളെയും ഗുണങ്ങളെയും കേൾപ്പിക്കാം. ഗോമേദകരത്നത്തിന്റെ ആകരഭൂമികൾ ബലാസുരന്റെ മേദസ്സ് വീണസ്ഥലങ്ങൾ ആണ്. തേൻതുള്ളി, ഗോമൂത്രം, നെയ്യ് കാഞ്ചനം ഇവയിൽ ഒന്നിന്റെ കാന്തിപോലെയുള്ള കാന്തിയോടുകൂടിയതും, സ്വച്ഛതാ, സ്നിഗ്ദ്ധതാ ഗുരുത്വം ഈ മൂന്നു ഗുണങ്ങളോടുകൂടിയതുമായ രത്നമാണ് ഗോമേദകം. ഇതിനെ ധരിക്കുന്നവർ സർവപാപവിമുക്തന്മാരും പരമവിശുദ്ധന്മാരും ആയിത്തീരുന്നതാണ്.

ഇനി ഞാൻ പുഷ്യരാഗരത്നത്തിന്റെ ഗുണലക്ഷണങ്ങളെപ്പറയാം. അതിനെയും നിങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! പണ്ട് മഹാവിഷ്ണു വരാഹരൂപം എടുത്തു് മഹോഗ്രനായ ഹിരണ്യാക്ഷനെ കൊന്നതായ സമയത്തിൽ അട്ടഹാസം അത്യന്തശക്തിയോടുകൂടെ ഉറക്കെ ഗർജ്ജനം ചെയ്തപ്പോൾ ആദിവരാഹസ്വരൂപനായ മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ നാസികാരന്ധ്രങ്ങളിൽകൂടെ പുറപ്പെട്ട നാസികാമലങ്ങൾ വീണ ദിക്കുകളിൽനിന്നും, ബലാസുരന്റെ കഫം വീണ സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നാണ ഇപ്പോൾ പുഷ്യരാഗമണികൾ ഉണ്ടാകുന്നതു്. പുഷ്യരാഗം അനേകപ്രകാരത്തിൽ ഉണ്ടെങ്കിലും സ്വച്ഛതരമായും, ശിരോവൃത്തമായും അംഗാരജ്യോതിസ്സോടുകൂടിയതായുമുള്ള പുഷ്യരാഗക്കല്ലുകളാണ് ഏറ്റവും ഉത്തമങ്ങൾ. പാരിയാത്രപർവ്വതത്തിന്റെ ശൃംഗങ്ങളും മന്ദരപർവ്വതത്തിന്റെ താഴ്വരകളും ഇന്ദ്രപുരിയും സ്വർഗ്ഗവും ശോഭാപൂർണ്ണമാക്കിയതു പുഷ്യരാഗരത്നങ്ങൾകൊണ്ടാണ്. ഭംഗിയേറിയതായ പുഷ്യരാഗരത്നങ്ങൾകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതായ ആഭരണങ്ങളെ ശരീരത്തിൽ അണിയുന്നവർക്ക് ആയുർവൃദ്ധിയും കീർത്തിയും ഐശ്വര്യങ്ങളും വിദ്യാസമ്പത്തും ദിവസംതോറും വർദ്ധിച്ചുവർദ്ധിച്ചുവരുമെന്നുള്ളതിന് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. മറ്റൊരു രത്നം ധരിച്ചാലും ഇതുപോലെ ശത്രുജയം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

അല്ലയോ സചിവവര്യന്മാരേ! ഇനി നിങ്ങൾ വൈഡൂര്യരത്നത്തിന്റെ ഗുണവർണ്ണനങ്ങളെയും നല്ലതുപോലെ ചെവിതന്നുകേട്ടുകൊള്ളുവിൻ. വൈഡൂര്യരത്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു് ബലാസുരന്റെ രോമങ്ങൾ വീണതായ ഇളാവൃതഖണ്ഡത്തിലും മേരുവിന്റെ പശ്ചിമഭാഗങ്ങളിലും, ഗോകർണ്ണസമീപമുള്ള ദ്വീപുകളിലും പാരസീകം, മാഗധം മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലും മലയം, ത്രികൂടം മുതലായ പർവ്വതങ്ങളിലും ദ്വീപാന്തരങ്ങളിലും മറ്റും നിന്നാകുന്നു. ക

പ്രാന്തകാലത്തിലെ ക്ഷുഭിതമായ സമുദ്രത്തിന്റെ ഗർജ്ജനംപോലെയുള്ള മേഘങ്ങളുടെ മുഴക്കംകൊണ്ട് ഭൂമിയിൽ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും ചിലപ്പോൾ വൈഡൂര്യം ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. പച്ചക്കല്ലിന്റെയും മുളയിലകളുടെയും മയിൽക്കഴുത്തിന്റെയും വർണ്ണത്തോടുകൂടിയതും, സ്നിഗ്ദ്ധതയും, ശുദ്ധതയും, സ്വച്ഛതയും ഉള്ളതുമായ വൈഡൂര്യക്കല്ലുകളാണ് മെച്ചമേറിയവകൾ. അതിൽ വിദ്യുത്പാതത്തോട് സദൃശപ്രകാശത്തോടുകൂടിയ ഒന്നാം ബ്രാഹ്മണജാതിയും, ഇന്ദ്രചാപത്തോട് സദൃശപ്രകാശത്തോടുകൂടിയ രണ്ടാം ക്ഷത്രിയജാതിയും അശോകപുഷ്പത്തോട് സദൃശപ്രകാശത്തോടുകൂടിയ മൂന്നാം വൈശ്യജാതിയും ഉജ്ജ്വലമായ സദൃശപ്രകാശത്തോടുകൂടിയ നാലാം ശൂദ്രജാതിയും ആണ്. ലക്ഷണപൂർണ്ണമായ വൈഡൂര്യരത്നം ധരിക്കുന്ന രാജാവിന് എല്ലാവിധ സൗഖ്യങ്ങളും, ശത്രുജയവും, സൈന്യൈശ്വര്യപ്രതാപവും, യാതൊരു ഭയവും കൂടാതെ നാൾക്കുനാൾ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കും.

അല്ലയോ മന്ത്രിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഇനി നിങ്ങൾ വിദ്രുമലക്ഷണംകൂടി കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ. വിദ്രുമങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത്, ബലാസുരന്റെ മാംസംവീണ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും ബ്രഹ്മാവു പണ്ട് പിതൃക്കളെ സൃഷ്ടിക്കാനായി എടുത്ത സന്ധ്യാത്മകമായ ശരീരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന രക്തം പൊഴിച്ച സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും പണ്ട് ലോകനാശത്തെ ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയ പർവ്വതങ്ങളുടെ ചിറകുകളെ വജ്രപാണിയായ ദേവേന്ദ്രൻ ഛേദിച്ചപ്പോൾ രക്തം വീണ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും സൂര്യസാരഥിയായ അരുണൻ പൊട്ടിപ്പോന്നതായ മുട്ടത്തോടുകൾവീണ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും പണ്ട് ലോകഹിതത്തിനുവേണ്ടി മഹാവിഷ്ണു വധിച്ച മധുകൈടഭന്മാരുടെ മാംസങ്ങൾ വീണ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും ആണ്.

ഇവയിൽ പർവ്വതങ്ങളുടെ രക്തം വീണസ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന വിദ്രുമങ്ങൾ ശുകപുഷ്പകാന്തിയോടുകൂടിയതായിരിക്കും. അതും തൊണ്ടിപ്പഴം, തത്തച്ചുണ്ട്, ജപാപുഷ്പം ഇവയുടെ കാന്തിപോലെയുള്ള കാന്തിയോടുകൂടിയതുമായ വിദ്രുമങ്ങൾ ഉത്തമങ്ങളും ചളിവക്രതയും, കൃമിദൂഷണത്വവും, പരുഷത്വവും ഉള്ള വിദ്രുമങ്ങൾ നിന്ദ്യങ്ങളും ആണ്. ലക്ഷണയുക്തമായ വിദ്രുമരത്നം വിശേഷിച്ചു സ്ത്രീകൾക്ക് അണിയുന്നതിന് വളരെ വളരെ നല്ലതാണ്. വിദ്രുമംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതായ ആഭരണം അണിയുന്ന പുരുഷന്മാർക്കും ആയുരാരോഗ്യൈശ്വര്യസമ്പത്തുകളും ശത്രുജയവും പുത്രസൗഭാഗ്യവും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

അല്ലയോ മന്ത്രിസത്തമന്മാരേ! നിങ്ങൾ രത്നങ്ങളുടെയും ഗുണങ്ങളും ലക്ഷണങ്ങളും കേട്ടുവല്ലോ. ഇനി സൂര്യകാന്തമെന്നും, ചന്ദ്രകാന്തമെന്നും പേരോടുകൂടിയതായ രണ്ടുതരം കല്ലുകൾ ഉണ്ട്. അവയും രത്നത്തിൽ ചേർന്നതെന്നാണ് വിദ്വാന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. ഇവയിൽ സൂര്യരശ്മിതട്ടുമ്പോൾ തീയുണ്ടാകുന്നത് സൂര്യകാന്തവും, ചന്ദ്രരശ്മികൾ തട്ടുമ്പോൾ വെള്ളം പൊഴിയുന്നത് ചന്ദ്രകാന്തവും, ഇതിൽ ചന്ദ്രകാന്തക്കല്ല് കിട്ടുന്നതിൽ വളരെ വളരെ ദുർല്ലഭവും ആണ്.

വൈശ്യരൂപിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ മന്ത്രികളോടും സഭ്യരും ഇപ്രകാരം ഘോഷിച്ചതിന്റെ ശേഷം ഭണ്ഡാരത്തിലിരുന്നതിനെക്കൊണ്ട് നല്ല പുതിയവസ്ത്രം എടുത്തുവിരിച്ച് അതിന്റെ നടുക്ക് പത്മാസനവും, കിഴക്കളെ മുതലായ രത്നങ്ങളും വഴിപോലെ നിരത്തി സൂര്യൻമുതലായ നവഗ്രഹദേവതകളെ വിധിപ്രകാരമുള്ള മന്ത്രോച്ചാരണപൂർവം മുൻപറയപ്പെട്ട പുഷ്പങ്ങൾകൊണ്ട് പൂജിച്ചിട്ട്, മുഖലിംഗംനോക്കി കുറേനേരത്തോളവും ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അനന്തരം മന്ത്രിമാരോട്, നിങ്ങൾ ഈ നവരത്നങ്ങൾകൊണ്ട് കിരീടമുണ്ടാക്കി ഈ രാജകുമാരനെ അണിയിച്ച് അഭിഷേകിക്കുവിൻ. ഈ ശ്രീപാണ്ഡ്യകുമാരന് നാൾക്കുനാൾ എല്ലാ ഐശ്വര്യങ്ങളും വർദ്ധിക്കുമെന്നും പറഞ്ഞ് രത്നങ്ങളെല്ലാം മന്ത്രിമാരുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു.

ഇതെല്ലാംകൊണ്ട് അത്യന്തം കൃതാർത്ഥന്മാരായ ആ മന്ത്രിസത്തമന്മാർ ഇതില്പരമില്ലാത്ത സന്തോഷസാഗരത്തിൽ മുങ്ങിയും പൊങ്ങിയും അനന്തകോടിയം ചെയ്തതെന്നുള്ള ചിന്തപോലുംകൂടാതെ കോമളവിഗ്രഹനും സർവാധാരനും ജഗന്നാഥനും കരുണാസാഗരനും ഭക്തവത്സലനും, വൈശ്യരൂപിയും ആയ സുന്ദരേശ്വരനെത്തന്നെ കുറേനേരത്തോളവും നോക്കിയുംകൊണ്ട് നിന്നു. അനന്തരം അദ്ദേഹത്തെനോക്കി അല്ലയോ വൈശ്യപ്രഭോ! അങ്ങ് കുറേനേരത്തോളവും ഇവിടെത്തന്നെ താമസിക്കണം. ഞങ്ങൾ ഈ രത്നങ്ങൾ കൊണ്ടുപോയി കിരീടം ഉണ്ടാക്കിച്ച് രാജകുമാരന് അഭിഷേകവും കഴിച്ചുവെച്ചു വന്ന് അങ്ങേക്ക യാത്രപറഞ്ഞുകൊള്ളാമെന്നും പറഞ്ഞ് അവർ രത്നങ്ങളും കൊണ്ട് രാജകുമാരനോടുകൂടെ അന്തഃപുരത്തിലേക്കുപോയി. അവകൊണ്ടു മനോഹരമായ കിരീടം, വിധിപ്രകാരം പുതുതായി ഉണ്ടാക്കിച്ച് ഉത്തമകർമ്മികളും സദാചാരപരന്മാരുമായ ബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ട് ഹോമാദികൃത്യങ്ങൾ എല്ലാം വഴിപോലെ നടത്തിച്ച്, സുമുഹൂർത്തത്തിൽ രാജകുമാരനെ ഉത്തമമായ സിംഹാസനത്തിൽ വാഴിച്ച് മന്ത്രിമുഖ്യന്മാർ ശ്രുതിഘോഷംകൊണ്ടഭിഷേകം ചെയ്ത് രത്നമയമായി ഉണ്ടാക്കിയതും ദർശനപൂർത്തിയും നവരത്നഖചിതവുമായ കിരീടം ധരിപ്പിച്ചു. കുണ്ഡലാദികളായ മറ്റു രാജചിഹ്നങ്ങളെയും അണിയിച്ചു. ഇതിൻപ്രകാരം അഭിഷേകം നടത്തിയ ആ രാജകുമാരന് മന്ത്രിമാരും ബ്രാഹ്മണരും മററുപിരിയുമായിരുന്ന മററുള്ളവരെല്ലാംകൂടി അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ എന്നു നാമകരണം ചെയ്തു. ഈ അത്ഭുതങ്ങളായ സംഭവങ്ങൾ കണ്ടുകൂടിയവരെല്ലാം അത്യന്തം അത്ഭുതപ്പെടുകയും പാണ്ഡ്യരാജ്യക്കാരുടെ കാര്യങ്ങൾ എല്ലാം ശുഭകരമായി നിറവേറുന്നത് അവരുടെ കുലദൈവവും സർവലോകൈകനായകനും കരുണാവരുണാലയനും ആയ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ കൃപാവിശേഷം മൂലമാണെന്നഭിപ്രായപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

പട്ടാഭിഷേകാനന്തരം മന്ത്രിമാർ, രത്നം നൽകിയ വൈശ്യപ്രഭുവിന് സമ്മാനംകൊടുക്കുന്നതിനായി കണക്കറ്റില്ലാത്ത ധനവും ആഭരണങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളും മററുമായി വൈശ്യപ്രഭുവിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നപ്പോൾ, മനസ്സിനും വാക്കിനും അഗോചരനും സുന്ദരേശമൂർത്തിയും ആയ ആ വൈശ്യൻ ക

അനുഗ്രഹപൂർണ്ണമായ കടാക്ഷാവലോകനംകൊണ്ട് മന്ത്രിമാരെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ട് ജ്യോതിർമ്മയസ്വരൂപിയായി തന്റെ മൂലലിംഗത്തിങ്കൽ തിരോധാനംചെയ്തു.

അത്ഭുതമെന്നും വൈശ്യസ്വരൂപനും കൈകൊണ്ടു നിന്നിരുന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ ക്ഷണനേരത്തിൽ അനേകായിരംകോടി സൂര്യന്മാർ ഏകകാലത്തിൽ ഉദിച്ചുയർന്നാലുള്ളപോലെ ഉണ്ടാകുന്നതും കർപ്പൂരദീപം പോലെ കുളിർപ്പിക്കുന്നതും എന്തെന്നില്ലാത്ത പ്രഭാവിശേഷങ്ങളോടുകൂടിയതുമായ ഒരു ദിവ്യസ്വരൂപത്തെ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ട് മിന്നൽക്കൊടിപോലെ ഉടനെ അപ്രത്യക്ഷമായതുകണ്ട് ഉതിപ്പുമില്ലാത്ത ആശ്ചര്യത്തോടും സന്തോഷത്തോടും കൂടെ മന്ത്രിമാർ തങ്ങളിൽ തങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

കിരീടത്തിന്മേലുള്ള രത്നങ്ങളുടെ ലക്ഷണങ്ങളുംകൊണ്ട് ഒരാവിക്രയനായിവന്ന വൈശ്യൻ മനുഷ്യനല്ല. കാലകാലനും ഹാലാസ്യനാഥനും ആയ സുന്ദരേശ്വരൻ ആണ്. കരുണാനിധിയായ ഹാലാസ്യനാഥന് തന്റെ ഭക്തന്മാർക്കുവേണ്ടി ഇന്നതെല്ലാതെ ചെയ്യാവു എന്നും മറ്റു ഇല്ല. സുന്ദരേശാനുഗ്രഹം ഈ രാജകുമാരനെ പരിപൂർണ്ണമായിട്ടും ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഇദ്ദേഹം ദീർഘായുഷ്മാനും ആരോഗ്യശാലിയും ധർമ്മിഷ്ഠനും ആയ ഒരു മഹാചക്രവർത്തിയായിത്തീരുമെന്നുള്ളതിന് യാതൊരുസംശയവും ഇല്ല.

അവർ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞ് പിരിഞ്ഞ് അവരവരുടെ നിലയങ്ങളിലേക്ക് പോയി. അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ ബാലനാണെങ്കിലും, ഹാലാസ്യനാഥന്റെ കാരുണ്യാതിശയംകൊണ്ട് ഒരു വലിയ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യത്തോടുകൂടിയവനും പ്രജാരക്ഷണാദിപ്രവൃത്തിയിൽ സമർത്ഥനായ അത്യുത്സാഹത്തോടുകൂടിയവനും ആയ ഒരു മഹാരാജാവായി കാലതാമസമെന്യേ തീർക്കയും ചതുരംഗസേനയോടുകൂടെ രാജകുമാരൻ പോയി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശത്രുക്കളെ വധിച്ചു ലോകത്തിൽ സമാധാനം ഉണ്ടാക്കുകയും അവൻ കവർന്നുകൊണ്ടുപോയ ദ്രവ്യങ്ങൾ മുഴുവൻ തിരിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം അഭിഷേകപാണ്ഡ്യമഹാരാജാവ് അത്യന്തകഠിനങ്ങളും യാതൊന്നും ഇല്ലാതെ ഭൂമണ്ഡലത്തിലുള്ള സകല രാജ്യങ്ങളെയും ഒന്നുപോലെ ജയിച്ചു തിരുവടിയായും ഏകച്ഛത്രാധിപതിയായും, ഹാലാസ്യനാഥന്റെ പാദാംബുജയുഗ്മത്തിൽ ഭക്തിയുള്ള ഹൃദയത്തോടുകൂടിയവനായും, സകലൈശ്വര്യസമ്പൽസമൃദ്ധികളോടും ആരോഗ്യശരീരത്തോടുകൂടിയവനായും അനേകായിരംവർഷം രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്തു.

അല്ലയോ മഹർഷിസത്തമന്മാരേ! സുന്ദരേശ്വരന്റെ അതിപാവനമായ ഈ പതിനൊന്നാമത്തെ ലീലയെ പഠിക്കുകയും കേൾക്കുകയും, ചെയ്യുന്നവർക്ക് മംഗളപ്രാപ്തിയും സർവ്വാഭീഷ്ടസിദ്ധിയും, പുത്രപൗത്രാദ്യാരോഗ്യസമ്പത്തുകളും നിർമ്മലമായ കീർത്തിയും അവസാനത്തിങ്കൽ ശൈവസായൂജ്യവും ലഭിക്കുന്നതാണ്.

സുന്ദരേശ്വരൻ വൈശ്യരൂപിയായി രത്നവിക്രയംചെയ്ത
പതിനൊന്നാം ലീല. സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൧൮-ാം അദ്ധ്യായം.

മേഘങ്ങളെക്കൊണ്ടു സമുദ്രപാനം ചെയ്യിപ്പിച്ച

പതിനെട്ടാമത്തെ ലീല.



അല്ലയോ മഹർഷിപുംഗവന്മാരേ! ഹാലാസ്യനാഥനായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരൻ മേഘങ്ങളെക്കൊണ്ടു സമുദ്രജലം പാനം ചെയ്യിപ്പിച്ചതായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിനെട്ടാമത്തെ ലീലയെ ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയാം. സർവലോകതാപാപഹമായ ആ പവിത്രലീലയെ പരമശിവഭക്തന്മാരും ശൈവമാഹാത്മ്യശ്രവണകുതുകികളും തപസ്വികളുമായ നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ!

ഹാലാസ്യനാഥനിൽ അത്യന്തം ഭക്തിയോടുകൂടിയ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ ദിനംപ്രതി പഞ്ചഗവ്യം, പഞ്ചാമൃതം, ഗന്ധോദകം, പുഷ്പോദകം, ഫലസാരം, ഇക്ഷുസാരം, ഹിമതോയം, ശുദ്ധജലം, ഇവകളെക്കൊണ്ട് സുന്ദരേശ്വരഭഗവാനെ അഭിഷേകിച്ച്, ഹിമതോയമിശ്രിതമായ കർപ്പൂരചന്ദനപങ്കത്തിൽ അനുലേപനം ചെയ്ത്, ഉപചാരപൂർവം പത്മാദികളായ രത്നങ്ങളെയും പുഷ്പങ്ങളെയും വസ്ത്രങ്ങളെയും ഫലങ്ങളെയും ഭക്ഷ്യങ്ങളും, ദധി, ക്ഷീരം, ഗുളം, പായസാപൂപങ്ങൾ മുതലായവകളെയും വെവ്വേറെ പാത്രങ്ങളിൽ നിറച്ചു നിവേദിച്ച് താംബൂലപുഷ്പാദികളെയും അർപ്പിച്ച് കർപ്പൂരദീപാരാധനം ചെയ്തുവന്നു. ഇങ്ങനെ ചെയ്തുവരവേ ഒരു ദിവസം ഭക്തശിരോമണിയായ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ ആശ്രിതവത്സലനും ജ്ഞാനികളിലും വിവിധവിദ്വജ്ജനങ്ങളിലും മനോരഞ്ജനനായ ദേവനെ അദ്ദേഹം കർപ്പൂരവിഭൂഷിതനായി കാണുകയാൽ, കർപ്പൂരസുന്ദരൻ, എന്നുകൂടി നാമകരണം ചെയ്തു.

ഇങ്ങനെ ഒരു ദിനംപ്രതിയും മുടങ്ങാതെ കർപ്പൂരസുന്ദരനായ ഹാലാസ്യനാഥനെ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ ഭക്തിപൂർവം പൂജിച്ചും സേവിച്ചും വരുന്ന അവസരത്തിൽ ചൈത്രമാസത്തിലെ പൗർണ്ണമാസം പ്രാപ്തമായി. അന്നേദിവസം ശൈവഭക്തശിരോമണിയും ജ്ഞാനിയും ആയ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ കർപ്പൂരം, ചന്ദനം, കസ്തൂരി, പുഴുക്, കുങ്കുമം, സുഗന്ധപുഷ്പങ്ങൾ മുതലായ വിവിധവിഭവങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിസ്തരമായും വിശേഷമായിട്ടും ഹാലാസ്യനാഥനെ പൂജിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അതി

നവേണ്ട വിഭവങ്ങൾ എല്ലാം ഒരുക്കിക്കൊണ്ടുവന്ന് വിധിപ്രകാരം പൂജതുടങ്ങിയ അവസരത്തിൽ കാലംതോറും ചൈത്രമാസത്തിലെ വെളുത്തവാവിൻനാളിൽ നടത്തിവരാറുള്ള പൂജയെ പതിവുപ്രകാരം നടത്തുന്നതിനായി വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങളോടുകൂടെ വനത്തിൽ ദേവേന്ദ്രനപ്പോഴും അവസരം കിട്ടാതെ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ നടത്തുന്ന അതിവിശേഷമായ പൂജാക്രമങ്ങളും മററും കണ്ടും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതിനിർമ്മലവും അസാധാരണവുമായ ഭക്തി വിശേഷങ്ങളെപ്പററി വിചാരിച്ചും അത്യന്തം വിസ്മിതനായി വളരെ നേരത്തോളവും അവിടെത്തന്നെ ഒരു ദിക്കിൽ കാത്തുനിൽക്കേണ്ടി വന്നുപോയി.

അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂജയും സമാപിച്ചുപോയതിൽപിന്നെ ഇന്ദ്രൻ ഹേമപത്മതീർത്ഥത്തിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനവും മററു കർമ്മങ്ങളെല്ലാം നടത്തി ഹേമസരോജകുസുമങ്ങളും മററും കൊണ്ട് ഹൈമവതീസഹായനായ ഹാലാസ്യേശ്വരനെ പതിവുപോലെ പൂജിച്ചു. അനന്തരം അദ്ദേഹം മധുരയിൽനിന്നും തിരിച്ച് സ്വർഗ്ഗത്തെപ്രാപിച്ച് ചിന്താമണി വിരാജിതമായ തന്റെ പീഠത്തിൽ ഇരുന്ന് കർപ്പൂരസുന്ദരനായ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ മഹാത്മ്യങ്ങളെപ്പററി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ശ്രീമാനായ വരുണദേവൻ അദ്ദേഹത്തെ കാണുന്നതിന്നായി അവിടെ വന്നു.

അഭ്യാഗതനായ വരുണദേവനെ ഇന്ദ്രൻ യഥോചിതം ഉപചാരോപചാരങ്ങൾ ചെയ്ത് തങ്ങളിൽ കുശലസംഭാഷണമായി. അനന്തരം വാസവൻ വരുണനോടു പല കുശലങ്ങളുംചോദിച്ചു. കുശലപ്രശ്നങ്ങൾ കേട്ട് സന്തുഷ്ടനായ പാശി പല ചാടുവചനങ്ങളും പറഞ്ഞു ദേവേന്ദ്രനെ ആനന്ദമുള്ളവനാക്കി. അതിന്റെശേഷം ദേവേന്ദ്രനോടു വരുണൻ അങ്ങയുടെ മുഖം ശ്രമവിവശിതമായി കാണുന്നല്ലോ അതിനുള്ള കാരണം എന്താണ് എന്നുചോദിച്ചു.

ദേവേന്ദ്രൻ അതുകേട്ട മന്ദസ്മിതപൂർവം ഉത്തരംപറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ വിമലാശയനായ ജലേശ! ശ്രമകാരണം വളരെ രസകരമായതാണ്. അങ്ങേയ്ക്ക് അതു കേൾക്കണമെന്ന ഉൽക്കണ്ഠയുണ്ടായിരിക്കുന്നതു അങ്ങയുടെ പുരാകൃതപുണ്യത്തിന്റെ ഫലം തന്നെയെന്ന ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അതു പാവനമായ് ഒരു ചരിത്രം. ഭൂമിയിൽ പാണ്ഡ്യമണ്ഡലത്തിന്റെ പ്രധാനനഗരമായ ശ്രീമധുരയിൽ കദംബവനമദ്ധ്യത്തിൽ ഹാലാസ്യം എന്ന പേരോടുകൂടിയതായ ഒരു പരിപാവന ക്ഷേത്രം ഉണ്ട്. അവിടെയുള്ള സ്വയംഭൂതമായ ലിംഗത്തിൽ സകലചരാചര ജഗത്തുകളുടെയും സൃഷ്ടിസ്ഥിതി സംഹാരകാരണനും വേദാന്തവേദ്യനും സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപിയുമായ സാക്ഷാൽ പരമശിവൻ സുന്ദരേശൻ എന്നുള്ള അത്ഭുതപ്രാഭവനായ അപര നാമധേയത്തോടുകൂടെ നിത്യസാന്നിദ്ധ്യം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അസ്വയംഭൂലിംഗത്തെ ആദ്യമായി കൃതയുഗത്തിൽ കണ്ടുപിടിച്ചതും ഒന്നാമതായി ആരാധിച്ചതും ഞാനാണ്. ഞാൻ നൃസിംഹവിരാജിതമായ

ഒരു അത്യത്ഭുതപ്രസാദം ആ മൂലലിംഗത്തിനു നല്കീട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോഴും ആ മൂലലിംഗം ശോഭിക്കുന്നതു ഞാൻ നല്കിയതായ ആ പ്രസാദത്തിൽ ആണ്. ആ മൂലലിംഗത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യങ്ങളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കാൻ ആയിരംനാക്കുള്ള അനന്തനുംകൂടെ സാധിക്കുന്നതല്ല. പണ്ടു കൃതയുഗത്തിൽ, ബ്രഹ്മഹത്യകൊണ്ടും തീരാത്തവ്യസനം എന്നെപ്പിടികൂടി അനേകായിരംവർഷം ഒന്നുപോലെ എന്നെയിട്ടു കഷ്ടപ്പെടുത്തിയ വൃത്രഹത്യാദോഷം ആ ലിംഗദർശനക്ഷണത്തിൽതന്നെ നാമാവശേഷിതം ആയിപ്പോയി. ഈ ഹാലാസ്യനാഥനാണ് ത്രൈലോക്യ പ്രസിദ്ധന്മാരായ പാണ്ഡ്യഭൂപന്മാരുടെ കുലദൈവം. എന്നെപ്പോലെ ശിവഭക്തന്മാരായ അനേകംസുന്ദരേശലിംഗത്തിനുതുല്യമായ മഹാശിവലിംഗവും മറ്റെങ്ങും ഇല്ല. എന്റെ ബ്രഹ്മഹത്യാദോഷം തീർന്നകാലം മുതൽ ഞാൻ കൊല്ലംതോറും ചൈത്രമാസത്തിലെ വെളുത്തവാവുനാളിൽ ഹാലാസ്യത്തിൽ പ്പോയി മീനാക്ഷീ സമേതനായ സുന്ദരേശനെ പൂജിച്ച് അഭിലാഷങ്ങളെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന പതിവുണ്ട്. അതനുസരിച്ച് ഈ ചൈത്രമാസത്തിലെ വെളുത്തവാവായ ഇന്നേദിവസം ഞാൻ കദംബവനവാസിയായ പരമേശ്വരന്റെ മൂലലിംഗപൂജനത്തിനായി ഹാലാസ്യത്തിൽ പോയിരുന്നു. ഞാൻ ചെന്നപ്പോൾ പാണ്ഡ്യഭൂപാലഗ്രാമണ്യൻ ശിവഭക്തശിരോമണിയുമായ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ അതിവിസ്താരത്തിൽ ദുർല്ലഭസാമഗ്രികളോടുകൂടെ പൂജ ആരംഭിച്ചുപോയതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസാധാരണമായ പൂജാവൈഭവങ്ങളെക്കണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂജാന്ത്യം ഉള്ള സമയത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചും വളരെനേരത്തോളവും കാത്തുനിൽക്കേണ്ടിവന്നുപോയി. അദ്ദേഹം പൂജയുംകഴിഞ്ഞു പോയതിൽപ്പിന്നെ ഞാൻ പരിപാവനം ആയ ഹേമപത്മിനീതീർത്ഥത്തിൽ ഇറങ്ങി യഥാവിധി സ്നാനകർമ്മങ്ങളുംമറ്റും ആചരിച്ചതിന്റെശേഷം അവിടെനിന്നു അനേകവിധ സുഗന്ധസാരകുസുമങ്ങൾ പറിച്ചുകൊണ്ടുപോയി ഹാലാസ്യനാഥനാം മീനാക്ഷീസഹിതനാം ആയ സുന്ദരേശ്വരനെ പൂജിക്കുകയും സ്തുതിക്കുകയും നമസ്കരിക്കുകയും കാംക്ഷിതങ്ങളെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തുവെച്ച് ആ ക്ഷീണത്തോടുകൂടെ ഇവിടെ വന്നു വിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ആണ് ഭവാൻ ആഗതനായത്.

അങ്ങു സുന്ദരേശമഹാലിംഗത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യങ്ങളെ നല്ലതുപോലെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലായിരിക്കണം. ആ ലിംഗത്തിന്റെ സ്മരണകൊണ്ടുമാത്രം സർവ്വപാപങ്ങളും ദുഃഖങ്ങളും നശിച്ചുപോകുന്നതാണ്. അവിടത്തെ ദേവിയായ മീനാക്ഷിയോ സർവ്വാഭീഷ്ടപ്രദായിനിയും ആണ്. ആ ദേവിയുടെ നാമസ്മരണകൊണ്ടും സർവ്വസമ്പത്തുകളും സർവ്വസിദ്ധികളും ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യും. അതുമല്ല അവിടെയുള്ള ഹേമപത്മാകരമെന്ന തീർത്ഥം ത്രിലോകത്തിലുള്ള എല്ലാപുണ്യതീർത്ഥങ്ങളേക്കാളും അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളതും അതിലെ സ്നാനംകൊണ്ടു എല്ലാവിധത്തിലുള്ള ഘോരമായ പാപവും നശിച്ചുപോകുന്നതും ആണ്. കൂടാതെ ആ പുണ്യതീർത്ഥത്തിൽ

സ്നാനംചെയ്യുന്നവൎക്ക് ആയുരാരോഗ്യവും ഐശ്വൎയ്യവും സന്തതിയും വൎദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. പ്രവേശനമാത്രത്താൽ തന്നെ സൎവ്വ പാപങ്ങളേയും നിൎമ്മൂലനാശം ചെയ്യുന്ന ഹാലാസ്യമഹാക്ഷേത്രമോ ത്രൈലോക്യപ്രഖ്യാതമായതു തന്നെ. ആ ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ യാതൊരു പാപങ്ങളും രോഗങ്ങളും ഭൂത പ്രേതപൈശാചിക ബാധകളും കടന്നുകൂടുന്നതല്ലെന്നുള്ളതിന് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. ഞാൻ അനുഭവസാക്ഷിയാണ്. എന്റെ പുറകെ മുസലവുമായി ഓടിപ്പുറപ്പെട്ട് എന്തെല്ലാം ചെയ്തിട്ടും വിടാതെ സൎവ്വദാ എന്നെ ഉപദ്രവിച്ചുവന്ന ബ്രഹ്മഹത്യാ ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിന്റെ വെളിപ്പുറങ്ങളിൽ ഞാൻ എന്നൊരുക്ഷണത്തിൽ കടന്നുവോ ആ ക്ഷണത്തിൽ തന്നെ എന്നെ വിട്ടുമാറുകയും ചെയ്തു. ഹാലാസ്യമഹാക്ഷേത്രത്തിന്റെയും ഹേമപുഷ്കരിണീ തീൎത്ഥത്തിന്റെയും മീനാക്ഷീദേവിയുടെയും സുന്ദരേശ മഹാലിംഗത്തിന്റെയും എല്ലാമഹാത്മ്യങ്ങളേയും പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു ബൃഹസ്പതിമുഖന്മാരാരെക്കൊണ്ടും സാധിക്കുന്നതല്ല.

മഹാത്മാവായ വ്യാസഭഗവാനാൽ ഈരിതമായ ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യത്തെ കേട്ട് ഇതിൽപരമില്ലാത്ത കൃതാൎത്ഥതയോടും ആനന്ദത്തോടും കൂടിയവനായിത്തീൎന്ന ജാബാലിമുനി കൃതജ്ഞതാപൂൎവ്വം ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ സൎവ്വജ്ഞശിരോമണേ! ഞാൻ അങ്ങയെ കാണുന്നതിനായി എന്റെ മന്ദിരത്തിൽനിന്നും വെളിക്കിറങ്ങിയപ്പോൾ എനിക്ക് നിമിത്തം വന്നത് സൎവ്വകാമദമായ കാമധേനു അതിന്റെ കുട്ടിയോടുംകൂടെ ആയിരുന്നു. പിന്നെയും ഞാൻ അനേകം നല്ല ശകുനങ്ങൾ കണ്ടു. ആ ശകുനങ്ങളുടെ ഫലം ഇപ്പോൾ അനുഭവവും ആയി. അതു മറ്റൊന്നും അല്ല. ഭഗവാൻ മുഖത്തിൽനിന്നും ഹാലാസ്യേശമാഹാത്മ്യങ്ങളെ ശ്രവിച്ചതു തന്നെ. ഇതിലുമധികം ഒരു സുകൃതഫലം മറ്റെന്താണു കിട്ടാനുള്ളത്. അതുമല്ല, ഞാൻ അനേകനാളായിട്ടു ജലോദരം എന്ന മഹാവ്യാധിയാൽ പീഡിതനായി വളരെ കഷ്ടപ്പെടുന്നു. സൎവ്വവൈദ്യന്മാരായ അശ്വിനീദേവന്മാർ പറഞ്ഞപ്രതിവിധികളെല്ലാം ചെയ്തിട്ടും ഇതുവരെയും യാതൊരു സമാധാനവും കിട്ടിയിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് അങ്ങ് ആ രോഗശമനത്തിനുള്ള ഒരു നല്ല വഴി പറഞ്ഞുതരണം.

ദയാലുവായ വ്യാസൻ അതിപ്രീതനായി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു—

അല്ലയോ ബ്രഹ്മദേവ! മഹാവ്യാധികളെക്കൊണ്ടു സന്തപ്തന്മാരായവൎക്കും മഹാപാപപീഡിതന്മാൎക്കും അപമൃത്യുഭീതന്മാൎക്കും കാമതൃഷ്ണാവശഗന്മാൎക്കും ശരണസ്ഥാനമായി ദയാനിധിയായ ഹാലാസ്യേശന്റെ പാദപത്മങ്ങൾ അല്ലാതെ ത്രിലോകത്തിലും യാതൊന്നും തന്നെയില്ല. യഥാശക്തി ദ്രവ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും വ്രതങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഹാലാസ്യനാഥനെ സേവിച്ചാൽ എല്ലാവിധത്തിലുമുള്ള ദുഃഖങ്ങൾ അവസാനിക്കുകയും അഭീഷ്ടങ്ങൾ എല്ലാം സാധിക്കുകയും ചെയ്യും. അല്ലയോ ജാബാലേ! അതുകൊണ്ടു ഇപ്പോൾ തന്നെ അങ്ങ് മഹാപാപനാശനമായ മധുരാപുരത്തിൽപോയി ഹാലാ

സ്വവിമാനത്തിന്റെ പ്രഭാവത്തെയും പാണ്ഡ്യരാജന്റെ ഭക്തിയെയും പരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞിട്ട് സുന്ദരനെ ആരാധനം ചെയ്തുകൊള്ളുക. ഒട്ടുംതാമസിക്കാതെ നിങ്ങളുടെ മനോവ്യാധികൾ തീരുകയും മനോരഥങ്ങളെല്ലാം അനുഗ്രഹിക്കുന്നതോ അവ സാധിച്ചുകിട്ടുകയുംചെയ്യും. ഒരുത്തിയോടുള്ള ബോധ വൽ ഭ്രമം തുടങ്ങിയാൽ ഉണ്ടാകാത്തതുപോലെ ഹാലാസ്യദർശനം ചെയ്താൽ പിന്നെ ഏതുതരം മനോവ്യാധികളെയും ജയിപ്പാനൊരു ആവശ്യം വരുന്നതല്ല.

വരുണൻ അതുകേട്ട് അങ്ങനെതന്നെ ചെയ്യാമെന്നു സമ്മതിച്ചു് ദേവേന്ദ്രനോടു യാത്രയുംചോദിച്ചു സന്തോഷപൂർവ്വം തന്റെ ആലയത്തിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി.

ഒരിക്കൽപ്പിന്നെ ഒരു ദിവസം വരുണൻ ഹാലാസ്യേശ്വരന്റെ വൈഭവത്തെയും പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ ഭക്തിയെയും ശക്തിയെയും ഒന്നു പരീക്ഷിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചുംകൊണ്ട് സമുദ്രത്തെവിളിച്ചു മധുരാപുരംപോയി ഗ്രസിക്കുകയെന്നു കല്പിച്ചു.

കല്പനപ്രകാരം ഉടൻതന്നെ സമുദ്രം ഭീമങ്ങളായ ഫേനകൂടങ്ങളോടും ഉത്തുംഗങ്ങളായ തരംഗങ്ങളോടും ഭയോൽകമ്പിതങ്ങളായ അംഗനിസംഘങ്ങളോടും ഉല്ലസത്തുക്കളായ മഹാകച്ഛപങ്ങളോടും ഉഗ്രന്മാരായ മണിപ്പുജംഗങ്ങളോടും കൂടെ പുറപ്പെട്ടുവന്ന വീചീമാലകളെക്കൊണ്ടു ഭൂമണ്ഡലഗ്രഹണത്തിനാരംഭിച്ചു.

അപ്പോൾ അജ്ഞാതബോധിതരായ ഹാലാസ്യക്ഷേത്രവാസികൾ അറിഞ്ഞു് പുണ്യവ്യാധിക്കും ലോകമാകുന്നതിനും മറുമായി മധുരാപുരത്തിൽവന്നു ശരണം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളവരായ, ദേവന്മാരും, സിദ്ധന്മാരും, ചാരണന്മാരും ഗന്ധർവ്വന്മാരുമറ്റും സമുദ്രക്ഷോഭത്തെയും ജലപ്രവാഹത്തെയും കണ്ടു് ഇതിൽപ്പരിപ്പാതെ ഭയവിഹ്വലന്മാരായി ലിംഗമൂർത്തിയായ ദേവദേവനും, സമസ്തദുരിതാപഹരനും, ഭക്തവത്സലനും, ഇന്ദ്രശരണനും, ശങ്കരനും, സോമസുന്ദരനും, രക്ഷകനും, ശരണാഗതരക്ഷകനും, ആയ ഹാലാസ്യനാഥനെ ചെന്നു ശരണം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടു ഇപ്രകാരം അപേക്ഷിച്ചു.

അല്ലയോ പ്രഭോ! ശരണാഗതവത്സല! നിത്യവും അടിയങ്ങളെ രക്ഷിക്കേണമേ! ലോകത്തിൽ സമുദ്രം ഭൂമിയെ ഗ്രസിക്കുന്നതിനെ അങ്ങ കണ്ണുംകൊണ്ട് കിഞ്ചാതിരിക്കയോ ചെയ്യുന്നതു്. ഈ ക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ അത്യുഗ്രവേഗത്തിൽ ക്ഷോഭിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സമുദ്രം ഭൂമണ്ഡലം മുഴുവനും നശിപ്പിച്ചുകളയും. അല്ലയോ ആശ്രിതവത്സല! അചിന്ത്യമഹിമാ! അങ്ങയുടെ പാദപങ്കജങ്ങളല്ലാതെ ഞങ്ങൾക്ക് മറ്റൊരാശ്രയവുമില്ല.

ഇവർ ഇപ്രകാരം അപേക്ഷിച്ചുംകൊണ്ടു ഹാലാസ്യേശസന്നിധിയിൽ ഭയപരവശരായി നിലവിളിച്ചു് ഭയവിഹ്വലന്മാരായി നില്ക്കുന്ന അവസരത്തിൽ പാണ്ഡ്യരാജപ്രാർത്ഥിതനായ ഭക്തവത്സലനായ സമുദ്രാക്രമ

ണംകണ്ടു അത്യന്തം ഭയാവിഷ്ടചേതസ്സായി സിംഹാസനത്തിൽനിന്നും ഉത്ഥാനംചെയ്തു ഹാലാസ്യേശസന്നിധിയിൽ ചെന്നു. അദ്ദേഹത്തെ പലതവണയും താണുവീണു വന്ദിച്ചും കൊണ്ടു ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചു.

ദേവദേവ കൃപാസാരാ! ജഗദുല്പത്തികാരണ!
ജഗല്പാലനസംഹാരകർ! ഭക്താർത്തിഭഞ്ജന! ൧

സമുദ്രജലസംഭ്രാന്താൽ ഭയാൽസർവ്വപ്രജാപ്പരാം
ദേവൻ! പാഹിപാഹ്യസ്മാൻ കരുണാദൃഷ്ടിമാത്രതഃ. ൨

ഭക്താഗ്രേസരനായ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള സ്തുതികേട്ടു അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനായ ഹാലാസ്യേശൻ തന്റെ ജടാഭാരത്തിൽനിന്നും നാലു മേഘങ്ങളെ ആവിർഭവിപ്പിച്ചു ഭൂമണ്ഡലാക്രമണം ചെയ്യുന്ന സമുദ്രജലത്തെ കുടിച്ചു വററിക്കുന്നതിനായി കല്പിച്ചു.

സർവ്വജ്ഞനും പ്രസന്നമൂർത്തിയുമായ പരമേശ്വരന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം ഉടൻതന്നെ ആ മേഘങ്ങൾപോയി സമുദ്രജലംമുഴുവൻ കുടിച്ചുവററിച്ചു സമുദ്രാക്രമണത്തിൽനിന്നും ഭൂമണ്ഡലത്തെ രക്ഷിച്ചു.

കണ്ടവരെല്ലാം ഇതു ഏററവും അത്ഭുതകരമായ ഒരു സംഭവമാണെന്നും ഇത്ര അനുഗ്രഹിതമായ ദേവലീല അതിനുമുമ്പിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും സമ്മതിക്കയും അതുവരെയും ശോകാകുലന്മാരായിരുന്ന അവർ അത്യാനന്ദസാഗരത്തിലെ വീചീപരമ്പരകൾ തോറും നർത്തനമാരംഭിക്കയുംചെയ്തു.

അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ ആക്രമിച്ചുകയറിയ സമുദ്രജലം മുഴുവനും വററിയതുകണ്ടു ഇതില്പരമില്ലാത്ത സന്തോഷത്തോടും ഭക്തവത്സലനായ ഹാലാസ്യേശന്റെ അപാരമായ കരുണാവിശേഷത്തെ വിചാരിച്ചു വിചാരിച്ചു അത്യന്തം അതിശയത്തോടും ഭക്തിയോടുംകൂടെ സ്വമന്ദിരത്തിൽപോയി സുന്ദരേശപാദകമലങ്ങളെത്തന്നെ വീണ്ടും വീണ്ടും സ്മരിച്ചുകൊണ്ടു വസിച്ചു.

അല്ലയോ! മഹർഷിപുംഗവന്മാരെ! മേഘങ്ങളെക്കൊണ്ടു സമുദ്രജലത്തെ പാനംചെയ്യിപ്പിച്ച ഹാലാസ്യാധിപനായ ദേവൻ ശ്രീസുന്ദരേശന്റെ അത്ഭുതമനോഹരമായ പതിനെട്ടാമത്തെ ലീല ഇപ്രകാരമാണ്. ഈ ലീലയെ പഠിക്കയും കേൾക്കയും ചെയ്യുന്നവർ സമസ്തപാപവിനിർമ്മുക്തന്മാരും ഇഹാമുത്രസുഖഭോഗികളും ആയിത്തീരുന്നതാണ്.

മേഘങ്ങളെക്കൊണ്ടു സമുദ്രജലപാനം ചെയ്യിപ്പിച്ച
പതിനെട്ടാംലീല സമാപ്തം.



ശ്രീ കേരളഭാഷാഗദ്യം

൧൯-ാം അദ്ധ്യായം.

അതിവർഷരക്ഷണം ചെയ്ത

പത്തൊമ്പതാമത്തെ ലീല.



അല്ലയോ മഹർഷിപുംഗവന്മാരെ! ഇനി നിങ്ങൾ കൃപാലയനായ ഹാലാസ്യേശ്വരൻ വൃഷ്ടിഭയത്തിൽ നിന്നു മധുരാപുരവാസികളെ രക്ഷിച്ചതായ ലീലയെ കേട്ടുകൊൾവിൻ. ഈ ലീല അത്യന്തം അത്ഭുതതരവും പാവനകരവും ആണ്.

പരമശിവൻ തന്റെ ജടയിൽ നിന്നും നാലു മേഘപ്രധാനികളെ നിയോഗിച്ചയച്ചു [illegible] സമുദ്രജലം മുഴുവനും പാനം ചെയ്യിച്ചവിവരം അറിഞ്ഞ് അത്യന്തം ക്രുദ്ധനായ വരുണദേവൻ കോപാരുണനേത്രനായി [illegible] പുഷ്കലാവർത്തപ്രഭൃതികളായ നാലു മേഘപ്രധാനികളെയും വിളിച്ചുവരുത്തി അവരോട് നിങ്ങൾ പോയി അതിവൃഷ്ടികൊണ്ട് മധുരാപുരത്തെ നശിപ്പിക്കുവിൻ എന്നാജ്ഞാപിച്ചു.

വരുണന്റെ ആജ്ഞകിട്ടിയ ക്ഷണത്തിൽ തന്നെ പുഷ്കലാവർത്ത പ്രമുഖന്മാരായ നാല് മേഘപ്രധാനികളും കൂടി ദിഗന്തസമാഗതന്മാരായിരുന്ന മറ്റുള്ള മേഘഗണങ്ങളെ എല്ലാം വിളിച്ചുകൂട്ടിക്കൊണ്ട് അതിവേഗത്തിൽ പുറപ്പെട്ട് മധുരാപുരത്തിന് നേരെ മുകളിലുള്ള ആകാശതലത്തെ അലങ്കരിച്ചിട്ട് ആ പുരമധ്യസ്ഥിതമായ കദംബകാനനത്തിലുള്ള ഹാലാസ്യമഹാക്ഷേത്രത്തിൽ നിത്യസാന്നിധ്യം ചെയ്യുന്ന സുന്ദരേശ്വരദേവനെയും തെല്ലുപോലും ഗണ്യമാക്കാതെ വർഷിക്കുവാനുള്ള വട്ടങ്ങൾ എല്ലാം കൂട്ടിത്തുടങ്ങി. ആകാശം ഘനീകൃതങ്ങളായ മേഘങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഛന്നമായ അവസരത്തിൽ ദിഗന്തരം അന്ധീകൃതമായി. ഭൂമിതലത്തിന്റെ മറവുള്ള ചരങ്ങളും ഒന്നായി ഒത്തുചേർന്നു. ചപലന്മാരായി അതിവേഗത്തിൽ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ഓടി നടക്കുന്ന അംബുദങ്ങളുടെ അന്യോന്യസംഘട്ടനം കൊണ്ട് സംജാതങ്ങളായ വൈദ്യുതപ്രകാശങ്ങൾ നിമിഷംതോറും ആകാശതലത്തിൽ പ്രാദുർഭവിക്കയും അന്തർഹിതമാവുകയും ചെയ്തു. ഇടവിടാതെ പുറപ്പെടുന്ന മേഘഗർജ്ജനങ്ങളെക്കൊണ്ട് അഷ്ടദിഗ്ഗജങ്ങൾ പോലും ബധിരന്മാരായി. സ്ഫടികസ്തംഭാകൃതിയിൽ പരിസ്രുതങ്ങളായ ജലപ്രവാഹങ്ങ

ളെക്കൊണ്ട് കല്പാന്തകാലത്തിലെ ജലപ്രളയത്തിനെക്കാളും അധികതരമായ വിധത്തിൽ മധുരാപുരിയെങ്ങും ജലം നിറയുകയും ഹാഹാകാരോപലവ്യൂഹങ്ങളെക്കൊണ്ടു മധുരാപുരവാസികളെ ഉപദ്രവിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇപ്രകാരം തുടങ്ങിയ അതിവൃഷ്ടികൊണ്ട് മധുരാപുരവാസികളായ എല്ലാ ജനങ്ങളും, പാണ്ഡ്യവംശാലങ്കാരഭൂഷിതനും ശിവഭക്താഗ്രഗണ്യനും ആയ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യമഹാരാജാവും പഴയപോലെ അത്യന്തം ദീനമാനസരായി അശേഷജഗത്തുകൾക്കും ആധാരഭൂതനും മഹാലിംഗസ്വരൂപിയും സമസ്തജഗത്സംഹാരസംഹാരസമർത്ഥനായിട്ടും ഇരിക്കുന്ന ശ്രീ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ സന്നിധിയെ അതിവേഗത്തിൽ പ്രാപിച്ചിട്ട് എണ്ണമില്ലാതോളം വേദവേദ്യനായ അദ്ദേഹത്തെ ഭക്തിപൂൎവ്വം പിന്നെയും പിന്നെയും പ്രണിപതിച്ചിട്ട് ഇപ്രകാരം പ്രാൎത്ഥിച്ചു.

സുന്ദരാരേശ്വപാദാരേ! സമസ്തജഗദാധാര!
അതിവൃഷ്ടിപ്രപൂർണ്ണാൽ ഭീതാനസ്മാൻ പരിരക്ഷയാതഃ

മീനാക്ഷീവല്ലഭനും സൎവ്വഭൂതങ്ങൾക്കും ശരണസ്ഥാനമായിട്ടുള്ളവനും ചന്ദ്രാൎദ്ധകൃതശേഖരനും ആയ ഹാലാസ്യനാഥൻ അതിദീനന്മാരായ ഭക്തന്മാരുടെ സ്തുതികേട്ട് അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനായിട്ട്, അതിവൃഷ്ടിയേയും വരുണന്റെ അഹങ്കാരത്തെയും ഒന്നോടെ ശമിപ്പിക്കണമെന്ന് നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ട് പണ്ട് തന്റെ ജടയിൽ നിന്നും ഉത്ഭവിച്ചവരും അബ്ധിജലം മുഴുവനും പാനംചെയ്തു സമുദ്രാക്രമണത്തിൽ നിന്നും ഭൂമിയെ രക്ഷിച്ചവരുമായ നാലുമേഘങ്ങളെയും വിളിച്ചുവരുത്തി അവരോട് നിങ്ങൾ പോയി മധുരാപുരത്തിന് നേരെ മുകളിലുള്ള ആകാശത്തിൽ നാലുകൂടാരത്തിൽ തൊടുത്തുനിന്നുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അതിവൃഷ്ടിയിൽ നിന്നും ഉണ്ടാകുന്നതായ ഒരു തുള്ളി വെള്ളംപോലും മധുരാപട്ടണത്തിൽ വീഴുന്നതിന് ഇടകൊടുക്കാതെ തടുത്തുകൊള്ളണമെന്നാജ്ഞാപിച്ചു.

കപൎദ്ദജന്മാക്കളായ ആ മേഘങ്ങൾ മേഘരാജന്റെ ആജ്ഞയെ കേട്ടയുടൻതന്നെ പുറപ്പെട്ട് വരുണനാൽ കൊണ്ട് വൎഷിക്കുന്ന പുഷ്കലാവൎത്തകാദികളായ മേഘങ്ങൾക്ക് കുറെ താഴെയായി ഒന്നോടൊന്നു സംഘട്ടനത്തിൽ സാന്ദ്രമാകുംവണ്ണം മണ്ഡപാകാരത്തിൽ നിന്നിട്ടു കൊണ്ട് അതിഭീഷണമായ മഹാവൃഷ്ടിയെ നിരോധനംചെയ്തു.

മധുരാപുരത്തിനും ഹാലാസ്യമഹാക്ഷേത്രത്തിനും മേല്പുരകെട്ടിയതുപോലെ അതിന് മുകളിലുള്ള ആകാശത്തെ ആച്ഛാദനം ചെയ്യുന്ന മേഘങ്ങളുടെ ഉപരിഭാഗത്തിൽ, അതിനും മുകളിൽ നില്ക്കുന്ന പുഷ്കലാവൎത്തകാദികളായ മേഘങ്ങൾ ധാരമുറിയാതെ പെയ്യുന്ന ജലപ്രവാഹം സ്ഫടികമണികളെക്കൊണ്ടും മേഘമണ്ഡലംവരെ മുട്ടുന്നതായിരിക്കുന്ന ശിലകളെക്കൊണ്ടും വിരാജമാനമായ ഗോപുരത്തോടുകൂടിയതായി ഹാലാസ്യക്ഷേത്രോപരിഭാഗത്തിങ്കൽ വിശ്വകൎമ്മാവിനാൽ നിൎമ്മിതമായ ഒരു മഹാമ

ണ്ഡപമോ എന്ന് മനുഷ്യരും സുരാസുരന്മാരും യക്ഷകിന്നരകിംപുരുഷസിദ്ധസാദ്ധ്യവിദ്യാധരഗന്ധർവ്വന്മാരും മററും ശങ്കിച്ചുതുടങ്ങി. മധുരാപുരവാസികളെല്ലാവരും ഭയരഹിതന്മാരായി അവരവരുടെ മന്ദിരങ്ങളിലേക്കും രാജാവായ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ തന്റെ കുലദൈവമായ സുന്ദരേശമൂർത്തിയുടെ അപാരകാരുണ്യവിലാസങ്ങളെയും അത്യത്ഭുതവൈഭവങ്ങളെയും മററുമോർത്തു വിസ്മിതനും കൃതകൃത്യനുമായി തന്റെ രാജധാനിയിലേക്കും തിരിച്ചുപോയി പരമാനന്ദസൌഖ്യത്തോടെ വസിച്ചു. ഭോഗാപവർഗ്ഗദായികളായി ഹാലാസ്യക്ഷേത്രസന്നിധാനത്തിൽ വസിക്കുന്ന യാതൊരുത്തൎക്കും യാതൊരുകാലത്തും യാതൊരുവിധമായ ഭയവും ദുഃഖവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നുള്ളതിന് ഇതൊരു നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമാണ്.

ഈ വിവരം അറിഞ്ഞ് അത്യന്തം ഭീതനായ വരുണൻ അതിവേഗത്തിൽ മേഘങ്ങളെ വിളിച്ച് വർഷിപ്പിച്ചതു മതി ഇനി വർഷിക്കേണ്ട എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടൻതന്നെ മേഘങ്ങൾ വർഷം അവസാനിപ്പിച്ചു. അതിവൃഷ്ടിമൂലം ചാപലന്മാരും മതിഭീഷണന്മാരുമായി ഭവിച്ചിരുന്ന ജനങ്ങൾ ഹാലാസ്യനാഥനെ ഉദ്ഘോഷിച്ച്, അല്ലയോ ജഗൽപ്രഭോ! ഭവൽ പാദസേവ്യന്മാരായിരിക്കുന്നിടത്തോളം ഞങ്ങൾക്ക് അങ്ങയുടെ കൃപമൂലം യാതൊരു ദുഃഖവുമുണ്ടാകയില്ല. അവിടുത്തെ ഭക്തന്മാരായ അടിയങ്ങൾക്ക് നേരിടുന്ന സകലസന്താപങ്ങൾക്കും പരിഹാരം ചിന്തിക്കാനും ചെയ്യുവാനും ഉള്ള അവിടുത്തെ കൃപതന്നെ. അവിടുന്നു യഥാകാലം നിവർത്തിച്ചുവരുമ്പോൾ ഞങ്ങൾ മഹാഭാഗ്യവാന്മാർതന്നെ എന്നുള്ളതിന് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ലന്നും മററും വളരെ ഭക്തിപൂർവ്വം അത്യുദാരമായി പ്രശംസിച്ച് പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് ഈശ്വരസ്തുതിയോടുകൂടെ അവരവരുടെ തൊഴിലുകൾക്കായി പോയി.

അനന്തരം ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശമൂർത്തിയുടെ അത്യത്ഭുതകരമായ ഈ ലീലയെ കണ്ട് ഇതില്പരമില്ലാത്ത ഭക്തിയോടും ഭയത്തോടും സന്തോഷത്തോടും വിസ്മയത്തോടും കൂടിയവനായിത്തീർന്ന വരുണൻ തനിക്കു നേരിട്ടുള്ള ജലോദരമഹാവ്യാധിയുടെ ശമനത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട് സുഗന്ധങ്ങളോടും ചന്ദനം, കസ്തൂരി മുതലായ മഹാനാർഹികളോടും പരമോത്കൃഷ്ടമായ അന്നാദിപദാർത്ഥങ്ങളോടും ശുഭ്രസ്ഫടികസങ്കാശങ്ങളായ വസ്ത്രങ്ങളോടും വിചിത്രവിധത്തിലുള്ള ഭൂഷണങ്ങളോടും മററനേകങ്ങളായ നാനാവിധോപകരണങ്ങളോടും വിധിയായ മന്ത്രപൂർവ്വകമായിട്ടും മധുരയിൽ ഹാലാസ്യത്തെ പ്രാപിച്ച് പരിപൂർണ്ണനാം പരാപരനാം പരമശിവനായ ഹാലാസ്യനാഥനെ മനസ്സിൽ സ്മരിച്ചുംകൊണ്ട് ഹേമപത്മിനിയിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനംചെയ്തു. ഏതൊരവസരത്തിൽ വരുണദേവൻ ഹേമപത്മിനിയിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനകർമ്മം ആചരിച്ചുവോ, ആ ക്ഷണത്തിൽതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജലോദരവ്യാധിയും ശമിച്ചു.

ഹേമപത്മിനീസ്നാനംകൊണ്ട്, മഹോദരവ്യാധിനിർമ്മുക്തനായ ദിവ്യകായനായിത്തീർന്ന വരുണൻ മനസ്സംതൃപ്തിയോടുകൂടെ ഹേമപത്മിനീതീരത്തിൽ

ത്തിൽനിന്നും കരക്കയറി ശുഭ്രവസ്ത്രമുടുത്തു ഭസ്മവും പൂശി രുദ്രാക്ഷമാലയും ധരിച്ചുകൊണ്ട് സന്തുഷ്ടമാനസനായി ഉത്സാഹത്തോടെ ദീനാകധികക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് അതിഭക്തിയോടുകൂടെ ആചാരപൂർവ്വം കനകപുഷ്പങ്ങളെക്കൊണ്ട് ദേവതീപൂജയെ നിർവഹിച്ചതിന്റെ ശേഷം മനോരമനീയായ ആ ഭഗവതിയെ അനേകപ്രകാരത്തിൽ സ്തുതിച്ച് വണങ്ങിയുംവെച്ച് പ്രദക്ഷിണക്രമംതെറ്റാതെ അവസാനമില്ലാത്ത ദിവ്യതേജസ്സോടുകൂടിയ ദിവ്യവിമാനമദ്ധ്യത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന ജ്യോതിർമ്മയമഹാലിംഗസന്നിധാനത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ട് ഭക്തനായി സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരം ചെയ്തു. അനന്തരം മഹാഭക്തിയോടുകൂടെ പതിനാറു പൂജകളായി ആരംഭിച്ചു.

വരുണൻ, പരമശിവപൂജയ്ക്കുവേണ്ടുന്ന തീർത്ഥങ്ങളെ ഗംഗാദികളായ പുണ്യനദികളിൽ ഹേമകുംഭങ്ങളിൽ നിറച്ചുകൊടുത്തു. ദിവ്യമാല്യങ്ങളും സുഗന്ധപുഷ്പങ്ങളും, കിരീടങ്ങളും തുടങ്ങിയ വിചിത്രാഭരണങ്ങളും ഗന്ധാക്ഷതചന്ദനാദികളും മറ്റും കല്പവൃക്ഷവും, അർഘ്യം, ഗുൽഗുലു, ദീപം, ധൂപം, പഞ്ചഗവ്യം, പഞ്ചാമൃതം, പക്വാന്നാദികളായ സാധനങ്ങളും വിശേഷഫലങ്ങളും മുതലായവയെ കുബേരനും കൊണ്ടുവന്നുകൊടുത്തു.

അവകളെക്കൊണ്ട് ഭക്തപ്രവരനായ വരുണൻ വിധിപ്രകാരം ത്രിവിധകരണങ്ങളാലും പരമശിവനെ ആരാധിച്ചു. അനന്തരം സഹസ്രനാമജപത്തോടുകൂടെ മന്ത്രാക്ഷരസ്വരങ്ങളായ ആയിരം മുത്തുകളെ ഭഗവാനായിക്കൊണ്ട് അർച്ചിച്ചിട്ട് അത്യന്തം വിനയത്തോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചു.

കല്യാണശൈലപരികല്പിതകാർമ്മുകായ
മൌർവീകൃതാഖിലമഹോരഗനായകായ
പൃത്ഥ്വീരഥായകമലാപതിസായകായ
ഹാലാസ്യമദ്ധ്യനിലയായ നമശ്ശിവായ. ൧

ഭക്താർത്തിഭഞ്ജനപരായ പരാത്പരായ
കാലാന്തകായ ഗരളാങ്കിതകന്ധരായ
ഭൂതേശ്വരായ ഭുവനത്രയകാരണായ
ഹാലാസ്യമദ്ധ്യനിലയായ നമശ്ശിവായ. ൨

ബ്രഹ്മാച്യുതാദിസുരവൃന്ദപദാംബുജായ
ഹംസായ ഭക്തജനസേവ്യപദാംബുജായ
ജ്യോതിർമ്മയസ്ഫുരിതദിവ്യവപുർദ്ധരായ
ഹാലാസ്യമദ്ധ്യനിലയായ നമശ്ശിവായ. ൩

കദംബകാനനനിവാസകുതൂഹലായ
കാന്താർദ്ധഭാഗകമനീയകളേബരായ

കാലാന്തകായ കമനീയതനൂധരായ
ഹാലാസ്യമധ്യനിലയായ നമശ്ശിവായ. ൩

വിശ്വേശ്വരായ വിബുധേശ്വരപൂജിതായ
വിദ്യാവിശിഷ്ടവിദിതാത്മസുവൈഭവായ
വിദ്യാപ്രദായ വിമലേന്ദ്രവിമാനഗായ
ഹാലാസ്യമധ്യനിലയായ നമശ്ശിവായ. ൪

സമ്പൽപ്രദായ സകലാമരമസ്തകേഷു
സംശോഭിതാത്മപദവായ സദാശിവായ
സ്വാത്മനേ സകലലോകസുഖാർത്ഥേ
ഹാലാസ്യമധ്യനിലയായ നമശ്ശിവായ. ൫

ഗംഗാധരായ ഗരുഡധ്വജപൂജിതായ
ഗന്ധസ്പൃഹൽകുസുമശോഭിതബന്ധിതായ
ഗന്ധർവ്വകിന്നരസുഗീതഗുണാധികായ
ഹാലാസ്യമധ്യനിലയായ നമശ്ശിവായ. ൬

പാണിപ്രഗൃഹ്യമൃഗായ ജഗൽപിതൃഭ്യാം
പാണ്ഡ്യേശ്വരാത്മജവരാർപ്പിതപാദപായ
തദ്വിജ്ഞപ്രേമിതസുരസേവ്യപാദാബ്ജായ
ഹാലാസ്യമധ്യനിലയായ നമശ്ശിവായ. ൭

ശിവശങ്കരകാരുണ്യപൂർണായ
ഭക്ത്യുത്തമാനന്ദകരായ പ്രവീണഃ
ശങ്കരസ്മരണാനന്ദകരായ വിഭോ
ഭക്ത്യാകൃതം സ്തുതിമിമാം മനസാദരേണ. ൮

വരുണൻ മേൽപ്രകാരം സുന്ദരേശ്വരനെ സ്തുതിച്ചുംകൊണ്ട് പലതവണയും നമസ്കരിച്ചു. അനന്തരം ഭക്തിപാരവശ്യത്തോടുകൂടിയവനായ വരുണന്റെ മുമ്പിൽ കാരുണ്യനിധിയും സർവ്വജ്ഞനും സർവ്വശക്തനും ആയ ഹാലാസ്യനാഥൻ സാക്ഷാൽ ജടാമകുടഭസ്മരുദ്രാക്ഷാദ്യലങ്കാരങ്ങളോടുകൂടിയും ത്രിശൂലഡമരുകാദ്യായുധങ്ങളെക്കൊണ്ട് ശോഭിക്കുന്നവനായും പാർവതീസമേതനായും ആയിട്ട് പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചു.

ഭഗവാന്റെ ദിവ്യമംഗളസ്വരൂപം പ്രത്യക്ഷമായിക്കണ്ട് വിസ്മിതനും ഭക്തിപരവശനും ആയിത്തീർന്ന വരുണൻ സർവ്വാംഗങ്ങളെയും വിസ്മരിച്ചിട്ട് ചിത്രത്തിൽ എഴുതിയതുപോലെ യാതൊന്നും പറയുന്നതിനും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും ശക്തനല്ലാതെ നിന്നിടത്തുതന്നെ അനങ്ങാതെ നിന്നു.

പരമശിവൻ അതുകേട്ട് വരുണനെ നോക്കി അല്ലയോ വരുണ! ഞാൻ നിന്റെ സ്തുതികൊണ്ട് അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനായി. ഭക്തിശിരോമണിയായ നിനക്ക് ഏതൊരുവരം വേണമെങ്കിലും നൽകാം. ഇഷ്ടപ്രകാരം വേണ്ടത് ചോദിച്ചുകൊള്ളുക. എന്നു പറഞ്ഞു.

വരുണൻ അതുകേട്ട് വീണ്ടും പരമശിവനെ നമസ്കരിച്ചുംകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ ഭക്തവത്സലനായ മഹേശ്വരാ! നിന്തിരുവടി എന്റെ എല്ലാ അപരാധങ്ങളേയും ക്ഷമിച്ച് എന്നെ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം. ഞാൻ അറിവില്ലാതെ അവിടത്തോട് മത്സരിച്ചു. അതു എന്റെ പാപകർമ്മംകൊണ്ട് സംഭവിച്ചുപോയതാണ്. അപാരഗുണനിധിയും സർവ്വേശ്വരനും ആയ ദേവന്ന് വിപരീതംചെയ്യുന്നതിന് സാമർത്ഥ്യമുള്ളവരായി യാതൊരുത്തനും ത്രൈലോക്യത്തിൽ ഇല്ലെന്നുള്ളത് ഞാൻ നല്ലതുപോലെ അനുഭവിച്ചുതന്നെ മനസ്സിലാക്കി. അവിടത്തെ അപാരമായ ശക്തിയേയും കരുണയേയും പരീക്ഷിക്കാനായിട്ടാണ് ഞാൻ സമുദ്രത്തെക്കൊണ്ട് ഭൂമണ്ഡലം ആക്രമിപ്പിച്ചതും പുഷ്കലാവർത്തകാദികളായ മേഘങ്ങളെ നിയോഗിച്ച് അതിവർഷംകൊണ്ട് മധുരാപട്ടണം നശിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയതും. നിന്തിരുവടി അതു രണ്ടും നിഷ്പ്രയാസമായി നിരോധിച്ച് അവിടത്തെ ശക്തിയേയും കരുണയേയും എനിക്ക് പ്രത്യക്ഷമാക്കിത്തന്നു. അല്ലയോ കാളകൂടവിഷാപഹാരനായ മഹേശ്വരാ! നിന്തിരുവടിയുടെ സുന്ദരേശ്വരലിംഗദർശനംകൊണ്ടും ഹേമപത്മിനീതീർത്ഥസ്നാനംകൊണ്ടും എന്റെ ജലോദരമഹാവ്യാധി നാമാവശേഷിതം ആയി. ഇതിലധികമായി ഇനിക്ക് യാതൊന്നും വേണമെന്നില്ല. അപാരകൃപാശാലിയായ നിന്തിരുവടിയുടെ പാദപത്മങ്ങളിൽ എല്ലാക്കാലത്തും ഇനിക്ക് അവ്യഭിചാരിയായ ഭക്തിഉണ്ടായാൽ മാത്രം മതിയാകുന്നതാണ്.

സുന്ദരേശ്വരൻ അതുകേട്ട് പറഞ്ഞു—

അല്ലയോ വരുണ! എല്ലാം നിന്റെ അഭീഷ്ടംപോലെതന്നെ ഭവിക്കും. അതിന യാതൊരു ആക്ഷേപവും ഇല്ല. നിനക്കും എന്നിൽ എല്ലാക്കാലത്തും നിശ്ചലമായ ഭക്തിയുണ്ടാകും. കൂടാതെ മേല്ക്കുമേൽ നിനക്ക സൽസൌഭാഗ്യങ്ങളും ശക്തിയും വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. നിന്നാൽകൃതമായ സ്തോത്രം അനുദിവസവും പാരായണം ചെയ്യുന്നവർക്ക ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങളായ നാലു പുരുഷാർത്ഥങ്ങളും ഉണ്ടാകും.

പരമശിവൻ ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്തിട്ട് അന്തർദ്ധാനംചെയ്തു.
വരുണൻ വീണ്ടും സുന്ദരേശ്വരമൂർത്തിയെ ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചു.

നമശ്ശിവായ ദേവായ കൈലാസവാസിനേ
മഹാദേവായ ശർവ്വായ നീലകണ്ഠായ ശൂലിനേ
കപാലിനേ കരാളായ ത്ര്യക്ഷരൂപധരായ ച
ഭോഗായ യോഗരൂപായ യോഗിനാം പതയേ നമഃ

കാലായ കാലാന്തകായ കാലകൂടഭുജായ ച
കലാധരകലാരാജൽകിരീടായ നമോനമഃ! ൨

ശിവായ ശുദ്ധായ ശുദ്ധപ്രദായ
ശുദ്ധാദ്വൈതത്തനന്ദായ
നാഗേന്ദ്രഹാരായ നമോസ്തു നിത്യ-
വന്ദ്യായ ദേവായ ഗിരീശനായ. ൩

അനന്തരം സ്തുതി അവസാനിപ്പിച്ചു് പിന്നെയും ഹാലാസ്യനാഥനെ ഭക്തിയോടും നമസ്കരിച്ചു് എന്റെ എല്ലാ അപരാധങ്ങളെയും നിന്തിരുവടി ക്ഷമിച്ചുകൊള്ളേണമേ! ക്ഷമിച്ചുകൊള്ളേണമേ എന്നിങ്ങനെ അപേക്ഷിച്ചിട്ടു് അത്യന്തസന്തുഷ്ടനായ വരുണൻ സ്വസ്ഥാനത്തിലേക്കു പോയി.

അന്നുമുതല്ക്കാണു് ഹാലാസ്യത്തിനു "ചതുഷ്കൂടപുരം" എന്നുള്ള പേരുണ്ടായതു്. അല്ലയോ മഹർഷിമാരെ ചതുഷ്കൂടപുരാധിപനായ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ ചതുർവിധം അത്ഭുതകരവും മഹാപാവനവും പരമമനോഹരവും ആയ ലീല ഇപ്രകാരം ആണു്.

ഈ പാവനമായ ലീലയെ കേൾക്കുന്നവർ ഭൂമിയിൽ ആയിരം വർഷം പുത്രമിത്രകളത്രാദി സംബന്ധുക്കളോടും വിവിധസമ്പൽസമൃദ്ധിയോടുംകൂടെ അത്യാനന്ദഭോഗികളായി വസിക്കയും പരത്തിൽ അനശ്വരമായ പരമാനന്ദസൌഖ്യത്തെ അനുഭവിക്കയും ചെയ്യും.

൨൪-ാം അദ്ധ്യായം.

൧൯-ാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാന്തരം.

൨൫-ാം അദ്ധ്യായം.

സുന്ദരേശ്വരൻ സിദ്ധരൂപംധരിച്ച ഇരുപതാം ലീല.



ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരൻ സിദ്ധരൂപം ധരിച്ചു് അനവധി അത്ഭുതകർമ്മങ്ങളെ കാണിച്ചതായ ഇരുപതാമത്തെ ലീലയെ ഞാൻ ഇനി പറയാം. നിങ്ങൾ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ എന്നി

ങ്ങനെ വസിഷ്ഠാദികളായ മഹർഷിപുംഗവന്മാരെ നോക്കി കുംഭസംഭവൻ ശൈവാഗമവേദികളിൽ വച്ച് അഗ്രഗണ്യനായ അഗസ്ത്യമഹർഷി അരുളിച്ചെയ്തിട്ട്, വീണ്ടും താഴെവരുമാറു കഥയാരംഭിച്ചു.

അല്ലയോ മഹർഷിഗണങ്ങളേ! നാനാവിധത്തിലും അത്ഭുതങ്ങളായ ലീലകളെ ചെയ്യുന്നതിന് അതിസമർത്ഥനും ദയാനിധിയും ആയ സുന്ദരേശ്വരൻ തന്റെ ഭക്തന്മാരായ മധുരാപുരനിവാസികൾക്കും തന്നെ പരദൈവമായിക്കരുതി സകലകർമ്മങ്ങളും തന്നിൽത്തന്നെ സമർപ്പിച്ച് നിഷ്കാമഭക്തിയോടുകൂടെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം നടത്തുന്ന തന്റെ ഭക്താഗ്രഗണ്യനായ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യമഹീപാലനും സമ്പത്സമൃദ്ധികളും സമാധിസുഖങ്ങളും കൊടുക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടെ ഒരു ദിവസം പതിനാറുവയസ്സുപ്രായംവന്നതായ ഒരു അതിമനോഹരരൂപനായ സിദ്ധന്റെ സ്വരൂപത്തെ കൈക്കൊണ്ടു. പാദങ്ങളിൽ കടകാഭരണങ്ങളും അണിഞ്ഞും, പുലിത്തോലുകൊണ്ടുള്ള കൌപീനം ഉടുത്തും വാമപാണിയിൽ യോഗദണ്ഡും, മറെറക്കയ്യിൽ സ്വർണ്ണവടിയും വഹിച്ചും ശരീരം മുഴുവനും ഭസ്മം പൂശിയും, ജടാവ[illegible] ചെമ്പിച്ചതായ കറുത്തജടകളെ നാഗാഭരണംകൊണ്ട് [illegible]കെട്ടിവച്ചും, കർണ്ണങ്ങളിൽ അത്യന്തം ശുഭ്രങ്ങളായ സ്ഫടികകുണ്ഡലങ്ങളെ അണിഞ്ഞും യോഗപട്ടം ധരിച്ചും മാറിൽ രുദ്രാക്ഷം ഇട്ടു മറിക്കയും സിദ്ധരൂപത്തെ കൈക്കൊണ്ട് സുന്ദരേശ്വരനെക്കണ്ടാൽ അത്ഭുതം [illegible]ചിത്തവൃത്തികളായിപ്പോകും. ശുഭ്രങ്ങളായ മന്ദഹാസങ്ങളെക്കൊണ്ട് അതിശോഭമായ കണ്ഠത്തോടുകൂടിയവനും പൂർണ്ണചന്ദ്രവദനനും ആയ ആ സിദ്ധരൂപൻ [illegible] ദന്തങ്ങളെ മന്ദഹാസത്താൽ പുറത്തുകാണിച്ചുംകൊണ്ട് അതിരമ്യമായ മധുരാപുരവീഥിയിൽക്കൂടെ സഞ്ചരിച്ചുതുടങ്ങി.

ഏതൊരാളെക്കൊണ്ടും [illegible] അതിമനോഹരരൂപത്തോടുകൂടെ മധുരാപുരവീഥിയിൽക്കൂടി സഞ്ചാരം ചെയ്യുന്ന ആ സിദ്ധനെ ആശ്ചര്യത്തോടെ ആളുകൾ കണ്ട് ഉപചാരപൂർവ്വം വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി വളരെ ഭക്തിയോടുകൂടെ പൂജിച്ചിരുത്തി ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ ഇഷ്ടപ്രകാരം ഉള്ള പലപല കാര്യസിദ്ധികളേയും പ്രാർത്ഥിച്ചു.

ഓരോരുത്തരും എന്തെന്ത് അപേക്ഷിച്ചുവോ അവയെല്ലാം യാതൊരു പ്രയാസവും കൂടാതെ സിദ്ധൻ സാധിച്ചുകൊടുത്തു. യൌവ്വനമപേക്ഷിച്ച ജരാപീഡിതവിഗ്രഹന്മാരും ദന്തഹീനന്മാരും ആയ [illegible] പോലെ നരച്ചു വെളുത്ത കേശപാശങ്ങളോടും [illegible] കൂടിയ വൃദ്ധന്മാരുടെ മുമ്പിൽ ഏതൊരവസരത്തിൽ മനോജ്ഞനായ ആ സിദ്ധൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽ ഇരുന്ന വേത്രദണ്ഡംകൊണ്ട് സ്പർശിച്ചുവോ ആ അവസരത്തിൽ അവർ നവയൌവനപ്രാപ്തന്മാരായി. സിദ്ധനെ [illegible] കേട്ടവരായ വന്ധ്യകളുടെ നെററിയിൽ സിദ്ധൻ ഭസ്മം [illegible] അവർ ഗർഭിണികളായിത്തീർന്നു. അഞ്ജനപ്രയോഗംകൊണ്ട് അനാവധി ജനങ്ങളുടെ അ

അന്ധന്മാരെയും ബധിരന്മാരെയും മൂകന്മാരെയും തീർത്തു. വികലന്മാരെയും ഞൊണ്ടന്മാരെയും പടുക്കളാക്കി. കാലൊടിഞ്ഞവരെയും കണ്ണുപൊട്ടിയവരെയും കൂനന്മാരെയും ശോഷികളെയും മറ്റും ദൃഷ്ടിപാതം കൊണ്ടും മന്ത്രജപനംകൊണ്ടും അംഗസ്പർശനംകൊണ്ടും ആരോഗ്യവാന്മാരാക്കിത്തീർത്തു. ഉന്മത്തന്മാർ, ശാകിനികളുടെ ബാധാപീഡകളാൽ പീഡിതന്മാരായ അനവധി ജനങ്ങൾ ആ സിദ്ധനെ വന്നുകണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗ്രഹവിശേഷത്താൽ ബാധാവിമുക്തന്മാരായിപ്പോയി. അദ്ദേഹം ദൃഷ്ടിപാതംകൊണ്ട് പതിനെട്ടുപ്രകാരത്തിൽ ഉള്ള കുഷ്ഠങ്ങളെയും എൺപതുപ്രകാരത്തിൽ ഉള്ള വാതരോഗങ്ങളെയും പിത്തരോഗങ്ങളെയും ശ്ലേഷ്മജ്വരാതിസാരങ്ങളെയും ക്ഷയാതിസംഗ്രഹണിവിശേഷരോഗങ്ങളെയും നിഷ്പ്രയാസം ശമിപ്പിച്ചു. ദാരിദ്ര്യപീഡകൊണ്ട് ക്ഷീണഗാത്രന്മാരായ പലരും അദ്ദേഹത്തെ വന്നുകണ്ട് അവരുടെ ദാരിദ്ര്യരോഗത്തെ അറിയിച്ചു. അദ്ദേഹം ദാരിദ്ര്യരോഗികളായ അവരെല്ലാം വിളിച്ചിരുത്തിയിട്ട് അവർ കാണത്തന്നെ അവരവരുടെ ഭവനങ്ങളിൽ ചെന്നണഞ്ഞപ്പോൾ അവ വിത്തേശന്റെ ഭണ്ഡാരത്തെപ്പോലെയും ധനധാന്യംകൊണ്ട് നിറഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ സമ്പന്നങ്ങളായി കാണപ്പെട്ടു.

അഞ്ജനം, ആകർഷണം, അദൃശ്യം, വസ്തുസ്തംഭം, വശ്യം, ബാധമുതലായതുകളെ കാമുകന്മാരായ ശുഭാശയന്മാരെക്കൊണ്ടു അവരെ പ്രയോഗിപ്പിച്ചു. ഇന്ദ്രജാലം മഹേന്ദ്രജാലം മുതലായ വിദ്യാജാലങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചു കാണികളെ ഉൽക്കണ്ഠാപൂർവം വിസ്മയിപ്പിച്ചു. വിശേഷിച്ചും സിദ്ധരൂപിയായ പരമേശ്വരൻ, വശ്യം, ആകർഷണം, വിദ്വേഷണം, സ്തംഭനം, ഉച്ചാടനം മുതലായതുകളെക്കൊണ്ട് എല്ലാവരെയും വശീകരിച്ചു. കഴുതകളെ പിടിച്ചു കുതിരകളാക്കുക, കുതിരകളെപ്പിടിച്ചു കഴുതകളാക്കുക, പുലിയെ പൂച്ചയാക്കുക. പൂച്ചയെ പുലിയാക്കുക, യുവാക്കളെ വൃദ്ധന്മാരാക്കുക, നിർധനന്മാരെ ധനികന്മാരാക്കുക, സ്ത്രീകളെ പുരുഷന്മാരാക്കുക, പുരുഷന്മാരെ സ്ത്രീകളാക്കുക, സമീപത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതിനെ ദൂരത്തിൽ ആക്കുക, പാറയെ കുന്നാക്കുക, കുന്നിനെ പാറയാക്കുക, വലുതിനെ ചെറുതാക്കുക, ചെറുതിനെ വലുതാക്കുക, കുന്നുകളെ കുഴിയാക്കുക, കുഴികളെ കുന്നുകളാക്കുക, സ്ഥലങ്ങളെ ജലാശയങ്ങളാക്കുക, ജലാശയങ്ങളെ സ്ഥലങ്ങളാക്കുക, മൃഗങ്ങളുടെയും വസ്തുക്കളുടെയും മറ്റും നിറവ്യത്യാസംചെയ്ക മുതലായ പലവിധ അത്ഭുതക്രിയകളെയും പ്രദർശിപ്പിച്ചു.

അനന്തരം വീഥിയിൽനിന്നു തിരിച്ചു അവിടെത്തന്നെ അടുക്കലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഉദ്യാനത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന മാവുകൾ എല്ലാം പിലാവുകളും പിലാവുകൾ എല്ലാം പനകളും ആലുമരങ്ങളെ പാലമരങ്ങളും പാലമരങ്ങളെ ആലുമരങ്ങളും പുന്നകളെയെല്ലാം പുന്നാഗങ്ങളും പുന്നാഗങ്ങളെയെല്ലാം തമാലങ്ങളും തമാലങ്ങളെയെല്ലാംഹിന്താലങ്ങളും ഇങ്ങനെ ആ ഉദ്യാനത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സകല വൃക്ഷങ്ങളെയും മറ്റൊരോ

വൃക്ഷങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുകയും വള്ളികളെ വൃക്ഷങ്ങളാക്കുകയും വൃക്ഷങ്ങളെ ലതകളാക്കുകയും പൂക്കാത്തവൃക്ഷങ്ങളിൽ പുഷ്പിക്കുകയും കായ്ക്കാത്തമരങ്ങളിൽ കായ്കൾ ഉണ്ടാക്കുകയും പച്ചക്കായ്കളെ പഴുപ്പിക്കുകയും പഴുത്തകായ്കളെപച്ചക്കായ്കളാക്കുകയും കറുത്തപുഷ്പങ്ങളെ വെളുത്തപൂക്കളാക്കുകയും വെളുത്തപൂക്കളെ കറുത്തപൂക്കളാക്കുകയും ചെന്താമരപ്പൂക്കളെ ചെമ്പകമരത്തിലും ചെമ്പകത്തിപ്പൂക്കളെ ചെന്താമരയിലും ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുകയും മരങ്ങളിൽ താമരപ്പൂക്കളെയും ചെന്താമരയിലും ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുകയും തടാകങ്ങളിൽ താമരപ്പൂക്കളെയും പിച്ചിവള്ളികളിൽ ഉച്ചമലരിപ്പൂക്കളെയും കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും മറ്റുമായി അവിടെ അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ച വിസ്മയങ്ങളെക്കൊണ്ട് കാണികൾ ഇതിൽപ്പരമില്ലാത്ത സന്തോഷിക്കുകയും അതിശയിക്കുകയും സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം ആ ഉദ്യാനത്തിന്റെ കുറെ ദൂരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന രണ്ടു അത്യുന്നതങ്ങളായ പർവ്വതങ്ങളെ വിളിച്ചു വരുത്തി രണ്ടു അമ്മാനക്കാർ പന്തുപോലെ അവയെക്കൊണ്ട് അമ്മാനമാടിക്കളിച്ചു. സിദ്ധന്റെ അത്ഭുതകരങ്ങളായ ഈശപ്രകടനങ്ങളെ കാണുന്നതിനായി വന്നുകൂടിയ പുരുഷാരംകൊണ്ടു സമീപപ്രദേശങ്ങൾ പോലും നിറഞ്ഞു.

അതിന്റെശേഷം അവിടെ നിന്നും ഗോദാവരീനദിയിൽ പോയി ഇറങ്ങി അതിലെ ജലത്തിൽ തന്റെ കയ്യിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വേത്രദണ്ഡു കൊണ്ടൊന്നടിച്ച് വെള്ളമെല്ലാം വറ്റിച്ചു. അതിന്റെശേഷം അതിന്റെമുമ്പിൽ ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തവിധത്തിൽ അതിൽ ജലപ്രവാഹം ഉണ്ടാക്കി. ജലത്തിന്റെ മുകളിൽക്കൂടി ഗമനവും മന്ദസഞ്ചാരവും അനായാസഗമനംചെയ്തു വീണ്ടും അതിലെ വെള്ളം മുഴുവനും വറ്റിച്ചു മറ്റുള്ളവരുമായി ക്രീഡിച്ചു. ജലജന്തുക്കളെയും ഒന്നിനെ മറ്റൊന്നാക്കിയും അതിനെ പിന്നെ ഒന്നാക്കിയും കാണികളെ അത്ഭുതപരതന്ത്രരാക്കി. അവസാനത്തിൽ ഗോദാവരിയെ പൂർവ്വവൽ ആക്കിച്ചെയ്തു പിന്നീട് ജലത്തിൽനിന്നും കരയ്ക്കുകയറി അതിഭയങ്കരമായ അന്ധകാരം ഉണ്ടാക്കി ഉദിക്കാത്ത സൂര്യനെയും നക്ഷത്രങ്ങളെയും ചന്ദ്രനെയും ആകാശത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു രാത്രിയെ ഉണ്ടാക്കി. കാമകികളായ സുന്ദരിമാർ അതുകണ്ട് കാമുകന്മാരുമായി കന്ദർപ്പനടനാഭ്യാസമുള്ള വല്ലഭരോടുകൂടി. ഉടൻതന്നെ ദയാമദ്ധ്യസ്ഥനായ ആ സിദ്ധൻ രാത്രിയെ മറച്ചിട്ട് അതിനിപുണങ്ങളായ സൃഷ്ടിശക്തികളോടുകൂടിയ പകലിനെ ഉണ്ടാക്കി. കാഴ്ചക്കാർ ഇതു മായാജാലമെന്നും ഇന്ദ്രജാലമെന്നും മനോവ്യാമോഹമെന്നും സിദ്ധിവൈഭവമെന്നും മറ്റും പലപ്രകാരത്തിൽ അവരവരുടെ വാസനാനുസരണം അഭിപ്രായങ്ങളെ തട്ടിമുട്ടിക്കുകയും അത്യത്ഭുതസാമാന്യത്തിലെ ചില പരമാർത്ഥതത്വം നിരീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു.

അതിന്റെ ശേഷം അദ്ദേഹം തന്റെ കയ്യിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വേത്രദണ്ഡിനെ നിലത്തുനാട്ടി അതിന്റെ മുകളിൽ നിശിതങ്ങളായ രണ്ടു സൂചികൾ നിറുത്തി അതിന്റെമുകളിൽ പാദാംഗുഷ്ഠങ്ങളെ ഊന്നിയുംകൊണ്ട് മ

പ്രകാരത്തിൽ ഭ്രമണംചെയ്തു. അതിൽപ്പിന്നെ ആകാശത്തിൽ കുതിച്ചുചാടി വീണ്ടും പാദമൂന്നിയും പിന്നെയും കുതിച്ചുചാടി തല കീഴായിവന്നു തലയൂന്നിയും പിന്നെയും പിന്നെയും ഇങ്ങനെ പലപ്രാവശ്യവും സൂച്യഗ്രത്തിങ്കൽ തലയും പാദവും ഊന്നിയുംകൊണ്ടു് തിരിയുകയും മറിയുകയും മററും ചെയ്തു. കാണികൾ അനിർവചനീയമായ ആനന്ദത്തേയും ആശ്ചര്യത്തേയും അനുഭവിച്ചു.

അതിൽപ്പിന്നെ സിദ്ധസ്വരൂപിയായ ഹാലാസ്യനാഥൻ പക്ഷീന്ദ്രനെപ്പോലെ ആകാശത്തിലേക്കും പറന്നു നടക്കുകയും മേഘമണ്ഡലോപരി കിളുന്നുചാടി കാളമേഘാകാരവും സുഗർജ്ജിതവും വിദ്യുന്മാലാവിഭൂഷിതവും ആയ ഒരു മേഘശകലത്തെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു മററുള്ളവൎക്കു കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും, അതിന്റെശേഷം അതിനെ വിട്ടുവച്ചു് പൂൎവ്വസ്ഥാനത്തിൽപ്പോയി വൎഷിക്കുന്നതിനു ആജ്ഞാപിക്കുകയും ഉടൻ തന്നെ ആ മേഘം അതിന്റെ സ്ഥാനത്തിൽപ്പോയി ആജ്ഞാപ്രകാരം, നിന്നുകൊണ്ടു വൎഷിക്കുകയും ഇപ്രകാരം മററനവധി മേഘങ്ങളേയും വിളിച്ചുവരുത്തുകയും തിരിച്ചയക്കുകയും വൎഷിപ്പിക്കുകയും സൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാരേയും മററുള്ള ഗ്രഹങ്ങളേയും നക്ഷത്രങ്ങളേയും ഒരേസമയം എല്ലാം കൂടിയും പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു് അവരെക്കൊണ്ടു പാട്ടും ചെയ്യിപ്പിക്കുകയും ആകാശത്തിൽകൂടെ പറക്കുന്ന പക്ഷികളെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു് ഒരു ജാതിയിൽ ഉള്ളതിനെ മറെറാരു ജാതിയാക്കി വിടുകയും ദിവ്യമന്ത്രപ്രഭാവംകൊണ്ടു ഭൂഷണങ്ങളായ അനവധി രത്നങ്ങളായ കനകങ്ങളേയും മററു ദിവ്യവസ്തുക്കളേയും അവിടവിടെങ്ങും കാണികൾക്കു പ്രദൎശിപ്പിച്ചു വിസ്മയിപ്പിക്കുകയും, ഗാനമേളം, വാദ്യമേളം, നൃത്തമേളം, മുതലായ ചതുഷ്ഷഷ്ടികലകളേയും അന്യങ്ങളായ എല്ലാവിദ്യകളേയും കാണിച്ചെല്ലാവരേയും ഒന്നുപോലെ സന്തോഷിപ്പിക്കുകയും ഓരോരുത്തർ പാരായണമായി വന്നു അപേക്ഷിക്കുന്ന എല്ലാ ജനങ്ങളുടേയും എല്ലാ അപേക്ഷകളേയും സാധിച്ചുകൊടുക്കുകയും മററുംചെയ്തു.

അതിന്റെശേഷം ചില വിപ്രന്മാർ ചെന്നു സിദ്ധനോടു വേദശാസ്ത്രപുരാണാദികളായ സൎവ്വ വിദ്യകളും അവരുടെ നാവിൽ ഉദിപ്പിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നപേക്ഷിക്കുകയും അപേക്ഷിച്ചമാത്രയിൽ തന്നെ ഭസ്മം നൽകി എല്ലാവിദ്യകളും അവൎക്കു മുഖപാഠമാക്കി കൊടുക്കുകയും കണ്ണും നാവും പൂൎണ്ണദേഹം കവിളൊട്ടിയവരും കാഴ്ചകുറഞ്ഞവരും കുനിപ്പുപിടിച്ചവരും ആയ വൃദ്ധസ്ത്രീകളെ നവയൗവനകളാക്കി ഭൎത്താക്കന്മാരോടു ചേൎക്കുകയും എന്നുവേണ്ട ഇതിൽപ്പരമില്ലാത്തതും വിചിത്രമനോഹരങ്ങളും ആയ അനവധി അത്ഭുതങ്ങളെ കാണിച്ചു. ഹാലാസ്യനാഥനായ പരമശിവൻ സിദ്ധരൂപിയായി കാണിച്ച ഇദ്ദൃശ്യങ്ങളായ അതിശയങ്ങളെ എല്ലാം കേവലമായിപ്പറയുന്നതിനു വാഗീശനെ കൊണ്ടല്ലാതെ മററാരെക്കൊണ്ടും സാധിക്കുന്നതല്ല.

സിദ്ധരൂപിയായ മഹേശ്വരൻ ഇങ്ങനെ അനേകവിധത്തിലുള്ള അത്ഭു

ങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിച്ചും കൂടാതെ അത്ഭുതമായ നാനാരൂപത്തെ പ്രദാനം ചെയ്തും ചിലപ്പോൾ സ്ഥൂലനായും ചിലപ്പോൾ കൃശനായും ചിലപ്പോൾ വാമനനായും ചിലപ്പോൾ ദീർഘനായും ചിലപ്പോൾ വൃദ്ധനായും ചിലപ്പോൾ ബാലനായും ചിലപ്പോൾ യുവാവായും ചിലപ്പോൾ ദൃശ്യനായും ചിലപ്പോൾ അദൃശ്യനായും ചിലപ്പോൾ തേജസ്വിയായും ചിലപ്പോൾ തേജോഹീനനായും തപസ്സുകൊണ്ടുപോലും അസാദ്ധ്യങ്ങളായ അനവധി സിദ്ധികളേയും, ഇഷ്ടപ്രാപ്തികളേയും അപേക്ഷിച്ചവർക്കെല്ലാം നൽകിയുംകൊണ്ടു സർവസിദ്ധിപ്രദനും സർവസൽഗുണസമ്പന്നനും ശാന്തനും കാരുണ്യസമ്പൂർണ്ണനും സർവജനാനന്ദകന്ദളനും ആയി ഭഗവാൻ വസിച്ചു.

സിദ്ധരൂപിയും ഹാലാസ്യനാഥനുമായ പരമശിവന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള വിചിത്രകർമ്മങ്ങൾ എല്ലാം കാഴ്ചക്കാർക്ക് ഇതിൽപ്പരമില്ലാത്ത അതിശയമായി തോന്നിയെങ്കിലും സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരകർത്താവും അഘടനാഘടനാപടീയസിയായ തന്റെ മായാശക്തിയെക്കൊണ്ടും അസീമമായ പ്രഭാവത്തെക്കൊണ്ടും എന്തുംചെയ്യുന്നതിനു കഴിയുന്നവനുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥിതിക്കു ഇതൊന്നല്ല, ഇതിൽപ്പരമായിട്ടുള്ളതുതന്നെ ആയിരുന്നാലും അതു അതിശയകരമായി വിചാരിക്കാനില്ലെന്നുള്ളതു് പരസ്യമായ രഹസ്യമാണു്.

സിദ്ധന്റെ അത്ഭുതകരങ്ങളായ ഈ വൈഭവങ്ങളെപ്പറ്റി പാണ്ഡ്യരാജാവായ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ കേട്ടു്, അത്യന്തം ആനന്ദഭരിതനും വിസ്മിതനും ആയിട്ടു്, സിദ്ധനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിനായി ചില ചെറുപ്പക്കാരായ കിങ്കരന്മാരെ നിയോഗിച്ചയച്ചു.

രാജാജ്ഞപ്രകാരം സിദ്ധനെ വിളിക്കാനായിപ്പോയ കിങ്കരന്മാർ അവിടെ ചെന്നതിൽ അദ്ദേഹം കാണിക്കുന്ന ഓരോ അത്ഭുതകർമ്മങ്ങളെക്കണ്ടു് രാജകല്പന മറന്നെന്നുമാത്രമല്ല അനന്യകാര്യവിചിന്തിതന്മാരായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുറകെ നടക്കുകയുംചെയ്തു. രാജകിങ്കരന്മാരെന്നല്ല അത്ഭുതസ്വരൂപിയായ സിദ്ധന്റെ വിചിത്രകർമ്മങ്ങളെ കണ്ടവരിൽ ആർക്കുതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞുപോകുന്നതിനു അല്പംപോലും ശക്തിയില്ലാതെ ആയിപ്പോയി.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷിമാരേ! അത്ഭുതകർമ്മകാരനായ ഹാലാസ്യനാഥൻ സിദ്ധസ്വരൂപം എടുത്തു് എങ്ങും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത അതിശയങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിച്ചതായ ഈ ഇന്ദ്രജാലത്തെ ലീലയെ കേൾക്കുന്നവർക്കും പഠിക്കുന്നവർക്കും സർവപാപങ്ങളും തീരുകയും അവർക്ക് അതിരില്ലാത്ത ഐഹികസൌഖ്യങ്ങളുദിക്കും അവസാനത്തിൽ മോക്ഷലാഭവും ഉണ്ടാകും.

ഹാലാസ്യനാഥൻ സിദ്ധവേഷം എടുത്ത
ഇന്ദ്രജാലം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം

൨൧-ാം അദ്ധ്യായം

കല്ലാനയെക്കൊണ്ടു കരിമ്പുതീറ്റിച്ച

ഇരുപത്തൊന്നാമത്തെ ലീല.

വീണ്ടും വസിഷ്ഠാദിമഹർഷിമാർ കുംഭസംഭവനെ നോക്കി അല്ലയോ ശിവപാദഭക്താഗ്രഗണ്യനും സർവ്വവേദിയുമായ മുനികുലോത്തംസമേ! സർവ്വജ്ഞ! ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശമൂർത്തിയുടെ ലീലാവിലാസങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് നിന്തിരുവടിയുടെ വദനപങ്കജത്തിൽനിന്നും പൊഴിയുന്ന വചനാമൃതപാനംകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ അവസാനമില്ലാത്തതായ തൃപ്തിയും കൃതാർത്ഥതയും പവിത്രതയും ഉള്ളവരായി. ഞങ്ങൾക്കു വീണ്ടും വീണ്ടും അത്ഭുതമനോഹരങ്ങളും പരിപാവനങ്ങളുമായ ഉമാസഹായന്റെ ലീലകളെ കേൾപ്പാനുള്ള ഉൽക്കണ്ഠ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു. ഭഗവൻ അതുകൊണ്ടു സിദ്ധരൂപധാരിയായ ഹാലാസ്യനാഥൻ അതിൽപിന്നെ ചെയ്തതെന്താണ്? പാണ്ഡ്യരാജകുലദീപനായ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ ചെയ്തതെന്തെന്നുംകൂടി അരുളിച്ചെയ്യണം.

അഗസ്ത്യൻ അതുകേട്ടു ഇതിൽപ്പരമില്ലാത്ത സന്തോഷത്തോടും താല്പര്യത്തോടുംകൂടെ കഥാശ്രവണോൽക്കണ്ഠരായ മഹർഷിമാരെ അഭിമുഖമാക്കിക്കൊണ്ട് വീണ്ടും താഴെവരുമാറു കഥയാരംഭിച്ചു.

അല്ലയോ മുനിസത്തമന്മാരേ! സിദ്ധസ്വരൂപിയായ ഹാലാസ്യനാഥൻ കല്ലാനയെക്കൊണ്ടു കരിമ്പുതീറ്റിച്ചതായ ലീലയെ ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം. ഈ ലീല ഏറ്റവും ആശ്ചര്യകരമായതും പരിപാവനവും ആണ്. പാണ്ഡ്യകുലാലങ്കാരനായ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ സിദ്ധനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാനായി അയച്ച കിങ്കരന്മാരിൽ ഒരുത്തരേയും വളരെനേരം കാത്തിരുന്നിട്ടും കാണായ്കയാൽ സർവ്വകർമ്മകുശലന്മാരും അതിസമർത്ഥന്മാരുമായ ചില മന്ത്രികളെ വിളിപ്പിച്ച് അവരോടു സിദ്ധനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുവാനായി കല്പിച്ചയച്ചു.

കല്പനയുണ്ടായമാത്രയിൽത്തന്നെ മന്ത്രിമാർ സിദ്ധന്റെ സമീപത്തിൽപോയി അദ്ദേഹത്തിനെ വന്ദിച്ചുകൊണ്ടു അല്ലയോ സ്വാമിൻ! സിദ്ധാഗ്രഗണ്യ! നിന്തിരുവടിയെ ഞങ്ങൾ രാജകല്പനപ്രകാരം രാജസന്നിധിയിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുവാനായി വന്നിരിക്കയാണ്. നിന്തിരുവടി ഞ

യാപൂർവ്വം കൊട്ടാരത്തിലേയ്ക്കും എഴുന്നള്ളിവന്ന് രാജമന്ദിരം അടിയന്റെ പരിചാരവനങ്ങളായ പാദാരവിന്ദപാംസുക്കളെക്കൊണ്ടു പരിശുദ്ധിപ്പെടുത്തുകയും അവിടത്തെ ദയാവിനോദത്തെയും ഭക്തന്മാരെയും കൃത്യങ്ങളിലെല്ലാം ചരണങ്ങളോം എന്നപോലെ കാത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അടിയേൻകർമ്മസാദ്ധ്യനെ ഇനി ടുന്ന കൃതാർത്ഥനാക്കി അനുഗ്രഹിക്കണം.

സിംഹൻ മന്ദഹാസപൂർവ്വം മന്ത്രിമാരോടു ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ മന്ത്രിപ്രധാനികളേ! അടിയേൻകർമ്മസാദ്ധ്യൻ മഹാരാജാവും ഭൂലോകചക്രവർത്തിയുമായ രാജകുലശേഖരൻ. ഞാൻ തപസ്വിയായ ഒരു സിംഹൻ. ഞങ്ങൾതമ്മിൽ യാതൊരു കാര്യവും ഇല്ല. പിന്നെയതിനാൽ ഞങ്ങൾ അന്യോന്യം കാണണം. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ പോയി എന്നെ വിളിച്ചിട്ട് വരുന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞതായി പറയണം എന്നു പറഞ്ഞയച്ചു.

മന്ത്രിമാർ അതിവേഗത്തിൽ പോയി വിവരം രാജാവിനെ അറിയിച്ചു. രാജാവു അതുകേട്ട് വളരെ ശുദ്ധത്തോടുകൂടെ സിംഹന്റെ അഭിപ്രായം അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ അഭിപ്രായവും അങ്ങനെതന്നെ. സിംഹൻ എന്നെക്കാണേണ്ട ആവശ്യമില്ലെങ്കിൽ എനിക്ക സിംഹനെക്കാണേണ്ടആവശ്യവും ഇല്ലെന്നു വളരെ അഭിമാനത്തോടുകൂടെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് ആ കഥയും വിസ്മരിച്ചു പഴയപോലെ രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു. അടുത്തദിവസം മകരസംക്രമം ആകയാൽ രാജാവു രാവിലെ എഴുന്നേറ്റുപോയി ഹേമപുഷ്കരിണിയിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനകർമ്മവും അനുഷ്ഠിച്ചുവെച്ചു സുന്ദരേശ്വരനെ ദർശിച്ചു വന്ദിക്കാനായി ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ സിംഹൻ സുന്ദരേശ്വരലിംഗത്തിന്റെ അടുക്കലായ ദേവിമാരും ചുമക്കുന്ന വായുകോണിങ്കൽ ഉള്ള കല്ലാനയുടെ സമീപത്തിൽ അതിനെയും നോക്കിക്കൊണ്ടു വസിക്കുന്നതിനെ മഹാകായന്മാരും ബലവാലികളും മഹോദ്ധതന്മാരും രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ അട്ടഹാസത്തിന്ന് കൈവടിക്കാരായി നടക്കുന്നവരുമായ കഞ്ചുകികൾ കണ്ടു അവരുടെ കയ്യിൽ ഇരുന്ന വേത്രദണ്ഡങ്ങളെ ചുഴറ്റിയുംകൊണ്ട് ഹേ! ഹേ! സിംഹ! മാറിനിൽക്കണം! മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു സ്വാമിദർശനത്തിനായി വരുന്നു എന്നു പറവാനായും വളരെ വളരെ ഉച്ചത്തിൽ ശാസിച്ചുപറഞ്ഞതിലും അല്പംപോലും ഇളകാതെ സിംഹൻ അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. പിന്നെയും അവർ അത്യന്തം കോപത്തോടും, ഗർവത്തോടുംകൂടെ, എടാ, സിംഹാ! ദുർബ്ബുദ്ധേ! അതിവേഗത്തിൽ എഴുന്നേറ്റുപോയാലും! മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു പ്രവേശിക്കാറായതൊന്നും എഴുന്നള്ളിവരുന്നതിനെ നീ കണ്ടില്ലേ? എന്നിങ്ങനെ അവർ അട്ടഹസിച്ചുംകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. സിംഹൻ അതുകേട്ടു ഇരുന്നിടത്തുനിന്നു പിന്നെയും ഒന്നുകൂടെ ഉറച്ചിരുന്നു. ഇതിനിടയിൽ രാജാവു സിംഹന്റെ സമീപത്തിലും എത്തി. അനന്തരം രാജാവ് ചിത്രത്തിൽ എഴുതിയപോലെയും ഒട്ടും അനങ്ങാതെ അവിടത്തന്നെ കുത്തിയിരിക്കുന്ന സിംഹ

വേഷധാരനായ ഹരനെ വിസ്മയത്തോടുകൂടെ നോക്കിയുംകൊണ്ടു ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു:—

ഭോഃ ആര്? ഇവിടെ എന്തിനായിട്ടു കാത്തിരിക്കുന്നു? എവിടെനിന്നും ആണ് ഇവിടെവന്നതു? ഭവാന്റെ പേരെന്തു? അവിടത്തെ എന്തെല്ലാം വിദ്യകൾ വശമുണ്ടു? ഭവാന്റെ ശക്തി എന്തെല്ലാം? ഇവയെ എന്നോടു വിശദമായിപ്പറയുന്നതിനു നിന്തിരുവടിക്കു ദയയുണ്ടാകണം.

സിദ്ധൻ അതിനു മറുപടിയായി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ പാണ്ഡ്യകുലോത്തംസ! ഞാൻ എന്റെ മുഴുവൻ വിവരവും പറയാം അങ്ങു കേട്ടുകൊള്ളുക. ഞാൻ ഒരു സിദ്ധനാണ്. സ്വച്ഛന്ദസഞ്ചാരിയും ഭിക്ഷാശിയുമായ എനിക്കു മാനാപമാനങ്ങളോ വാസസ്ഥാനമോ യാതൊന്നും ഇല്ല. എന്നെ എല്ലാവരും അത്ഭുതസിദ്ധൻ എന്നാണു വിളിക്കുന്നതു. എന്റെ ദേശം കാശ്മീരവും പുരി കാശിയും ആണ്. എല്ലാ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിലും പോയി ഈശദർശനം ചെയ്യണമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ സ്വദേശത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു പലദിവസങ്ങളായി മെല്ലെ മെല്ലെ നടന്ന് ഓരോ ക്ഷേത്രങ്ങളിലും പോയി സ്വാമിദർശനംചെയ്തുകൊണ്ടുവരുന്നകൂട്ടത്തിൽ അനാദിത്വവും മഹിമാതിശയവും അത്ഭുതവും ശ്രീമഹാലാസ്യനാഥമാഹാത്മ്യവും ആയ മൂലലിംഗത്തെ ദർശിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയും, മധുരാപുരവാസികളായ എല്ലാ ജനങ്ങൾക്കും എന്റെ വിദ്യകളും അത്ഭുതകർമ്മങ്ങളും ആയ പ്രഭാവങ്ങളെ കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനും അവരുടെ എല്ലാ അഭീഷ്ടങ്ങളേയും ഒന്നുപോലെ സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനും ആയി ഇവിടെയും വന്നതാണ്.

എനിക്കു അറിയാൻപാടില്ലാത്തതായി യാതൊരു വിദ്യയും ഇല്ല. എല്ലാ ശക്തികളും എനിക്കു വശമുണ്ടു. എന്നോ ഈ വിവരങ്ങൾ എല്ലാം അവിടുന്ന് എന്തിനായിട്ടാണ് ചോദിക്കുന്നതു. അനന്തരം ആ സിദ്ധൻ ഇങ്ങനെപറഞ്ഞിട്ടു പുഞ്ചിരിയോടുകൂടെ വീണ്ടും അവിടെത്തന്നെ സധൈര്യം ഇരുന്നു.

രാജാവു സിദ്ധന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള അപേക്ഷയില്ലായ്മയേയും ഒപ്പത്തെയും ധൈര്യത്തേയും മററുംകണ്ടു ഇതില്പരമില്ലാതെ അതിശയിക്കുകയും പ്രസാദിക്കുകയും ചെയ്തിട്ട് അനന്തരകരണീയം എന്തെന്നുള്ള ആലോചനയോടുകൂടെ ഒന്നും മിണ്ടാതെ നില്ക്കുന്ന അവസരത്തിൽ മഹാരാജാവിനെ കാണുന്നതിനായി വന്ന ഒരു കൃഷീവലൻ, വളരെ വണ്ണിച്ചതും അത്യന്തം നീളം കൂടിയതും സുകോമളവും വിശാലങ്ങളായ പർവ്വങ്ങളോടുകൂടിയതും നനനനാര കണ്ണുകളും ആയ ഒരു കരിമ്പുകൊണ്ടുവന്നു അദ്ദേഹത്തിനു തിരുമുൽക്കാഴ്ചയായിവച്ചു. അപൂർവ്വതരത്തിൽ ഉള്ള ആ ഇക്ഷുദണ്ഡത്തെ മഹാരാജാവു തൃക്കൈകൊണ്ടുതന്നെ തിരിച്ചും മറിച്ചും നോക്കി അടുക്കൽ ശിലാവിഗ്രഹംപോലെ ഇരിക്കുന്ന സിദ്ധനോടു, അല്ലയോ അത്ഭുതസിദ്ധ! അ

വിട്ടന്ന യഥാൎത്ഥസിദ്ധന്നു ദിവ്യശക്തികൾ എല്ലാം തികഞ്ഞുവരും. അങ്ങൊ ങ്കിൽ എന്റെ കഴുത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന ഈ കരിമ്പ് ഈ കല്ലാനയെക്കൊണ്ട തിന്നിക്കണം. ഞാനതു ചെയ്താൽ ഞാൻ നിന്തിരുവടിയെ എന്റെ സ്വാമിയായി അംഗീകരിച്ചുകൊള്ളുകയും അവിടത്തെ എല്ലാ അഭീഷ്ടങ്ങളെയും ഒന്നുപോലെ സാധിച്ചുതരികയും ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്നു പറഞ്ഞു.

അതുകേട്ട് മന്ദസ്മിതാഞ്ചിത വക്ത്രനായ സിദ്ധൻ രാജാവിനെ നോക്കി ഇപ്രകാരം മറുപടി പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ നൃപശ്രേഷ്ഠ! ശൈലകൂടാവതംസമേ! അങ്ങ് എന്റെ എല്ലാ അഭീഷ്ടങ്ങളെയും സാധിച്ചുതരാമെന്നു പറഞ്ഞതിന് അല്പംപോലും അൎത്ഥമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, എന്തെങ്കിലും ഒരു വിദ്യയെ വശമുള്ളവനെപ്പോലും ജനങ്ങൾ ഇതുവിധം ഇല്ലാതെ പൂജിക്കുന്നു. അപ്പോൾ എല്ലാ വിദ്യകളും ഒന്നുപോലെ സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു ശക്തിയുള്ള എന്നെ പൂജിക്കാത്തവരായി ത്രിലോകത്തിലും ആരും തന്നെ ഉണ്ടാവുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല എനിക്കു വേണ്ടുന്നതായി യാതൊന്നും കാണുകയും ഇല്ല. അതു ഇനിമേൽ ഇങ്ങനെ നിരൎത്ഥകങ്ങളായ വാക്കുകൾ ഞങ്ങളെപ്പോലെ ഉള്ളവരോടു പറയരുത്. നിങ്ങൾ വലിയ കാൎയ്യമായിക്കരുതുന്ന കനകരത്നാദികളും പുല്ലും ഞങ്ങൾക്കു തുല്യമാണ്. ഇനിക്കു അവിടുന്നായിട്ടു യാതൊരു അഭീഷ്ടവും സാധിച്ചുതരേണ്ടെങ്കിലും എന്റെ ശക്തി അവിടത്തെക്കാണിച്ചുതരാം.

സിദ്ധൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുംകൊണ്ട കല്ലാനയെ നോക്കി എടോ ഗജേന്ദ്ര! നീ ഈ രാജാവിന്റെ കഴുത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന കരിമ്പു വാങ്ങി തിന്നുക എന്നിങ്ങനെ അതിഗംഭീരസ്വരത്തിൽ ആജ്ഞാപിച്ചു.

ഉടൻതന്നെ ആ കല്ലാന കല്പാന്തമേഘങ്ങളെപ്പോലെ ഗൎജ്ജിച്ചുംകൊണ്ട് തുമ്പിക്കൈ നീട്ടി രാജാവിന്റെ കഴുത്തിൽ ഇരുന്ന ഇക്ഷുഖണ്ഡം വാങ്ങി ഭക്ഷിച്ചു. അനന്തരം രാജാവിന്റെ ഗളത്തിൽ അണിഞ്ഞിരുന്നതും വിലമതിക്കാൻ സാധിക്കാത്തതും ആയ മുത്തുമാലയെ താമരവളയം എന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ കല്ലാന തുമ്പിക്കൈകൊണ്ടെടുത്തു ഭക്ഷിക്കാനായി ഭാവിച്ചപ്പോൾ രാജകിങ്കരന്മാർ അതു പിടിച്ചുപറിക്കാനായി ഭാവിച്ചു. ഉടൻതന്നെ സിദ്ധൻ വീണ്ടും അമൎഷപൂൎവം അതും ഭക്ഷിച്ചുകൊള്ളുകയെന്നാജ്ഞാപിച്ചു. ഒട്ടും താമസിക്കാതെ ഗജേന്ദ്രൻ അതിനെയും കുക്ഷിയിലാക്കി.

അതുകണ്ട് അത്യന്തം ക്രോധവും വിഷാദവും ആയ രാജപുംഗവൻ ഭ്രുകുടിയോടുകൂടെ സിദ്ധനെ ഒന്നുനോക്കി. കിങ്കരന്മാർ അതുകണ്ട് സിദ്ധനെ പ്രഹരിക്കാനായി ഓടിയടുത്തു. രാജകിങ്കരന്മാർ പ്രഹരിക്കാൻ കൃതസന്നാഹന്മാരായി ഓടി അടുത്ത ക്ഷണത്തിൽ തന്നെ അത്യന്തം ഭയന്നവരെപ്പോലെ സിദ്ധൻ ഇരുന്നിടത്തുനിന്നും ഓടി എഴുന്നേറ്റു അദ്ദേഹം ഇരിക്കുന്ന മട്ടിൽ

ന്നിനുകൊണ്ട് എല്ലാ കിങ്കരന്മാരേയും സ്വശക്തികൊണ്ട് സംക്ഷിപ്പിച്ചിട്ട് അടിക്കാൻ വരുവിൻ! എന്തിനു താമസിക്കുന്നു എന്നിങ്ങനെ പരിഹാസപൂർവം വിളിച്ചുംകൊണ്ട് അവിടത്തന്നെ വസിച്ചു.

കിങ്കരന്മാർ മാതൃത്വന്മായിത്തീർന്നതിനേയും കല്ലാനകളുടെ ശക്തിച്യുതിനേയും മറ്റും കണ്ട് വിസ്മിതമാനസനും ശങ്കാകുലനും ആയിത്തീർന്ന പാണ്ഡ്യരാജൻ മന്ത്രിമാരോടുകൂടെ സിദ്ധസമീപത്തിൽ ചെന്ന സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരം ചെയ്തും കൊണ്ട് എന്റെ സമസ്താപരാധങ്ങളേയും ക്ഷമിക്കേണമേ! ക്ഷമിക്കേണമേ എന്നിങ്ങനെ പിന്നെയും പിന്നെയും അപേക്ഷിക്കുകയും നിലത്തു നിന്നും എഴുന്നേറ്റ് കൈകൾകൂപ്പിത്തലയിൽവെച്ചുംകൊണ്ടു ഭക്തിമൂലം പുളകാഞ്ചിതവിഗ്രഹനായ അദ്ദേഹം ആശ്രിതനായ എന്നെ രക്ഷിക്കേണമേ രക്ഷിക്കേണമേ എന്നിങ്ങനെ വീണ്ടും വീണ്ടും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും വീണ്ടും വീണ്ടും നമസ്കരിക്കുകയും ഉടനെ ഭക്തിപാരവശനായ അദ്ദേഹം ഭിത്തിയില്ലാതെ എഴുതപ്പെട്ട ചിത്രംപോലെ സിദ്ധന്റെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തു. രാജാവിന്റെ ഭക്തിപാരവശ്യം കണ്ട് ഇതില്ലെന്നില്ലാതെ സന്തുഷ്ടനായിത്തീർന്ന സിദ്ധൻ ആനന്ദപൂർവം അദ്ദേഹത്തെ തലോടിയുംകൊണ്ട് അല്ലയോ രാജാധിരാജനായ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യ! ഞാൻ നിന്റെ ഭക്തികൊണ്ട് അത്യന്തം സന്തോഷിച്ചു. ഇനി നിനക്ക വേണ്ടവരം ചോദിച്ചുകൊള്ളുക. എന്തുവേണമെങ്കിലും തരാം.

രാജാവതുകേട്ട് അല്ലയോ മായാമയനും സർവജ്ഞനും കൃപാനിധിയും ആശ്രിതവത്സലനും ആയ സിദ്ധ! എനിക്ക് അവിടത്തെ അനുഗ്രഹംമൂലം സൽഗുണവാനായ ഒരു പുത്രൻ ഉണ്ടാകണം. അല്ലാതെ മറ്റൊരു അനുഗ്രഹവും ഇല്ല എന്നുപറഞ്ഞു.

സിദ്ധൻ ഉടൻതന്നെ രാജാവിനെനോക്കി, അല്ലയോ ക്ഷമാപതേ! അങ്ങേക്ക പുത്രഭാഗ്യം കാലതാമസമെന്യേ ഉണ്ടാകുന്നതു കൂടാതെ മഹൈശ്വര്യവും ആയുർവൃദ്ധിയും യശസ്പൂർത്തിയും സംപ്രാപ്യമാകുകയും അവസാനത്തിൽ സായൂജ്യം കിട്ടുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങനെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ട് ഗജത്തിന്റെ വായിൽനിന്നും മുത്തുമാലയെടുത്തു രാജാവിന്റെ കഴുത്തിൽ കൊടുത്തു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേഹമാസകലം തലോടിയുംകൊണ്ടു പലപ്രാവശ്യവും ആശീസ്സുകൾ നല്കുകയും സന്തോഷപൂർവം പലതും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തശേഷം മിന്നൽക്കൊടിപോലെ തന്റെ മൂലലിംഗത്തിൽ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തു. രാജാവും മറ്റുള്ളവരും അതുകണ്ടു ഇതില്ലെന്നില്ലാതെ അതിശയിക്കുകയും സിദ്ധരൂപനായിവന്നതു ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശൻ തന്നെയെന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം പാണ്ഡ്യരാജാവ്, സുന്ദരേശ്വരലിംഗത്തിന് അഭിമുഖമായിച്ചെന്നുനിന്നുകൊണ്ട് നിഷ്കളങ്കമായ ഭക്തിയോടും വിശ്വാസത്തോടുംകൂടെ സകലാദ്ധ്യക്ഷനും ചരാചരഗുരുവും സർവജ്ഞനും വിശ്വവിലാസിയുമാ

യ അദ്വൈതത്തിന്റെ പാദപത്മങ്ങളിൽ തന്റെ മനസ്സുകളെല്ലാറ്റെ വിശ്രുതമായി സങ്കല്പിച്ചും താൻ അറിയാതെ ചെയ്തിട്ടുള്ള എല്ലാ അപരാധങ്ങളെയും ക്ഷമിച്ചുകൊള്ളേണമെന്നപേക്ഷിച്ചും അപേക്ഷിച്ചും കൊണ്ട് ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചു.

പരിപൂർണ്ണപരാനന്ദപരചിത്സ്വരൂപിണി!
സുരാസുരേന്ദ്രവന്ദ്യേ! ത്രാഹി മാമപരാധിനം. ൧
ഹൃദയകമലമദ്ധ്യേ നാദപരിവിഹാരിണീ
ജ്ഞാനമുക്തിപ്രദായിനി! ത്രാഹി മാമപരാധിനം ൨
പരിപൂർണ്ണാനന്ദിനി പാദപങ്കജവൈഭവ
കാരുണ്യകാനനാശ്രയേ ത്രാഹി മാമപരാധിനം ൩
ഭക്തപ്രാർത്ഥിതസർവ്വാർത്ഥ കാമധേനൂപമാനകേ
കരുണാവരുണാലയേ ത്രാഹി മാമപരാധിനം ൪
കൈവല്യദാനനിരതേ കരുണാകരേ
കന്യാകുമാരീനാമേ ത്രാഹി മാമപരാധിനം. ൫
കമലാനിലയനിലയേ കോടിസൂര്യപ്രഭാമയേ
പരിപൂർണ്ണപരാത്പരേ ത്രാഹി മാമപരാധിനം. ൬
പഞ്ചബ്രഹ്മാസനാസീനേ പരമാത്മസ്വരൂപിണി
പർവ്വതരാജതനയേ ത്രാഹി മാമപരാധിനം. ൭
പരാത്പരേ പരമേശ്വരി പരിപൂർണ്ണസ്വരൂപിണി
കാമാക്ഷി കാമപ്രദായിനി ത്രാഹി മാമപരാധിനം.

അനന്തരം, ഈ അപരാധക്ഷമാപണത്തെ ചൊല്ലുന്നവർ അമ്മയുടെ സന്നിധിയിൽനിന്നുംകൊണ്ടു ഭക്തിയോടെ അവന്റെയും അവന്റെ വംശത്തിന്റെയും ഈ അഷ്ടകത്തെ ഭക്തിയോടെ പഠിക്കുന്നവരും ചെയ്യുന്നവരും അവന്റെയും സർവ്വപാപങ്ങളെയും നിത്യവും കരുണാപൂർവ്വം ക്ഷമിച്ച് എല്ലാ അഭീഷ്ടങ്ങളെയും സാധിച്ചുകൊടുക്കണം എന്നും പ്രാർത്ഥിച്ചു.

ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിക്കയും വീണ്ടും സ്തുതിക്കയും ചെയ്തശേഷം ദിവ്യസന്നിധിയിൽ ഭക്തിപ്രാധാന്യം സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തു. വീണ്ടും താഴെ കാണുന്നപ്രകാരം സ്തുതിച്ചു.

"ഹേമവര്യമുക്താഭ
രത്നപ്രകാശമാനസ്വരൂപിണി
അനേകജന്മാന്തരകൃത
ജന്മനാ പാപനാശിനി
കാരുണ്യകോശ കാമാക്ഷി ത്രാഹി മാം!
ശംഭോ ശിവസ്വരൂപിണി ശ്രീ ത്രിപുരസുന്ദരി"

ഇങ്ങനെ പലപ്രാവശ്യവും സ്തുതിക്കയും പ്രണമിക്കയും ചെയ്തശേഷം അപരാധക്ഷമാ സിദ്ധിയായ ഹേമവര്യമുക്താപ്രഭയോടുകൂടെ അമ്മ

ദിരത്തിൽ പോയി സസുഖം വസിച്ചു. സിദ്ധരൂപിയായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അനുഗ്രഹപ്രകാരം മഹാതേജസ്വിയും സൽഗുണവാനും കനകോജ്ജ്വലനും നിർദ്ദുഷ്ടനും രാജലക്ഷണസമ്പന്നനും ആയ ഒരു പുത്രൻ ഉണ്ടായി. കുമാരന് വിക്രമപാണ്ഡ്യൻ എന്നു നാമകരണം ചെയ്തു യഥായോഗ്യം വളർത്തി സകലകലാവിദ്യകളെയും അഭ്യസിപ്പിച്ചു സർവജ്ഞനാക്കി അവനെ യുവരാജനായും സങ്കല്പിച്ചു. അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ സന്തുഷ്ടനായിട്ട് ഹാലാസ്യനാഥന്റെ കൃപാകടാക്ഷങ്ങളെക്കൊണ്ടു ലബ്ധങ്ങളായ അനേകപ്രകാരത്തിൽ ഉള്ള ഐഹികസുഖഭോഗങ്ങളെയും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു വളരെക്കാലം ഇഹലോകവാസം ചെയ്യുകയും അവസാനത്തിൽ ശിവസായൂജ്യത്തെ പ്രാപിക്കയും ചെയ്തു.

മഹേശ്വരനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ കൃപാപൂരംകൊണ്ടു സംലബ്ധമായ പിതൃധികമായ അപാരശ്രീയോടും വിദ്യാവിനയശൗര്യാദികളോടുംകൂടിയ വിക്രമപാണ്ഡ്യൻ സമുദ്രമേഖലയായതിന്റെ സാമ്രാജ്യത്തെ സർവകണ്ടകരഹിതമാകുംവണ്ണം പരിപാലിച്ചുകൊണ്ടു അമരാവതിയിൽ ദേവേന്ദ്രൻ എന്നപോലെ മധുരാപുരത്തിൽ വസിച്ചു.

അല്ലയോ മഹർഷിസത്തമന്മാരേ! ഇപ്രകാരമാണ് ഇക്ഷുദണ്ഡത്തെ കല്ലാനയെക്കൊണ്ടു ഭക്ഷിപ്പിച്ചു ഭക്തവാത്സല്യനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ ഇരുപത്തിഒന്നാമത്തെ ലീല. ഈ പാപനാശനകരവും പരമാനന്ദപ്രദവും അത്ഭുതതരവുമായ ലീലയെ പഠിക്കുന്നവർക്കും കേൾക്കുന്നവർക്കും പുരുഷാർത്ഥങ്ങൾ നാലും അനായാസേന സംപ്രാപ്യമാകും.

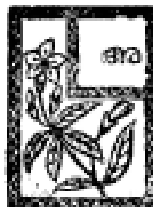
൨൧-ാം അദ്ധ്യായം ഇരുപത്തൊന്നാമത്തെ ലീലാസമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൨൨-ാം അദ്ധ്യായം.

നാഗന്മാർ അയച്ച മത്തഗജത്തെ സംഹരിച്ച ഇരുപത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീല.



അല്ലയോ മുനിസത്തമന്മാരേ! നാഗന്മാർ ആഭിചാരം ചെയ്തുണ്ടാക്കി അയച്ച മത്തഗജത്തിനെ പാർവതീവല്ലഭനും ഭക്തപ്രിയനും പരാപരനും ആയ ഹാലാസ്യനാഥൻ വധിച്ചതായ ഇരുപത്തിരണ്ടാം ലീലയെ ഇനി ഞാൻ പറയാം അത്യന്തം സരസമായ ഈ ലീലാശ്രവണം സർവപാ

ഭക്തമാകയാൽ നിങ്ങളും മനസ്സിരുത്തി കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ എന്നിങ്ങനെ അഗസ്ത്യൻ പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് പരമശിവപാദാംബുജസ്മരണയോടുകൂടെ താഴെ വരുമാറ് വീണ്ടും കഥയാരംഭിച്ചു.

ശിവഭക്തിപരായണനും രാജശേഖരനും ഇന്ദ്രപ്രതാപിയും രാജനയജ്ഞനും നീതിമാനും മഹാധീമാനും അരിമർദ്ദനനും സൽഗുണസമുദ്രങ്ങളായ വിക്രമാദിത്യങ്ങളോടു കൂടിയവനും ആയ വിക്രമപാണ്ഡ്യൻ പ്രശംസാപാത്രമായ ഗുണഗണൈശ്വര്യത്തോടു കൂടെ മഹീപാലനം തുടങ്ങിയകാലത്തിൽ ഭൂമിയിലെങ്ങും ഇതിൽപരമില്ലാത്ത ധൈര്യാഭിവൃദ്ധിയും സമാധാനവും മുമ്പത്തെതിലും അനേകമായിരമടങ്ങുകൂടിയതല്ലാതെ വർണ്ണാശ്രമികൾ കർമ്മലോപം കൂടാതെ താന്താങ്ങളുടെ വർണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കയും വൈദികധർമ്മങ്ങൾ എല്ലായിടത്തും എല്ലാവരിലും ഒന്നുപോലെ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കയും ചെയ്തു. വേദബാഹ്യരായ ജനങ്ങൾ മധുരാപുരിയിൽ നിന്നും പലായനം ചെയ്തു. വേദജ്ഞാനമില്ലാത്തതിൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണനെപ്പോലും ആ പുരത്തിലൊരിടത്തും കാണ്മാനില്ലാതായി. ശൈവപാശുപതവിഗ്രഹങ്ങളും തദ്വാക്യമായാചാരികളും അധികാരഭേദം അനുസരിച്ച് ശിവപൂജചെയ്യാത്തവരും ആയി വിപ്രക്ഷത്രിയവൈശ്യശൂദ്രരായ നാലു ജാതികളിലും അക്കാലത്തിൽ ആരും ഇല്ലായിരുന്നു. നിത്യവും വൈദികകർമ്മങ്ങളെ എല്ലാവരും അനുഷ്ഠിച്ചു. പുരുഷോത്തമസേവ്യമാനനും പുണ്യനിലയനും ആയ വിക്രമപാണ്ഡ്യൻ മഹാപാപനാശിനിയായി പുരുഷോത്തമനാൽ മുമ്പിൽ പൂജിക്കപ്പെട്ടതും പുരാതനവും സുന്ദരേശസംജ്ഞിതവും സർവ്വകാമപ്രദവും ആയ മഹാലിംഗത്തെ പരമഭക്തിയോടു കൂടെ സർവ്വസിദ്ധിക്കു വേണ്ടി ഇടവിടാതെ പൂജിച്ചുവന്നു.

മൂലപ്രാസാദത്തിന്റെ പശ്ചിമഭാഗത്തിൽ ഒരു ആലയത്തെ ഉണ്ടാക്കി അതിൽ പിതൃവാക്യം അനുസരിച്ച് ആത്മജ്ഞാനസിദ്ധനെപ്രതിഷ്ഠിച്ച് അവിടേയും ഇടവിടാതെ പൂജാദികളായ എല്ലാ അടിയന്തിരങ്ങളും നിർവ്വിഘ്നം നിർവ്വഹിച്ചുപോന്നു. സ്വയംകൃതങ്ങളും പ്രതിഷ്ഠിതങ്ങളുമായ പുണ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും ആത്മജ്ഞാനസിദ്ധന്റെ കടാക്ഷം കൊണ്ടുണ്ടായ സർവ്വസിദ്ധിപ്രദാനം കൊണ്ടും ആയുഷ്മാനും ബലവാനും, സമ്പൽസൌഭാഗ്യാരോഗ്യവാനും കീർത്തിമാനും, കാന്തിമാനും, ധീമാനും വീര്യവാനും ആയിത്തീർന്ന വിക്രമപാണ്ഡ്യൻ എല്ലായ്പോഴും നാനാവിധ ശൈവങ്ങളായ ശാസ്ത്രങ്ങളേയും പുരാണങ്ങളേയും വിദ്വാന്മാരുടെ മുഖത്തിൽ നിന്നും ശ്രവിച്ചുകൊണ്ട് ശിവഭക്ത്യാനന്ദലഹരിയിൽ തന്നെ മനസ്സും ലയിപ്പിച്ചു വസിച്ചു.

ഭക്താനുഗ്രഹകാരിയായ ശ്രീഹാലാസ്യനാഥന്റെ അനുഗ്രഹം ഹേതുവായിട്ട് പാണ്ഡ്യകുലപാലകനായ വിക്രമപാണ്ഡ്യന് ശത്രുക്കളായി യാതൊരു രാജാക്കന്മാരും ഇല്ലായിരുന്നു.

ചോളരാജാവായ കാഞ്ചീപുരാധീശൻ വിക്രമപാണ്ഡ്യന്റെ അതിശയങ്ങളായ വിഭവങ്ങളെക്കേട്ട് അത്യന്തം അസൂയാലുവായിട്ട് പാണ്ഡ്യനെ ജയിക്കുന്നതിന് ഇപ്രകാരം ഒരു ഉപായം ചിന്തിച്ചു.

യുദ്ധം ചെയ്തു പാണ്ഡ്യനെ ജയിക്കാൻ ആരാലും സാധിക്കുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു മാന്ത്രികപ്രയോഗംകൊണ്ടു് അവനെ സംഹരിക്കണം. ലോകത്തിൽ ഉള്ള വ്യവഹാരങ്ങളിൽ വെച്ചു മന്ത്രവാദം തന്നെ ഉത്തമമായ വാദം. അതുകൊണ്ടു സാധിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതായി യാതൊന്നും തന്നെ ഇല്ല.

മന്ത്രവാദപരനായിത്തീൎന്ന ചോളഭൂപാലൻ ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു്, സഹ്യം, ഗോവൎദ്ധനം, ക്രൗഞ്ചം, ത്രികൂടം, അഞ്ജനം, വിന്ധ്യം, ഹേമകൂടം, കാശ്മീരകം ഇവ എട്ടു പൎവ്വതങ്ങളിലുമായി വസിക്കുന്ന നഗ്നപാഷണ്ഡന്മാരിൽ പ്രധാനികളായ എണ്ണായിരം നഗ്നാചാൎയ്യന്മാരെ എഴുത്തയച്ചു വരുത്തി. രാജാവിന്റെ പത്രികപ്രകാരം ആഗതന്മാരും ചൎമ്മാംബരന്മാരും വികൃതവേഷന്മാരും പിഞ്ഛാലങ്കൃതപാണികളും കമണ്ഡലുധരന്മാരുമായ ആ നഗ്നാചാൎയ്യന്മാർ ക്ഷുദ്രാദികളായ മാന്ത്രികകൎമ്മങ്ങളിൽ തങ്ങൾക്ക സാമൎത്ഥ്യം ഉണ്ടെന്നുള്ള പ്രകടനത്തോടുകൂടെ രാജാവിന്റെ തലയിൽ പിഞ്ഛികകൊണ്ടു തലോടിയിട്ടു ആശിസ്സുനല്കി.

ഉടൻതന്നെ രാജാവും ആ നഗ്നാചാൎയ്യന്മാരെ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തുംകൊണ്ടു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ സൎവ്വകൎമ്മകുശലന്മാരായ നഗ്നാചാൎയ്യന്മാരേ! ഞാൻ നിങ്ങളെ ആളയച്ചു വിളിപ്പിച്ചതു് എന്റെ ശത്രുവായ പാണ്ഡ്യരാജാവിനെ അഭിചാരം ചെയ്തുവധിച്ചു എന്നെ രക്ഷിക്കുന്നതിനായിട്ടാകുന്നു. നിങ്ങൾ അഭിചാരം ചെയ്തു പാണ്ഡ്യഭൂപാലനായ വിക്രമപാണ്ഡ്യനെ വധിച്ചാൽ നിങ്ങൾക്ക ഐശ്വൎയ്യം തരാം. അഭിചാരവിധാനത്തിന് എന്തെല്ലാം ഒരുക്കം വേണമെങ്കിലും ഒരുക്കിത്തരാം. സമയം കളയാതെ ആരംഭിച്ചുകൊള്ളുവിൻ!

നഗ്നന്മാർ അതുകേട്ടു് വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടെ ശിവഭക്തന്മാൎക്കു കിട്ടുന്നതായ മധുരാപുരത്തെയും ശിവഭക്തശിരോമണിയായ വിക്രമപാണ്ഡ്യനെയും നശിപ്പിക്കുന്നതിന്ന അഭിചാരം ചെയ്യുന്നതിലേക്കുവേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ എല്ലാം ഒരുക്കിയുംകൊണ്ടു ഉടനെ കിഴക്കോട്ടു പ്രവാഹം ചെയ്യുന്നതായ ക്ഷീരതരംഗിണിയുടെ തീരത്തിൽപ്പോയി ക്രോശമണ്ഡലംവരെ പൊക്കമേറിയതും ഒരു യോജനനീളവും വീതിയും ഉള്ളതുമായ ഒരു ഹോമശാലയുണ്ടാക്കി അതിനുള്ളിൽ എട്ടുകോണുകളോടും ഒരു യോജനവിസ്താരത്തോടും കൂടിയതായ ഒരു കുണ്ഡം ഉണ്ടാക്കി വിഷവൃക്ഷങ്ങളെ മുറിച്ചു വിറകാക്കി കെട്ടുകെട്ടായിട്ടുകൊണ്ടുവന്നു വിധിപ്രകാരം കുണ്ഡത്തിൽ കൂട്ടി തീ കൊളുത്തി പാലവിഷവൃക്ഷത്തിന്റെ നിംബതൈലംകൊണ്ടും ലവണമിശ്രമായ വൎജ്ജിതമാംസംകൊണ്ടും ഗൎദ്ദഭങ്ങളുടെ മജ്ജകൾകൊണ്ടും നായ്ക്കൾകൊണ്ടും മറ്റും ഹോമിച്ചു.

ഇങ്ങനെ ക്രൂരകൎമ്മാസക്തന്മാരായ ആ നഗ്നാചാൎയ്യന്മാർ കഠിനനിഷ്ഠയോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം പതിനാറുദിവസം ഹോമിച്ചപ്പോൾ ആ ഹോമ

മകണ്ഡമദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നു അത്യുന്നതവും അതിഭീഷണവും ആയ സത്വപത്തോടുകൂടിയ ഒരു മത്തഗജം സമുദ്രമദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നു കാളകൂടം എന്നപോലെ ഉത്ഭവിച്ചു് ആചാര്യന്മാർ അഭിമുഖമായി വന്നു. ഉടനെ ആചാര്യന്മാർ ആ ഗജപുംഗവനോടു് നിന്നെ ഉൽപാദിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള മധുരാപുരത്തെയും വിക്രമപാണ്ഡ്യനേയും നശിപ്പിച്ചു ചോളഭൂപന്റെ മനോരഥം തീൎത്തു കൊടുപ്പാനായിട്ടാണു്. അതു കൊണ്ടു നീ ഇപ്പോൾ തന്നെ ഇവിടെനിന്നു പോയി മധുരാപുരത്തെയും നശിപ്പിച്ചു വിക്രമപാണ്ഡ്യനേയും സംഹരിച്ചിട്ടു് വരണം എന്നു നിയോഗിച്ചു.

ഉല്ക്കടമദത്തോടു കൂടിയ ഗജേന്ദ്രൻ അതുകേട്ടു, ഭൈരവിസ്ഫൂൎജ്ജിതം പോലെ ചീല്ക്കാരം ചെയ്തു ലോകത്രയങ്ങളെയുമിളക്കിയും ശ്രോത്രശൂല്ലമദാനിലസംഘട്ടനങ്ങളെക്കൊണ്ടു മേഘസംഘങ്ങളെ സൎവ്വത്ര വിക്ഷേപിപ്പിച്ചും കൊമ്പുകൾകൊണ്ടു മഹാനഗരങ്ങളെ പാടനം ചെയ്തും വാതപ്രചണ്ഡപ്രഹാരം കൊണ്ടു വലിയ വലിയ മരങ്ങളെ കടപുഴക്കിയും പാദവിന്യാസം കൊണ്ടു ഭൂതലത്തെ ചലിപ്പിച്ചും അമോഘസമാനമായ ശുണ്ഡാദണ്ഡത്തിൽവഹിച്ചും കൊണ്ടു മധുരാപുരം നോക്കി ഒഷിനോതിവേഗത്തിൽ പ്രയാണംതുടങ്ങി.

നഗരാലങ്കാരസംയുക്തവും സ്വാഭാവസൌന്ദര്യങ്ങൾക്കു ഒന്നുപോലെ ആയതിനെ ഭഞ്ജിപ്പിക്കുന്നതുമായ ആ മത്തഗജത്തിന്റെ വേഗംകൊണ്ടു അവനി സാഗരം അവയുടെ സ്ഥാനം തെറ്റി ആകുമാറായെന്നു ആശങ്കിച്ചു പോയി.

ഇവ്വിധത്തിൽ ഇളകുന്ന ഇടിനാദംകണക്കെ സൎവ്വപദാൎത്ഥങ്ങളെയും സംഹരിച്ചുകൊണ്ടു മധുരാപുരിയിൽ എത്തിയ ഗജേന്ദ്രൻ അതിന്റെ ഉന്നതമായ കോട്ടവാതിലുകളെ തകൎത്തുംകൊണ്ടു ആ പട്ടണത്തിൽ ഉള്ള സൎവ്വത്തെയും ഒന്നോടെ കബളീകരിക്കാനായി ആരംഭിച്ചു. മധുരാപുരവാസികളായ ശിവഭക്തന്മാർ ഉൾക്കിടിലത്തോടു കൂടെ എത്തിയിരിക്കും പാൎത്ഥകാരണം കാമഭീഷണമായ ആ ഭീകരാഗമത്തെക്കണ്ടു അത്യന്തം ഭയവിഹ്വലന്മാരായിട്ടു ക്ഷമാസ്ഥാനങ്ങളാം തിരക്കി പലായനംചെയ്തു.

അതിധീരനും ശിവപാദാംബുജൈകശരണനും ആയ വിക്രമപാണ്ഡ്യൻ ഇതുകണ്ടു് അത്യന്തം വ്യസനത്തോടും ഭയത്തോടും കൂടെ ശ്രീഹാലാസ്യസന്നിധാനത്തെ പ്രാപിച്ചു് ഭക്തിമുക്തിപ്രദനും കരുണാകരനും സനാഥനും ആയ സുന്ദരേശ്വരനെ പലതവണയും സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരം ചെയ്തു അഞ്ജലീബദ്ധനായിനിന്നും കൊണ്ടു ഇപ്രകാരം പ്രാൎത്ഥിച്ചു.

അല്ലയോ സുന്ദരേശ്വര! കാഞ്ചീപുരാധിപന്റെ പ്രേരണകൊണ്ടു് സമണന്മാർ അഭിചാരം ചെയ്തുണ്ടാക്കി അയച്ചിരിക്കുന്ന മദോല്ക്കടനായിരിക്കുന്ന മത്തഗജം മധുരാപുരത്തെയും എന്റെ പ്രജകളെയും എന്നെയും കബളീകരിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി നിന്തിരുവടി പ്രസാദിക്കേണമേ! അവിടുത്തെ അനുഗ്രഹമല്ലാതെ ഞങ്ങൾക്കിപ്പോൾ മറ്റൊരവലംബവും ഇല്ല. അവിടുത്തെ അ

നമസ്കാരവിശേഷംകൊണ്ട് ഞാൻ ശത്രുക്കളെല്ലാം അടക്കിയെങ്കിലും ഇപ്പോൾ വന്നിരിക്കുന്ന ഈ പരിഭവാഗമത്തെ തടുക്കുന്നതിനു ഞാൻ മതിയാകുന്നില്ല. സർവ്വരക്ഷകനും ദയാലുവും ആയ നിന്തിരുവടിതന്നെ മായ സംക്രമമായ ഈ ആപത്തിനെ അടക്കി രക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് അടിയനോടും അടിയന്റെ പ്രജകളോടും കാരുണ്യംചെയ്യണം.

ഭക്തിമയഭാഷിതങ്ങളെക്കൊണ്ട് വിഹ്വലനായ വിക്രമപാണ്ഡ്യൻ ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ, അല്ലയോ രാജാവേ! പൂർവ്വദിക്കിൽ ബാഹ്യപ്രാകാരത്തിന്റെ സമീപത്തിലായി ഷോഡശസ്തംഭവിചിത്രവും അത്യാശ്ചര്യകരവും ആയ ഒരു മണ്ഡപത്തെ അതിവേഗത്തിൽ ശാസ്ത്രോക്തമാകുംവണ്ണം ഉണ്ടാക്കിച്ചാൽ ഉടൻതന്നെ ഞാൻ ഒരു വില്ലാളിയായി അവിടെ വന്നുനിന്നുകൊണ്ട് ആനയെക്കൊന്നു നിങ്ങളുടെ സങ്കടം തീർത്തുതരാം എന്നിങ്ങനെ ദയാനിധിയായ നീപാടവീശന്റെ കല്പന ആകാശത്തിൽ നിന്നും അശരീരിയായി കേട്ടു.

ഉടൻതന്നെ രാജാവ് ദേവവാക്യത്തെ പ്രമാണമായി അംഗീകരിച്ചു് മന്ത്രിമാരെക്കൊണ്ട് ശില്പികളെവരുത്തി ശാസ്ത്രാനുസാരമാകുംവണ്ണം സർവ്വലക്ഷണശോഭിതമായ ഒരു അട്ടാലമണ്ഡപം പറഞ്ഞ സ്ഥാനത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിച്ചു്, അതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ സുവർണ്ണവിരചിതവും നാലുപുറവും പതിച്ചിട്ടുള്ള നവരത്നങ്ങളുടെ പ്രഭാജാലങ്ങളെക്കൊണ്ട് വിരാജിതമായതും അത്യുന്നതമായതും ആയ ഒരു പീഠവും സ്ഥാപിച്ചു. ഉടൻതന്നെ ഭഗവാനും ചാപാസ്ത്രധരനും ആയ ഹാലാസ്യനാഥൻ ഇടംകയ്യിൽ അത്യുന്നതമായ ഒരു വില്ലും വലംകയ്യിൽ അതിതീക്ഷ്ണാഗ്രങ്ങളോടുകൂടിയതായ ബാണങ്ങളും ധരിച്ചു് അസിധേനുവാദ്യസ്ത്രങ്ങൾകൊണ്ട് കടിതടത്തെ അലങ്കരിച്ചു്, നീളമേറിയ കേശപാശങ്ങളിൽ പീലികൾചേർത്തു് പിന്നിക്കെട്ടി, ശൈലതുല്യമായ കളേബരത്തിൽ മുത്തുമാലകൾ ചാർത്തി ശംഖുകൊണ്ടുള്ള കങ്കണങ്ങൾ അണിഞ്ഞു്, ഘനകസ്തൂരിയും കസ്തൂരിപ്രസൂനവും കണ്ടാൽ കൊതിച്ചുപോകത്തക്ക കരിവർണ്ണത്തിൽ ഉള്ള വസ്ത്രവും ധരിച്ചു്, ത്രിനേത്രനും അത്യന്തശോഭിതാകാരനും സൌന്ദര്യസാഗരത്തിൽ നിന്നും ഉണ്ടായ പൂർണ്ണചന്ദ്രനെപ്പോലെ അഭിരാമമായ വദനമണ്ഡലത്തോടുകൂടിയവനുമായ ഒരു കിരാതന്റെ രൂപത്തിൽ ഉദയാചലത്തിൽനിന്നും ബാലാദിത്യൻ ഉദിച്ചു പൊങ്ങിവരുന്നതുപോലെ അട്ടാലമണ്ഡപമദ്ധ്യപ്രതിഷ്ഠിതമായ ഭദ്രപീഠത്തിൽ നിന്നും പ്രാദുർഭവിച്ചു. ഇടത്തേക്കാൽ മുന്നിലും വലത്തേക്കാൽ പുറകിലും ആയി നിന്നുകൊണ്ട് അനുസന്ധാനംചെയ്തു് ഞാണൊലിയും ഒരു അമ്പുവലിച്ചിട്ടു് അകലത്തിൽ വന്നടുക്കുന്ന നാരസിംഹാസ്ത്രമായിരിക്കുന്ന വെളുത്തബാണത്തെ ആ ചാപത്തിൽ വിന്യാസംചെയ്തുകൊണ്ട് അതിന്റെ മസ്തകം ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രയോഗിച്ചു. ധനുർവ്വേദവിദഗ്ദ്ധനും അദ്ഭുതവീരനുമായ സുന്ദരേശനാൽ പ്രയോഗിതമായ ആ നാരസിംഹാസ്ത്രബാണം, സർവ്വതേജോമയമായ അത്യുഗ്രതേജസ്സോടുകൂടെ പറന്നുചെന്നു ഗജാസുര

നാനംചെയ്തു. ശരം അസ്ത്രംകൊണ്ട് മല്ലിപ്പനിനെ ഉടൻതന്നെ അതൊരു പർവ്വതമായിത്തീൎന്നു. ആ പർവ്വതമാണ് ശരഭാചലമെന്നുള്ള പേരോടുകൂടെ ഇപ്പോഴും മധുരയിൽ കാണുന്നത്. നരസിംഹോപാസകന്മാരായ മഹാന്മാരും നരസിംഹരൂപമായി അവിടെ സാന്നിദ്ധ്യം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഗൌതമമുനി പണ്ട് അവിടെ നിൎമ്മലജലപൂൎണ്ണമായ ഒരു സരസ്സ് നിൎമ്മിച്ച് അതിൽ സ്നാനംചെയ്തു് മഹത്തരങ്ങളായ തപസ്സുകൾ അനുഷ്ഠിച്ചു സിദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചു. കൂടാതെ പ്രഹ്ലാദനും മറ്റനവധി ഭക്തന്മാരും സിദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതും അവിടെവെച്ചാണ്.

ഏതൊരവസരത്തിൽ മാനംപറ്റുറ് അഭിചാരാഗ്നം വീണുവോ ആ അവസരത്തിൽ തന്നെ രാജാവ് അതിനെ കാണുന്നതിനായി അതിന്റെ അടുക്കൽ എത്തി. രാജാവിനെ കണ്ടമാത്രയിൽ ശരഭത്തോടുകൂടെ വന്നിരുന്ന നാഗാചാര്യന്മാരും ചോളരാജാവിന്റെ സൈന്യങ്ങളും ഓടാൻ തുടങ്ങി. രാജാവതുകണ്ട് തന്റെ ഭടന്മാരോട് അവരെ വിടാതെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു ബന്ധിക്കാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. ഉടൻതന്നെ പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങൾ ഒത്തുപ്രയാണം ചെയ്തു നാഗാചാര്യന്മാരെയും ചോളസൈന്യങ്ങളെയും ഒന്നോടെ ബന്ധിതന്മാരാക്കിക്കൊണ്ടുവന്ന് പലപ്രകാരത്തിൽ ബന്ധിച്ചുവിട്ടു. ശൈവവിരോധികളായ നാഗാചാര്യന്മാരെ വിശേഷിച്ചും ബന്ധിച്ചു. അവരിൽ പല്ലുപോകാത്തവരും എല്ലൊടിയാത്തവരും തലയുടയാത്തവരും ഒരുത്തരും തിരിച്ചുപോയില്ല.

ചോളസൈന്യങ്ങളും നാഗാചാര്യന്മാരും പ്രാണനോടു് പരവശരായി പാകാതെ പത്തു മെടിപ്പോയതിന്റെ ശേഷം രാജാധിരാജാവും ശിവപാദഭക്താഗ്രഗണ്യനും പ്രതാപശാലിയും ആയ വിക്രമപാണ്ഡ്യൻ ഇതിൽപ്പരമില്ലാത്ത അത്ഭുതത്തോടുകൂടെ അഷ്ടാദശമണ്ഡപവാസിയും അഷ്ടമൂർത്തി എന്നുള്ള നാമധേയത്തോടുകൂടിയവനും അദ്ഭുതവേഷനുമായ സുന്ദരേശനെ വന്ദിക്കാനായി അഷ്ടാദശമണ്ഡപത്തിന്റെ അടിയിലേക്കായി ചെന്നിട്ട് ശരഭവധം ചെയ്യുന്നതിനായി തത്ര പ്രത്യക്ഷീഭൂതമായ സ്വരൂപത്തെ മനസ്സാസ്മരിച്ചുംകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചു.

കല്യാണാചലകോദണ്ഡ കാന്തദോർദ്ദണ്ഡമണ്ഡിതം
കലശീകൃതകംസാരിം കലയേ ഹാലാസ്യസുന്ദരം. ൧

കാളകൂടപ്രഭാജാലകളങ്കീകൃതകന്ധരം
കലാധരകലാമൌലിം കലയേ ഹാലാസ്യസുന്ദരം. ൨

കാലകാലംകലാതീതം കലാവന്തംച നിഷ്കളം
കമലാപതിസംസ്തുത്യം കലയേ ഹാലാസ്യസുന്ദരം. ൩

കന്ദർപ്പദർപ്പസംഹാരം കരുണാമൃതസാഗരം
കലികല്മഷദോഷഘ്നം കലയേ ഹാലാസ്യസുന്ദരം. ൪

കദംബകാനനാധീശം കാംക്ഷിതാർത്ഥസുരദ്രുമം
കാമശാസനമീശാനം കലയേ ഹാലാസ്യസുന്ദരം. ൫

ദുഷ്പ്രാപനിർമ്മലതരജ്ഞാനസന്ധാനിർമ്മലസ്ഥിതം
രക്ഷിതാനീക്ഷ്യമാന്യന്ത കലയേഹാലാസ്യനാഥം. ൬

സ്വഭക്തജനാനന്ദപ്രദം പദ്മപാദാർച്ചിതപദം
കാമനാസർവ്വപ്രദം കലയേഹാലാസ്യനാഥം. ൭

കലാധരകലാഭൂഷാമലരൂപം മഹാദൈവതം
പരിപൂർണ്ണചിദാനന്ദം കലയേഹാലാസ്യനാഥം. ൮

ഇത്ഥംവിക്രമേശേന സ്തൂയമാനഃ ശിവസ്തദാ
പ്രാദാൽ പ്രസന്നസ്തസ്യ സർവ്വാനഭീഷ്ടാൻ മഹേശ്വരഃ. ൯

വിക്രമപാണ്ഡ്യന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള സ്തുതികേട്ട് അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനായ ഹാലാസ്യേശൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ അഭീഷ്ടങ്ങളേയും നൽകിയും വച്ച് അന്തർദ്ധാനംചെയ്യുന്നതിനായി ഭാവിച്ചപ്പോൾ വിക്രമപാണ്ഡ്യൻ തന്റെ പാണിയുഗളംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദപത്മങ്ങളെ ഗ്രഹിച്ചുംകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം പിന്നെയും പ്രാർത്ഥിച്ചു.

അല്ലയോ ദയാപയോധിയായ സുന്ദരേശ! ഭവാൻ ഹാലാസ്യകമായ ഈ മധ്യഭാഗത്തിൽ ഭക്തലോകങ്ങളുടെ ഇഷ്ടസിദ്ധിക്കുവേണ്ടി എല്ലാക്കാലവും സാന്നിദ്ധ്യംചെയ്യണം.

സുന്ദരേശൻ അതുകേട്ട് ഞാൻ ഹാലാസ്യവാസൻ എന്നുള്ള നാമധേയത്തോടുകൂടെ എല്ലാക്കാലവും ഇവിടെ സാന്നിദ്ധ്യം ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്ന് സമ്മതിച്ചിട്ട് തിരോധാനം ചെയ്തു.

അല്ലയോ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഭക്തവത്സലനായ ഹാലാസ്യേശൻ അദ്ദേഹത്തെ സേവിക്കുന്നവരുടെ എല്ലാവിധ അഭീഷ്ടങ്ങളേയും നൽകുന്ന മൂർത്തിയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃപാകടാക്ഷംകൊണ്ട്, വിക്രമപാണ്ഡ്യന് രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ എന്ന് പേരോടുകൂടെ ഒരു പുത്രൻ ജനിച്ചു. അദ്ദേഹം യൗവരാജ്യം പുത്രനായ രാജശേഖരനെ ഏൽപ്പിച്ച് ധർമ്മസമ്പൽ സമൃദ്ധിയോടുകൂടെ പ്രജാപാലനവും നടത്തി ഇതിൽപ്പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത വളരെ കാര്യങ്ങളും ചെയ്ത് സസുഖം വസിച്ചു.

ഹാലാസ്യനാഥന്റെ അത്യന്തം രസകരമായ ഈ ഇരുപത്തിനാലാമത്തെ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഇഹത്തിലും പരത്തിലും ഒരുപോലെ എല്ലാസൗഖ്യങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

൨൪-ാം അദ്ധ്യായം

നാഗാഭിചാരത്താൽ ഉണ്ടായ

ആനയെവധിച്ച ഇരുപത്തിനാലാംലീല സമാപ്തം.



ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാന്തരം.

൪൯-ാം—അദ്ധ്യായം.

ഒരു ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയുടെ ദുഃഖം ശമിപ്പിച്ച

ഇരുപത്തിമൂന്നാമത്തെ ലീല.



വീണ്ടും അഗസ്ത്യൻ പരമേശ്വരസ്വരൂപന്മാരോടു കൂടെ താഴെവരുമാറു് കഥയാരംഭിച്ചു;—

അല്ലയോ മുനിപുംഗവന്മാരെ! ഭക്തന്മാർക്കുവേണ്ടി എന്തും ചെയ്യുന്നതിനു് സർവദാ സന്നദ്ധനായ ഹാലാസ്യേശൻ സന്താപനിമഗ്നയായ ഒരു ബ്രാഹ്മണകന്യകയെ വ്യാധനം, തസ്കരനം, ജാരനം ആയി രക്ഷിച്ചതും ആ സ്ത്രീക്കു ശിവസായൂജ്യം നൽകിയതും ആയ പരിപാവനലീലയെ ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം.

പണ്ടു് മധുരാപട്ടണത്തിൽ വിഷ്ണുപാകൻ എന്നു പേരോടുകൂടെ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൻ സർവവിദ്യാവിശാരദനും ആചാരതല്പരനും ആയിരുന്നു. അവനെപ്പോലെ ശിവഭക്തിയും ആർക്കും ഇല്ലായിരുന്നു. അവന്റെ അനുകൂലയും സുശീലയും സദാചാരിണിയും ഭർത്തൃശുശ്രൂഷാതത്പരയും സർവാംഗസുന്ദരിയും ആയ പത്നിയുടെ പേര് സുവ്രതയെന്നാണ്. ആ പരസ്പരാനുരാഗബാധിതരും ശിവഭക്തൈകതാനസരും ആയ ദമ്പതികൾക്കു് വളരെ കാലമായിട്ടും പുത്രലാഭം ഉണ്ടാകാഞ്ഞതിനാൽ അവർ രണ്ടു പേരുംകൂടെ വളരെ വളരെ ക്ലേശിച്ചും എല്ലാവ്രതങ്ങളെല്ലാം വിടാതെ അനുഷ്ഠിച്ചുവന്നു മാത്രമല്ല ദിവസംപ്രതിയും ഒന്നുപോലെ അവർ ഹേമപത്മിനിയിൽ സ്നാനംചെയ്തു് മീനാക്ഷീസുന്ദരേശ്വരന്മാരെ നമസ്കരിക്കയും ശിവരൂപത്തെ മനസ്സിൽ ധ്യാനിക്കയും ശിവപഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രത്തെ സദാ സ്മരിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടു് സപ്തമാതാക്കളുടെ സന്നിധാനത്തിൽ വച്ചു് കഠിനങ്ങളായ തപസ്സുകളെ ചെയ്യുകയും ചെയ്തുവന്നു.

കൃപാനിധിയും മീനാക്ഷീവല്ലഭനും ആയ സുന്ദരേശ്വരൻ അവരുടെ തപോവ്രതങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനായെങ്കിലും അവരുടെ പൂർവ്വാർജ്ജിതകർമ്മഫലവൈചിത്ര്യംകൊണ്ടു് അവർക്കു് പുത്രലാഭം ഉണ്ടാകായ്കയാൽ ഒടുക്കം അനവദ്യാംഗി ന്യായപ്രിയയും ഭക്തൈകതാനയുമായി അതിസുന്ദരിയും സൽഗുണസമ്പന്നയും ആയ ഒരു കന്യകയെ പ്രദാനം ചെയ്തു.

സന്താനലാഭംകൊണ്ട് സന്തോഷസാഗരത്തിൽ നിമഗ്നരായ ആ ദമ്പതികൾ പുത്രിക്കു ശൈലജയെന്നു നാമകരണവും ചെയ്ത് അത്യന്തം ലാളിച്ചുവളർത്തിവന്നു. ശുക്ലപക്ഷത്തിലെ ചന്ദ്രക്കലപോലെ വളർന്നുവന്ന ആ കന്യക വളർന്നുതുടങ്ങി. അവൾക്കു ആറുവയസ്സ് പ്രായമായപ്പോൾ ഒരു ദിവസം അവൾ സ്വമാതാപിതൃസന്നിധാനം സമാഗതയായി പതിവ്രതാധീനം പിതാവുമായ വിശ്വപാലകന്റെ സന്നിധിയിൽ ചെന്ന അദ്ദേഹത്തെ വന്ദിച്ചുകൊണ്ടു ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

അല്ലയോ പിതാവേ! മനുഷ്യസിദ്ധിസമാധിതനും പ്രീതമാനസനുമായ നിന്തിരുവടി അവിടത്തെ പ്രിയപുത്രിക്ക് അവിടുന്നു സംസാരം താരിപ്പിക്കുന്നതിനായി അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്ന ധർമ്മം യാതൊന്നോ അതിനെ ഉപദേശിച്ചുതരണം. ഐഹികഭോഗങ്ങളിൽ എനിക്കു വലിയ മോഹം ഒന്നും തോന്നുന്നില്ല.

വിശ്വപാലകൻ ഇതുകേട്ടു അത്യന്തം വിസ്മിതനായിട്ട് തന്റെ മകളിൽ ഇത്രചെറുപ്പത്തിലേ പരിപൂർണ്ണമായിട്ടുണ്ടെന്നും അല്ലെങ്കിൽ ആറുവയസ്സുപ്രായമുള്ള ഈ കുട്ടിക്ക് ഇങ്ങനെ തോന്നാൻ ഇടയില്ലെന്നും ഇവൾ അതുകൊണ്ട് ധർമ്മോപദേശത്തിനു പാത്രമായിട്ടുള്ളവൾ തന്നെയെന്നും നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ട് അത്യന്തമേറ്റവും ചതുർവർഗ്ഗഫലപ്രദവും, മഹാപാപഹരവും, സർവ്വാഭീഷ്ടദായകവും സർവ്വസിദ്ധികരവും സത്യവും ആയ ധർമ്മത്തെ ഇങ്ങനെ ഉപദേശിക്കാൻതുടങ്ങി.

അല്ലയോ പുണ്യനിധിയായ പ്രിയപുത്രി! ജഗന്മാതാവും, സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപിണിയും സാവിത്രീദേവിയും ഗൌരിയെന്നുള്ള നാമധേയത്തോടുകൂടിയവളുമായ ശക്തി സാക്ഷാൽ പരമശിവന്റെ വാമഭാഗത്തിൽ എല്ലാകാലത്തും ഒന്നുപോലെ വസിക്കുന്നു. ആ ഗൌരീദേവി മൂന്നുലോകങ്ങൾക്കും മാതാവായിട്ടുള്ളവളും ബ്രഹ്മാവിഷ്ണുമുതലായ ദേവന്മാരാലും, വിഷ്ണുബ്രഹ്മാദികളായ ദേവന്മാരാലും, സിദ്ധഗന്ധർവാദികളായ ദേവതാഗണങ്ങളാലും എല്ലാജനങ്ങളാലും ഒന്നുപോലെ ആരാധിതയും ആകുന്നു. ആത്മാക്കളുടെ ഹൃദയാകാശത്തിൽ അവസ്ഥിതയായിരിക്കുന്ന ദിവ്യശക്തിയും സർവ്വവ്യാപ്തമായ പരബ്രഹ്മവും ഗൌരീദേവിയല്ലാതെ മറ്റു ഒന്നും അല്ല. സച്ചിദാനന്ദമയമായ ഈ ഗൌരീദേവിയെന്നല്ലാതെ മറ്റു ലോകത്തിൽ ഉള്ള യാതൊന്നും ശാശ്വതമല്ല. ഇനി ഞാൻ അതിന്റെ ഉല്പത്തി നിന്നോടു പറയാം. നീ നല്ലതുപോലെ കേട്ടു മനസ്സിൽ ധരിച്ചുകൊള്ളുക. സത്സ്വരൂപശിവനാകാരവും ധർമ്മവും അന്തഃകരണവും ചിത്സ്വരൂപശിവനാകാരവും അർത്ഥവും ആയ ദേഹവും. അവ രണ്ടിന്റേയും ഐക്യംകൊണ്ടുണ്ടായ ആനന്ദാത്മകമായ ഉകാരവും അവസാനത്തിൽ ശോഭിതങ്ങളാകുന്ന ബിന്ദുനാദങ്ങളും ഒന്നിച്ചു ചേർന്നാൽ ഗൌരീദേവിയാകുന്ന ഏകാക്ഷരം ഉണ്ടാകും. അതിനെ ഭക്തിപൂർവ്വം ജപിച്ചാൽ ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങളാകുന്ന പുരുഷാർത്ഥങ്ങളും ഉണ്ടാകും.

ഗൌരീദേവീമഹാമന്ത്രത്തിന്റെ ഋഷി ദക്ഷിണാമൂർത്തിയും, ഛന്ദ

സ്സ് ഗായത്രിയും, ദേവതാസച്ചിദാനന്ദ സ്വരൂപിണിയും, മഹാദേവിയും ആയ ഗൌരിയും, ആകുന്നു. ഗൌരീബീജമന്ത്രം ജപിക്കുന്നവർ ഷഡംഗ ന്യാസം ചെയ്യേണ്ടത് ഹ്രാം. ഹ്രീം. എന്നബീജമന്ത്രം കൊണ്ടുവേണം.

അതിന്റെശേഷം മനോ ആകാരത്തിനു ഹേതുഭൂതമായിട്ടുള്ള ഏറ ആകാരത്തിൽ സുധാസാഗരമദ്ധ്യത്തിലായിട്ടുള്ള തോട്ടത്തിൽ കല്പകാദ്യമായ മാണിക്യമണ്ഡപത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള സുപ്രഭാതതേജോമയമായ രത്നസിംഹാസനവും രത്നപീഠവും ആകുന്ന പത്മപീഠത്തിൽ വസിക്കുന്ന അനേകം പാശാങ്കുശങ്ങളാൽ ശോഭിക്കപ്പെടുന്നവരായ ചതുർബാഹുക്കളോടുകൂടിയവളും, സൌന്ദര്യാംബുധിയും കാരുണ്യപൂർണ്ണയും ആയ പരമേശ്വരന്റെ മടിയിൽ ഇരിക്കുന്നവളും ഒരു കോടി സൂര്യന്മാർ ഏകകാലത്തിൽ ഉദിച്ചുയർന്നാൽപോലുള്ള പ്രകാശത്തോടായ അത്യന്തം ഉജ്ജ്വലതയോടുകൂടിയ തേജോരൂപിണിയും കരുണാമൃതസാഗരയും ചിന്മയവും ചില്ലയും പീനങ്ങളായ സ്തനങ്ങളോടും ഉത്തമകളോടും വാമപാണിയിൽ സുധാപൂർണ്ണവുംചിന്താമണിമയം പതിച്ചതുമായ പാത്രത്തെയും ദക്ഷിണപാണിയിൽ ചെന്താമരപ്പൂവും ധരിച്ചിട്ടുള്ളവളും മന്ദഹാസാമൃതസുന്ദരമുഖിയും ഭക്തവത്സലയായ ഭക്തന്മാരുടെ സർവ്വാഭീഷ്ടങ്ങളെയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവളും അനന്തശയനപ്രിയയും ശ്രീപരമേശ്വരന്റെ മൂർത്തിഭൂതമായ കൃപാവതിയും ആയ ഗൌരിയെ ധ്യാനിക്കണം.

ഈ ധ്യാനത്തോടുകൂടെ ഗൌരീബീജമന്ത്രത്തെ ഒരു ലക്ഷംതവണ ജപിച്ചാൽ സാലോക്യവും, രണ്ടുലക്ഷംതവണ ജപിച്ചാൽ, സാമീപ്യവും മൂന്നു ലക്ഷംതവണ ജപിച്ചാൽ സായൂജ്യവും കിട്ടും. ഗുരുവിനോട് ഉപദേശം വാങ്ങിക്കുമ്പോൾതന്നെ സർവ്വാഭീഷ്ടങ്ങളെയും നൽകുന്നതിനായി ഗൌരീബീജമന്ത്രം ഒന്നല്ലാതെ മററു യാതൊന്നും ഇല്ല. ഗൌരീബീജമന്ത്രംകൊണ്ടും ധ്യാനസ്വരൂപങ്ങൾകൊണ്ടും പാപവിനാശിനിയായ ദേവിയെ ജപിച്ച് ക്രമക്രമത്തിൽ തർപ്പണവും സമാപനത്തിൽ ഹോമവും മറ്റുമാധിക്കയോണ്ടി ബ്രാഹ്മണഭോജനവും ചെയ്യണം.

പിതാവായ വിരൂപാക്ഷൻ മകൾക്ക് മേൽപ്രകാരം ഗൌരീബീജമന്ത്രം ഉപദേശിച്ചുവെച്ചു പഴയപോലെ സമാധിസ്ഥനായി. ധന്യയും ചിത്തശുദ്ധിയോടുകൂടിയവളും ആയ ഗൌരിയാകട്ടെ പിതൃനിദേശപ്രകാരം ഗൌരീ മന്ത്രംജപിച്ച് ഗൌരീദേവിയെയും ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് കാലംകഴിച്ചുവന്നു. ഇങ്ങനെ പതിനഞ്ചുകഴിഞ്ഞു ഗൌരിക്ക് വയസ്സും ഏറ്റായി. പുത്രിയെ വിവാഹംകഴിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നുള്ള വിചാരം വിരൂപാക്ഷനെ പീഡിക്കാനും തുടങ്ങി. പുത്രീവിവാഹചിന്താഗ്രസ്തനായ വിരൂപാക്ഷൻ മകൾക്ക് തക്ക വരനേയും അന്വേഷിച്ചും കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ കാലത്തിൽ സാക്ഷപ്പിള്ളകൂടാതെ മധ്യാഹ്നത്തിൽവെച്ചും ഉച്ചതിരിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു ബ്രഹ്മചാരിവിരൂപാക്ഷന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു. ഉടൻതന്നെ വിരൂപാക്ഷനതുള്ള

മചാരിവിപ്രൻെറ ഗോത്രനാമാദികളും മററും ചോദിച്ചറിയാതെതന്നെ പുത്രിയായ ഗൗരിയെ ഉദകത്തോടുകൂടെ അദ്ദേഹത്തിന കന്യകാദാനം ചെയ്തു.

വിരൂപാക്ഷൻെറ ഭാര്യയും ഗൗരിയുടെ മാതാവുമായ സുവ്രതയും മററുള്ള അദ്ദേഹത്തിൻെറ ബന്ധുക്കളും ഈ വിവരം അറിഞ്ഞുവന്നു. ഗോത്രനാമാദികളും മററുംചോദിച്ചറിയാതെ മകളെ കന്യകാദാനംചെയ്തതു വളരെ തെററാണെന്നും ഇതേവരെ യാതൊരുത്തരും കുലഗോത്രനാമാദികളെ അന്വേഷിക്കാതെ പെണ്ണുകൊടുത്തിട്ടില്ലെന്നും വിരൂപാക്ഷൻ ചെയ്തതു വളരെ അപമാനകരവും പരിതാപകരവും ആയ ഒരു നീചപ്രവൃത്തിയാണെന്നും സൽബുദ്ധിയുള്ളവരിൽ ആരും ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതല്ലെന്നും മററും പറഞ്ഞു് അദ്ദേഹത്തെ ഭത്സിച്ചു.

അനന്തരം അവർ ബ്രഹ്മചാരിയോടു അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഗോത്രം, സൂത്രം, നക്ഷത്രം, മുതലായവയെപ്പററി ചോദിച്ചതിൽ യാതൊന്നും വിരോധമായിട്ടുള്ളതില്ലെന്നറികയാൽ അത്യന്തം സന്തോഷിക്കുകയും ആ വിഷയത്തിൽ വിരൂപാക്ഷനെ ഭത്സിച്ചതിനെപ്പററി വളരെയേറെ പശ്ചാത്താപിക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും, വരനായ ബ്രഹ്മചാരിയുടെ ഊൎദ്ധ്വപുണ്ഡ്രധാരണം നിത്യത്വമെന്നും മററുള്ള അനവധി ഗുണങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഈ ഒരു ദോഷം ചന്ദ്രനിൽ കളങ്കം എന്നതുപോലെ തെളിയുന്നതല്ലെന്നു അവർ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ സമാധാനപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

അതിൻെറ ശേഷം അവർ എല്ലാവരും കൂടി അത്യാഘോഷപൂർവ്വം വിവാഹം നടത്തി വളരെ വളരെ വസ്ത്രാഭരണങ്ങളും ധനങ്ങളും മററും ആ ദംപതികൾക്കു സ്ത്രീധനമായി കൊടുത്തു. അനന്തരം അവർ സ്ത്രീധനംകിട്ടിയ സാമാനങ്ങളും കൊണ്ടു വരൻെറ ദിക്കിലേക്കുപോയി. വീട്ടിൽനിന്നു ഏകനായിപ്പോയ തൻെറ ബ്രഹ്മചാരിയായ പുത്രൻ സുന്ദരിയായ ഒരു കന്യകയോടും, അനവധിദ്രവ്യങ്ങളോടും ആഭരണങ്ങളോടും കൂടെ ഗൃഹസ്ഥനായി വന്നതുകണ്ടപ്പോൾ കുമാരൻെറ പിതാവിന്നു ഇതില്പരമില്ലാത്ത സന്തോഷം ഉണ്ടായെന്നുമാത്രമല്ല പുത്രനെസ്സാദരം ലാളിക്കുകയും ശ്ലാഘിക്കുകയും കൂടി ചെയ്തു. സ്നേഹമയമായ ഗൗരിയുടെ ശീലം അദ്ദേഹത്തിന വളരെ സഹായിയുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭാര്യയുടെ പ്രകൃതം നേരെമറിച്ചായിരുന്നു. തൻെറ പുത്രൻെറവധു ശിവഭക്തൻെറമകളായ ഗൗരിയാണെന്നെപ്പോൾ അറിഞ്ഞുവോ അപ്പോൾമുതൽ ശ്വശ്രുവിന അവളിൽ പ്രീതിയും ബഹുമാനവും ഇല്ലാതെയായി. ഗൗരിചെയ്യുന്നതെല്ലാം കുററമെന്ന സ്ഥാപിക്കാനായി അവർ ശ്രമിച്ചു. ഇഷ്ടമില്ലാത്തവർ ചെയ്യുന്ന എല്ലാം കുററം തന്നെയാണല്ലോ.

ബ്രഹ്മചാരിക്കു വല്ലെന്നും കാരണങ്ങൾകൊണ്ടു ഗൗരിയിൽ സംഗമൊന്നും ഇല്ല. ഗൗരിയാകട്ടെ, വൈഷ്ണവരായ അവരുടെ വീട്ടിൽ ഭിക്ഷക്കായി വൈഷ്ണവരല്ലാതെ ശിവഭക്തന്മാരിൽ ആരെയും കാണാത്തതുകൊണ്ടു

യതൊരുകാലത്തിൽ ഇനിക്ക് ഒരുവിപ്രന്നു ഭിക്ഷകൊടുക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ ഗൌരീദേവിയെത്രയുംആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെതാമസിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ഒരുദിവസം അവളെമാത്രം വീട്ടിൽ താമസിപ്പിച്ചുംവെച്ച് ശ്വശ്രൂശ്വശുരന്മാരും ഭർത്താവും അന്ന്യഗ്രാമത്തിൽ ഉള്ള ഒരു വിപ്രഭവനത്തിൽ കല്യാണത്തിനായിപ്പോയി, ഗൌരി മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം ലോചനയോടും മീനാക്ഷീസുന്ദരേശ്വരന്മാരോടും കൂടെ ഭർത്തൃഭവനത്തിൽ ഏകാകിനിയായി ഇരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ഭക്തപരാധീനനായ സുന്ദരേശ്വരൻ ഒരു വൃദ്ധവിപ്രന്റെ വേഷത്തിൽ അവളുടെ അടുക്കൽചെന്നു അല്ലയോ! കല്യാണി! ഇനിക്കു ഭിക്ഷതരികയെന്നു യാചിച്ചു.

ഗൌരിയതുകേട്ടു തലപൊക്കിനോക്കിയപ്പോൾ, കാണപ്പെട്ട ഭസ്മരുദ്രാക്ഷാഭരണനും ഭസ്മോദ്ധൂളിതാംഗനും കുണ്ഡലധാരിയും ഉജ്വലൽബ്രഹ്മതേജോനിധിയും എൺപതിലധികം വയസ്സു തോന്നിക്കുന്നവനും ആയ വൃദ്ധബ്രാഹ്മണന്റെ പാദപത്മത്തിൽ വീണു വന്ദിച്ചുകൊണ്ടു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ! പൂജ്യനായമഹർഷിശ്രേഷ്ഠ! എന്റെ ഭർത്താവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരും ഗൃഹത്തിന്റെ മുറികൾ എല്ലാം പൂട്ടിയുംകൊണ്ടു അടുത്തഗ്രാമത്തിൽ ഒരു കല്യാണത്തിനു പോയിരിക്കുന്നു. അരിയും നെല്ലും ഒന്നും വെളിയിൽ എടുത്തു അല്പംപോലും ഇല്ല. ഞാൻ എന്തു ചെയ്യേണ്ടു.

ഭിക്ഷുഅതുകേട്ടു ബ്രാഹ്മണകന്യകയോടു, അല്ലയോ സുശീലേ! മഠത്തിന്റെ കതകുതുറന്നുകിടക്കുകയാണ്. നീ ചെന്നുനോക്കുക. പുത്തൻകലത്തിൽ പരിപ്പും പഴയരിയും നെയ്യും കറിസാമാനങ്ങളുമെല്ലാം ഉണ്ടു. നീ അതെടുത്തു അതിവേഗത്തിൽ ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കി ഇനിക്കു തരണം. ഞാൻ വിശന്നുകൊണ്ടു ഏറ്റവും പരവശനായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു യാതൊരു ഒഴികഴിവുകളും എന്നോടുപറയരുതു. വിശപ്പുമൂലം പരവശനായിവന്നു ഭക്ഷണം യാചിക്കുന്നവനു വല്ലനിവൃത്തിയും ഉണ്ടെങ്കിൽ ഭക്ഷണംകൊടുക്കുന്നതില്പരം പുണ്യമായ സൽപ്രവൃത്തിയും ഏതുവിധത്തിലും ഇച്ഛാഭംഗത്തോടുകൂടെ നിവൃത്തിയുള്ളപ്പോൾ മടക്കി അയക്കുന്നതില്പരം വലുതായ ഒരു പാപപ്രവൃത്തിയും ലോകത്തിൽ യാതൊന്നുംതന്നെയില്ല.

ഗൌരി അതുകേട്ടു അങ്ങനെ ആവട്ടെ എന്നുസമ്മതിച്ചു അതിവേഗത്തിൽ അവിടെനിന്നു എഴുന്നേറ്റു പോയിനോക്കിയപ്പോൾ ഭിക്ഷുപറഞ്ഞ ഇപ്രകാരം പുരമുറിതുറന്നു കിടക്കുന്നതും മുറിക്കകത്തു ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കുന്നതിനു വേണ്ട സാമാനങ്ങൾ എല്ലാം ഒരുക്കിവച്ചിരിക്കുന്നതും കണ്ടു ഇതില്പരമില്ലാതെ അത്ഭുതപ്പെടുകയും സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം അവൾ അരിയുംസാമാനങ്ങളും എല്ലാം എടുത്തു പാചകശാലയിൽ കൊണ്ടുപോയി ചോറുംകറികളും പലഹാരങ്ങളും മറ്റും തയ്യാറാക്കി കൊണ്ടുവന്നു വളരെ ഭക്തിയോടുകൂടെ കദളിയിലയിൽ വിളമ്പികൊടുത്തു. വൃദ്ധബ്രാഹ്മണൻ അ

ഉണ്ടായിട്ട് പുത്രജന്മം ഉണ്ടായി. അതേവരെയും വൃദ്ധനായിരുന്ന ആ ബ്രാഹ്മണൻ ശ്രൂയമാനമാതാവിന്റെ കഴിഞ്ഞതിനുശേഷംമുതൽ പതിനാറുവയസ്സു പ്രായംവരുന്ന അതിസുന്ദരാകാരനായ ഒരു യുവാവായിത്തീൎന്നു. അപ്പോൾമുതൽ തങ്ങൾ തമ്മിൽ തന്റെ ഭാൎയ്യയോടുംകൂടെ ഒരു രഹസ്യസ്ഥലത്തിൽ വസിക്കുന്നതിൽ വെച്ച് വല്ല അപവാദത്തിനും സംഗതിയുണ്ടാകുമോ എന്നുള്ള ഭയം ശേഷിക്കയായി. ഈ അവസരത്തിൽ കൊള്ളിയാൻ വീണതുപോലെ അതിവേഗത്തിൽ ആ വിപ്രകന്യകയുടെ ശ്വശ്രൂ അവിടെയായി വാതുക്കൽവന്നു നിന്നുകൊണ്ട്, കതകു തുറക്കുവാൻ പറഞ്ഞു.

ശ്വശ്രൂവിന്റെ വിളി ഏതൊരു ക്ഷണത്തിൽ കേട്ടുവോ അപ്പോൾതന്നെ വിപ്രകന്യക ജീവച്ഛവം ആയി. വളരെ വളരെ പണിപ്പെട്ടിട്ടും അവൾക്കു വിളികേൾക്കുന്നതിനു സാധിച്ചില്ല. വ്യസനംകൊണ്ടും, ഭയംകൊണ്ടും സംഭ്രമംകൊണ്ടും അവൾ തളൎന്നുപോയി. പിന്നെ അധികം വിളിച്ചിട്ടും പ്രത്യുത്തരംപോലും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ദ്വേഷ്യവും കഠിനമായ സംശയവും ആയ ശ്വശ്രൂവിന്റെ കോപം ജ്വലിച്ചു. അവൾ കാൽകൊണ്ടു കതകു ചവിട്ടിത്തുറന്നുകൊണ്ടു് കടന്നു. അതേവരെയും തങ്ങൾക്കു അനുകൂലയായി നിന്നിരുന്ന ആ തരുണാവിപ്പാർ ശ്വശ്രൂ അകത്തേക്കു കടന്ന ക്ഷണംതന്നെ അതിതേജസ്വിയായ ഒരു കുട്ടിയുടെ വടിവു ധരിച്ചു തല്പത്തിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു കയ്യും കാലും കുടഞ്ഞു കളിക്കയും മന്ദസ്മിതംവിടൎത്തിക്കൊണ്ടുപോലും കണ്ടു പിടിക്കുന്നതിനാകാത്ത പരമാശ്ചൎയ്യം പാണിതലംകൊണ്ടു ഗ്രസിച്ചു മുഖാംബുജത്തിൽ ചേൎത്തു പാടിക്കയും ചെയ്തു തുടങ്ങി.

ശ്വശ്രൂ കുട്ടിയെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയുംകൊണ്ടു ഗൌരിയോടു എടി മൂഢേ! ദുഷ്ടേ! ഈ കുട്ടിയേതു്? എന്നു ചോദിച്ചു.

ഗൌരി ഞങ്ങളോടുകൂടെ, ശ്രീദേവിയെന്നപേരോടുകൂടിയ ഒരു വിപ്രപത്നി ഈ കുട്ടിയെ ഇവിടെക്കൊണ്ടുവന്നു കിടത്തി എന്നോടു് നോക്കിക്കൊള്ളണമെന്നും പറഞ്ഞു് തിരുവിനോടുകൂടെ വെളിയിൽപ്പോയി. അവളുടെ കുട്ടിയാണെന്നുതോന്നുന്നു. അവൾ ഇപ്പോൾത്തന്നെ തിരിച്ചുവരും എന്നു പതുക്കെ പറഞ്ഞു.

ശ്വശ്രൂ അതുകേട്ടു, എടീ! ശഠേ! ധൂൎത്തേ! ഇതു എന്തൊരുമാതിരി ദുസ്സാമൎത്ഥ്യം ആണു്. വല്ലവരുടെയും കുട്ടിയെ ഇവിടെക്കൊണ്ടുവന്നു കിടത്തുന്നതിനു നീ എന്തിനനുവദിച്ചു? ഇതുകൊണ്ടു സ്വാതന്ത്ര്യം നിനക്കെന്തെന്നു്? വല്ലവരുടെയും കുട്ടിയെ സൂക്ഷിക്കയോ നിന്റെ പ്രവൃത്തി എന്നും മറ്റും വളരെ പരുഷമായിപ്പറയുകയും ശാസിക്കുകയും ചെയ്തുംവെച്ചു് കുട്ടിയെഎടുത്തു അവളുടെ കഴുത്തിൽകെട്ടിയിട്ടു വീട്ടിൽനിന്നും അടിച്ചുവെളിയിലാക്കി എവിടെയെങ്കിലും പൊയ്ക്കൊള്ളുക. ഒരു കാലത്തും ഇവിടെ കാലെടുത്തുവയ്ക്കരുതു്. ഇങ്ങോട്ടുവന്നാൽ അനേകം വേദനയാണെന്നും മറ്റും പലതും പിന്നെയും പിന്നെയും ക്രുദ്ധിച്ചുപറഞ്ഞു. വഴക്കടിച്ചു.

ഭർത്തൃഗൃഹത്തിൽനിന്നും കുട്ടിയോടുകൂടെ ശ്വശ്രുവിനാൽ ബഹിഷ്കൃതയായ ഗൌരി അവളുടെ പാതിവ്രത്യങ്ങളിൽ അത്യന്തം ഖിന്നയായപ്പോൾ ഇതുനല്ലസമയമെന്നോ ശിശുവിന്റെ സൌന്ദര്യവും മന്ദസ്മിതാലംകൃതവും ആയ വദനസൌന്ദര്യവിലാസങ്ങളെ ഇതില്പരമില്ലാത്ത ആനന്ദത്തോടുകൂടെ ദർശിച്ചും ശോഭിച്ചീടുന്ന മന്ദസ്മിതച്ചും അവിടെത്തന്നെ തെരുവുവീഥിയിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ അവളുടെ പാണിതലത്തിൽ ബാലനായി ക്രീഡിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഹാലാസ്യനാഥൻ ശിശുരൂപംവിട്ടു സാക്ഷാൽ പരമേശ്വരന്റെ സുന്ദരതരസ്വരൂപത്തോടുകൂടെ വൃഷഭാരൂഢനായി വിപ്രകന്യകയായ ഗൌരിയെ സാക്ഷാൽ ഗൌരിയും ആക്കി ആ സൌഭാഗ്യവതിയെ അങ്കത്തിന്റെ മടിയിൽവെച്ചുംകൊണ്ട് എല്ലാവരും കാണെത്തന്നെ ആകാശമാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടെപ്പോയി മറഞ്ഞു. കാണികൾ അതുകണ്ട് ഇതില്പരമില്ലാത്ത ആതിശയിക്കയും പരമേശ്വരീപരമേശ്വരന്മാരുടെ ദിവ്യസ്വരൂപത്തോടുകൂടെയുള്ള പ്രയാണവും നോക്കി യാതൊന്നും ചെയ്യുന്നതിനു ശക്തരാകാതെ ചിത്രത്തിൽ എഴുതിയവരെപ്പോലെനിന്നുപോകുകയും ചെയ്തു.

അല്ലയോ മഹാമഹർഷിപുംഗവന്മാരേ! ഇപ്രകാരമെല്ലാമാണ് ഹാലാസ്യനാഥന്റെ അത്ഭുതലീലാവിശേഷങ്ങൾ. മദ്ദേഹത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തിനും കരുണയ്ക്കും യാതൊരളവുമില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അത്യത്ഭുതകരവും മഹിമയും ആയ ഈ ഇരുപത്തിമൂന്നാമത്തെ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കയും ചെയ്യുന്നവർ എല്ലാസൌഖ്യങ്ങളും ലഭിക്കയും ഒടുക്കം ശമിക്കയും ചെയ്യും.

൨൩-ാം അദ്ധ്യായം ഇരുപത്തിമൂന്നാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

ശങ്കരസംഹിതായാം.

൨൪-ാം അദ്ധ്യായം.

ദേവൻ വ്യത്യസ്തനൃത്തം ചെയ്ത

ഇരുപത്തിനാലാമത്തെ ലീല.



അല്ലയോ മുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഇനി നിങ്ങൾ സുന്ദരേശ്വരൻ വ്യത്യസ്തതാണ്ഡവം ചെയ്ത ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! ഈ ലീല ശ്രുതമാത്രത്താൽ തന്നെ സകല കാമങ്ങളെയും നൽകുന്നതാ

ന്ന് എന്നിങ്ങനെ ഭത്സിച്ചിട്ടു താപസമൌലിയായ കംസോദ്ഭവൻ താഴെ വരുമാറു വീണ്ടും കഥയാരംഭിച്ചു.

കേരളീയമണിയായ വിക്രമപാണ്ഡ്യനൃപൻ ശിവലോകം പ്രാപിച്ചതിന്റെശേഷം സകലഗുണങ്ങൾക്കും ഇരിപ്പിടമായ രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ രാജ്യഭാരം കയ്യേറ്റു. അദ്ദേഹം ചതുർവിധോപായങ്ങളെക്കൊണ്ടും പിതാവിനെക്കാൾ അത്യധികമായ ശക്തിവൈഭവത്തോടുകൂടെ രാജ്യഭരണം നടത്തിവന്നു. സർവ്വവിദ്യകളും അറുപത്തിനാലുകലകളും അദ്ദേഹത്തിനു സ്വാധീനമായിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണഭക്തിയും ആചാര്യന്മാരായവിനയങ്ങളും, പരമശിവഭക്തിയും യശോധൈര്യവീര്യങ്ങളും, രാജശേഖര പാണ്ഡ്യനെപ്പോലെ മറെറാരുത്തനും ഇല്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും പരമശിവനിഷ്ടകേളിവിലാസങ്ങൾകൊണ്ടു ശിവനടനമാത്രം അവർ അഭ്യസിച്ചില്ല. പാണ്ഡ്യസാർവ്വഭൌമനായ രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ സർവ്വവിദ്യാവിശാരദൻ എന്നും സകലകലാവല്ലഭൻ എന്നും ഉള്ള പ്രസിദ്ധി ലോകമെങ്ങും പരന്നു. ഇതിനെ ജംബൂനാഥകെന്നും ചോളഭൂപാലകനായ കരികാലഭൂപൻകേട്ട് തനിക്കും എല്ലാ വിദ്യകളും കലകളും അഭ്യസിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു കാലതാമസമെന്യേ സർവ്വവും അഭ്യസിച്ചു. ചോളാധിപനായ കരികാലഭൂപന നർത്തനവും വശമായിരുന്നു. രാജശേഖരപാണ്ഡ്യന് നൃത്തം വശമില്ലെന്നുള്ള വിവരം അദ്ദേഹത്തിനു അറിയാനും ഇടയില്ലായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ സർവ്വവിദ്യാവിശാരദന്മാരും സകലകലാവല്ലഭന്മാരുമായ പാണ്ഡ്യചോളാധിപന്മാർ പ്രജാപരിപാലനവും നടത്തി സസുഖം വസിക്കുന്നകാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ ഒരു വിദ്വാൻ ചോളരാജധാനിയിൽ ചെന്നിരുന്നു. ആ വിദ്വാനും ചോളഭൂപാലകനുംകൂടി അന്യോന്യം അനവധിവിദ്യാപരീക്ഷകൾ നടത്തുകയും ബുദ്ധിമാനായ ആ വിദ്വച്ഛിരോമണിക്കു അനവധിധനം സമ്മാനമായി നൽകുകയും ചെയ്തു.

ചോളഭൂപന്റെ സമ്മാനമായിട്ടു കിട്ടിയ അവസാനമില്ലാത്തദ്രവ്യവും ചുമപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആ വിദ്വാൻ അനന്തരം വിക്രമപാണ്ഡ്യസന്നിധാനത്തിൽ പോയി അദ്ദേഹവുമായും പലവിദ്യാ പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തി. ആ വിദ്വാൻ ഒടുവിൽ പാണ്ഡ്യനൃപനെ ഏറ്റവും പ്രശംസിച്ചുംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ നോക്കി അല്ലയോ സാർവ്വഭൌമനായ പാണ്ഡ്യരാജേന്ദ്രാ; ഭവാൻ സകലകലാവല്ലഭൻ തന്നെ. ഭവാനെപ്പോലെ സമ്പത്തും കീർത്തിയും മററാക്കും ഇല്ല. മഹാപ്രഭുവായ ഭവാനെ എല്ലാ ജനങ്ങളും സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഭവാന് ഐശ്വര്യംകൊണ്ട് രാജരാജനോടും പ്രതാപംകൊണ്ട് ആദിത്യനോടും തുല്യനാണെങ്കിലും ചോളാധിപനായ കരികാലനെപ്പോലെ ഭവാന്നു എല്ലാകലകളും അറിയാൻ പാടില്ല. ഞാൻ ചോളരാജ്യത്തിൽപോയി കരികാലനെക്കണ്ടു അവന് നൃത്തവിദ്യകൂടി അറിയാം. താണ്ഡവസമർത്ഥനായ അവന്റെ നൃത്തം കണ്ടാൽ സാക്ഷാൽ നടേശമൂർത്തിയായ പരമശിവനാണ് ഭ്രമിച്ചുപോകും. നിനക്കാ നൃത്തവിദ്യ വശമില്ലെന്നു എല്ലാ

ഷത്തം പറയുന്നു. നൃത്തവിദ്യ നിന്നെക്കൊണ്ടു പഠിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നാണ് കരികാലന്റെ അഭിപ്രായം എന്നുപറഞ്ഞു.

രാജശേഖരൻ അതുകേട്ട് അത്യന്തം ലജ്ജയോടുകൂടെ, ഭരതത്തെക്കുറിച്ച് അറിവുണ്ടെന്നല്ലാതെ എല്ലാം മറന്നവനായി ലോകത്തിൽ അങ്ങനെയില്ലല്ലോ എന്നിങ്ങനെ അനുഗ്രഹമുള്ളവനായ അവൻ സമ്പ്രദായത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ട് ഒന്നും മിണ്ടാതെ കാൽകൊണ്ട് ഭൂമിയിൽ വരച്ചുംകൊണ്ട് കണ്ണീരോടുകൂടിയും നിന്നു. അനന്തരം അദ്ദേഹം കരികാലനായ, അവിടുന്ന് വിരതിരിഞ്ഞ അനവധി ആഭരണങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളും സമ്മാനം നല്കിപ്പറഞ്ഞയച്ചു.

അതിന്റെ ശേഷം രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ സ്വയമേവ നൃത്തവിദ്യ അഭ്യസിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് വലതുകാൽ പൊക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു നൃത്താഭ്യാസം ആരംഭിച്ചു. ഇങ്ങനെ കുറെ ദിവസം നൃത്താഭ്യാസം ചെയ്തപ്പോൾ പരമശിവങ്കലുണ്ടായ രാജശേഖരപാണ്ഡ്യന്റെ ഏകാഗ്രതയിൽ താഴെ പറയുന്ന ചില വിചാരങ്ങൾ ഉദിച്ചു. അതായതു, നടേശമൂർത്തിയായ പരമശിവന്റെ നൃത്തവിദ്യയെ ഇനിക്ക ചെയ്യാമോ? ചോളനൃപനോ ഇതിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതുപഠിക്കാതെ കഴിയുകയും ഇല്ല. ഒരുകാൽ പൊക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് അല്പദിവസമായിട്ടു നൃത്തം ചെയ്യുകയിൽ തന്നെ ഇനിക്ക ഉണ്ടാകില്ലാത്ത വിഷമങ്ങളും പ്രയാസങ്ങളും തോന്നുന്നു. അപ്പോൾ അനവധി നാളായിട്ടു താണ്ഡവത്തെ കഴിയ്ക്കയായി മുട്ടാതെ നടത്തിക്കൊണ്ടു വരുന്ന പരമശിവന് എത്ര ക്ഷീണവും അസഹ്യവും ദുഃഖവും ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഹാലാസ്യവാസസന്നിധിയിൽ ക്ലേശരഹിതനായ അദ്ദേഹത്തിന് നൃത്തംകൊണ്ടു യാതൊരു ക്ലേശവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നും മറ്റും അറിയുന്നു.

രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ ഇങ്ങനെയുള്ള വിചാരങ്ങളോടുകൂടെ ശൈവവ്യാപാരനായി നൃത്താഭ്യാസം ചെയ്തുവരുന്ന കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ ഒരു ശിവരാത്രിദിവസം അർദ്ധരാത്രി ആയപ്പോൾ പതഞ്ജലിയുടെ അപേക്ഷയാൽ സ്വാമി പരമശിവൻ രജതസഭയിൽ വെച്ചു നടത്തുന്ന താണ്ഡവം കണ്ടുതൊഴുതിട്ടു രാജി. അവിടെവെച്ച് അനേകായിരം ഋഷിപുംഗവന്മാരും ദേവന്മാരും അനവധി സ്തോത്രങ്ങളും പാടിയും നടരാജമൂർത്തിയായ നടേശനെ പ്രസാദിപ്പിച്ചിട്ട് ഭഗവൽസന്നിധാനത്തിൽ ഇടതു നൃത്തം കണ്ടുതൊഴുതുകൊണ്ടു വസിച്ചു. അപ്പോൾ, നടിക്കുന്നതു ചെയ്യുമ്പോൾ തോന്നിയിട്ടുള്ള പ്രയാസങ്ങളും ദുഃഖവും ഓർമ്മവന്നു മനസ്സിൽ കരുണയോടും അവ ഭഗവത്പാദങ്ങളിൽ അപാരമായ ഭക്തിവിശ്വാസങ്ങളോടുകൂടിയ ശിവഭക്തനായ രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ ഭഗവാനെ നോക്കി തൊഴുകൈയോടുകൂടി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ ഭഗവാനേ! പരമാനന്ദതാണ്ഡവമൂർത്തേ! പലവിധനൃത്തങ്ങളും മറ്റുകളും ചെയ്യുന്നതിൽ അതിവിദഗ്ദ്ധനായിട്ടു

ജഗന്നാഥാ! അങ്ങ് നടരാജമൂർത്തിയായി വളരെ സമയമായിട്ടു ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു നർത്തനം ചെയ്യുന്ന ഈ ഇടത്തുകാൽ ഊന്നിനിന്നു കൊണ്ടു ഇനി വലത്തേകാൽപൊക്കിനർത്തനം ചെയ്യുക. ഒരേകാൽ ഊന്നിയുംകൊണ്ട് മറ്റേക്കാൽ പൊക്കി വളരെനേരം നൃത്തം ചെയ്യുന്നതുപോലെ ശ്രമകരവും ദുഃഖകാരണവും ആയ പ്രവൃത്തി മറ്റൊന്നുംതന്നെയില്ല. ഇതു ഞാൻ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്". അതുകൊണ്ടു നിന്തിരുവടി ഇപ്പോൾ പൊക്കിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന കാൽ ഊന്നി മറ്റേകാൽ പൊക്കിനർത്തനംചെയ്യാതെ ഇപ്പോൾ പൊക്കിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന കാൽതന്നെ ഇനിയും പൊക്കിപ്പിടിച്ചുംകൊണ്ടു നർത്തനം ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ ഞാൻ ഈ വാളുകൊണ്ടു എന്റെകഴുത്തുവെട്ടി അങ്ങയുടെ മുമ്പിൽ മരിക്കുന്നുണ്ട്. രാജാവു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു ഉറയിൽനിന്നും വാളൂരിപ്പിടിച്ചു അല്പംപോലും ശരീരസ്പർശം ഇല്ലാതെ കണ്ഠബന്ധനം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയതിനെ പതഞ്ജലിയുടെയും വ്യാഘ്രപാദന്റെയും അപേക്ഷപ്രകാരം ചിദംബരസ്ഥാനത്തിൽ താണ്ഡവം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരൻ ആശ്രിതവത്സലനായ ആ രാജശേഖരന്റെ അഭിപ്രായം മനസ്സിലാക്കിയും കൊണ്ടു ഇടത്തുകാൽ ഊന്നി ഉദ്ധൃതദക്ഷിണപാദനായി അതിരമ്യവും അത്ഭുതവും ആയ നൃത്യസ്ഥ താണ്ഡവമാരംഭിച്ചു. ഉടൻതന്നെ വിണ്ണുലകിലുള്ള സർവദേവന്മാരും ആനന്ദമുള്ളവരാകുകയും അപ്സരസ്ത്രീകൾ നൃത്തഗാനങ്ങൾ ചെയ്യുകയും കല്പകപുഷ്പങ്ങൾ വർഷിച്ചു പരമശിവനെ മൂടുകയും പരമാനന്ദത്തോടെ ദേവർഷികൾ വേദഘോഷം തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

രാജശേഖരപാണ്ഡ്യനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രിസത്തമന്മാരും മധുരാപുരവാസികളായ എല്ലാ ആളുകളും ശിവരാത്രിപ്രമാണിച്ചു അന്യദിക്കുകളിൽ നിന്നും വന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള പൗരന്മാരെല്ലാം ഒന്നുപോലെ താണ്ഡവമൂർത്തിയായ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ അത്യത്ഭുതകരവും ഹൃദയാകർഷകവും മനോമാലിന്യനാശകരവും ഭക്തിസംവർദ്ധകവും സർവപാപഹരവും, സർവസമ്പൽസമൃദ്ധിദായകവും, ആയ നൃത്യസ്ഥതാണ്ഡവം കണ്ട് ചിലർ ഭക്തിപൂർവം സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്യുകയും, ചിലർ പൂജിക്കുകയും മറ്റുചിലർ സ്തുതിക്കുകയും വേറെചിലർ ധ്യാനിക്കുകയും, അന്യന്മാർ നർത്തനം ചെയ്യുകയും മറ്റുചിലർ പഞ്ചാക്ഷരം ജപിക്കുകയും വേറെചിലർ ആനന്ദപാരവശ്യംകൊണ്ടു സ്തബ്ധന്മാരാകുകയും ചിലർ ആനന്ദാശ്രുക്കൾ പൊഴിക്കുകയും ചിലർ രോമാഞ്ചമണിഞ്ഞവരായി പരമാനന്ദമനുഭവിക്കുകയും മറ്റുചിലർ ഭക്തിയിൽ മുഴുകി പരവശരാവുകയും ചിലർ ജയജയാരവം മുഴക്കുകയും മറ്റുചിലർ സംസാരബന്ധം നീക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തു.

പരമശിവന്റെ നൃത്യസ്ഥനർത്തനംകണ്ട് ദേവന്മാരും, മനുഷ്യരും, മഹർഷിമാരും പ്രാപിച്ച അവസ്ഥയെപ്പറ്റി ആയിരം നാവുള്ള അനന്തനെക്കൊണ്ടുപോലും പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഭക്ത്യഗ്രഗണ്യനായ

രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ ജഗദംബാപതിയായ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നിപ്രകാരം സ്തുതിച്ചു.

പരിപൂർണ്ണപരാനന്ദ സത്യജ്ഞാനാദ്വയാത്മകം
ഭജാമി സുന്ദരേശാനം മഹാദ്ഭുതതാണ്ഡവം. (൧)

ശ്രീമൽപഞ്ചാക്ഷരമയം പഞ്ചകൃത്യൈകകാരണം
ഭജാമി സുന്ദരേശാനം മഹാദ്ഭുതതാണ്ഡവം. (൨)

വിശ്വാധികം വിശ്വരൂപം വിശ്വാത്മാനം പരാൽപരം
ഭജാമി സുന്ദരേശാനം മഹാദ്ഭുതതാണ്ഡവം. (൩)

യോഗാഭ്യാസരതൈസ്സദ്ഭിസ്സദാധ്യേയം സ്വസിദ്ധിദം
ഭജാമി സുന്ദരേശാനം മഹാദ്ഭുതതാണ്ഡവം. (൪)

ഭക്താപൽഭഞ്ജനാപരം ഭക്തിഗമ്യം ഭവാപഹം
ഭജാമി സുന്ദരേശാനം മഹാദ്ഭുതതാണ്ഡവം. (൫)

ഭോഗമോക്ഷപ്രദം പുംസാം മഗാമരേന്ദ്രവിഷ്ടുതം
ഭജാമി സുന്ദരേശാനം മഹാദ്ഭുതതാണ്ഡവം. (൬)

ചരാചരാന്തരഗതം സൂക്ഷ്മം സോമസൂര്യാഗ്നിലോചനം
ഭജാമി സുന്ദരേശാനം മഹാദ്ഭുതതാണ്ഡവം. (൭)

ഷട്ത്രിംശൽതത്ത്വസോപാന മഹാപ്രാസാദമധ്യഗം
ഭജാമി സുന്ദരേശാനം മഹാദ്ഭുതതാണ്ഡവം. (൮)

കാലാതീതം കാലകാലം കലാധരകലാധരം
ഭജാമി സുന്ദരേശാനം മഹാദ്ഭുതതാണ്ഡവം. (൯)

സൂക്ഷ്മപഞ്ചാക്ഷരീഭൂത പ്രണവാകാരമധ്യഗം
ഭജാമി സുന്ദരേശാനം മഹാദ്ഭുതതാണ്ഡവം. (൧൦)

നിവൃത്ത്യാദികലാതീതം നിത്യം നിഷ്കളനിഷ്കളം
ഭജാമി സുന്ദരേശാനം മഹാദ്ഭുതതാണ്ഡവം. (൧൧)

സവിതൃമണ്ഡലമദ്ധ്യസ്ഥം സർവ്വപാപൗഘനാശനം
ഭജാമി പൃഥ്വീശാനം മഹാദ്ഭുതതാണ്ഡവം. (൧൨)

വിതാനസംഭവൈവിദ്യുദൈശ്ചിരഞ്ചിതേ
വിദ്യാവിശേഷോച്ഛിതപാദപത്മ!

ഹർ

ഹാലാസ്യനാഥനമൊസ്തുതുഭ്യം
ശ്രീസുന്ദരേശാത്ഭുതതാണ്ഡവേശ! (൧൨)

മഹാതാണ്ഡവപണ്ഡിതനായ സുന്ദരേശനെ രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ ഭക്തിപാരവശ്യത്തോടുകൂടെ പിന്നെയും പിന്നെയും ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചിട്ടു വീണ്ടും വീണ്ടും നമസ്കരിക്കയും, ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി! ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി! എന്നിങ്ങനെ തന്നെത്താൻ പറയുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ ഭക്താർത്തിഭഞ്ജനനും ആശ്രിതവത്സലനും ആയ ഭഗവാനോട്, അല്ലയോ നടേശ! അങ്ങ് അങ്ങയുടെ സുന്ദരമായ വാമപാദത്തെ കനത്തോടെ പൊങ്ങിച്ചുകൊണ്ട് ഭൂമിതലത്തിലെ ശ്മശാനാദി ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ നർത്തനംചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇടത്തേക്കാൽ പൊക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വ്യത്യസ്തനൃത്തം ഒരെടത്തും ചെയ്യുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് മഹാത്ഭുതകരവും, അത്യന്തമോഹനവും ദർശനമാത്രത്താൽ തന്നെ സർവ്വപാപവിനാശകരവും ആയ ഈ വ്യത്യസ്തനൃത്തത്തെ ലോകാനുഗ്രഹത്തിനായെങ്കിലും എന്റെ സന്തോഷവൃദ്ധിക്കായും എല്ലാക്കാലവുംചെയ്തുകൊണ്ട് ഇവിടെ വസിക്കണമെന്ന് എനിക്കൊരു വലുതായ അപേക്ഷയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു.

രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചപ്പോൾ, അപ്രകാരം ചെയ്യാമെന്നു സമ്മതിച്ചതായി ആകാശത്തിൽനിന്നും 'ഓം, ഓം' എന്നിങ്ങനെ ഒരു ശബ്ദവും കേൾക്കയായി. രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ അതുകേട്ട്, വീണ്ടും സന്തുഷ്ടനായി താണ്ഡവമൂർത്തിയെ പിന്നെയും പിന്നെയും പലതവണയും പ്രണമിക്കയും, അത്യന്തം ഭക്തിയോടുകൂടെ ഭക്തവത്സലനും കരുണാനിധിയുമായ ഭഗവാന്റെ സ്നേഹവാത്സല്യവിശേഷത്തെപ്പററി ഏററവും ചിന്തിക്കയും രത്നവും ചന്ദനവും ഭസിതസ്നാനവും മുത്തുമാലയും വ്യത്യസ്തതാണ്ഡവമൂർത്തിയായ അദ്ദേഹത്തിന്നു പ്രദാനംചെയ്യുകയുംചെയ്തു. അന്നുമുതല്ക്കാണ് കദംബവനവാസിയായ ഹാലാസ്യനാഥന് വ്യത്യസ്തനൃത്തകർത്താവെന്നുള്ള ഒരു നാമധേയംകൂടെ ഉണ്ടായത്.

അല്ലയോ മഹർഷിപുംഗവന്മാരേ! സുന്ദരേശ്വരന്റെ അതിസുന്ദരമായ ഈ വ്യത്യസ്തതാണ്ഡവത്തെ നിത്യവും ധ്യാനിക്കുന്നവർക്ക് സർവ്വകാര്യങ്ങളും സിദ്ധിക്കയും, ദുരിതങ്ങൾ നശിക്കയുംചെയ്യും. രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ സുന്ദരേശ്വരന്റെ വ്യത്യസ്തനൃത്തംകണ്ട് അന്നത്തെപ്പകൽ ഉപവാസമായിത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി പിറേറദിവസം രാവിലെ രാജമന്ദിരത്തിൽ പോയി ശിവരാത്രി വ്രതത്തിന്റെ പാരണയുംവീട്ടി. അന്നുതുടങ്ങി അവസാനകാലംവരെയും എടവിടാതെ രാവും പകലുമെന്ന പോലെ സുന്ദരേശമൂർത്തിയുടെ ആ അത്ഭുതകരമായ വ്യത്യസ്തനൃത്തത്തെയും സ്മരിച്ചു സ്മരിച്ച് ജീവിതശേഷത്തെ നയിച്ചു. ദേഹാന്തസമയങ്ങളിലായ വിപ്രവരന്മാരെ മറന്നേകായിരം

പുരവാസികളെല്ലാം ഈ അത്ഭുതവൃത്താന്തംകേട്ടു ക്ഷേത്രത്തിൽവന്ന് പരമശിവനെ ഭക്തിസ്തുതിച്ചു സകലാഭീഷ്ടങ്ങളെയും സമ്പാദിച്ചു.

ഭൃത്യസ്വതന്ത്രപാലകനായ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ കൃപാകടാക്ഷംകൊണ്ടു ഈ കാലത്തിൽ രാജശിരോമണിയായ രാജശേഖരപാണ്ഡ്യന് ആഴിയിൽ ചന്ദ്രൻ എന്നപോലെ കലോത്തുംഗൻ എന്ന പേരോടുകൂടെ ഒരു പുത്രനും ഉണ്ടായി. രാജശേഖരൻ പുത്രസമേതം അനവധികാലം ഭൂലോകത്തെ ജയന്തനോടുകൂടെ ദേവേന്ദ്രൻ എന്നപോലെ ക്ഷേമകരമായിട്ടും പരിപാലിച്ചു.

ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ മഹിമയും പരിപാവനവും ആയ ഈ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഇഹലോകസൗഖ്യവും പരഗതിയും നിസ്സംശയവും ലഭിക്കുന്നതാണ്.

൩൦-ാം അദ്ധ്യായം ഇരുപത്തിനാലാം ലീല

സമാപ്തം.

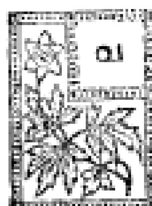
ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം

൩൧-ാം അദ്ധ്യായം.

വിപ്രപത്നീവധനിരൂപണം എന്ന

ഇരുപത്തഞ്ചാമത്തെ ലീല.



സിദ്ധാദിമഹർഷികൾ വീണ്ടും കുംഭസംഭവനെ നോക്കി അല്ലയോ അഗസ്ത്യമഹർഷേ! സുന്ദരേശ്വര വൈഭവങ്ങളെ ഇനിയും ഞങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കുക. കേൾക്കുംതോറും ഞങ്ങൾക്ക് മേല്ക്കുമേൽ കേൾക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം വർദ്ധിച്ചുതന്നെ വരുന്നു എന്നിങ്ങനെപ്പറഞ്ഞു.

അഗസ്ത്യമഹർഷി അതുകേട്ട്, പരമശിവന്റെ അതിമനോഹരങ്ങളും ദിവ്യങ്ങളും ആയ ലീലകളെ കേൾക്കുന്നതിൽ അത്യന്തം താല്പര്യത്തോടുകൂടിയവരായ നിങ്ങളെ ഇനി ഞാൻ ഹാലാസ്യനാഥനായ അദ്ദേഹം ശ്രീ

മഹാപാപിവധനിരൂപണത്തിന്നായി കൈക്കൊണ്ട ലീലയെ കേൾപ്പിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിമഹാസാധുശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ ശിവസായൂജ്യംപ്രാപിച്ചതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ കുലോത്തുംഗപാണ്ഡ്യൻ മധുരാനഗരത്തെ ഭരിച്ചുവന്നു. ദേവബ്രാഹ്മണഭക്തനും സദാചാരതല്പരനുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യഭരണം പ്രജകൾക്കു വളരെ വളരെക്ഷേമകരമായിരുന്നു. വൃദ്ധന്മാരുടെ ആജ്ഞയ്ക്കനുസരിച്ച സുന്ദരേശ്വരസേവയോടുകൂടെ രാജ്യഭരണം നടത്തിവന്ന കുലോത്തുംഗപാണ്ഡ്യൻ ആയിരം ആണ്ടോളം വിവാഹം കഴിച്ചു. ഭാര്യമാരിൽ ഓരോരുത്തക്കു അനേകമക്കൾവീതവും ഉണ്ടായി. അവരിൽവെച്ച് അഗ്രജൻ അനന്തഗുണപാണ്ഡ്യൻ ആയിരുന്നു. പിതാവായ കുലോത്തുംഗൻ പുത്രന്മാരോടുംകൂടെ രാജ്യപരിപാലനംചെയ്യുന്ന ആ കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ നവപുരത്തിൽ പാർക്കുന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയോടും മുലകുടിമാറാത്ത ഏകപുത്രനോടുംകൂടെ മധുരാപുരിയിൽ ഉള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്വശുരാലയത്തിലേക്കായി യാത്രതിരിച്ചുവരുമ്പോൾ മാർഗ്ഗശ്രമംകൊണ്ട് ക്ഷീണിതരായ അവർ വഴിമദ്ധ്യേയുള്ള ഒരു ആലിൻചുവട്ടിൽ വഴിയാത്രകൊണ്ടുണ്ടായ ക്ഷീണം തീർക്കുവാനായി കയറിയിരുന്നുകൊണ്ട് ദാഹശമനത്തിന്നായി വെള്ളം എവിടെയുണ്ടെന്നന്വേഷിച്ചപ്പോൾ കുറെഅകലത്തിൽ ഒരു തടാകം കാണുകയാൽ ആ ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠൻ പത്നിയോട് പുത്രനേയുംവെച്ചുകൊണ്ട് അവിടെ ഇരിക്കാൻ പറഞ്ഞിട്ട് പാത്രവും കൊണ്ടുവരാനായി അദ്ദേഹം അതിവേഗത്തിൽ തടാകംനോക്കിപ്പോയി.

കുഞ്ഞിനേയുംവെച്ചുകൊണ്ട് ആ ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീ ആൽച്ചുവട്ടിലും ഇരുന്നു. മുമ്പൊരിക്കൽ ഒരു കാട്ടാളൻ ആ ആലിന്മുകളിൽ ഇരുന്ന ഒരു പക്ഷിയെ വധിക്കുന്നതിന്നായി ഒരു അസ്ത്രം പ്രയോഗിച്ചതു ലക്ഷ്യംതെറ്റിപ്പോകയാൽ ഒരു ശാഖാഗ്രത്തിൽ തച്ചുകേറിയതു ഈ അവസരത്തിൽ അഗ്രമുകളിൽത്തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നതായിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണൻ വെള്ളംകൊണ്ടുവരാനായിപ്പോയി കുറെകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതേവരെയും ഇലയിൽകൊരുത്തുതൂങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന ആ നിശിതവിശിഖം കാറ്റടിക്കുകയാൽ ഇലയിൽനിന്നുംപറിഞ്ഞ് അധോമുഖമായി വീഴുകയും, ആ അസ്ത്രംതൂങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നതിന്നേരെ താഴത്തു കുട്ടിയേയും കളിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അന്തർജ്ജനസ്ത്രീയുടെ കണ്ഠത്തിൽ തറച്ചുകൊണ്ട് അവൾ ധർമ്മരാജാലയംപ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഭർത്താവായ അന്തണശ്രേഷ്ഠൻ ജലവുംകൊണ്ടുവന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ഭാര്യ ചത്തു മരിച്ചുകിടക്കുന്നു. അനാഥയായകുട്ടി നിലവിളിക്കുകയുന്നു. സാധുവായ വിപ്രൻ അതുകണ്ട് ഇതിനുമുമ്പില്ലാത്ത വ്യസനത്തോടുകൂടെ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചുതുടങ്ങി. പരലോകപ്രാപ്തയായ ആ തരുണീരത്നത്തിന്റെ വിലതീരാത്തതായ പലപല സൽഗുണങ്ങളേയും സൌന്ദര്യവിലാസത്തേയും മാതൃഹീനനായ ശിശുവിനെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള ദുർഘടങ്ങളേ

യും മററുംപോരാതിന്നതാൻ പറയുകയും വിലപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുംഅതിസൌന്ദൎയ്യവതിയായ ഒരു ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീരത്നം മൃതശരീരയായികിടക്കുന്നതും മുലകുടിമാറാത്ത ഒരു കുട്ടി ഇതെല്ലാം കണ്ടു എന്തെന്നറിയാതെസംഭ്രമിക്കുന്നതും കൊണ്ടുകൂടിചേൎന്നാൽ എത്രയും കഠിനഹൃദയന്റെ മനസ്സുംവെണ്ണപോലെ ഉരുകിപ്പോകും. ഭാൎയ്യയുടെ ഗുണഗണങ്ങളെപ്പററി വീണ്ടുംവീണ്ടും സ്മരിക്കയും വിലപിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടു അതിശോകാഗ്നിയിൽ ആ വിപ്രൻ ഒരുനേരംകൊണ്ട് മൂൎച്ഛയോടുകൂടെ നിശ്ചേഷ്ടനായി. അല്പംകഴിഞ്ഞപ്പോൾ പ്രജ്ഞയുണ്ടായി നാലുപാടും ആൎത്തിയോടുകൂടെ നോക്കിയപ്പോൾ പക്ഷ്യന്വേഷണതല്പരനായ ഒരു കാട്ടാളൻ ഒരു ദിക്കിൽകൂടെ ഓടിപ്പോകുന്നതു ആ വിപ്രൻകണ്ടു, ഉന്മത്തനെപ്പോലെ ഓടിച്ചെന്നു് അവന്റെ കഴുത്തുപുറമെ പിടികൂടിയുംകൊണ്ടു്, എടാദുഷ്ട! ദുൎമ്മതേ! കാട്ടാളാധമ! നീ എന്റെ ഭാൎയ്യയെ എന്തിനു് കൊന്നു? നീ മനുഷ്യമാംസഭോജിയാണോ? എന്നിങ്ങനെ പലതുംപറഞ്ഞു് ഭത്സിച്ചുകൊണ്ടു് അവനെ അങ്ങുമിങ്ങും ഉന്തിത്തള്ളി.

അവിചാരിതമായിട്ടുണ്ടായ ഈ സംഭവങ്ങൾകൊണ്ടു് അത്യന്തം വിസ്മയനായകാട്ടാളൻ അയ്യോ വിപ്രോത്തമ! അങ്ങ് കോപിക്കരുതേ! ഞാൻ അങ്ങേഭാൎയ്യയെ കണ്ടിട്ടില്ല;കേട്ടിട്ടുമില്ല. നിരപരാധിയായ ഒരു ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയെ ഞാൻ എന്തിനുവേണ്ടികൊല്ലുന്നു. അവിടത്തെ ഭാൎയ്യയെഞാൻ കൊന്നിട്ടില്ല. അങ്ങനെ അവിടുന്നശങ്കിക്കരുതു്. അവിടത്തെ ഭാൎയ്യയുടെ മരണഹേതുവിനെപ്പററി അവിടുന്നു വഴിപോലെ അന്വേഷിച്ചോ? അന്വേഷിക്കാതെ എന്നെയുംമേൽകുററംചുമത്തുന്നതു് ശരിയല്ലെന്നുംമററും പല സമാധാനങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടും ബ്രാഹ്മണൻ കേൾക്കാതെ കാട്ടാളനേയും പിടിച്ചു് കുട്ടിയേയും എടുത്തുംകൊണ്ടു് രാജമന്ദിരത്തിലേക്കു തിരിച്ചു. അവിടെച്ചെന്നു് ബ്രാഹ്മണകുട്ടിയോടുകൂടെ വളരെ ഉച്ചത്തിൽ നിലവിളിച്ചു. മന്ത്രിമാർ അതുകേട്ടു് കാൎയ്യമെന്തെന്നു ചോദിച്ചു. ബ്രാഹ്മണൻ അതുകേട്ടു മാറത്തടിച്ചുനിലവിളിച്ചുംകൊണ്ടു് ഈകാട്ടാളൻ എന്റെ ഭാൎയ്യയെകൊന്നു് എന്നെയും ഈ മുലകുടിമാറാത്ത കുട്ടിയേയും അനാഥരാക്കിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്നെന്നുപറഞ്ഞു. കേട്ടവരെല്ലാം കഷ്ടമെന്നുതന്നെ ഘോഷിച്ചു.

മന്ത്രിമാർ ഉടൻ വിവരം രാജാവിനെ അറിയിച്ചു. അദ്ദേഹം അതിവേഗത്തിൽ വെളിയിലിറങ്ങിവന്നു് ദുഃഖസന്താപിതനും ബാലനോടുകൂടിയവനും, ഭാൎയ്യാമരണംകൊണ്ടു് തലതല്ലിപ്പിടിച്ചു നിലവിളിക്കുന്നവനും ആയ ആ ബ്രാഹ്മണനെക്കണ്ടു്, അത്യന്തം അനുതാപത്തോടുകൂടെ, അല്ലയോ ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠ! അങ്ങുവ്യസനിക്കരുതേ! വ്യസനത്തിനുള്ള കാരണം എന്തെന്നു അറിയുന്നുവോ ഞാൻ അതിനു പരിഹാരമുണ്ടാക്കിത്തരാം. വ്യസനകാൎയ്യമെന്തെന്നും ഈ കാട്ടാളൻ അപരാധമെന്തെന്നും പറയുകയെന്നു ബ്രാഹ്മണനോടുപറഞ്ഞു.

ബ്രാഹ്മണൻ അതുകേട്ടു്, വേടന്റെ നേരെ കയ്യുചൂണ്ടിയുംകൊണ്ടു്,

ഈ കാട്ടാളൻ എന്റെ ഭാൎയ്യയെ എയ്തുകൊന്നു. അവളിതാണ് കണ്ടാലും! എന്നു പറഞ്ഞു.

ഉടനെ വേടൻ, അയ്യോ, പൊന്നുതമ്പുരാനേ! ഇദ്ദേഹം സത്യമറിയാതെ പറയുകയാണ്. തിരുമേനികൂടെ അതിനെ വിശ്വസിക്കരുതു. ഞാൻ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ബ്രാഹ്മണിയെ കൊന്നിട്ടില്ല. ഇതു സത്യമാണെ എന്നുവളരെ താണുവീണുപറഞ്ഞു.

രാജാവുടനെ ചില നല്ലവാക്കുകൾ വീണ്ടും പറഞ്ഞ് ബ്രാഹ്മണന്റെ ശോകത്തെ ഏറെ അടക്കീട്ട് വേടനെനോക്കി, എടോ കാട്ടാളാധമ! നീ കളവുപറയുന്നോ? കള്ളം പറഞ്ഞാൽ നിന്നെഞാൻവധിക്കും. സത്യംപറഞ്ഞാൽ നിന്നെ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളാം. അതുകൊണ്ടു സത്യംപറഞ്ഞേക്കുക. അതാണു നിനക്കുനല്ലതു എന്നിങ്ങനെ വളരെ ഗാംഭീൎയ്യസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

വേടൻ അതുകേട്ടു ഭയത്തിലും ഏററവും ഭയത്തോടുകൂടെ നിലവിളിച്ചുംകൊണ്ടു, അല്ലയോ പൊന്നുതമ്പുരാനേ! തിരുവടി അടിയനെ രക്ഷിക്കണം. അടിയൻ ഒരിക്കലും ഇതുചെയ്തിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു സത്യമാണ്. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടെങ്കിലും ആലോചിച്ചുവേണമേ കല്പിക്കാൻ എന്നു പറഞ്ഞു.

രാജാവിനു വേടന്റെ വാക്കുകളെക്കേട്ടതിൽ പലസംശയങ്ങളും ഉണ്ടായി. അനന്തരം അദ്ദേഹം, ബ്രാഹ്മണനോടു ഇങ്ങനെപറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠ! ഈ കാട്ടാളൻ കുററംഏല്ക്കുന്നില്ല. ഇവൻ ബ്രാഹ്മണിയെ കൊല്ലുന്നതുകണ്ടതായി അന്യസാക്ഷികളും ഇല്ല. അന്യതെളിവും ഗൂഢവിചാരണയും കൂടാതെ ഉടനടി ഇവനെ ഈ വിഷയത്തിൽ എങ്ങനെശിക്ഷിക്കും. അതുകൊണ്ട് കൃത്യത്തെപ്പററി അന്വേഷിച്ചിട്ട് ഇവനെ ശിക്ഷിക്കാം. അങ്ങ് മൃതശരീരം കൊണ്ടുപോയി ദഹിപ്പിക്കണം.

ബ്രാഹ്മണൻ അപ്രകാരം സമ്മതിച്ച് മൃതശരീരം എടുപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പോയി. രാജാവ് കാട്ടാളനെ ഭൃത്യന്മാരെക്കൊണ്ടു പിടിച്ചു ബന്ധിപ്പിച്ച് താഡിപ്പിച്ച് കാരാഗൃഹത്തിൽ ഇടുവിച്ചു. അനന്തരം ഈക്കേസ്സിന്റെ വാസ്തവം അറിയുന്നതിനുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങളെപ്പററി മന്ത്രിമാരും വിചാരകന്മാരും മററുമായി ആലോചിച്ചതിലും യാതൊരു തുമ്പുംകിട്ടായ്കയാൽ മേൽ എന്തൊന്നു ചെയ്യേണമെന്നു തോന്നാതെ പരവശനായിത്തീൎന്ന രാജശ്രേഷ്ഠൻ, ഞങ്ങളുടെ കുലദൈവവും, എന്റെ പിതാവിന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം ദുൎഭിക്ഷനാശം പോലും ചെയ്ത ആശ്രിതവത്സലനും കരുണാനിധിയും ആയ ഹാലാസ്യനാഥൻ തന്നെ ഇതിന്റെ പരമാൎത്ഥം തെളിയിച്ചുതരണം എന്നുള്ള അപേക്ഷ

യോടുകൂടെ ഉടൻതന്നെ രാജധാനിയിൽനിന്നും തിരിച്ച് ഗോമതീനദിയിൽ പ്പോയി സ്നാനവും ചെയ്ത് ദേവാലയപ്രവേശനത്തിൽ കടന്ന് അത്യന്തം ഭക്തിയോടും ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീ പറഞ്ഞത് എന്തൊന്നൊന്നുള്ള സത്യം വെളിപ്പെടുത്തിത്തരണമെന്നുള്ള പ്രാർത്ഥനയോടുംകൂടെ മീനാക്ഷീദേവിയെയും സുന്ദരേശ്വരനെയും മഹത്വസമ്പന്നയായ വൃത്രസ്തുതാനന്ദവല്ലിയെയും അഷ്ടാംഗപ്രണാമംചെയ്തുംകൊണ്ട് സ്തുതിക്കയും വിവിധങ്ങളായ സ്തോത്രങ്ങളെ ഭക്തിപാരവശ്യത്തോടെ പഞ്ചാക്ഷരീമന്ത്രത്തോടുകൂടെ ജപിക്കയുംചെയ്തു.

അനന്തരം ദേവനെ അതിഭക്തിപൂർവം മനസ്സിൽ ധ്യാനിച്ചുംകൊണ്ട് ആ കപോതകേതുമഹാരാജാവ്, അല്ലയോ കരുണാവാരാന്നിധിയായ ദേവ ദേവേശ്വരാ! സുന്ദരേശ്വരമൂർത്തേ! ഞാൻ ഇന്നോളവും അവിടത്തെ കൃപാകടാക്ഷംകൊണ്ട് സത്യഭംഗം വരാതെതന്നെ രക്ഷാർത്ഥികളെ നടത്തിവന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ബ്രാഹ്മണീവിഷയത്തിന്റെ സത്യമറിയുവാൻ ഒരു വഴിയും കാണുന്നില്ല. നിരതിശയതന്നെ അതിന്റെ ഉള്ളതിനെ എനിക്കു പ്രതിപാദിച്ചപ്പോൾ, അല്ലയോ കപോതകേതുഭൂപാ! നീ ഇന്ന് അർദ്ധരാത്രിയിൽ ഛദ്മവേഷനായി നഗരപരിശോധനയ്ക്കുള്ള വ്യാജേന പുറപ്പെട്ടതിന്റെ അനുഭവങ്ങളും സഞ്ചരിക്കുക. അപ്പോൾ ഞാൻ നിന്റെ ഈ സംശയം തീർത്തുതരാം എന്നിങ്ങനെ അശരീരിവാക്കുകേട്ട്.

കപോതകേതുഭൂപൻ അശരീരിവാക്കുകേട്ട് അത്യന്തം സന്തോഷപൂർവം രാജമന്ദിരത്തിൽ പോയി വിപ്രന്മാരോടുകൂടെ ഭക്ഷണവും കഴിച്ച് ശേഷം പകലാകെ അർദ്ധരാത്രിയാകുന്നതുവരെയും കൊട്ടാരത്തിൽതന്നെ ഈ വിചാരത്തോടുകൂടെ വസിച്ചു. അർദ്ധരാത്രി ആയപ്പോൾ ഛദ്മവേഷനായി വെളിയിൽ ഇറങ്ങി നഗരപ്രാന്തങ്ങളെല്ലാം ചുറ്റിനടന്നു. ഒടുവിൽ ഒരു വൈശ്യവീഥിയിൽകൂടെ പോകുമ്പോൾ അവിടുള്ള ഒരു വൈശ്യന്റെ മന്ദിരത്തിൽ ചില ആഘോഷങ്ങൾ നടക്കുന്നതുകണ്ട് എന്താണെന്നറിയാനായി അതൊട്ടുമറിച്ചപ്പോൾ പിറ്റേദിവസം അവിടെ നടക്കാൻ പോകുന്ന ഒരു വിവാഹം പ്രമാണിച്ചാണ് ആഘോഷങ്ങൾ എല്ലാം നടക്കുന്നതെന്നും അവിടെകൂടിയിട്ടുള്ള പുരുഷന്മാരും കന്യകയും പ്രമാണിച്ചുകൂടിയിരിക്കുന്നവരാണെന്നും മനസ്സിലായി. അനന്തരം അവിടെ നടക്കുന്ന വിശേഷസംഭവങ്ങൾ മുഴുവൻ മനസ്സിലാക്കണമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ രാജാവായ കപോതകേതുഭൂപൻ ആ വൈശ്യഗൃഹത്തിന്റെ മുറ്റത്തുള്ളിൽ തന്നെ ഒരു കോണിൽ പതുങ്ങി ഇരുന്നുകൊണ്ട് കന്യകയെ പ്രമാണിച്ചു ജനങ്ങൾ വരുന്നതും പോകുന്നതും, പലപ്രകാരത്തിലുള്ള ആഘോഷങ്ങൾ നടക്കുന്നതും മറ്റും നോക്കിക്കൊണ്ട് സന്തോഷിച്ചു.

ഈ അവസരത്തിൽ അങ്കണത്തിന്റെ സമീപത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന കൃഷ്ണവർണ്ണനായും പനപോലെ ദീർഘമായ ശരീരത്തോടും ഘോരാകൃതിയോ

ട്ടും അനേകങ്ങളായ ആഭരണങ്ങളോടും ദിവ്യങ്ങളായ വസ്ത്രങ്ങളോടുംകൂടിയവരും മന്ദഹാസപ്രസന്നമുഖന്മാരുമായ രണ്ടു യമകിങ്കരന്മാരിൽ- ഒരുവൻ അന്യനെനോക്കി, എടോ സ്നേഹിത! ഇന്നുവിവാഹം കഴിക്കുന്ന പുരുഷനെ ഈ ലഗ്നത്തിൽ തന്നെ നമുക്ക കാലപുരത്തിൽ കൊണ്ടുപോകേണ്ടയോ? നീ എന്താ ഈ കാൎയ്യത്തിൽ ഒന്നും അറിയാതെ ഇരിക്കുന്നതു". എന്നുചോദിക്കയും, ഉടനെ മറേറവൻ, ഹേ മിത്ര, ഞാൻ അവനെ വേളികഴിക്കട്ടെ! അതിൽപിന്നെ നമുക്ക നോക്കാം. ബദ്ധപ്പെടുന്നതെന്തിന? അടുത്തക്ഷണത്തിൽ തന്നെ അക്കാൎയ്യം നമുക്ക സാധിച്ചുകളയാമല്ലൊ എന്നു ഉത്തരം പറയുകയും ചെയ്തതിനെ കേട്ട് ഒരു ഉത്തമബ്രാഹ്മണൻ ശിവചരണപങ്കജധ്യാനത്തോടു കൂടെ അവരുടെ സമീപത്തോട്ടുചെന്ന ആരും കൂടാതെ ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു.

"അല്ലയൊ യമധൎമ്മകിങ്കരന്മാരെ! നിങ്ങൾ തമ്മിൽ പറഞ്ഞതെല്ലാം ഞാൻ കേട്ടു. നിങ്ങൾ അതിഗൂഢന്മാരായ ഈ വൈശ്യകുമാരനെ എങ്ങിനെ ഇപ്രകാരത്തിൽ അവനെ കാലമന്ദിരത്തിലേക്ക കൊണ്ടുപോകുന്നതു?

അവർ അതുകേട്ട് അത്യന്തംവിസ്മയത്തോടു കൂടെ ബ്രാഹ്മണനെ നോക്കി- അല്ലയൊ ദ്വിജശ്രേഷ്ഠ! അവനെവധിക്കുന്നതിന് അത്യന്തം അത്ഭുതമായ ഒരു ഉപായം ഉണ്ട്. ഇവിടെ മുച്ചുറ്റിലുമുള്ള ഗൃഹങ്ങളോടുംകൂടിയ ഒരു പശുനില്ക്കുന്നുണ്ട്. വിവാഹം കഴിഞ്ഞാൽ ഉടൻതന്നെ ഞങ്ങൾ അതിന്റെ കയറുപൊട്ടിച്ചു അതിനെ വിടും. പശു ഉടൻ ഓടിച്ചെന്നു കുമാരനെ തള്ളിയിട്ടു കുത്തിക്കൊല്ലും. ഞങ്ങൾ തൽക്ഷണം തന്നെ അവന്റെ ജീവനെകളുലക്കി യമലോകത്തേക്ക കൊണ്ടുപോകുകയും ചെയ്യും ഇതാണ്. വൈശ്യകുമാരനെകൊല്ലുന്നതിനായി ഞങ്ങൾ ചെയ്യാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നകൌശലം. മരണകാലം അടുത്തവനെ കൊല്ലുന്നതിന് പുല്ലും മതിയാവും അവനിൽ വജ്രപ്രയോഗിച്ചപോലെ അതുഫലപ്പെടും. ദൃഷ്ടാന്തമായി ഞങ്ങൾ ഇന്ന പകൽനടത്തിയ സംഭവം വേണമെങ്കിൽ കേൾപ്പിക്കാം. ഇന്ന പകൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണി കുമാരനോടുകൂടെ ഇവിടെ അടുക്കൽ തന്നെവഴിയരികിൽ ഉള്ള ഒരു അരയാൽ ചുവട്ടിൽ വഴിനടന്നക്ഷീണം കൊണ്ടു കിടന്നുറങ്ങിയിരുന്നു. അവളൊന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്ന അവളുടെ ഭൎത്താവു ശൌചാദികൎമ്മത്തിനായി കുറെ ദൂരത്തുള്ള ഒരു താമരപ്പൊയ്കയിലേക്ക പോയ അവസരത്തിൽ ഞങ്ങൾ ഇവിടെ ചെന്ന അവളുടെ തൊട്ടുമീതെ, മരക്കൊമ്പിന്മേൽ ഒരു കാട്ടാളൻ ഒരു പക്ഷിയെ കൊല്ലുവാനായിപ്രയോഗിച്ച ഒരു നിശിതബാണം ലക്ഷ്യം തെറ്റി ഉറയിൽ കൊള്ളാതെ ഞെട്ടറ്റു വീണതിനെ ഞങ്ങൾ ഉന്തി അവളുടെ കഴുത്തിൽ ഇട്ട് വധിച്ച് ജീവനെ യമാലയത്തിലേക്ക കൊണ്ടുപോയി. ഇങ്ങിനെ ഞങ്ങൾ പലസംഭവങ്ങളും നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് കാലം അടുത്തവനെ കൊല്ലുന്നതിന് വലിയ പ്രയാസമൊന്നുമില്ല. എല്ലാംകൊണ്ടും സാധിച്ചു കളയാം എന്നു പറഞ്ഞു.

കലിംഗത്തുംഗോപാദ്ധ്യായൻ അതുകേട്ടയുടൻ തന്നെ വളരെ വളരെ പശ്ചാത്താപത്തോടുംകൂടെ അന്നേദിവസം പകൽമദ്ധ്യാഹ്നത്തിലുടെ ഭർത്താവായ ബ്രാഹ്മണന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്നിട്ടുണ്ടായി അവരുടെ മദ്ധ്യത്തിലിരുന്നതിനുള്ള കാരണമെന്താണെന്നറിയണമെങ്കിൽ പറഞ്ഞതാമൊപ്പറഞ്ഞുവിളിച്ചുകൊണ്ടു വന്ന് അവരുവന്നാലിരിക്കുന്നതിന്റെ സമീപത്തിൽ ഒളിച്ചിരുന്നിട്ടും കൊണ്ട് ഇവരുടെ സംഭാഷണങ്ങളെ ഒളിഞ്ഞുകേട്ടുകൊള്ളുക. അതുകൊണ്ട് അവരുടെശത്രുവെ കൊന്നു അതൊന്നുമില്ലെന്നും എന്നുപറഞ്ഞു.

ഈ അവസരത്തിൽ അവിടെയിരിക്കുന്നവരുത്തന്മാർ അന്യോന്യം അവരവരുടെ പ്രതാപപ്രവൃത്തികളെയുംപറ്റി സ്തുതിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. ഉടൻതന്നെ അവരിൽ ഒരുത്തൻ ഞാൻ എന്റെയൊരു പുത്രൻതന്നെ എന്നുപറഞ്ഞു. മറ്റവൻ അതുകേട്ട് അതിനു കാരണമെന്തന്നു ചോദിച്ചു. ഉടനെ മറ്റവൻ വിവിധമായുള്ള ശത്രുക്കളെ കൊല്ലുന്നതിന് എന്നെപ്പോലെ സാമർത്ഥ്യം മറ്റാർക്കും ഇല്ല. ഞാൻ ഇന്ന ഒരു വിഷംകൊണ്ട് ഒരു ശത്രുപ്രധാനനെ വധിച്ചു. കൂടാതെ ഒരു ബ്രാഹ്മണനെയും ഒരു രാജാവിനെയുംകൊന്നു. മറ്റനവധിജീവികളെയും ഞാൻ കാലാലയത്തിലേക്ക് നിയമിച്ചു. ഒരുദിവസംകൊണ്ട് ഇത്രയും കൊലചെയ്യുന്നതിന് നിങ്ങളിൽ വല്ലവരുംകൊണ്ടു സാധിക്കുമോ? അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഞാൻ മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ പുത്രൻ എന്നുപറഞ്ഞു".

മറ്റവൻ അതുകേട്ട്, അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ എന്നിൽനിന്നും പുത്രതപം പോലും നിനക്കില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഇന്നലെ ഞാൻ ഇവിടെ തിരിഞ്ഞപോലോട്ടുകൂടിയ ഒരു വിപ്രാവലിയുടെ ജീവനെ അവളുടെ ഭർത്താവു അവളെ പൂമാലകൊണ്ടു ലീലാർത്ഥം എറിഞ്ഞതാകുന്നതിൽ അപഹരിച്ചുകളഞ്ഞു. ഈ മാതിരി കൊലപാതകം നിങ്ങളിൽ ആരെങ്കിലും ചെയ്തുണ്ടോ? എനിക്ക് കൊല്ലുന്നതിന് ആയുധവുംമറ്റും വേണമെന്നില്ല. ഇതുകൂടാതെ ഞാൻ ഇന്നലെത്തന്നെ നാലുജാതിയിലുംകൂടി മൂന്നവധി ജനങ്ങളെ വധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതൊന്നുമല്ല, വിശേഷമായ മറ്റൊരുകൃത്യം കൂടി ഞാൻ ഇന്നലെ ചെയ്തു. അതെന്താണെന്നുപറയാം. വഴിപോക്കനായ ഒരുവിപ്രൻ ഒട്ടുംടിമാറാത്ത ഒരു ശിശുവിനോടുകൂടെ ഒട്ടുസമയം ഇവിടെ അടുക്കൽ തന്നെയുള്ള ഒരു അരയാൽചുവട്ടിൽവന്നു വഴിനടന്നക്ഷീണം തീരുന്നതിന്നായിക്കുത്തിനോടും ഭാര്യയോടും അരയാൽചുവട്ടിൽ ഇരുന്നിട്ടും ദാഹിച്ച് വെള്ളം കൊണ്ടുകൊണ്ടു വരുന്നതിനായി ഭാര്യയെ ഒട്ടുദൂരെയായിരുന്ന കുളത്തിലേക്കയച്ചു. വഴിനടന്ന ക്ഷീണം കൊണ്ടു ഉറങ്ങായ ബ്രാഹ്മണിക്കുട്ടിയോടുകൂടെ അരയാൽത്തറയിൽകിടന്ന വിശ്രമിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ അവിടെയെത്തി. അവർകിടക്കുന്ന സ്ഥലത്തിനുനേരെ മുകളിൽ അരയാലിൽ കൊത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന്നൊരു നിശിതമായ ഒന്നു അവരുടെ കണ്ഠത്തിൽ ഇട്ടുവധിച്ചുകളഞ്ഞു. അങ്ങനെ അതിന് മുമ്പായിരുന്ന ആ അരയാൽമുകളിൽ ഇരുന്ന ഒരു പക്ഷിയെ കൊല്ലുന്നതിനായി ഒരു കാട്ടാളൻ പ്രയോഗിച്ചിട്ട് ലക്ഷ്യംതെറ്റി എയ്തി

ൽകൊണ്ടുകൊടുത്തു ഭുജിക്കുന്നതിന്നാണു്. മനുഷ്യരാം അടുത്തെങ്കിൽ അവർക്കു ആരായും കൊല്ലുന്നതിനായാതൊരു വൈഷമ്യവും ഇല്ല. ആ സമയത്തു് അവരും വിഷമംതന്നെ. അതുകൊണ്ടു ഇനി കാലം താമസിക്കാതെ ഇവിടെ നില്ക്കുന്ന നിശിതങ്ങളായ കൊമ്പുകളോടുകൂടിയ പശുവിനെ അഴിച്ചുവിട്ടു് വൈശ്യകുമാരനെ നമുക്കു വധിക്കണം. നീ പശുവിന്റെ കയർ കഴുത്തിൽ അഴിച്ചുപിടിച്ചുകൊള്ളുക. വൃഥാ സമയം കളഞ്ഞാൽ യമധർമ്മരാജാവിനോടു നാം സമാധാനം പറയണം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വലിയകോപത്തിനു് സമാധാനം പറവാൻതക്ക ശേഷി നമുക്കുണ്ടോ? അതുകൊണ്ടു് നീ വലിയ പ്രയത്നങ്ങൾ ഒന്നുംചെയ്യാതെ പശുവിന്റെകയറുപൊട്ടിച്ചു വിടാനുള്ള വഴിനോക്കുകയെന്നുപറഞ്ഞു.

ചിത്രഗുപ്തോപാദ്ധ്യൻ അതുകേട്ടു് ബ്രാഹ്മണനോടു, ഇപ്പോൾ അവരുടെ സംസാരിച്ചതു് എന്തെന്നാണെന്നു മനസ്സിലായോ? നിരപരാധിയായപുളിന്ദനെ നാം രക്ഷിച്ചെങ്കിൽ അന്യായമായിപ്പോകുകയില്ലായിരുന്നോ? ഇനി നമുക്കു വൈശ്യകുമാരന്റെ കഥകൂടി കഴിയുന്നതും കണ്ടുവച്ചുപോകാം എന്നുപറഞ്ഞു.

ബ്രാഹ്മണൻ, അതുകേട്ടു് വളരെവളരെ അത്ഭുതപ്പെടുകയും തന്റെഭാര്യ അത്യുഗ്രമായ കരിമ്പുലിതന്നെയെന്നു നിശ്ചയിച്ചു അതോടുകൂടി ഉണ്ടായിരുന്ന വ്യസനം ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടു് അപ്പോൾ വിവാഹംകഴിക്കാൻ പോകുന്ന വൈശ്യകുമാരന്റെ അവസ്ഥയും ഇവർ പറയുന്നതുപോലെ ആണെങ്കിൽ യമകിങ്കരന്മാരുടെ വാക്കുകൾ എല്ലാം സത്യം തന്നെയെന്നു നിശ്ചയിക്കാമെന്നും വിചാരിച്ചു്, അതും കൂടി കണ്ടിട്ടു പോയാൽ മതിയെന്നു സമ്മതിച്ചു് രണ്ടുപേരുംകൂടെ പിന്നെയും അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു.

ഈ അവസരത്തിൽ യമകിങ്കരന്മാരിൽ ഒന്നാമൻ രണ്ടാമനോടു എടോ! കാശിവിശ്വനാഥക്ഷേത്രത്തിനും കയിലാസതുല്യമായ കാളഹസ്തിക്ഷേത്രത്തിനും അടുത്തു് അഞ്ചുക്രോശം ഉള്ളിലും നടരാജമൂർത്തിയുടെ നിവാസസ്ഥാനമായ ചിദംബരത്തിനു് നാഴികയ്ക്കുള്ളിലും സുന്ദരേശന്റെ ആവാസഭൂമിയായ ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിനു് രണ്ടുനാഴികയ്ക്കുള്ളിലും മറ്റുള്ള എല്ലാശിവക്ഷേത്രത്തിന്റെയും കാൽനാഴികയ്ക്കുള്ളിലും നമുക്കു കടന്നു ദൌത്യങ്ങൾ ഒന്നും പ്രവർത്തിച്ചുകൂടാ. യമധർമ്മൻ എന്നോടു കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു അപ്രകാരം ആണു്. നിന്നോടും അങ്ങിനെതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? എന്നുചോദിച്ചു.

രണ്ടാമൻ അതു കേട്ടു്, എന്നോടും, നിന്നോടും മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാകിങ്കരന്മാരോടും അപ്രകാരം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ശിവക്ഷേത്രങ്ങളുടെ സമീപത്തിൽ നമുക്കെന്നല്ല മറ്റുദേവന്മാർക്കും അവരുടെ കിങ്കരന്മാർക്കും

ഒരിക്കലും പ്രകാശിച്ചു സർവേശ്വരനായ പരമേശ്വരന്റെ അനുമതിക്കു വിപരീതമായി യാതൊന്നും പ്രവർത്തിക്കാൻ പാടില്ലെന്നതുപടി പറഞ്ഞു.

യമഭടന്മാർ അന്യോന്യം ഘോഷിച്ച പരമേശ്വരകല്പനാവാക്യങ്ങളെക്കേട്ട് രാജാവും ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠനും ഏറ്റവും അതിശയിച്ചു് വിവാഹമാവിന്ദ സ്വജനങ്ങളോടുകൂടെ അവിടെ വസിക്കുമ്പോൾ പാണിഗ്രഹണമുഹൂർത്തം സമീപിക്കുകയും കല്യാണഘോഷങ്ങൾ അതിവിസ്തീർണ്ണമായി കാണ്മാൻ തുടങ്ങുകയും, ഗായകന്മാർ മംഗളഗീതങ്ങൾ പാടുകയും തകിൽ, പെരുമ്പറ, മുരശ്ശ്, മദ്ദളം മുതലായ വാദ്യങ്ങൾ തകർക്കുകയും, നർത്തകീജനങ്ങൾ നൃത്തം പാട്ടം തുടങ്ങുകയും, മംഗലാംഗനകൾ വായ്ക്കുരവകൾ ഇടുകയും, ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠന്മാർ വേദഘോഷം മുഴക്കുകയും, എല്ലാവിധ ആഭരണാദികളെക്കൊണ്ടും ദിവ്യമണ്ഡപം ഒന്നുപോലെ അലംകൃതമാവുകയും മണവാളനായ വൈശ്യകുമാരൻ കന്യകയുടെ ഗളത്തിനെ മംഗല്യസൂത്രം കൊണ്ടു അലങ്കരിക്കയും ചെയ്തു.

ഈ കോലാഹലത്തിനിടയിൽ കല്യാണമണ്ഡപത്തിന് സമീപത്തിൽ ഉള്ള ഗോഗൃഹത്തിൽനിന്നു നിശിതങ്ങളായ കൊമ്പുകളോടുകൂടിയ ഒരു പശു വിരണ്ടു കയറുംപൊട്ടിച്ചോടി കല്യാണമണ്ഡപത്തിൽചെന്നു കയറി മണവാളനായ വൈശ്യകുമാരനെ തള്ളിയിട്ടുകുത്തി അവന്റെ കഥ കഴിച്ചു. അതേവരെയും അവിടെ ഓരോരോ ഘോഷങ്ങളുംപറഞ്ഞു്, കണ്ടിരുന്നപാണ്ഡ്യനും വിപ്രശ്രേഷ്ഠനുമൊഴിച്ചു മറ്റുള്ളവരെല്ലാം അദൃശ്യന്മാരായി നിന്നിരുന്ന യമഭടന്മാർ പശുക്കുത്തി മരിച്ച വൈശ്യകുമാരന്റെ ജീവനേയും വഹിച്ചുകൊണ്ടു് കാലപുരത്തിനുപോയി. കല്യാണാർത്ഥം കൂടിയവരും, അങ്ങിനെ ദമ്പതിമാരുടെ ബന്ധുജനങ്ങളും ഒന്നുപോലെ ദുഃഖസാഗരനിമഗ്നരായി നെഞ്ചത്തടിച്ചു നിലവിളിച്ചു. അയ്യയ്യോ ഇതുമാതിരി അന്യായമായ സംഭവം മറ്റെന്താണുള്ളതു്. കല്യാണവും കണ്ണോക്കും ഒരേ മുഹൂർത്തത്തിൽ ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നതിലും കഷ്ടമായിട്ടു മറ്റുവല്ലതും ഉണ്ടോ? അല്പജ്ഞന്മാരായ മനുഷ്യർ ഏറ്റവും സമീപത്തിൽ വരാൻ അടുത്തിട്ടുള്ള ആപത്തുകളെപ്പോലും അറിയുന്നില്ല. ഭാവികാലത്തിലെ സുഖജീവിതത്തെ ആശിച്ചു് അവർ എന്തെല്ലാംചെയ്യുന്നു. ഫലമനുഭവിക്കുന്നതിനുമുമ്പല്ല, പ്രവൃത്തിതന്നെയും പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനുമുമ്പു, അവിചാരിതമായവിധത്തിൽ എന്തെല്ലാം പ്രകാരത്തിൽ ഉദ്ദേശത്തിനു വിപരീതങ്ങൾ നേരിടുന്നു. എല്ലാം മായാമയനായ പരമേശ്വരന്റെ ലീലാവിലാസങ്ങൾതന്നെ. സർവ്വസ്വാമിയായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിശ്ചയപ്രകാരം അല്ലാതെ മനുഷ്യരുടെ ഇഷ്ടംപോലെ ലോകത്തിൽ യാതൊന്നും നടക്കുന്നില്ല. നടക്കേണ്ട സംഗതികൾക്കെല്ലാം ദേശകാലങ്ങളും, കാരണങ്ങളും, കർത്താക്കളും, ഒരുപോലെ നിശ്ചയിച്ചുവച്ചിട്ടുണ്ടു്. കാലകാലങ്ങളിൽതന്നെ അതുപോലെയെല്ലാം നടക്കും. ഇവിടെ വിവാഹംനടത്തിയ ദമ്പതികളുടെ ഉദ്ദേശ്യം എന്തായിരുന്നു. ഒ

വനിതകൾക്കും എന്തായിരുന്നു. എന്താണു നടന്നു. ഇതുതന്നെ അന്നേദിവസവും നാട്ടുകാരും സംശയിക്കുന്ന ഭക്തസമൂഹത്തിനും ഉണ്ടായതു.

അല്ലയോ താപസശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! കുലോത്തുംഗപാണ്ഡ്യനും ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠനും ഈ അത്ഭുതസംഭവങ്ങൾ എല്ലാം കണ്ടു് അത്യന്തം വിസ്മയത്തോടും പരമശിവനുള്ളതായോടുകൂടെ അവിടെനിന്നും പുറപ്പെട്ടു ശയ്യാസ്ഥിതിയിൽപ്പോയി നിദ്രയാരംഭിച്ചു. പിറ്റേദിവസം ഉദയകാലത്തിൽ രാജാവു എഴുന്നേറ്റു് മന്ത്രിമാരെയെല്ലാംവരുത്തി തലേദിവസം രാത്രിയിൽ നടന്ന അത്ഭുതസംഭവങ്ങൾ മുഴുവൻ അവരെ കേൾപ്പിച്ചു. കേട്ടവർ എല്ലാം വളരെ അതിശയിക്കുകയും പരമശിവന്റെ അത്ഭുതലീലകളെപ്പറ്റി അത്യന്തം ഭ വന്ദിക്കുകയും പാണ്ഡ്യരാജവംശത്തോടു അവരുടെ പരദൈവമായ സുന്ദരേശ്വരമൂർത്തിക്കുള്ള അപാരമായ കരുണയെപ്പറ്റി അഗാധമായി ചിന്തിച്ചു വിസ്മയാധീനരാവുകയും ചെയ്തു. എന്നമാത്രമല്ല, കുലോത്തുംഗപാണ്ഡ്യന്റെ പാദകമലങ്ങളിൽ ഭക്തിപൂർവ്വം നമസ്കാരംചെയ്തിട്ടു്, അല്ലയോ, പാണ്ഡ്യരാജകേസരികളിൽ അത്യന്തം വിശിഷ്ടനും, പരമേശ്വരാനുഗ്രഹംകൊണ്ടു് ധന്യനുമായ മഹാരാജാവേ! ഇതെല്ലാം അവിടത്തെ പരദൈവവും സകലലോകൈകരക്ഷിതാവും കരുണാകരനുമായും. ആശ്രിതവത്സലനായ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ അത്ഭുതലീലകൾ ആണു്. ഭഗവാന്റെ കടാക്ഷവീക്ഷണംകൊണ്ടു ഇതും ഇതിലധികവും അത്ഭുതസംഭവങ്ങൾ നടക്കും. ഭക്താഗ്രഗണ്യനായ അവിടത്തോടു്, സുന്ദരേശ്വരമൂർത്തിക്കു അപാരമായ പ്രതിപത്തിയുണ്ടു്. ഭഗവാന്റെ കരുണയ്ക്കു് ഇത്രമാത്രം പാത്രീഭൂതനായി ഇന്നോളം മറ്റാരും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും മറ്റുമവരെല്ലാം പറഞ്ഞു

രാജാവു് ഉടൻതന്നെ, അന്തേവാസിയും ബന്ധനത്തിൽ പാർപ്പിച്ചിരുന്ന കാട്ടാളനെ വരുത്തി, അവൻ വിപ്രപത്നിയുടെ മരണകാര്യത്തിൽ അന്വേഷണംകൊണ്ടു് നിരപരാധിയെന്നു തെളിഞ്ഞതിനാൽ വിട്ടയക്കുന്നതായി കല്പിച്ചു. കൂടാതെ അവനു് സമ്മാനമായി വളരെ വളരെ ദ്രവ്യങ്ങൾ കൊടുക്കുകയും സത്യമറിയാതെ ചില ബന്ധനങ്ങൾ ചെയ്തതിനു അവനോടു മാപ്പുചോദിക്കുകയുംചെയ്തു. ബ്രാഹ്മണനും മറ്റൊരുവേളി കഴിക്കാൻ വേണ്ട ദ്രവ്യവും നൽകി യാത്രയയച്ചു. അദ്ദേഹം രാജാവു നല്കിയ ദ്രവ്യം കൊണ്ടു പോയി വിവാഹം നടത്തി ദ്വിതീയവേളിയോടും പുത്രനോടുംകൂടെ സസുഖം വസിച്ചു.

ശൈവശ്രേഷ്ഠനായ കുലോത്തുംഗപാണ്ഡ്യൻ ഭക്തസമ്പാദിയായ താണ്ഡവമൂർത്തിയുടെ നൃത്യനൃത്തതാവും ദർശിച്ചു്, മാണിക്യവജ്രാദികളായ വിലതീരാത്ത പലപല രത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിർമ്മിതങ്ങളായ മകുടം, കടകം, മണിമാല മറ്റു ഭൂഷണങ്ങളും നല്ല പട്ടുപടവങ്ങളും സുന്ദരേശ്വരമൂർത്തിയായ പരമേശ്വരനു നൽകുകയും, സ്വാതീതമായ ഭക്തിയോടുകൂടെ ഹാലാസ്യനാഥനായ ഭഗവാനെ ദിവസംപ്രതിയും മുറപോലെ പൂജിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു്, പുത്രമിത്രകളത്രവിത്തസമ്പൽ സൌഭാഗ്യാദികളായ സുഖ

വിധ ഭോഗ്യവസ്തുക്കളോടുംകൂടെ ശ്രീപരമേശ്വരസേവനവുംചെയ്തു മധുരയിൽ അനേകകാലം വസിച്ചു.

ഹേ ശ്രേഷ്ഠരായ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! പാവനചരിതനായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശമൂർത്തിയുടെ അത്യത്ഭുതമായ ഈ ഇരുപത്തഞ്ചാമത്തെ ലീലയെ പഠിക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് സകലസൌഭാഗ്യങ്ങളും അവസാനത്തിൽ ജനനമരണവിഹീനമായ മോക്ഷവും സംപ്രാപ്യമാകും.

വിപ്രവനിതാഭയനിവാരണം എന്ന ഇരുപത്തഞ്ചാംലീല.

സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം

൨൬-ാം അദ്ധ്യായം.

പിതൃഘ്നമോക്ഷദാനം എന്ന

ഇരുപത്തിആറാംലീല.



അനന്തരം അഗസ്ത്യൻ വസിഷ്ഠാദികളായ മഹർഷിപുംഗവന്മാരെ നോക്കി, അല്ലയോ താപസശ്രേഷ്ഠന്മാരേ ഇതുകൊണ്ട് അമ്മയെപ്പുണർന്ന മഹാപാതകിയും, പിതൃഹന്താവുമായ ബ്രാഹ്മണന്റെ, ബ്രഹ്മഹത്യാദികളായ ഉഗ്രപാപങ്ങളെ നശിപ്പിച്ച അത്ഭുതവിചിത്രമായ ലീലയെ ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെകേൾപ്പിക്കാം. എന്നിങ്ങിനെയുള്ള മുഖവുരയോടുകൂടെ താഴെവരുമാറു വീണ്ടും കഥയാരംഭിച്ചു.

പണ്ട്, സർവ്വവിധസൌഭാഗ്യങ്ങൾക്കും ഇരിപ്പിടമായിരുന്ന അവന്തിപുരത്തോടുകൂടിയ രാജ്യത്തിൽ അത്യന്തം ശ്രീമാനും കലിനിഗ്രഹചക്രവർത്തിയുമായ ഒരു വിപ്രശ്രേഷ്ഠനുണ്ടായിരുന്നു. അവന്റെ പത്നി സ്വർണ്ണാംബുജവദനയായ ഒരുവൾ, ശ്രീകാമനായകനും ദേവലോകനായകനും ഒന്നുപോലെ കണ്ടാൽ കാമപീഡിതരാകത്തക്കവണ്ണമുള്ള സൌന്ദര്യത്തോടുകൂടിയ ഒരു അംഗനാരത്നത്തിനെ വിവാഹം കഴിച്ചു. പതിവ്രതാശിരോമണിയായ ആ അംഗനയിൽ ചിത്തരാഗത്തോടും മനോവേഗത്തോടും

കൂടി സുഖിച്ചുവസിക്കവെ ആ തരുണിയാം യൌവനാരംഭത്തോടുകൂടിത്തന്നെ ഗൎഭം ധരിക്കയും കോമളശരീരനായ ഒരു കുമാരനെ പ്രസവിക്കയും ചെയ്തു. അവൾ പുത്രനെ അത്യന്തം വളൎത്തുവന്നു. കാലക്രമേണ അവൻ യൌവനയുക്തനും കാമസുന്ദരനും ആയി. യുവാവും കാമാസക്തനും ആയ ആ കുമാരന് സൌന്ദൎയ്യവതിയായ മാതാവിനെ കണ്ടനേരത്തെ അവരിൽ അനുരാഗം വളൎന്നുതുടങ്ങിയെന്ന മാത്രമല്ല, പാപഹൃദയനും അന്ധബുദ്ധിയുമായ അവൻ അവന്റെ മാതാവിനെപ്പിടിച്ച് ബലാൽക്കാരേണ പുണരുവാനും തുടങ്ങി. കാമമൂത്ത് തന്നെത്താൻ മറന്നുള്ള കാമുകന്മാൎക്ക് മാതാവെന്നൊ, സഹോദരിയെന്നൊ പരസ്ത്രീയെന്നൊ മറ്റൊ ഉള്ള വ്യത്യാസമോ ബന്ധാപേക്ഷകളൊ യാതൊന്നും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലല്ലൊ.

ആ ദുഷ്ടാഗ്രേസരൻ അവന്റെ മാതാവും തന്റെ ഭാൎയ്യയും ആയ വധൂജനത്തിനെ ഇങ്ങനെ പിടിച്ചു ബലാല്ക്കാരേണ പുണൎന്നുതുടങ്ങിയ വിവരം പിതാവായ ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠൻ അറിഞ്ഞിട്ടും, അതിനെ വെളിപ്പെടുത്താതെ വളരെ ഗൂഢമായി വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം അപ്രകാരം ചെയ്തത് ബന്ധുജനങ്ങളെ, വിശേഷിച്ചും ഭാൎയ്യാപുത്രന്മാരെ വെളിപ്പെടുത്താൻ പാടില്ലെന്നുള്ള നീതിശാസ്ത്രം അദ്ദേഹത്തിന് നല്ലതുപോലെ അറിയാവുന്നതുകൊണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം അദ്ദേഹം തന്റെ പുത്രന്റെ അത്യന്തം നീചവും, അതികഷ്ടവും, മനുഷ്യരിൽ ആരുംതന്നെ ഒരിക്കലും ചെയ്യാത്തതുമായ ഈ പ്രവൃത്തിയെ വെളിപ്പെടുത്താതെ മറയ്ക്കുകയും സഹിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. എങ്കിലും, ആ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അതിരില്ലാത്ത വ്യസനവും ദുഃഖവും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ബ്രാഹ്മണകുമാരൻ ഇങ്ങനെ മാതാവിനെപ്പിടിച്ചു ഇടവിടാതെ പുണൎന്നുകൊണ്ടുവരുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം പുത്രനും അമ്മയുംകൂടി കാമകേളി ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന മുറിയിൽ പിതാവായ ബ്രാഹ്മണൻ അറിയാതെ ചെന്നുകയറുവാനും പാപാഗ്രണിയായ പുത്രൻ കാണുന്നതിനും ഇടയായി.

അച്ഛനെ കണ്ടതുകൊണ്ട് അത്യന്തം കുപിതചിത്തനായിത്തീൎന്ന പുത്രൻ; അച്ഛൻ മുമ്പത്തെപ്പോലെ തന്റെ ആ പാപകൎമ്മത്തിന് വല്ല തടസ്ഥങ്ങളും ചെയ്തേക്കുമോ എന്നു ശങ്കിച്ചും ഉഗ്രമായ കോപംപൂണ്ടു ക്രോധംകൊണ്ടും കണ്ണിരുട്ടിയവനും, കാമാതുരനും, അധമാധമനും, പാപാഗ്രേസരനും, ആയ ആ ബ്രാഹ്മണകുമാരൻ അവന്റെ പിതാവിന്റെ കഴുത്തിനുപിടിച്ച്, കൊല്ലുന്നതിനെ വിരോധിച്ച മാതാവിന്റെ അപേക്ഷകളെയും വകവെക്കാതെ ഖഡ്ഗംകൊണ്ട് വെട്ടി ശിരച്ഛേദനം ചെയ്തു. അയ്യൊ പറയുന്നതിനുപോലും മനസ്സാക്ഷി ഈ മാതിരിയിൽ ഉള്ള ദുഷ്ടന്മാരും ഉണ്ടാകുന്നല്ലൊ.

അതിന്റെശേഷം അവൻ അമ്മയോടൊരുമിച്ചു. കാമാന്ധന്മാൎക്കധൎമ്മം എവിടെ? സ്നേഹമെവിടെ? കൃപയെവിടെ? അച്ഛനേത്? അമ്മയേത്? മ

യം എവിടെ? ഒന്നുമില്ല. അവൾ ഒരാൾ ആഗ്രഹിച്ചതു സാധിക്കണം. ഞാൻ അതിനുവേണ്ടി അപ്പനെക്കൊന്നു; ഇനി നമുക്ക സുഖമായി ക്രീഡിക്കാം. ആരെയും ശങ്കിക്കേണ്ട എന്നു പറഞ്ഞിട്ട് രാത്രിയിൽ തന്നെ പിതാവിന്റെ ശരീരം എടുത്തു മറിച്ചിട്ടു.

അനന്തരം അവിടെ താമസിക്കുന്നതിനു സൌകൎയ്യമില്ലെന്നു പറഞ്ഞ് ഉണ്ടായിരുന്ന ധനങ്ങളെല്ലാം എടുത്തു മാതാവിനെയും പിടിച്ചു കൊണ്ടു ആ രാത്രിയിൽ തന്നെ മറ്റൊരു ദേശത്തിനായി തിരിച്ചു. വഴിമദ്ധ്യേ കള്ളന്മാർ വന്ന് അവന്റെ കയ്യിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ധനവും സൌന്ദൎയ്യവതിയായ മാതാവിനെയും അപഹരിച്ചു കൊണ്ടുപോയി. നാം ഒരു പ്രകാരത്തിൽ വിചാരിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കുമ്പോൾ ദൈവം അതിന്റെ ഫലം മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിൽ ആക്കിത്തീർക്കുന്നു എന്നുള്ളതിന് ഇതൊരു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്.

കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ധനവും, പിതാവിനെക്കൊന്ന് തന്റെ ക്രീഡാപാത്രമാക്കിക്കൊണ്ടു നടന്ന സൌന്ദൎയ്യശാലിനിയായ മാതാവും എന്നല്ല വസ്ത്രാഭരണാദികൾപോലും ചോരന്മാരാൽ അപഹൃതമായി കൌപീനമാത്രശേഷിതനായിത്തീർന്ന ആ ബ്രാഹ്മണപുത്രൻ തന്റെ വിധിവിപരീതത്തെ ഓർത്തു വിലപിക്കയും പശ്ചാത്താപിക്കയും ചെയ്തു കൊണ്ടു ഭിക്ഷയെടുത്തു കഞ്ഞിയും കുടിച്ചുകൊണ്ടു വഴിനീളെ നടന്നു ചില ദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടി.

അതേവരെയും ഭോഗാസക്തനായി ക്രീഡാതല്പരനായിരുന്ന ആ ബാലൻ, ദാരിദ്ര്യദുഃഖത്താൽ അത്യന്തം മനശ്ശല്യകണ്ടകപൂർണ്ണങ്ങളായ ദുഃഖഗൎത്തങ്ങളിൽ അകപ്പെട്ടു വല്ലാതെ കഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോൾ താൻ കീഴിൽചെയ്ത പ്രവൃത്തികളെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു.

"അയ്യോ! ഞാൻ ചെയ്തതെല്ലാം പാപം എന്നെജനിപ്പിച്ച പിതാവിനെ ഞാൻ കൊന്നു. പ്രസവിച്ചുവളർത്തിയ മാതാവിനെ ഞാൻ പിടിച്ചു പുണർന്നു. അവരെ കൊണ്ടുപോയി കള്ളന്മാൎക്ക കൊടുത്തു. എന്റെ പ്രവൃത്തിദോഷംകൊണ്ട് എന്റെ അച്ഛനും, അമ്മയും, ധനവും, വീടും എല്ലാം നശിച്ചു. ഇനിക്കിപ്പോൾ ഒരു ആശ്രയവും ഇല്ല. ദുഃഖവും പാപവും മാത്രം ശേഷിച്ചു. പിതൃനിഗ്രഹവും മാതൃസംഗവും ചെയ്ത എന്റെ പാപം എങ്ങനെപോകും. ഈ മഹാപാപത്തെ നശിപ്പിക്കാതെ എനിക്കു ഗതി എവിടെകിട്ടും. ഇനി എത്രപ്രയാസപ്പെട്ടിട്ടായാലും പാപവിമോചനം ചെയ്‌വാൻ തന്നെ ശ്രമിക്കണം. അതിന് ആദ്യമായി തീൎത്ഥാടനം തന്നെചെയ്യാം. തീൎത്ഥാടനംകൊണ്ടു തീരാത്ത പാപങ്ങൾ ഒന്നുമില്ലെന്നാണല്ലോ മഹത്തുക്കളുടെ അഭിപ്രായം." ബ്രാഹ്മണകുമാരൻ ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചുംകൊണ്ട്, തീൎത്ഥാടനത്തിനായി തിരിച്ചു.

പിതൃഹത്യമൂലം ഉണ്ടായ ബ്രഹ്മഹത്യാദോഷവുമായി പുറകെചെന്ന് പീഡിക്കാനും തുടങ്ങി. പുറകിൽ അനേകുന്നുകൊണ്ട്, അതോ പീഡിപ്പിക്കുന്ന ഭീഷണസ്വരൂപം എന്താണെന്നു കുട്ടിക്കൂടെ തിരിഞ്ഞുനോക്കും.

നോക്കുമ്പോൾ ആരേയും കാണുകയും ഇല്ല. പിന്നെയും കണ്ണുപറിക്കുമ്പോൾ പ്രഹരം തുടരും. വീണ്ടും തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ ആരേയും കാണുകയില്ല. ഒന്നുമില്ലാത്ത ധൈര്യം നടിച്ചുംകൊണ്ട് വീണ്ടും നടക്കും. ബ്രഹ്മഹത്യയും പുറകെ ചെല്ലും. വീണ്ടും നില്ക്കും. ബ്രഹ്മഹത്യയും നില്ക്കും ഉടനെ ഓടും, ബ്രഹ്മഹത്യയും പുറകെ ഓടിയെത്തും. ഇങ്ങനെ നിന്നും, ഓടിയും മന്ദം മന്ദം നടന്നും തിരിഞ്ഞുനോക്കിയും, ബ്രഹ്മഹത്യയും വിപ്രകുമാരനുമായി മത്സരിച്ചുമത്സരിച്ചു ഉപതീർത്ഥംവരെ എത്തി. തീർത്ഥത്തിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനംചെയ്വാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ബ്രഹ്മഹത്യ പുറകിൽ നിന്നുകൊണ്ട് പിടിച്ചുവലിച്ചു. വിപ്രകുമാരൻ തന്റെ മുഴുവൻശക്തിയും വിനിയോഗിച്ചുംകൊണ്ട് പലതവണയും കുതിച്ചു മുമ്പോട്ടുചാടാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടും സാധിച്ചില്ല. ഉടൻതന്നെ അവിടെനിന്നും ഓടി മറ്റൊരു തീർത്ഥത്തിൽ സ്നാനത്തിനായി ചെന്നു. കൂടെ ബ്രഹ്മഹത്യയും എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ പല തീർത്ഥങ്ങളിലും സ്നാനംചെയ്വാൻ തുടങ്ങിയും ബ്രഹ്മഹത്യ അവയെയെല്ലാം ഒന്നുപോലെ മുടക്കിയും ഭൂമിയെല്ലാം ചുറ്റിനടന്നു ഒടുവിൽ ആ വിപ്രന്റെ പൂർവ്വപുണ്യവൈഭവംകൊണ്ട്, പാർവ്വതീവല്ലഭനും ഭക്തപ്രിയനും ആയ സുന്ദരേശ്വരന്റെ നിത്യസാന്നിധ്യംകൊണ്ട്, ഏറ്റവും പരിപാവനമായ മധുരാപുരത്തിൽ ചെന്നുചേർന്നു.

ഈ അവസരത്തിൽ സുന്ദരേശ്വരനും മീനാക്ഷീദേവിയുംകൂടെ പിതൃഹന്താവും മാതൃജാരനും ഭ്രഷ്ടനും മഹാപാപിയും ആയ ആ ഛിദ്രനെ ബ്രഹ്മഹത്യാമുഖത്തിൽ നിന്നു രക്ഷിക്കേണമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ കാട്ടാളന്റേയും കാട്ടാളസ്ത്രീയുടെയും വേഷം ധരിച്ചുംകൊണ്ട് ഹാലാസ്യമഹാക്ഷേത്രത്തിന്റെ പുറത്തെ ഗോപുരവാതുക്കൽ ഇരുന്ന് കന്ദർപ്പലീലാരസത്തോടുകൂടെ കന്ദർപ്പവൈഭവങ്ങളെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുവിനോദിക്കയായിരുന്നു.

അല്ലയോ വല്ലഭേ! മീനധ്വജൻ മഹാശ്ചര്യനാണ്. അവൻ എത്രയോ ജനങ്ങളുടെ മാനസധൈര്യത്തെ കവരുന്നു. കാമാന്ധന്മാരായ പുരുഷന്മാർ കാമിനിമാരെ പ്രസാദിപ്പിക്കാനായി എന്തെല്ലാം അധർമ്മപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നു. ചിലർ കോപിക്കുന്നു. മറ്റുചിലർ ചതിക്കുന്നു. ചിലർ കൊലപാതകം ചെയ്യുന്നു. വേറെചിലർ ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചുനോക്കിയാൽ, കാമമോഹിതരായ ജനങ്ങൾ കാമിനികൾക്കു വശഗന്മാരായി ചെയ്യുന്ന അധർമ്മങ്ങൾക്കു ഒരു കയ്യുംകണക്കും ഇല്ല. അല്ലയോ പ്രിയേ! ഞാൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ധർമ്മമായ പ്രവൃത്തികളിൽനിന്നും സമ്പാദിച്ച ദ്രവ്യംകൊണ്ട് സ്വഭാര്യയെ പുലർത്തുന്നതും, സ്വഭാര്യയും ഒന്നിച്ചു ക്രീഡിക്കുന്നതും ഒരിക്കലും തെറ്റൊന്നുമില്ല. പരദാരാസ്വീകാരംപോലെ പാപകരമായ പ്രവൃത്തിയും മറ്റൊന്നില്ല.

ഇങ്ങനെ ഈശ്വരന്മാർ പറഞ്ഞുംകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ആയിരുന്നു പിതൃഘാതകനും മാതൃജാരനും ആയ വിപ്രൻ അവിടെ ചെന്നു

കേറിയതു്. ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരൻ ഉടൻതന്നെ അവനെ വിളിച്ചു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

ഹേ പിതൃദ്രോഹിയും മാതൃജാരനും ആയ വിപ്രാധമ! നീ ചെയ്ത പാപത്തിന് പ്രായശ്ചിത്തംപോലും ഇല്ല. എങ്കിലും ബ്രഹ്മഹത്യാപീഡിതനും അനന്യശരണനും ആയി നീ ഭജിക്കപ്പെടുന്നതിനെ ഞങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ കാണുന്നതിന് സംഗതിയായതുകൊണ്ട് നിന്റെ പാപം തീരുന്നതിനായി ഞങ്ങൾ പ്രായശ്ചിത്തം പറഞ്ഞുതരാം. നിന്റെ കയ്യിൽ യാതൊരു ദ്രവ്യവും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ദ്രവ്യം ചെലവഴിക്കേണ്ട. പ്രായശ്ചിത്തം ഒന്നും നീ ചെയ്യേണ്ട. നീ ഇപ്പോൾ ചെയ്യേണ്ടതു്, പശുക്കൾക്ക് കറുകയും വെള്ളവും കൊടുക്കുകയും, പരമശിവനെ പ്രദക്ഷിണനമസ്കാരാദി കർമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ട് പ്രസാദിപ്പിക്കുകയും, ഭക്തിപൂർവം ശിവഭക്തന്മാരെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയും, പരമശിവാഭിഷേകംചെയ്ത തീർത്ഥത്തിൽ മൂന്നുനേരം സ്നാനം ചെയ്യുകയും, ഭിക്ഷയെടുത്തു് ഒരുനേരംമാത്രം ഊണുകഴിക്കുകയും, എല്ലാകാലത്തും ഒരുപോലെ ജിതേന്ദ്രിയനായിരിക്കുകയും, മാത്രമാണ്. ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ മൂന്നുമാസംകൊണ്ട് സർവപാപങ്ങളും തീർന്ന് നീ പരിശുദ്ധനാകും.

പാർവതി അതുകേട്ട് അത്യന്തം വിസ്മയിച്ചു. അനന്തരം കൃപാശാലിയായ ഭഗവാന്റെ അനുകമ്പാഗുണത്തെ വിശേഷമായി പുകഴ്ത്തിക്കൊണ്ട് സ്തുതിച്ചു. ഭഗവാൻ അതുകേട്ട്, ഭഗവതിയായ മീനാക്ഷിയെ മനോജ്ഞാശ്ലേഷിച്ചുകൊണ്ട്, അല്ലയോ പ്രിയേ! ധർമ്മവാനും ചാരിത്രശാലിയോടുകൂടിയവനും നിർമ്മലമാനസനും, വിദ്വാനും ആയ ഒരുത്തനെ നാം രക്ഷിച്ചതുകൊണ്ട് വലിയ മാഹാത്മ്യം ഒന്നും ഇല്ല. ധർമ്മവും, ആചാരവും വെടിഞ്ഞു് അത്യന്തം മൂഢനായ പാപിയും ആയിത്തീർന്നവനായ ഒരുത്തനെ രക്ഷിച്ചാൽ അതു വലിയ കാര്യവും അതിശയിക്കത്തക്കതായ പ്രവൃത്തിയും ആയിത്തീരും. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഈ പാപിയെ ധർമ്മോപദേശം ചെയ്തു രക്ഷിച്ചതു്". ഇത്രയും അന്യോന്യം പറഞ്ഞുംവെച്ചു് ഒരുപോലെ അവിടെത്തന്നെ തിരോധാനംചെയ്തു. വിപ്രൻ ശിവാജ്ഞപ്രകാരം പ്രായശ്ചിത്തങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുകയും തന്മൂലം അവന്റെ സർവപാപങ്ങളും നീങ്ങുകയും ചെയ്തു. എന്നുമാത്രമല്ല, അതിൽപിന്നെ അവൻ വലിയ യോഗ്യനായും തീർന്നു.

അല്ലയോ മഹർഷിമാരേ! ഇപ്രകാരം അമ്മ മാതൃജാരനും പിതൃഘാതകനും ആയ വിപ്രാധമനെപ്പോലും മഹാപാപാന്ധകാരത്തിൽനിന്നും ഉദ്ധരിച്ച കരുണാശാലിയായ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ അതിപാവനമായ ഇരുപത്താറാമത്തെ ലീല. ഈ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ സകലപാപങ്ങളും തീരുമെന്നു മാത്രമല്ല അവർക്ക് ഇഹപരസൗഖ്യങ്ങൾ സീമയില്ലാതെ ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും.

പിതൃഘ്നപാപഹരണം ചെയ്ത ൨൬-ാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൫൨-ാം അദ്ധ്യായം.

സിദ്ധനായി അങ്കംവെട്ടി അസ്ത്രാചാൎയ്യന്റെ ഭാൎയ്യയെരക്ഷിച്ച

ഇരുപത്തിഏഴാമത്തെലീല.



വീണ്ടും അഗസ്ത്യമഹൎഷി താപസ്യാദികളെനോക്കി മന്ദസ്മിതപൂൎവ്വം അല്ലയോ മഹൎഷിസത്തമന്മാരെ! ഷഡാധികേശനായ ഹാലാസ്യനാഥൻ അങ്കംവെട്ടി സിദ്ധനായിട്ട് അസ്ത്രാചാൎയ്യന്റെ ഭാൎയ്യയെ രക്ഷിച്ച അത്ഭുതകൎമ്മവും പാപനാശനവും ആയ ലീലയെ നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നചോദിച്ചു.

മഹൎഷിമാർ അതുകേട്ട് ഉരച്ചു. ഞങ്ങൾ ആ ലീല കേട്ടിട്ടില്ല. ഹാലാസ്യനാഥന്റെ ആ ലീലകൂടി ഞങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കണം. ഭഗവാന്റെ ഓരോ ലീലകളേയും കേൾക്കുംതോറും ഞങ്ങൾക്ക മേല്ക്കുമേലുള്ള ലീലകളെ കേൾക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം വൎദ്ധിച്ചുതന്നെ വരുന്നു. കരുണാനിധിയും ദൈവജ്ഞശ്രേഷ്ഠനും ആയ നിന്തിരുവടി കാലതാമസമെന്ന്യേ അതു അരുളിച്ചെയ്യണമെന്നപേക്ഷിച്ചു.

അഗസ്ത്യൻ അതുകേട്ടു സന്തോഷത്തോടു വീണ്ടും കഥയാരംഭിച്ചു.

പണ്ട് മനോഹരമായ മധുരാപുരത്തിൽ അതിസമൎത്ഥനായ ഒരു ആയുധാഭ്യാസികൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൻ ദിവസംപ്രതിയും മദ്ധ്യാഹ്ന സമയം ഭടന്മാരെ ആയുധാഭ്യാസം ശീലിപ്പിച്ചതിന്റെശേഷം ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിൽപോയി ഹേമപത്മിനിയിൽ സ്നാനംചെയ്തു ശ്രദ്ധാഭക്തിയുക്തനായി സുന്ദരേശന്റെ പാദങ്ങളെ സേവിച്ചു ശൈവന്മാരുടെ സ്തോത്രപ്രദക്ഷിണാദികളെച്ചെയ്തു അദ്ദേഹത്തെ സേവിക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ആയുധാഭ്യാസികന് ശിഷ്യന്മാരായി അനേകം ഭടന്മാരെ കിട്ടുകയും അവരെല്ലാം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിക്ഷാസാമൎത്ഥ്യംകൊണ്ട് സമൎത്ഥന്മാരായ യോദ്ധാക്കളായി തീരുകയുംചെയ്തു. അനന്തരം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ ഗുരുദക്ഷിണയും നൽകി ആയുധാഭ്യാസവും പൂൎത്തിയാക്കി രാജാവിന്റെ സൈന്യത്തിൽപോയി ചേൎന്നു.

അതിൽപിന്നെ ദുൎമ്മതിയും പാപബുദ്ധിയും ആയ ഒരു സിദ്ധൻ ഈ അസ്ത്രാചാൎയ്യന്റെ അടുക്കൽ വന്ന് തന്നെ ആയുധാഭ്യാസശീലനം ചെയ്യിക്കണമെന്നപേക്ഷിച്ചു.

ശുദ്ധബുദ്ധിയായ അസ്ത്രാചാര്യൻ ദുഷ്ടബുദ്ധിയായ സിംഹന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കാതെ ശരണാഗതനായ ആ സിംഹനെ ശിഷ്യനായി സ്വീകരിച്ച് തനിക്കറിയാവുന്നിടത്തോളവും ഉള്ള ആയുധാഭ്യാസാദികളായ സകല വിദ്യകളേയും അവനെ പഠിപ്പിച്ചുകൊടുത്തു. ദുഷ്ടനായ ആ സിംഹന് അസ്ത്രാചാര്യൻ ഇങ്ങനെ തനിക്കറിയാവുന്ന വിദ്യകൾ എല്ലാം ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തത് പാമ്പിനു പാലുകൊടുത്തതുപോലെ ആയിതീർന്നു.

എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അസ്ത്രാചാര്യന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ ശിഷ്യവാത്സല്യംകൊണ്ടും, ശിക്ഷണപടുത്വംകൊണ്ടും ആയുധാഭ്യാസവിദ്യയിൽ അതിനിപുണനായിത്തീർന്ന ആ വഞ്ചകപാപിയായ ദുഷ്ടസിംഹൻ ഗുരുവിനു ദക്ഷിണ പോലും കൊടുക്കാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽനിന്നും ഓടിപ്പോയി. അവിടെത്തന്നെ അടുക്കൽ മറ്റൊരു കളരിയിട്ട് അനവധി ശിഷ്യന്മാരെ ശേഖരിച്ച്, അവന്റെ ഗുരുവായ അസ്ത്രാചാര്യന് എതിരായി ആയുധാഭ്യാസംചെയ്യിച്ച് ഗുരുവിനെയായിരുന്ന വരവിനെയും മാനത്തെയും ഇല്ലാതാക്കിയതുകൊണ്ടായിരുന്നു. അസ്ത്രാചാര്യൻ ഈവിവരം അറിഞ്ഞിട്ടും അവനവിപരീതമായി യാതൊന്നിനും ഒരുങ്ങാതെ അവരവർ ചെയ്യുന്ന ഗുണദോഷങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളെ അവരവർതന്നെ അനുഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞുകൊള്ളുമെന്നുള്ള സമാധാനത്തോടുകൂടെ ഇരുന്നു.

ഈ അവസരത്തിൽ ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റൊരു ശിഷ്യൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങളിൽവീണ് സാഷ്ടാംഗമായി വിനയനമസ്കരിച്ചുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെപറഞ്ഞു.

അല്ലയോ ഗുരോ! അങ്ങയുടെ വിശാലഹൃദയത അങ്ങേക്കുതന്നെ വലുതായ അപത്തിനെ ചെയ്തു. ശിഷ്യചിത്തം മനസ്സിലാക്കാതെ ഗുഹ്യങ്ങളും സാരങ്ങളും ആയ വിദ്യകളെ പറഞ്ഞുകൊടുത്തതാണുണ്ടാകുന്ന ഭവിഷ്യത്തിതാണ്. അയ്യോ! ഇതെന്തൊരന്യായം. ദുഷ്ടനായ ആ സിംഹൻ അവിടത്തെ വശീകരിച്ചു എല്ലാവിദ്യകളും അഭ്യസിച്ചു. എന്നിട്ട് അവിടത്തേക്ക് ഗുരുദക്ഷിണയായി യാതൊന്നും നൽകിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അവിടത്തോട് യാത്ര പോലും ചോദിക്കാതെ കടന്നുകളഞ്ഞു. അതുപോരാഞ്ഞിട്ട് ഇപ്പോൾ എതിരായി മറ്റൊരുകളരിയിട്ട് അവിടത്തെ ശിഷ്യന്മാരിൽതന്നെ വളരെവളരെ ആളുകളെ വശീകരിച്ചുകൊണ്ടുപോയി ആയുധാഭ്യാസം തുടങ്ങിച്ച് അവിടത്തെക്കൊറവുമുട്ടിച്ചു. ഇതുമാത്രം ദുഷ്ടനായ ഒരു ശിഷ്യൻ ഇതിനുമുമ്പിൽ ആരെങ്കിലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ. അങ്ങ് അവനെക്കൂടാതെ എത്രയോപേരെ ആയുധാഭ്യാസം ചെയ്യിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അവരിൽ വല്ലവരിൽനിന്നും ഇപ്രകാരമൊരു അപരാധവും അപമാനവും നഷ്ടവും നേരിട്ടോ. പാത്രമറിയാതെ ദാനംനൽകിയ ഫലംതന്നെ.

ശ്രീപാർവ്വതീവല്ലഭനും കിന്നരാദികളും ഉപദേശവാന്മാരറിയുന്നു സുന്ദരേശ്വരഭക്തന്മാരായ ആ അന്ധാചാര്യന് ശിഷ്യന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള മർമ്മഭേദകങ്ങളായ വാക്കുകളെ കേട്ടതിൽ സന്തോഷമാവശ്യമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. നിർമ്മലമനസ്സന്മാരും ശൈവശിരോമണികളുമായ അത്തരക്കാർ മാനാപമാനങ്ങളും മിത്രശത്രുതാഭാവങ്ങളും ഒന്നും ശരിക്കും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലല്ലൊ. അവർക്കെല്ലാം സദാചാരങ്ങൾ സമ്പാദിക്കും. ഭക്തവത്സലനായ ശിവൻ അവരുടെ എല്ലാ അഭീഷ്ടങ്ങളെയും സാധിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും അവർക്ക് നേരിടുന്ന സകല ആപത്തുകളിൽനിന്നും അവരെ രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളും.

അതിന്റെ ശേഷം അത്യന്തം ദുർബ്ബുദ്ധിയായ സിദ്ധൻ; ദിവസംപ്രതിയും അന്ധാചാര്യന്റെ വീട്ടിൽ പോയി ആരുമറിയാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയോട്, "തരുമോ? തരുമോ?" എന്നു കാമാർത്തനായി ചോദിക്കയും ആ സാധ്വിയായ സിദ്ധന്റെ ചോദ്യം മനസ്സിലാകായ്കയാൽ "ഞാനൊന്നുമറിഞ്ഞുകൂടാ" എന്നുത്തരം പറയുകയും ചെയ്തുവന്നു. ഒരു ദിവസംപോലും മുടക്കുകൂടാതെ സിദ്ധൻ ഇങ്ങനെ ചോദിക്കുകയും ആചാര്യപത്നികാര്യം മനസ്സിലാകാതെ മേൽപ്രകാരം മറുപടി പറയുകയും ചെയ്തുവരുന്ന കാലത്തിൽ ഒരു ദിവസം പതിവുപ്രകാരം സിദ്ധൻ അന്ധാചാര്യഭവനത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ ഗൃഹനാഥനില്ലാതെ ഭാര്യമാത്രം അവിടെ ഉള്ളെന്നറിയുകയാൽ തന്റെ ആഗ്രഹപൂർത്തിക്ക് ഇതുതന്നെ തക്കസമയം എന്നു നിശ്ചയിച്ചു ആചാര്യപത്നിയുടെ കയ്യു പിടിച്ചുകൊണ്ടു തന്റെ മനോഗതത്തെ തുറന്നുപറഞ്ഞു.

അധമാധമനായ ആ സിദ്ധന്റെ നീചകൃത്യംകൊണ്ടും ശ്രവണദുസ്സഹമായ അവന്റെ അഭിപ്രായംകേട്ടും അത്യന്തം ഭയാകുലയും വ്യസനാക്രാന്തയും രോഷപോഷിതയും ആയ ആചാര്യപത്നി അതിവേഗത്തിൽ സിദ്ധന്റെ കൈ തട്ടിയുംവച്ച് ഗൃഹത്തിനുള്ളിൽ ഓടിപ്പോയി ഒളിച്ചു. വഞ്ചനയും അപമാനവും വെളിപ്പെടുത്തരുതെന്നുള്ള ബുദ്ധിമതം അനുസരിച്ചു ആചാര്യപത്നി ഈ വിവരം ഭർത്താവിനെപ്പോലും അറിയിച്ചതും ഇല്ല. ഈ അവസരത്തിൽ ഭക്തന്മാരോടുപരം കൃപാവായ്പുള്ളവനും വത്സലനും ആയ ഹാലാസ്യനാഥൻ ഈ വിവരം അറിഞ്ഞ് അന്ധാചാര്യന്റെ വേഷം ധരിച്ചു ഉടൻ അവിടെയെത്തി സിദ്ധനെ നോക്കി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു;—

"എടോ സിദ്ധ! നീ യുവാവും ഞാൻ വൃദ്ധനുമാണ്. എങ്കിലും നമുക്ക് തമ്മിൽ പോർക്കളത്തിൽ ഒരു അങ്കം വെട്ടണം. പരമേശ്വരിയായ ചണ്ഡിക ആർക്കാണ് വിജയം നൽകുന്നതെന്നറിയാമല്ലൊ"

സിദ്ധൻ ഇതുകേട്ട് വളരെ കോപത്തോടുകൂടെ, ഹാ! ഹാ! വൃദ്ധന്റെ ഈ ആഗ്രഹം കാലോചിതമായതുതന്നെ; സംശയമില്ല. അറുപതു വയസ്സുചെന്ന നാലു വെളുത്ത രോമം മുളച്ചുതുടങ്ങിയ കിഴവന്മാരെ അങ്കംവെട്ടി ജയിച്ചാൽ ലോകരുള്ള പേരുമതി എന്തു്? ഒന്നുമില്ല. എങ്കിലുമെന്റെ മനോരഥ ഇഷ്ടസിദ്ധിക്കുള്ള ബാധയൊഴിയുമല്ലൊ. ഇവന്റെ കഥ

കഴിച്ചുകളയാം. അതു് ലോകാപവാദംകൂടാതെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു തക്ക സൌകര്യം ഇപ്പോൾതന്നെ ഉണ്ടാക്കിയതു എന്റെ ഭാഗ്യം തന്നെയെന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു്, അങ്ങനെ തന്നെ! ഞാൻ ഇതാ യുദ്ധംചെയ്വാൻ തയ്യാറായിക്കഴിഞ്ഞു എന്നുംപറഞ്ഞു വാളും പരിചയുമായി അത്യന്തം വീറോടുകൂടെ രംഗത്തിറങ്ങി.

അന്ത്യാചാര്യവേഷധാരിയായ ഹിരണ്യനാഭനും പെട്ടെന്നു കോപാന്ധനും ഭ്രാന്തനുമായി ചണ്ഡികാപൂജയുംനിർവഹിച്ചു്, തന്റെ അങ്കവൈഭവം കാണിക്കാൻതുടങ്ങി. ഗുരുദ്രോഹിയും, ദുഷ്കർമ്മലോലനും ആയ സിംഹാചാര്യനും അന്ത്യാചാര്യവേഷധാരിയായ ഹിരണ്യനാഭനും തമ്മിൽ ഏറെ നേരംപോരിടേയും അങ്കവൈഭവങ്ങളെ കാണിക്കാനായി ഇടങ്ങിയപ്പോൾ എണ്ണം കണക്കില്ലാത്ത പുരുഷാരം കാഴ്ചക്കാരായും വന്നുകൂടി. എതിരാളികൾ തമ്മിൽ അങ്കവും ഇടങ്ങി. ഹിരണ്യനാഭനായ സുന്ദരശേഖരന്റെ ഒരു വെട്ടുപോലും തടുക്കുന്നതിനു സിംഹനെക്കൊണ്ടു കഴിയുന്നതല്ലെങ്കിലും അങ്കം കാണാനായി വന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള കാഴ്ചക്കാരുടെ സൌഖ്യാർത്ഥം അതിവേഗത്തിൽ കൊല്ലിച്ചുകളയരുതെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ സുന്ദരശേഖരൻ, ഇടത്തും വലത്തും ചാടിയും കറങ്ങിയും പല അടവുകളും ചവുട്ടിയും സിംഹന്റെ വെട്ടുകളെ തട്ടിയും, സിംഹനെ വെട്ടിയും കുറേ നേരത്തോളവും കാഴ്ചക്കാർക്ക് വളരെ നയനാനന്ദകരമാകുംവണ്ണം അങ്കംവെട്ടി.

അതിന്റെശേഷം അന്ത്യാചാര്യപത്നിയുടെ പതിപ്രത്യാഗമം ചെയ്യുന്നതിനു് ഇച്ഛിച്ചു സിംഹന്റെ വക്ഷസ്സിൽ അന്ത്യാചാര്യവേഷധാരിയായ ഹിരണ്യനാഭൻ നേരതായി ഒരു വെട്ടുവെട്ടി. അതിന്റെ ശേഷം അന്ത്യാചാര്യപത്നിയുടെ പാതിവ്രത്യത്തിൽ ശങ്കിക്കാനായി കണ്ണു പിടിച്ചുകിട്ടിയ അവന്റെ കണ്ണുകളും അനാവശ്യം അ സാധ്വിയോടു സഭ്യമല്ലാത്ത വാക്കുകൾ പറഞ്ഞ അവന്റെ നാക്കും ഛേദിച്ചു. അവസാനത്തിൽ അവന്റെ ശിരസ്സും മുറിച്ചിട്ടു് അതോടെയും അന്ത്യാചാര്യനായിനിന്നു സിംഹനോടു അങ്കംവെട്ടിയ ഹിരണ്യനാഭൻ മിന്നൽക്കൊടിപോലെ തിരോഭൂതനായി.

കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന ഭടന്മാർ അതുകണ്ടു ഇതിലുമില്ലാത്ത ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടെ അന്ത്യാചാര്യഗൃഹത്തിൽപോയി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നിയോട് "ഗുരുഭൂതൻ എവിടെപ്പോയി?" എന്നു ചോദിച്ചു. ആചാര്യപത്നി അതു കേട്ടു, അദ്ദേഹം സുന്ദരശേഖരദർശനത്തിനായിപ്പോയിരിക്കുന്നു എന്നു മറുപടിപറഞ്ഞു.

ശിഷ്യന്മാർ അതുകേട്ടു വിസ്മയത്തോടുകൂടെ അന്യോന്യം നോക്കിക്കൊണ്ടു നിൽക്കുമ്പോൾ ഹിരണ്യനാഭദർശനത്തിനായിപ്പോയിരുന്ന സാക്ഷാൽ അന്ത്യാചാര്യനും എത്തി. ഭടന്മാർ ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ വന്ദിച്ചുംകൊണ്ടു, അല്ലയോ ഗുരുഭൂത! അങ്ങയുടെ ശത്രുവായ സിംഹനോട് അവിടത്തെ സ്വരൂപത്തിൽ ഒരാൾവന്നു് അങ്കംവെട്ടി അവനെ കൊന്നുംവെച്ചു മിന്നൽക്കൊടിപോലെ മറഞ്ഞുകളഞ്ഞു. അന്ത്യാചാര്യനും അതുകേട്ടു് വ

ഇവയെല്ലാം അതിശയിച്ചു അപ്രകാരം സംഭവിക്കാനുള്ള കാരണമെന്താണെന്നാലോചിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പടിവന്ന സിദ്ധൻ തന്റെ പാതിവ്രത്യഭംഗശ്രമത്തിന്നായിതുടങ്ങിയകഥകൾ മുഴുവൻ വിവരിച്ചുകേൾപ്പിച്ചു.

അഗസ്ത്യാചാര്യൻ അതുകേട്ടപ്പോൾ തന്റെ സ്വരൂപം പൂണ്ടുകൊണ്ടുവന്ന ദുരാചാരതല്പരനായ സിദ്ധനെ വധിച്ചതു ഭക്തവത്സലനും കരുണാവരുണാലയനും ആയ ഹാലാസ്യനാഥൻ തന്നെയെന്നു തീർച്ചയായിഅറിവിലെത്തായി അനന്തരം ശിഷ്യന്മാരെയെല്ലാം നല്ലവാക്കുകൾ പറഞ്ഞു സന്തോഷിപ്പിച്ചയച്ചുംവെച്ചു ഉടൻതന്നെ അത്യന്തമഹാദരവോടെ സുന്ദരേശ്വരന്റെ സന്നിധിയിൽപ്പോയി ഭക്തിപൂർവ്വം അഞ്ജലിബദ്ധനായി നിന്നുകൊണ്ടു ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചു.

സുന്ദരേശ! മഹാദേവ! ശരണാഗതവത്സല!
ത്വൽപാദപങ്കജയുഗം ഭജാമ്യഹം സർവ്വദാ. ൧

ഭക്തിമുക്തികരീം സേവ്യാം സമസ്തദുരിതാപഹാം
സർവ്വലോകസുഖകരീം ഭക്തചിത്താപഹാരിണാം. ൨

ബ്രഹ്മാദിവിബുധൈശ്ചാപി സദാസേവ്യതമാമിമാം
ശരണ്യാം പ്രണമാമ്യേകാം ഭഗവത്പാദപങ്കജം. ൩

സദാശിവപദപ്രാപ്തി മൂലഭൂതാം സുപുണ്യദാം
മഹാപാതകസംഹാരീം വന്ദേ ത്വത്പാദപങ്കജം. ൪

ധർമ്മാർത്ഥം കാമം ച മോക്ഷംശ്ചസമ്പ്രയച്ഛതി
ഭവഭയാൽ ഭക്തിമതാം പാഹിമാം കരുണാനിധേ! ൫

ത്വയി ഭക്തിമതാം ഭക്തിർനിത്യത്വപ്രദായിനി
വർദ്ധതാം ചാപ്യതാം ച യുക്തൈർന്നിത്യം ഭവാൻ ൬

അസ്മത്താപൗഘസന്തപ്താം ഭക്തലോകാംശ്ച സംയുതം
പാഹിപാഹി മഹാദേവ! ഹാലാസ്യനായക! ൭

കരുണാമൃതസമ്പൂർണ്ണ തവ കടാക്ഷാവലോകനാൽ
ദീനവത്സലസംശ്രിതാൻ സർവ്വദാ പാലയപ്രഭോ! ൮

അതിന്റെശേഷം അനേകായിരം ഉരു പഞ്ചാക്ഷരംജപിച്ചു. അനന്തരം സ്തുതിയും ജപവും അവസാനിപ്പിച്ചു മഠത്തിലേക്ക പോകാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ പാണ്ഡ്യരാജകുലശേഖരനായ കുലോത്തുംഗപാണ്ഡ്യൻ ഈ വിവരങ്ങൾ എല്ലാം അറിഞ്ഞു ക്ഷേത്രത്തിൽവന്നു അഗസ്ത്യാചാര്യനെ ഇതില്പരമില്ലാതെ ബഹുമാനിച്ചു അന്തഃപുരത്തുകയറി രാജമന്ദിരത്തിൽ കൊണ്ടു

ഹോമിപ്പിക്കുകയും പലവിധ സമ്മാനങ്ങളും വിലയില്ലാത്ത അനവധി ആഭരണങ്ങളും നൽകുകയും മറ്റുംചെയ്തു.

അഗസ്ത്യൻ സുന്ദരേശപൂജകന്മാരായ ശൈവന്മാരേയും മറ്റു ബ്രാഹ്മണരേയും പൌരജനസമൂഹത്തേയും മറ്റും വിചാരിച്ചു വിചാരിച്ച് സീമാതീതമായ സന്തോഷത്തോടുകൂടെ സ്വമന്ദിരത്തിലേക്കുപോയി. ധർമ്മിണിയും സുശീലയും അനുകൂലയും പാതിവ്രത്യത്തോടുകൂടിയവളുമായ പത്നിയുമൊന്നിച്ച് ശൈവരഹസ്യശാസ്ത്രങ്ങളോടുകൂടെ അധികമായ ലൌകികഭോഗങ്ങളെ അനുഭവിച്ച് ചിരകാലം പരമാനന്ദസൌഖ്യത്തോടുകൂടെ ഇഹലോകവാസം ചെയ്തു.

അല്ലയോ മുനിപുംഗവന്മാരേ! ശൈവരഹസ്യനായകനായ സുന്ദരേശന്റെ സർവ്വമാംഗല്യദായകവും സർവ്വപാപവിനാശകവും ആയ ഈ ഉമാപരിണയമെന്ന ലീലയെ പാരായണംചെയ്യുകയോ കേൾക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഐഹികമായും പാരത്രികമായും ഉള്ള എല്ലാ സൌഖ്യങ്ങളും അനായാസേന ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല.

൩൬-ാം അദ്ധ്യായം കഴിഞ്ഞു.

സമാപ്തം.



ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

[illegible]

൩൭-ാം അദ്ധ്യായം.

നാഗാസ്ത്രഹനനംചെയ്ത ഇരുപത്തിയെട്ടാമത്തെ ലീല.



ഹാലാസ്യേശന്റെ അതിമഹത്തുക്കളും അത്ഭുതതമങ്ങളുമായ അനവധി ലീലകളെക്കേട്ട് വീണ്ടും വീണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലീലാശ്രവണത്തിൽ അതിതൃഷ്ണയുള്ളതിനാൽ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷിമാർ വീണ്ടും അഗസ്ത്യമഹർഷിയോടു ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു.

അല്ലയോ ശൈവാഗമവേദികളിൽവെച്ച് അഗ്രേസരനായ മഹാമുനേ! അവിടത്തെ വദനാരവിന്ദത്തിൽനിന്നു പൊഴിയുന്ന ഹാലാസ്യനാഥലീലാമകരന്ദപാനംകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ ഇതുവരെ തൃപ്തിപ്പെടാതെ കൃതാർത്ഥന്മാരായി. നി

ന്തിരുവടി ദയചെയ്തു അനുഗ്രഹംചെയ്തു അത്ഭുതലീലകൂടി ഞങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കണം.

അഗസ്ത്യൻ അതുകേട്ട്, വസിഷ്ഠാദികളോട് - എന്നാൽ ഇനി ഞാൻ ഹാലാസ്യനായകനായ സുന്ദരേശ്വരൻ ഗോപാകൃതിയായിട്ടുവന്നു സർപ്പത്തിനെ വധിച്ചതായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇരുപത്തെട്ടാമത്തെ ലീലയെ കേൾപ്പിക്കാം എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് അത്യന്തം ഉത്സാഹത്തോടുകൂടെ വീണ്ടും കഥയാരംഭിച്ചു.

പാണ്ഡ്യകുലപാലരത്നമായ കുലോത്തുംഗപാണ്ഡ്യൻ ശിവസായൂജ്യത്തെ പ്രാപിച്ചതിന്റെ ശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ അനന്തഗുണപാണ്ഡ്യൻ രാജ്യഭാരം കയ്യേറ്റു - ശിവഭക്തന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനും അനന്തഗുണാലയനും നിസ്തുലഭുജബലപരാക്രമസമ്പന്നനും കരുണാപൂർണ്ണനും സദാ ഉദാരനുമായ ആ അദ്ദേഹം തന്റെ നീതികളായ ഭരണവിശേഷംകൊണ്ടും ധൈര്യവീര്യംകൊണ്ടും സാഗരാന്തയായിരിക്കുന്ന ഭൂമി മുഴുവൻ കീഴടക്കി ത്രൈലോക്യപ്രഖ്യാതനായ ഒരു മഹാചക്രവർത്തിയായിത്തീർന്നു

ഇപ്രകാരം ഭൂലോകചക്രവർത്തിയായ അനന്തഗുണപാണ്ഡ്യൻ അതിജേതാവായും സകലലോകൈകസമ്മതനായും രാജ്യഭാരം ചെയ്യുന്നകാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ അന്യദേശവാസികളായ നഗ്നന്മാർ കൂട്ടംകൂടി തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഇങ്ങനെ ആലോചിച്ചു.

"ഇപ്പോഴത്തെ രാജാവായ അനന്തഗുണപാണ്ഡ്യൻ സുന്ദരേശഭക്തനും ധ്യാനകനും പഞ്ചാക്ഷരപ്രിയനും രുദ്രാക്ഷഭസ്മധാരിയും ശിവലിംഗാർച്ചനതല്പരനും ശിവഭക്തപ്രപൂജകനും ആകയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ പ്രജകളും ഒരുപോലെ ശൈവമതാവലംബികളും ഭസ്മരുദ്രാക്ഷധാരികളും ആയിത്തീർന്ന് ശൈവമതം അത്യന്തം അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കയും നഗ്നസിദ്ധാന്തങ്ങൾ നാൾക്കുനാൾ നഷ്ടമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ശിവഭക്താഗ്രഗണ്യനായ അനന്തഗുണപാണ്ഡ്യനെ സംഹരിക്കാതെ നമുക്ക് നമ്മുടെ നഗ്നമതത്തെ ഉദ്ധരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അപാരഭുജബലശാലിയും വിശ്വൈകപരാക്രമനിധിയുമായ അനന്തഗുണപാണ്ഡ്യനെ യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ചോ, മറ്റുപ്രകാരത്തിൽ നേരിട്ടോ വധിക്കുന്നതിന് നമ്മെക്കൊണ്ടെന്നല്ല ഇപ്പോൾ ഭൂലോകത്തിലുള്ളതിൽ ആരെക്കൊണ്ടും അസാദ്ധ്യം തന്നെ. അതുകൊണ്ട് നമുക്ക് അദ്ദേഹത്തെ അഭിചാരംചെയ്തു വധിക്കണം. അഭിചാരത്താൽ സാധിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതായി യാതൊന്നും തന്നെയില്ലല്ലോ"

ദുഷ്ടന്മാരായ നഗ്നന്മാർ ഇപ്രകാരം നിശ്ചയിച്ചതിന്റെശേഷം എല്ലാവരുംകൂടി ഒരു വിജനപ്രദേശത്തിൽ പോയി വിശാലമായ ഒരു ഹോമകുണ്ഡത്തെ വിധിപ്രകാരം ഉണ്ടാക്കി പ്രധാന മാന്ത്രികന്മാരായ അവർ ഒന്നുചേർന്ന് വിവിധോപകരണപൂർവ്വം അഭിചാരപ്രകാരത്തിൽ ഹോമിച്ചു.

മഹത്തായ ആ അഭിചാരഹോമം ഇടവിടാതെ നടന്നുവരുമ്പോൾ ഒരിക്കൽ ആ ഹോമകുണ്ഡമദ്ധ്യത്തിൽനിന്നും നീണ്ട് തടിച്ചു ഗിരിപോലെയു

ള്ള ശരീരത്തോടും തീക്കനൽപോലെ മിന്നുന്ന വട്ടക്കണ്ണുകളോടും ഗുഹപോലെയുള്ള വദനത്തോടും അമ്പിളിക്കീറുകൾപോലെയുള്ള ദംഷ്ട്രങ്ങളോടും ഉൾഭയജ്വലിതമായ ദിഗ്വ്യാപകസ്വരത്തോടുംകൂടിയ ഘോരാകാരങ്ങളോടും കൂടിയവനും ജഗത്ത്രാസകാരകനും ബ്രാഹ്മണികളിലും ക്രൂരരിലും വിഷവീക്ഷണനും ആയ ഒരു രാക്ഷസൻ പ്രാദുർഭവിച്ചു. അവൻ നാഗന്മാരെനോക്കി എടോ നാഗന്മാരെ! കത്തിക്കാളുന്നതായ ജഠരാഗ്നി എന്റെ ശരീരത്തെ ഇതാ നശിപ്പിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ എന്തിനാണ് എന്നെ ഉത്ഭവിപ്പിച്ചതു്? നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഞാൻ ചെയ്യേണ്ടതെല്ലാം എന്തെന്ന് അതിവേഗത്തിൽ പറയുവിൻ! ക്ഷുധാർത്തനായ എനിക്ക് കൊറുനാൾകി എന്റെ വിശപ്പടക്കുന്നതിൽ ഒട്ടും താമസിക്കരുതു്; എന്നിങ്ങനെ അട്ടഹാസപൂർവ്വം പറഞ്ഞു.

നാഗന്മാർ അതുകേട്ട് സന്തോഷപൂർവ്വം ഇപ്രകാരം മറുപടിപറഞ്ഞു.

അല്ലയോ രാക്ഷസേന്ദ്ര! ഞങ്ങൾ നിന്നെ ഉണ്ടാക്കിയതു് ഞങ്ങളുടെ വിരോധിയായ അനന്തഗുണപാണ്ഡ്യനെ കൊല്ലുന്നതിനായിട്ടാണ്. ശിവഭക്തനായ അവൻമൂലം നാഗകുലം ക്ഷയിച്ചുതുടങ്ങി. നീ അതുകൊണ്ട് ഘോരാകൃതിയിലുള്ള ഒരു പന്നഗേന്ദ്രന്റെ വേഷമെടുത്തു് അതിവേഗത്തിൽ മധുരാപുരിയിൽ പോയി രാജാവായ അനന്തഗുണപാണ്ഡ്യനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നഗരവാസികളായ സകലജനങ്ങളേയും വിഷവേഗം കൊണ്ട് സംഹരിക്കണം.

അഭിചാരോത്ഭൂതനായ ആ രാക്ഷസേന്ദ്രൻ നാഗഭാഷിതം കേട്ടക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ ഘോരാകൃതിയിലുള്ള ഒരു മഹാസർപ്പത്തിന്റെ വേഷംകൈക്കൊണ്ട് വിശാലമായ ഫണവും വിരിച്ചു് അഗ്നിമയമായ ജിഹ്വയും നീട്ടി ഫൂൽക്കാരവും ചെയ്തുകൊണ്ട് മധുരാപുരിനോക്കി ദ്രുതഗമനം ചെയ്തു് അതിവേഗത്തിൽ അവിടെ എത്തി. ഭീഷണമായ ഫൂൽക്കാരത്തോടുകൂടെ കല്പാന്തകാലാഗ്നിയെപ്പോലെ എത്തിയിരിക്കുന്ന മഹാസർപ്പത്തെക്കണ്ട് ഭയവിഹ്വലന്മാരായ മധുരാപുരവാസികൾ ഉടൻതന്നെ ഓടിപ്പോയി വിവരം രാജാവിനെ അറിയിച്ചു.

രാജാവു് കേട്ട മാത്രയിൽത്തന്നെ ചാപബാണതൂണീരപാണിയായി സർപ്പവധത്തിന് പുരവാസികളോടൊന്നിച്ചു പുറപ്പെട്ടു് സർപ്പത്തിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നപ്പോൾ പർവ്വതാകാരനും വിഷജ്വാലകൊണ്ട് അത്യന്തം ഭയങ്കരനായ അവനെക്കണ്ട് വല്ലാതൊന്നമ്പരന്നു തെറ്റി പുറകോട്ടുമാറി വിചാരത്തോടുകൂടി അല്പനേരം നിന്നു. അനന്തരം ധൈര്യത്തോടും സ്വദേവശങ്കരപാദാംബുജസ്മരണയോടുംകൂടെ തീക്ഷ്ണമായ ശരബാണമെടുത്തു് തൊടുത്തയച്ചു.

സർപ്പം അതിനെ ഭക്ഷിച്ചുംവെച്ചു് രാജാവിനെ ദംശിക്കുന്നതിനായി ഓടിയടുത്തു. രാജാവു് വീണ്ടും ഗരുഡബാണം അയച്ചു് സർപ്പത്തിന്റെ ഉടൽമുഴുവൻ ഛിന്നഭിന്നമായി പൊടിച്ചു. അനന്തരം ബാണം കൊണ്ട് വിഭിന്നഗാത്രനായിത്തീർന്ന സർപ്പം നദീപ്രവാഹമെന്നപോലെ രക്തം ഉൽ

ങ്ങളോടുകൂടിയതായ വിഷത്തെ ഛർദ്ദിച്ചു. ആ വിഷജ്വാലകൊണ്ടു മധുരാപുരവാസികൾ ഒക്കെ പാലെ മൂർച്ഛിതന്മാരായി.

ജനങ്ങൾ ഇതുകണ്ടു വിഷാദത്തോടുകൂടി അതിവേഗത്തിൽ ഓടി ഹാലാസ്യമഹാക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു സുന്ദരേശലിംഗസന്നിധാനത്തിൽ ചെന്നു സാഷ്ടാംഗം വീണു നമസ്കരിച്ചുംകൊണ്ടു വിഷജ്വാലാശാന്തിക്കുവേണ്ടി ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചു.

സുന്ദരേശ്വരകൃപാകര ഹാലാഹലവിഷാപഹ!
പാഹിമാം ശരണാഗതൻ വിഷജ്വാലാദിമൂർച്ഛിതൻ
കദംബവനനായക! കലശോത്ഭവപൂജിത-
പാഹിമാം ശരണാഗതൻ പന്നഗേന്ദ്രപ്രപീഡിതൻ
കർപ്പൂരസുന്ദരാംഗ! കർപ്പൂരമാല്യഭൂഷിത!
കർപ്പൂരധവളാകാര! സച്ചിദാനന്ദരൂപിണഃ
ജീവന്മുക്തിപുരേശാന! ജീവന്മുക്തിപ്രദായക!
ജീവജാലങ്ങൾക്കാശ്രയൻ ജീവനായകനീശ്വരൻ
ഉമാകാന്ത മനോഹര! ഉഗ്രകോപശമന!
ഉമാകാന്തന്മാർക്കാശ്രയൻ ഉഗ്രരൂപിസദാശിവ
കല്യാണസുന്ദരാംഗ! കല്യാണാദിനായക!
കല്യാണകൃതചരിത്രം കല്യാണഗുണസാഗര,
ചതുരാനനപൂജിത ചിന്താമണിസ്വരൂപ
നിത്യാനന്ദകിരീടാ ചിന്മയാനന്ദരൂപനേ.

എന്നും മറ്റുമുള്ള വാക്കുകളെ ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചുംകൊണ്ടു മൂലലിംഗത്തെ നോക്കി ചിന്താപരവശന്മാരായി നില്ക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ഭഗവാൻ ഹാലാസ്യനാഥൻ ചന്ദ്രചൂഡനാം ആയ ഹാലാസ്യനാഥൻ ശരണപ്രാപ്തന്മാരായുള്ള പ്രജകളുടെ ആർത്തിയെ ശമിപ്പിക്കുന്നതിനായി മൂലലിംഗത്തിൽ നിന്നും ഒരു സർപ്പരൂപിയായി അവതരിച്ചു ഗരുഡനോടും സുഗ്രീവനോടൊന്നിച്ചു മറ്റുമുള്ള ഗണങ്ങളോടുംകൂടി സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടു പ്രവേശിച്ചിട്ടു തന്റെ ജടയിൽ ശോഭിക്കുന്ന ശശാങ്കരശ്മികളെക്കൊണ്ടു വിഷജ്വാലയെ ശമിപ്പിച്ചു.

ഹാലാസ്യനാഥന്റെ ശിരോഭൂഷണമായ ബാലചന്ദ്രന്റെ സുധാമയങ്ങളായ കിരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു ക്ഷണമാത്രത്തിൽ വിഷജ്വാലയെ ശമിപ്പിച്ചു ഉടൻ ആ ക്ഷണത്തിൽ തന്നെ അതുവരെയും മൂർച്ഛിതന്മാരായിരുന്നവർ എന്നപോലെ മൂർച്ഛവിട്ടുണർന്നെഴുന്നേൽക്കയും എല്ലാവരുടെ ഹൃദയവും പുരവാസികളും ആനന്ദസാഗരം ചെയ്യുന്നതെപ്പോലെ ആനന്ദിക്കയും ചെയ്തു.

പുരവാസികൾ ഇതുകണ്ടു സന്തോഷവാരിധിയായി അത്ഭുതപ്രാകൃതത്തോടും ആനന്ദാശ്രുക്കളോടുംകൂടെ മടങ്ങി കൂടിയ അവസരത്തിൽ ഭഗവാനെ കാരുണ്യപൂർണ്ണമായ കടാക്ഷങ്ങളെക്കൊണ്ടു പലരെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടു അതിവേഗത്തിൽ മറഞ്ഞുകളഞ്ഞു.

രാജാവിന്റെ അസ്ത്രങ്ങൾ ഏറ്റു വിടിന്നവരുതന്നെ പരമശിവന്റെ ശിരോഭൂഷണമായ ചന്ദ്രന്റെ രശ്മികൾ കൊണ്ട് നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള മായ ആ സർപ്പത്തിന്റെ ശരീരം അത്യന്തം വിപുലവും [illegible] ആയ ഒരു പട്ടണമായിത്തീർന്നു. ഇന്നും അതിന്റെ പേര് [illegible] എന്നാണ്.

പരമശിവൻ തന്റെ ഹൃദയമണിയായ ശശാങ്കന്റെ [illegible] കൊണ്ട് ആ സ്ഥലം മുഴുവൻ മധുരീകരിച്ചു് നിമിത്തമാണ് ഇപ്പോഴും ആ പട്ടണത്തിന് മധുരാപുരം എന്ന പേർ പറയപ്പെടുന്നതു്. ഹാലാസ്യനായ സർപ്പം സമീപത്തിൽ വലയാകൃതിയായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ക്ഷേത്രത്തിന് ഹാലാസ്യമെന്നുള്ള പേരുണ്ടാകയും അതു് ത്രൈലോക്യവിശ്രുതമായി തീരുകയും ചെയ്തു.

ഉത്തമോത്തമനും രാജാധിരാജനുമായ അനന്തഗുണപാണ്ഡ്യൻ സുന്ദരേശന്റെ അത്യത്ഭുതമായ കാരുണ്യം കണ്ട് ഇതിൽപരമില്ലാത്ത സന്തോഷത്തോടുകൂടെ ഭക്തിപൂർവ്വം ദയാലുവായ അദ്ദേഹത്തിനെ ഇടവിടാതെ സ്തുതിക്കുകയും വന്ദിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് സകലൈശ്വര്യസമന്വിതനായി ചിരകാലം പ്രജാപാലനം ചെയ്തു.

അല്ലയോ! മുനിനായകന്മാരേ! ഹാലാസ്യനാഥനായ ശ്രീസുന്ദരേശന്റെ അത്ഭുതകർമ്മങ്ങളാലും പരിപൂർണ്ണമായ ഈ ഉത്പത്തിയെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരണത്തെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് സർവ്വപാപങ്ങളും തീരുകയും അഭീഷ്ടങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുമല്ലാതെ അവർക്ക് ഒരുകാലത്തും വിഘ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതുമല്ല.

൩൮-ാം അദ്ധ്യായം.

നാഗാദികളൊന്നുമായ സർപ്പത്തെ വധിച്ചു

ഉത്പത്തിപ്പറ്റിവിവരണ സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യം

൩൯-ാം അദ്ധ്യായം.

സംഗ്രഹോക്തിപ്രകരണമുള്ള

ഇടപത്തിൻ പർവ്വതമായ ലീല.



ശൈവാഗമവേദിയും ശിവഭക്താഗ്രഗണ്യനും ആയ അഗസ്ത്യൻ വീണ്ടും വസിഷ്ഠാദിമഹർഷികളോടു താഴെവരുമാറുകഥ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

അല്ലയോ! മുനികുലപുംഗവന്മാരേ! ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശൻ സുപ്രസിദ്ധമായ ഋഷഭപർവ്വതത്തെയും വൃഷഭാചലത്തെയും നിർമ്മിച്ചതായ ലീലയെ ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം. അത്യന്തം സാരമുള്ളതും പരിപാവനവുമായ ഈ ഒരു ലീലാശ്രവണം കൊണ്ടുതന്നെ നിങ്ങളുടെ സർവ്വാഭീഷ്ടങ്ങളും അനായാസേന ലഭിക്കുന്നതാണ്.

അല്ലയോ മുനിപുംഗവന്മാരേ! നഗ്നന്മാർ അഭിചാരംചെയ്തുണ്ടാക്കിയ പർവ്വതാകാരനായ സർപ്പശ്രേഷ്ഠൻ മഹേശന്റെ ലീലകൊണ്ട് നശിച്ചുപോയതിന്റെശേഷം ഒരിക്കൽ വീണ്ടും നഗ്നന്മാർ സഭകൂടി ഇങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ചു.

നാം വളരെക്കാലത്തെ ശ്രമം ചെയ്ത് നിർമ്മിച്ച ഹോമകുണ്ഡത്തിൽ നിന്നും നമ്മുടെ മന്ത്രസാമർത്ഥ്യംകൊണ്ട് പാതാളത്തിനടിയിൽ നിന്നും ഒരു വലിയപർവ്വതം, ഭൂമി പിളർന്നുകൊണ്ട് കിളർന്നതുപോലെ ഉണ്ടായ രാക്ഷസനെ നമ്മൾ പറഞ്ഞയച്ചു മധുരാപുരത്തെയും അതിനുള്ളിലെ ജനങ്ങളെയും ധ്വംസിക്കാനായി അയച്ചതിൽ ശംഭു നിർമ്മിതങ്ങളായ ബാണങ്ങളെ പ്രയോഗിച്ച് ആ നാഗത്തെ ഖണ്ഡംഖണ്ഡമായി മുറിക്കുകയും ആ നാഗത്തിൽ നാഗശ്രേഷ്ഠൻ ഛർദ്ദിച്ച് വിഷജ്വാലകൊണ്ട് മധുരാപുരം നശിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ആ വിഷത്തെ മധുരീകരിക്കുകയും ചെയ്ത് നമ്മുടെ പ്രയത്നങ്ങളെ നിഷ്ഫലമാക്കിക്കളഞ്ഞു. നമ്മുടെ അനേകകാലത്തെ പ്രയത്നങ്ങളെ മേൽപ്രകാരം അല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ വ്യർത്ഥമാക്കിക്കളഞ്ഞ രാജാവിനെ ഏതെങ്കിലുംപ്രകാരത്തിൽ പകരിക്കാതെവിട്ടാൽ നമുക്കും നമ്മുടെ മതത്തിനും ഏററവും പോരാത്തതാണ്. അതുകൊണ്ട് വീണ്ടും ഒരു മഹത്തായ അഭിചാരംകൂടിച്ചെയ്ത് അത്യന്തം ശക്തിയേറിയ ഏതെങ്കിലും ഒരു സത്വത്തെ ഉണ്ടാക്കി അയച്ച് അവനെ വധിക്കണം.

നഗ്നന്മാർ മേൽപ്രകാരം ആലോചിച്ചുറച്ചുംകൊണ്ട് വീണ്ടും വലുതാ

യ ഒരു കുണ്ഡം ഉണ്ടാക്കി നാനാവിധത്തിലുള്ള ഉപകരണങ്ങളോടുകൂടെ അത്യുഗ്രമായ അഭിചാരകർമ്മങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു ഹോമം തുടങ്ങി. ഹോമം പരിപൂർത്തിയായ ക്ഷണത്തിൽ ഹോമകുണ്ഡത്തിൽനിന്നും അത്യുഗ്രവിഷമുള്ളവനും പുരുഷാകൃതിയുമായ ഒരു സർപ്പൻ ഉണ്ടായി. നഗ്നന്മാർ അവനെ നോക്കി മധുരാപുരത്തെയും മധുരാപുരാധിപനായ അനന്തഗുണപാണ്ഡ്യനെയും നശിപ്പിക്കുകയെന്നു പറഞ്ഞു.

ഘോരസർപ്പരൂപിയായ അസുരൻ കേട്ടമാത്രയിൽത്തന്നെ മധുരാപുരം നോക്കി അതിവേഗത്തിൽ നടന്നു. അത്യുഗ്രങ്ങളായ പത്തികളെ ഉയർത്തിയും മേഘമണ്ഡലത്തിൽ ഉടക്കുന്നതും അത്യന്തം ആയതവും നിശിതവുമായ ദ്രംഷ്ട്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് പർവ്വതശൃംഗങ്ങളെ കുത്തിയിളക്കി നാനാദിക്കുകളിലുമെറിഞ്ഞും ഉഗ്രവിഷജ്വാലാധൂതവാതങ്ങൾകൊണ്ട് അനേകായിരം വൃക്ഷങ്ങളുടെ മൂലച്ഛേദനംചെയ്തും വിദ്യുത്ഗർജ്ജനം കൊണ്ടുണ്ടായ ഘോരനാദംമൂലം ഉളക്കുന്ന പൊടികളെ ഉച്ഛ്വാസവായുക്കളെക്കൊണ്ട് സർവ്വത്ര പരപ്പിച്ച് ഭൂലോകത്തെ അന്ധകാരമയമാക്കിയും മറ്റുപലപ്രകാരത്തിലുമുള്ള ഭയങ്കരകൃത്യങ്ങളെ പ്രകടിപ്പിച്ചും മധുരാപുരത്തിന് സംഹാരത്തിനായിവന്നെത്തിയ ഘോരകാസുരനെക്കണ്ട് ആശ്ചര്യപരതന്ത്രന്മാരും ഭയവിഹ്വലന്മാരുമായിത്തീർന്ന മധുരാപുരവാസികൾ അതിവേഗത്തിൽ രാജസന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ച് വിവരം രാജാവിനെ അറിയിച്ചു.

രാജാവ് അതുകേട്ട് അത്യന്തം ആശ്ചര്യത്തോടും ഭയത്തോടുംകൂടെ ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശന്റെ സന്നിധിയിൽ ചെന്ന് സാഷ്ടാംഗമായിവീണു പ്രണമിച്ചുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചു.

കാമദേഹാന്തനാശിൻ! കരുണാമൃതസാഗര!
ശരണാഗതരക്ഷാർത്ഥം മൂർത്തിമാനിൽ! വൃഷധ്വജ. (൧)
സമസ്തലോകൈകപിതോ! സർവ്വജ്ഞാമരഭൂഷണ!
ഇന്ദ്രാദ്യമരവന്ദിതപാദ കാളകൂടമഹാവിഷ. (൨)
അന്ധകാസുരമുഖ്യഘ്ന! കൃതാന്തമദഭഞ്ജക!
കാമാഗ്നിഫാലലോചന! പുരസംഹാരകപ്രഭോ! (൩)
പ്രവർത്തമാനപാപിനാം ഇന്ദ്രാദിഭിരിഹാ
ഗോരക്ഷകാഖിലജന സന്താപതിമിരാപഹ. (൪)
തഥാപിച്ഛിന്നസംസാരസ്ത്രം സമർത്ഥാന്യനങ്കരന
അനേകനാപ്യപായേന താരാനസംസാരസാഗര! (൫)

പാണ്ഡ്യവംശോത്ഭവനായും ഭക്താഗ്രഗണ്യനുമായ അനന്തഗുണപാണ്ഡ്യന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള അപേക്ഷകളെക്കേട്ട് സന്തുഷ്ടനായ ഹാലാസ്യനാഥനും ഭക്തവത്സലനും പാർവ്വതീനായകനുമായ പരമശിവൻ തന്റെ മുൻപിൽ എല്ലാക്കാലത്തും ഒന്നുപോലെ വസിക്കുന്ന വൃന്ദാരകവന്ദ്യനായ വൃഷഭത്തിനോട് നീപോയി മധുരാപുരനാശത്തിന്നായി നഗ്നന്മാർ അയച്ചിരിക്കു

ന്ന ഗോവിനെ നിർവീര്യനാക്കി നശിപ്പിക്കുക എന്നു കല്പിച്ചു.

വൃഷഭശ്രേഷ്ഠൻ അതുകേട്ട് കൈലാസഗിരിപോലെ അത്യന്തം ധൈര്യവും ധാവള്യവും ഏറിയതായ സൌന്ദര്യസ്വരൂപം കൈക്കൊണ്ട് ഏററവും കാന്തനായ ഒരു കാളയെപ്പോലെ മുക്രയുമിട്ടുകൊണ്ട് പശുവിന്റെ അടുക്കലേക്ക് പോയി. സൌന്ദര്യവാനായ വൃഷഭവീരനെ കണ്ട ക്ഷണത്തിൽതന്നെ പശുവും കാമാതുരയായെന്നു മാത്രമല്ല കിങ്കിണീജാലമാലകളാലലംകൃതങ്ങളായതും ശ്രുതിനാഥനായ സുന്ദരേശന്റെ പാദന്യാസംകൊണ്ട് പവിത്രീകൃതമായ പൃഷ്ഠത്തോടുകൂടിയതും കൈലാസഗിരിസമാനമായ ഉപ്പനയോടുകൂടിയവനും വിശാലസംക്ഷണത്വപ്പനും ലോകവിശ്രുതനും വൃന്ദാരകേന്ദ്രവന്ദിതനും ഉദാരാംഗനും വിമലകാന്തനും ശ്വേതാത്മാവും ഭദ്രാലയനും ആയ നന്ദിയുടെ സൌന്ദര്യത്തോടുകൂടിയ വിലാസങ്ങളാലും ആലോകനചതുരതയാലും കാമപ്രകടനവിശേഷങ്ങളാലും ആകർഷിതയായ ആ പശുവിന് കാളയെ കാണുകയെ വിശ്വാസമുണ്ടാകുകയും തദ്വാരാ നിർവീര്യയായിത്തീർന്ന ആ പശു ജീവിതമററവളായി ഭൂമിയിൽ വീണ് മരിച്ച് പർവ്വതമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. അപ്രകാരമുണ്ടായ പർവ്വതത്തെ ഇന്നും പശുപർവ്വതം എന്നാണ് വിളിച്ചുവരുന്നത്. പശുവ് വീണ് മരിച്ച് പർവ്വതമായ ക്ഷണത്തിൽതന്നെ ജയിക്കാമെന്നിച്ഛിച്ച് വന്നിരുന്ന നാഗന്മാർ അത്ഭുതകമ്പിതരായി ഗുഹാപ്രദേശങ്ങൾ നോക്കി ഓടിപ്പോയി.

അനന്തരം നാഗന്മാർ അഭിചാരം ചെയ്തുണ്ടാക്കിയയച്ച പശുവിനെ വധിക്കാനായി പ്രത്യക്ഷനായ നന്ദി തന്റെ വൃഷഭസ്വരൂപത്തെ ശിവാജ്ഞപ്രകാരം അവിടെത്തന്നെ ഉത്തരഭാഗത്തിൽ വൃഷഭാചലമായി ഉപേക്ഷിച്ചുവെച്ച് തന്റെ സ്വകീയരൂപത്തോടുകൂടെ പരമശിവസന്നിധാനത്തെ പ്രാപിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുൻപിൽ പണ്ടത്തെപോലെ നിവസിച്ചു.

നിഷേധവിനാശകനായ സുന്ദരേശന്റെ വാഹനശ്രേഷ്ഠനായ നന്ദിയുടെ മേൽപ്രകാരമുള്ള വൈഭവങ്ങളെ കണ്ട് അനന്തഗുണപാണ്ഡ്യനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രജകളും ഇതിൽപരമില്ലാതെ സന്തോഷിക്കുകയും പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് ക്ഷേത്രത്തിൽ പോയി ശങ്കരഭഗവാനെയും വൃഷഭവീരനെയും സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്യുകയും പലപ്രകാരത്തിൽ സ്തുതിക്കുകയും മററുംചെയ്തു. അനന്തരം അവർ അവരവരുടെ ഗൃഹങ്ങളിൽ പോയി ഹാലാസ്യനാഥസ്മരണയോടുകൂടെ സൌഖ്യമായി വസിച്ചു.

അല്ലയോ ഋഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! അക്കാലത്തിൽ ആയിരുന്ന രഘുകുലനാഥനായ രാമൻ സോദരനും വിക്രമശാലിയുമായ ലക്ഷ്മണനോടും പരാക്രമികളായ മർക്കടസൈന്യങ്ങളോടും കൂടെ സമ്പാതിയുടെ മുഖത്തിൽ നിന്നും ലങ്കയിലുണ്ടെന്നറിഞ്ഞു ജാനകിയെ രാവണവധം സാധിച്ച് വീണ്ടുകൊണ്ടുവരുവാനായി പുറപ്പെട്ട് വൃഷഭാചലത്തിൽ എത്തി താമസിച്ചു. മലയാചലത്തിൽ നിന്നും ഞാൻ ഈ വിവരം അറിഞ്ഞ് വൃഷഭാചലത്തിൽ പോയി സൂര്യവംശോത്ഭവനായ അദ്ദേഹവും തമ്മിൽ അന്യോന്യസംഭാഷണം ചെ

ഷ്ടകുണ്ഡത്തിൽ ഞാൻ മഹാദേവനായ സുവർണേശ്വരൻ്റെ മാഹാത്മ്യങ്ങളെയും അറിയിച്ചു. രാജാവ് സുവർണേശ്വരക്ഷേത്രത്തിലുള്ള പുണ്യതടാകത്തിൽ എൻ്റെ മുഖത്തുനിന്നു കേട്ടതുപോലെ അവ കഴിഞ്ഞതിനുതന്നെ ഭക്തിയോടെ ഗോമതീതീർത്ഥത്തിൽ പോയി സ്നാനം ചെയ്ത് കാശിയിലുള്ളതും, അക്ഷത കല്പകവല്ലിയുമായ ദിവ്യകുസുമങ്ങളായ ഭക്തിയോടുകൂടെ പൂജിച്ചുവെച്ച്, ഷോഡശോപചാരം സർവഭക്തനായ ആ സുവർണേശ്വരൻ്റെ മൂലലിംഗത്തെ ഉപചാരങ്ങളോടുകൂടെ പൂജിച്ച്, സമാധിയോടുകൂടിയവനായിക്കൊണ്ട് ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

ശംഭോ! ശങ്കര സർവജ്ഞ! സർവഭൂതാന്തരാത്മന!
കരുണാകര ഗൗരീശ! കാമിതാർത്ഥപ്രദായക (൧)

കാളകൂടവിഷധ്വംസിൻ! കാമാരേ! നാഗഭൂഷണ!
ത്രിലോകപാല ലോകേശ! പുരഹര പിനാകധൃക്! (൨)

സ്തുതിപൂർവ്വമനേകാനി നാമകോടികൃതാനി തേ
മഹാദേവസ്യ മാഹാത്മ്യം ന ശക്യം വർണിതും മയാ. (൩)

അനുഗ്രഹാർത്ഥം ഭക്താനാം മൂർത്തിരേഷാ ത്വയാ കൃതാ
പതിതപാവനോ ദേവ നിത്യം പ്രത്യക്ഷവിഗ്രഹഃ (൪)

മഹത്സർവസിദ്ധിപ്രദം ലിംഗം സുവർണേശ്വരനാമകം
തുല്യം നാസ്തി ത്രിലോകേഷു ശിവലിംഗം തഥാവിധം (൫)

ദർശനാത്സ്പർശനാദ്വാപി ധ്യാനാദ്വാ സർവദാ
സർവസിദ്ധിപ്രദം ലിംഗം സ്മരണാദപി മുക്തിദം. (൬)

കച്ചിൽക്ഷേത്രസ്യ മാഹാത്മ്യം കച്ചിത്തീർത്ഥസ്യ വൈഭവം
കച്ചിൽ തീർത്ഥസ്യ വൈശിഷ്ട്യം മഹാദേവസ്യ ചിത്രകം (൭)

തസ്മാൽ സർവസിദ്ധിം ത്വം സർവേഷാം ദാതുമർഹസി
അസ്മാകമപി ദാതവ്യാ സിദ്ധിസ്തു ഭക്തവത്സല (൮)

മഹാദേവ ശങ്കരേശ! മമ ത്വദ്ഭക്തിദൃഢം
തത്സിദ്ധിർമമ സംസാരേ ഭവിഷ്യതി ന സംശയഃ. (൯)

അരികിലുള്ള ഭക്തന്മാരുടെ മദ്ധ്യേ സന്തുഷ്ടനായ ശ്രീമാൻ ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു ധ്യാനനിരതനായിരിക്കുമ്പോൾ, കരുണാമയനായ മഹാദേവൻ അശരീരിയായി താഴെ വരുമാറു ചൊല്ലി.

“വത്സ! നിൻ്റെ സ്തുതിയാലും ഭക്തിയാലും ഞാൻ പ്രസാദിച്ചിരിക്കുന്നു. അയേ രാജാ! നിൻ്റെ കാര്യസിദ്ധിയുടെ വഴി ഞാൻ പറയുന്നതാണ്. നീ ഭക്തന്മാരായ സ്വജനങ്ങളോടുകൂടെ എൻ്റെ ലിംഗത്തിന് അഭിഷേകത്തിനായി സ്വർണ്ണ

ത്തിൽ ചിറകെട്ടി അതുവഴി ലങ്കയിൽപോയി രാവണനെ കുലത്തോടുകൂടെ നശിപ്പിച്ചുവെച്ച് സാധ്വീമണിയും നിന്റെ പത്നിയും ആയ സീതയെ വീണ്ടുകൊള്ളുക. നിന്റെ ഉദ്ദേശ്യപ്രകാരംതന്നെ ആ കാര്യമെല്ലാം നിറ വേറും. രാവണൻ പുത്രപൌത്ര ബാന്ധവന്മാരും ബന്ധുസഹായം ഏറിയവ നും ആണെങ്കിലും അവനെ നിഗ്രഹിക്കുന്നതിനും സഹധർമ്മിണിയായ സീതയെ വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനും സംശയിക്കേണ്ടതുമില്ല. ലങ്കയിൽനിന്നും നീ വാനരസൈന്യങ്ങളോടും സഹോദരനായ ലക്ഷ്മണനോടും, ജനകജയോടും വാനരാധിപനായ സുഗ്രീവനോടും ഭക്തോത്തമനും ഉദാരവീര്യവാനും ആയ ഹനുമാനോടും കൂടി അയോദ്ധ്യയിൽപ്പോയി സിംഹാസനാരോഹണംചെയ്ത് അനേകവർഷം ഭൂലോകചക്രവർത്തിയായി സുഖം വസിക്കുകയും അവസാനത്തിൽ വൈകുണ്ഠം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യും.

രാഘവൻ സുന്ദരേശന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള അരുളപ്പാടുകൾകേട്ട്, പ്രേമപരവശനായിത്തീർന്നുവെച്ച്, സുന്ദരേശനെ വീണ്ടും വന്ദിച്ചിട്ട്, സുന്ദരേശാനുഗ്രഹത്തിന്റെ ഉപായമോർത്തുകൊണ്ടുപോയി സമുദ്രതീരം പ്രാപിച്ച്, പർവ്വതങ്ങളും മരങ്ങളും മറ്റും ഇടിച്ചിട്ട് സമുദ്രത്തിൽ ചിറയുണ്ടാക്കി അതുവഴി ലങ്കയിൽപ്പോയി സകുടുംബം രാവണനെവധിച്ച് അവന്റെ സഹോദരനായ വിഭീഷണനെ ലങ്കയിൽ രാജാവാക്കി അഭിഷേകം കഴിക്കുകയും അതേസമയം അഗ്നിദേവന്റെ മഹാസന്നിധിയിൽ ഇന്നുതന്നെ സീതയെ അഗ്നിപ്രവേശം ചെയ്യിച്ചിട്ട് സംശുദ്ധയാക്കി അംഗീകരിക്കുകയും രാമേശ്വരമായ ശിവലിംഗത്തെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തുവെച്ച് വീണ്ടും ഹാലാസ്യനാഥനെ സന്ദർശിച്ചിട്ട് ഭ്രാതൃസഹായവാനരനായകാദികളോടുകൂടെ അയോദ്ധ്യയിൽപോയി സിംഹാസനാരോഹണംചെയ്ത് രാജ്യപരിപാലനംചെയ്തു ചിരകാലം അവിടെ സുഖവാസം ചെയ്യുകയും അവസാനത്തിൽ വൈകുണ്ഠത്തെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

അല്ലയോ മുനിപുംഗവന്മാരേ! ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശന്റെ അത്ഭുതമായ ഈ മഹാപാതകനിവാരണമെന്ന ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ സകലപാപങ്ങളും നശിക്കുകയും അവർക്ക് ഇഹപരങ്ങളിൽ സൌഖ്യലാഭം ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യും.

൫൪-ാം അദ്ധ്യായം.

സംഗമോപാഖ്യാനം കഴിഞ്ഞു

മഹാപാതകനിവാരണമെന്ന ലീല സമാപ്തം.

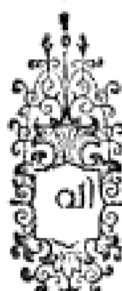
ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം

൩൩-ാം—അദ്ധ്യായം.

സേനാപ്രദർശനം ചെയ്ത

ഉപ്പുതാമരത്തെലീല.



വിഭുവാം അഗസ്ത്യൻ, വസിഷ്ഠാദിമഹർഷിമാരെനോക്കി, അല്ലയോ താപസവര്യന്മാരേ! ഇനി നിങ്ങൾ ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശൻ കുലഭൂഷണപാണ്ഡ്യന് സൈന്യങ്ങളെ കാണിച്ചുകൊടുത്തതായ ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ. അതിവിചിത്രമായ ഈ ലീല അതിപാപങ്ങളെ ദൂരീകരണം ചെയ്തു സകലസമ്പത്തുകളെയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ മറ്റുള്ളതിനെക്കാൾ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു എന്നും മറ്റും ഭംഗ്യന്തരമായി അരുളിച്ചെയ്തിട്ട് താഴെ വരുംപ്രകാരം വീണ്ടും കഥ തുടങ്ങി.

ശിവകോപാഗ്നിരൂപനും നീതിനിഷ്ഠനും ആയ അനന്തഗുണപാണ്ഡ്യൻ ശിവസായൂജ്യത്തെ പ്രാപിച്ചതിന്റെ ശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനും വിഷ്ണുവെന്നപോലെ ധൈര്യശാലിയും ആയ കുലഭൂഷണപാണ്ഡ്യൻ രാജ്യഭാരം കയ്യേറ്റു അത്യന്തം ശിവഭക്തിപൂർവം സേനാനായകനായ സുന്ദരസാമന്തനോടുകൂടെ നീതിശാസ്ത്രപ്രകാരം രാജ്യഭരണം നടത്തി ലോകവാസികൾക്കെല്ലാം ഒന്നുപോലെ പരമാനന്ദം വളർത്തിവരുന്നകാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ, വന്യപതിയും കിരാതവംശനിയാമകനും ആയ ചേദിരാജാഖ്യൻ പാണ്ഡ്യരാജാവായ കുലഭൂഷണനോടു യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനായി സൈന്യങ്ങളെ ശേഖരിക്കയും മറ്റുവേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ പ്രവൃത്തിക്കയും ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

മഹാധീരനും നയകോവിദനും ആയ കുലഭൂഷണപാണ്ഡ്യൻ ചാരന്മാർ മുഖാന്തിരം ഈവിവരം അറിഞ്ഞു, ക്രോധാഗ്രേസരനും ഭോഗ്യനിധിയും സുന്ദരേശഭക്തനും ആയ സുന്ദരസാമന്തനെ വിളിച്ചുവരുത്തി രഹസ്യമായി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

വന്യജനാഗ്രേസരനും കിരാതാധിപനും ആയ ചേദിരാജാഖ്യൻ നമ്മോടു യുദ്ധത്തിനായി സൈന്യശേഖരവും മറ്റുംചെയ്തു വരുന്നതായി ചാരന്മാർ മുഖാന്തിരം നമുക്ക അറിവു കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. അവൻ യുദ്ധത്തിന വരുമ്പോഴേക്കും അവന്റെ സൈന്യങ്ങളെ തടുക്കുന്നതിന് നമുക്കിപ്പോൾ ഉള്ള പട്ടാളങ്ങൾ പോരാ. പുതിയതായി കുറെ ഭടന്മാരെ കൂടെ ശേഖരിപ്പിക്കണം. അതുകൊണ്ട് സൈന്യാധിപൻ വേണ്ടവിധം ഒരുങ്ങിയി

ററ അധികം പട്ടാളങ്ങളെ ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടുവരണം. കാലതാമസം നേരിടരുതു്. ഏതവസരത്തിൽ ശത്രുവിന്റെ ആഗമനം ഉണ്ടാകും എന്നു് നമുക്കു നിശ്ചയിക്കാവുന്നതല്ല.

സുന്ദരനാഥൻ അതുകേട്ടു്, അപ്രകാരം ചെയ്യാമെന്നു സമ്മതിച്ചു് അതിവേഗത്തിൽ കോശാഗാരത്തിൽ നിന്നു് കണക്കില്ലാത്തദ്രവ്യവും ചുമപ്പിച്ചു് മന്ത്രികളോടും മററും താൻ സൈന്യശേഖരം ചെയ്വാൻ പോകയാണെന്നും പറഞ്ഞു് ചില ഭൃത്യന്മാരെക്കൊണ്ടു് ദ്രവ്യവും ചുമപ്പിച്ചു് രാജധാനിയിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ടു്, ഹാലാസ്യക്ഷേത്രസന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ചു് സുന്ദരേശസന്നിധാനത്തിന് അഭിമുഖമായി നിന്നുകൊണ്ടു് ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

അല്ലയോ സ്വാമിൻ! ഹാലാസ്യേശ! ഭഗവൻ പ്രസാദിക്കേണമേ! അല്ലയോ ജഗന്നായകനും കരുണാകരനും ആയ മഹേശ്വര! അടിയങ്ങളായിക്കൊണ്ടു് നമസ്കാരം. അല്ലയോ സുന്ദരേശ! നിന്തിരുവടിയല്ലാതെ അടിയന് യാതൊരുത്തരും ആശ്രയമില്ല. എന്റെ അന്നദാതാവായ കുലശേഖരപാണ്ഡ്യൻ രാജ്യത്തിന്റെ ശത്രുക്കളെ തടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സൈന്യങ്ങളെ ചേർക്കുന്നതിനായി കണക്കില്ലാത്ത ദ്രവ്യം തന്നു് അല്പനായ എന്നെ നിയോഗിച്ചയച്ചിരുന്നു. അടിയന് ഒരംശവും നടന്നാലുമാവതല്ല സൈന്യങ്ങളെ ചേർക്കുന്നതിനും കഴിയുന്നതല്ല. ശിവൽപാദാംബുജസ്മരണയും ശിവൽപാദപൂജയും ചെയ്യുന്നതുപോലെയും ശിവഭക്തിയുള്ളവരുടെയും ഭക്തന്മാരുടെ ആവശ്യത്തിനായും ഭക്ഷ്യദാനത്തിനായും ദ്രവ്യവും ചെയ്യുന്നതുപോലെയും ഉപയോഗത്തിന് സുന്ദരനാഥന്റെ യാതൊന്നുമില്ലെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. അതുകൊണ്ടു്, ഞാൻ സൈന്യങ്ങളെ ചേർക്കുന്നതിനായി തന്നയച്ചിട്ടുള്ള ദ്രവ്യമെല്ലാം അങ്ങയുടെയും അങ്ങയുടെ ഭക്തന്മാരുടെയും ഉപയോഗത്തിനായി ചിലവാക്കുന്നതിന്നും എല്ലാക്കാലവും അതുപോലെ അങ്ങയുടെയും അങ്ങയുടെ ഭക്തന്മാരുടെയും പാദപൂജ ചെയ്യുന്നതിനും നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭക്തിയുള്ളവനും കാര്യവാദിയും ആശ്രിതരക്ഷകനും ആയ നിന്തിരുവടി പാണ്ഡ്യരാജാവായ കുലശേഖരപാണ്ഡ്യന് വേണ്ട സൈന്യങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു് രാജ്യത്തിന്റെ ശത്രുക്കളെ എല്ലാം നിഗ്രഹിക്കണം.

സേനാനായകൻ ഹൃദയംഗമമായ ഭക്തിയോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും നാനാവിധത്തിലും ഉള്ള ഉപചാരങ്ങളോടുകൂടെ സുന്ദരേശനെ പൂജിക്കുകയും ചെയ്തുവെച്ചു് അതിന്റെ ശേഷം വാസത്തിൽ പോയിനിന്ന് ഭക്തന്മാരായ അനവധി ശിവഭക്തന്മാരെ വരുത്തി അവർക്കു കാൽകഴുകിച്ചും ഭക്ഷിണയും കൊടുത്തു പൂജിച്ചയച്ചുവെച്ചു് അവരുടെ ഉപദേശവും കേട്ടുകൊണ്ടു് പരമശിവസ്മരണയോടുകൂടെ വസിച്ചു. അനന്തരം സുന്ദരനാഥൻ ദിവസംപ്രതിയും രാവിലെ ഹാലാസ്യമഹാക്ഷേത്രത്തിൽ പോയി ഉപചാരങ്ങളോടുകൂടെ സുന്ദരേശനെ പൂജിക്കുകയും, ശിവഭക്തന്മാർക്ക് ഭക്ഷണദാനം നല്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കൂടാതെ ശിവഭക്ത

ന്മാരായ ബ്രാഹ്മണോത്തമന്മാരെ രഹസ്യസ്ഥലങ്ങളിൽ വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി അശനത്തിനും വസ്ത്രാഭരണത്തിനും, കർമ്മകലാപത്തിനും മറ്റും വേണ്ട ദ്രവ്യങ്ങൾ കൊടുക്കുകയും ശിവക്ഷേത്രത്തിൽ കേടുപാടുള്ള ഗോപുരങ്ങളുടെയും പ്രാസാദങ്ങളുടെയും മതിൽക്കെട്ടുകളുടെയും മറ്റും ജീർണ്ണോദ്ധാരണം ചെയ്യുകയും അവിടങ്ങളിൽ മണ്ഡപം ഉണ്ടാക്കുകയും സ[illegible]കൊണ്ടു ഒരു വനം ഉണ്ടാക്കുകയും, പാലും, തൈരും, നെയ്യും, തേ[illegible]യും, പഞ്ചാമൃതങ്ങളും മറ്റുംകൂട്ടി ദിവസംപ്രതിയും സ്വർണ്ണങ്ങളുടെയും [illegible] വേദലക്ഷണമല്ല കോടിയല്ല ഒരു ക്ഷണം ഇല്ലാത്തവണ്ണം വാരി [illegible] ശിവകാര്യങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തന്മാരുടെ പ്രീതിക്കുംവേണ്ടി ചെലവാക്കി. അക്കൂട്ടത്തിൽ മന്ത്രിമാരെയും മറ്റുള്ളവരെയും ബോദ്ധ്യത്തിനു വേണ്ടി സൈന്യങ്ങളെ ശേഖരിക്കുന്നതിനൊന്നുള്ള നാട്യത്തിൽ ഭൃത്യന്മാരെ നാലുവഴിക്കും കാട്ടിക്കയും ചെയ്തുവന്നു. സുന്ദരസാമന്തൻ ഇങ്ങനെ മഹേശഭക്ത്യാ ശിവസേവകശുശ്രൂഷണവും ഒഴിവില്ലാതെ ചെയ്തുംകൊണ്ടു ഏകദേശം ആറുമാസം കഴിഞ്ഞകാലത്തിൽ ഒരു ദിവസംകുലഭൂഷണപാണ്ഡ്യൻ ശ്രീസുന്ദരേശഭക്തോത്തമനായ ആ സൈന്യാധിപനെ വിളിച്ചുവരുത്തി മന്ദസ്മിതപൂർവ്വം ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു.

അല്ലയോ ബുദ്ധിമാനായ യോഗ്യശ്രേഷ്ഠ! സുന്ദരസാമന്ത! നീ ഇതുവരെ എത്രസൈന്യങ്ങളെ ശേഖരിച്ചു. അവർ എല്ലാവരും നല്ലധൈര്യശാലികളും സുശിക്ഷിതന്മാരും ആജ്ഞാപാലിതന്മാരും വിശ്വസ്തന്മാരും ആണോ? നിന്നെ ചുമതലപ്പെടുത്തുന്ന എല്ലാകാര്യവും ശരിയായിത്തന്നെ നിറവേറുമെന്നു എനിക്കു നല്ലതുപോലെ ബോദ്ധ്യമുണ്ട്. എന്നെല്ലാം ആണ് സൈന്യങ്ങളെ ശേഖരിച്ചുതുടങ്ങിയതിൽപിന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള സംഭവങ്ങളും ആരെല്ലാം സഹായം ചെയ്തു. എല്ലാം വിസ്തരിച്ചുപറയുക.

സുന്ദരസാമന്തൻ അതുകേട്ടു വിനയപൂർവ്വം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ അന്നദാതാവായ പൊന്നുതമ്പുരാനേ! തിരുമേനിയുടെ കൃപകൊണ്ടു, ഞാൻ അക്ഷൗഹിണീബലശാലികളായ അനവധിപേരെ ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ നല്ല അഭ്യാസികളും വിശ്വസ്തന്മാരും ആണ്. സൈന്യങ്ങളെ ചേർക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ എനിക്കു മഹിതഗുണാഢ്യനും, ധ്യാനധനസേവിതനും, ലോകൈകനാഥനും ആയ സുന്ദരേശന്റെ സഹായമല്ലാതെ മറ്റാരുടെയും സഹായം ഉണ്ടായിട്ടില്ല, ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചിട്ടും ഇല്ല. ദേവനായ ഹാലാസ്യനാഥൻതന്നെ എനിക്കു ഇതുവരെയും സൈന്യങ്ങളെ ശേഖരിച്ചുതന്നിട്ടുള്ളവനും മേലിൽ ശേഖരിച്ചുതരുന്നതും ഭക്തകല്പകവൃക്ഷമായ അദ്ദേഹംതന്നെ. എന്നെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സർവ്വവിധകാര്യസിദ്ധികളുടെയും നിദാനസ്ഥാനം.

കുലഭൂഷണപാണ്ഡ്യൻ അതുകേട്ടു, സുന്ദരസാമന്തൻ, ശിവഭക്തന്മാരിൽ അപ്രതിമഭക്തനായ സുന്ദരേശൻ ഭക്തവത്സലനും ആണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. നിർമ്മലമാനസനും ശിവഭക്താഗ്രണിയും ആയ

നിന്റെ എല്ലാമനോരഥങ്ങളെയും മീനാക്ഷീസഹായനായ സോമസുന്ദരനാ ഞാൻ പ്രയാസംകൂടാതെ സാധിപ്പിക്കും. എന്നാലും ഞാൻ അടുത്തദിവസം രാവിലെ [illegible] ശേഖരിച്ചിട്ടുള്ള സൈന്യങ്ങളെ കാണുന്നതിനായിവരും. എല്ലാം തയ്യാർ ചെയ്തുകൊള്ളണം.

താൻ അടുത്തദിവസം സൈന്യങ്ങളെ നോക്കുന്നതിനു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള ശൈവശ്രേഷ്ഠനാപണ്ഡിതന്റെ വാക്ക്, സുന്ദരസാമന്തന്റെ ഉള്ളിൽ കടന്നുള്ള ഒരു വിഷച്ചുക്കിയുടെ പ്രവേശനംപോലെ ആയിരുന്നു. ഭണ്ഡാരത്തിൽ കിടന്ന പണമെല്ലാം വാരിക്കൊണ്ടുപോയി ശിവപൂജനടത്തുകയും ശിവക്ഷേത്രത്തിന്റെ ജീർണ്ണോദ്ധാരണക്രിയ നടത്തുകയും ശിവഭക്തന്മാൎക്ക് വസ്ത്രവും സ്വർണ്ണവും കൊടുക്കുകയും മററും ചെയ്തിട്ടുള്ളതല്ലാതെ ഒരു ഭടനെപ്പോലും സുന്ദരസാമന്തൻ ചേർത്തിട്ടില്ലാ. അടുത്തദിവസം സൈന്യങ്ങളെ രാജാവിനു കാണിച്ചുകൊടുക്കയും ചെയ്യണം. സുന്ദരസാമന്തൻ കുഴങ്ങി. അനന്തരം സുന്ദരേശ്വരന്റെ കാരുണ്യമുണ്ടെങ്കിൽ എല്ലാം സാധിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചാശ്വസിച്ചുംകൊണ്ടു താൻ ശേഖരിച്ചിട്ടുള്ള സൈന്യങ്ങളെയെല്ലാം അടുത്തദിവസം കാണിച്ചുകൊടുക്കാമെന്നുണർത്തിച്ചു. അതിന്റെശേഷം സേനാനായകൻ രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു ഹേമാബ്ജിനിയിൽ പോയി കുളിച്ചു ഭസ്മവും രുദ്രാക്ഷമാലയും ചാർത്തി ഭക്തനായി മീനാക്ഷീദേവിയെ വണങ്ങി അനന്തരം ഹാലാസ്യവാസപ്രിയനായ സുന്ദരനാഥന്റെ സന്നിധാനത്തിൽ എത്തി അത്യാദരത്തോടുംകൂടി ദണ്ഡപ്രണാമം ചെയ്തുകൊണ്ടിപ്രകാരം പ്രാൎത്ഥിച്ചു.

അല്ലയോ കരുണാകരനായ ശങ്കര! ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ! നിന്തിരുവടിയുടെയും, നിന്തിരുവടിയുടെ ഭക്തന്മാരുടെയും പാദപൂജകളെ ചെയ്തു, ദേവന്റെ വാസനിലയനങ്ങളുടെ ജീർണ്ണോദ്ധാരണം നടത്തിയും സൈന്യങ്ങളെ ശേഖരിക്കുന്നതിനായി രാജകരത്തിൽനിന്നും ലഭിച്ചദ്രവ്യത്തെ മുഴുവൻ ചെലവാക്കിയതല്ലാതെ രാജാജ്ഞപ്രകാരം ഞാൻ ഒരു ഭടനെപ്പോലും കൂട്ടിട്ടില്ല. അടുത്തദിവസം രാവിലെ രാജാവ് സൈന്യങ്ങളെ കാണുന്നതിനായി വരികയും ചെയ്യും. അനന്യശരണനായ എനിക്ക് അങ്ങല്ലാതെ വേറെ ആശ്രയവും ഇല്ല. നിന്തിരുവടിതന്നെ വേണ്ട സഹായം ചെയ്ത് അടിയനെ രക്ഷിക്കണം.

സുന്ദരസാമന്തൻ ഏറ്റവും ഭക്തിയോടുകൂടെ മേൽപ്രകാരം പ്രാൎത്ഥിച്ചുംകൊണ്ട് അത്യന്തദീനനായി നില്ക്കുമ്പോൾ അതിമധുരമായ ശിവഭാഷിതം അശരീരിയായി താഴെപറയുമാറുകേട്ടു.

എടോ! ധീമാനായ സുന്ദരസാമന്ത! എന്റെ ഭക്തന്മാരിൽവെച്ചു അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠനായ നീ അല്പംപോലും വ്യസനിക്കേണ്ട. ഭക്തന്മാരുടെവ്യസനം എനിക്ക് മഹാ ദുസ്സഹമാണ്. വിശേഷിച്ചും നിന്റെ എന്തൊരഭീഷ്ടവും സാധിപ്പിക്കുന്നതിനു ഞാൻ സദാ സന്നദ്ധനാണ്. നിന്റെ

രാജാവായ കുലഭൂഷണപാണ്ഡ്യൻ അടുത്തദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ സൈന്യങ്ങളെ നോക്കുന്നതിനായി വരുമ്പോൾ നാനാവിധ ഭൂഷണങ്ങളുംവിവിധായുധങ്ങളും സമുന്നതധ്വജാദികളും വിചിത്രാകൃതികളോടുകൂടിയവരുമായ ശരീരപാലകന്മാരെ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കാണിച്ചുകൊടുക്കാം. കുതിരകളെക്കൊണ്ടും ആനകളെക്കൊണ്ടും സുരക്ഷിതന്മാരും ശൂരാധിശൂരന്മാരുമായ ആ സൈന്യങ്ങളെ കാണുന്നക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ നിന്നിൽ അത്യന്തം സന്തോഷചിത്തനും വിസ്മിതനുമായി തീരുന്ന കുലഭൂഷണപാണ്ഡ്യൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സർവ്വസൈന്യാധിപത്യത്തിനുള്ള സമ്മതിയും വിലമതിക്കാൻപാടില്ലാത്ത അനേകം ആഭരണങ്ങളും ദിവ്യവസ്ത്രങ്ങളും നിനക്കു സമ്മാനമായി തരികയും ഇതേവരെയും ആർക്കുംകൊടുത്തിട്ടില്ലാത്ത പല സ്ഥാനമാനങ്ങളും സമ്മാനവും ചെയ്യും.

സുന്ദരേശ്വരന്റെ സുവ്യക്തവും മധുരതരവുമായ മേൽപ്രകാരമുള്ള അശരീരിവാക്കുകൾ കേട്ട് ഇതില്പരമില്ലാത്ത പരമാനന്ദത്തിന് ഇരിപ്പിടമായിത്തീർന്ന സുന്ദരസാമന്തൻ ഉടൻതന്നെ സുന്ദരേശ്വരസന്നിധാനത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ട് തന്റെ മന്ദിരത്തിൽ പോയി വിവരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയോടുപറഞ്ഞു.

സുശീലയും സാധ്വീമണിയും ആയ സ്ത്രീരത്നം അതുകേട്ട് സന്തുഷ്ടയും ഇങ്ങനെപറഞ്ഞു.

അല്ലയോ പ്രാണനായക! അങ്ങ് ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒട്ടുംഅധൈര്യപ്പെടുകയോ സംശയിക്കയോ ചെയ്യരുത്. ആശ്രിതകല്പകവല്ലിയായ മീനാക്ഷീദേവിയും കല്പകമായ സുന്ദരേശ്വരനും അവരുടെ ഭക്തന്മാരെ രക്ഷിക്കാതെ വ്യസനിപ്പിക്കയില്ല. സർവ്വശക്തരായ അവർക്ക് ഭക്തേഷ്ടാർത്ഥം എന്തൊരുകാര്യമാണ് സാധിച്ചുകൊടുക്കാൻകഴിയാത്തത്. വിശേഷിച്ചും ധർമ്മവാന്മാരെ രക്ഷിക്കുന്നതിന് ധർമ്മംതന്നെ സ്ഥാപിതമായുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ധർമ്മമൂർത്തിയും ഭക്തവത്സലനുമായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരൻ നിശ്ചയമായി നിന്നെ രക്ഷിക്കുമെന്ന് വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളുക.

ഭാര്യയുടെ മേൽപ്രകാരമുള്ള വാക്കുകൾ സുന്ദരസാമന്തന്റെ വിശ്വാസത്തിന് അത്യന്തം ഉറപ്പിനെ ഉണ്ടാക്കി. അനന്തരം അവൻ പതിവുപോലെ ശിവഭക്തന്മാരോടുകൂടെഭക്ഷണംകഴിച്ച് ശിവവാക്യസ്മരണയോടുകൂടെ നിദ്രയാരംഭിച്ചു. പിറ്റേദിവസം അതിരാവിലെ സുന്ദരസാമന്തൻ എഴുന്നേറ്റ് ചില ഭൃത്യന്മാരോടുകൂടെ സുന്ദരേശ്വരസന്നിധാനത്തിൽ പോയി മൂലലിംഗംവന്ദിച്ച് ഇഷ്ടസിദ്ധ്യർത്ഥം പലതും പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് പതുക്കെപ്പതുക്കെ അവിടെനിന്നും രാജമന്ദിരത്തിലേക്കു യാത്രതിരിച്ച് മാർഗ്ഗമദ്ധ്യത്തിലെത്തിയപ്പോൾ, അല്ലാ ഞാൻ ഇങ്ങനെ പോയാൽ രാജാവിനോട് എന്തൊന്നുപറയും; സൈന്യങ്ങളെ ഒന്നും കാണുന്നില്ലല്ലോ. കദംബവനനായകനും സോമസുന്ദരമൂർത്തിയുമായ ഭഗവാൻതന്നെ ആശ്രയം; എന്നിങ്ങനെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെത്തന്നെനിന്നു.

ആ അവസരത്തിൽ ഭക്തവത്സലനും വൃന്ദാരകവൃന്ദവന്ദിതനും ഭക്ത

നൃത്തത്തിലും നിപുണന്മാരുമായ സുന്ദരേശൻ നന്ദികേശപ്രമുഖന്മാരും കന്ദരപ്രമുഖന്മാരുമായ എല്ലാ ഭൂതഗണങ്ങളോടുംകൂടെ ഏകകാൎയ്യസിദ്ധ്യൎത്ഥം ഭൂമിയിൽ തന്നെ പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചു. സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും ദിവ്യമാലാംബരങ്ങളെക്കൊണ്ടും അലംകൃതന്മാരായ ശരീരങ്ങളോടുകൂടിയവരും നിശിതായുധധാരികളായും കാഹളം, പടഹം, ഭേരി, മദ്ദളം, ചെണ്ടമുതലായ വാദ്യസമൂഹങ്ങളോടും കൊടി, കുട, തഴമുതലായതുകളോടുംകൂടെ കൂട്ടംകൂടിയ ശൌൎയ്യവാരാനിധികളായ ഭടന്മാരെക്കണ്ടാൽ അന്തം ഇല്ലതില്ലാതെ അത്യാശ്ചൎയ്യരൂപന്മാരും ഭയങ്കരന്മാരുമായി തീൎന്നുപോകും. അവരിൽ ചിലർ ഖഡ്ഗഹസ്തന്മാരുംമറ്റുചിലർ കുന്തപാണികളും വേറെ ചിലർ ശരചാപപാശസൽപാണികളും മറ്റുചിലർ പരശുശൂലധരന്മാരും അന്യന്മാർ പ്രാസഹസ്തന്മാരും മറ്റുചിലർ മുൽഗരപാണികളും വേറെചിലർ ഭിണ്ഡിപാലസൽകരന്മാരും അസിധേനുധരന്മാരും മറ്റുമായിരുന്നു. വിവിധായുധപാണികളും വിവിധവേഷധാരികളുമായ അവർ ഇന്നവും തരവും ഭാഷയും തിരിച്ചു് കവാത്തു് ചെയ്യുകയും സിംഹശരഭങ്ങൾ മുതലായ വാഹനന്മാരായ അനേകം അശ്വാരൂഢന്മാരാൽ പരിസേവിതനും ഭൂഷണാലംകൃതനുമായ സുന്ദരേശൻ ലക്ഷണയുക്തമായ ഒരു അശ്വത്തിന്റെ മുകളിൽ കയറി സേനാമദ്ധ്യത്തെ അലങ്കരിക്കുകയും ചെയ്തു.

സേനാനായകനായ സുന്ദരസാമന്തൻ പെരുങ്കടൽപോലെ വന്നുകൂടിയ സൈന്യത്തെയും സൈന്യാധിപനായി അശ്വാരോഹണംചെയ്തു് സൈന്യമദ്ധ്യത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന സുന്ദരേശ്വരനേയും കണ്ടു് വിസ്മിതനും സന്തുഷ്ടനുമായിത്തീൎന്നു. അനന്തരം പ്രത്യുല്പന്നമതിയായ അവൻ അതിവേഗത്തിൽ രാജധാനിയിൽപ്രവേശിച്ചു് പാണ്ഡ്യരാജകുലനായകനായ കുലഭൂഷണപാണ്ഡ്യരാജാവിനെ വന്ദിച്ചിട്ടു് വിനയപൂൎവ്വം താൻ ശേഖരിച്ചിട്ടുള്ള സൈന്യങ്ങളെ എല്ലാം കൊണ്ടുവന്നതായി അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു.

സുന്ദരസാമന്തന്റെ സൈന്യങ്ങൾ ആഗതന്മാരായിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള വാക്കും സൈന്യങ്ങളുടെ അട്ടഹാസഘോഷങ്ങളും മറ്റും കേട്ടു് രാജാവു് അന്തഃപുരത്തിൽനിന്നും അതിവേഗത്തിൽ ഇറങ്ങി സചിവന്മാരോടുകൂടെ വെളിക്കുള്ള സൈന്യാവലോകനമണ്ഡപത്തെ പ്രാപിച്ചു് ഭദ്രാസനസ്ഥനായി സൈന്യങ്ങളെ കാണുവാനുള്ള ഉൽക്കണ്ഠാപൂൎവ്വം സേനാഗമനവും പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അടുത്തക്ഷണത്തിൽ സൈന്യങ്ങളും എല്ലാം വന്നുചേൎന്നു. ഉടൻതന്നെ സുന്ദരസാമന്തൻസമുന്നതശിരസ്കനായി സേനാമദ്ധ്യത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടു് സൈന്യങ്ങളോടു് സജ്ജരായി വിളക്കിനമനം നടിച്ചുംകൊണ്ടു് നിൽക്കുവാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. സേനകളെല്ലാമങ്ങിനെതന്നെനിന്നു. അതുകണ്ടു് സന്തുഷ്ടനായ രാജാവു് സേനാനായകനോടരുളി ഹേ! ഹേ! സുന്ദരസാമന്ത! ഭവാൻ ബുദ്ധിശാലിയും പരാക്രമശാലിയും അതിസമൎത്ഥനുമായ ഒരു സൈന്യാധിപൻതന്നെയെന്നുള്ളതിനു് യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ഇനിയ്ക്കു് വിവിധായുധപാണികളും വിവിധവേഷധാരികളുമായണിനിരന്നു

നില്ക്കുന്ന ഈ സൈന്യങ്ങളുടെ ജാതിയും പേരും തിരിച്ചറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള വലിയ മോഹമുണ്ട്.

സേനാനായകനായ സുവർണസാമന്തൻ അതുകേട്ട് ഗാന്ധാരാധിപനായ സുവർണരോമനെ മനസ്സിൽ ധ്യാനിച്ചുംകൊണ്ട് ആശ്ചര്യമായിരുന്ന ആ സേനയിലുള്ള ഓരോ വകുപ്പുകാരെയും വേർതിരിച്ചെടുത്ത് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുംകൊണ്ടിങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ മഹാരാജാവായ ചക്രവർത്തികുമാര! കണ്ടുകൊണ്ടാലും. ഇവർ കലിംഗദേശക്കാരാണ്. അതിനടുത്തു നില്ക്കുന്നവർ ആന്ധ്രന്മാരാണ്. അതിനടുത്തവർ കർണ്ണാടകന്മാരാണ്. അവർക്കപ്പുറം നില്ക്കുന്നവർ മഹാരാഷ്ട്രന്മാരാണ്. പരാക്രമശാലികളായ ഗുർജ്ജരന്മാരാണ് അതിനടുത്തവർ. ബാഹുബലമുള്ള ആ പാഞ്ചാലന്മാരാണ് അതിനടുത്തു നില്ക്കുന്നവർ. വിക്രമശാലികളായ മാളവന്മാരാണ് അതിനടുത്തവർ. മാഗധദേശക്കാരാണ് അതിനടുത്തു നില്ക്കുന്നവർ. കോസലന്മാരാണ് അതിനടുത്തവർ. വംഗന്മാരാണ് അതിനടുത്തവർ. അതിനടുത്തു കേരളന്മാരും അതിനടുത്ത് ചോളന്മാരും പാണ്ഡ്യന്മാരും ആയി അതിനടുത്തു നില്ക്കുന്നവർ. ഭയങ്കരശാലികളായ ദ്രാവിഡന്മാരും അതിനടുത്തവർ. പിന്നെ അതിനപ്പുറം കാശ്മീരദേശക്കാരും മറ്റുള്ളവർ അനേകശാലികളും വിന്ധ്യപർവ്വതവാസികളായ ശബരന്മാരും ആകുന്നു.

അല്ലയോ മഹാരാജാവേ! തിരുമേനിയുടെ ഭാഗ്യംകൊണ്ട് അനേകം നാടുകളിൽനിന്നും വന്നെത്തിയ സൈന്യങ്ങൾ ഇവയാണ്. ഇവയെപ്പറ്റിയുള്ള തിരുമേനിയുടെ അഭിപ്രായം എന്താണ്.

ചക്രവർത്തികുമാരനും മന്ത്രിമാരും സുവർണസാമന്തൻ കാണിച്ചുകൊടുത്ത സൈന്യങ്ങളെക്കണ്ട് അത്യന്തം വിസ്മയിച്ചു. അനന്തരം അവർ, സേനാനായകനോട്, സൈന്യമദ്ധ്യത്തിൽ അലങ്കൃതശരീരനും അരചാളുകളുടെ നേതാവും ആയി കാണപ്പെടുന്ന ആൾ ആരാണെന്ന ചോദിച്ചു.

സുവർണസാമന്തൻ അതുകേട്ട്, അരചസൈന്യങ്ങളാൽ പരിസേവിതനും ഛത്രചാമരഭൂഷണനും ദിവ്യാഭരണധാരിയും ആയി സൈന്യമദ്ധ്യത്തിൽ അരചാളുകളായിക്കാണുന്ന ആളിനെയും അദ്ദേഹത്തോടൊന്നിച്ചുള്ള അനേകന്മാരെയും താൻ അറിയുന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞു. രാജാവതുകേട്ട്, ഉടനെ തന്നെ. നാനാദിക്കുകളിൽനിന്നും വന്നുകൂടിയ ഈ സൈന്യത്തിലുള്ള ഓരോരുത്തരെയും എടുത്തെടുത്ത വ്യക്തമായി പറയുന്നതിന് ആരെക്കൊണ്ടും പ്രയാസമാണ്. അങ്ങനെ എല്ലാവരെയും തിരിച്ചറിയണമെന്ന് ഇനിക്ക് താല്പര്യവും ഇല്ല. എന്തായാലും അവരെ ഇങ്ങോട്ടു വിളിച്ചുകളയാം. അവർക്കെല്ലാം സമ്മാനം നല്കണമെന്ന ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞ് സേനാമദ്ധ്യത്തിൽ അരചാളുകളായി ശോഭിക്കുന്ന സുവർണരോമനെയും അനേകന്മാരെയും നേരെ കൈകാട്ടിവിളിച്ചു.

ഉടൻതന്നെ ഗാന്ധാരാധിപനായ സുവർണരോമനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ

അനുചരന്മാരും അശ്വാരൂഢന്മാരും ആയ സാദിമുഖ്യന്മാരും രാജസന്നിധിയിൽ എത്തി. രാജാവു് അവർക്കെല്ലാം ദിവ്യാഭരണങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളും സമ്മാനംകൊടുത്തു. സുന്ദരേശ്വരനും അനുചരന്മാരും അത്യന്തം സന്തോഷത്തോടുകൂടെ സമ്മാനങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു. അനന്തരം സുന്ദരേശ്വരൻ തന്റെ വാഹനമായ അശ്വത്തെ അശ്വശാസ്ത്രപ്രകാരത്തിൽ ഓടിച്ചു് എല്ലാവർക്കും അതിശയത്തെയും ആനന്ദത്തെയും വളർത്തിയുംവെച്ചു് സൈന്യമധ്യത്തിൽപ്പോയി തിരോധാനം ചെയ്തു. ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു ഭടൻ ഓടിവന്നു് രാജാവിനെ വന്ദിച്ചുംകൊണ്ടു്, "അല്ലയോ മഹാരാജാവേ! നിന്തിരുവടിയുടെ ശത്രുവായ ചോളരാജാവിനെ നിന്തിരുവടിയോടു യുദ്ധത്തിനായി വരുന്ന മാർഗ്ഗമധ്യത്തിൽ വെച്ചു് ഒരു സിംഹം കൊന്നുകളഞ്ഞു. ഇനി അവിടുന്നു് ശത്രുവിനെ വിചാരിച്ചു് അല്പംപോലും ഭയപ്പെടേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ല. രാജാവും മന്ത്രിമാരും അതുകേട്ടു ഏറ്റവും അതിശയിച്ചു. അനന്തരം രാജാവും മന്ത്രിമാരുംകൂടെ സുന്ദരസാമന്തനെ വിളിച്ചു അനേകവിധങ്ങളായ വസ്ത്രാഭരണങ്ങളെ സമ്മാനമായി നൽകുകയും, പാണ്ഡ്യസാമ്രാജ്യത്തിലെ സർവസൈന്യാധിപത്യം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തുവെച്ചു് അവനോടു് ഇനി സൈന്യം ആവശ്യമില്ലെന്നും നാനാദിക്കുകളിൽനിന്നും ശേഖരിച്ചു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള പുതിയ സേനകൾക്കു് വേണ്ടുന്ന സമ്മാനങ്ങളും നൽകി അവരെയെല്ലാം യഥാസ്ഥാനത്തേക്കു പൊയ്ക്കൊള്ളേണമെന്നും കല്പിച്ചു.

രാജാവിന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള കല്പന കിട്ടിയ ക്ഷണത്തിൽതന്നെ സുന്ദരസാമന്തൻ സൈന്യങ്ങളോടു് പൊയ്ക്കൊള്ളുവാൻ പറഞ്ഞു. ഏതൊരു ക്ഷണത്തിൽ സുന്ദരസാമന്തന്റെ മുഖത്തിൽനിന്നും പൊയ്ക്കൊള്ളുവിൻ എന്നുള്ള ശബ്ദം പുറപ്പെട്ടുവോ ആ ക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ അശ്വങ്ങളെയും അവിടെ കടൽപോലെ കൂടിയിരുന്നിരുന്ന ലക്ഷോപലക്ഷം പട്ടാളങ്ങളും എങ്ങോട്ടുപോയെന്നാർക്കും നിശ്ചയിക്കുവാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം അപ്രത്യക്ഷമായി.

അത്യന്തം അത്ഭുതതരമായ ആ കാഴ്ചയെക്കണ്ടു് അവിടെ കൂടിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നവർ ഒക്കെയും ഇതെല്ലാം മായാമയമായ വിലാസവിനോദവും ആയ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ വൈഭവം തന്നെയെന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തവാത്സല്യത്തെപ്പറ്റി അതിരില്ലാതെ പുകഴ്ത്തുകയും ചെയ്തു. അന്നുമുതൽ രാജാവും മന്ത്രിമാരും മറ്റുള്ളവരും എല്ലാം സുന്ദരസാമന്തനെ ആനന്ദമൂർത്തിയെപ്പോലെ ഭാവിച്ചു പൂജിക്കുകയും അദ്ദേഹം സുന്ദരേശന്റെ അപാരമായ കാരുണ്യമാഹാത്മ്യത്താൽ ഇതിനുമുമ്പില്ലാത്ത ഭക്തിയോടും വിശ്വാസത്തോടുംകൂടെ ഹാലാസ്യനാഥനായ അദ്ദേഹത്തെതന്നെ തന്റെ സർവസ്വമായും സർവസിദ്ധിസാധനമായും കരുതി സേവിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. സുന്ദരസാമന്തനു് ഭഗവൽകാരുണ്യംകൊണ്ടു് ഇതിന്നുപിന്നെ ക്രമത്തിലായ പല ഐശ്വര്യങ്ങളും ഉണ്ടാവുകയും അനേകകാലം ആയുരാരോഗ്യാദികളോടും ബന്ധുമിത്രാദികളോടുംകൂടെ ഉദാരഭോഗങ്ങളെ അനുഭവിക്കുകയും മരണാനന്തരം ശിവസായൂജ്യത്തെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഹാലാസ്യനാഥന്റെ വിശേഷതരങ്ങളായ ഈമാതിരി ലീലകളുകൊണ്ട് അന്തരംഗത്തിൽ ഇതിപ്പരമില്ലാത്ത ഭക്തിവിശ്വാസങ്ങളോടുകൂടിയവനായിത്തീർന്ന കുലശേഖരപാണ്ഡ്യൻ ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഉപശോഭനത്തിനായി അനാവധി സുവർണ്ണരത്നപ്രാകാരങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ഭക്ത്യാധിക്യമായ ഭക്തിയോടുകൂടെ ഭഗവാനെ അനവരതവും പോയി സേവിക്കുകയും പൂജിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു.

ഹാലാസ്യാധിപനും നിഷ്കാമികളായവനും കരുണാസമുദ്രവും ആശ്രിതവത്സലനും ആയ ദേവൻ ശ്രീസുന്ദരേശ്വരന്റെ അതിപാവനവും അത്ഭുതമനോഹരവും ആയ ഈ മുപ്പതാമത്തെ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഇഹലോകത്തിൽ സകല സൌഭാഗ്യസിദ്ധിയും പരലോകത്തിൽ ശിവസായൂജ്യവും ലഭിക്കുന്നതാണ്.

൩൦-ാം അദ്ധ്യായം.

സൈന്യപ്രകടനം എന്ന മുപ്പതാംലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം

൩൧-ാം അദ്ധ്യായം.

നിധിദാനംചെയ്ത

മുപ്പത്തിഒന്നാമത്തെ ലീല.



അല്ലയോ സകലശാസ്ത്രവിശാരദന്മാരായ മഹർഷിമാരേ! പരമശിവനായ ഹാലാസ്യനാഥൻ പാണ്ഡ്യരാജാവായ കുലശേഖരപാണ്ഡ്യന് അക്ഷയദ്രവ്യത്തോടുകൂടിയ ഒരു നിധിയെ ദാനം ചെയ്തതായ അത്ഭുതത്തിന്റെ മുപ്പത്തിഒന്നാമത്തെ ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ. ഇതിനെകേട്ടാൽ നിങ്ങളുടെ സർവപാപങ്ങളും നീങ്ങും എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് കഥപറവാൻ തുടങ്ങി:—

പാണ്ഡ്യശ്രീപാലന്മാരും രാജകുമാരന്മാരും നിത്യവും ഭക്തിയോടും കൂടെ ആ കുലശേഖരപാണ്ഡ്യൻ ഭക്തിയോടുകൂടെ ഉത്സവാദികളായ ശിവപൂജകളെയും ചെയ്തിട്ട് സുന്ദരേശ്വരസേവയും ചെയ്തു

ദിപാലനവും വഴിപോലെ നടത്തി ഐശ്വര്യാധികാരായ സന്താനങ്ങളോടുകൂടെ ബന്ധുപുത്രമിത്രകളത്രങ്ങളുമൊന്നിച്ച് രാജധാനിയിൽ വസിക്കുന്ന കാലത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മാന്തരപാപം മൂലം അദ്ദേഹത്തിന് ബ്രാഹ്മണരിൽ അനാദരവുണ്ടായിത്തുടങ്ങുകയാൽ ആ രാജധാനിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വിപ്രന്മാർ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ ദരിദ്രന്മാരും തന്മൂലം ആചാരഹീനന്മാരും നിത്യകർമ്മാനുഷ്ഠാനം ഉപേക്ഷിക്കയും ചെയ്യേണ്ടിവന്നതിനാൽ പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിൽ മഴപെയ്യാതെ ആറുകളും സസ്യങ്ങളും ധാന്യങ്ങളും വൃക്ഷങ്ങളും ചെടികളും എല്ലാം നശിക്കയും ചെയ്തു. ഭക്ഷണത്തിന് വക കിട്ടാതെ മനുഷ്യരും പശുക്കളും മറ്റു മൃഗപക്ഷികളും എല്ലാം വലഞ്ഞു. മഴക്കാറുമൂലവും ക്ഷാമംകൊണ്ടും പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിൽ ഒരു പ്രകാരത്തിലും കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിന് സാധിക്കയില്ലെന്നുള്ള ദിക്കായപ്പോൾ പ്രജകൾ കൂട്ടംവെടിഞ്ഞവർ അന്യരാജ്യങ്ങൾ തേടും പോയിത്തുടങ്ങി.

രാജാവ് ഈ വിവരം അറിഞ്ഞ്, അത്യന്തം വ്യസനത്തോടുകൂടെ കദംബവനത്തിൽ ചെന്ന് അവിടെ സോമസുന്ദരനെ വന്ദിപ്പതിന്നായിപ്പോയി അവിടെയുള്ള ഹേമപത്മിനീതീർത്ഥത്തിൽ ഇറങ്ങി മന്ത്രോച്ചാരണങ്ങളോടുകൂടെ സ്നാനംചെയ്ത് ഭസ്മരുദ്രാക്ഷവും ധരിച്ചു നിത്യകർമ്മങ്ങളും നടത്തി താൻ അതിലുള്ള ചെയ്യേണ്ടുന്ന കർമ്മങ്ങളും നിർവ്വഹിച്ചശേഷം നിവേദ്യനന്തരം ശ്രീകോവിലിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള വിഗ്രഹത്തെ നമസ്കാരംകൊണ്ട് പൂജിച്ചിട്ടുള്ള ഗൗരീക്ഷേത്രത്തിൽപോയി മഹാദേവിയായ മീനാക്ഷിയുടെ പാദപൂജയും നിർവ്വഹിച്ചശേഷം മഹേശ്വരനായും, ഭുവനേശ്വരനായും മഹാനന്ദസാഗരനായും ഇരിക്കുന്ന സുന്ദരേശന്റെ മുമ്പിൽചെന്ന് അഞ്ജലിബദ്ധനായി നിന്നുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

അല്ലയോ സുന്ദരേശാ! സുരാസുരസ്തുതാ! ത്രിപുരാന്തക! സോമസൂര്യാഗ്നിനയന! ചന്ദ്രചൂഡവിഗ്രഹ! മീനാക്ഷീവല്ലഭ! ദേവദേവനായോ! ഞാൻ നിന്തിരുവടിയുടെ ഒരു ഭക്തനാം, നിന്തിരുവടി ഭക്തവത്സലനാം ആണല്ലോ. ഞാൻ ഇതേവരെയും രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്തത് രക്ഷിതാവായ നിന്തിരുവടിയുടെ കാരുണ്യവിലാസംകൊണ്ടല്ലാതെ എന്റെ സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടല്ല. ഇപ്പോൾ എന്റെ രാജ്യവും പ്രജകളും അനാവൃഷ്ടിമൂലം വളരെ വളരെ സന്താപിക്കുന്നു. എനിക്ക് അവരെ അനാവൃഷ്ടിമൂലം ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന ആപത്തിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കുന്നതിന് ഒരുവിധമായ ശക്തിയും ഇല്ല. എന്റെ ഭണ്ഡാരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ധനമെല്ലാം ദൈന്യമോചനം ചെയ്യുന്നതിലേക്കു ചിലവായതിനാൽ എന്റെ സൈന്യാധിപനും മറ്റുള്ള ഭടന്മാരിൽ മുമ്പനും ആയ സുന്ദരസാമന്തൻ ധർമ്മകാര്യങ്ങൾക്കായി ചിലവാക്കിപ്പോയി. അനാവൃഷ്ടിമൂലം രാജ്യത്തിൽ സസ്യങ്ങളാകട്ടെ ധാന്യങ്ങളാകട്ടെ യാതൊന്നും ഉണ്ടാകുന്നതും ഇല്ല. ധാന്യസസ്യാദികളും ധനാദികളുംകൂടി ഒരു രാജ്യത്തിൽ നോക്കിയാൽപി

ന്നെ ഈ രാജ്യത്തിന്റെ അവസ്ഥയെക്കാൾ ശോച്യതരമായി മററുവല്ലതും ഉണ്ടോ! ധാന്യങ്ങളും സസ്യങ്ങളും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും ധനാഭാവംകൊണ്ടും ഞാനും എന്റെ പ്രജകളും [illegible] പരവശന്മാരായിപ്പോയിരിക്കുന്നു. നിന്തിരുവടി വേണ്ടതെല്ലാം നല്കി എന്നെയും എന്റെ രാജ്യത്തെയും രക്ഷിക്കണം. ഭവാന്റെ കാലിണയല്ലാതെ അടിയന്ന് യാതൊരു ആശ്രയവും ഇല്ല.

കുലഭൂഷണപാണ്ഡ്യൻ മേൽപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ച് സോമസുന്ദരേശനെ പൂജിച്ചുവെച്ച് കൊട്ടാരത്തിൽ പോയി വ്യസനാധിക്യം മൂലം അന്നത്തെ ഭോജനവും കഴിക്കാതെ സുന്ദരേശ്വരധ്യാനത്തോടുകൂടെ പകൽ മുഴുവൻ കഴിച്ചുകൂട്ടി രാത്രിയിൽ വെറുനിലത്തുതന്നെ ശയിച്ചു നിദ്രചെയ്തു. നേരം അർദ്ധരാത്രിയായപ്പോൾ ഭക്തവത്സലനായ സുന്ദരേശൻ, ഒരു സിദ്ധന്റെ വേഷത്തിൽ കുലഭൂഷണപാണ്ഡ്യന്റെ അടുക്കൽ ചെന്ന് സ്വപ്നത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ കുലഭൂഷണപാണ്ഡ്യ! നീ വ്യസനിക്കരുതു്, നിന്റെ സങ്കടം ഞാൻ തീർത്തുതരാം. നീ ഒരു കാര്യംചെയ്യണം. ഇനിമേൽ ബ്രാഹ്മണരിൽ അനാദരവു കാണിക്കരുതു്. വേദങ്ങൾ എന്റെ രൂപവും വേദിയന്മാരായ ഉത്തമബ്രാഹ്മണർ എനിക്കു പ്രിയതമന്മാരുമാണ്. അപ്രകാരമുള്ള ബ്രാഹ്മണരിൽ നീ അനാദരവു കാണിച്ചതുകൊണ്ടാണ് നിന്റെ രാജ്യത്തിൽ അനാവൃഷ്ടിയും മററുദോഷങ്ങളും നേരിട്ടതു്. അതുകൊണ്ടു നീ ഇന്നുമുതൽ ബ്രാഹ്മണരെ വഴിപോലെ പൂജിച്ചുകൊണ്ടാൽ നിന്റെ രാജ്യത്തിൽ മഴയുണ്ടാവുകയും അന്നവും സസ്യങ്ങളും ധാന്യങ്ങളും ധാരാളം വർദ്ധിച്ചും ക്ഷാമം തീരുകയുംചെയ്യും. നിനക്കും ആയുരാരോഗ്യാദിവൃദ്ധിയും ഐശ്വര്യവർദ്ധനയും വിത്തവർദ്ധനയും മേല്ക്കുമേൽ ഉണ്ടാകും. എങ്കിലും ഞാൻ നിനക്ക അക്ഷയദ്രവ്യമായ ഒരു സഞ്ചിയെത്തരുന്നുണ്ട്. അതിൽനിന്നും ദിവസംപ്രതിയും നിനക്ക വേണ്ടുവോളം ദ്രവ്യം എടുത്തു ചെലവുചെയ്തുകൊള്ളുക. എത്രയൊക്കെ ദ്രവ്യം എടുത്താലും അതിൽ ഒരിക്കലും ദ്രവ്യം ഇല്ലാതാവുകയോ കുറയുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ല. അനന്തരം കനകമയമായിരുന്ന ഒരു സഞ്ചി രാജാവിന്റെ കയ്യിൽവെച്ചു.

സിദ്ധരൂപിയായിരിക്കുന്ന സുന്ദരേശൻ ഇപ്രകാരം കുലഭൂഷണപാണ്ഡ്യനെ സ്വപ്നംകാണിച്ചുവെച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നെററിയിൽ ഭസ്മം വാരിതേച്ചു. അനന്തരം തിരോധാനംചെയ്തു. ഉടൻതന്നെ കുലഭൂഷണപാണ്ഡ്യൻ ഉണർന്ന്, അത്യന്തം സംഭ്രമത്തോടുകൂടെ ചാടി എഴുന്നേററുനോക്കിയപ്പോൾ തന്റെ പാണിയിൽ അക്ഷയദ്രവ്യയുതമായ ഒരു സഞ്ചി ഇരിക്കുന്നതുകണ്ട് പറഞ്ഞുകൂടാത്ത സന്തോഷത്തോടുകൂടെ ആ സഞ്ചിയെടുത്തു ശിരസ്സിൽവച്ചുകൊണ്ട് സപ്രസാദം ആനന്ദനർത്തനംചെയ്തു. പിറേറദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ തന്നെ രാജാവു് മന്ത്രിമാരെയെല്ലാം വിളിച്ചുവരുത്തി തലേദിവസം രാത്രിയിൽ കണ്ട സ്വപ്നവൃത്താന്തങ്ങൾ മുഴുവൻ

അമൊഴിപ്പറമ്പുകളും അക്ഷയദ്രവ്യത്തോടുകൂടിയതും സുന്ദരേശനാമാങ്കിതമായതുമായ സഞ്ചി അവരെ കാണിക്കയും ചെയ്തു.

മന്ത്രിമാർ അതുകേട്ടു, അല്ലയോ പാണ്ഡ്യവംശശേഖരനായ കുലശേഖരപാണ്ഡ്യ! നിന്തിരുവടിക്ക തുല്യം ശിവഭക്തന്മാർ മറ്റും തന്നെയില്ല. പരമശിവന്റെ കാരുണ്യം എല്ലാക്കാലത്തും നന്നപോലെ അവിടത്തേക്കുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അവിടുന്നു ഈ നിധിയെ സിംഹാസനത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചു പരമശിവനെപ്പോലെ വിചാരിച്ച് ഇതിനെ പൂജിച്ചുകൊണ്ടാൽ അവിടത്തെക്കാവശ്യമുള്ള ദ്രവ്യം ലഭിക്കയും നാൾക്കുനാൾ ഐശ്വര്യം വർദ്ധിക്കയും ചെയ്യും. അവിടുന്ന് ഇനിമേൽ മുടങ്ങാതെ ശ്രീസുന്ദരധ്യാനം ചെയ്യുകയും, ശ്രീലോകകല്പവൃക്ഷമായ മൂലലിംഗത്തെ അഭിഷേകപുഷ്പനിവേദ്യാദികൾകൊണ്ട് പ്രസാദിപ്പിക്കയും ഉത്സവാദി അടിയന്തിരങ്ങളെ മുടക്കംകൂടാതെ നടത്തിക്കയും സൂര്യൻതുടങ്ങിയ നവഗ്രഹങ്ങളേയും, ശക്രാദികളായ ദേവന്മാരെയും, താപസവര്യന്മാരേയും പിതൃക്കളേയും വഴിപോലെ പൂജിക്കയും ചെയ്യണം. ദേവന്മാരും മുനീന്ദ്രന്മാരും പിതൃക്കളുമെല്ലാം ബ്രാഹ്മണപൂജയെക്കൊണ്ടുമാത്രം തൃപ്തിപ്പെടുമെന്ന് വേദവാക്യമുള്ളതുകൊണ്ട് അതു മറ്റാരെയും തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയില്ലെങ്കിലും ബ്രാഹ്മണരെമാത്രം തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയാലും അവിടത്തേക്കും അവിടത്തെ രാജ്യത്തിനും സകലൈശ്വര്യങ്ങളും സിദ്ധിക്കയും ഇപ്രകാരം അവിടത്തേക്കുള്ളതായ സുന്ദരേശാനുഗ്രഹം ആയുരവധി നിലനില്ക്കുകയും ചെയ്യും.

മന്ത്രിമാരുടെ ഉപദേശപ്രകാരംതന്നെ കുലശേഖരപാണ്ഡ്യൻ സർവ്വവും നടത്തി. പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിൽ അന്നുമുതൽ കാലാകാലങ്ങളിൽ വർഷം ഉണ്ടാവുകയും സസ്യങ്ങളും ധാന്യങ്ങളും വിളവും നന്നപോലെ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കയും രാജ്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ദാരിദ്ര്യം മുഴുവൻ തീരുകയും ധനാഭിവൃദ്ധികൊണ്ടും മറ്റുള്ള ഐശ്വര്യങ്ങളുടെ ആധിക്യംകൊണ്ടും പാണ്ഡ്യരാജ്യം ലക്ഷ്മീദേവിയുടെ നൃത്തരംഗമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. രാജാവ് അക്ഷയനിധിയായ ദ്രവ്യത്തെ യഥേഷ്ടം അർത്ഥികൾക്കെല്ലാം നല്കിയും ദേവബ്രാഹ്മണസേവയെച്ചെയ്തും ഹാലാസ്യേശനായ സുന്ദരേശനെ ഉദ്ദേശിച്ച് അനവധി സല്ക്കർമ്മങ്ങളെ നടത്തിയും പരമശിവസ്മരണയോടുകൂടെ സർവൈശ്വര്യസമ്പന്നനായും ഭാഗ്യവാനായും ആയി അനേകായിരം വത്സരം ഏകച്ഛത്രാധിപത്യത്തിൻ കീഴിൽ സുഖമായിട്ടെന്നും ഭൂപരിപാലനംചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രജകളായ ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യശൂദ്രരെന്ന നാലുജാതിക്കാരും നന്നപോലെ വർണ്ണാശ്രമോചിതങ്ങളായ വൈദികസ്മാർത്തകർമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കയും അതിരില്ലാത്ത ഭക്തിവിശ്വാസങ്ങളോടുകൂടെ സകലലോകനിയന്താവും സർവ്വരക്ഷകനും നിഷ്പാദിനായകനും ഹാലാസ്യേശനും മീനാക്ഷീവല്ലഭനും ഭക്തപ്രിയനുമായ സുന്ദരേശന്റെ പാദസേവയെ ചെയ്യുകയുംചെയ്തു. തൻമൂലം ദാരിദ്ര്യദുഃഖമാകട്ടെ അപമൃത്യുവാകട്ടെ രോഗപീഡാദികളാകട്ടെ യാതൊന്നും അന്നാ

ട്ടിലെങ്ങും സ്പൎശിക്കപോലും ചെയ്യില്ല. അതുപോലെ ശിവഭക്തന്മാരായ രാജാവിനേയും പ്രജകളേയുംകൊണ്ട്, അവമതരായ ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ കൈമാടിച്ചയി ഏറ്റവുംപാപമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനെ അല്പനായ ഞാൻ വിസ്തരിച്ചുപറയുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലത് ശിവഭക്തന്മാരും കാൎയ്യാകാൎയ്യവിചക്ഷണന്മാരും ധാൎമ്മികരും ആയ നിങ്ങൾതന്നെ ഓൎമിച്ചുകൊള്ളുന്നതാണ് വളരെ വളരെ ഉത്തമമായിട്ടുള്ളത്.

അല്ലയോമുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരെ നടനായകന്റെ ഭക്തന്മാരേ! ഹാലാസ്യേശനായ സുന്ദരേശ്വരൻ സ്വഭക്തനായ കുലഭൂഷണപാണ്ഡ്യന് ധൎമ്മവൃത്തോടുകൂടിയ സഹായത്തെയാണ് ചെയ്ത് അന്യഭടസമുദ്രത്തിൽനിന്നും പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തെ ദാരിദ്ര്യക്കടലിൽനിന്നും ഉദ്ധരിച്ചതായമുപ്പത്തിന്നാമത്തെ ലീല ഇപ്രകാരം ആണ്. ഈ പരിപാവനലീലയെ പഠിക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൎക്ക് ഇഹപരസൌഖ്യങ്ങളും മുക്തിയും സിദ്ധിക്കും.

നിധിദാനംചെയ്ത മുപ്പത്തൊന്നാംലീല.

സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

മുപ്പത്തിരണ്ടാം അദ്ധ്യായം.

വളയവിക്രയം ചെയ്ത മുപ്പത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീല.

അല്ലയോവസിഷ്ഠാദിതാപസന്മാരെ! ഇനി നിങ്ങൾഹാലാസ്യനാഥൻ വളയവിക്രയംചെയ്ത ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ. പരിപാവനമായ ആ ലീലാശ്രവണം, അമൃതപാനംപോലെ ആനന്ദജനകം ആണ്. പണ്ട് കാലകാലനും പരമേശ്വരനും ആയ ഹാലാസ്യനാഥൻ ഭിക്ഷാടനത്തിനായി ദേവദാരുവനത്തിൽ പോയിരുന്നു. തത്രസ്ഥരായ മുനിവരന്മാരുടെ പതിവ്രതകളായ പത്നികൾ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അതിമനോഹരമായ സൌന്ദൎയ്യാതിരേകത്താൽ അപഹൃതചിത്തവൃത്തികളായിത്തീരുകയാൽ അത്യധികമായ കാമതാപത്തോടുകൂടെ ഭിക്ഷാടനത്തിനായി വന്ന താപസന്റെ നാലുചുറ്റുമായി താപസപത്നികൾഎല്ലാ

ക്കുമ്പെട്ടി നിന്നുംകൊണ്ട്, അവരിൽ ചിലർ കണ്ണുപറിക്കാതെ അദ്ദേഹത്തെത്തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടുനില്ക്കുകയും മറ്റുചിലർ, കാക്കൽവീണു നമസ്കരിക്കുകയും, വേറെ ചിലർ, കരതലംപിടിച്ചു ചുംബിപ്പാൻ തുടങ്ങുകയും, അന്യകർ വിരഹാർത്തകളും മറ്റുചിലർ ചിത്രത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടവളെപ്പോലെ നിന്നിടത്തുതന്നെ നിന്നുപോവുകയും വേറെ ചിലർ ആംഗ്യങ്ങളും നടിക്കുകയും ചിലർ പുഷ്പങ്ങൾപറിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് പാദപൂജയെ നിർവഹിക്കുകയും, ചിലർ ആഭരണങ്ങൾകൊണ്ടുവന്ന് കൊടുക്കുകയും, ചിലർ, പാൽ നെയ്യ്, ശർക്കര, തേൻ, മുതലായവകളെ കൊടുക്കയും, വേറെ ചിലർ ഏതെങ്കിലും സാധനംകൊടുത്താൽ ഇദ്ദേഹം വഴിപ്പെടും, എന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ അദ്ദേഹത്തിനെ ചുറ്റും ഭ്രമണംചെയ്യുകയും, ചിലർ കാമതാപത്തോടുകൂടെ അദ്ദേഹത്തിനെ തട്ടുന്നു നില്ക്കയും ചിലർ അലോലമിഴികളായി ആലിംഗനത്തിന്നൊരുമ്പെടുകയുംചെയ്തു.

കടാക്ഷപാതങ്ങളും, കനിവാകളുള്ള വാക്കുകളും, ഗളിതവലയങ്ങളായ കരങ്ങളും, മനോഹരഭ്രൂവികൃതാദ്യങ്ങളും ആയ താപസപത്നികൾ മേൽപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുറകേ ഓടുകയും മുമ്പിൽ ചാടിത്തടുക്കുകയും ഇടയ്ക്കിടെ വഴിമുടക്കിനിന്നുകൊണ്ട് പലപ്രകാരത്തിൽ അപേക്ഷിക്കുകയും അപേക്ഷിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തിട്ടും, അവരുടെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്ക് അനുകൂലമായ യാതൊരു സൗകര്യവും സുന്ദരേശൻ കൊടുത്തില്ല.

ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശഭിക്ഷുവിന്റെ ആ ധൈര്യത്തെയും, തങ്ങളുടെ ഭാര്യമാരുടെ കാമപാരവശ്യത്തെയും മുനിമാർ ഇതില്ലാതില്ലാതെ വിസ്മയത്തോടുകൂടെ നോക്കിക്കണ്ട്, സമാധിസ്ഥന്മാരും ദിവ്യചക്ഷുസ്സോടുകൂടിയവരുമായ അവർ ഇതെല്ലാം ഹാലാസ്യനാഥനാം ഭക്തവത്സലനായ പരമേശ്വരന്റെ ലീലയാണെന്നറിയായ്കകയും, സൗന്ദര്യശാലിയായ ഒരു പുരുഷനെ കണ്ടതിൽ തങ്ങളുടെ ഭാര്യമാർ ഇങ്ങനെ കാമാതുരകളായിപ്പോയല്ലോ എന്നുവിചാരിച്ചുമാത്രയിൽ ഉൽക്കടമായ കോപംമൂലം അവർ അവരുടെ ഭാര്യമാരെനോക്കി, കാമാർത്തകളായ നിങ്ങൾ, മധുരാപുരവാസികളായ വൈശ്യന്മാർക്കു പുത്രികളായി ജനിച്ച് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ദർശനാദികളെ അനുഭവിക്കുമാറാകട്ടെ എന്നു ശപിക്കുകയുംചെയ്തു.

ശാപപ്രകാരം സുന്ദരികളായ ആ താപസപത്നികൾ എല്ലാവരുംതന്നെ മധുരാവാസികളായ വൈശ്യന്മാരുടെ പുത്രികളായി ജനിച്ചു. സൗന്ദര്യസമ്പൂർണ്ണകളായ ആ കന്യകമാർ വെളുത്തപക്ഷത്തിലെ ചന്ദ്രനെപ്പോലെ നാൾക്കുനാൾ അഭിവൃദ്ധിയോടുകൂടിയ സൗന്ദര്യത്തോടുകൂടെ വളർന്ന് യൗവനയുക്തകളായി. അവരിൽ എല്ലാം അവരുടെ സൗന്ദര്യത്തിനൊത്ത വരന്മാരാൽ സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇതിനിടയിൽ ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശൻ, വൈശ്യകന്യകമാർ താപസപത്നികളായിരുന്ന കാലത്തിൽ അസംതൃപ്തികൊണ്ട്, തന്നെ സ്പർശിക്കണമെന്ന് അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന ആഗ്രഹത്തെ സാധിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനായി വളച്ചെട്ടിവേഷം

ജടാസഹിതവും ആയ ഒരു വൃദ്ധവൈശ്യന്റെ വേഷം ധരിച്ച്, അത്യന്തം ശുഭ്രമായ വസ്ത്രവും ഉടുത്ത് ഉഷ്ണീഷവും ധരിച്ച്, ചന്ദനപങ്കവും അണിഞ്ഞ് പാദാരവിന്ദങ്ങളിൽ മെതിയടിയും ഇട്ട്, ലലാടത്തിൽ സിന്ദൂരതിലകവുമണിഞ്ഞ് ശംഖിനോടെതിരായ കുണ്ഡലങ്ങളും, കടകങ്ങളും മുതലായവകളും ചാർത്തി കയ്യിൽ ദണ്ഡും പിടിച്ച്, താംബൂലചർവ്വണാദികളാൽ ശോഭിതമായ വദനാംബുജംകൊണ്ട് ഭക്തജനങ്ങളിൽനിന്നിളക്കുന്ന വെണ്ണിലാവെന്നതുപോലെ പുഞ്ചിരിയുംതൂകി ശംഖചൂഡകാദികളെക്കൊണ്ടലങ്കരിക്കുന്നതായ അനേകവിധ വിചിത്രവളകളെ പട്ടുസൂത്രത്തിൽ കൊരുത്ത് തോളിലിട്ടുകൊണ്ടു വൈശ്യവീഥിയിൽ പ്രവേശിച്ച്, വളവേണമോ? വളവേണമോ? എന്നു മധുരസ്വരത്തിൽ വിളിച്ചു.

സുന്ദരേശ്വരന്റെ മധുരനാദംകൊണ്ട് തന്നെ ആകർഷിതകളായ അനേകവിധ വൈശ്യകുമാരികൾ ഓടിവന്നു വളക്കാരന്റെ സമീപത്തുമായി നിന്നുകൊണ്ട്, എനിക്കു വള തരിക! എനിക്കു വള തരിക!! എന്നു കൂട്ടംകൂട്ടമായി ആവശ്യപ്പെട്ടു. വൈശ്യൻ അതുകേട്ട് ആ സുന്ദരികളിൽ ഓരോരുത്തരേയും കോമളങ്ങളായ കരപല്ലവങ്ങൾ പിടിച്ചുംകൊണ്ട്, ഇരിക്കൂ, നിങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും ഞാൻ വള തരാം എന്നു പറഞ്ഞ് ഓരോരുത്തരെയായിപ്പിടിച്ച് ഇരുത്തി. സുന്ദരേശ്വര കരസ്പർശനം ഉണ്ടായ മാത്ര മുതൽ സുന്ദരികളായ ആ വൈശ്യകന്യകമാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ടായ കൗതുകവും ആനന്ദവും എന്തൊരു മാതിരിയായിരുന്നു എന്നുള്ളത് എന്നാലെന്നല്ല ആയിരം നാക്കുള്ള അനന്തനെക്കൊണ്ടുപോലും പറഞ്ഞറിയിക്കാൻകഴിയുന്നതല്ല. ഹാലാസ്യനാഥന്റെ കരസ്പർശംകൊണ്ട് വൈശ്യകന്യകൾക്ക് മേൽപ്രകാരം ഉള്ള അവാച്യമായ ഹൃദയാനന്ദം ഉണ്ടായി എങ്കിലും ലജ്ജിതകളായ അവർ മറ്റുള്ളവരെ ധരിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി വൈശ്യനോട്, അല്ലയോ വളക്കാരനേ! എന്താണ് എന്റെ കൈ വിടാത്തത്? ഞാൻ ഇപ്പോൾ പോയി അമ്മയോടു പറയും, എന്നു പറഞ്ഞു.

വൈശ്യരൂപിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ അതുകേട്ട്, വൈശ്യകുമാരികളായ നിങ്ങളുടെ കയ്യ്, വൃദ്ധവൈശ്യനായ ഞാൻ പിടിക്കുന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരു ദോഷവും ഇല്ല. എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവരിൽ ഓരോരുത്തർക്കും വളകൾ കൊടുത്തു. സുന്ദരേശ്വരന്റെ കരസ്പർശനാനന്ദത്തെ വൈശ്യകുമാരികൾ വീണ്ടും കാംക്ഷയാൽ അവർക്കെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു പോകാൻ തീരെ മനസ്സില്ലാതെ കൂട്ടംകൂട്ടമായി തിക്കിത്തിരക്കി "അതു തന്ന വള നല്ലതല്ല" വേറെ നല്ല വള തരികയെന്നു പറയുകയും ചിലർ മാത്രം കിട്ടിയ വളകൾ പൊട്ടിച്ചുകളഞ്ഞുംവെച്ച് വെറുംകൈ കാട്ടി വീണ്ടും വളചോദിക്കയും ചെയ്തു, വൈശ്യകരസ്പർശ ആനന്ദത്തെ അനുഭവിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരസ്പർശനസുഖം എത്രനേരമായിട്ടും അവർക്ക് തൃപ്തിയായില്ല. അവർ, എല്ലാവരുംകൂടെ വൈശ്യനോട്, അല്ലയോ വളക്കാരനീ നാളെയും മറ്റെന്നാളും, എന്നല്ല എല്ലാദിവസവും വള കൊണ്ടുവരണം. വിലയിതാ വാങ്ങിക്കൊള്ളുകയെന്നു പറഞ്ഞു.

സുന്ദരേശനായ വൈശ്യൻ അതുകേട്ട്, ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു വളവേണമെങ്കിൽ എന്നും കൊണ്ടുവന്നുതരാം. ഇന്നിക്കു വളയ്ക്ക് ഇന്നു വിലവേണ്ടുകയില്ല. നാളെ തന്നാൽ വാങ്ങിച്ചുകൊള്ളാം. ഇന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് എല്ലാ വൈശ്യഭവനങ്ങളിലുംപോയി വൈശ്യകുമാരികൾക്കെല്ലാം വള നൽകി. വൈശ്യന്റെ ഉദാരമുഖവിലാസവും സൌന്ദര്യാതിരേകവും കണ്ട് എല്ലാവരും അതിശയിച്ചു. ഇങ്ങനെ പരമശിവൻ വൈശ്യവീഥിയിൽ എങ്ങും ചുററി സഞ്ചരിച്ച് വള വിററ്, വൈശ്യകുമാരികളെയെല്ലാം ആനന്ദസാഗരത്തിൽ അത്യന്തം മുക്കി സന്താപഭംഗങ്ങളുമകറ്റിവെച്ച് ഗർഭഗേഹത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് സ്വലിംഗത്തിൽ മറഞ്ഞു.

വൈശ്യവേഷനായ സുന്ദരേശന്റെ കരസ്പർശംകൊണ്ട് ആ വൈശ്യകന്യകമാർ എല്ലാവരും ഒന്നു പോലെ ആയുരാരോഗ്യശാലിനികളും സൌന്ദര്യയുക്തകളും സന്താനവതികളും ഐശ്വര്യവതികളും ആയി അനേക കാലം സുഖവാസംചെയ്തു. ദേഹത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചശേഷം അവരുടെ കുലജാതന്മാരും സുന്ദരേശദേവപ്രസാദംകൊണ്ട്, പവിത്രന്മാരും ദാനശീലന്മാരും ധനികരും പാപഭീതന്മാരും ധർമ്മതല്പരന്മാരും നിർമ്മലസ്വഭാവന്മാരും ജ്ഞാനികളും മഹാത്മാക്കളും ശിവഭക്തന്മാരും ആയിത്തീർന്നു. ഈപ്രകാരം ആണ് വൈശ്യവംശം ഐശ്വര്യപൂർണ്ണം വർദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഋഷിശാപംകൊണ്ട് വൈശ്യകുമാരികളായി ജനിച്ച താപസപത്നികളുടെ ഹൃദയപ്രസാദത്തിനു വേണ്ടി വള വിററതായ സുന്ദരേശന്റെ മുപ്പത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീല ഇങ്ങനെയാണ്. ഹൃദയാനന്ദജനകവും പാപഹരവും ആയ ഈ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഇഹലോകസൌഖ്യവും പരലോകാനന്ദവും ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിന് യാതൊരുസംശയവുമില്ല.

വള വിക്രയം ചെയ്ത

മുപ്പത്തിരണ്ടാം ലീല സമാപ്തം.

"വിദ്യാഭിവർദ്ധിനി" അച്ചുക്കൂടം—കൊല്ലം.

ഇതിന്റെ രണ്ടാം ഭാഗവും ഉടനെ തയാറാകുന്നതാണ്.

ശ്രീ

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

മുപ്പത്തിരണ്ടാം അദ്ധ്യായം.

അഷ്ടസിദ്ധ്യുപദേശംചെയ്ത

മുപ്പത്തിമൂന്നാമത്തെ ലീല.



ശൈവമാഹാത്മ്യശ്രവണകുതൂഹലചിത്തന്മാരായ വസിഷ്ഠാദി മഹർഷികൾ, ശൈവാഗമസാരവേദിയായ കുംഭസംഭവനോടു്,—അല്ലയോ ഭഗവാനേ! മുനികുലതിലകനും സർവ്വജ്ഞനും ആയ നിന്തിരുവടിയുടെ വദനാംബുജോൽഗളിതമായ ഹാലാസ്യേശലീലാകഥാപാനം കൊണ്ടു് ഞങ്ങൾ അപാരമായ കൃതാർത്ഥതയും ഭക്തിയും പാത്രീഭൂതന്മാരായെന്നു മാത്രമല്ല, ആ ലീലാവിലാസങ്ങളും കൌതുകജനകങ്ങളും ആയ ഉമാസഹായൻെറ അപാരമഹത്വങ്ങൾക്കു് നിദാനങ്ങളായ കഥകളെ വീണ്ടും കേൾക്കേണ്ടതിൽ ഞങ്ങൾക്കു് ഇതുവരെയില്ലാത്ത ആശ വർദ്ധിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഹാലാസ്യനാഥനായ ശിവൻ അനന്തരം ചെയ്ത ലീലയെ സരസമായും സമഗ്രമായും ഞങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കേണമെന്ന അപേക്ഷിച്ചു.

അഗസ്ത്യൻ അതുകേട്ടു് ആനന്ദാശ്രുക്കളോടുകൂടെ ലീലാശ്രവണോത്സുകന്മാരായ ആ താപസന്മാരെ അനുഗ്രഹിച്ചുംകൊണ്ടു് കഥാശേഷത്തെ ഇപ്രകാരം തുടർന്നു:—

“അല്ലയോ മുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഹാലാസ്യനാഥനായ സോമസുന്ദരൻ യക്ഷികൾക്കു അഷ്ടസിദ്ധ്യുപദേശംചെയ്ത മുപ്പത്തിമൂന്നാമത്തെ ലീലയെ ഇ

ന്നി ഞാൻ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം. പരിപാവനമായ ഈ ചരിത്രശ്രവണംകൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ സകലദുഃഖങ്ങളും അവസാനിക്കുകയും നിങ്ങൾക്ക് സർവ്വാഭീഷ്ടലാഭം ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യും.

ശ്രീമൽകൈലാസശൃംഗങ്ങളും ഉത്തമങ്ങളും ആയ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിലെല്ലാം വിശേഷശക്തിപ്രത്യക്ഷങ്ങളാകുന്നതിനു മുമ്പായി സപ്തപാതാളങ്ങളത്തിൽനിന്നും സുന്ദരേശ്വരലിംഗം ഉണ്ടായതുകൊണ്ട് മൂലലിംഗമെന്നുള്ള വിശേഷനാമത്തിനുകൂടി പാത്രീഭൂതമായ ഹാലാസ്യേശ്വരമഹാലിംഗത്തിൽ ഉള്ളതുപോലെയുള്ള പരമശിവസാന്നിദ്ധ്യം മറ്റൊന്നൊരു ശിവലിംഗങ്ങളിലും ഇല്ല. കൈലാസാദികളായ മഹാക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഉള്ള ലിംഗങ്ങൾ എല്ലാം സർവലിംഗാത്മകമായ ഹാലാസ്യേശമഹാലിംഗത്തിന്റെ ശാഖോപശാഖകൾ ആണ്. ഇപ്രകാരം ഹാലാസ്യേശമഹാലിംഗത്തിൽ പരിപൂർണ്ണനായിരുന്നുകൊണ്ട് കൈലാസാദികളായ അന്യശിവസ്ഥാനങ്ങളിലെല്ലാം സ്വസാന്നിദ്ധ്യം സാധിച്ചുവരുന്നവനും കൈലാസവാസിയും മഹേശനും കരുണാവാരിധായകനും ആയ സുന്ദരേശ്വരൻ ശിവപദം വഹുലത്തിൽ ഉള്ള സഭാമണ്ഡപത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് ഭക്തന്മാരായ ശിവഗണങ്ങളേയും, സകലദേവന്മാരേയും, ഋഷീശ്വരന്മാരേയും ശ്രവണപ്രിയങ്ങളായ വേദസൂക്തങ്ങളെയും മറ്റും പാടി നന്ദി, ഭൃംഗി, മഹാകാളൻ, ചണ്ഡേശൻ, നാരദൻ മുതലായ ഗണനായകന്മാർക്കും, സനകസനന്ദനാദികളായ സനാതനന്മാരായ മഹർഷിമാർക്കും ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുന്ന അവസരത്തിൽ, സുന്ദരാംഗികളായ യക്ഷിണികൾ അറുപതും മന്ത്രലക്ഷ്യധാരിണികളും ഭക്തിഭാവസമ്പൂർണ്ണകളും ആയി ദേവസന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ ഭക്തിപൂർവ്വം വന്ദിച്ചു സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടിപ്രകാരം അപേക്ഷിച്ചു.

“ഭക്തൈകനാഥാ ദേവ! സർവ്വജ്ഞ! സുന്ദരേശ്വര! പിനാകപാണേ! അവിടുത്തെ പരിപാവനമായ പാദാംബുജങ്ങൾക്ക് വന്ദനംചെയ്യുന്ന ഞങ്ങളെ അത്യന്തം ആഴമേറിയ ഭവാബ്ധിയിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുന്നവരെപ്പോലെ കരറ്റി അയക്കണം. അവിടുത്തെ സ്വാധീനം സകലൈശ്വര്യപ്രദായകമായ ചിന്താമണിയാണ്. നിരവധി ഭക്തരുള്ള ഞങ്ങൾക്ക് ദയചെയ്ത് അഷ്ടസിദ്ധികളെ ഉപദേശിച്ചുതരണം:—

ഭക്തവത്സലനായ ദേവൻ യക്ഷിണികളുടെ അപേക്ഷകേട്ട്, അത്യന്തം സന്തോഷത്തോടെ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

“അല്ലയോ യക്ഷിണികളേ! അഷ്ടസിദ്ധിപ്രാപ്തിക്കുള്ള വഴി ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം; നിങ്ങൾ അവധാനപൂർവം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ. പരിപൂർണ്ണയും പരാശക്തിയും അനാദ്യന്തയും ആയ മഹേശ്വരിയെ സേവിച്ചാൽ

ഭാവനാമാത്രസന്തുഷ്ടയായ ആ ദേവിയിൽനിന്നും നിങ്ങൾക്ക അഷ്ടസിദ്ധികളെ ലഭിക്കാം. ദേവിയെ സേവിക്കേണ്ടതിനുള്ള ക്രമം ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം. നാരായണസംയുക്തയും, നവനാഗസ്വരൂപിണിയും അണിമാദികളായ അഷ്ടസിദ്ധികളോടും അന്യങ്ങളായ മറെറല്ലാ ശക്തികളോടും കൂടെ പൂർണ്ണമഠത്തിൽ വസിക്കുന്നവളും ആയ ദേവിയെ ഞാൻ തന്നെ ഭാവം പൂണ്ടുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ പൂജിക്കുകയും ശീഘ്രപ്രീതിക്കുവേണ്ടി ക്കൊണ്ടുള്ള യന്ത്രോപാസനയും ഭക്തന്മാർക്ക അതികാരണവും പൂർണ്ണവും മനോഹരവുമായ ആ ജ്യോതിസ്സിനെ ദർശിച്ചുകൊള്ളുകയും സമസ്തദുഃഖങ്ങളേയും നശിപ്പിക്കുന്നതും എല്ലാവിധ അനുഭവങ്ങളേയും ദാനംചെയ്യുന്നതും ആയ ദേവതയുടെ മൂലമന്ത്രത്തെ അഷ്ടസിദ്ധിസാദ്ധ്യത്തിനായി ജപിക്കുകയുംചെയ്താൽ നിങ്ങൾക്ക അനുഗ്രഹപ്രാപ്തിയുണ്ടാകും.

സർവ്വജ്ഞനും ദയാലുവുമായ ഭഗവാൻ അഷ്ടസിദ്ധികളെ സാധിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി യക്ഷികൾക്കുചെയ്ത ഉപദേശത്തെ അവർ അവധാനതയോടുകൂടെ കേൾക്കാത്തതിനാൽ കോപിഷ്ഠനായിത്തീർന്ന ഭഗവാൻ അവരെ നോക്കി, സാരമേറിയ എന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ ജാഗ്രതയോടുകൂടി കാതു കേൾക്കാതെ നിസ്സാരമാക്കി നിരാകരിച്ചുകളഞ്ഞ നിങ്ങൾക്ക ഒരിക്കലും ജ്ഞാനമുണ്ടാവുകയില്ലെന്ന് മാത്രമല്ല ധാർഷ്ട്യപ്രകൃതികളായ നിങ്ങൾ ശിലാരൂപിണികളായി ഭൂമിയിൽ ജനിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നു ശപിച്ചു.

വടമൂലവാസിയായ ഭഗവാന്റെ ഇപ്രകാരമുള്ള ശാപവാക്കുകൾകേട്ട് കമ്പിതവിഗ്രഹമാരും വിപുലശോകാതുരകളും നിർവ്വേദമാനസകളും നിഷ്പ്രഭകളും ആയിത്തീർന്ന ആ യക്ഷികൾ ശിവപ്രീതികരങ്ങളായ അനാവധി സ്തോത്രങ്ങളെ ഭക്തിപൂർവ്വം പാടിയുംകൊണ്ട്, "അല്ലയോ ഭഗവാനേ! ഞങ്ങൾ, ശിലാരൂപിണികളായി ഏതുദേശത്തിൽ വസിക്കേണം, ഏതേതു കാലത്തിൽ ഞങ്ങൾക്ക അങ്ങയുടെ പാദസാമീപ്യം ലഭിക്കുമെന്നുകൂടി ദയാപൂർവ്വം തെളിയിച്ചരുളേണമെന്നപേക്ഷിച്ചു.

ദയാലുവായ സുന്ദരേശ്വരൻ ഉടൻതന്നെ ഇപ്രകാരം ശാപമോക്ഷം അരുളിച്ചെയ്തു:—

"ഐശ്വര്യപ്രഖ്യാതമായ പാണ്ഡ്യദേശത്തിൽ "ശ്രീപട്ടമംഗലം" എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഒരു ഗ്രാമമുണ്ട്. അതിൽ മദ്ധ്യമായി ഒരു വടവൃക്ഷം ഉണ്ട്. ഉന്നതങ്ങളും, ശാഖകളും, ജേലങ്ങളും വന്നിയ വിശ്രമസ്ഥലം അനുഭവിക്കുന്നതുമായ ശാഖോപശാഖകളോടും ശ്യാമളകോമളങ്ങളായ പത്രങ്ങളോടുംകൂടെ ഏകദേശം ഒരു യോജനവിസ്താരത്തി

ൽ കവിഞ്ഞസ്ഥലത്തെ അച്ഛാദനംചെയ്യുന്നതായ ആലിന്റെ ചുവട്ടിൽ നിങ്ങൾ ആറുപേരും ആയിരംവത്സരകാലം ജഡസ്വരൂപത്തെ ശിലാരൂപിണികളായി വസിക്കും. അവിടെ അടുക്കൽ, അനാദിയും അക്ഷയവും ഹാലാസ്യം എന്നുപേരോടുകൂടിയതുമായ ഒരു ക്ഷേത്രവും, ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ മഹത്തരവും അത്യന്തപാവനവും സുന്ദരേശാഭിധേയവുമായ എന്റെ മൂലലിംഗവും ഉണ്ട്.

അനേകായിരംകോടിയുഗകാലങ്ങൾകൊണ്ടുമിളകാത്ത എന്റെ പരിപൂർണ്ണമായ നിത്യസാന്നിദ്ധ്യത്തോടുകൂടിയ ആ സുന്ദരേശലിംഗത്തിൽനിന്നും ഞാൻ ഗുരുമൂർത്തിയെന്നുള്ള പേരോടുകൂടെ അവതരിച്ചുവന്ന് നിങ്ങൾക്ക് അഷ്ടസിദ്ധികളെയും ഉപദേശിച്ചുതരാം; അപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ ശാപവും തീരും. അതിൽപിന്നെ നിങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളുടെ സ്വഭാവങ്ങളോടുകൂടിയ സ്വരൂപത്തോടുകൂടെ മത്സമീപസ്ഥത പ്രാപിച്ചു പരമാനന്ദങ്ങളും അനുഭവിച്ചു സുഖിച്ചുവസിക്കുകയുംചെയ്യാം.”

ഭഗവാൻ ഇപ്രകാരം യക്ഷികൾക്ക് ശാപമോക്ഷവും കൊടുത്ത് നന്ദികേശന്റെ കൈയുംപിടിച്ച് തന്റെ പ്രാസാദത്തിലേക്കുപോയി. നിഗ്രഹാനുഗ്രഹദക്ഷനായ ഭഗവാന്റെ ശാപമനുസരിച്ച് യക്ഷികൾ ശിലാരൂപിണികളായി വടമൂലത്തിലുംവസിച്ചു.

ശാപമോക്ഷപ്രകാരമുള്ള ആയിരംവത്സരം കഴിഞ്ഞ അനന്തരത്തിൽ ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരൻ ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിൽ ഉള്ള തന്റെ മൂലലിംഗത്തിൽനിന്നും ഗുരുമൂർത്തിയെന്നുള്ള നാമധേയത്തോടുകൂടെ അവതരിച്ച്, ശ്രീപട്ടമംഗലഗ്രാമത്തിൽ ഉള്ള ഉൽക്കൃഷ്ടവൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ശിലാരൂപിണികളായി വസിക്കുന്ന യക്ഷികളുടെ സമീപത്തിൽ പോയി അവർക്ക് അണിമാദികളായ അഷ്ടസിദ്ധികളും ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു. ഉടൻതന്നെ അവർ ശാപമോചിതകളും ജ്ഞാനികളും പൂർവ്വാൽ അതികോമളസ്വരൂപിണികളുമായി അത്രപ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചു. അഷ്ടസിദ്ധിപ്രഭാവംകൊണ്ട് അവർ അനേകാശ്ചര്യങ്ങളായ അനവധി അത്ഭുതകർമ്മങ്ങളെ പ്രകടിപ്പിച്ചു. അനന്തരം അവർ കൈലാസാചലത്തിൽപോയി ശംകരാന്തികത്തെ പ്രാപിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെപാദസേവയുംചെയ്തു പരമാനന്ദപൂർവ്വം അവിടെ വസിച്ചു.

അല്ലയോ മുനിപുംഗവന്മാരേ! ഇപ്രകാരം ആണ് ഭഗവാനായ സുന്ദരേശ്വരൻ ഹാലാസ്യത്തിൽ ഉള്ള തന്റെ മൂലലിംഗത്തിൽ നിന്നും ഗുരുമൂർത്തിയായി അവതരിച്ച് യക്ഷികൾക്ക് അഷ്ടസിദ്ധികൾ ഉപദേ

ശിപ്പിക്കുന്ന അത്ഭുതകരമായ ലീല. ഈ പരിപാവനമായ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു മംഗല്യസൌഖ്യാദികളും സിദ്ധിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല അന്ത്യകാലത്തിൽ മോക്ഷപ്രാപ്തിയുമുണ്ടാകും.

യക്ഷികൾക്കു അഷ്ടസിദ്ധ്യുപദേശം ചെയ്ത
മുപ്പത്തിമൂന്നാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൩൪-ാം അദ്ധ്യായം.

കാന്താരകേസരിയെന്ന ചോളരാജാവിനുവേണ്ടി സുന്ദരേശ്വരൻ വാതിൽ തുറന്നു കൊടുത്ത മുപ്പത്തിനാലാം ലീല.



അല്ലയോ മുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെ ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരൻ, ശിവഭക്താഗ്രഗണ്യനും, കാന്താരകേസരിയെന്നുള്ള നാമധേയത്തോടു കൂടിയവനും ആയ ചോളരാജാവിനു വാതിൽ തുറന്നുകൊടുത്തതായ ലീല കേൾപ്പിക്കാം.

അല്ലയോ മുനിപുംഗവന്മാരേ! ഈ ചോളരാജാവിനു കാന്താരകേസരിയെന്നുള്ള പേരുണ്ടായതു് അദ്ദേഹം ചോളരാജധാനിയായ കാഞ്ചീപുരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ദിനാന്ധികേന്ദ്രം പണ്ടു കല്പാന്തകാലത്തിൽ ജീർണ്ണമായിപ്പോയതിനെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, കാന്താരമെല്ലാം ഛേദിച്ചതുകൊണ്ടാണു്. മഹാപ്രൌഢനും സർവശാസ്ത്രാർത്ഥകോവിദനും ആയ ആ ചോളഭൂപൻ, രാജചിഹ്നങ്ങളായ ഹാരകേയൂരകടകകുണ്ഡലാദിവിഭൂഷണങ്ങളേയും കഞ്ചുകം, കസ്തൂരി, കുങ്കുമം മുതലായ സുഗന്ധലേപനങ്ങളേയും മററും ഉപേക്ഷിച്ചു് ശരീരം മുഴുവൻ ഭസ്മവും പൂശി സന്ധികൾതോറും ത്രിപുണ്ഡ്രങ്ങളും രുദ്രാക്ഷമാല്യങ്ങളുമണിഞ്ഞു്, സാംബമൂർത്തിയായ സദാശിവനെ സംബപചാരങ്ങൾകൊണ്ടും പൂജിച്ചു ശ്രദ്ധയോടുകൂടെ ശ്രീപഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രത്തെയും ജപിച്ചു്, ശിവഭക്താഗ്രഗണ്യനായി വാഴുന്നകാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ കമ്പാനദിയിൽ സ്നാനം ചെയ്തു് കാമാക്ഷീദേവിയുടെ പാദപൂജ ചെയ്യുന്നതിനായി ചോളരാജപുരി കാന്താരക്ഷേത്രം ചെയ്തു ജീർണ്ണോദ്ധാരണം സാധിച്ചു

തായ കാഞ്ചീപുരക്ഷേത്രത്തിൽ ആഗതന്മാരായ പുരാണജ്ഞന്മാരികളും ശിവഭക്തന്മാരും ആയ മഹർഷിപുംഗവന്മാരുടെ മുഖപത്മങ്ങളിൽനിന്നും വിസ്തൃതങ്ങളായ ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യങ്ങളേയും തീർത്ഥമജ്ജനഫലങ്ങളേയും, മൂലലിംഗത്തിന്റെ വൈശിഷ്ട്യങ്ങളേയും മറ്റുമെല്ലാം കേട്ട് അത്യന്തം വിസ്മയമാനസനായിത്തീർന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, ഭക്തവത്സലനായ പരമശിവന്റെ പരിപൂർണ്ണസാന്നിദ്ധ്യസ്ഥാനമായ ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തേയും പരിപാവനതമമായ പുണ്യതീർത്ഥത്തേയും വിശിഷ്ടമായ മൂലലിംഗത്തേയും താൻ എന്നാണാവോ സന്ദർശനം ചെയ്തു കൃതാർത്ഥനാകുക എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചിന്തയ്ക്കു വശംവദനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ചോളരാജാക്കന്മാരും പാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാരും തമ്മിൽ ബദ്ധശത്രുക്കളായിത്തീർന്നതുകൊണ്ടാണ്, കൂടുതൽ ചിന്തകം വ്യസനത്തിനും ചോളരാജാവിനിടയായത്. അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരമുള്ള വിചാരത്തോടും അപാരമായ ഭക്തിയോടും കൂടെ പരമശിവന്റെ പാദാരവിന്ദത്തെയും ധ്യാനിച്ചു നിദ്രയാരംഭിച്ചു അന്നുരാത്രിയിൽ 'നീ ഏകനായിവന്ന്' എന്നെദർശിച്ചുകൊള്ളുക, എന്നു സുന്ദരേശൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ വന്നു പറഞ്ഞതായി അദ്ദേഹം സ്വപ്നംകണ്ടു.

ഉടൻതന്നെ ചോളഭൂപൻ ഉണർന്ന് സന്തുഷ്ടനായി മധുരാപുരിയിലേക്കു യാത്രയായി. കാനനങ്ങളും കടന്നു തീരം കവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഒരു പ്രവാഹത്തോടുകൂടിയ വേഗവതിയുടെ തീരത്തിൽ എത്തി. വിസ്താരംകൊണ്ടും ആഴംകൊണ്ടും അത്യന്തം ഭയങ്കരമായ ആ നദിയിലെ ജലം കലങ്ങിമറിഞ്ഞു സമുദ്രംപോലെ അത്യുഗ്രവേഗത്തിൽ പായുന്ന ജലപ്രവാഹത്തെ കണ്ടപ്പോൾ ചോളഭൂപാലന്നു ഇച്ഛാഭംഗവും വ്യസനവും ഭയവും ഒന്നുപോലെ അവർണ്ണനീയം ആയിതീർന്നു.

അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു:—ഞാൻ എങ്ങനെയാണ് ഈ കഠിനമായ കടക്കുന്നത്. എന്റെ ബദ്ധശത്രുവായ പാണ്ഡ്യരാജാവിനാൽ ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്ന എന്നുള്ള വിവരം അറിഞ്ഞാൽ ഉടൻതന്നെ വധത്തിനൊരുങ്ങിയേക്കും. ഏകാകിയായ എനിക്കു അദ്ദേഹത്തെ തടുക്കുന്നതിനു സാധിക്കുന്നതുമല്ല. ഇപ്പോൾ എനിക്കു ധൈര്യക്ഷയം വന്നു. ഒന്ന് ഈ നദി; മറ്റൊന്ന് പാണ്ഡ്യരാജാവ്. ഇവരെ അതിക്രമിച്ചേ ശിവദർശനം ചെയ്വാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. ഭക്താനുഗ്രഹനായകം എന്നെതന്നെയും സംരക്ഷിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. എനിക്കു അതിൽ യാതൊരു സന്ദേഹവും ഇല്ല. ഞാൻ ഇങ്ങനെ ചെയ്യും എന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. മൂലലിംഗദർശനത്തിനുള്ള സൌഭാഗ്യം എനിക്കുണ്ടായിരിക്കാം. ഉലകിൽ കരുണാവരുണാലയനായ ദേവൻ എനിക്കു ഈ വിഷയത്തിൽ നേരിട്ടിരിക്കുന്ന എല്ലാ തടസ്സങ്ങളേയും നിവാരണം ചെയ്യും. ഇങ്ങനെ ഭക്തിപരവശനായ രാജാവ് ദേവനെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു ഈ നാമങ്ങളെല്ലാം പറയു

കയല്ലാതെ മറെറാന്നുമറിയാതെചെയ്യുക. സർവ്വാന്തര്യാമിയായ അദ്ദേഹം തന്നെ പിന്നെ രക്ഷിക്കും. എന്നിങ്ങനെ തന്നെത്താൻ വിചാരിച്ചുംകൊണ്ടു് വേഗവതിയുടെ ഉത്തരതീരത്തിൽ നില്ക്കുന്ന ചോളനൃപൻ ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു:—

"ഹാലാസ്യവാസിൻ ദേവേശ ഹാലാഹലവിഷാപഹ!
വിബുധാരാധിതപദാംഭോജ പരിപൂർണ്ണസ്വരൂപക!
തടിദ്രുചിരമഹാകാശേശ്വരം വിമാനമിന്ദ്രദത്തം
സ്വർണ്ണപത്മസരോലിംഗം ഭൂതാകാശസ്വരൂപം
ദർശയസ്വാദ്യ സുന്ദരേശ സഹേമതൊനാമ്ബരം
കിങ്കരീഭൂയ തിഷ്ഠാമി സദാ തവ പാദയോഃ."

അനന്തരം ഭക്തനായ ചോളഭൂപന്റെ ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾകേട്ടു് കരുണാർദ്രമാനസനായിത്തീർന്ന സുന്ദരേശ്വരൻ തന്റെ ഭക്താഗ്രണിയെ രക്ഷിക്കുന്നതിന്നായി, ക്ഷേത്രപാലകന്മാർ ക്ഷേത്രദ്വാരങ്ങളും പൂട്ടി മീനാങ്കിതമായ മുദ്രയും വച്ചിട്ടു പോയ ഉടൻ തന്നെ ഉത്തരസാലമദ്ധ്യത്തിൽ ഉള്ള മതിലുമേടിച്ചു് സിദ്ധരൂപധാരിയായി അതിവേഗത്തിൽ ചോളരാജാവിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു് വേഗവതിയിലെ ജലം മുഴുവനും വററിച്ചു് അദ്ദേഹത്തെയുംകൊണ്ടു മറുകരയിൽ വന്നു് ഹേമപുഷ്കരിണിയിൽ ഇറക്കി സ്നാനവും ചെയ്യിപ്പിച്ചു ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ കൊണ്ടുപോയി. അനന്തരം ചോളനൃപന്ന ലിംഗമൂർത്തികൊടുത്തു. അന്നേരം ആനന്ദംകൊണ്ടു് യാതൊന്നും തിരിച്ചറിയാൻ പാടില്ലാതെ ഇരുന്ന ചോളനൃപന്ന ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിൽ ഉള്ള ഉന്നതങ്ങളായ പലതരം അത്ഭുതസ്ഥാപനങ്ങളും ദൈവികസ്ഥാനങ്ങളും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണാറായി.

നീലകണ്ഠനായ ആ സുന്ദരേശ്വരൻ, ഒന്നാമതായി ചോളനൃപന്നു് കരുണാമയിയായ മീനാക്ഷീദേവിയുടെ പരമപാവനമായ വിഗ്രഹത്തെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അനന്തരം അതിവിചിത്രങ്ങളായ മണ്ഡപങ്ങളും തന്റെ അത്ഭുതകരങ്ങളായ വിമാനവും കാണിച്ചു. അതിന്റെശേഷം അഷ്ടദിഗ്ഗജങ്ങളാലും മുപ്പത്തിരണ്ടു സിംഹങ്ങളാലും അറുപത്തിനാലു ഭൂതഗണങ്ങളാലും ധരിക്കപ്പെടുന്നതായ ആ വിമാനമദ്ധ്യത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മൂലലിംഗത്തെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. സാന്ദ്രാനന്ദമായ ആ ലിംഗത്തെ കണ്ട അവസരത്തിൽ ഭക്താഗ്രണിയായ ചോളരാജാവു് പുളകിതഗാത്രനായി എന്നുമാത്രമല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്തഃകരണങ്ങൾ ഹർഷപരവശങ്ങളായിത്തീർന്നു. കണ്ണുകളിൽനിന്നും ആനന്ദാശ്രുക്കൾ ഒഴുകുകയും, ഉറക്കെ ചിരിക്കുകയും ഭക്തിയിൽ കളിക്കുകയും തന്നെത്താൻമറന്നു് പാട്ടും കൂത്തും തുടങ്ങുകയും, പഞ്ചാക്ഷരമഹാമന്ത്രജപത്തോടുകൂടെ പ്രദക്ഷിണവും നമസ്കരിക്കുകയുംമററും ചെയ്തു.

ചോളരാജാവിന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള കേളീചാപല്യങ്ങളെ ഭക്തചിന്താമണിയായ പരമശിവൻ കണ്ട് ഇതിൽപ്പരമില്ലാതെ പ്രസാദിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന് പരമദുർല്ലഭങ്ങളായ പല വരങ്ങളും കൊടുത്തിട്ട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ ഭക്തശിരോമണിയായ ചോളരാജാവേ! അങ്ങേയ്ക്കു എന്റെ ഭക്തോത്തമനായ പാണ്ഡ്യരാജാവിനോട് ഏററു യുദ്ധംചെയ്യുന്നതിനാവേശമുചിതമല്ല. അതുകൊണ്ട് അങ്ങ് അതിവേഗത്തിൽ പൊയ്ക്കൊള്ളുക. ഞാൻതന്നെ വേഗവതിയുടെ ഉത്തരതീരംവരെ കൊണ്ടാക്കാം.”

അനന്തരം മീനാക്ഷീനാഥനും സിദ്ധരൂപിയുമായ ദേവൻ പരമേശ്വരൻ ചോളനൃപനെക്കൊണ്ടുപോയി വേഗവതിയുടെ ഉത്തരതീരത്തിൽ ആക്കി ഭസ്മംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലലാടത്തെ അലങ്കരിച്ചിട്ട് വിദ്യുല്ലതികയെന്നപോലെ തിരോധാനംചെയ്തു.

ചോളരാജാവ് ദീനദയനായ ദേവദേവന്റെ അസദൃശമായ കൃപാവിശേഷത്തെപ്പററി പലതും വിചാരിച്ചുകൊണ്ട്, സ്വകീയരാജ്യത്തിൽ പോയി.

കൈതവശീലനായ സുന്ദരേശ്വരൻ സ്വയംകൃതമായ ദ്വാരഭേദത്തെ അടച്ച് വൃഷമുദ്രയുംവെച്ച് തന്റെ പ്രാസാദത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് മീനലോചനയായ ദേവിയുമൊന്നിച്ച് മഞ്ചമധ്യത്തിൽ സസുഖം വസിച്ചു.

നേരംവെളുത്തു് ക്ഷേത്രപാലകന്മാർ പതിവുപോലെവന്ന് ഗോപുരവാതിൽ തുറക്കുന്നതിനായി ഭാവിച്ചപ്പോൾ തങ്ങൾ തലേദിവസം രാത്രിയിൽ വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന മീനമുദ്രമാററി വൃഷമുദ്രവെച്ചിരിക്കുന്നതുകണ്ട് വിവരം ഓടിപ്പോയി പാണ്ഡ്യരാജാവായ കുലഭൂഷണനെ അറിയിച്ചു. രാജാവ് അവരോട് ദ്വാരഭേദംചെയ്തത് ആരെന്നന്വേഷിക്കാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. ഉടൻതന്നെ രാജസേവകന്മാർ നാലുദിക്കിലേയ്ക്കും സഞ്ചരിച്ച് ദ്വാരഭേദം ചെയ്തവർ ആരാണെന്ന് പലപ്രകാരത്തിൽ അന്വേഷിച്ചിട്ടും യാതൊരുതുമ്പും ഉണ്ടാകായ്കയാൽ ആ വിവരവും രാജാവിനെ അറിയിച്ചു.

രാജാവിന് അതുകേട്ടപ്പോൾ വലിയ വ്യസനമുണ്ടായി. അനന്തരം അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—“മുദ്രപൊട്ടിച്ച് ദ്വാരഭേദംചെയ്തത് ആരാണെന്ന് സുന്ദരേശനറിയാം. അദ്ദേഹംതന്നെ അതു വെളിപ്പെടുത്തിത്തരണം. അതുവെളിപ്പെടാതെ ഞാൻ ഉണ്ണുന്നതല്ല.”

കുലഭൂഷണപാണ്ഡ്യൻ ഇപ്രകാരം ശപഥവും ചെയ്തുവെച്ച് ഭൂമിയിൽ കമന്നുകിടന്നു. വിചാരമഗ്നനായി കിടന്ന രാജാവ് അല്പനേരത്തിനുള്ളി

ൽ നിദ്രയ്ക്കു വശംവദനായി. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു.

എടോ ഭക്താഗ്രഗണ്യനായ കുലഭൂഷണപാണ്ഡ്യ! ഭക്തനായ ചോള രാജാവിന്നു എന്റെ രൂപദർശനം ചെയ്യിക്കുന്നതിനായി ഞാനാണ് ദ്വാരം ഭേദനം ചെയ്തതും മുദ്രയിട്ടിരിക്കുന്നതും. എന്റെ ഗോപുരദ്വാരത്തിന്റെ വാതിൽ ഭേദിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു നിന്റെ കിങ്കരന്മാർ വെച്ചമുദ്രയിരിക്കുന്നതും മറക്ക ധൈര്യം വരുമോ? നീ ഒട്ടും വിചാരിച്ചു മനസ്സാപിച്ചു കിടക്കാതെ എഴുന്നേറ്റു പോയി ഭക്ഷണം കഴിക്ക.

കുലഭൂഷണപാണ്ഡ്യൻ ഈ സ്വപ്നംകണ്ടയുടൻ തന്നെ ഞെട്ടി എഴുന്നേറ്റിരുന്നുകൊണ്ട് മന്ത്രിപ്രധാനികളെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു വരാൻ കല്പിച്ചു. കിങ്കരന്മാർ ഓടിപ്പോയി മന്ത്രിപ്രധാനികളെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. രാജാവു് താൻ കണ്ട സ്വപ്നവൃത്താന്തം മുഴുവൻ അവരോടു പറഞ്ഞു. 'ഭക്തന്മാരുടെ കാര്യം അത്ഭുതപ്പെടുന്നതും' എന്നുമല്ലൊ. ഉടൻ തന്നെ ഈ വൃത്താന്തം കാട്ടുതീപോലെ നാടെങ്ങും നിറഞ്ഞു. നാട്ടുകാരും മന്ത്രികളും പാണ്ഡ്യരാജാവായ കുലഭൂഷണപാണ്ഡ്യനും എന്നുവേണ്ട കേട്ടവർ കേട്ടവർ എല്ലാം നിഷ്കളങ്കനായ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ അതിവിസ്മയാവഹമായ ഭക്തവാത്സല്യത്തെപ്പറ്റി സ്തുതിച്ചു. കുലഭൂഷണൻ മുമ്പത്തേതിലും അത്യധികമായ ഭക്തി ഹാലാസ്യനാഥനിൽ വച്ചിച്ചു.

അല്ലയോ മുനിപുംഗവന്മാരേ! ഇപ്രകാരം ആണ് ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരൻ തന്റെ ഭക്തശിരോമണിയായ ചോളഭൂപാലന്നു ദർശനം ചെയ്ത മുപ്പത്തിനാലാമത്തെ ലീല. ഭക്തിപൂർവ്വകമായ ഈ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ സിദ്ധിനേടി ഭക്തിയുള്ളവരാകുകയും അവസാനത്തിൽ ശിവസായൂജ്യം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും.

കാന്തചേരി എന്ന ചോളരാജാവിനു വാതിൽ തുറന്നു

കൊടുത്ത മുപ്പത്തിനാലാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൩൫-ാം അദ്ധ്യായം.

പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങൾക്കു വെള്ളം നല്കിയ മുപ്പത്തിഅഞ്ചാം ലീല.



അഗസ്ത്യമഹർഷിയുടെ വദനാരവിന്ദത്തിൽനിന്നു ഗളിതമായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ മുപ്പത്തിനാലാമത്തെ ലീലകേട്ട പരമാനന്ദമഗ്നന്മാരായ വസിഷ്ഠാദികൾ വീണ്ടും കൌതൂഹലത്തോടു, അല്ലയോ ശൈവാഗമരഹസ്യവേദിയായ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠ! സുന്ദരേശഭഗവാന്റെ മുപ്പത്തിഅഞ്ചാമത്തെ ലീല എന്താണ്? അതുംകൂടി ഞങ്ങളെ സവിസ്തരം കേൾപ്പിക്കണം എന്നപേക്ഷിച്ചു.

“അഗസ്ത്യമഹർഷി അതുകേട്ടു താഴെ പറയുമാറ് ലീലാശേഷത്തെ ഉരച്ചു:—

അല്ലയോ മുനിപുംഗവന്മാരേ! ശിവന്റെ അടുത്തലീല അദ്ദേഹം പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങൾക്കു പാനീയം നല്കിയതാണ്. അതിനെ വിവരമായി പറയാം. നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ!

പാണ്ഡ്യരാജാവായ കുലഭൂഷണപാണ്ഡ്യൻ സുന്ദരേശ്വരകൃപയോടുകൂടെ നീതിക്രമമനുസരിച്ചു അനേകകാലം രാജ്യം പരിപാലിച്ചതിൽ പിന്നെ ശിവസായൂജ്യത്തെ പ്രാപിച്ചു. അദ്ദേഹം കാലധർമ്മം പ്രാപിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു രാജേന്ദ്രപാണ്ഡ്യൻ എന്നും രാജസിംഹപാണ്ഡ്യൻ എന്നും രണ്ടു പുത്രന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അച്ഛന്റെ മരണാനന്തരം അവരിൽ മൂത്തപുത്രനായ രാജേന്ദ്രപാണ്ഡ്യൻ സിംഹാസനാരൂഢനായി രാജ്യഭാരം ആരംഭിച്ചു.

ചോളരാജാവായ കാന്തമചോളി ഈ വിവരം അറിഞ്ഞു, രാജേന്ദ്രപാണ്ഡ്യനെ തന്റെ മിത്രമാക്കണമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ തന്റെ സൌന്ദര്യവതിയായ മകളെ അദ്ദേഹത്തിനു വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് വിശ്വസ്തനായ ഒരു ദൂതനെ പാണ്ഡ്യരാജധാനിയിൽ അയച്ചു വിവരം രാജേന്ദ്രപാണ്ഡ്യനെ അറിയിച്ചു. അദ്ദേഹം ചോളരാജാവിന്റെ സന്ദേശത്തെ സന്തുഷ്ടമനസ്സാ അംഗീകരിച്ചെന്നു മാത്രമല്ല തനിക്കും ഉപകാരം ചെയ്യുന്നതിൽ വളരെ സന്തോഷമാണെന്നുള്ള വി

വരം ചോളരാജാവിനെ ധരിപ്പിക്കുന്നതിന്നായി തന്റെ ഒരു വിശ്വസ്ത ദൂതനെ ചോളരാജധാനിയിലേക്കു അയച്ചു. ചോളരാജാവു് ഉടനെ തന്റെ മകളെ പരിണയിക്കുന്നതിൽ പാണ്ഡ്യരാജാവായ രാജേന്ദ്രപാണ്ഡ്യന് സമ്മതമാണെന്നുള്ള സന്തോഷവർത്തമാനം കേട്ടയുടൻ തന്നെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെ വരുത്തി വിവാഹമുഹൂർത്തവുംമറ്റും നിശ്ചയിച്ചു് കല്യാണസംരംഭങ്ങൾ എല്ലാം കാലേകൂട്ടി വട്ടം കൂട്ടിത്തുടങ്ങി.

ഈ അവസരത്തിൽ ചോളരാജാവായ കാന്തംചേരിയുടെ സർവ്വഗുണവതിയായ കന്യകയെ തന്റെ ജ്യേഷ്ഠനായ രാജേന്ദ്രപാണ്ഡ്യനു വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള വിവരം പരക്കെ ശ്രുതിയായിട്ടും അത്യന്തം ദുഷ്ടനായ രാജസിംഹപാണ്ഡ്യൻ അറിഞ്ഞു്, കാമാതുരനായി എന്നു മാത്രമല്ല സൈന്യസമേതം കാഞ്ചീപുരത്തിൽ പോയി ആ കന്യകാമണിയെ അപഹരിച്ചുകൊണ്ടു് പോരണമെന്നുള്ള ദുഷ്ടവിചാരത്തോടുകൂടെ വലുതായ ഒരു ചതുരംഗസൈന്യത്തെ ശേഖരിച്ചു് അവയോടുകൂടെ കാഞ്ചീപുരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു.

പാണ്ഡ്യരാജാവായ രാജേന്ദ്രൻ താൻ വിവാഹംചെയ്തു കൊടുക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു വച്ചിരിക്കുന്ന തന്റെ മകളെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജൻ രാജസിംഹപാണ്ഡ്യൻ ബലാല്ക്കാരമായി കൊണ്ടുപോകാൻ വലുതായ സൈന്യബലത്തോടുകൂടെ വന്നിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള വിവരം ചോളരാജാവായ കാന്തംചേരിക്കു അതിവേഗത്തിൽ അറിവു കിട്ടി. ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹം തന്റെയും മരുമകനായിരിക്കുന്ന ജ്യേഷ്ഠന്റെയും ശക്തിയെപ്പററി പലപ്രകാരത്തിലും താരതമ്യവിവേചനം ചെയ്തതിന്റെശേഷം, സംഖ്യാതീതമായ സൈന്യത്തോടുകൂടി യുദ്ധോത്സുകനായി വന്നിരിക്കുന്ന ധർമ്മഹീനനായ ഒരു രാജ്യാപഹാരിയോടു അമ്പുകൊണ്ടു് എതിർക്കുന്നതിന്നു ശക്തനല്ലെന്നും അതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തെ എതിരേററുകൊണ്ടുവന്നു സല്ക്കരിച്ചിട്ടു ആ കന്യകയെ കൊടുക്കുകതന്നെ നല്ലതെന്നും വിചാരിച്ചു് അപ്രകാരമെല്ലാം ചെയ്തു.

അനന്തരം ദുരാത്മാവായ രാജസിംഹപാണ്ഡ്യനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൈന്യങ്ങളും ചോളരാജാവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൈന്യങ്ങളും എല്ലാം കൂടി കാഞ്ചീപുരത്തിൽനിന്നു പാണ്ഡ്യരാജനെ യുദ്ധത്തിൽ ജയിച്ചു് പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തെയും മധുരാപുരത്തെയും കൈക്കലാക്കുന്നതിന്നായി യുദ്ധകോലാഹലങ്ങളോടുകൂടെ പുറപ്പെട്ടു് അതിവേഗത്തിൽ മധുരാപുരിയിൽ എത്തി.

രാജേന്ദ്രപാണ്ഡ്യൻ കപടിയും ദുഷ്ടബുദ്ധിയുമായ അനുജന്റെ അധർമ്മപ്രവൃത്തിയായ ആഗമനം കണ്ടു് ഇതിൽപ്പരമില്ലാത്ത താപ

ഭാര്യമാരോടുകൂടെ ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിൽ ചെന്നിട്ടു, പാദപങ്കജസേവകന്മാരുടെ നിത്യദുഃഖങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കി സൎവ്വാഭീഷ്ടങ്ങളേയും നല്കുന്നവനും നിഖിലലോകൈകനായകനും ഭവാനീയുതനും നിഷ്പാദപീഠനായകനും ആയ സുന്ദരേശനെ പ്രകീൎത്തിക്കുന്ന അനേകസ്തോത്രങ്ങൾകൊണ്ടും, സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം എന്ന പലവിധനമസ്കാരങ്ങൾകൊണ്ടും പ്രസാദിപ്പിച്ചതിന്റെശേഷം അഞ്ജലിബദ്ധനായി നിന്നുകൊണ്ടിപ്രകാരം പ്രാൎത്ഥിച്ചു:—

“അല്ലയോ! സൎവ്വജ്ഞനാം സൎവ്വേശ്വര, ഭക്തന്മാരിൽ അത്യന്തം കൃപയോടുകൂടിയവനും ആയ പരമേശ്വര! അമിതബലശാലിയായ എന്റെ അമ്മാവൻ, എനിക്കു വിവാഹം കഴിപ്പാനായി നിശ്ചയിച്ച കന്യകയെ അപഹരിച്ചു വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടുള്ളതിനുപുറമെ നിസ്സാരനായ നാം ബലഹീനനും ആയ എന്നോടിതാ എണ്ണം കണക്കു ഇല്ലാത്ത ചതുരംഗസൈന്യത്തോടു ചേൎന്നു പരാക്രമശാലിയായി യുദ്ധത്തിനു വന്നിരിക്കുന്നു. എന്നെക്കൊണ്ടു മാതുലനോടുപോരും എതിൎത്തുനില്പാൻ ശക്തനല്ല. എനിക്ക് ഭവാനല്ലാതെ കേവലശരണനായ നിന്തിരുവടിയല്ലാതെ മറ്റാരും ഇല്ലാത്തതാണ്. ശരണാഗതന്മാരായ ഭക്തന്മാരെ രക്ഷിക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേകതല്പരരായുള്ള അവിടുന്ന് അതിനാൽ ഇപ്പോൾ രക്ഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ അടിയന്റെ സൎവ്വസ്വവും ഇപ്പോൾ അമ്മാവൻ അപഹരിച്ചുകളയും; അല്ലയോ ഭക്തവത്സല! ദേവദേവ! നിന്തിരുവടിയുടെ കടാക്ഷംകൊണ്ടു ശൈവനായ ഞാൻ അപമാനഹേതുവായ അവമാനത്താൽ പരാജിതനാകരുതേ! എന്നെ രക്ഷിക്കേണമേ! രക്ഷിക്കേണമേ! അല്ലയോ ചിദംബരനാഥ! നിന്നല്ലാതെ അടിയനാരും ആശ്രയമില്ല”

ഭക്തശിരോമണിയായ രാജേന്ദ്രപാണ്ഡ്യന്റെ ദീനവാക്കും ഭക്തിയുള്ളതും ആയ ഈ അപേക്ഷകൾക്ക് പ്രത്യുത്തരമായി ആകാശത്തിൽനിന്നു “അല്ലയോ രാജേന്ദ്രപാണ്ഡ്യ! നീ വ്യസനിക്കരുതേ! നിന്നെ ഞാൻ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളാം. ഞാൻ രക്ഷിക്കുന്നതായാൽ നീ എപ്പോഴും വിജയസിദ്ധനാകുമല്ലോ. ഒട്ടും മടിക്കേണ്ട! രാവിലെതന്നെ യുദ്ധസന്നദ്ധനായി ശത്രുസൈന്യത്തോടു എതിൎത്തു യുദ്ധംചെയ്വാൻ ആരംഭിച്ചുകൊള്ളുക. ഞാൻ പുറകെ ഉണ്ട്”.

ഇങ്ങിനെ സുന്ദരേശന്റെ മേല്പ്രകാരമുള്ള അശരീരിവാക്കുകേട്ടപ്പോൾ രാജേന്ദ്രപാണ്ഡ്യന്റെ ഭയവും സംശയവും അസ്തമിക്കുകയും അളവറ്റോളം ഇതില്ലായില്ലാത്ത സന്തോഷവും ഉത്സാഹവും ഉദിക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം അദ്ദേഹം കൊട്ടാരത്തിൽപ്പോയി പിറ്റേദിവസം രാവിലെ യുദ്ധത്തിനു പുറപ്പെടുന്നതിന് വേണ്ടുന്ന ഒരുക്കങ്ങൾ എല്ലാം ചെയ്തതിന്റെശേഷം സുന്ദരേശസ്മരണയോടുകൂടി നിദ്രയാരംഭിച്ചു.

അടുത്തദിവസം രാവിലെ എഴുന്നേറ്റ് സ്നാനാദികർമ്മാദികളും സൈന്യസഹായനും ആയി സുന്ദരേശ്വരസന്നിധിയെ പ്രാപിച്ച് മൂലലിംഗാധിപനായ അദ്ദേഹത്തെ പലതവണയും നമസ്കരിക്കയും പലതും പ്രാർത്ഥിക്കയും ചെയ്തിട്ട്, അത്യന്തം ധൈര്യത്തോടുകൂടി പ്രദക്ഷിണമാർഗ്ഗമായി പരിബന്ധികളുടെ പാളയം നോക്കി പുറപ്പെട്ടു.

കാലതാമസംകൂടാതെ ബലവീര്യശൗര്യാംബുധിയായ അനഘരാമന്റെയും ചോളാധിപന്റെയും സൈന്യങ്ങളെ കണ്ടുമുട്ടുകയും അവരും രാജേന്ദ്രപാണ്ഡ്യനും തമ്മിൽ ഘോരസമരം തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

ഈ അവസരത്തിൽ അല്പസൈന്യസഹായനായി വന്നിരിക്കുന്ന ജ്യേഷ്ഠനെക്കണ്ട് അവസാനമില്ലാത്ത പടയാളികളുടെ നേതാവായ അനുജൻ രാജസിംഹപാണ്ഡ്യൻ വളരെ നിന്ദാസ്വരത്തിൽ, ഇതെന്തൊരു കൂത്താണ്? കുന്നൻചിരട്ടകൊണ്ട് കടൽവെള്ളം കോരി വറ്റിക്കാൻ പോകുന്നതുപോലെയല്ലേ സംഖ്യാതീതമായ എന്റെ ചതുരംഗിണിയെ ജയിക്കുന്നതിനായി ജ്യേഷ്ഠൻ എവിടെനിന്നോ അഭ്യാസഹീനന്മാരും അശക്തന്മാരും ആയ കുറെ ഭടന്മാരെയും ശേഖരിച്ചുംകൊണ്ട് യുദ്ധത്തിനു വന്നിരിക്കുന്നു. യുദ്ധംതന്നെ തുടങ്ങിക്കൊള്ളണം. വിരോധമില്ല. ആയുധംവെച്ച് അഭയം യാചിച്ചെങ്കിൽ ജീവനെങ്കിലും രക്ഷിക്കാമായിരുന്നു. അതും വേണ്ടെന്നല്ലേ ഇപ്പോഴത്തെ ഭാവം എന്നുപറഞ്ഞു.

ഇതിനിടയിൽ ഇരുകക്ഷിയിലും ഉള്ള സൈന്യങ്ങൾതമ്മിൽ അടുത്ത് വെട്ടിയും കുത്തിയും മറ്റും യുദ്ധം തകൃതിയായി ചെയ്തുതുടങ്ങി. ഭടന്മാരുടെ സിംഹനാദങ്ങളും യുദ്ധവീരന്മാരുടെ ജ്യാനാദങ്ങളും മനോവേഗാതീതമാംവണ്ണം സഞ്ചരിച്ചുപായുന്ന രഥങ്ങളുടെ ഘണഘോഷങ്ങളും ആനകളുടെ ഗർജ്ജനങ്ങളും കുതിരകളുടെ ഹേഷാരവങ്ങളും കാഹളനാദങ്ങളും പെരുമ്പറമുഴക്കങ്ങളും മറ്റും കൊണ്ട് മൂന്നുലോകങ്ങളും ഒന്നുപോലെ ഇളകി; കബന്ധങ്ങളെക്കൊണ്ടു യുദ്ധക്കളം മൂടി. രോഷാധിക്യവും ധൈര്യവേഗവുംകൊണ്ട് ഇരുകക്ഷിയിലുമുള്ള സൈന്യങ്ങൾ തന്നെത്താൻ പോലും മറന്ന് ഇടഞ്ഞ ആ ഭയങ്കരയുദ്ധംപോലെ അതിനുമുമ്പിൽ ഒരു യുദ്ധം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന് യുദ്ധകോലാഹലം കാണാനായി ആകാശത്തിൽ വന്നുനിറഞ്ഞ ദേവകൾ ഒന്നുപോലെ തലകുലുക്കി സമ്മതിച്ചു.

നേരവും ഉച്ചയായി; തീജ്വാലയെക്കാളും കഠിനമായ ഉഷ്ണമോടുകൂടിയ അത്യുഷ്ണത്താൽ ബാധിതമായ ആ ഗ്രീഷ്മകാലത്തിലെ മദ്ധ്യാഹ്നസമയത്തെ വെയിലുകൊണ്ടപ്പോൾ ഇരുകക്ഷിയിലെ സൈന്യങ്ങളും ഒന്നുപോലെ ക്ഷീണിച്ച് ക്ഷുത്തൃഡാർത്തരായി, ജലമെവിടെ, ജലമെവിടെ എന്നുള്ള വിളിയോടുകൂടെ പിന്തിരിഞ്ഞു.

ഗ്രീഷ്മകാലത്തിലെന്ന അസഹ്യമായ പിപാസകൊണ്ട് പരിതപ്തന്മാരായി പിന്തിരിഞ്ഞ പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങൾക്ക് കുടിക്കാൻ വെള്ളം കൊടുക്കുന്നതിനായി ഭക്തവത്സലനും ദയാലുവുമായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരൻ സ്വമായകൊണ്ട് യുദ്ധഭൂമിയിൽതന്നെ അതിവിസ്തീർണ്ണമായ ഒരു പാനീയശാലയും അതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ വേദികളോടുകൂടിയ സ്തംഭങ്ങളെക്കൊണ്ട് വിരാജമാനവും മനോജ്ഞവും ആയ ഒരു മണ്ഡപവും ഉണ്ടാക്കി. പാദസരോരുഹങ്ങളിൽ ശിഞ്ജിതംകൊണ്ട് കമ്രമായ മഞ്ജീരങ്ങളും കടിതടത്തിൽ വ്യാഘ്രചർമ്മവും, അണിഞ്ഞ് രുദ്രാക്ഷമാലകൾകൊണ്ട് മനോഹരമായ കളേബരത്തോടും, ലാവണ്യസാരാലങ്കൃതമായ പൂർണ്ണചന്ദ്രതുല്യമായ മുഖത്തോടും അഭ്രകമലാസനാകാരമായ ജടാമണ്ഡലത്തോടും കൂടിയവനും കാന്തികൊണ്ട് കനകഗിരിസന്നിഭനും കനകമയമായോപവീതധാരിയുമായ ഒരു സന്യാസിയായി ആ മണ്ഡപത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട്, അവിടെ സമീപത്തിൽ താൻ മായകൊണ്ട് നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതായ സ്വച്ഛജലാശയത്തിൽനിന്നും തന്റെ കപർദ്ദസ്ഥയായ ഗംഗാദേവിയെ ജലപാത്രംകൊണ്ട് കോരി ധാരമുറിയാതെ ഒഴിച്ചുകൊടുത്തു. ഒരു കിണ്ടിയുടെ വാല്വഴിയായി ഒഴിച്ചുകൊടുത്ത ജലം അനേകം ജലപാത്രങ്ങളുടെ മുഖദ്വാരംവഴിയായി ഒഴിച്ചുകൊടുക്കുന്നതുപോലെ സൈന്യങ്ങൾക്ക് പ്രയോജനീഭവിച്ചു. പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങൾ തിക്കിക്കയറി പരമശിവൻ ഒഴിച്ചുകൊടുക്കുന്ന അമൃതതുല്യമായ പാനീയം പാനംചെയ്ത് ദാഹത്തെയും ക്ഷീണത്തെയും നശിപ്പിച്ചു എന്നുമാത്രമല്ല പാനീയപാനാനന്തരമുടൻ അവർ എല്ലാവരും ഒരുപോലെ ഇതിന്മുമ്പില്ലാത്ത ധൈര്യത്തോടും വീര്യത്തോടും ശൗര്യത്തോടും പരാക്രമത്തോടും കൂടിയവരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങൾ ഒന്നുപോലെ പുളച്ചുമദിച്ചാർത്തു ഘോഷിച്ചുകൊണ്ട് ശത്രുസൈന്യങ്ങളെ തടുത്തുനിറുത്തി യുദ്ധംചെയ്തു. ദാഹംകൊണ്ടും ക്ഷീണംകൊണ്ടും വിശപ്പുകൊണ്ടും പരവശരായ സിംഹേന്ദ്രപാണ്ഡ്യന്റെയും, ചോളരാജാവിന്റെയും ഭടന്മാർ, പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങളോട്ട് എതിർത്തുനിന്നു യുദ്ധംചെയ്യുന്നതിന്നു അല്പംപോലും, ശക്തിയില്ലാതെ പലവഴിക്കുമായി പലായനംചെയ്തു. ഒടുവിൽ യുദ്ധഭൂമിയിൽ സിംഹേന്ദ്രപാണ്ഡ്യനും ചോളരാജാവും മാത്രം ശേഷിച്ചു. യുദ്ധവീരന്മാരായ അവർ സൈന്യസഹായരഹിതന്മാരും ക്ഷീണന്മാരും ആയിരുന്നിട്ടും യുദ്ധം അവസാനിപ്പിക്കാതെ പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങളോടേറ്റു ഭയങ്കരസമരംചെയ്തു. അവസാനത്തിൽ ആ യുദ്ധവീരന്മാരെ രണ്ടുപേരെയും പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങൾ ബന്ധനസ്ഥരാക്കി. യുദ്ധവും അവസാനിച്ചു. അനന്തരം ബന്ധനസ്ഥരാക്കിയ സിംഹേന്ദ്രപാണ്ഡ്യനേയും ചോളരാജാവിനേയും രാജേന്ദ്രപാണ്ഡ്യൻ സേനകളെക്കൊണ്ട് എടുപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോയി ചരാചരാത്മകനും ഹാലാസ്യനാഥനുമായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ തിരുമുമ്പിൽ വച്ച് സാഷ്ടാംഗനമസ്കാ

രം ചെയ്തുകൊണ്ട്, അവിടത്തെ കൃപാകടാക്ഷംകൊണ്ട് നിന്തിരുവടിയുടെ പാദദാസനായ അടിയനോടു പടവെട്ടാൻ വന്നവർ ഒക്കെപ്പേരേയും ഇതാ ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു തിരുമുമ്പിൽ സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ, "ഞാൻ എന്റെ ഭക്തനായ നിനക്കുവേണ്ടി ഇത്രയുംസഹായിച്ചു. ഇതു് എന്റെ കൃത്യം. ഇനി എനിക്ക് ഇതിൽ യാതൊരു കൃത്യവും ഇല്ല. നീ നിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്തുകൊള്ളുക." എന്നിങ്ങനെ അശരീരിവാക്കുകേട്ടു.

പാണ്ഡ്യരാജാവു് ബന്ധനസ്ഥരായ ശത്രുക്കളെ ഒക്കപ്പേരെയും കൊണ്ടുപോയി യഥായോഗ്യം ബഹുമാനിച്ചു താമസിപ്പിച്ചു. രണ്ടാംദിവസം ചോളരാജാവിനെ ബന്ധനത്തിൽ നിന്നു വിമോചിച്ചു് ബഹുമാനപൂർവ്വം സ്വരാജ്യത്തേക്ക യാത്രയാക്കുകയും, അനന്തരം പുത്രനായ സിംഹേന്ദ്രപാണ്ഡ്യനെ അഭിഷേകങ്ങളിൽ കാര്യസ്ഥനാക്കി വെയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. രാജേന്ദ്രപാണ്ഡ്യൻ മുമ്പത്തേതിലും അധികമായ സുന്ദരേശഭക്തിയോടുകൂടെ മധുരാരാജ്യത്തെയും പരിപാലിച്ചുവസിച്ചു. ലോകവാസികൾ രാജേന്ദ്രപാണ്ഡ്യന്റെ ശിവഭക്തിയേയും ഹാലാസ്യനാഥന്റെ ഭക്തവാത്സല്യത്തേയും പററി ഇതിൽപ്പരമില്ലാതെ പ്രശംസിച്ചു.

അല്ലയോ മഹർഷീശ്വരന്മാരെ! നിഖിലേശ്വരനായ പരമേശ്വരൻ ഭക്തന്മാർക്കുവേണ്ടി ഇന്നതല്ലാതെ ചെയ്യുകയില്ല എന്നുംമററും ഇല്ല. അദ്ദേഹം തന്റെ ഭക്തന്മാരെ എല്ലാ ആപത്തുകളിൽനിന്നും എപ്പോഴും രക്ഷിച്ചുകൊള്ളുമെന്നുള്ളതിന് ഈ ലീല ഏററവും ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു.

ഭഗവാന്റെ അത്യന്തം അത്ഭുതകരമായ ഈ മുപ്പത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീലയെ പാരായണംചെയ്യുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഇഹപരങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലെ എല്ലാവിധ ഇഷ്ടപൂർത്തികളും, അന്ത്യത്തിൽ മോക്ഷപ്രാപ്തിയും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

പാണ്ഡ്യ സൈന്യങ്ങൾക്ക് വെള്ളം നല്കിയ

മുപ്പത്തിരണ്ടാം ലീല

സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം

൩൮-ാം അദ്ധ്യായം.

രസവാദം കാണിച്ച

൩൬-ാം ലീല.



അഗസ്ത്യൻ വീണ്ടും പറഞ്ഞു:—"അല്ലയോ മുനികളെ! സുന്ദരേശ്വരൻ സിദ്ധവേഷധാരിയായി രസവാദപ്രവർത്തനം ചെയ്ത മുപ്പത്തിആറാമത്തെ ലീല ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം. ഈ ലീല ഏററവും സാരതരവും പരിപാവനവും അതിരില്ലാത്ത ഭക്തിയേയും മുക്തിയേയും ഒന്നുപോലെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതും ആകുന്നു.

ഭൂലോകത്തിൽ, സർവ്വ മനോഹരവും പുണ്യതമങ്ങളിലായ ദേവശ്രേഷ്ഠന്മാരാലും മുനീന്ദ്രന്മാരാലും ഒന്നുപോലെ അധിഷ്ഠിതവുമായി പുഷ്പവനമെന്നു പേരോടുകൂടിയ ഒരു പുരവും ആ സൌഭാഗ്യപൂർണ്ണമായ പുരത്തിൽ, പുഷ്പവനനാഥൻ എന്ന പേരോടു കൂടെ സ്വയംഭൂതമായ ഒരു ശിവലിംഗത്തോടുകൂടിയ ക്ഷേത്രവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ ക്ഷേത്രത്തിൻറേയും ശിവലിംഗത്തിൻറേയും മാഹാത്മ്യത്തെപ്പററി വർണ്ണിക്കുന്നതിന്, ആയിരം നാക്കുള്ള അനന്തനെക്കൊണ്ടുപോലും സാധിക്കുന്നതല്ല. ആ ക്ഷേത്രവളപ്പിനുള്ളിലുള്ള പൊടികൾപോലും, ശിവലിംഗസ്വരൂപങ്ങളാകയാൽ ബ്രഹ്മാദികൾപോലും പാദംകൊണ്ടു ചവിട്ടാതെ ദൂരത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ്, പുഷ്പവനനാഥനെ സേവിക്കുന്നത്. നവഗ്രഹങ്ങളും ഭക്തിയോടുകൂടെ ക്ഷേത്രപ്രദക്ഷിണം ചെയ്തു ഈശ്വരനെ സേവിച്ചുവരുന്നു. ഇത്രത്തോളവും മാഹാത്മ്യമേറിയ ആ ക്ഷേത്രനാഥനായ പുഷ്പവനേശ്വരനെ അനുദിവസവും ഭക്തിയോടുകൂടെ സേവിക്കയും ധ്യാനിക്കയും, പൂജിക്കയും പൂജാവസാനത്തിൽ നൃത്തം ചെയ്കയും ചെയ്യുന്നവളായി ആ ദിക്കിൽ ഒരു വേശ്യയുണ്ടായിരുന്നു. സൌന്ദര്യസമ്പന്നയും, ഗുണാഢ്യയും, പരമശിവൻറേയും പരമശിവഭക്തന്മാരുടെയും സേവയിൽ അപാരമായ അനുരക്തിയോടുകൂടിയവളുമായ ആ കന്യകാരത്നത്തിൻറെ നാമധേയം, ഹേമനാഥയെന്നായിരുന്നു.

അവൾ ബാല്യകാലങ്ങളിലെ ശിവസംപ്രീതിയും, അഞ്ചുനാഴിക വെളുപ്പുള്ളപ്പോൾ എഴുന്നേററു, കുളിച്ചു ശരീരം മുഴുവൻ ഭസ്മം തേച്ചു, രുദ്രാക്ഷമാലയും ചാർത്തി നിത്യകൃത്യങ്ങളെല്ലാം നടത്തി ശിവനേയും ശിവഭക്തന്മാരേയും പൂജിച്ചുവന്നിരുന്നു. അവളുടെ സാധാരണ

ജോതി പ്രകാശിതനാമസ്സാരസ്തോത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് എല്ലാ സമയവും ഒന്നുപോലെ സദാശിവനെ പ്രസാദിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. അവൾ അനുദിവസവും അന്നപൂർണ്ണേശ്വരിയുടെ കൃപാകടാക്ഷംകൊണ്ട് ഷഡ്രസയുക്തമായ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി ശിവഭക്തന്മാർക്ക് ദാനംചെയ്യുകയും അതിന്റെ ഉച്ഛിഷ്ടം ഭുജിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. അവൾ ഇങ്ങനെ പകൽ മുഴുവൻ പരമശിവപ്രസാദത്തിനു വേണ്ടുന്ന കർമ്മങ്ങളെ ആചരിക്കുകയും രാത്രിയിൽ തങ്ങളൊന്നിച്ച് ക്രീഡിച്ച് അവരിൽനിന്നും കണക്കില്ലാത്ത ദ്രവ്യങ്ങൾ കൈക്കലാക്കി അവയും ശിവഭക്തന്മാരുടെ ഓരോ പ്രകാരത്തിൽ ഉള്ള ഇഷ്ടസിദ്ധികൾക്കായി ചെലവാക്കിയും ശിവാനന്ദസാഗരനിമഗ്നയായി കാലംകഴിച്ചുവരുന്ന കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ, ഏവംവിധങ്ങളായ ശൈവപൂജകളേയും ഭക്തജനശുശ്രൂഷണങ്ങളേയും കൊണ്ട് കൃതാർത്ഥയായിത്തീർന്ന അവൾക്ക്, ഒരു സ്വർണ്ണപ്രതിമയുണ്ടാക്കി പൂജിച്ചുവന്നാലെന്ന സങ്കല്പിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള മോഹം ജനിച്ചു. അനന്തരം അവൾ ശില്പികളെ വരുത്തി, പൂജിച്ചുവന്നാലെന്നായ സാംബമൂർത്തിയുടെ ഒരു ഉത്സവവിഗ്രഹത്തിന്റെ പ്രതിമയ്ക്കു വിധിപ്രകാരമുള്ള കരുവു പിടിപ്പിച്ചു. അതിന്റെശേഷം അവൾ ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു:—"മെഴുകുകൊണ്ടു ബിംബത്തിന്റെ പ്രതിമയുണ്ടാക്കിയതുകൊണ്ടായില്ലല്ലോ. ബിംബം ഉണ്ടാക്കണമെങ്കിൽ വളരെ വളരെ സ്വർണ്ണം വേണമല്ലോ. അതിനെന്താ വഴി. എനിക്കിതുവരെ കിട്ടിവന്ന സംഖ്യ മുഴുവനും ചെലവാക്കിയതു ശിവഭക്തന്മാരുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കാണ്. ഇനിമേൽനിന്നും വല്ല തരിപ്പിടിച്ചുണ്ടാക്കാമെന്നുവച്ചാൽ അവരുടെ ഉപദ്രവമുണ്ടാകുമെന്നു മാത്രമല്ല ധനലോഭമെന്നത് എന്റെ സ്വഭാവത്തിനു വിരോധവുമാണ്. സ്വർണ്ണമുണ്ടാവാൻ മറ്റുവഴിയും കാണുന്നില്ല. എന്താണ് ചെയ്യുക. ദയാപരനായ മൃഡശങ്കരൻതന്നെ എന്റെ ഈ ആഗ്രഹസിദ്ധിക്കു വേണ്ട വഴിയുണ്ടാക്കിത്തരട്ടെ. ആശ്രിതരക്ഷകനായ സ്വാമിയുടെ കൃപയല്ലാതെ ഈ കാര്യത്തിൽ ഞാൻ മറ്റൊരു ശരണവും കാണുന്നില്ല."

വേശ്യാശിരോമണിയായ ദേവദാസി ഇപ്രകാരമുള്ള വിചാരങ്ങളോടുകൂടെ ചില ദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടി. കോമളമായ അവളുടെ ശരീരം ആ വിചാരംകൊണ്ട് വെയിലേറ്റ താമരത്തണ്ടുപോലെയായി. കരുണാവരുണാലയനായ ദേവന്റെ കാരുണ്യത്തെയും പ്രതീക്ഷിച്ച്, തന്റെ അഭിലാഷസിദ്ധിക്കുള്ള മാർഗ്ഗവും ആലോചിച്ച് ചിന്താക്രാന്തയായിരുന്ന ആ കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ സന്ധ്യാസമയത്തു സദാശിവനും ആയ പരമേശ്വരൻ, ആ വനിതാമണിയും [illegible] തിരുമേനി [illegible] വിഭൂഷിതനും, രുദ്രാക്ഷമാലാധാരിയും, സ്ഫടികകുണ്ഡലവിഭൂഷിതനും, [illegible] സിദ്ധന്റെ വേഷം ധരിച്ച്, ആ [illegible] ഉണ്ണാൻപോകുന്ന ശിവഭക്തന്മാരോടുകൂടെപ്പോയി.

ശിവഭക്തന്മാർ ഭവനത്തിൽ ആഗതരാകുന്ന ഉടൻതന്നെ ഹേമനാഥ വെളിയിൽവന്ന് അത്യന്തം ആദരവോടും ഭക്തിയോടുംകൂടെ അവരെയെല്ലാം കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി വഴിപോലെ പൂജിച്ചിരുത്തി തൃപ്തികരമാംവണ്ണം ഭക്ഷണവും, ദക്ഷിണകളും നൽകി. ശിവഭക്തന്മാർ ഭക്ഷണം പൂജയും എല്ലാം കഴിച്ച് വളരെ വളരെ തൃപ്തിയോടുകൂടെ മടങ്ങിപ്പോയി. സിദ്ധവേഷധാരിയായ സദാശിവൻമാത്രം ഹേമനാഥയുടെ ഭക്തിവിശേഷാദികളും ശിവഭക്തന്മാരോടുകാണിക്കുന്ന അസീമമായ ഉദാരശീലവും മററും കണ്ട് ഇതിൽപരമില്ലാത്ത സന്തോഷത്തോടുകൂടെ,മതിമറന്നവനെപ്പോലെ, യാതൊന്നും കഴിക്കാതേയും, ആരോടും ഒന്നും ഉരിയാടാതെയും ഭക്ഷണമണ്ഡപത്തിന്റെ ഒരു കോണിൽതന്നെ ഇരുന്നുകളഞ്ഞു.

പാത്രജ്ഞമാരായ ഹേമനാഥയുടെ ദാസിമാർ, ഭക്ഷണാർത്ഥം ആഗതന്മാരായ ശൈവഭക്തന്മാരിൽ ഒരു സിദ്ധൻ ഈപ്രകാരം ഉണ്ണാതെ കുത്തിയിരിക്കുന്നതുകണ്ട്, ഓടിപ്പോയിവിവരം ഹേമനാഥയെ അറിയിച്ചു. ഭക്താഗ്രഗണ്യയായ ആ കന്യ ഇതുകേട്ടയുടൻ തന്നെ അതിവേഗത്തിൽ പുറപ്പെട്ട് സിദ്ധരൂപധാരിയായ സദാശിവന്റെ അടുക്കൽചെന്ന് അത്യന്തം ഭക്തിയോടുകൂടെ നമസ്കരിച്ചിട്ട്, വിനയാന്വിതയായി കൂപ്പുകൈയോടുകൂടെ ഭക്ഷണത്തിന്റെ ന്യൂനതയെന്തെന്നു ചോദിച്ചു.

സൌന്ദര്യരാശിയായ ആ സിദ്ധൻ ഉടൻതന്നെ മുഖം ഉയർത്തി ആ വനിതാമണിയുടെ സൌന്ദര്യസാരസർവസ്വത്തിന്റെ ഉത്ഭവസ്ഥാനങ്ങളായ ഓരോ അവയവങ്ങളേയും, പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വളരെ വളരെ ആകാംക്ഷയോടുകൂടെ ഇംഗിതപ്രകടിതമാംവണ്ണം സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി മന്ദഹാസംചെയ്തു.

ഇംഗിതജ്ഞയായ അവൾ അതുകണ്ട് കൂപ്പുകൈയോടുകൂടെതന്നെ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—"അല്ലയോ ദേവനേ! ഭക്താഗ്രഗണ്യനായ സിദ്ധശ്രേഷ്ഠ! കാമത്തിനു എന്നിലുള്ളതാണ് സർവതന്ത്രയും അഭിപ്രായം. അങ്ങയുടെ ആ ഭാവവും ഏതൊരാശ്ചര്യവും ആയ മന്ദസ്മിതവും അനുഗ്രഹപൂർവം ഉള്ള അവലോകനങ്ങളും അവിടത്തേക്ക എന്നോടൊന്നിച്ചു ക്രീഡിക്കാൻ അപേക്ഷയുണ്ടെന്നുള്ള പരമാർത്ഥത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

അവിടത്തെ എന്തുവിധമായ അനുഗ്രഹവും സാധിച്ചുതരുന്നതിന് ഞാൻ തയ്യാറാണ്. എന്തായാലും പറയാവുന്നതാണ്. അല്പംപോലും മടിക്കേണ്ട. ഭക്തന്മാരുടെ ആഗ്രഹത്തിന്നു പൂർത്തിയുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്ന ഏകവ്രതം തന്നെ എന്റെ കഠിനമായവ്രതം. ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ അവിടുന്ന് എന്നോടൊന്നിച്ചു രമിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഈ ക്ഷണത്തിൽ തന്നെ നിന്തിരുവടി എന്റെ അന്തർഗേഹത്തിൽ ഉള്ള മഞ്ചത്തിലേ

ക്കായി എഴുന്നള്ളിയാലും. ഞാൻ ശിവഭക്തന്മാരെക്കൊണ്ട് പൂജ്യമായി യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും കണ്ടിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് അവിടത്തെ അനുഗ്രഹസിദ്ധിക്കു ഇപ്പോഴും അപൂർണ്ണയാകുന്നു എന്ന് വിചാരിക്കുന്നു."

ഇപ്രകാരമായിട്ടുള്ള ഹേമനാഥയുടെ മധുരതരമായ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ട് അതിസന്തുഷ്ടനായ സദാശിവൻ, ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

"അല്ലയോ ഭക്താഗ്രഗണ്യയും സുന്ദരിയും ആയ കല്യാണി! ഹേമനായികേ! നിനക്കു ഇപ്പോഴും ധർമ്മപരായണയായി ഒരു സ്ത്രീയേയും ലോകത്തിലെങ്ങും കാണുന്നതല്ല. ഈ നിത്യമല്ലാത്ത ശരീരംകൊണ്ട് അന്നദാനവും ഉത്തമവും ആയ ധർമ്മങ്ങൾ പലതും നീ സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്നു. എല്ലാ ധർമ്മങ്ങളിലുംവെച്ച് ഉത്തമമായ ധർമ്മം ശിവധർമ്മമെന്നാണ് പൂജ്യപാദന്മാർ എല്ലാവരുടെയും ഐകകണ്ഠ്യേനയുള്ള അഭിപ്രായം. ശിവധർമ്മങ്ങൾ അനേകപ്രകാരത്തിൽ ഉള്ളതിൽ ശിവലിംഗാർച്ചനം ഉത്തമവും, ശിവഭക്തന്മാരെ പൂജിക്കുന്നത് അതിലും ഉത്തമവും ആകുന്നു. നീ അതുരണ്ടും ഒരുപോലെ സാധിച്ചു. ദാനംകൊണ്ടും, അർത്ഥംകൊണ്ടും, ശരീരംകൊണ്ടും, മനസ്സുകൊണ്ടും, സത്യംകൊണ്ടും, വാക്കുകൊണ്ടും, ഇതുപോലെ ശിവധർമ്മത്തെ പരിപാലിച്ചുവരുന്ന നിന്നെപ്പോലെ ശിവധർമ്മത്തോടുകൂടിയവരായി മൂന്നു ലോകത്തിലും ഒരുത്തരെയും കാണുന്നതല്ല. എല്ലാംകൊണ്ടും നീ മഹാധന്യതന്നെ. യാതൊരു സന്ദേഹവും ഇല്ല. നിനക്കിപ്പോൾ, സദാശിവന്റെ ഒരു ഉത്സവോപയോഗത്തിന്ന സ്വർണ്ണംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയാൽകൊള്ളാമെന്ന അനുഗ്രഹമുള്ളതായി ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. എന്താവശ്യം അതാണല്ലോ? ഞാൻ ഹാലാസ്യവാസിയായ സിദ്ധൻ ആണ്. നിനക്ക് നിന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരമുള്ള ഒരു വിഗ്രഹം നിർമ്മിക്കുന്നതിന്നവേണ്ട സ്വർണ്ണം ഉണ്ടാക്കിത്തരുന്നതിന്നായി ഞാൻ വന്നിരിക്കുകയാണ്. എനിക്കു രസവാദം നല്ലതുപോലെ അറിയാം. നീ ഈ ഭവനത്തിൽ ഉള്ള വെള്ളിപ്പാത്രങ്ങളും ചെമ്പുപാത്രങ്ങളും ഇരുമ്പു ഈയം മുതലായ ലോഹങ്ങളും കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള എല്ലാ സാധനങ്ങളും എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നാൽ രസവാദരീതികൊണ്ടുതന്നെ ഞാൻ അവയെല്ലാം സ്വർണ്ണമാക്കിത്തരാം."

സിദ്ധവേഷധാരിയായ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ അനേകമധുരസ്വരമായ ഉല്ലാസത്ത വാക്കുകളെ കേട്ട് സന്തോഷപരവശയായ ഹേമനാഥ ഉടൻതന്നെ വീട്ടിനുള്ളിൽപോയി അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന സൂചിമുതലുള്ള എല്ലാ ലോഹസാധനങ്ങളും എടുപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന്, സിദ്ധന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ചുകൊടുത്തു.

സിദ്ധരൂപിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ ഉടൻതന്നെ വെള്ളിപ്പാത്രം ഇടങ്ങി തന്റെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവന്നു വെച്ചിരിക്കുന്ന ലോഹപാത്രങ്ങൾവരെ

പാണിയായി സ്പർശിച്ചുകൊണ്ട്, ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—"അല്ലയോ ഭക്താഗ്രഗണ്യനായ ഹേമനാഥ! നീ ഈ ലോഹസാധനങ്ങൾ എല്ലാം വാരിക്കൊണ്ടുപോയി ഒരു അഗ്നികുണ്ഡം ഉണ്ടാക്കി ഇന്നരാത്രി മുഴുവൻ അതിൽ ഇട്ടേക്കണം. നാളെരാവിലെ ചെന്നുനോക്കിയാൽ അവ മുഴുവൻ, തങ്കത്തിനേക്കാൾ മാറ്റേറിയ സ്വർണ്ണക്കട്ടയായി കിടക്കും. അതുകൊണ്ട് നീ നിന്റെ നാമധേയപൂർവമായ സദാശിവന്റെ ഉത്സവോപയോഗിയായ പ്രതിമയെയുണ്ടാക്കി പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊള്ളുക."

ഹേമനാഥ അതുകേട്ട് സിദ്ധരൂപിയായ ഹാലാസ്യനാഥനെ വീണ്ടും നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:—"അല്ലയോ ഭഗവാനേ! സിദ്ധശ്രേഷ്ഠ! നിന്തിരുവടി ഊണുംകഴിച്ച് ഇന്നൊരുദിവസം രാത്രിയിൽ ഇവിടെ താമസിച്ച് എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ട്, അടുത്തദിവസം പോകണം. അവിടത്തെ സന്നിധാനം എനിക്ക് ഇതില്പരമില്ലാത്ത ആനന്ദത്തെ തരുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് എന്റെ ഈ അപേക്ഷയെക്കൂടി നിന്തിരുവടി സാധിപ്പിച്ചുതരണം."

ഹേമനാഥന്റെ ഭക്തിപാരവശ്യത്തോടുകൂടിയ ഈ അപേക്ഷയ്ക്കു മറുപടിയായി സിദ്ധൻ യാതൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഒരു മന്ദഹാസമാത്രം ചെയ്തു. അനന്തരം യോഗിരൂപിയായ ആ സിദ്ധൻ അകാരമെന്ന്യേ തിരോധാനം ചെയ്തു. ഹേമനാഥനും സഭാവാസികൾക്കും ഇതില്പരമില്ലാത്ത വിസ്മയം ഉദിച്ചു. അനായാസേന സ്വർണ്ണം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം ഉപദേശിച്ച സിദ്ധൻ ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരൻ തന്നെയെന്ന് അവർ തീർച്ചയാക്കി. ഹേമനാഥനു സുന്ദരേശന്റെ വേർപാടുകൊണ്ട് മനസ്താപവും തന്റെ ഇഷ്ടപൂർത്തിക്കു ശരിയായ വഴി കിട്ടിയതുകൊണ്ടു വലുതായ സന്തോഷവും ഏകകാലത്തിൽ ഉദിച്ചു. അനന്തരം ഹേമനാഥ തന്റെ ഗൃഹത്തിനുള്ളിൽപോയി ഒരു അഗ്നികുണ്ഡംകൂട്ടി, സിദ്ധൻ മുമ്പിലോപദേശം ചെയ്തുകൊടുത്ത ലോഹങ്ങൾ എല്ലാം അതിൽ കൊണ്ടുചെന്നിട്ട് തീയുംജ്വലിപ്പിച്ചുംവെച്ചുംപോയി പതിവുപോലെ നിദ്രയാരംഭിച്ചു. രാവിലെ എഴുന്നേറ്റു ചെന്നുനോക്കിയപ്പോൾ, തലേദിവസം രാത്രിയിൽ അഗ്നികുണ്ഡത്തിൽ ഇട്ട ലോഹപാത്രങ്ങൾ എല്ലാം ഉരുകി സ്വർണ്ണക്കട്ടയായി കിടക്കുന്നതുകണ്ടു. അപ്പോൾ ഹേമനാഥനുണ്ടായ അത്ഭുതവും സന്തോഷവും ഇന്നവണ്ണമെന്നു വിവരിക്കാൻ ആരെക്കൊണ്ടും കഴിയുന്നതല്ല. അതിനുശേഷം അവൻ ബിംബനിർമ്മാണത്തിൽ അതിസമർത്ഥന്മാരായ ശില്പികളെവരുത്തി സിദ്ധോപദേശകർമ്മംകൊണ്ടു ലബ്ധമായ സ്വർണ്ണക്കട്ടകളെക്കൊണ്ട്, യഥാവിധി സോമശേഖരനായ സദാശിവന്റെ അതിവിചിത്രമായ ഒരു ഉത്സവബിംബം ഉണ്ടാക്കിച്ചു. അനന്തരം അതിനെ ശിവാഗമജ്ഞന്മാരായ ആചാര്യന്മാരെക്കൊണ്ട്, ശുഭമുഹൂർത്തത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിപ്പിച്ചിട്ട്, ഭക്തിപൂർവം നമസ്കരിച്ചു. അവൻ നമസ്കരിച്ചെഴുന്നേറ്റു ബിംബത്തിൽ നോക്കിയപ്പോൾ ആ ബിംബം അത്യുജ്വലമായ സൌന്ദര്യതേജസ്സിന്റെ നികേതനസ്ഥാനമായിക്കാ

നേകയാൽ ഇതിന്നുതുല്യനായി മറെറാരു ബിംബം മൂന്നുലോകത്തിലും ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞു. അതിന്റെശേഷം അവൾ ആ ബിംബത്തിന്, 'ഹേമനാഥൻ' എന്നും സ്വർണ്ണനാഥൻ, എന്നും നാമകരണംചെയ്തു. അനന്തരം അംഗുലികൾ കൊണ്ട് ആ ബിംബത്തിന്റെ ഗണ്ഡത്തിൽതൊട്ട് അവൾ ചുംബിച്ചു. അവളുടെ കൈവിരലുകൾ പതിഞ്ഞ അടയാളം ഇപ്പോഴും ബിംബത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. അതിൽപിന്നെ ഹേമനിർമ്മിതങ്ങളായ അനവധി ആഭരണങ്ങൾകൊണ്ട് ആ ബിംബത്തെ അലങ്കരിക്കയും അത്യാഡംബരങ്ങളോട്കൂടെ ഉത്സവങ്ങൾ ഘോഷിക്കയുംചെയ്തു. ഗോകുലനാഥന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള കാരുണ്യത്തെയും ഹേമനാഥയുടെ അസീമമായ നിലയെയും തന്മയത്വത്തെയുംപററി കണ്ടവരും കേട്ടവരും ഒന്നുപോലെ അതിശയിച്ചു. അവർ ഗോപാലനെപ്പോലെ ഭക്തവാത്സല്യവും ഹേമനാഥയെപ്പോലെ ഭക്തിവാത്സല്യാദികളും ഉള്ളവർ ആരുംതന്നെ ഇല്ലെന്നുകൊണ്ടാടി. താൻ മഹാധന്യയായി എന്നു തന്നെത്താൻ വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് ഭക്തിപൂർണ്ണയായ ഹേമനാഥ പൂജാദികളായ കൈങ്കര്യങ്ങളോട്കൂടെത്തന്നെ പിന്നെയുംഗോവർദ്ധനവും ഗോവർദ്ധനസേവനവും മുടങ്ങാതെ നടത്തിവന്നു. അവസാനത്തിൽ അവൾ, പരമപ്രേമയായ ഹേമനാഥനോടൊപ്പം അസീമകാരുണ്യം കൊണ്ട്, പരമഭക്തിയുടെ സായൂജ്യത്തെ സമ്പാദിച്ചു.

അല്ലയോ മഹർഷിമാരെ! സ്ഥിരമായ വിശ്വാസത്തോടും നിർമ്മലമായ ഭക്തിയോടുംകൂടെ ഗോപാലനായ പരമശിവനെ ഭജിക്കുന്നവരുടെ ഐഹികപാരത്രികങ്ങളായ സകലകാമങ്ങളെയും, അദ്ദേഹംസാധിച്ചുകൊടുക്കും. ഭക്തസുലഭനായ ഈശ്വരനെപ്പോലെ ഭക്തവത്സലനായി മറെറാരുവനും ഇല്ലെന്ന് നിങ്ങൾ ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളുവിൻ. അല്ലയോ മുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരെ! ഗോപാലനായ ഗോകുലനാഥൻ സേവാപ്രദർശനംചെയ്തതായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുപ്പത്തിമൂന്നാമത്തെ ലീല ഇപ്രകാരം ആണ്. അത്യത്ഭുതകരവും ഭക്തിപ്രദവും രസാവഹവും ആയ ഈ ലീലയെ ഭക്തിയോടുകൂടെ കേൾക്കയും പഠിക്കയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഇഹപരങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലെ എല്ലാവിധ ഇഷ്ടപൂർത്തിയും നിശ്ശ്രേയസവും സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്.

ഗോപാലൻ കാണിച്ച

മുപ്പത്തിമൂന്നാംലീല സമാപ്തം.

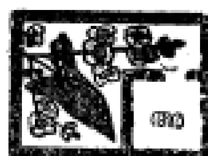
ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗാനം.

൩൭-ാം അദ്ധ്യായം.

സസൈന്യചോളനിപാതനം ചെയ്ത

മുപ്പത്തിഏഴാം ലീല.



അല്ലയോ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളോട്, കദംബവനവാസിയും കരുണാസാഗരനും ആയ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അതിപാവനവും അതിവിചിത്രവും ആയ മുപ്പത്തിഏഴാം ലീലയെ വിസ്താരമായിപ്പറയാം. അത്യന്തം ആഴമേറിയതായ ഒരു വിശാലപുഷ്കരിണിയിൽ ചോളഭൂപതിയെ സൈന്യസമേതനായി ചാടിച്ചു ഈ ലീല വളരെ സാരഗർഭമായതാകയാൽ നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ എന്നിങ്ങനെ അഗസ്ത്യമഹർഷി, വസിഷ്ഠാദികളെ അഭിമുഖമാക്കി അത്യാദരം ചെയ്തുകൊണ്ട്, താഴെ വരുമാറ്, ലീലാകഥനമാരംഭിച്ചു:—

“പാണ്ഡ്യാധിപനും രാജേശ്വരനും ആയ രാജേന്ദ്രപാണ്ഡ്യൻ ചിരകാലം ഭൂമണ്ഡലത്തെ പരിപാലിച്ച് ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം കൈവല്യത്തെ പ്രാപിച്ചതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ രാജേശപാണ്ഡ്യൻ രാജ്യാധിപത്യം വഹിച്ചു. അദ്ദേഹവും വളരെക്കാലം ഭംഗിയാകുംവണ്ണം ഭൂപരിപാലനം നടത്തി അവസാനത്തിൽ ശിവലോകം പ്രാപിച്ചു. അനന്തരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ രാജഗംഭീരപാണ്ഡ്യൻ സിംഹാസനം വഹിച്ചു. ശിവഭക്തന്മാരിൽവെച്ച് അഗ്രഗണ്യനായിരുന്ന അദ്ദേഹം ഗ്രാമംതോറും ശിവലിംഗങ്ങളെപ്രതിഷ്ഠിച്ച് പൂജിപ്പിച്ചുവന്നു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹവും ശിവലോകഗതനായി. അതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ പാണ്ഡ്യവംശപ്രദീപനും ചിരകാലം ഭൂപരിപാലനം നടത്തി ഈശസായൂജ്യത്തെ പ്രാപിച്ചു. അതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനും പുത്രപൌത്രന്മാരും ആയ രാജാക്കന്മാർ പൂർവ്വന്മാരെപ്പോലെ നാമത്തോടുകൂടെ രാജ്യപരിപാലനത്തെ ചെയ്തുകൊണ്ടു പ്രസിദ്ധന്മാരായിത്തീർന്നു; ന്യായത്തോടുകൂടെ വളരെക്കാലം രാജ്യഭരണം ചെയ്യുകയും ചെയ്തിട്ട് ഒടുവിൽ പുത്രനായ പാണ്ഡ്യവംശപതാകാഖ്യന്റെ ചുമലിൽ രാജ്യഭാരം ഇറക്കിവെച്ചു കൈവല്യം അടയുകയും പാണ്ഡ്യവംശപതാകാഖ്യനായ അദ്ദേഹം ഭൂലോകവാസികളെ ഒരുപോലെ ശിവഭക്തന്മാരാക്കിത്തീർക്കുകയും, അവ

സ്ഥാനത്തിൽ ശിവപാദത്തിൽതന്നെ ഐക്യംചെയ്തു. അതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനും, വീൎയ്യശൌൎയ്യപരാക്രമശാലിയും, അതിബുദ്ധിമാനും, ഗംഭീരനും കാമകോമളനും, കാൎയ്യാകാൎയ്യവിചക്ഷണനും വിദ്യൽകലാഗ്രണിയും വിശേഷശീലനായ ഹാലാസ്യനാഥനിൽ ഉള്ള അപാരമായ ഭക്തികൊണ്ടു് സകലലോകൈകമാന്യനും ആയ സുന്ദരേശപാദശേഖരപാണ്ഡ്യന് പാണ്ഡ്യരാജ്യാധിപത്യം സിദ്ധിച്ചു.

മഹത്തായ ശിവഭക്തികൊണ്ടും ബാഹുബലംകൊണ്ടും നിസ്തുല്യനായിത്തീൎന്ന സുന്ദരേശപാദശേഖരപാണ്ഡ്യൻ ലോകാനുകൂലങ്ങളായ നീതികൌശലങ്ങളോടുകൂടെ പ്രജാപരിപാലനവും സുന്ദരേശപാദസേവയും വഴിയാകുംവണ്ണം നടത്തി സമാധാനചിത്തനായി വാഴുന്നകാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ ചോളരാജാവു്, സംഖ്യയില്ലാത്ത ചതുരംഗസൈന്യസമേതം, തന്നോടു യുദ്ധം ചെയ്യാനായി കോട്ടയ്ക്കുവെളിയിൽ വെളിക്കിൽ പാളയമടിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള വിവരം ചാരന്മാർമുഖാന്തിരം ശരിയായി ധരിച്ചു.

ശേഖരപാണ്ഡ്യന് സൈന്യങ്ങൾ വളരെ കുറവായിരുന്നു എങ്കിലും ശിവഭക്തനായ ചോളരാജാവു് അതിഭയങ്കരമായ വിധത്തിൽ യുദ്ധസന്നാഹങ്ങളോടുകൂടെ അടുത്തുവന്നിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള വിവരം കേട്ടതിൽ അല്പംപോലും കുലുങ്ങാതെയും സഹായാൎത്ഥം സൈന്യങ്ങളെ ശേഖരിക്കാതെയും തന്റെ മന്ത്രിപ്രധാനികളെ വരുത്തി അവരോടു് ധൈൎയ്യപൂൎവ്വം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ തന്ത്രനിപുണന്മാരും വിശ്വസ്തന്മാരും ആയ മന്ത്രിപ്രധാനികളെ! അസീമബലസഹായനും യുദ്ധോത്സുകനും ആയ ചോളരാജാവു് അതികേമമായ ഒരുക്കങ്ങളോടുകൂടെ നമ്മോടു യുദ്ധംചെയ്വാൻ ആഗതനായിരിക്കുന്ന വിവരവും നമുക്കു സൈന്യങ്ങളും യുദ്ധോപകരണങ്ങളും വളരെ വളരെ കുറവാണെന്നുള്ള വിവരവും നിങ്ങൾക്കു അറിയാമല്ലോ. എന്നാൽ ഞാൻ അവനോടു യുദ്ധംചെയ്യാനായി നമുക്കിപ്പോൾ ഉള്ളതിൽ കൂടുതലായി സൈന്യങ്ങളെ ശേഖരിക്കണമെന്നോ സംഭാരങ്ങൾ കൂട്ടണമെന്നോ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഞാൻ പുരുഷപ്രയത്നംകൊണ്ടു യാതൊന്നും നേടേണ്ടതില്ലെന്നും ദൈവാനുകൂല്യംകൊണ്ടേ എല്ലാം സാധിക്കൂ എന്നും ഉള്ള അഭിപ്രായക്കാരനാണു്. ആ വിശ്വാസംകൊണ്ടാണു് ഞാൻ എന്റെ കുലദൈവവും കരുണാകരനും ഭക്തവത്സലനും ചിദാനന്ദമൂൎത്തിയും സൎവ്വജ്ഞനും സകലലോകൈകനാഥനും ആയ ഹാലാസ്യനാഥൻതന്നെ എനിക്കു സഹായമെന്നു വിചാരിച്ചു് ധൈൎയ്യത്തോടുകൂടി അപാരമായ ഭക്തിയോടുകൂടെ അദ്ദേഹത്തെ ഭജിച്ചുവരുന്നതു്. ആൎത്തത്രാണപരായണനായ ശ്രീസുന്ദരേശൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദദാസനായ എന്നെ ഈ അവസരത്തിൽ ഉപേക്ഷിക്കുമോ? ഒരിക്കലുമില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുകമ്പയുണ്ടെങ്കിൽ

ചോളരാജാവല്ല ത്രിലോകത്തിലും ഉള്ള യുദ്ധവീരന്മാർ എല്ലാവരുംകൂടി അക്ഷൌഹിണികളും സൈന്യങ്ങളോടുകൂടെ നമ്മോടു യുദ്ധത്തിന്നായി വന്നാലും നമുക്കൊരുലേശംപോലും ഭയപ്പെടേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ലല്ലൊ. ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരൻ എന്നെ ഉപേക്ഷിക്കയില്ല. അദ്ദേഹം തീർച്ചയായും നമുക്ക സഹായിക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരമഭക്തനാകുന്ന മഹാബലംമാത്രം നമുക്ക മതിയാകും. രാജചിഹ്നമായി നാമമാത്രം കുറെസൈന്യങ്ങൾ വേണം. അതിന്റെ വകക്കായി ഒരു പതിനായിരം കാലാളുകളും ആയിരം കുതിരയും നൂറു ആനയും പത്തു തേരും തയ്യാറാവണം. ഇതിൽകൂടുതലായി യാതൊരുസഹായവുംവേണ്ട. ഗംഗകിരീടിയിൽശശിമൌലിയും, അന്ധകനാശനും സർവ്വാന്തര്യാമിയും ആയ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ സഹായം തീർച്ചയായും എനിക്കുണ്ടാകും. അതുകൊണ്ടു ശത്രുക്കളെ നിസ്സാരമായും ജയിക്കയും ചെയ്യും. ഇക്കാര്യത്തിൽ നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം എന്താണ്? കണക്കില്ലാതുള്ള സൈന്യങ്ങളോടുകൂടെ യുദ്ധത്തിന്നവന്നിരിക്കുന്ന ചോളനോട് അല്പസൈന്യവനായ ഇദ്ദേഹം പോയി എങ്ങിനെ എതിർത്തു ജയിക്കും. ഇതു അസാധ്യമല്ലയോ എന്നുംമറ്റും നിങ്ങൾ സന്ദേഹം ശങ്കിക്കേണ്ട. അനന്തകോടിയായ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ കൃപാലേശത്തിന്റെ ഒരു കണികയുടെ പരമാണുവിന്റെ ബലംപോലും അവന്റെ അതിസമർത്ഥന്മാരായ എല്ലാ സൈന്യങ്ങൾക്കുംകൂടി ഉണ്ടാകലും കാണുന്നതല്ല. അതിന്റെ പരമാർത്ഥം നിങ്ങൾക്ക തങ്ങൾതമ്മിൽ എതിർക്കുമ്പോൾ ബോധ്യമാകും. അതുകൊണ്ട് എനിക്ക സഹായമായി വേണമെന്ന പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും ഉള്ള സൈന്യങ്ങളുടെ ചെലവിന്ന വേണ്ടതുമുതൽ വച്ചുംവച്ചു് ബാക്കിയുള്ള എല്ലാധനവും വാരി സുന്ദരേശപ്രീതിക്കവേണ്ടി ദാനധർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുകയും വിദ്വാന്മാർക്കും ബ്രാഹ്മണർക്കും മറ്റും നല്കുകയും ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിൽ പതിവിൽകൂടുതലായ അടിയന്തിരങ്ങൾ പലതും ഘോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ."

പാണ്ഡ്യരാജന്റെ മേല്പ്രകാരമുള്ള അഭിപ്രായംവിവേകമേറിയതാണെന്നു ചിലരും അല്ലെന്നു മറ്റുചിലരും പറഞ്ഞു. ഈ അഭിപ്രായവ്യത്യാസത്തെ സംബന്ധിച്ച മന്ത്രിസംഘങ്ങളും മഹാജനങ്ങളും തമ്മിൽ പല വാദപ്രതിവാദങ്ങളും ഉണ്ടായി. താന്താങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം ശരിയാണെന്നു സ്ഥാപിക്കാൻവേണ്ടി അവർതമ്മിൽ അഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങളും വാദങ്ങളും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കവെ, യുദ്ധത്തിന്നായിവന്ന ചോളനും സൈന്യങ്ങളും മധുരാപുരിക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചതായി അറിയുകയാൽ എല്ലാവരും വാദംമതിയാക്കി. അനന്തരകരണീയം എന്തെന്നറിയാതെ ഏറ്റവും സംഭ്രമിച്ചു. അതിൽചിലർ ഒരു കുതിരയെക്കൊണ്ട് ഏകകാലത്തിൽ ആയിരം കുതിരയെ തടുക്കുന്നവനാണ് ചോളരാജാവെന്നും മറ്റും കൊട്ടിഘോഷിച്ചു. ചിലർ അവന്റെ അതിപരാക്രമശാലികളും യുദ്ധനിപുണന്മാരുമായ ഓരോ ഭടന്മാർക്കും ആയിരം ഭടന്മാർ വീതം ഉണ്ടായാലും തടുക്കാവുന്നതല്ലെന്നു ഭീ

ഷണി പറഞ്ഞു. ശേഖരപാണ്ഡ്യനു മന്ത്രികളുടേയും മററുള്ളവരുടെയും വാക്കുകൾ കേവലം ചാപല്യമായതും നാസ്തികതാപ്രകടനങ്ങളും എന്നല്ലാതെ കാര്യമടങ്ങിയതാണെന്നു തോന്നുകയോ ദേവന്മാർ പുരത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു കേട്ടതിലും അല്പമെങ്കിലും ശങ്കിക്കുകയോ യാതൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. ദയാളുക്കളായവരും മഹാജനങ്ങളുടെ മനസ്സിളകുകയില്ലെന്നുള്ള അപൂർവ്വവാക്യത്തിനു ശേഖരപാണ്ഡ്യൻ മനോഹരമായ ഉദാഹരണമായി ശോഭിച്ചു.

അനന്തരം അദ്ദേഹം തന്റെ സൈന്യങ്ങളോടുകൂടെ സുന്ദരേശസന്നിധാനത്തിൽ പോയി മഹേശന്റെ പാദങ്ങളിൽ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഭക്തിപൂർവ്വം തന്റെ മനോഗതങ്ങളെല്ലാം അറിയിച്ചു.

ആശ്രിതത്രാണപരായണനും കരുണാനിധിയും കരുണാകരനും സിദ്ധനും മായാമയനും സർവ്വജ്ഞനും സർവ്വേശ്വരനുമായ ദേവൻ, അന്തഃപ്രീതനും ബഹിർപ്രീതനുമായി തന്റെ പാദങ്ങളിൽ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തു യാചിക്കുന്ന രാജാവിനെ, സന്തോഷാതിരേകത്തോടെ കൂടിയ നേത്രങ്ങൾ ഇളക്കി കരുണാപൂർവ്വം കടാക്ഷിച്ചു. കടാക്ഷാനന്തരം ഇപ്രകാരം അശരീരിവാക്കുണ്ടായി.

“എടോ സുന്ദരേശഭക്തശേഖരപാണ്ഡ്യ! നീ അല്പവും വ്യസനിക്കേണ്ട. നിനക്കു വേണ്ട സഹായങ്ങൾ ഞാൻ ചെയ്യുന്നതാം. എന്റെ ഭക്തന്മാരെ ഞാൻ ഒരിക്കലും കൈവിടുന്നതല്ല. അതിപരാക്രമിയായ ചോളനോടും അവന്റെ അസംഖ്യങ്ങളായ സൈന്യങ്ങളോടും സൈന്യസമേതനായ ഞാൻ എതിരെ പോയി എതിർക്കും എന്നുമാത്രമല്ല നീ അല്പവും വ്യാകുലപ്പെടേണ്ട. അവന്റെ പരാക്രമങ്ങൾ എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളവും സമുദ്രത്തിൽ തിരമാലകൾ അടിക്കുന്നതുപോലെ നിഷ്ഫലമാകുമെന്നു മാത്രമല്ല, അവൻ നിന്നോടേററാൽ തോററുപലായനവും ചെയ്യും. അതിനു വേണ്ട വഴികൾ ഞാൻതന്നെ ഉണ്ടാക്കിത്തരാം. നീ എന്നെ വിശ്വസിക്കുക. എന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കു വരുന്ന തോൽവിയും എന്നിക്കുവരുന്ന തോൽവിയും ഒന്നല്ലെന്നു എനിക്കറിയാം.”

ശേഖരപാണ്ഡ്യന്റെ ചെവികൾക്ക്, ഈ അശരീരിവാക്കുകൾ അമൃതകണങ്ങളായിരുന്നു എന്നുള്ള വിവരം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അദ്ദേഹം താൻ കേട്ട അശരീരിവാക്കിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് ചോളരാജാവിനോടും അവന്റെ സൈന്യങ്ങളോടും യുദ്ധത്തിനായി സൈന്യസമേതം പുറപ്പെട്ടു.

അതിവേഗത്തിൽ ഇരുകക്ഷികളും തമ്മിൽ കണ്ടുമുട്ടുകയും പോരാട്ടങ്ങളും ചെയ്തു. ചോളപാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങൾ തമ്മിൽ ഏററുമുട്ടിയ സമയത്ത

യുദ്ധത്തെപ്പററി വിവരിക്കാൻ എന്നെക്കൊണ്ടെന്നല്ല അനന്തനെക്കൊണ്ടും സാധിക്കുന്നതല്ല. പാണ്ഡ്യന്റെ സൈന്യം എണ്ണത്തിൽ വളരെ കുറവായിരുന്നെങ്കിലും യുദ്ധത്തിൽ എണ്ണം കണക്കില്ലാത്തതായി ശത്രുക്കൾക്കു തോന്നി. കടൽപോലെ ഗംഭീരമായ ചോളസൈന്യങ്ങളുടെ യുദ്ധകൌശലങ്ങൾ അത്യന്തം ഭയങ്കരങ്ങളും അസാധാരണങ്ങളും ആയിരുന്നു എങ്കിലും ഹാലാസ്യേശാനുഗ്രഹമാകുന്ന കവചങ്ങൾ ധരിച്ചു യുദ്ധംചെയ്യുന്ന പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങളോടു യാതൊന്നും ഫലിച്ചില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, അവരുടെ എതിരാക്രമങ്ങളെ കടുക്കുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ലാതെ അതിവേഗത്തിൽതന്നെ പലവഴിക്കും തോററോടിത്തുടങ്ങുകയുംചെയ്തു.

തന്റെ സൈന്യങ്ങൾ തോററോടുന്നതുകണ്ടു കുപിതനായിത്തീർന്ന ചോളൻ അത്യന്തം അമർഷത്തോടും ശൌര്യത്തോടുംകൂടെ മുന്നണിയിൽ കടന്നു ശേഖരപാണ്ഡ്യനെയും അവന്റെ സ്വല്പസൈന്യങ്ങളെയും നശിപ്പിക്കുന്നതിനു താനൊരുത്തൻതന്നെ വേണമെന്നില്ലെന്നും മററും പലവാക്കുകളും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു മനോവേഗത്തിലും അതിവേഗംകൂടിയ തന്റെ അശ്വത്തെ യുദ്ധക്കളമെങ്ങും എതിരാളിയെത്തേടി പായിച്ചു എല്ലാവരെയും ശേഖരപാണ്ഡ്യനെയും തെരഞ്ഞു അന്വേഷിച്ചുംകൊണ്ടു നടന്നിരുന്ന ചോളരാജൻ ഉടനെ അഭിമുഖമായി വരുന്നതു കണ്ടിട്ടു ഞെട്ടിപ്പോയതുകൊണ്ടുള്ള പ്രയാണവേഗത്തോടും പ്രയോഗചാതുര്യത്തോടുംകൂടെ യുദ്ധം ആരംഭിച്ചു.

പാണ്ഡ്യനും സൈന്യങ്ങളും ചോളരാജാവിന്റെ അത്യുൽക്കടമായ വേഗത്തോടും അതിപരാക്രമത്തോടുംകൂടിയ യുദ്ധസാമർത്ഥ്യം കണ്ടു ഇതിലധികമില്ലാതെ വിഷമിച്ചു. സൈന്യങ്ങളുടെ നിലയിളകുകയും പാണ്ഡ്യന്റെ ധൈര്യം ആകപ്പാടെ അഴിഞ്ഞുപോവുകയുംചെയ്തു. അദ്ദേഹം തന്നെ മഹാനേകം ചിന്താഗ്രസ്തനായി പടക്കളത്തിൽതന്നെ നിന്നു. അനന്തരം ഹാലാസ്യനാഥനെ സ്മരിച്ചു. വ്യസനാക്രാന്തനായ പാണ്ഡ്യൻ ഏതൊരാപത്തിൽ ആത്മാർത്ഥമായ ഭക്തിയോടും വിശ്വാസത്തോടുംകൂടെ ഭയാർത്തനായി ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാനെ സ്മരിച്ചുവോ അതേസമയത്തിൽതന്നെ അദ്ദേഹം താദാത്മ്യമുള്ളകാരണം ജഗന്നാഥനെന്നുള്ള വിചിത്രങ്ങളായ ഭൂഷണങ്ങൾ മുക്താഭൂഷണം കണ്ഠാഭരണംകൊണ്ടും കേയൂരകങ്കണാദികളും പീതാംബരംകൊണ്ടും അലംകൃതനായ അശ്വാരൂഢനായ ഒരു യോധാവിന്റെ വേഷത്തിൽ ആവിർഭവിച്ചു കയറി പാണ്ഡ്യന്റെ സൈന്യത്തിൽനിന്നും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു മുന്നണിയിൽ വന്നുനിന്നുംകൊണ്ടു "എടാ ചോളാ! നിനക്കു ധൈര്യമുണ്ടെങ്കിൽ എന്നോടു നേരിട്ടുനിന്നു യുദ്ധംചെയ്യുക" എന്നും പറഞ്ഞു അകലത്തിലെവിടെയോ കാണാത്ത എന്നപോലെ കുതിരയെ യുദ്ധഭൂമിയിൽ സഞ്ചരിപ്പിച്ചു. അനന്തരം തടിയിൽ പ്രാസമാനകയി അതിനെ കൈയിലിട്ടുകൊണ്ടു മൂന്നുതവണ ചുഴററി ചോളരാജാവിന്റെ

കുതിരയുടെമുകളിലുള്ളതെടിക്കാനായിഭാവിച്ചപ്പോൾചോളരാജാവായിതന്നിന്നചോ
ളൻതന്റെകുതിരയെതിരിച്ചുപായിച്ചു. ഈതരാവസരത്തിൽചോളൻമാവ
ന്റെ അശ്വത്തോടുകൂടെ പിന്തിരിഞ്ഞുപോ ആ അവസരത്തിൽ കിരാത
വേഷധാരിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ തിരോധാനംചെയ്യുകയുംചെയ്തു.

അത്ഭുതവിക്രമനും അസാധാരണവേഷധാരിയും അമേയപരാക്രമ
നുമായ ആ കിരാതന്റെ ആഗമനംകണ്ടും, ശത്രുവിങ്കലമർഷത്തോടുകൂ
ടെ തന്നെയും തന്റെ സൈന്യങ്ങളെയും അന്തകാലയം പൂകിക്കുവാനായി
അടുത്തെത്ത ചോളനോട്ട് യുദ്ധം ചെയ്തിപ്പിൽ പലരും പ്രതിരോധിക്ക
ന്നതുകേട്ടും അനന്തസൈന്യപരതന്ത്രനായി അതേവരെയും യുദ്ധക്കളത്തിൽ
നിന്നിരുന്ന പാണ്ഡ്യൻ കാലിൽകിടന്നായി പലായനംതുടങ്ങിയ ചോള
നെ സിംഹനാദംചെയ്തും ആയുധങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചും ഉത്സാഹത്തോടുംകൂടെ
അനുധാവനംചെയ്തു. കണ്ടാൽപ്പോലും ഭയപ്പെടുത്തുന്ന വേഗത്തോടുകൂടി
ശീഘ്രഗതിയോടുകൂടിയ അവരുടെ കുതിരകളുടെ പാദപതനങ്ങളെക്കൊ
ണ്ട് ചോളനും പാണ്ഡ്യനും മാടിയും കാടിച്ചും യുദ്ധക്കളത്തിൽനിന്നും പ
ലരെ അകലത്തിൽ ആയി. ഉടനെ ചോളൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഏക
നായ പാണ്ഡ്യനല്ലാതെ മറ്റാരും തന്നെ അനുധാവനം ചെയ്യുന്നില്ലെ
ന്നും യുദ്ധക്കളത്തിൽവച്ചു തന്നെ ഭയപ്പെടുത്താനായി ധൂമകേതുവിനെപ്പോ
ലെ തന്റെനേരെ പാഞ്ഞടുത്ത ഭയങ്കരാകാരനായ കിരാതൻ പി
ൻവാങ്ങിയെന്നും മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ ചോളന് അത്യന്തം കോപവും ഉ
ഗ്രവും ഉണ്ടായി. ഉഗ്രപരാക്രമത്തോടും കൂടെ തന്റെ കുതിരയെതിരിച്ചു അത്യു
ഗ്രവേഗത്തിൽ പാണ്ഡ്യന്റെ നേരെ പായിച്ചു യുദ്ധംതുടങ്ങി. അ
തുകണ്ടു വീണ്ടും യുദ്ധസന്നദ്ധനായിത്തീർന്ന പാണ്ഡ്യൻ ഉടനെ ചോ
ളനെ തടുക്കുകയും ഇടക്കിട്ടു പിന്തിരിഞ്ഞു പലായനം ചെയ്യുകയുംചെ
യ്തു. വളരെവളരെ സമയംകൊണ്ടു ദ്വന്ദ്വയുദ്ധത്തിന്റെ പരിണാമം അ
വരെ പാടി. ഇതിനിടയിൽ തോറ്റോടിപ്പോയ ചോളസൈന്യങ്ങ
ളെല്ലാം വന്നു ചോളനോടുചേർന്നു. അനന്തരം ചോളനും സൈന്യ
ങ്ങളുംകൂടി പാണ്ഡ്യനെ പായിച്ചു. പാണ്ഡ്യൻ പഴയപോലെ മുന്നോട്ടു
കേറിത്തടുത്തും പിന്തിരിഞ്ഞോടിയും വീണ്ടും കുറേദൂരത്തോളവും പൊറുകൊണ്ടു
പോയി.

ഇങ്ങനെ കാലൽപോയിപ്പോയി വഴിമദ്ധ്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതും
പത്മകഹ്ലാരകൈരവാദികളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും കാണിക്ക
ൾക്ക ആനന്ദമുണ്ടാക്കുന്നതും ശോഭയേറിയതും തെളിഞ്ഞതുമായ ഒരു
അഴമേറിയ വാപിയിൽ പാണ്ഡ്യനും പുറകെ ചോളനും, അനന്തരം അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ സൈന്യങ്ങളും ചാടുകയും മായാമയനും ലീലാപ്രിയനുമായ ഭ
ക്തജനപരായണനായ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ കാരുണ്യാതിരേകത്താൽ
പാണ്ഡ്യനും കുതിരയും മറുകരയിൽ എത്തുകയും ചോളനും അവന്റെ ഒട്ടു
ധികം സൈന്യങ്ങളും വെള്ളംകുടിച്ചു ചാവുകയുംചെയ്തു. ശേഷിച്ചചോ

ളസൈന്യങ്ങളും തങ്ങളുടെ രാജാവും കൂട്ടസൈന്യങ്ങളും കണ്ടുവാചിയിൽ വീണു ചെളുകെട്ടിരിക്കുന്നതുകണ്ട് ഭയവിഭ്രാന്തരായി തിരിഞ്ഞോടി ത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങൾ വേഗം അവരെയെല്ലാം തടുത്തു പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു ബന്ധനസ്ഥരാക്കി. ചോളരാജാവിന്റേതായി ട്ടുള്ള ആനകളും കുതിരകളും രഥങ്ങളും മറ്റുപല യുദ്ധസാമഗ്രികളും പാണ്ഡ്യനു കിട്ടി. ജയചിഹ്നങ്ങളായി കിട്ടിയ രത്നാദികളിൽ നല്ലതെല്ലാം പാണ്ഡ്യൻ തന്റെ കുലദൈവവും രക്ഷിതാവുമായ സുന്ദരേശന്റെ തിരുമുമ്പിൽ കൊണ്ടുചെന്നു സമർപ്പിച്ചിട്ട്, "അല്ലയോ ഭഗവൻ! കൈലാസവാസിയും ഹാലാസ്യനാഥനും ആയ സോമസുന്ദര! നിന്തിരുവടി ഞങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവും ഭക്തന്മാരുടെ ശത്രുക്കളെ ശിക്ഷിക്കുന്നവനും ആകുന്നു. അല്ലയോ ആശ്രിതവത്സല! എന്നെ ഞങ്ങളെ രക്ഷിച്ചാലും. ഞങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളെ ശിക്ഷിച്ചാലും" എന്നിങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ഭോജനോത്സവാദികളോടുകൂടിയ സുന്ദരേശനെ പൂജോപചാരാദികളെക്കൊണ്ടു പ്രസാദിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടു സ്വമന്ദിരത്തിൽ പോയി സുഖമായി വസിച്ചു.

അന്നുമുതൽ ഭക്തവത്സലനും പരമകാരുണികനും ആയ സുന്ദരേശന് ആ രാജാവിൽ പ്രത്യേകം ഒരു അനുഗ്രഹംകൂടി ഉണ്ടായി. സുന്ദരേശ പാദസേവാപരായണനായ്പ്പോയ ശിവഭക്തനായ അവൻ മൂന്നുലോകത്തിലും ആരുമില്ലാത്ത ഐശ്വര്യത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗ്യങ്ങളെയും സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ട് ആ മഹാരാജാവിന്റെ കീർത്തി പ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇന്നും ഭൂലോകവാസികൾ ആ രാജാവിനെ കൊണ്ടാടുകയും തന്നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശത്രുക്കളായ ആരും ഉണ്ടാകാതിരിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ വിധ ഐശ്വര്യങ്ങളും അനായാസേന സമ്പാദിച്ചുകിട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷിമാരേ! ദേവന്മാർക്കുപോലും ആ ഭൂലോകത്തിൽ എന്തിനെ സാധിക്കാവൂ. അവരൊക്കെ അതിനു നിത്യം സാധിക്കും. വിശേഷിച്ചും ശിവഭക്തന്മാർക്ക് വിപരീതമായി യാതൊന്നും ഉണ്ടാകാനും പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അവർ വിചാരിച്ചാൽ സാധിക്കാത്തതായും ലോകത്തിൽ യാതൊന്നുംതന്നെ കാണുകയും ഇല്ല. അദ്ദേഹത്തിൽ ശോഭിതമായ കീർത്തിക്കോ; അത് മഹാഭാഗ്യവാന്മാർക്കല്ലാതെ സാധിക്കുകയില്ല. ദേവന്മാർക്കുപോലും ആ ദേഹത്തിന്റെ കീർത്തനമാകാൻ സാധിച്ചു അനുഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്തായാലും ഒരു മനുഷ്യന് അവന്റെ പൂർവപുണ്യത്തിന്റെ ശേഷംകൊണ്ട് ഹാലാസ്യനാഥനായ പരമേശ്വരനിൽ ഭക്തി ഉണ്ടാകുന്നുവെങ്കിൽ, അവന്റെ സമസ്തവും സംപ്രാപ്യമായി. ഭോഗമോക്ഷപ്രദനായ ഹാലാസ്യനാഥനെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠനായി യാതൊരു സത്വത്തിലും ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു മനുഷ്യനായി

ജനിച്ചാൽ അവൻ പ്രധാനമായും സമ്പാദിക്കാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതു പരമേശ്വരഭക്തി ഒന്നുതന്നെയാകുന്നു. അല്ലയോ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഇപ്രകാരമാണ് കർപ്പൂരസുന്ദരനും കാളക്കൂടാരിയും ആയ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠമായ മുപ്പത്തിഏഴാമത്തെ ലീല. ഈ പരിപാവനമായ ലീലയെ ഭക്തിയോടുകൂടെ കേൾക്കുന്നവർ ഇഹത്തിൽ ആയുരാരോഗ്യസമ്പൽസമൃദ്ധിയും പരത്തിൽ പരമാനന്ദത്തെയും അനായാസേന സിദ്ധിക്കുന്നവരാകുന്നു. വിശേഷിച്ചും രാജാക്കന്മാർ ഇതിനെ പാരായണം ചെയ്താൽ അവർ യുദ്ധത്തിൽ ശ്രേഷ്ഠമായ ജയത്തെ ദാനംചെയ്യുകയും ചെയ്യും.

സസൈന്യചോളനിപാതനംചെയ്ത

മുപ്പത്തിഏഴാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൩൮-ാം അദ്ധ്യായം.

അക്ഷയതണ്ഡുലപാത്രദാനംചെയ്ത

മുപ്പത്തി എട്ടാം ലീല.



വീണ്ടും അഗസ്ത്യമഹർഷി വസിഷ്ഠാദികളെ നോക്കി, അല്ലയോ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെ ഭഗവാനായ സുന്ദരേശ്വരൻ തന്റെ ഭക്തശിരോമണിയായ ഒരു ശൂദ്രന്, അക്ഷയതണ്ഡുലപാത്രം നല്കിയ ലീലയെ കേൾപ്പിക്കാം. നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ. ഈ ലീലാശ്രവണം മനോഖേദങ്ങൾക്കു നാശകമാകുന്നു. എന്നിങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തതു കേട്ടപ്പോൾ സന്തോഷപരിപ്ലുതന്മാരായിത്തീർന്ന വസിഷ്ഠാദികൾ, എന്നാൽ ആ ലീലകൂടി ഞങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കണമെന്നപേക്ഷിക്കുകയും ശിവാഗമവേദിയായ കുംഭസംഭവൻ താഴെ പറയുംപ്രകാരം ലീലാകഥനം ആരംഭിക്കുകയുംചെയ്തു:—

"പണ്ട് മധുരാപുരിയിൽ സൽഗുണസമ്പന്നനും ശൈവാഗ്രേസരൻ എന്ന നാമധേയത്തോടുകൂടിയവനും ആയ ഒരു ശൂദ്രൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൻ

ശിവഭക്തന്മാരിൽ അഗ്രേസരനായിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, ഭക്തന്മാരെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിലും അവർക്ക് ദാനധർമ്മങ്ങളെ ചെയ്യുന്നതിലും അധികം തല്പരനും ആയിരുന്നു. അവൻ കൃഷിമുതലായ ഉത്തമപ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ട് ധർമ്മമാർഗ്ഗം കൂടാതെ അന്യായമായി ധനം സമ്പാദിക്കാതെയും അതുകൊണ്ട് മുടക്കമില്ലാതെ ഭക്തന്മാർക്ക് അന്നവസ്ത്രാദികൾ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. അവന്റെ ഭാര്യയും ധർമ്മശീലയും പാതിവ്രത്യപരായണയും ആയ സ്ത്രീരത്നം, വസിഷ്ഠപത്നി അരുന്ധതി എന്നതുപോലെ എല്ലാംകൊണ്ടും അവനു അനുകൂലയായിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, പതിവാക്യപ്രകാരം തന്നെ അവനെപ്പോലെ ആ ഭക്തന്മാർക്ക് അന്നവസ്ത്രാദികളെ ദാനം ചെയ്യുന്നതിൽ സന്തോഷത്തോടുകൂടിയ സ്ത്രീകൾ ലോകത്തിൽ അപ്പോൾ യാതൊരു സമയത്തും ഇല്ലായിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ ഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ട് യോജിച്ച ആ സൽഗുണനായകനായും, ശിവഭക്തനായവനും, ശിവപൂജാപരായണനും, ധർമ്മമാർഗ്ഗസഞ്ചാരികളും കൃഷിവൃത്തിക്കാരും ആയ ആ ദമ്പതികൾ അനുദിവസവും പ്രഭാതത്തിൽതന്നെ എഴുന്നേറ്റ് സ്നാനകർമ്മവും നിത്യാനുഷ്ഠാനങ്ങളും മറ്റും നടത്തി ഭസ്മം പൂശി രുദ്രാക്ഷമാല്യവും ധരിച്ച് ദേവാലയത്തിൽ പോയി പരമശിവനെ വന്ദിച്ചും പൂജിച്ചും അതിഥികളായി വരുന്ന ശിവഭക്തന്മാരോടുകൂടെ ഭക്ഷണവും കഴിച്ച്, ധർമ്മത്തോടുകൂടെ ഗൃഹഭരണം, കൃഷിമുതലായ സൽകർമ്മങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ട് സന്തുഷ്ടരായി അനുകൂലമായി ജീവിതകാലത്തെ നയിച്ചുവന്നു.

ഈ അവസരത്തിൽ ഒരിക്കൽ ദേവാലയനാഥനായ സ്വാമി ഭക്തന്മാരായ ആ ദമ്പതിമാരുടെ ഭക്തിവിശ്വാസാദികളെ പരീക്ഷിച്ചുകൊള്ളുവാനായി നാട്ടിൽ ക്ഷാമം വരുത്തി ഭക്തന്റെ കൃഷിസ്ഥലങ്ങളിലെ കൃഷികളെ അവന്റെ കണ്മുമ്പിൽവെച്ച് ഉണക്കിക്കളഞ്ഞു. തൽഫലമായി ഭക്തന്ന് ആ കൊല്ലത്തിൽ യാതൊരു ധാന്യങ്ങളും ലഭിച്ചില്ല. അവൻ എന്നിട്ടും തൻ നടത്തിവന്ന നിത്യദാനങ്ങൾക്ക് യാതൊരു മുടക്കവും വരാതെ അടുത്ത കൊല്ലത്തിൽ കടം വീട്ടിക്കൊള്ളാമെന്നുള്ള കരാറിന്മേൽ തന്റെ സമീപസ്ഥന്മാരായ കൃഷിക്കാരോട് ശിവഭക്തന്മാർക്ക് നിത്യനിദാനം അന്നം നല്കുന്നതിനും മറ്റും വേണ്ട ധാന്യങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളും പണവും കടം വാങ്ങി നടത്തി. അടുത്തകൊല്ലവും ഭക്തന്റെ കൃഷികൾക്കൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. കഴിഞ്ഞകൊല്ലത്തിൽ വാങ്ങിയ കടം വീട്ടാനും മേൽ ശിവഭക്തന്മാർക്ക് അന്നം കൊടുക്കുന്നതിനും എന്താണൊരു വഴിയെന്നറിയാതെ വിഷമിക്കുന്നതിനോടുകൂടി യാതൊരു മുട്ടുകൂടാതെ മാത്രം വ്യസനിച്ചു. വീണ്ടും കടം ചോദിച്ചാൽ പഴയ കടം വീട്ടാത്തതുകൊണ്ട് ആരും കൊടുത്തതുമില്ല. സാധുക്കളായ ആ ദമ്പതിമാർ എന്തുചെയ്യും. അവർ തങ്ങൾ

ഉപവാസമായി പോകുന്നതിൽ അല്ലായിരുന്നു വ്യസനം. ശിവഭക്തന്മാൎക്ക അവർ ഇതേവരെയും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടും മുടങ്ങാതെ നടത്തി വന്നതായ അന്നദാനം മുട്ടിപ്പോകുമല്ലോ എന്നുള്ളതിൽ ആയിരുന്നു നിവൃത്തിയില്ലാത്ത സങ്കടം ഉണ്ടായത്. പണ്ടത്തെ പണവും നെല്ലിനങ്ങളും കൂടാതെ വ്യസനിച്ചാൽ വല്ല പ്രയോജനവും ഉണ്ടാകുമോ? ഒടുവിൽ അവർ ഗൌരീനാഥൻ തന്നെ സകലത്തിനും ആശ്രയമെന്നു സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു ദിവസം രാവിലെ എഴുന്നേറ്റു ഗോദാവരീതീൎത്ഥത്തിൽ പോയി സ്നാനംചെയ്തു ശിവനാമങ്ങളോടു കൂടെ ഗൌരീനാഥക്ഷേത്രത്തിലേക്കു ചെന്നു, മൂന്നു പ്രദക്ഷിണവും അഷ്ടാംഗനമസ്കാരവും ചെയ്തുവെച്ച് ഒന്നിച്ചിരുന്നു പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രം ജപിച്ചു സോമസുന്ദരേശ്വരനെ സേവിച്ചു.

ഇതേവരെയും ഭിന്നാശ്രയത്തിൽ ഉപവാസകർശിതരായിരുന്ന ആ ദമ്പതികൾ എപ്പോൾ മുതൽ പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രജപം തുടങ്ങിയോ അപ്പോൾ മുതൽ ഭോജനാകാംക്ഷയും അന്നപാനാദ്യപേക്ഷയും ശരീരക്ഷീണാദികളോടു കൂടിയവരും അല്ലാതായിതീൎന്നു. അനന്തരം അവർ സന്തുഷ്ടരായി ശ്രീമഹാദേവപ്രതിമയെ, സാക്ഷാൽ കാരുണ്യസമുദ്രത്തെ, കൈത്തിരിഞ്ഞാണം ഒരു സ്തോത്രത്തോടു ഇപ്രകാരം പ്രാൎത്ഥിച്ചു:—

“അല്ലയോ കൈലാസനാഥ! കനകാചലകാൎമ്മുകനാം ഭഗവാ! രതിപൂജിതനും കമലാസനസംസേവ്യനും ആയ അങ്ങയുടെ പാദകമലം ഭക്തിയോടുകൂടെ ഞങ്ങൾ ഇന്നലെവരെയും അങ്ങയുടെ ഭക്തന്മാൎക്കു ഭോജനം നല്കിവന്നു. ഇതിനകം ഞങ്ങൾ ഒരു നേരംപോലും ശിവഭക്തന്മാൎക്കു അന്നം നല്കുന്നതിനു മുടക്കം വരുത്തീട്ടില്ലെന്നുള്ള പരമാൎത്ഥവും സൎവ്വാന്തൎയ്യാമിയായ നിന്തിരുവടിക്കു അറിയാമല്ലോ. നിത്യം ഞങ്ങൾ നടത്തിവന്ന അന്നദാനം അടുത്ത ദിവസംമുതൽ മുട്ടാതെ ചെയ്യുന്നതിനു ഞങ്ങളുടെ ശക്തിക്കു ഇനിമേൽ യാതൊന്നും ഇല്ല. എനിക്കു ക്ഷീണിച്ചു വന്നിട്ടുള്ളതിൽ അവൾക്കായി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ക്ഷീണിച്ചുകൊണ്ടു എനിക്കു യാതൊന്നും കിട്ടിയില്ലെങ്കിലും കട്ടപ്പുവിൽ കെട്ടുകൊള്ളാമെന്നു പറഞ്ഞു് അവൾക്കായിട്ടു കഴിച്ചാണ് ഈ പൂജാവസ്ഥയും ശിവഭക്തന്മാരെയും ഞങ്ങളെയും ഒട്ടും മുടക്കാതെ കഴിച്ചുപോന്നു. ഈ പൂവിലും കൃഷിപിഴച്ചു, കഴിഞ്ഞ കൊല്ലം വരെയുള്ള കെട്ടുകഴിഞ്ഞു കൊണ്ടു കഷ്ടപ്പെടുന്നതിൽ ഒരു സങ്കടവുമില്ല. അല്ലയോ ഭഗവാനെ ഭക്തവത്സല! ഇനി ഞങ്ങൾ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതു്? ഞങ്ങൾ എത്രദിവസം വേണമെങ്കിലും ഭഗവൽസ്മരണയോടുകൂടെ പട്ടിണികിടന്നു കൊള്ളാം. അതിഥികളെ ഭക്ഷണത്തിനായി അങ്ങയുടെ ഭക്തന്മാരായ അന്നാപാത്രങ്ങളോടെ ഞങ്ങൾ എങ്ങനെ പറയേണ്ടു? അയ്യോ! ഭഗവാനെ! ഭക്തവത്സല! എന്റെ വസതിയിൽ ഭക്ഷണാൎത്ഥം വരുന്ന ശിവഭക്തന്മാരോടു ഭക്ഷണമില്ലെന്നുപറയുന്നതിനു എനിക്കു ഒരിക്കലും സമ്മതി

വത്സന്മാരേ! നിന്തിരുവടി ദയചെയ്തു എനിക്കു കടം തരുന്നതിനു മനസ്സുള്ളവരിൽ ഒരു മനുഷ്യനെ എന്റെ കണ്ണിൽ കാണിച്ചുതരേണമേ! നിന്തിരുവടി അവിടത്തെ ഭക്തന്മാരുടെ ആപൽബന്ധുവാണെന്നുള്ള വേദവചനം എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളവും അസത്യമായിത്തീരാതെ നിന്തിരുവടിക്കു കരുണാനിധേ! ഞാൻ അനന്യശരണനായിച്ചെയ്യുന്ന എന്റെ പ്രാർത്ഥനയെ അവിടുന്ന് ദയാപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കണമേ! സാധുജനപാലനം ദുഷ്ടശിക്ഷണം സംരക്ഷണവ്രതപ്രതിഷ്ഠിതനും ആയ നിന്തിരുവടി വിചാരിച്ചാൽ സാധിക്കാത്തതായി യാതൊന്നും ഇല്ല. അല്ലയോ സുന്ദരേശ്വര! അങ്ങയുടെ മാഹാത്മ്യം ഭക്തന്മാർക്ക് നിത്യാനന്ദം നൽകുന്നതാണ്. അല്ലയോ കരുണാകര! അങ്ങു ദയചെയ്തു അതു മുടങ്ങാതെ ഇരിക്കുന്നതിനുവേണ്ട വഴിയുണ്ടാക്കിത്തരണേ! അതുമുടക്കിയിട്ടു ഒരു നിമിഷംപോലും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിന് ഞങ്ങൾ ശക്തരല്ല. എല്ലാമറിയുന്ന നിന്തിരുവടിയോടു ഇതിൽക്കൂടുതലായി യാതൊന്നും അർത്ഥിക്കേണമെന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നില്ല. അവിടുന്ന് ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്യുന്നതിനെ ഈ ദാസന്മാർ അനുസരിച്ചുകൊള്ളാം.”

ദുഃഖസാഗരനിമഗ്നരായ ഭക്തദമ്പതികളുടെ അഭ്യർത്ഥനയും മേൽപ്രകാരം ആത്മാർത്ഥമായ ഭക്തിയോടും വിശ്വാസത്തോടുംകൂടെ പ്രാർത്ഥിച്ചപ്പോൾ, അല്ലയോ ശുദ്ധഹൃദയരായ ദമ്പതികളെ! ഭക്തിയോടുകൂടെ എന്റെ ഭക്തന്മാർക്കു അന്നദാനം നൽകിയ നിങ്ങളിൽ എനിക്കു അപാരമായ പ്രീതിയുണ്ട്. എന്റെ ഭക്തന്മാർക്കു അന്നദാനം നൽകുന്നതിൽ കൂടുതലായി എന്റെ ഭക്തന്മാർ എന്റെ കാരുണ്യത്തിനുവേണ്ടി യാതൊന്നും ചെയ്യേണ്ടതില്ല. നിങ്ങൾ നിത്യാന്നദാനം മുടക്കംകൂടാതെ നടത്തിവന്ന അന്നദാനം നിങ്ങൾക്കു നേരിട്ട കൃഷിപ്പിഴമൂലം ഇന്നുമുതൽ മുടങ്ങിപ്പോകുമല്ലോ എന്നു നിങ്ങൾ സ്വല്പംപോലും വ്യസനിക്കേണ്ട. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, എന്റെ പ്രസാദംകൊണ്ട്, ഒരിക്കലും ഒഴിയാത്ത പൂർണ്ണതണ്ഡുലത്തോടുകൂടിയ ഒരു തണ്ഡുലപാത്രം നിങ്ങളുടെ ഭവനത്തിൽ ഇപ്പോൾ ഇരിപ്പുണ്ട്. ആ അക്ഷയതണ്ഡുലപൂർണ്ണമായപാത്രത്തിൽനിന്നുംവേണ്ടതെടുത്തു പാകിച്ചും മറ്റുള്ള സാമാനങ്ങൾ വേണ്ട അരിയെടുത്തു വിറ്റു വാങ്ങിയും പണ്ടത്തെപോലെ ഭക്തന്മാർക്ക് നിത്യാന്നദാനം ചെയ്തുകൊള്ളുക. അന്നദാനത്തെക്കാൾ വലിയ ദാനം മറ്റൊന്നും ഇല്ലെന്നുള്ളത് സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഇങ്ങനെ നിങ്ങൾ ഞാൻ നൽകിയ അക്ഷയതണ്ഡുലപാത്രത്തിൽ നിന്നും വേണ്ടുന്ന അരിയെടുത്തുവിറ്റും പാകം ചെയ്തും ഭക്തന്മാർക്ക് ഭക്ഷണം നൽകിയും വസ്ത്രങ്ങളാദി മറ്റാവശ്യമുള്ളവകൾ എല്ലാം നൽകിയും നൂറുവർഷത്തോളവും ആരോഗ്യവാന്മാരായി ഭൂമിയിൽ വസിച്ചുകൊള്ളുവിൻ. അവസാനത്തിൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ എന്റെ പാദത്തിൽ ചേർത്തുകൊള്ളാം. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ പോയി ഭക്തന്മാരായി അന്നദാനത്തേക്കാൾ പരമമായ ദാനം യാതൊന്നും തന്നെയില്ലെന്നുള്ള ദൃഢവിശ്വാസത്തോടു

കൂടെ അഭേദമോടും ആനന്ദത്തോടും അനുഭവിച്ചു പഴയപോലെ എന്നെയും സ്നേഹിച്ചു വസിച്ചുകൊള്ളുവിൻ" എന്നിങ്ങനെ ആകാശത്തിൽനിന്നും അശരീരിവാക്കുകേട്ടു.

ആ അവസരത്തിൽ ആ ശൂദ്രദമ്പതികൾക്കുണ്ടായ ആനന്ദാതിശയത്തെ എത്രമാത്രം വിചാരിച്ചിരുന്നു എന്നു ഭാഷയാലൊന്നും പറഞ്ഞറിയിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അവർ ഇരുവരും ആനന്ദാശ്രുകണങ്ങളോടുകൂടെ പരമേശ്വരനെ വീണ്ടും വീണ്ടും നമസ്കരിക്കുകയും ഭക്തിമയങ്ങളായ സ്തോത്രങ്ങളെ ഉച്ചത്തിൽ ജപിക്കുകയും ക്ഷേത്രപ്രദക്ഷിണം വയ്ക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തു അവർക്കുണ്ടായ ആനന്ദത്തെയും ഭക്തിയെയും പ്രസ്പഷ്ടീകരിച്ചുകൊണ്ട് അവരുടെ വസതിയിലേക്കുപോയി.

പിറ്റേന്നു അവർ അവരുടെ ഗൃഹത്തിലെ മഠത്തിൽ ചെന്നുനോക്കിയപ്പോൾ ഒന്നാമതായി അവരുടെ ദൃഷ്ടിപഥത്തിൽ എത്തിയതു ലക്ഷ്മീകടാക്ഷപൂർണ്ണവും അത്ഭുതതരവും ആയ "കൂടം" ആയിരുന്നു. മഠമദ്ധ്യത്തിൽ കാണപ്പെട്ട ആ അക്ഷയതണ്ഡുലപാത്രം സുന്ദരേശ്വരാനുഗ്രഹപ്രകാരം പ്രത്യക്ഷമായതാണെന്നു അവർ നിശ്ചയിച്ചു. അനന്തരം വിസ്മയാവിഷ്ടചിത്തരായ അവർ ആ തണ്ഡുലപൂർണ്ണപാത്രത്തെ എടുത്തു ഒരു ശുദ്ധസ്ഥലത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചു, ഗന്ധാദ്യുപചാരങ്ങളെക്കൊണ്ടു പൂജിക്കുകയും, ഭക്തിയോടുകൂടെ തണ്ഡുലകൂടത്തിനു പ്രദക്ഷിണം വയ്ക്കുകയും അതിന്റെ മുമ്പിൽ വീണു പലതവണ നമസ്കരിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തു. തണ്ഡുലകൂടമാകട്ടെ വളരെ വളരെ ധവളമയമായ അക്ഷതം ഇടവിടാതെ ചൊരിയുവാനും തുടങ്ങി. ശൂദ്രദമ്പതികൾ ആ അരിവാരിച്ചിട്ട് മറ്റുവേണ്ട സാധനങ്ങളെല്ലാം വരുത്തിച്ചു് മേലിലും പോലെ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളെ പാകംചെയ്തു വന്ന ശിവഭക്തന്മാർക്കെല്ലാം ശിവാജ്ഞപ്രകാരം യാതൊരു മുട്ടുംകൂടാതെ കൊടുത്തുതുടങ്ങി. കാലക്രമേണ ഈ അത്ഭുതവർത്തമാനം നാട്ടിലെല്ലാംപരക്കുകയും കേട്ടവരെല്ലാം കൂട്ടംകൂട്ടമായി വന്നുകാണുകയും ഭക്തവത്സലനായ സോമസുന്ദരേശ്വരന്റെ കാരുണ്യാതിരേകത്തെപ്പറ്റി ഇടവിടാതെ സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്തു.

ആ ശൂദ്രദമ്പതികൾ മേൽപ്രകാരം അക്ഷയതണ്ഡുലപാത്രത്തിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന തണ്ഡുലം കൊണ്ടു മഹേശ്വരനും ഭക്തന്മാർക്കും മറ്റും ശിവഭക്തന്മാർക്കു എതിർപ്പില്ലാതെ ചെയ്തു. [illegible] ഐശ്വര്യങ്ങളനുഭവിച്ചുകൊണ്ട് ബന്ധുമിത്രപുത്രപൌത്രാദികളോടുകൂടെ വളരെ വർഷം ഭൂമിയിൽ വസിക്കുകയും അനന്തരം ശിവപദത്തിൽ ചെന്നു് പരമസായൂജ്യത്തെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

അന്നദാനത്തിനു തുല്യമായ ദാനവും ശിവഭക്തിക്കു തുല്യമായ ഭക്തിയും, ഇല്ലെന്നുള്ളതിനും ഈ കഥയിൽ [illegible] വരും ആയിരുന്നാലും ശിവഭക്തന്മാരുടെ എല്ലാ ആപത്തുകളെയും നശിപ്പിച്ചു് അവർക്കുവേണ്ടി എന്തുതന്നെ ചെയ്യുന്നതിനും ഭഗവാൻ

ലനം കരുണാവരുണാലയനും ലീലാവിനോദിയും മായാമയനും ആയ ഹാലാസ്യനാഥൻ ഭക്തോദ്ധാരണത്തിനും ഈ ലീല ഒരു അത്ഭുതമായ ഉപായമാകുന്നു. അല്ലയോ മഹർഷീശ്വരന്മാരേ! ഹാലാസ്യേശ്വരന്റെ ഇപ്രകാരമെല്ലാമുള്ള ലീലാവിലാസങ്ങൾക്ക് ഒരളവും കണക്കും ഇല്ല. സദ്ഭക്തനായ ശൂദ്രന്റെ തണ്ഡുലപൂർണ്ണമായ കലമെന്നല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാര്യത്തിനുവേണ്ടി നമ്മൾ എല്ലാകാലവും അദ്ദേഹത്തെ ഭജിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഹാലാസ്യമധ്യനിലയനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തിരുനാമങ്ങളെ ഒരു തവണ ജപിക്കുന്നിടത്തോളവും ഉള്ള ഫലം കല്പകോടികാലം അന്യങ്ങളായ അനവധി നാമങ്ങളെ ജപിച്ചാലും സീമാതീതമായ വിധത്തിൽ വിധിയഥാനായമങ്ങൾ ചെയ്താലും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിമുനിപുംഗവന്മാരേ! ഹാലാസ്യാധീശ്വരനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അത്ഭുതചാരിത്രമായ മുപ്പത്തിയെട്ടാമത്തെ ലീല ഇപ്രകാരം ആണ്. ഈ ലീലയെ ഭക്തിപൂർവം കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് എല്ലാവിധസമ്പത്തുകളും ഇഹത്തിൽ ലഭിച്ചു ചിരകാലം വസിക്കുന്നതുമല്ലാതെ അവസാനത്തിൽ അവർക്ക് അനന്തവും അനശ്വരവും ആയ മോക്ഷപദവി സംപ്രാപ്യമാകുന്നതും ആകുന്നു.

അക്ഷയതണ്ഡുല പാത്രദാനം ചെയ്ത
മുപ്പത്തിഎട്ടാം ലീല സമാപ്തം.



ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

* കദംബമാഹാത്മ്യം.

൩൯-ാം അദ്ധ്യായം.

വൃദ്ധവൈശ്യരൂപം ധരിച്ച

മുപ്പത്തിഒമ്പതാം ലീല.



വീണ്ടും അഗസ്ത്യൻ വസിഷ്ഠാദിമുനിപുംഗവന്മാരോടു താഴെവരുമാറ് ശിവലീലാകഥനം ആരംഭിച്ചു:-

“അല്ലയോ താപസവര്യന്മാരേ! ഹാലാസ്യപതിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ, നീതിവർജ്ജിതന്മാരായ ജ്ഞാതികളെ വ്യവഹാരംകൊണ്ട് ജയിച്ച്, ധനക്ഷേത്രവിത്താദികളെ വൈശ്യാത്മജനു നൽകിയതായ അദ്ദേഹത്തി

ന്റെ മുപ്പത്തിരണ്ടാം ഖിലയെപ്പോലെ അത്ഭുതമായ ഖില മറെറാന്നുംതന്നെയില്ല. പാപനാശകാരിയോഗ്യമായതിന് സൂര്യതേജസ്സുപോലെ അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠമായ ആ ഖിലയെ ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം. ശ്രദ്ധാസമേതരോട്ടുകൂടെ നിങ്ങളും അതിനെ ശ്രവിച്ചുകൊള്ളുവിൻ.

പണ്ട് മധുരാപുരിയിൽ, ധനപതിയെന്ന പേരോട്ടുകൂടിയ ഒരു വൈശ്യൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു വലിയകച്ചവടക്കാരനും, ശിവഭക്താഗ്രഗണ്യനും, ധർമ്മമാർഗ്ഗാവലംബിയും ആയിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു, സൌന്ദര്യശീലാദിഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ട് അത്യന്തം അനുകൂലയായി സുശീലയെന്നപേരോട്ടുകൂടിയ ഒരു പത്നിയും, അനവധി ബന്ധുക്കളും അവസാനമില്ലാത്ത സമ്പത്തുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു; എങ്കിലും, ഏതോ ജന്മാന്തരകൃതമായ പാപംകൊണ്ട് പുത്രഭാഗ്യം ഉണ്ടായില്ല.

സത്യവാനും വാണിജ്യവിഷയപ്രവീണനും ഭക്താഗ്രേസരനുമായ ആ വൈശ്യൻ ധനസമ്പാദനത്തിൽ അത്യധികമായ തീക്ഷ്ണതയോട്ടുകൂടെ പിന്നെയും പിന്നെയും പരിശ്രമിക്കുകയും പുത്രലാഭത്തിനായി പല വ്രതങ്ങളും അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം അദ്ദേഹം തന്റെ മരണാനന്തരം സമ്പത്തുകളെല്ലാം വഴിപോലെ പരിപാലിക്കുന്നതിനും അന്ത്യകാലത്തിൽ തനിക്കാവശ്യമായ ശുശ്രൂഷകളെയും കർമ്മങ്ങളെയും ചെയ്യുന്നതിനും ആയി ഒരുകുട്ടിയെപുത്രനായിട്ടെടുക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് തന്റെ ഭഗിനീപുത്രനും സൽഗുണോപേതനും ആയ ഒരു ബാലനെ ദത്തെടുത്തു് പുത്രനിർവിശേഷമായവാത്സല്യത്തോട്ടുകൂടെ വളർത്തിവന്നു.

അങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന കാലത്തു് ഒരിക്കൽ ആ ദത്തുപുത്രന്റെ മാതാവും വൈശ്യപ്രഭുവിന്റെ ഭഗിനിയുമായ വൈശ്യസ്ത്രീ ഏതോകാരണവശാൽ കുപിതയായി വൈശ്യപ്രഭുവിനെ, പുത്രഹീനനായ നിന്നെപ്പോലെ നിർഭാഗ്യവാനായി ലോകത്തിൽ ആരാണുള്ളതു്? നീ എന്റെ പുത്രനെക്കൊണ്ടല്ലേ ഇപ്പോൾ പുത്രവാനായി തെളിയുന്നതു്. കഠിനപാപിയായ നിന്റെ മുഖംകണ്ടാൽപോലും ഗുണമുണ്ടാകുന്നതല്ല. മഹാപാപിയായ നിനക്ക പുത്രനെ ദാനംചെയ്തതുകൊണ്ട് ഞാനും മഹാപാപിയായിപ്പോയി എന്നിങ്ങനെ ഭർത്സിച്ചു.

കുപിതയായ തന്റെ ഭഗിനിയുടെ കർണ്ണശല്യങ്ങളായ ഭർത്സനങ്ങളെ കേട്ട്, അത്യന്തം ദുഃഖിതനായ ആ വൈശ്യപ്രഭു, ജന്മാന്തരത്തിലെങ്കിലും തനിക്ക പുത്രഭാഗ്യം സിദ്ധിക്കണമെന്നുള്ള തല്പരതയോട്ടുകൂടി പത്നിയുമൊന്നിച്ചു് കാനനത്തിൽപോയി തപോവൃത്തിയെ അവലംബിച്ചു് ജീവിതശേഷത്തെ നയിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരത്തോട്ടുകൂടെ ഭഗിനീതനയനും ദത്തുപുത്രനുമായ കുട്ടിക്ക് തന്റെ സർവ്വസ്വവും നൽകിയുംവെച്ചു് വൃദ്ധനായ തന്റെ ഭാര്യയോട്ടുകൂടി തപസ്സിനായിപ്പോയി.

ഈ വിവരം ആ വൈശ്യപുത്രന്റെ അതിവക്രമതികളായ ജ്ഞാതികൾ അറിഞ്ഞു് തൽക്ഷണം തന്നെ അവിടെ എത്തി മാതുലനായ ആ ഉത്തമ പുരുഷനേയും ശൈവിയേയും അടിച്ചുവെളിയിലാക്കി സർവസ്വവും അവർക്കൈവശമാക്കി എന്നുമാത്രമല്ല, അവർക്കു ഭക്ഷണത്തിനു വേണ്ടുക പോലും കൊടുത്തതുമില്ല. അവർ തങ്ങൾക്കു ലഭിക്കേണ്ടതു ആശിച്ചിരുന്ന മക്കാമഹോത്സവകാലങ്ങളിൽ യാതൊന്നും ലഭിക്കാതെയും, കേറി കിടക്കാൻ വീടോ കഴിക്കാൻ കഞ്ഞിയോ യാതൊന്നും ലഭിക്കാതെയും ആയപ്പോൾ ആ മാതാവിനും കുട്ടിക്കും ഉണ്ടായ മനസ്താപവും വ്യസനവും എത്രത്തോളമായിരിക്കുമെന്നു ഊഹിച്ചാൽപോലും സഹിക്കവയ്യാത്ത ഭയങ്കരമായിരുന്നു എന്നുള്ളതു പ്രത്യേകം പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ. അത്ര നേരം സഹായിക്കാനോ രക്ഷിക്കാനോ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ നിരാശ്രയരായിത്തീർന്ന അവർ, ഇനി നമുക്ക ദൈവംതന്നെ ആശ്രയമെന്നു വിചാരിച്ചു പരമശിവഭക്തിയോടുകൂടെ സുന്ദരേശാലയത്തിലേക്കായി യാത്രതിരിച്ചു.

അവർ ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിൽ എത്തി. അനന്തരം മാതാവു് ഹേമപത്മിനീതീർത്ഥത്തിൽ ഇറങ്ങി താനും സ്നാനം ചെയ്തു് കുട്ടിയെ കളിപ്പിച്ചു്, ഭസ്മം പൂശി ശുഭ്രവസ്ത്രവും ധരിപ്പിച്ചു് സുന്ദരേശന്റെ തിരുമുമ്പിൽ കൊണ്ടുപോയി നിർത്തി കുട്ടിയോടു് സാഷ്ടാംഗപ്രണാമംചെയ്തു പഞ്ചാക്ഷരം ജപിക്കുന്നതിനു ഉപദേശിച്ചു. കുട്ടി അപ്രകാരം ചെയ്തു. അനന്തരം അവളും സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തു കൊണ്ടു്, കല്ലയോ ദേവ ദേവ! കൃപാനിധേ! ധർമ്മാർത്ഥപ്രദായക! ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കണമേ! ഞങ്ങൾ അനാഥരായി തീർന്നിരിക്കയാണേ എന്നിങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഉടൻതന്നെ അവൾ മയങ്ങി ഉറങ്ങി. ഭഗവാൻ ആവിർഭവിച്ചു, ഉറക്കത്തിൽ "കല്യാണി സുന്ദരി! നീ വ്യസനിക്കാതെ! നിന്റെ സന്താപത്തിനു ഞാൻ നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കിത്തരാം. നീ ഇപ്പോൾതന്നെ കുമാരനോടുകൂടെ നിങ്ങളുടെ മഠത്തിൽ പോയി നിങ്ങളുടെ ജ്ഞാതികളുടെ കൈവശത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന അടുക്കളയുടെ വാതിൽ ഭേദിക്കണം. ഉടൻതന്നെ അവർ നിന്നേയും പിടിച്ചുകൊണ്ടു് ന്യായസഭയിൽ പോയി സങ്കടം ബോധിപ്പിക്കും. ഞാൻ അവിടെ പ്രത്യക്ഷനായി നിങ്ങളുടെ ഭാഗം പിടിച്ചു വ്യവഹരിച്ചു് വസ്തുവകകൾ എല്ലാം അവരുടെ പക്കൽ നിന്നും ന്യായമായി വാങ്ങിക്കൊടുപ്പിച്ചു നിങ്ങൾക്ക നൽകാം." എന്നിങ്ങനെ സുന്ദരേശൻ തന്നെ വന്നു പറഞ്ഞതായി അവൾ സ്വപ്നം കാണുകയും ചെയ്തു.

സ്വപ്നാനന്തരം ആ സ്ത്രീ ഞെട്ടി ഉണർന്നു നാലു ദിക്കിലും നോക്കി; ആരേയും കാൺമാനില്ല. അവൾ സ്വപ്നവൃത്താന്തത്തെ ഓർത്തു് വിസ്മിതചിത്തയും പുളകാഞ്ചിതഗാത്രയും സാനന്ദബാഷ്പലോചനയും ആയി. ഭക്തി

ന്റെ ശേഷം അവർ സുന്ദരസേനനെ പിന്നെയും വന്ദിക്കുകയും പഴയ കൃത്യത്തെ ക്ഷമിപ്പാൻ യാചിക്കുകയും, ചെയ്തശേഷം സ്വഭവനത്തിൽ പോയി ഊണും കഴിച്ച് ശൈവന്മാരായ ശബരന്മാരുടെ കന്യകയെ മനസ്സാ സ്മരിച്ചും സുന്ദരസേനൻ തന്റെ പ്രകാരം പാഷാണഭഞ്ജനത്തിനായി സുമുഹൂർത്തത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചുംകൊണ്ട് അന്നത്തെ രാത്രിയെ ശിവരാത്രിയായി കഴിച്ചുകൂട്ടി.

പിറ്റേന്നാൾ രാവിലെ എഴുന്നേറ്റ് ബാലകന്മാരോടുകൂടെ മഹേശ്വതി നദിയിൽപ്പോയി സ്നാനം ചെയ്ത് സുന്ദരസേനനും മീനാക്ഷീദേവിയേയും വന്ദിച്ചിട്ട് വൈശ്യപ്രഭുവിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ പോയി ജ്ഞാതികളുടെ കൈവശത്തിൽ ഇരുന്ന പാവകളുടെ കപടം ബോധിപ്പിച്ചു.

ജ്ഞാതികൾ അതുകൊണ്ട് അത്യന്തം ക്രുദ്ധരായി ഓടിവന്ന് മാതാവിനേയും പുത്രനേയും കഠിനമായി അടിച്ചു. അനന്തരം അവർ അവളെയും കുട്ടിയേയും ബാലന്മാരെ പിടിച്ചുവലിച്ച് ന്യായാധിപന്റെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുപോയി നിർദ്ദയം കൊന്ന് അവർ ചെയ്ത അക്രമപ്രവൃത്തിയെപ്പറ്റി സങ്കടം കേൾപ്പിച്ചു.

ഈ അവസരത്തിൽ കേട്ടറിഞ്ഞവനായ, പരിവ്രജനം, പരമ്പ്രണനം, ആതങ്ക്യാനന്ദിയും നിപാടവീനനും ആയ സുന്ദരസേനൻ, മുമ്പ് തപസ്സിനായി കാട്ടിൽപോയ വൃദ്ധവൈശ്യന്റെ വേഷത്തിൽ അവിടെ പ്രത്യക്ഷനായി. വിറച്ചുവിറച്ചു മൊറവും വടിയും കുത്തി വന്നുചേർന്ന വൃദ്ധവൈശ്യനെ കണ്ടകാണത്തിൽ വൈശ്യബാലൻ സമുദ്രദത്തൻ എന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ ആനന്ദത്തിനായി അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടിട്ട്. ജനങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപത്തിലേക്ക് ചെന്നു. അദ്ദേഹം ഭാര്യയേയും മകനേയും അത്യന്തം സ്നേഹവാത്സല്യാദികളോടുകൂടെ തഴുകുകയും ചുംബിക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം ആ വൃദ്ധവൈശ്യൻ കണ്ണിലൂടെ വെള്ളം ഒലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആർദ്രതാപ്രകടനത്തോടുകൂടെ ഇതൊക്കെ നശിപ്പിക്കാനം പോലെ മുഴക്കുന്ന സ്വകീയശത്രുക്കളെ ഇടിച്ചുംകൊണ്ട്, അല്ലയോ മഹിനി! നീ ഒട്ടും വ്യസനിക്കണ്ട. ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് നല്കിയ എന്റെ സ്വയാർജ്ജിതസ്വത്തിനെ അന്യായമായി നിങ്ങളെ അടിച്ചുതള്ളിപ്പുറത്താക്കിയുംവെച്ച് കവർന്നെടുക്കാൻ എന്റെ ജ്ഞാതികൾക്ക് ഒരു അവകാശവും ഇല്ല. അക്രമമായി അവർ എടുത്ത സ്വത്തുക്കൾ മുഴുവനും ഞാൻ ന്യായാധിപനെക്കൊണ്ട് നിങ്ങൾക്ക് തരുവിപ്പിക്കാം. എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു അവരെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചിട്ട് ന്യായാധിപന്റെ സമീപത്തിൽ പോയി നിന്നു. വൃദ്ധവൈശ്യന്റെ ആഗമനം കണ്ടക്ഷണത്തിൽ തന്നെ ജ്ഞാതികളുടെ ഉള്ളിൽ ആധിപിടിച്ചുവെന്ന് അവരെല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ നടുങ്ങിയെങ്കിലും ധൈര്യമവലംബിച്ചുംകൊണ്ട് ഉച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ മാന്യന്യായസഭാനായക പ്രാഡ്വിവാക! ഞങ്ങളുടെ ജ്ഞാതിയായ ഒരുത്തൻ പുത്രനില്ലാതെ തപസ്സിനായി കാട്ടിൽപ്പോയി. ഭാര്യയും അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചു. ശാസ്ത്രപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാസ്വത്തുക്കൾക്കും പുത്രനില്ലാത്തതിനാൽ ജ്ഞാതികളായ ഞങ്ങൾക്കാണ് അവകാശം. അങ്ങനെ ഇരിക്കെ സ്വത്തിന് അവകാശമില്ലാത്ത ഇവൾ പുത്രനോടുകൂടെ വന്ന് പാകശാലയെ ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇത് അന്യായവും വലിയ അക്രമവും ആകുന്നു. അതുകൊണ്ട് നിയമശാസ്ത്രജ്ഞനായ അങ്ങ് തപസ്സിനായി പോയ ഞങ്ങളുടെ ജ്ഞാതിയുടെ സ്വത്തിന്റെ അവകാശികൾ ഞങ്ങളാകുന്നു എന്ന സ്ഥാപിച്ചും അക്രമമായി പാകശാല കൈവശം ബന്ധനം ചെയ്ത ഇവളെ ക്രമമായി ശിക്ഷിച്ചും ശാസ്ത്രപ്രകാരം തീർച്ചയുണ്ടാക്കിത്തരേണം.

ഉടൻതന്നെ വൃദ്ധബ്രാഹ്മണവേഷധാരിയായി നില്ക്കുന്ന കരുണാവരുണാലയനും മായാമയനും ഭക്തവത്സലനുമായ ഭഗവാൻ ഹൃദയാകർഷകമായ മന്ദഹാസത്തോടും പ്രസന്നമായ വദനത്തോടുംകൂടെ മധ്യസ്ഥനായിട്ടിപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ മാന്യനായ വിധികർത്താവേ! ഈ സ്വത്തുക്കൾ മുഴുവനും എന്റെ സ്വയാർജ്ജിതമാണ്. സമ്പാദ്യകർത്താവായ എനിക്ക് ഔരസപുത്രന്മാർ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും ഞാൻ പുണ്യശാലിനിയായ ഈ കുമാരനെ പുത്രനായി ദത്തെടുത്ത് എന്റെ സർവ്വസ്വവും ഇവനായി കൊടുത്തും വച്ച് തപസ്സിനായിപ്പോയി. ഇപ്പോൾ എന്റെ ജ്ഞാതികൾ, നിസ്സഹായനായ ഈ കുട്ടിയുടെ കയ്യിൽനിന്നും സ്വത്തുക്കളെല്ലാം അപഹരിച്ചെടുത്തതായി അറിയുകയാൽ അതിനെപ്പറ്റി സങ്കടം ബോധിപ്പിച്ചു തീർച്ചയുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാനായി വന്നപ്പോളാണ് അങ്ങനെ ഉണ്ടാകാൻ കാരണം. നാനാപക്ഷികളോടൊപ്പം വിധി കാലിൽ അകപ്പെട്ടതുപോലെ ഈ വ്യവഹാരവും വന്നുചേർന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ക്രമപ്രകാരം ദത്തെടുത്തതാണെന്നുറപ്പിച്ച് എന്റെ സർവ്വസ്വത്തുക്കൾക്കും ശാസ്ത്രപ്രകാരമുള്ള അവകാശി ഈ ബാലകൻ ആണെന്ന സ്ഥാപിച്ചു വിധിയുണ്ടാകണം.”

ജ്ഞാതികൾ ഇതുകേട്ട്, സ്വത്തുക്കൾ സമ്പാദിച്ചത് ഇദ്ദേഹമല്ല, അദ്ദേഹം തപസ്സിനുപോയിരിക്കയാണ്. അതുകൊണ്ട് ഈ സ്വത്തുക്കൾ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കളവായ അപേക്ഷയെ പ്രമാണമാക്കി സ്വീകരിച്ച് അവകാശമില്ലാത്ത ബാലനു കൊടുക്കുന്നതു വളരെ അന്യായമാണെന്നു ബലമായി വാദിച്ചു.

വാദിപ്രതികളായ ഇരുകക്ഷികളുടെയും പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ വാദങ്ങൾകേട്ട ധർമ്മാധ്യക്ഷൻ മന്ത്രിമാരോടുകൂടെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

ഈ വ്യവഹാരത്തിൽ പ്രധാനമായും തീർച്ചയാക്കേണ്ടതു്, വാദത്തിലിരിക്കുന്ന സ്വത്തുക്കളുടെ അർജ്ജകനായ വൈശ്യശ്രേഷ്ഠൻ ഇദ്ദേഹം ത

ണോയോ എന്നുള്ളതാണ്. അതു തെളിയിക്കേണ്ടതു് വിവാദസ്വത്തുക്കളുടെ ആർജ്ജകൻ എന്നുവാദിക്കുന്ന വ്യാസവൈദ്യൻ്റെബാദ്ധ്യതയാണ്.

പ്രാഡ്വിവാകൻ്റെ ഈപ്രകാരമുള്ള അഭിപ്രായംകേട്ട വ്യാസവൈദ്യരുടെ പക്ഷവാദിയായ സുന്ദരയ്യൻ, തൻ്റെ പൂർവികന്മാരിൽ ഓരോരുത്തരുടെയും നാമങ്ങളും അവരിൽ ഓരോരുത്തരും ഇന്നാരുടെ ഇന്നാരുടെ മക്കൾ എന്നും അവർ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലങ്ങൾ ഇന്നവയെന്നും, മരിച്ചതു ഇന്നപ്പോൾ എന്നും, ഗ്രാമങ്ങളുടേയും വസ്തുക്കളുടേയും പേരുകളും അവയുടെ എല്ലുകകളും അടയാളങ്ങളും ക്രയവിക്രയങ്ങളുടെ വിവരങ്ങളും ഗോവൃഷഭമഹിഷാദികളുടെ സംഖ്യകളും നിറങ്ങളും ഓരോകാലങ്ങളിൽ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവരമായ കണക്കുകളും വസ്തുക്കൾ സമ്പാദിച്ചതിലേക്കുള്ള പ്രമാണങ്ങളുടെ പൂർണ്ണവിവരണങ്ങളും, ആ കുടുംബത്തിൽപൂർവന്മാരുടെകാലത്തുടങ്ങിയേ നടന്നിട്ടുള്ള പല രഹസ്യസംഭവങ്ങളും, യാതൊരുസംശയവുംകൂടാതെ വെളിപ്പെടുത്തീട്ടു, വിവാദവസ്തുക്കളുടെ ആർജ്ജകനായിരുന്ന തപസ്സുചെയ്യാൻപോയ വൈദ്യവ്യാസൻ ഞാനാണെന്നുള്ളപ്രകാരമല്ലാതെമറ്റുയാതൊരുപ്രകാരം തെളിയിക്കുന്നതിനും വഴിയില്ലാത്തതിനാൽ മേധാവിയായ അവിടുന്ന് എൻ്റെ ഈ തെളിവുകളെ വിശ്വസിച്ചു, വിവാദവസ്തുക്കളുടെ ആർജ്ജകനായ വൈദ്യൻ ഞാനെന്നും ഞാൻ ശാസ്ത്രപ്രകാരം ദത്തെടുത്ത എൻ്റെ ശിഷ്യന്മാരാണ് ഇതിൻ്റെ അവകാശിയെന്നും വിധികല്പിക്കമാറാകണം എന്ന് അപേക്ഷിച്ചു.

വ്യാസവൈദ്യൻ്റെ ഈപ്രകാരമുള്ള വാക്കുകൾ കേൾക്കുന്നതുവരെയും അദ്ദേഹമല്ല വിവാദസ്വത്തുക്കളുടെ ആർജ്ജകൻ എന്ന് ധൈര്യമായി വാദിച്ചുകൊണ്ട് നിന്നിരുന്ന ജ്ഞാതികൾ തങ്ങളുടെ കൃത്രിമങ്ങൾ മുഴുവൻ ഇവിടെ വെളിപ്പെടുമെന്നും തൻമൂലം ശിക്ഷ കിട്ടുന്നതിനും സംഗതി വന്നേക്കുമെന്നുള്ള ഭയംകൊണ്ടു ഓരോരുത്തരായി കടന്നുതുടങ്ങി.

വ്യാസവൈദ്യൻ്റെ വാദങ്ങളും തെളിവിലേക്കായി പറയുന്ന അടയാളവാചകങ്ങളുംകേട്ട കാഴ്ചക്കാരെല്ലാവരും ഇതില്പരമില്ലാതെ വിസ്മയിക്കുകയും ഈ സാധുക്കളായ ഗുരുവിനേയും ബാലനേയും ദ്രോഹിച്ച ഇവരുടെ പ്രവൃത്തി വളരെ അക്രമമായിപ്പോയി എന്നു അനുതപിക്കുകയുംചെയ്തു.

ജ്ഞാതികൾ ഓരോരുത്തരായി തക്കം നോക്കി കടന്നുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതിനെക്കണ്ടു, വ്യാസവൈദ്യപക്ഷവാദിയായ സുന്ദരയ്യൻ ന്യായസഭയോടു, കള്ളിവെളിക്കാകുമെന്നായപ്പോൾ ഓരോരുത്തരായി കടന്നുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതിനെ അങ്ങു കാണുന്നുവല്ലോ? ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇവരുടെ വാദത്തിനും വചനത്തിനും ഉത്തമവിശ്വാസം ഇല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ഞാൻ ഈ ജ്ഞാതികൾ എല്ലാവരും അറികയും അവരുടെ സമ്മതത്തോടുകൂടി

ളും നമ്മെ ഭാഗിനേയനായ ഈ കുമാരനെ ദത്തെടുത്തതു്. വാസ്തവം ഇങ്ങനെയിരിക്കെ ഇവർ ഇപ്പോൾ ഈ ദുർവ്യവഹാരം കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നതു്, ദുരാഗ്രഹമൂലം ആണു്. അതുകൊണ്ടു് ന്യായാധിപതിയായ അങ്ങു് ഈ ക്രിത്രിമികൾക്കു് ശരിയായ ശിക്ഷകൊടുക്കണമെന്ന് വളരെ താഴ്മയോടുകൂടെ അപേക്ഷിച്ചു.

വൃദ്ധവൈശ്യന്റെ മേല്പ്രകാരമുള്ള വാക്കുകളെ കേട്ടു്, പ്രാഡ്വിവാകൻ, അദ്ദേഹത്തിനോടു്, അല്ലയോ വൈശ്യപ്രഭോ! അറിവില്ലാത്തവരായ ജ്ഞാതികളുടെ തെററിനെ അങ്ങു് ക്ഷമിക്കുക. അങ്ങു് പുത്രനായി ദത്തെടുത്ത ഭാഗിനേയനെ അങ്ങയുടെ സമ്പത്തുമുഴുവൻ കൊടുക്കുന്നതിനു ഞാൻ വിധിച്ചിരിക്കുന്നു, എന്നു മറുപടിപറഞ്ഞു.

അനന്തരം ആ വൃദ്ധവൈശ്യവേഷധാരിയായ കർപ്പൂരസുന്ദരേശ്വരൻ വൈശ്യസ്ത്രീയേയും വൈശ്യകുമാരനേയും കൂട്ടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി സർവസമ്പത്തുകളെക്കൊണ്ടും സംപൂർണ്ണമായ അവരുടെ ഗൃഹത്തിൽ ആക്കിയുംവെച്ചു് അന്തർദ്ധാനംചെയ്തു.

ലോകവാസികൾ ഈ വിവരം അറിഞ്ഞു് സുന്ദരേശ്വരൻ വൈശ്യവൃദ്ധന്റെ വേഷത്തിൽ വന്നു് ഇപ്രകാരമെല്ലാം വദിച്ചു സത്യംപോലെ വിധിവരുത്തിക്കൊടുത്തതാണെന്ന പരസ്യം പറയുകയും ഭക്തവത്സലന്റെ ആശ്രിതജനവാത്സല്യത്തെപ്പററി പുകഴ്ത്തുകയും ചെയ്തതിനെ രാജാവായ സുന്ദരേശ്വരപാദശേഖരപാണ്ഡ്യൻ അറിയുകയാൽ ഉടൻ തന്നെ അദ്ദേഹം വൈശ്യഭഗിനിയേയും പുത്രനേയും ഭൃത്യന്മാർമുഖാന്തിരം വരുത്തി ഹാലാസ്യനാഥക്ഷേത്രത്തിനകത്താക്കി അവരെ യഥാപൂർവ്വം സല്ക്കരിച്ചിരുത്തി പൂജിക്കുകയും മോഹനങ്ങളായ അനവധി ഗൃഹങ്ങളും ഗ്രാമങ്ങളും കേദാരങ്ങളും മററും നൽകുകയുംചെയ്തു.

ദേവദേവനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ ഇപ്രകാരമുള്ള ഭക്തവാത്സല്യപ്രകടനങ്ങളെപ്പററി ലോകത്തിലെങ്ങും സംസാരം ഉണ്ടാകയാൽ അനവധിജനങ്ങൾക്കു ഹാലാസ്യനാഥനിൽ അളവില്ലാത്ത ഭക്തിവർദ്ധിക്കുകയും, ഇതുപോലെ ആശ്രിതവാത്സല്യമുള്ള ഒരു ദേവൻ ത്രൈലോക്യത്തിലും ഇല്ലെന്നു മുക്തകണ്ഠം ഘോഷിക്കുകയുംചെയ്തു.

സുന്ദരേശപാദശേഖരപാണ്ഡ്യന്നു അന്നുമുതൽ പൂർവ്വാധികമായ ഭക്തിവിശ്വാസങ്ങൾ ഹാലാസ്യേശ്വരനിൽ വർദ്ധിച്ചെന്നുമാത്രമല്ല, അദ്ദേഹം ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിലെ ഉന്നതങ്ങളായ ഗോപുരങ്ങളും പ്രാസാദങ്ങളുംമററും വിലതീരാത്ത രത്നക്കല്ലുകളെക്കൊണ്ടു് അലങ്കരിക്കയും പതിവിൽ കൂടുതലായ പലപൂജാവിധികളും ഉത്സവങ്ങളുംഏർപ്പെടുത്തി നടത്തിത്തുടങ്ങുകയും

ചെയ്തു. സുന്ദരേശാനുഗ്രഹംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ജ്ഞാനകപ്രഖ്യാതനായി ത്തീർന്നതുമാത്രമല്ല അനേകാർത്ഥസാരങ്ങളായ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളായ പ്രൗഢവിധസമ്പത്തുകളുടെ ഉടമസ്ഥനും അതിജ്ഞേയവും സുഖാനന്ദമേറിയും മനോഗ്രണിയും അനുഭവിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു സുന്ദരേശകൃപാവിശേഷത്താൽ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളും നാമധേയത്തോടുകൂടി സൽഗുണസമ്പന്നനും വിദ്യാസമന്വിതനും പരാക്രമശാലിയുമായ ഒരു പുത്രൻ ജാതനായി. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം പുത്രനായ ചന്ദ്രനിൽ, രാജ്യഭാരം സമർപ്പിച്ചുംവെച്ച്, തപോവൃത്തിയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട്, സുന്ദരേശപാദപങ്കജങ്ങളിൽ ലയിച്ചു.

അല്ലയോ മുനിപുംഗവന്മാരേ! സുന്ദരേശനെ തന്റെ ഭക്തന്മാർക്കു ചെയ്യാവുന്നതെല്ലാമേ ചെയ്യുവാൻ പറ്റാത്തതൊന്നും ഇല്ല. അദ്ദേഹം, ഭക്തിപൂർവ്വം ഭജിക്കുന്നവരുടെ ഇഷ്ടസിദ്ധിക്കു വേണ്ടി എന്തുത്യാഗവും ചെയ്തുകൊള്ളും. അദ്ദേഹത്തെ യഥാർത്ഥമായ ഭക്തിയോടുകൂടെ സേവിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ ഒരുത്തനും അനുഗ്രഹം സാധിക്കാതെ പിൻതിരിഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി കേട്ടുകേൾവിപോലും ഇല്ല. അതുകൊണ്ട് സേവിക്കുന്നെങ്കിൽ അനന്യശരണമായിത്തന്നെ സേവിക്കണം. സുന്ദരേശഭക്തനു ലഭിക്കാനുള്ളതിനേക്കാൾ ഉള്ള ശ്രേഷ്ഠമായഫലം മറ്റൊരുവനെ ഭജിച്ചാലും സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. ശിവഭക്തികൊണ്ട് പുരുഷാർത്ഥങ്ങൾ നാലും സിദ്ധിക്കും. അനേകായിരങ്ങൾക്ക് അപ്രകാരം സിദ്ധിച്ചതായി എനിക്ക് അറിയുകയുംചെയ്യാം. അല്ലയോ താപസവര്യന്മാരേ! നിങ്ങൾ കണ്ണടയ്ക്കാതെ കേൾക്കുന്ന സുന്ദരേശചരിത്രത്തിലുള്ള അതിവിചിത്രമായ മുപ്പത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീലയെ ശ്രവിച്ചുവല്ലോ. ഈ സർവ്വശ്രേയസ്സാധിനിയായ ലീലയെ ഭക്തിപൂർവ്വം പഠിക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഐഹികമായും ആമുഷ്മികമായും വേണ്ടതെല്ലാം ലഭിക്കുന്നതാണ്.

വ്യാസമഹർഷ്യുപദേശിച്ചു

മുപ്പത്തിരണ്ടാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൪൦-ാം അദ്ധ്യായം.

വരഗുണപാണ്ഡ്യന്റെ ബ്രഹ്മഹത്യാദോഷം തീർത്ത

നാല്പതാംലീല.

കർപ്പൂരസുന്ദരേശ്വരനും കദംബവനവാസിയും ആയ ഹാലാസ്യനാഥൻ വൃദ്ധവൈശ്യന്റെ വേഷം ധരിച്ച് വ്യവഹാരത്തിൽ, അതിദുഃഖിതനായ ഒരു വൈശ്യപ്രഭുവിന്റെ മരുമ്പുത്രന വസ്തുവകകൾ വാങ്ങിച്ചുകൊടുത്ത സുന്ദരേശന്റെ പരിപാവനമായ മുപ്പത്തിയൊമ്പതാമത്തെ ലീലയെകേട്ട് അത്യന്തം വിസ്മയചിത്തന്മാരും ഭക്തിപരവശന്മാരും ആയിത്തീർന്ന വസിഷ്ഠാദിമഹർഷികൾ, വീണ്ടും അഗസ്ത്യനോട് "അല്ലയോ താപസശ്രേഷ്ഠനായ ഭഗവാനേ! കുംഭസംഭവ! മഹേശ്വരന്റെ അതിവിചിത്രമായ മുപ്പത്തിയൊമ്പതാമത്തെ ലീലയെ കേൾക്കകയാൽ ഞങ്ങളുടെ എല്ലാവിധപാപങ്ങളും അവസാനിച്ചതായി ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നു. തീർച്ചയായി ഞങ്ങൾ ഏറ്റവും കൃതാർത്ഥന്മാരായി. ഇനി അടുത്തലീല ഏതാണെന്ന് അങ്ങുന്നു ഞങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കണം" എന്നിങ്ങനെ അപേക്ഷിച്ചതിനെകേട്ട് അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനായ അഗസ്ത്യമഹർഷി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു-

"അല്ലയോ തപോധനന്മാരേ! അടുത്തത്, മധുരാപുരാധിപനായ വരഗുണപാണ്ഡ്യന്റെ ബ്രഹ്മഹത്യാപാപം തീർത്ത മഹേശ്വരന്റെ ശ്രീകൈലാസം കാണിച്ചുകൊടുത്തതായ നാല്പതാമത്തെ ലീലയാണ്. ഈ അതിവിശിഷ്ടമായ ലീലയെ കേട്ടാൽ എല്ലാവിധപാപങ്ങളും അവസാനിക്കും. ഞാൻ അതിനെ വിസ്തരമായി നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം; നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ" എന്നിങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തിട്ട് താഴെവരുമാറു കഥയാരംഭിച്ചു.—

"പവിത്രതമമായ പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിൽ രാജ്യഭാരം ചെയ്തിരുന്ന വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ, ഭൂലോകത്തിൽ ഉള്ള എല്ലാ രാജാക്കന്മാരിൽവച്ചും വളരെ വളരെ ശ്രേഷ്ഠനായിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, ശിവഭക്തിയുടെ പരിപൂർണ്ണത കൊണ്ട് അദ്ദേഹം രണ്ടാമത്തെ വിഷ്ണുവായും, ഭോഗത്തിൽ ഉള്ള

ഉപചാരനൈപുണ്യംകൊണ്ട് ഒരേടത്തെ ഗുരുമാവായും പ്രജാപരിപാലനത്തിൽ കാണിച്ചുവന്ന സീമാതീതമായ ഉത്തമങ്ങളായ ഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ട് അന്യനായ പ്രജാപതിയായും, സത്യപരിപാലനവും സർവ്വജ്ഞതയും, ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹവുംകൊണ്ട്, ശിവസന്നിഭനായും, അദ്ദേഹത്തെ ഭൂലോകവാസികൾ ഒന്നുപോലെ കൊണ്ടാടി. വിക്രമംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ചാപധരജിഷ്ണുവിന്റേയും, സമ്പത്തുകൊണ്ട് രാജരാജന്റേയും, കാന്തികൊണ്ട് കന്ദർപ്പന്റേയും, തേജസ്സുകൊണ്ട് ഭാസ്കരന്റേയും വിദ്യാകൗശല്യംകൊണ്ട് സരസ്വതീദേവിയുടേയും അതുല്യമായ കീർത്തികളെ ഉടച്ചുകളഞ്ഞു. ബുദ്ധിവൈഭവം വിചാരിച്ചാൽ ബൃഹസ്പതിയും, ഗാംഭീര്യംകൊണ്ട് സമുദ്രവും ധൈര്യംകൊണ്ട് മേരുവും, അദ്ദേഹത്തിനു തുല്യരല്ലായിരുന്നു.

ഇപ്രകാരം അതുല്യനും സർവ്വസൽഗുണസമ്പൂർണ്ണനും മഹായശസ്വിയും കൊണ്ട് ത്രൈലോക്യത്തേയും ഒന്നുപോലെ വെളുപ്പിച്ചുവരുന്ന ആയ ഒരു വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ, കരുണാസാഗരനായ ശിവസുന്ദരേശ്വരന്റെ ചരണാംബുജയുഗളങ്ങളിൽ അപാരമായ ഭക്തിയോടുകൂടെ അനവരതം വണങ്ങി, മറ്റുള്ള രാജ്യപാലനവും ചെയ്ത് ആനന്ദസാഗരനിമഗ്നനായി വാഴുന്ന കാലത്തിൽ ഒരുദിവസം, അദ്ദേഹം മൃഗയാവിനോദത്തിനായി വനത്തിൽ പോകണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് രാജസേവകന്മാരോട് നായാട്ടിനു വേണ്ട വട്ടങ്ങൾ എല്ലാം ഒരുക്കുന്നതിന് ആജ്ഞാപിച്ചു.

രാജകല്പനപ്രകാരം അവർ വേണ്ടതെല്ലാം ഒരുക്കി. അനന്തരം അദ്ദേഹം നായാടികളോടുകൂടെ അശ്വാരൂഢനായി കാനനത്തിലേക്കു യാത്രതിരിച്ചു. കാന്താരമദ്ധ്യത്തിൽ രാജാവും നായാടികളുംകൂടി അനേകങ്ങളായ വന്യമൃഗങ്ങളാൽ ആക്രാന്തവും, സിംഹവ്യാഘ്രാദികളായ ഘോരജന്തുക്കളാൽ സേവിതവും അത്യന്തം ഗഹനവുമായ ഒരു വനത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് കൊമ്പുകുഴലുകളും മറ്റും വിളിച്ച് വിവിധജാതിയിലുള്ള മൃഗങ്ങളേയും യഥേഷ്ടം ഇടക്കിടും വെട്ടിയും അമ്പെയ്തും വധിച്ചും ഉത്സാഹത്തോടുകൂടെ നായാട്ടുനടത്തിയുംകൊണ്ട് സമയം പോയതറിയാതെ നേരം അസ്തമനം അടുക്കുന്നതുവരെ അവർ ആ കാനനത്തിൽതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. നൃത്തശാസ്ത്രമയത്തോടുകൂടെ മറ്റിയരുന്ന കാനനമൃഗങ്ങളെ അനേകം കൊന്ന് കാർക്കുന്നതും കഴിച്ചു. രാജാവും പരിവാരങ്ങളും മൃഗയാവിനോദത്തിൽനിന്നു പിന്തിരിഞ്ഞ് മധുരാപുരത്തേക്കു പ്രയാണം ആരംഭിച്ചു. പാണ്ഡ്യവംശശിരോമണിയായ വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ നേരം അസ്തമയത്തോടടുത്തതുമൂലം താൻ ആരോഹണംചെയ്തിരുന്ന അശ്വത്തെ അതിവേഗത്തിൽ പായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. രാജധാനിയിലേക്ക പുറപ്പെട്ടു. വഴിമദ്ധ്യേ അന്ധകാരം നിറഞ്ഞ ഒരു ഗുഹയിൽ വസിച്ചിരുന്നതായിരുന്നു. ഉഗ്രസ്വഭാവിയായ ബ്രാഹ്മണൻ ഒരു ഇരുട്ടിലൂടെ. അതിവേഗത്തിൽ ഒരു വഴിയേകൂടി പാഞ്ഞുപോയ കുതിരയു

ടെ ഖുരപാതംകൊണ്ടു് ആ ബ്രാഹ്മണൻ കാലപാശത്തിനാവുന്നതിന്ന സംഗതിയായി. രാജാവു് ഈ വിവരമറിയാതെ രാജധാനിയിൽവന്നു് നിത്യകർമ്മങ്ങളുംമറ്റും കഴിച്ചു് നിദ്രയ്ക്കാരംഭിച്ചു.

മറ്റുള്ള വിപ്രന്മാർ ഈ വിവരമറിഞ്ഞു് രാവിലെ പുലർന്നുടൻ തന്നെ രാജകുതിരയുടെ ഖുരപാതത്താൽ മരിച്ചിരുന്ന ബ്രാഹ്മണന്റെ ശവശരീരത്തോടുംകൂടി, രാജധാനിയിൽ വന്നുകൂടി. ഇതിൽപ്പരമില്ലാത്ത ഘോരപ്രലാപശബ്ദങ്ങൾകൊണ്ടു് ആക്രോശമുണ്ടായി. അവരുടെ രോദനംകേട്ടു ഞെട്ടിയുണർന്ന രാജാവു്, മന്ത്രിമാരോടു് വെളിയിൽകേൾക്കുന്ന ഘോഷം എന്താണെന്നു പോയി അന്വേഷിക്കാൻ കല്പിച്ചു. അവർ ബ്രാഹ്മണരുടെ അടുക്കൽപോയി, നിലവിളിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം എന്തെന്നു ചോദിച്ചതിൽ, രാജാവിന്റെ കുതിരയുടെ ചവിട്ടുകൊണ്ടു മൃതനായ ബ്രാഹ്മണന്റെ ശവശരീരം കാണിച്ചുംകൊണ്ടു് ഇന്നലെ സന്ധ്യയ്ക്കു മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു്, നായാട്ടുകഴിഞ്ഞു് പുലർകാലത്തിൽ കുതിരസവാരികഴിച്ചുകൊണ്ടു് കൊട്ടാരത്തിലേക്കു പോകുമ്പോൾ കുതിരയുടെ ചവിട്ടുകൊണ്ടു് വഴിമദ്ധ്യേ ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന ഈ വിപ്രൻ മരിച്ചുപോയി. ഇവന്റെ കഴുത്തിൽ കുതിരയുടെ കുളമ്പുകൊണ്ടു പാടുകിടക്കുന്നതിനെ കണ്ടാലും എന്നിങ്ങനെ അവർ പറഞ്ഞു.

മന്ത്രിമാർ ബ്രാഹ്മണരുടെ വാക്കുകൾകേട്ടതിൽ വളരെ വ്യസനമുണ്ടായെന്നതുമല്ല, അവർ കരഞ്ഞുതേങ്ങിയും ബ്രാഹ്മണവധംകൊണ്ടു് മഹാരാജാവിന്ന നേരിട്ടിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മഹത്യാദോഷത്തെത്തന്നെ വല്ലാതെ ഭയപ്പെട്ടു നിന്നുപോകുകയുംചെയ്തു. അനന്തരം അവർ പ്രേതസംസ്കാരത്തിന്നാവശ്യമുള്ള ഉപകരണങ്ങളും ധനം ഉണ്ടാക്കിയതിനുപുറമെ അനവധി വസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും മറ്റും നൽകി സന്തോഷിപ്പിച്ചു അവരെയെല്ലാം പ്രേതസംസ്കാരകർമ്മത്തിന്നായി അയച്ചിട്ടു ഈവിവരം രാജാവിനെ അറിയിച്ചു.

രാജാവു് അതുകേട്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായ സങ്കടവും വ്യസനവും പശ്ചാത്താപവും ഇന്നപ്രകാരമെന്നു ഒരുവിധത്തിലും പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അദ്ദേഹം അനന്തരകർത്തവ്യം എന്തെന്നു ചിന്തിക്കുന്നതിന്നുപോലും ശക്തനല്ലാതെ വളരെനേരത്തോളവും വിഷണ്ണനായിരുന്നു. അനന്തരം മന്ത്രികളോടു, നിരുപമ, ശാസ്ത്രവിചക്ഷണന്മാരായ പുരോഹിതന്മാരോടുമൊരുമിച്ചുകൊണ്ടു് നേരിട്ട ബ്രഹ്മഹത്യാപാപത്തിന്ന പ്രായശ്ചിത്തം എന്താണെന്ന ശാസ്ത്രപ്രകാരമാലോചിപ്പിച്ചു. ഉടൻതന്നെ ശാസ്ത്രവിചക്ഷണരായ പുരോഹിതന്മാർ അവിടെ ആഗതന്മാരായി. അവരോടു ബ്രഹ്മഹത്യാപാപത്തിന്ന എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നു ചോദിച്ചു.

വൈദികപ്രമാണികളും പുരോഹിതശ്രേഷ്ഠന്മാരുമായ അവർ പ്രകാരം കൊണ്ടുനടന്നിട്ടു ബ്രഹ്മഹത്യാപാപശാന്തിക്കുവേണ്ടി, കാലവിളംബംകൂടാതെ ഗോദാനവും, ഭൂദാനവും, സ്വർണ്ണദാനവുംമററും നടത്തുകയും നദീതീരങ്ങളിൽ പാകശാലകൾ ഉണ്ടാക്കി പലർക്കും അനവധി ഉത്തമബ്രാഹ്മണർക്ക് അന്നദാനംചെയ്യുകയും, പെരുവഴികളിൽ തണ്ണീർപ്പന്തലുകൾ കെട്ടിച്ച് വെള്ളംകൊടുപ്പിക്കുകയും, പശുക്കൾക്ക് പുല്ദാനം ചെയ്യുകയും, പലപരോപകാരങ്ങളെ നടപ്പിലാക്കുന്നതിൽ അതിനിപുണമായ സാമർത്ഥ്യത്തോടുകൂടിയ പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠന്മാരെ വിധിപ്രകാരം പൂജിച്ചുപ്രതിദിനംസൽക്കരിക്കുകയും അശ്വത്ഥവൃക്ഷപ്രദക്ഷിണംചെയ്യുകയുംമററും ചെയ്യണമെന്ന് വൈദികന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുകയും, രാജാവ് അപ്രകാരമെല്ലാംതന്നെ ചെയ്യുകയുംചെയ്തു.

ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും തപസ്വികളുമായ വിപ്രന്മാരുടെ ഉപദേശമനുസരിച്ച് മേൽപ്രകാരമെല്ലാം ചെയ്തിട്ടും, ബ്രഹ്മഹത്യ രാജാവിനെ വിട്ടുമാറിയില്ല. ആ പാപം കൃഷ്ണവർണ്ണത്തിലുള്ള ഒരു ഘോരാകാരയായ രാക്ഷസിയുടെരൂപത്തിൽ മുമ്പിലുംപിന്നിലും നിഴലെന്നപോലെ ഒരിക്കലും വിട്ടുമാറാതെ അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുടർന്നു. രാജാവ് എപ്പോൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയാലും ഒരു ഭയങ്കരസത്വം ഘോരമായ വായുംപൊളിച്ചുകൊണ്ട് പുറകിൽ ഉണ്ട്. ഇതെന്തെന്നുള്ള ചിന്തയും അതിൽനിന്നും തനിക്കുവല്ല ആപത്തുകളും നേരിട്ടേക്കുമോ എന്നുള്ള ഭയവും രാജാവിനെ സദാ പീഡിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. പലപ്പോഴും ഈ ഭയങ്കരസത്വത്തെ ഇല്ലാതാക്കുവാൻ എന്താണുചെയ്യേണ്ടതെന്നും ആലോചിച്ചുതുടങ്ങി.

വസിഷ്ഠാദിമുനിമാർ ഇതുകേട്ട്, വിസ്മയപൂർവം അഗസ്ത്യനോട് ഇങ്ങിനെചോദിച്ചു.

"അല്ലയോ ഭഗവാനേ! ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിൻെറ സീമയിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ ദേവേന്ദ്രൻെറ അതിഭയങ്കരവും ഒന്നുകൊണ്ടും ശമിക്കാത്തതുമായ ബ്രഹ്മഹത്യാപാപം സൂര്യോദയത്തിൽ ഹിമകണം എന്നപോലെ നാമാവശേഷിതമായതായി നിന്തിരുവടി ഞങ്ങളോട് മുമ്പേ പറയുകയും ഇപ്പോൾ, സർവദാ ഹാലാസ്യക്ഷേത്രവാസിയും, പരമേശ്വരഭക്താഗ്രേസരനും ആയ വരഗുണപാണ്ഡ്യനെ എന്തെല്ലാം പ്രായശ്ചിത്തകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടും വിട്ടുമാറാതെ ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുംഉപദ്രവിച്ചുംവന്നു എന്ന് പറയുകയുംചെയ്തതു് പൂർവാപരവിരുദ്ധമല്ലയോ എന്നു ഞങ്ങൾ ശങ്കിക്കുന്നു. അതല്ല, ദേവേന്ദ്രനു അപ്രകാരവും വരഗുണപാണ്ഡ്യന് ഇപ്രകാരവും സംഭവിച്ചതു് വല്ല പ്രത്യേക കാരണവുംകൊണ്ടാണെങ്കിൽ അതെന്താണെന്നും അരുളിച്ചെയ്യുവാൻ ദയയുണ്ടാകണം.

അഗസ്ത്യൻ ഇതുകേട്ട്, മന്ദഹാസപൂർവം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ മഹർഷിപുംഗവന്മാരേ! നിങ്ങളുടെ ഈ ചോദ്യം വളരെ സന്ദർഭോചിതവും സാരവത്തുംതന്നെ. ദേവേന്ദ്രന്റെ ബ്രഹ്മഹത്യാപാപം ക്ഷേത്രപ്രവേശനമാത്രത്താൽ ശമിച്ചതിന്നു, വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ സർവ്വദാ ഹാലാസ്യക്ഷേത്രവാസിയായിരുന്നിട്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാപം ശമിക്കാതെയിരുന്നതിന്നും തക്കകാരണമുണ്ട്. എന്തെന്നാൽ, സാധാരണ സ്ഥലങ്ങളിൽവച്ച് ചെയ്യുന്ന പാപങ്ങൾ പുണ്യസ്ഥാനപ്രവേശനംകൊണ്ടും, പുണ്യസ്ഥാനങ്ങളിൽവച്ചുചെയ്യുന്ന പാപങ്ങൾ, ശിവക്ഷേത്രപ്രവേശനംകൊണ്ടും മറ്റുള്ള ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിൽവെച്ച് ചെയ്യുന്ന പാപങ്ങൾ ശിവക്ഷേത്രോത്തമമായ ഹാലാസ്യപ്രവേശനംകൊണ്ടും നശിച്ചുപോകുന്നു. എന്നാൽ ഹാലാസ്യത്തിൽവച്ചുചെയ്ത പാപങ്ങൾ അനുഭവിക്കാതെ തീരുന്നതല്ല. ശിവക്ഷേത്രോത്തമോത്തമവും മോക്ഷസ്ഥാനവും ആകുന്ന ഹാലാസ്യത്തിൽ വച്ച് ചെയ്യുന്ന സുകൃതദുഷ്കൃതങ്ങൾക്ക് ഒരിക്കലും അവസാനമുണ്ടാകുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടത്രേ വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ ഹാലാസ്യത്തിൽവസിച്ചിട്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാപം തീരാഞ്ഞത്. ഹാലാസ്യത്തിൽവെച്ച് ഏതൊരു ജീവിതനും അറിഞ്ഞാവും ചെയ്യുന്ന യാതൊരു സുകൃതങ്ങൾക്കും ഒരിക്കലും നാശമുണ്ടാകുന്നതല്ലെങ്കിലും, ഭക്തജനപരായണനും കരുണാമൂർത്തിയും ആയ ഹാലാസ്യേശന്റെ അസാധാരണാനുഗ്രഹവൈഭവംകൊണ്ട് വരഗുണപാണ്ഡ്യന്റെ ബ്രഹ്മഹത്യാപാപം ശമിച്ചു. അത് ഞാൻ വിവരമായി പറയാം. നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധവച്ചു കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ!”

“അല്ലയോ മുനിപുംഗവന്മാരേ! ശിവപ്രസാദയുക്തന്മാർക്ക് യാതൊന്നും അസാദ്ധ്യമായിട്ടില്ലെന്നുള്ളതിന്നു വരഗുണപാണ്ഡ്യന്റെ കഥ വളരെ ഉത്തമമായ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. അന്യസ്ഥലങ്ങളിൽ ചിരകാലതപസ്സുകൊണ്ടു സാധിക്കുന്ന വലിയവലിയ ഫലങ്ങൾ എല്ലാം ഹാലാസ്യത്തിൽ അല്പമായ തപസ്സുകൊണ്ടു സാധിക്കും. അതുകൊണ്ട് മർത്ത്യനായി ജനിച്ചാൽ മുഖ്യമായും വേണ്ടത് ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരനെ സേവിച്ചു പ്രസാദിപ്പിക്കുകയാണ്.

അല്ലയോ വാലഖില്യാദിമുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഇനി ഞാൻ കഥാശേഷത്തെ വിശദമായി പറയാം ശ്രവിച്ചുകൊള്ളുവിൻ.

ബ്രഹ്മഹത്യാപാപനിപീഡിതനായ വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ തന്റെ സങ്കടം തീർക്കുന്നതിന്നു വഴികാണാതെ ചിന്താപരവശനും ഭയവിഹ്വലനുമായി വാഴുന്ന കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ, അത്യുത്തമനായ ഒരു ശിവഭക്തൻ ആഗതനായി രാജസന്നിധിയിൽ വന്നു കൂടുകയും അദ്ദേഹത്തെ ഭൂതിവിഭവം ധരിപ്പിച്ചപ്പോൾ, ഇടവിടാതെയുള്ള സുന്ദരേശപ്രദക്ഷിണംകൊണ്ട് ഈ മഹാപാപത്തെ ശമിപ്പിക്കാമെന്നു പറയുകയും ചെയ്തു.

വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ അതുതന്നെ തനിക്കു മോക്ഷമാർഗ്ഗമെന്നു വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട്, ഉടൻതന്നെ ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിൽപോയി പ്രദക്ഷിണങ്ങ

ടങ്ങി. പന്ത്രണ്ടുദിവസംകൊണ്ട് ആയിരത്തിയെട്ടു പ്രദക്ഷിണംചെയ്തു. അനന്തരം അദ്ധ്യാത്മസ്വരൂപനായ സുന്ദരേശ്വരലിംഗത്തിന്റെ അഭിമുഖമായി സാഷ്ടാംഗ പ്രണാമംചെയ്തിട്ടു വിവിധവാക്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ സ്തുതിച്ചു. ഉടൻതന്നെ ആകാശത്തിൽനിന്നും ഇപ്രകാരം അശരീരിവാക്കുകേട്ടു.

“അല്ലയോ വരഗുണപാണ്ഡ്യ! നിന്റെ പുണ്യപാപഫലങ്ങളെ ഞാൻ വിവരമായി പറയാം. കേട്ടുകൊള്ളുക. നീ ചെയ്ത വിപ്രഹത്യാപാപത്തിനു ഒരിക്കലും അവസാനമില്ല. അതുപോലെതന്നെ മൽക്ഷേത്രപ്രദക്ഷിണംചെയ്തു സമ്പാദിച്ച പുണ്യത്തിനും അന്തമില്ല. എന്റെ ക്ഷേത്രപ്രദക്ഷിണത്തിനായി ഒരുവൻ എത്ര അടികൾ വച്ചുവോ അത്രയും അശ്വമേധയാഗംചെയ്ത ഫലവും, സർവ്വദാനഫലവും അവന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ലാതെ സിദ്ധിക്കും. എന്റെ ക്ഷേത്രപ്രദക്ഷിണനമസ്കാരംപോലെ ശ്രേഷ്ഠമായി യാതൊരുപുണ്യപ്രവൃത്തിയും ഇല്ല. കേദാരം, കൈലാസം, കാശി, ശ്രീപർവ്വതം, ചിദംബരംമുതലായ മുഖ്യശിവക്ഷേത്രങ്ങളിൽ എല്ലാമുള്ള ലിംഗങ്ങളിൽകൂടെയും സാന്നിദ്ധ്യംചെയ്യുന്നതു ഞാൻതന്നെയാണ്. ആ പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളിൽ എല്ലാംപോയി സേവിച്ചാൽ യാതൊരു ഫലം ഉണ്ടാകുമോ ആ ഫലംമുഴുവൻ ഇവിടെവന്നു എന്നെ സേവിച്ചാൽ ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. എങ്കിലും എന്റെ എല്ലാലിംഗങ്ങളിലുംവച്ചു ശ്രേഷ്ഠമായി മദ്ധ്യാർജ്ജുനത്തിൽ ഒരു ലിംഗമുണ്ട്. ആ ലിംഗം മഹാപാപനാശകവും ഉടനടി പുണ്യഫലത്തെ പ്രദാനംചെയ്യുന്നതും ആണ്. അതുകൊണ്ട് അങ്ങ്, എന്റെ മദ്ധ്യാർജ്ജുനലിംഗമിരിക്കുന്നേടത്തു അവിടെപ്പോയി ബ്രഹ്മഹത്യാപാപത്തെ മോചിപ്പിച്ചാലും. കാഞ്ചീപുരാധിപനായ ചോളൻ ഇപ്പോൾ നിന്നോടു യുദ്ധത്തിനായി വരും. എന്റെ പ്രസാദംകൊണ്ടു, നീ അവനെ ജയിച്ചു മദ്ധ്യാർജ്ജുനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകൊള്ളുക.”

ഭക്താർത്തിഭഞ്ജനനായ ദേവന്റെ ഇപ്രകാരമുള്ള അശരീരിവാക്കുകളെ കേട്ട് വിസ്മിതനായ വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ പരമാനന്ദബാഷ്പത്തോടുകൂടെ പിന്നെയും പിന്നെയും കദംബവനവാസിയും കരുണാവരുണാലയനും ആയ ഹാലാസ്യേശനെ പ്രണമിച്ചു ആനന്ദസാഗരനിമഗ്നനായി സ്വാലയം പ്രവേശിച്ച് ചോളരാജനെയും പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കാലക്രമേണ യുദ്ധസന്നദ്ധനായ ചോളരാജാവു് അസംഖ്യസൈന്യസമേതനായി മധുരയിൽ വന്ന് വരഗുണപാണ്ഡ്യനെ പോരിനു വിളിച്ചു. സുന്ദരേശാനുഗ്രഹിതനും വീര്യശൌര്യപരാക്രമശാലിയുമായ വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ ഉടൻതന്നെ സൈന്യസമേതം ചോളനെ എതിരേറ്റ് അതിഭയങ്കരമായ യുദ്ധം ചെയ്തു. യുദ്ധത്തിൽ ചോളഭൂപൻ പരാജിതനായി. പാണ്ഡ്യഭൂപന്റെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൈന്യങ്ങളുടെയും യുദ്ധപരാക്രമം കണ്ട് അത്ഭുതവിവശനായ ചോളഭൂപൻ, പാണ്ഡ്യന്റെ സൈന്യങ്ങളും കാണിക്കുന്ന പരാക്രമപ്രക്രമങ്ങളെല്ലാം ഹാലാസ്യേശനായ സുന്ദരേശന്റെ

ജാഗ്രതയോടുകൂടെത്തന്നെ തിട്ടമാക്കി. സപരിവാരന്മാരോടുകൂടെ പ്രാണരക്ഷാർത്ഥം പിന്തിരിഞ്ഞോടിത്തുടങ്ങി. വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ അകട്ടെ ഭയാക്രാന്തന്മാരായി പലായനംചെയ്യുന്ന ശത്രുവിനെയും സൈന്യങ്ങളെയും അനുധാവനം ചെയ്യുകയാണെന്നുള്ള വ്യാജേന മധ്യാർജ്ജുനമഹാലിംഗത്തെ അന്വേഷിച്ചു അവരുടെ പിറകെ പ്രയാണം തുടങ്ങി. വരഗുണപാണ്ഡ്യനും സൈന്യങ്ങളും കൂടെ കാലതാമസമെന്യേ പരമപാവനവും പ്രസിദ്ധവും മഹാപുണ്യസ്ഥലവും ആയ മധ്യാർജ്ജുനത്തിൽ എത്തി. രാജാവിന്റെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടു അവർ മധ്യാർജ്ജുനമഹാസ്ഥാനത്തിൽ എത്തിയദിവസം പൌഷമാസത്തിലെ ഒരു പൌർണ്ണമി ആയിരുന്നു. പുണ്യകാലത്തിൽ പുണ്യശാലിയായ ആ പുണ്യശ്ലോകൻ പരമപാവനമായ കാവേരീനദിയിൽ മുങ്ങി സ്നാനം ചെയ്തു നിത്യകർമ്മങ്ങളെല്ലാം കഴിച്ചു, മധ്യാർജ്ജുനേശനെ ദർശിപ്പാനായി ക്ഷേത്രത്തിനകത്തു പ്രവേശിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, ഒരുവരെയും നിഴലെന്നപോലെ വരഗുണപാണ്ഡ്യനെ പിന്തുടർന്നുവന്ന ബ്രഹ്മഹത്യ സഞ്ചിതകർമ്മഫലനായ ജീവാത്മാവിനെ ശരീരമെന്നപോലെ വേർപെട്ടു മതിൽക്കുപുറത്തു നിലയായി. എപ്പോൾ ബ്രഹ്മഹത്യാഗമനം നിലച്ചുവോ അപ്പോൾമുതൽ, വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ എതിരില്ലാത്ത ആനന്ദത്തിന് പാത്രീഭൂതനായി. അദ്ദേഹത്തിന് ഒരുവരെയും തലയിൽ കയറിയിട്ടുണ്ടായിരുന്ന എന്തോ ഒരു വലിയ ഭാരം നിലത്തിറക്കിവെച്ചപോലെ തോന്നുകയും വിവിധവിചാരങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഭയംകൊണ്ടും അലയെയും കലുഷമായിരുന്ന ഹൃദയത്തിന്റെ ഏറ്റവും സ്വസ്ഥമാവുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം പരമാനന്ദം ഉറങ്ങി സന്തോഷസാഗരമഗ്നനായിത്തീർന്ന ആ വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ മധ്യാർജ്ജുനമഹാസ്ഥാനത്തെ മഹാദേവനെ ശ്രീമുഖമായി നിന്നുകൊണ്ടു കുമ്പിട്ടുംകൊണ്ട്, അല്ലയോ കൃപാവാരിധിയായ ഉമാപതേ! ബ്രഹ്മഹത്യാമഹാപാപപീഡിതനായ എന്നെ നിത്യവും രക്ഷിക്കണമേ എന്നിങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു.

ഉടൻതന്നെ ആകാശത്തിൽ നിന്നും താഴെ പറയുംപ്രകാരം അശരീരിവാക്കുകേട്ടു.

അല്ലയോ വരഗുണപാണ്ഡ്യ! അങ്ങ് മർത്ത്യന്മാരിലും, ബ്രാഹ്മണഭക്തന്മാരിലും ഉത്തമൻ ആണെന്ന എനിക്കറിയാം. ഭക്തവത്സലനായ ഞാൻ എന്റെ ഭക്തന്മാർക്കുണ്ടാകുന്ന എല്ലാവിധ ആപത്തുകളെയും എപ്രകാരമെങ്കിലും പരിഹരിക്കതന്നെ ചെയ്യും. അങ്ങയുടെ പൂർവ്വജന്മകൃതമായ പാപമാണ് ഈ ജന്മത്തിൽ അതിദാരുണമായ ബ്രഹ്മഹത്യാപീഡ സംഭവിക്കാൻ കാരണമായത്. ആ പാപം ഇപ്പോൾ മുതൽ നീങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇനി അതിന്റെ ഉപദ്രവം അങ്ങേയ്ക്കുണ്ടാകുന്നതല്ല. അങ്ങ് ഇന്നുമുതൽ പരിപൂർണ്ണതൃപ്തനായി വസിച്ചുകൊണ്ടാലും.

ഈ അശരീരിവാക്ക്, വരഗുണപാണ്ഡ്യനെ എത്രമാത്രം സന്തോഷഭരിതനാക്കിയെന്ന വിവരിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. അനന്തരം അദ്ദേഹം വീണ്ടും പ

ലതാവനവും മധ്യാർജ്ജുനവാസിയായ പരമേശ്വരനെ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്യുകയും സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം കയറിപ്പോയ ഗോപുരദ്വാരത്തിൽ കൂടെത്തന്നെ ക്ഷേത്രത്തിനുവെളിയിൽ ഇറങ്ങി. അതിൽ പിന്നെ ബ്രഹ്മഹത്യ അദ്ദേഹത്തെ തീണ്ടുകപോലും ചെയ്തിട്ടില്ല. വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ അനന്തരം മന്ദരോപമങ്ങളായ ശിലകൾകൊണ്ട്, മധ്യാർജ്ജുനശിവക്ഷേത്രത്തിന്റെ മതിലുകളും ഗോപുരങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിക്കുകയും, കനകരത്നങ്ങളെക്കൊണ്ട് പ്രാസാദം അലങ്കരിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തുവച്ച് ധൂപധൂമങ്ങളെക്കൊണ്ട് സുഗന്ധിതമായ മധുരയിൽ പ്രവേശിച്ച് ചിദാത്മകനും സദാനന്ദനും ജഗന്നാഥനും ഹാലാസ്യാധിപനും അനന്തമൂർത്തിയും ആയ സുന്ദരേശ്വരന്, രത്നനിർമ്മിതങ്ങളായ ഭൂഷണങ്ങളോടുകൂടിയ അനവധി കുത്തുക്കുടകളും, വെഞ്ചാമരങ്ങളും പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളും വിചിത്രാഭരണങ്ങളും മറ്റും പ്രദാനം ചെയ്യുകയും, വിവിധസ്തോത്രങ്ങളോടുകൂടെ ഭക്തിപുരസ്സരം അദ്ദേഹത്തെ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം മേൽപ്രകാരമുള്ള കൃത്യങ്ങളെക്കൊണ്ട്, കൃതാർത്ഥനായിത്തീർന്ന വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ, കൊട്ടാരത്തിൽ പോയി പുരാണപാരായണകോവിദന്മാരും ശൈവാഗമവേദികളും ആയ അനവധി പൌരാണികപ്രമാണികളെ വരുത്തി അവരെക്കൊണ്ട് ശൈവപുരാണങ്ങൾ എല്ലാം വായിപ്പിച്ചു കേട്ട്, ഇതിൽപരമില്ലാത്ത ശിവഭക്തിയിൽ മുഴുകി പരമാനന്ദപൂർണ്ണനായി വസിച്ചു.

പുരാണശ്രവണംകൊണ്ട്, എല്ലാലോകങ്ങളിലുംവെച്ച് ഉത്തമമായിട്ടുള്ളത്, ശിവലോകമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിലായപ്പോൾ സുന്ദരേശപ്രസാദംകൊണ്ട് ഇവിടെവച്ചുതന്നെ ശിവലോകം കാണണമെന്നുള്ള അത്യാശ അപ്പോൾമുതൽ അദ്ദേഹത്തിന് വർദ്ധിച്ചു. ഈ അവസരത്തിൽ വരഗുണപാണ്ഡ്യന്റെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടു ശിവരാത്രിയും സംപ്രാപ്തമായി. ഉടൻതന്നെ വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ, ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിൽപോയി വിധിപ്രകാരം സുന്ദരേശ്വരനെ വന്ദിച്ചുകൊണ്ടിപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

“അല്ലയോ കദംബകാനനാധീശ്വരനും കരുണാവരുണാലയനും ഭക്തജനാനന്ദദായകമൂർത്തിയും ആയ സദാശിവ! നിത്യനും, ഇഷ്ടപ്രദനും പ്രമഥാദിഗണസേവ്യനും ബ്രഹ്മാദ്യഗോചരനും ആയ നിന്തിരുവടിയുടെ ലോകത്തെ ഈ ഭൂലോകത്തിൽ എനിക്ക് കാണിച്ചുതരേണം.”

ശിവഭക്തശിരോമണിയായ വരഗുണപാണ്ഡ്യന്റെ പ്രാർത്ഥന കേട്ട് ഭക്താർത്തിഭഞ്ജനനായ ഹാലാസ്യേശ്വരൻ അത്യന്തം പ്രസന്നനായി സർവ്വമനോഹരമായ ശിവലോകത്തെ ഭൂലോകത്തിൽ രാജാവിനു കാണിച്ചുകൊടുത്തു. വിദ്യാധരഗണങ്ങളാൽ ഭൂഷിതമായ അനേകവിമാനങ്ങൾ

കൊണ്ടും കല്പകവൃക്ഷവനങ്ങൾകൊണ്ടും കാമധേനുക്കൂട്ടങ്ങൾകൊണ്ടും ചിന്താമണിമയങ്ങളായ പർവ്വതങ്ങൾകൊണ്ടും, സുധാപൂർണ്ണങ്ങളായ സരസ്സുകൾകൊണ്ടും, ഗണനാഥന്മാരുടെ മേരുസദൃശികളായ കനകവേശ്മങ്ങൾകൊണ്ടും, രത്നവിചിത്രങ്ങളായ പ്രാകാരഗോപുരങ്ങൾകൊണ്ടും മററും വാചാമഗോചരമായ അത്ഭുതപ്രഭാവങ്ങളോടുകൂടിയ ശിവലോകംകണ്ട് ഇതില്പരമില്ലാത്ത ആനന്ദത്തോടുകൂടെ അതിൽ പ്രവേശിച്ച് ഉൾക്കടന്ന് നോക്കിയപ്പോൾ, കാണപ്പെട്ട തേജോരാശിവിരാജിതവും, പരമപാവനവും ആയ ശൈവവിമാനത്താൽ വിസ്മിതമാനസനായിത്തീർന്ന വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ ചിത്രമെന്നപോലെ അവിടത്തന്നെ നിന്നുപോയി. ഉടൻതന്നെ തത്ഗണനായ നന്ദികേശ്വരൻ, വരഗുണപാണ്ഡ്യനെ കൈയ്യുപിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി ദേവേശനായ സദാശിവനെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു.

തേജോമയമായ വിമാനമദ്ധ്യത്തിൽ ഉള്ള സിംഹാസനത്തിൽ എഴുന്നെള്ളിയിരുന്ന്, പരമാനന്ദമയനായ ദേവീമീനാക്ഷിയെ മന്ദസ്മിതങ്ങളോടുകൂടെ സമാലോകനം ചെയ്തും, വീരാധിവീരന്മാരായി ഇരുപുറവും വസിക്കുന്ന ഗണപതിഷൺമുഖന്മാരുടെ ക്രീഡകളാൽ ആർദ്രമാനസനായും ആലിംഗനചുംബനാദികൾകൊണ്ട് അവരെ ആശ്ലേഷിച്ചും, പാർശ്വവർത്തികളായി സേവിച്ചുവരുന്ന ദേവാദിവിദ്യാധരപ്രഭൃതികളായ ദേവസമൂഹങ്ങളേയും ഗണസംഘങ്ങളേയും ദയാർദ്രമായ കടാക്ഷവിക്ഷേപങ്ങൾ കൊണ്ട്, പുളകാങ്കിതവിഗ്രഹരാക്കിയും അനുമോദിക്കുന്ന സദാശിവനെക്കണ്ടപ്പോൾ ഭക്തിപരവശനായിത്തീർന്ന വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി! ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി! അല്ലയോ ഭഗവാനെ! അനന്തപുണ്യസ്വരൂപമായ തിരുവടിയുടെ ലോകവിലോകനം ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രം ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി! ഞാൻകൃതാർത്ഥനായി. എന്നിട്ടു ഈ പരമാനന്ദകരമായ കാഴ്ചകാണുന്നതിന് യോഗ്യതയുണ്ടായത്, ഞാൻ ചെയ്ത അങ്ങയുടെ ലിംഗാരാധനമാകുന്ന ഏകപുണ്യംകൊണ്ടാണെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. മേലുംഅവിടത്തെ ലിംഗാരാധനം ചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ടയോഗ്യം നൽകി തിരുവടി ഈ ഭക്തദാസനെ അനുഗ്രഹിക്കണം.

വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ ഇത്രയും പറഞ്ഞു അവസാനിപ്പിച്ചു ഉടൻതന്നെ അത്രയാകെയും അതിദീപ്തമായ കാന്തിപ്പുഞ്ജങ്ങളോടുകൂടി പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ശിവലോകവും അതിലെ ദിവ്യസാന്നിദ്ധ്യങ്ങളും ഒളിമിന്നൽപോലെ അന്തർഹിതമായി. അനന്തരം വിസ്മയമാനസനായ വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ പഴയപോലെ ശിവലിംഗപൂജചെയ്തുകൊണ്ടും സുന്ദരേശ്വരക്ഷേത്രത്തിൽ ദർശനത്തിനായി ഇടവിടെ വന്നുകൂടിയ എല്ലാഭക്തന്മാരെയും സൽക്കരിച്ചുകൊണ്ടും ആനന്ദാതിരേകത്തോടെ മുഴുവൻ കാലം കഴിക്കുകയും വിസ്മിതമാനസരായ അവർ സുന്ദരേശ്വരന്റെ സമീപി

ഹിമായ മാഹാത്മ്യത്തേയും, ശിവലോകത്തിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ എതിരില്ലാത്ത അനേകമായയും പറഞ്ഞത്യധികം പ്രശംസിക്കുകയുംചെയ്തു. ഈ വൎത്തമാനം കാട്ടുതീപോലെ നാടകം പരക്കുകയും കേട്ടവരെല്ലാം അതിശയിക്കുകയും ഭക്തന്മാരിൽ വരഗുണപാണ്ഡ്യനും ശൈവസൌഖ്യമുള്ളവരിൽ സുന്ദരേശ്വരനും തുല്യമായി ആരും ഇല്ലെന്നു എല്ലാവരും കണ്ടപോലെ കൊണ്ടാടുകയും ചെയ്തു. എന്നുമാത്രമല്ല പരാക്രമവും പാണ്ഡിത്യവും ആ ഹാലാസ്യത്തിനു ശ്രീസാകരീശ്വരനെന്നുള്ള പേരുണ്ടായതു്. വരഗുണപാണ്ഡ്യന്റെ ബ്രഹ്മഹത്യാപാപം തീൎത്തു് അദ്ദേഹത്തിനു്, ഹാലാസ്യത്തിൽവെച്ചു ശിവലോകം കാണിച്ചുകൊടുത്തപ്രകാരം പാൎവ്വതിവല്ലഭനും ഭക്തരക്ഷകനും ആയ സുന്ദരേശ്വരനെപ്പോലെ കരുണയുള്ളവരായി മറ്റാരെങ്കിലുമുണ്ടോ? അതുകൊണ്ടു്, "അല്ലയോ മാൎക്കണ്ഡാദി! നിങ്ങളും എല്ലാവരും നിഷ്പാപികളായ ഹാലാസ്യമദ്ധ്യനിവാസനും ചരാചര ജഗൽഗുരുവും ആയ സുന്ദരേശ്വരനെത്തന്നെ ഭജിച്ചുകൊള്ളുവിൻ! ആ ഭഗവാന്തിരുവടിയുടെ ഹാലാസ്യമഹിമാതിശയവും ഭക്തന്മാരായവൎക്കു എല്ലാ ഇഷ്ടങ്ങളേയും സാധിച്ചുതരും. വിശേഷിച്ചും വരഗുണപാണ്ഡ്യന്റെ ബ്രഹ്മഹത്യാദോഷം തീൎത്തു് അദ്ദേഹത്തിനു ശിവലോകം കാണിച്ചുകൊടുത്ത ഭഗവാൻ ശ്രീസുന്ദരേശ്വരന്റെ ഈ നാല്പത്തൊന്നാമത്തെ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൎക്ക് ആയുരാരോഗ്യാദികളായ സകലങ്ങളും ലഭിക്കുകയില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, ഒടുവിൽ അന്ത്യകാലത്തിൽ പരമപദപ്രാപ്തി സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. വിശേഷിച്ചും ഈ ലീല മഹാപാപപ്രശമനവും, മഹാപുണ്യപ്രദായകവും മഹാവിജയകരവും സൎവ്വസമ്പൽകരവും ആകുന്നു.

വരഗുണപാണ്ഡ്യന്റെ ബ്രഹ്മഹത്യാദോഷം തീൎത്ത
നാല്പത്തൊന്നാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൪൨-ാം അദ്ധ്യായം.

ഗീതകലഹത്തിനു വിറകുകെട്ടു ചുമന്ന
നാല്പത്തിരണ്ടാം ലീല.


അല്ലയോ തപോധനന്മാരായ വസിഷ്ഠപ്രഭൃതികളെ! ഇനി നിങ്ങൾ ഹാലാസ്യാധിപനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ പരിപാവനമായ നാല്പത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! ഭക്തശിരോമണിയായ വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ ശിവലോകം കാണ്മാൻ ആഗ്രഹിച്ചതായ ഈ ലീ

ല ഭഗവാന്റെ ഭക്തവാത്സല്യത്തിന്റെ ഉത്തമമായ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തവും അത്യന്തം പാവനമായിട്ടുള്ളതും ആകുന്നു.

വസിഷ്ഠാദികൾ അതുകേട്ട്, അത്യന്തം സന്തുഷ്ടന്മാരോടുകൂടെ അല്ലയോ ശൈവാഗമരഹസ്യവേദിയായ കുംഭസംഭവമഹർഷേ! നിന്തിരുവടി കാലതാമസമെന്യേ കരുണാലയനായ മീനാക്ഷീസഹായന്റെ ഈ അതിപ്രധാനമായ ലീല ഞങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കേണമേ! നിന്തിരുവടിയുടെ മുഖാരവിന്ദത്തിൽനിന്നും പൊഴിയുന്ന പരമശിവലീലാമകരന്ദകണങ്ങളെ പാനം ചെയ്യുംതോറും വീണ്ടും വീണ്ടുമുള്ള ലീലാമകരന്ദപാനത്തിൽ പൂർവ്വാധികമായ ഔത്സുക്യം ഞങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടാകുന്നു. എന്നിങ്ങനെ അപേക്ഷിക്കുകയാൽ ലീലാകഥനകുതുകിയായ അഗസ്ത്യൻ ഹാലാസ്യേശന്റെ അതിപാവനമായ നാല്പത്തിനാലാമത്തെ ലീലയെ താഴെ പറയുമാറ് ആരംഭിച്ചു:—

"അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദി താപസന്മാരേ! ശിവഭക്താഗ്രണിയായ വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ ഹാലാസ്യേശന്റെ അനുഗ്രഹവൈഭവംകൊണ്ട് നിത്യമംഗളത്തോടുകൂടിയതായ തന്റെ സാമ്രാജ്യത്തെ പരിപാലിച്ചുവസിക്കുന്ന കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ ചോളരാജധാനിയിലെ ഒരു സമസ്തഗായകാഗ്രഗണ്യനായ ഹേമനാഥൻ എന്ന് ലോകവിശ്രുതനായ ഒരു സംഗീതവിദ്വാൻ അന്തേവാസികളായ അനവധി ഗായകശിഷ്യന്മാരോടുകൂടെ പെരുമ്പറയും അടിപ്പിച്ച് മധുരാപുരിയിൽ വന്നു വരഗുണപാണ്ഡ്യസന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ച് ചെവിക്കമൃതമായ ഗീതാപ്രവാഹംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ ആനന്ദസാഗരത്തിൽ മുക്കി. അവന്റെ ഗാനംകേട്ട് അപാരമാധുര്യത്തിൽ പാണ്ഡ്യഭൂപാലൻ അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനായി അനവധി വസ്ത്രാഭരണാദികൾ അവനു സമ്മാനമായി നൽകി. അനന്തരം ആ ഗായകശിരോമണിയോട് നിങ്ങളുടെ ഗാനം ഇനിയും എനിക്കു കൂടെക്കൂടെ കേൾക്കണം. അതിനുവേണ്ടി കുറെദിവസത്തേക്ക് ഇവിടെ ഒട്ടേറെ സൗകര്യമുള്ള ഒരു മന്ദിരത്തിൽ പാർക്ക. എന്നുപറഞ്ഞ് അപ്പോഴത്തേക്കുമാത്രം ആ സംഗീതകോവിദനെ യാത്രയാക്കി.

മേൽപ്രകാരമുള്ള രാജകല്പനകേട്ട് കൗതുകാവിഷ്ടനായ ആ ഗായകശിരോമണി ഉപഗായകന്മാരായ സ്വശിഷ്യന്മാരോടുകൂടെ രാജധാനിയുടെ സമീപത്തിൽ ഉള്ള മന്ദിരത്തിൽ വാദ്യഘോഷവും മുഴക്കിക്കൊണ്ട് പാർപ്പാരംഭിച്ചു.

ഹേമനാഥഗായകൻ, സ്വസമീപത്തിൽനിന്നും പോയ ഉടൻതന്നെ വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ, സ്വാമാത്യാദികളും ഹേമപാത്രാദികളും ആയ ചില ഭോഗവസ്തുക്കളെ അയച്ച് തന്റെ രാജധാനിയിലെ പ്രധാനഗായകനായ ഭദ്രനെ രഹസ്യത്തിൽ വരുത്തി, അവനോട്, "അല്ലയോ ഭദ്ര! ചോളദേശക്കാരനായ ഒരു ഗായകശ്രേഷ്ഠൻ ഇവിടെ വന്നിരുന്നു. അവൻ എന്നെയും

സമസ്തരെയും ഇതില്പരമില്ലാത്ത അവന്റെ സംഗീതചാതുര്യംകൊണ്ട് സന്തോഷിപ്പിച്ച് എന്നോട് അനവധി സമ്മാനങ്ങൾ വാങ്ങി. അവൻപോയിട്ടില്ല. നിന്നോട് മത്സരിക്കാനായി ഇവിടെത്തന്നെ അടുക്കൽ പെരുമ്പറയും മുഴക്കിക്കൊണ്ട് താമസിക്കുന്നു. എന്താ? നിനക്ക് അവനോടൊന്ന് പിണങ്ങാമോ? പിണങ്ങിയാൽപോരാ ജയിക്കണം. ജയിക്കാൻതക്ക മിടുക്കില്ലെങ്കിൽ പിണങ്ങാതെ അടങ്ങിക്കൊള്ളുന്നതാണ് മാനം" എന്നുപറഞ്ഞു.

ഉദൻ അതുകേട്ട് വിനയപൂർവം അല്ലയോ നൃപശ്രേഷ്ഠ! ഭക്തകിങ്കരപ്രായകനായ സൂര്യദേവന്റെ കൃപാകടാക്ഷംകൊണ്ട് നിറഞ്ഞ കുടത്തിലെ വെള്ളംപോലെ അചുരുത്വചാതുര്യംകൊണ്ട് ഗർവിതനായി പെരുമ്പറ അടിച്ചു ഇരിക്കുന്ന അവന്റെ അഹങ്കാരമെല്ലാം ഞാൻ സഭാമധ്യത്തിൽ വെച്ച് നശിപ്പിച്ച് ലജ്ജയുംകൊണ്ട് തലകുനിപ്പിച്ച് മുഖത്തിലും കരിപുരട്ടുന്നുണ്ട്. അവനെ ജയിക്കുന്നതിനുവേണ്ട ഗാനവൈദഗ്ദ്ധ്യം കരുണാവരുണാലയനും, ആഗമസംഗീതകാരനായ ദേവൻ സൂര്യദേവന്റെ അനുഗ്രഹബലംകൊണ്ട് എനിക്ക് ഉണ്ട്. തിരുമനസ്സ് കണ്ടുകൊള്ളുന്നു. എന്നിങ്ങനെ യാതൊരു കൂസലുംകൂടാതെ രാജാവിനോട് മറുപടിപറഞ്ഞു.

രാജാവിതുകേട്ട്, അത്യന്തം സന്തോഷിച്ചു. അനന്തരം ഉദനോട്, എന്നാൽ നീ ഇപ്പോൾ പൊയ്ക്കൊൾക. തമ്മിൽ മത്സരിച്ച് പാടുന്നതിനു യോഗ്യമായ ഒരു അവസരം നിശ്ചയിച്ച് നീ വിവരം അറിയിച്ചാൽ ഞാൻ ഭേരീനാദനായകനെ സഭയിൽ വരുത്തിക്കൊള്ളാം എന്നുപറഞ്ഞു.

ഉദൻ അതുകേട്ട് പരമസന്തുഷ്ടനായി അത്യാദരത്തിനോട് വിടവാങ്ങി സ്വഗൃഹത്തിലേക്ക് യാത്രതിരിച്ചു. അദ്ദേഹം വഴിമദ്ധ്യത്തിൽവെച്ചു, നീളക്കുപ്പായങ്ങളും ഇട്ട്, വീരാളിപ്പട്ടുകൊണ്ട് തലപ്പാവുകളും കെട്ടി വീണവാദികളായി മധുരപട്ടണത്തിലെ വീഥികളിൽ നടന്ന് തങ്ങളുടെ ഗാനവൈഭവംകൊണ്ട് ശ്രോതാക്കളുടെ ഹൃദയം കവരുന്ന ഭേരീനാദനായകപ്രവീണന്റെ അന്തേവാസികളായ പല ഉപഗായകന്മാരെയും കാണുകയും അവരുടെ ശ്രുതിശുദ്ധംകൊണ്ടും അഭ്യാസബലംകൊണ്ടും അതിഗംഭീരങ്ങളായ ഗാനങ്ങളെ കേൾക്കുകയുംചെയ്തു. ഉദൻ അവരുടെ പാട്ടുകേട്ട് കുഴങ്ങി. വീണാവാദനത്തിൽ പൂർണരായ കിന്നരന്മാരും സമ്പൂർണ്ണകലാകാരന്മാരായ ഗന്ധർവന്മാരും ഇവരുടെ വീണാവാദനവും പാട്ടും കേട്ടാൽ ഉടൻ മാറിക്കളയും. അപ്പോൾ ഇവരുടെ ഗുരുവിനെ ഞാൻ എങ്ങനെ ജയിക്കും. ശിഷ്യന്മാർ ഇത്ര കേമന്മാർ ആയപ്പോൾ ഗുരു എത്ര സമർത്ഥനായിരിക്കണം. എന്നിങ്ങനെ അവൻ മനസ്സുകൊണ്ടു വിചാരിച്ചു. അനന്തരം വിവിധവിചാരങ്ങളോടുകൂടി ചഞ്ചലചിത്തനായ ഉദൻ, ഭൂതാവേശം ഉണ്ടായപോലെ അതിവേഗത്തിൽ ഓടി. മുനിഗണങ്ങളാൽ സ്തുതനായവനും, ചതുഷ്കൂടപുരാധിപനും, സർവ്വജ്ഞനും,

ക്കോരത്തിലെഴുന്നരുളിയ ഹാലാസ്യപതിയുടെ സന്നിധിയിൽ എത്തി പലവുരു പ്രദക്ഷിണംചെയ്തു് ഒടുവിൽ, ഭൂതലത്തിൽ അധോമുഖനായി വീണു സാഷ്ടാംഗപ്രണാമംചെയ്തു കിടന്നുകൊണ്ടു് ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

“അല്ലയോ ദേവദേവ! കൃപാരാശേ! ഭക്തപ്രിയ! നിന്തിരുവടി അടിയനെ രക്ഷിക്കണേ! അടിയന് ഇപ്പോൾ നേരിട്ടിരിക്കുന്ന അപകടത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കുന്നതിന് നിന്തിരുവടിയെ അല്ലാതെ മറ്റാരേയും കാണുന്നില്ല. ഈ ഗാനവിദ്യാവിശാരദനായ ഹേമനാഥൻ എന്റെ മാനം ഇപ്പോൾ നശിപ്പിക്കും. എനിക്കു പിന്നെ രക്ഷയില്ല. അപ്രകാരം വരുന്നതിനു ഇടവരാതെ നിന്തിരുവടി വേണ്ടതുചെയ്തു രക്ഷിക്കണം. ഞാൻ എന്റെ സകലം മുമ്പേ എന്റെ രക്ഷിതാവായ നിന്തിരുവടിയെ ഏല്പിച്ചു. ഇനി എന്നെ രക്ഷിക്കുന്നതും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതും അവിടത്തെ തിരുവുള്ളംപോലെ.”

ഭദ്രൻ ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചതിന്റെശേഷം തിരുനടയിൽനിന്ന് എഴുന്നേറ്റു് സവിശ്വാസം സമീപസ്ഥമായ തന്റെ ഭവനത്തിൽ പോയി സുഖമായി വസിച്ചു.

ഭക്തന്റെ ഉത്തമമായ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടു്, പ്രീതനും ഭക്തവത്സലനും ആയിത്തീർന്ന ഹാലാസ്യേശ്വരനും, കരുണാനിധിയും ആയ സുന്ദരേശൻ, ജീർണ്ണവസ്ത്രധാരിയും ജീർണ്ണകായനുമായ ഒരു വൃദ്ധന്റെ വേഷമെടുത്തു്, തലയിൽ വിറകുകെട്ടും കയ്യിൽ വീണയും എന്തിനു? വിറകുവേണമോ? വിറകുവേണമോ? എന്നിങ്ങനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു് മാർഗ്ഗം മധുരാപുരിവീഥിയിൽകൂടെ നടന്നു് ഹേമനാഥഗായകൻ ഉപഗായകസമേതനായി പാർക്കുന്ന മന്ദിരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു് തന്റെ തലയിൽ ഇരുന്ന വിറകുകെട്ടു് പുറത്തിണ്ണയിൽ ഇറക്കിവെച്ചു്, തോളത്തുകിടന്ന വീണയെടുത്തു്, ഇന്ദ്രിയഗോചരമായി പോലും വിസ്മയിക്കത്തക്കവണ്ണം ശ്രുതിചേർത്തു് സ്വരം മീട്ടി, അതിമധുരമായി ഗാന്ധാരസ്വരത്തിൽ ആലാപനം തുടങ്ങി.

മാളികമുകളിൽ, സ്വന്തം ശിഷ്യരൊന്നിച്ചു്, സല്ലാപക്രീഡാദികളിൽ വിനോദിച്ചുകൊണ്ടു് സുഖമായിരുന്ന ഹേമനാഥഗായകൻ, മനോഹരമായ ഗീതം കേട്ടു ഇതുപോലെ ഇല്ലാത്ത ഒരു ഗാനം ആരാണു് ഇപ്പോൾ പാടുന്നതു്? ഹാ! ഹാ! എന്തു മനോഹരമായ ഗാനം! എത്ര മനോഹരമായ ശ്രുതി! ഈ സംഗീതവിദ്യയുടെ മറുകര കണ്ടവൻ ആരു്? എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ മാളികമുകളിൽനിന്നു ഇറങ്ങി വീണാഗാനത്തിന്റെ ശബ്ദം പുറപ്പെടുന്ന ഭാഗത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അവിടെച്ചെന്ന

പ്പോൾ ആ ഗായകശ്രേഷ്ഠനായ മതിമാനും അല്പമൊന്നു് അല്ലായി രുന്നു. വലപോലെ കീറിപ്പറിഞ്ഞ വസനാപുടൂട്ടത്തു്, തൊലിയുംചുളുങ്ങി മുടിയുംനരച്ചു് കായപുംശുഷ്കിച്ചു ഒരു വൃദ്ധൻ സമീപത്തിൽ ഒരു കെട്ടുവിറ കും കൈയിൽ തൊടുകുവിനയുംവെച്ചുകൊണ്ടു്, പരമതേജോമയത്തിൽനിന്നു നന്ദം അനുഭവിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള മനസ്സോടുകൂടെ വിനയമായിട്ടു് ന മസ്കാരംചെയ്യുന്നതായിട്ടു ഹേമനാഥഗായകൻ കണ്ടു്. അദ്ദേഹം വിനയത്തോടുകൂടെ ആ വൃദ്ധനോടു നിങ്ങൾ ആരാണെന്നു പറയണമെന്നു് അപേക്ഷിച്ചു.

ഗായകവൃദ്ധൻ ഇങ്ങനെ മറുപടിപറഞ്ഞു:—"ഞാൻ മഹാപ്രഭുവും ഗായകേന്ദ്രനും ആയ ഭദ്രന്റെ ദാസനാണു." ഹേമനാഥഗായകനു് ആ ശബ്ദം വിഷലിപ്തമായ ശസ്ത്രപാതംപോലെ മനസ്സിൽകൊണ്ടു. തല കുനിച്ചു മരംപോലെ സ്തബ്ധനായി അവിടെത്തന്നെനിന്നു. അനന്തരം ആ വൃ ദ്ധനോടു മറ്റൊന്നും ചോദിക്കുകയോ പറയുകയോ ചെയ്യാതെ ഉടൻത ന്നെവീട്ടിനകത്തുകടന്നു തന്റെ മഞ്ചത്തിൽ ചെന്നിരുന്നുകൊണ്ടു്, ഇപ്ര കാരം വിചാരിച്ചു.

അഹോ! അദ്ഭുതം!! അദ്ഭുതം!!! ഇതാണിവിടെ ഗായകവിദ്വാന്മാ രുടെ നില! ദാസന്റെ ഗാനമാധുര്യം ഇത്ര ശ്രേഷ്ഠമായിരിക്കുമ്പോൾ യജമാന ന്റെ പ്രാഗത്ഭ്യം എത്രകണ്ടു വലുതായിരിക്കണം. ഈ കുഞ്ഞനായ വൃദ്ധ നായ, ഭദ്രന്റെ ദാസനോടുപോലും പിന്തുടരുന്നതിനു എനിക്കു കഴിഞ്ഞി ല്ല. ഇവിടത്തിലുള്ള സാമാന്യഗായകന്മാരെക്കാളും അഥവാ ദേവ ഗന്ധർവ്വന്മാരെക്കാളും സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഇവന്റെ ഗുരുവായ ഭദ്രനെ ഞാൻ എങ്ങനെ ജയിക്കും, അതുകൊണ്ടു്, ഭദ്രൻവന്നു നേരിടുന്നതിനുമുമ്പിൽ ഉള്ള ഭാണ്ഡവും കൊണ്ടു് കടന്നു കളയുന്നതാണു് നല്ലതു്.

ഹേമനാഥൻ, ഉടൻതന്നെ ശിഷ്യന്മാരെ എല്ലാംവിളിച്ചു അവരോ ടു വിവരം പറഞ്ഞു. അവരും അപ്രകാരംതന്നെ വേണമെന്നനുവദി ച്ചു. ഉടൻതന്നെ എല്ലാവരുംകൂടെ അന്നുരാത്രിയിൽതന്നെ ആരുമറിയാതെ കെ ട്ടുംഭാണ്ഡവും ആയി മധുരാപുരിയിൽനിന്നും കടന്നു.

ഹാലാസ്യാധിപനായ സുന്ദരേശ്വരൻ, ഹേമനാഥഗായകനും പരി വാരങ്ങളും വരഗുണപാണ്ഡ്യനോടു് യാത്രചോദിക്കകപോലും ചെയ്യാതെ യും മറ്റാരും അറിയാതെയും ഓടിപ്പോയിട്ടു്, കെട്ടുംചുമടുമെടുത്തു്, മധു രാപുരംവിട്ടവിവരം അന്നുരാത്രിയിൽ ഭദ്രനെ സ്വപ്നത്തിൽ അറിയിച്ചു.

അതുകേട്ടപ്പോൾ ഭദ്രനുണ്ടായ ഉത്സാഹവും സന്തോഷവും എത്രമാത്ര മെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അദ്ദേഹം പിറേറന്നാൾ രാവിലെ എഴുന്നേ

റു്, ഹാലാസ്യത്തിൽപോയി ഹേമപത്മിനിയിൽ ഇറങ്ങിക്കുളിച്ചു നിത്യകർമ്മങ്ങളും വിധിപ്രകാരം അനുഷ്ഠിച്ചു്, സുന്ദരേശനെ ഭക്തിപുരസ്സരം പ്രദക്ഷിണനമസ്കാരങ്ങൾകൊണ്ടു പൂർവ്വാധികം പ്രസാദിപ്പിച്ചുംവെച്ചു്, രാജനികടത്തിൽപോയി അദ്ദേഹത്തെ വിനയപൂർവം വണങ്ങിയുംകൊണ്ടു ഉദ്യതനായി, ഇങ്ങനെ അറിയിച്ചു:—

“അല്ലയോ മഹാരാജാവേ! ആ ഗായകൻ എവിടെ? അവനെ കല്പിച്ചു വേഗംവിളിപ്പിക്കണം. ഇവിടെ അവൻ വന്നുചേരുന്നതിന്റെ അടുത്തക്ഷണത്തിൽ അവനെ ഞാൻ വിനയംവരുത്തിച്ചുതരാം”.

ശ്രേഷ്ഠനായ ഗായകന്റെ ധൈര്യപൂർവമുള്ള ഈ അഭിപ്രായംകേട്ടു്, ആശ്ചര്യപരതന്ത്രനായ വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ ഉടൻതന്നെ ഹേമനാഥഗായകനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിനായി അവൻ താമസിച്ചുവന്ന മന്ദിരത്തിലേക്കു കിങ്കരന്മാരെ അയച്ചു. കിങ്കരന്മാർ ഉടൻതന്നെ മടങ്ങിവന്നു് രാജാവിനെ വന്ദിച്ചുംകൊണ്ടു ഹേമനാഥഗായകനും ശിഷ്യന്മാരും അവർ താമസിച്ചുവന്ന ഭവനത്തിൽ കാണ്മാനില്ലെന്നും, അടുത്തവീട്ടുകാർ, അവനും ശിഷ്യന്മാരും ഉടനെപ്പുറപ്പെട്ടിട്ടു് ഇന്നലെരാത്രിയിൽ ആരും അറിയാതെ കടന്നുകളഞ്ഞതായി പറയുന്നു എന്നും അറിയിച്ചു.

രാജാവു് അതുകേട്ടു് ഏറ്റവും ആനന്ദിക്കുകയും ഇതെല്ലാം മായാമയനായ സുന്ദരേശന്റെ അനുഗ്രഹവിശേഷങ്ങൾ തന്നെയെന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം അദ്ദേഹം ബാണനെ ഇതില്പരമില്ലാതെ ബഹുമാനിച്ചു് വിശേഷമായിട്ടുള്ള പട്ടുവസ്ത്രാഭരണാദികളും അണിയിച്ചു്, ആനപ്പുറത്തുകയറ്റി യശഃപടഹവും മുഴക്കി, മധുരാപുരവീഥിയിൽ പ്രദക്ഷിണം വയ്പിക്കുകയും ഹേമനാഥഗായകനും പരിവാരങ്ങളും ഉടനെ ഭയന്നു് ഓടിപ്പോയവിവരം പരസ്യംചെയ്യിക്കുകയും ചെയ്തതുകൂടാതെ അനവധി കനകരത്നങ്ങളും വസ്ത്രാഭരണധനധാന്യങ്ങളും മറ്റും സമ്മാനമായി കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

ശംഖനാദപുരസ്സരം സ്തുതിപാഠകന്മാരാൽ ഗീയമാനനും ആയ ബാണഭദ്രൻ ബന്ധുജനസമേതനായും വാദ്യഘോഷങ്ങളോടും രാജദത്തങ്ങളായ ബഹുവിധസമ്പത്തുകളോടുകൂടെസ്വഭവനത്തിൽപോയി. തനിക്കുകിട്ടിയസമ്പത്തുകളിൽ പകുതി സുന്ദരേശനെ മഹിമയായി സമർപ്പിക്കുകയും ശേഷിച്ചതിൽ ഒരുപങ്കു് ഉത്തമഭക്തന്മാരായ വിപ്രന്മാർക്കു് ദാനമായി നൽകുകയുംചെയ്തുംവച്ചു ശേഷമുള്ള തന്റെ ജീവിതകാലത്തെ സുന്ദരേശസ്തുതികളോടുകൂടെ പരമാനന്ദകരമായി കഴിച്ചുവന്നു. ഭക്താനുഗ്രഹകർത്താവും പരാല്പരനും ആയ സുന്ദരേശന്റെ ഭക്തവാത്സല്യത്തെയും ഗായകേന്ദ്രനും ശിവഭക്തശിരോമണിയുമായ ബാണന്റെ മഹാഭാഗ്യത്തെയുംപറ്റി ആളുകൾ ഒന്നുപോലെ പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്തു.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷിപുംഗവന്മാരേ! കൊന്നത്തിങ്കളണിഞ്ഞവനും സർവ്വജ്ഞനും ആയ ഭഗവാൻ ഭക്തനായ ഭദ്രനുവേണ്ടി വിറകുകെട്ടുചുമന്നു സംഗീതവിശാരദനായ ഹേമനാഥഭാഗവതരെ തോല്പിച്ചു എന്നുള്ളതാണു് നാല്പത്തിയൊന്നാമത്തെ ലീല ഇപ്രകാരമാണു്. ഈ പരമപാവനവും ഭക്തിസംവർദ്ധകവുമായ ലീലയെ പഠിക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഇഹപരങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലെ സകലാഭീഷ്ടസംസിദ്ധിയുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിലൊന്നുമൊരു സംശയവും ഇല്ല.

ഭക്തഭദ്രനുവേണ്ടി വിറകുകെട്ടുചുമന്ന
൪൧-ാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൪൨-ാം അദ്ധ്യായം.

ഭദ്രനുവേണ്ടി ക്ഷേത്രപതിക്ക് എഴുത്തയച്ച

നാല്പത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീല.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷിപുംഗവന്മാരേ! കൈലാസനാഥനായ ഭഗവാൻ ഹാലാസ്യനാഥൻ ഭക്തനായ ഭദ്രനുവേണ്ടി ക്ഷേത്രപതിക്ക് എഴുത്തയച്ചതായ ചരിത്രത്തിൽ നാല്പത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീലയെ നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേട്ടുകൊൾവിൻ! ഈ അതിപാവനമായ ലീലാശ്രവണം, ശ്രോതാക്കളുടെ സകലപാപങ്ങളെയും നശിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നുള്ള മുഖപ്രസംഗത്തോടുകൂടെ വീണ്ടും അഗസ്ത്യമഹർഷി താഴെപ്പറയുമാറു ലീലാകഥനം തുടങ്ങി.—

പാണ്ഡ്യരാജകുലാലങ്കാരഭൂഷണമായ വരഗുണപാണ്ഡ്യനിൽനിന്നും അസീമമായ പാരിതോഷികങ്ങളും പ്രശംസാപത്രങ്ങളും വാങ്ങിയ ഭദ്രൻ, ഐഹികലോകത്തിൽ ഉള്ള ആസക്തിയും രാജസേവയിൽ ഉള്ള താല്പര്യവും സർവ്വവും ഉപേക്ഷിച്ചു്, ശ്രീപാദവിന്യാസം കൊണ്ടലംകൃതമായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ സേവയിൽ സക്തമായ മനസ്സോടുകൂടെ ഗാനസ്വരൂപിയും ഗാനരസികനുമായ അദ്ദേഹത്തെ ശ്രുതിമധുരമായ ഗാനവൃത്തികൊണ്ടു സേവിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ഭക്തപരാധീനനും പാർവ്വതീപതിയും, ആയ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരൻ ഗായകവിപ്രനായ ഭദ്രന്റെ ഗാനശ്രവണംകൊണ്ടു അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനായിട്ട് അവന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ച്, അവന്റെ പ്രാർത്ഥനാഗീതങ്ങളിൽ വിലീനമാനസനായി എല്ലാനേരവും ഒന്നുപോലെതലയുംകുട്ടി വസിച്ചു. ശബ്ദാർത്ഥങ്ങളും ശ്രുതിലയങ്ങളും ആയ ഭദ്രന്റെ പ്രാർത്ഥനാഗീതഗാനങ്ങൾ സുന്ദരേശ്വരനെ എത്രമാത്രം ആനന്ദിപ്പിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ എന്നെക്കൊണ്ടെന്നല്ല ആയിരം നാക്കുള്ള അനന്തനാഗനെക്കൊണ്ടും കഴിയുന്നതല്ല.

ഇപ്രകാരം ശ്രുതിലയങ്ങളുള്ള സ്തോത്രഗാനങ്ങൾകൊണ്ട് പരമശിവനെ പ്രസാദിപ്പിച്ച് ഹാലാസ്യത്തിൽതന്നെ വസിക്കുന്ന ഗായകശിരോമണിയും ഭക്താഗ്രഗണ്യനുമായ ഭദ്രൻ ഒരുദിവസം പതിവുപോലെ ഗാനസേവനവും ചെയ്തു സായംകാലത്തിൽ പോകുന്നതിനായി ഭാവിച്ചപ്പോൾ, അവന്റെ ഗാനവിദ്യകൊണ്ട് സന്തുഷ്ടനായ സുന്ദരേശ്വരൻ, ഒട്ടുവളരെ പണമായി കിഴികിഴിയായി കെട്ടി അവന്റെ മുമ്പിൽവച്ചു.

അവൻ സന്തോഷപൂർവ്വം ആ പണക്കിഴികൾ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി ശിവഭക്തന്മാർക്ക് കൊടുത്തു. പിന്നത്തെദിവസം രത്നാദിഭൂഷണങ്ങൾ എടുത്തുകൊണ്ടുവന്ന്, ഭദ്രനു നൽകി. അവൻ അതും കൊണ്ടുപോയി യാചകർക്കു ദാനംചെയ്തു. അടുത്തദിവസം വളരെ ധാന്യങ്ങൾ വാരിക്കൊടുത്തു. ഭദ്രൻ അതും ദാനംചെയ്തു. അതിനടുത്തദിവസം കനകങ്ങളും, അതിനടുത്തദിവസം വളരെ വളരെ സ്വർണ്ണക്കട്ടികളും, അതിനടുത്തദിവസം അമൂല്യങ്ങളായ കൗശേയവസ്ത്രങ്ങളും, പിറ്റേദിവസം ഒരു ചിത്രപ്പടവും, മറ്റൊരുദിവസം കുതിരകളെയും പിന്നത്തെദിവസം, രത്നാലംകൃതമായ ഗോധനവും, പിന്നെയും പലപല തങ്കക്കട്ടികളും വെള്ളിക്കട്ടികളും മറ്റും ഭദ്രന് സുന്ദരേശ്വരൻ നൽകി. അവൻ കിട്ടിയതെല്ലാം വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി യാചകന്മാർക്കായി പകുത്തുകൊടുത്തു.

ഇങ്ങനെ പരമേശ്വരപ്രസാദംകൊണ്ട് കിട്ടിയതെല്ലാം ഉപഗായകന്മാർക്കും യാചകന്മാർക്കും ചിതറിയും, പൊട്ടിച്ചും, ചുരുക്കിയും വീതിച്ചുമെറ്റുംകൊടുത്തു് ഒന്നുമില്ലാതായതിന്റെ ശേഷവും, ഭദ്രൻ ഒരാവശ്യവും പറയാതെ, പതിവുപോലെ സുന്ദരേശ്വരസന്നിധിയിൽതന്നെപോയി അദ്ദേഹത്തെ ഗാനവിദ്യയാൽ സേവിച്ചുംകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

ഭക്തവത്സലനായ ദേവ! അങ്ങ് എനിക്കു തന്ന സമ്പത്തുക്കളെല്ലാവറ്റും ഞാൻ ഭക്തന്മാർക്കും ഉപഗായകന്മാർക്കും വീതിച്ച് ദാനംചെയ്തു. ഇനി എന്റെ കൈയിൽ യാതൊന്നും ഇല്ല. അവർ എന്നോടുവന്നർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഞാൻ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്. അല്ലയോ ഭക്ത

ത്തിരഞ്ജനനായ ഭഗവാനേ! ഞാൻ നിന്നെയല്ലാതെ ഈ ജന്മം മററാരെയും സേവിക്കുന്നതും അല്ല. അതുപോലെതന്നെ ഭർത്തൃമതികളോടു ഇല്ലെന്നു പറയുന്നതും എനിക്കൊരു പ്രയാസംതന്നെ. അതുകൊണ്ടു നീ തിരുവടി ഈ ധർമ്മസങ്കടത്തിൽനിന്നും അടിയനെ രക്ഷിക്കണം.”

ദേവൻ ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചുംവെച്ച് സായംകാലത്തിൽപോയി സ്നാപനത്തോടുകൂടെ നിദ്രതുടങ്ങി. അർദ്ധരാത്രിയായപ്പോൾ, ഭക്തപരാധീനനായ ഗോപാലസ്വാമികൾ, ദേവന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷനായി സ്വപ്നത്തിൽ ഭവാനോടിപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ ഭക്ത! നിന്റെ മനശ്ശീലം വളരെ വെളുത്തതും അതിശയിക്കത്തക്കതുതന്നെ. അതുപോലെതന്നെ എന്നിൽ ഉള്ള നിന്റെ ഭക്തിയും അനന്യസാധാരണമെന്നു എനിക്കറിയാം. അതുമൂലം ഞാൻ നിന്നെ ഹൃദയപൂർവ്വം അനുഗ്രഹിക്കുന്നു. നിനക്കു മേല്ക്കുമേൽ, മംഗളം വരുത്തും. ഞാൻ നിനക്കു എട്ടുതന്ന ദ്രവ്യം എല്ലാം രാജഭണ്ഡാരത്തിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നവയാണ്. അവയെല്ലാം കാണാതെ ഭണ്ഡാരപാലകന്മാരും കോശാദ്ധ്യക്ഷന്മാരും ഇതിപ്പോഴില്ലാതെ വ്യസനിക്കുന്നു. മുദ്രപൊട്ടിക്കുകയോ വാതിൽതുറക്കുകയോ യാതൊന്നുമെ ചെയ്യാതെ കോശാഗാരത്തിൽ കിടന്ന ദ്രവ്യമെല്ലാം മോഷ്ടിച്ചു കള്ളൻ ആരായിരിക്കണം. ഈ അത്ഭുതകരമായ മോഷണമായമായ സുന്ദരശേഖരൻ അറിയാതെ മറ്റൊരാളും ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു് അവർ എന്നെ ശങ്കിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇനിയും ഞാൻ ഭണ്ഡാരത്തിൽനിന്നും നിനക്കു ദ്രവ്യം എടുത്തുതരുന്നതായാൽ അതു് നിന്റെ കൈവശത്തിൽവച്ചു് അവർ കാണുമ്പോൾ, അവർ നിന്നെ പിടിക്കും, അതുകൊണ്ട്, ഈവിഷമസങ്കടം ഒന്നുമുണ്ടാകാതെ നിനക്കുവേണ്ട ദ്രവ്യം കിട്ടത്തക്കതായ ഒരു വഴി ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം. അതു് മററൊന്നും അല്ല. എല്ലാമറിയുന്ന ചേരരാജാവു എന്റെ പേരു പറഞ്ഞു ചെല്ലുന്നവർക്കെല്ലാം എല്ലാം കൊടുക്കുന്നതിനു സന്നദ്ധനാണ്. ഞാൻ ഒരു എഴുത്തുതരാം. നീ അതുകൊണ്ടുപോയി ചേരപ്പനെ കാണിച്ചാൽ നിനക്കു വേണ്ട ദ്രവ്യം അയാൾതരും. നീ എഴുത്തുവാങ്ങിക്കൊണ്ടു് ചേരരാജധാനിക്കു നാളെ വെളുപ്പിനെ പുറപ്പെട്ടുകൊള്ളുക.”

സുന്ദരശേഖരൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ടു് ഒരു പത്രിക എഴുതി ദേവന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. ദേവൻ അതു് വാങ്ങിക്കൊണ്ടു്, സുന്ദരശേഖരനോടു് അല്ലയോ ഭഗവാനെ! ഇതു് വലുതാണ്. ഞാൻ ഭഗവൽസേവയല്ലാതെ മറ്റൊരു രാജസേവയ്ക്കു പോകുന്നതല്ലെന്നു തീർച്ചയാക്കിപ്പോയി. അതിനു വിപരീതമായി ഞാനിപ്പോൾ ചേരരാജാവിന്റെ അടുക്കൽപോയി എങ്ങനെയാണു് ദ്രവ്യം യാചിക്കേണ്ടതു്? എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ, ഭഗവാൻ ഭക്ത! നീ അതൊന്നും ഇപ്പോൾ ആലോചിച്ചിട്ടാവശ്യം ഇല്ല. ഞാൻ പറ

യുന്നതിനെ കേൾക്കുക. അതാണ് വേണ്ടതെന്നു നിർബന്ധമായി പറയുകയാൽ, സുന്ദരേശ്വരനെത്തന്നെ ധ്യാനിച്ചാൽ പാപമുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിനാൽ ഞങ്ങളോടുകൂടെ രാവിലെ ചോളരാജധാനിയിലേക്ക് പോകാം എന്നു സമ്മതിച്ചു.

ഇതുമുഴുവൻ കേട്ടതോടുകൂടെ ഉടൻ ഉണർന്നു. ഇതേവരെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽനിന്നു സംഭാഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന സുന്ദരേശ്വരൻ തിരോധാനം ആയി. സുന്ദരേശ്വരൻ, സ്വപ്നത്തിൽ നൽകിയ എഴുത്തിനെ ഉടൻ നല്ലവണ്ണം ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചു. പിറ്റേദിവസം രാവിലെ അവൻ എഴുന്നേറ്റു ചോളരാജധാനിയിലേക്ക് എഴുത്തോടുകൂടെ യാത്രതിരിച്ചു. രണ്ടുമൂന്നു ദിവസംകൊണ്ട് അവൻ ചോളരാജധാനിയിൽ എത്തി. [illegible] ഉടൻ അവിടെയുള്ള ഒരു തീർത്ഥത്തിന്റെ കരയിൽ ഇരുന്നിരുന്നു സുന്ദരേശ്വരധ്യാനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

ആ അവസരത്തിൽ, ഒരു ദിവസം രാത്രിയിൽ സുന്ദരേശൻ ചോളനോടു സ്വപ്നത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—"അല്ലയോ ചോളഭൂപാ! ഞാൻ എന്റെ ഒരു ഭക്തനെ നിന്റെ രാജധാനിയിലേക്കയച്ചിട്ടുണ്ട്. നീ അവനെ അന്വേഷിച്ച് അവന്റെ അപേക്ഷയെ സാധിച്ചുകൊടുക്കുക." ചോളരാജാവ് സ്വപ്നം കണ്ടുടൻതന്നെ ഞെട്ടി ഉണർന്നു. അതിരാവിലെത്തന്നെ മന്ത്രിമാരെ വരുത്തി അവരോടു സ്വപ്നവൃത്താന്തം പറയുകയും നമ്മുടെ പട്ടണത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള ഒരു പരദേശിയായ ശിവഭക്തനെ ഉടൻതന്നെ അന്വേഷിച്ച് എന്റെ സമീപത്തിൽ കൊണ്ടുവരണമെന്ന്, കല്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

മന്ത്രിമാർ ഉടൻ തന്നെ പോയി അന്വേഷിച്ച് ഭദ്രനെ കണ്ടുപിടിച്ച് വിവരം ബോധിപ്പിച്ചു. ഭക്തനായ ശിവഭക്തൻ സന്തോഷത്തോടുകൂടി പരമേശ്വരധ്യാനവും ചെയ്തുകൊണ്ട് ഒരു തീർത്ഥക്കരയിൽ ഇരിക്കുന്നു എന്നു കേട്ടപ്പോൾതന്നെ ചോളഭൂപൻ, മന്ത്രിമാരോടുകൂടെ കാൽനടയായി അവിടെ ചെന്നു [illegible] ഭദ്രൻ ഇരിക്കുന്ന തീർത്ഥക്കരയിൽ എത്തി. കണ്ടമാത്രയിൽ ഭദ്രനെ വണങ്ങി ആനന്ദാശ്രുപൂർണ്ണനായി പ്രണമിച്ചു. ചോളൻ അടുത്തുചെന്നിട്ടും ഭദ്രൻ സുന്ദരേശ്വരധ്യാനത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കയാൽ, ചോളനെ കാണാൻ സാധിച്ചില്ല. ഭദ്രൻ ധ്യാനംകൊണ്ട് വളരെ ക്ഷീണിതനായിരുന്നെങ്കിലും, ശാന്തനോ നിസ്പൃഹനോ അഥവാ വിരക്തനോ ആയിരുന്നാലും ഒരുത്തൻ സാക്ഷാൽ പരമേശ്വരഭക്തൻ ആണെങ്കിൽ, അവൻ മാനനീയൻതന്നെ എന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ ചോളരാജാവ് ഭദ്രനെ നോക്കി ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു.

ഭക്തശ്രേഷ്ഠ! ഭവാൻ, രക്ഷകനായ ഞാൻ ആരാണ്? എന്തെ

യുടെ സ്വഭാവം എന്തു്? ഇവിടെ എന്തിനാവന്നു? അവിടത്തെ എന്നെക്കൊണ്ടു് വല്ലതും സാധിക്കാനുണ്ടെങ്കിൽ പറയണം.

ഭടൻ അതു കേട്ടു് ഉടനെ മറുപടിപറഞ്ഞു.

“ഞാൻ ശൈവശിഷ്ടപ്രധാനനായ സുന്ദരേശന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം ഈ ദേശത്തിന്റെ ശൈവാഗ്രഗണ്യനായ ഭവാനെ കാണുന്നതിനായി മധുരയിൽ നിന്നും വന്നിരിക്കയാണു്. എന്റെ കൈയിൽ ഭവാന്നു തരുവാനായി സുന്ദരേശൻ ഒരു എഴുത്തു തന്നയച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതാ വായിക്കാം” എന്നു പറഞ്ഞു എഴുത്തെടുത്തു ചേരരാജാവിന്റെ നേരെ നീട്ടി. അദ്ദേഹം വളരെ ഭക്തിപൂർവം താണുതൊഴുതുംകൊണ്ടു ആ എഴുത്തുവാങ്ങി കണ്ണിലുംശിരസ്സിലും വച്ചു് സന്തോഷാനന്ദാശ്രുസംഭ്രമങ്ങളോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം വായിച്ചു:—

“നാനാശ്ചര്യയുതയാം
മധുരയാംപുരിതന്നിൽ
മതിസഖൈകമതതാനെയ്യ
പ്രേഷയാമ്യത്ര ശീഘ്രതയം”

നാനാവിധ അത്ഭുതങ്ങൾക്കും ഇരിപ്പിടമായ മധുരയിൽ, എന്നെ സേവിച്ചുവാഴുന്ന ഈ ഭടനു് കാലതാമസമില്ലാതെ വേണ്ടുന്ന ദ്രവ്യംകൊടുത്തയച്ചാലും എന്നുള്ള അർത്ഥഗർഭിതങ്ങളും മനോഹരങ്ങളുമായ വർണ്ണവിന്യാസങ്ങളോടുകൂടിയതും ആയ സുന്ദരേശന്റെ തൃക്കൈവിളയാടി എഴുതിയ തിരുവെഴുത്തുവായിച്ചപ്പോൾ, ചേരഭൂപനുണ്ടായ അത്ഭുതാനന്ദസന്തോഷമനോഹരങ്ങളായിരുന്നു എന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഭക്തവാത്സല്യനിധിയായ സുന്ദരേശന്നു് തന്നിൽ ഇത്രമാത്രം കരുണയും വിശ്വാസവും ഉണ്ടായല്ലോ എന്നോർത്തും കൃതാർത്ഥത കൊണ്ടുണ്ടായ യഥാർത്ഥമായ പരമാനന്ദത്തെ അനുഭവിച്ചും കണ്ണുനീരൊഴുക്കിയും അദ്ദേഹം ഒന്നും മിണ്ടാതെ നിന്നുപോയി. അനന്തരം, അദ്ദേഹം ഭടനെ ആനപ്പുറത്തുകയറ്റി വാദ്യഘോഷങ്ങളോടും രാജോചിതങ്ങളായ അകമ്പടിയോടും മറ്റും കൂടെ പുരത്തിനുള്ളിൽകൊണ്ടുപോയി അർഘ്യപാദ്യോപചാരങ്ങൾകൊണ്ടു സൽക്കരിച്ചു് മാന്യസ്ഥാനത്തിൽ ഇരുത്തി വിശ്രമിപ്പിച്ചു. അനന്തരം ഭടനെ, സാക്ഷാൽ സുന്ദരേശൻതന്നെയെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ അഭ്യംഗാചരണവും സ്നാനവും മറ്റും ചെയ്യിപ്പിച്ചു്, കുങ്കുമചന്ദനാദികളായി പരിമളം ഏറിയ പലവിധ കുറിക്കൂട്ടുകളും ചാർത്തി വിലതീരാത്ത വസ്ത്രങ്ങളെയും ആഭരണങ്ങളെയും മറ്റും കൊണ്ടലങ്കരിപ്പിച്ചു തൃപ്തിയാകുംവണ്ണം ഷഡ്രസോപേതമായ ഭക്ഷണങ്ങളും നൽകി എഴുന്നള്ളിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു് ഉഗ്രപീഠത്തിൽ ഇരുത്തി വന്ദിച്ചുംകൊണ്ടു വിനയാനതനും ഭക്തിയുക്തനുമായ ചേരഭൂപൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

"അല്ലയോ സഹോദര! ശിവസന്നിഭനായ ഭവാന്റെ പാദപത്മങ്ങളെക്കൊണ്ട് എന്റെ മന്ദിരം പരിപൂതമാകുന്നതിനു ഭാഗ്യമുണ്ടായ ഇന്നത്തെ ദിവസംപോലെ പരമാനന്ദകരമായ മറ്റൊരു ദിനം ഇതിനുമുമ്പിൽ എനിക്കുണ്ടായിട്ടില്ല. ഞാൻ ഇന്ന് ഏറ്റവും കൃതാർത്ഥനായി. ഇപ്രകാരം ഒരു ഭാഗ്യം എനിക്കുണ്ടാകുമെന്നു ഞാൻ സ്വപ്നത്തിൽപോലും വിചാരിച്ചിരുന്നതും ഇല്ല. എല്ലാം മായാമയനും ജഗന്നിവാസനും ഭക്തകല്പതരുവും ആയ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരന്റെ ലീലാപ്രഭാവം എന്നല്ലാതെ എന്തു പറയാനില്ല. അവിടത്തെ ഏതൊരു ആജ്ഞകളേയും അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന് അവിടത്തെ ദാസദാസനായ ഞാൻ സദാപി സന്നദ്ധനാണ്."

ഭദ്രൻ അതുകേട്ട്, മന്ദസ്മിതപൂർവ്വം പറഞ്ഞു:—

"അല്ലയോ ചോളഭൂപാലനേ! ഭക്താഗ്രേസരനായ ഭവാനെപ്പോലെ ഭാഗ്യശാലികളായി ആരും തന്നെയില്ല. കരുണാവരുണാലയനായ സാക്ഷാൽ സുന്ദരേശ്വരന്റെ സവിശേഷമായ വിശ്വാസത്തിനും അനുഗ്രഹത്തിനും പാത്രമാകുന്നതിൽ കൂടുതലായി എന്തൊരു ഭാഗ്യമാണ് ഇഹപരങ്ങളിൽ ഒരുത്തനു സിദ്ധിക്കാനുള്ളത്. അതു് എല്ലാമഹാനുഭാവന്മാരിൽവച്ചും മഹാനാണെന്നും, എല്ലാഭാഗ്യശാലികളിലും മഹാഭാഗ്യശാലിയെന്നും, സുകൃതികളിൽവച്ചും സുകൃതിയെന്നും പിന്നെയും പിന്നെയും അനേകായിരം തവണ പറയണം. അതുമല്ല പരമാർത്ഥതത്വത്തിന്റെ മഹത്വത്തെ ചൂഴ്ന്നുനോക്കുന്നതായാൽ, ഭക്തിഭേദമെന്യേ ബ്രഹ്മാദിസുരപൂജ്യനും അനന്തശക്തിയായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരൻ ജീവകാരുണ്യനായി സന്നിധിചെയ്യുമ്പോൾ ലോകത്തിൽ ഉൽകൃഷ്ടനായും അപകൃഷ്ടനായും യാതൊരുത്തനും തന്നെയില്ല. പിന്നെ ലൗകികമായ ജീവിതാന്തരങ്ങളുടെയും ഗുണദോഷങ്ങളുടെയും പുണ്യപാപങ്ങളുടെയും കൂട്ടത്തിൽ കുറവുകളെ അനുഭവിപ്പാനു്, ഞങ്ങൾ ശ്രേഷ്ഠനെന്നും അന്യൻ നീചൻ എന്നും മറ്റും വിചാരിക്കുന്നു".

ഇങ്ങനെ അവർ തമ്മിൽ കുറേ നേരത്തോളവും സംഭാഷണം ചെയ്തു. ചോളരാജാവു് ഉടൻ തന്നെ, കാലവിളംബം വരാതെ ഭദ്രനെ ഭയഭക്തിയോടുകൂടി സുന്ദരേശ്വരാജ്ഞയെ അനുസ്മരിച്ചിട്ട് ഭദ്രനോടായി, അല്ലയോ ശിവഭക്തനായ ഗായകശിഖാമണേ! നിന്തിരുവടി താമസിക്കാതെ ഭവാന്റെ ഇഷ്ടം വാങ്ങി കിങ്കരന്മാരെക്കൊണ്ടു ചുമപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പോയ്ക്കൊള്ളുക. അവിടത്തെ ഇവിടെ ഒട്ടും താമസിപ്പിക്കരുതെന്നാണ് സുന്ദരേശ്വരന്റെ കല്പന. ഞാൻ ഇനിയും അവിടുത്തെ സംഭാഷണസുഖംകൊണ്ടു ഇവിടെ താമസിപ്പിച്ചാൽ ആജ്ഞാലംഘനം ചെയ്ത പാപത്തിനു ഞാൻ ഇരയായി ഭവിക്കും. അതിനാൽ ഭവാൻ ഭദ്രനോടായി ഭക്തിപൂർവ്വം അനുവദിച്ചിട്ട് അത്യന്തമുള്ള ഭക്തിയോടെയും മറ്റും വാങ്ങിക്കൊള്ളുന്നതിനു പറഞ്ഞു.

ഒരേൽ രാജാജ്ഞപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കോശാഗാരത്തിൽനിന്നും ഭണ്ഡാരാധികാരികന്മാരെക്കൊണ്ട് ദ്രവ്യവും ചുമപ്പിച്ചു, കൊടിഗണങ്ങളോടുകൂടെ അവിടെ നിന്നും തിരിച്ചു മധുരയിൽ എത്തി തന്റെ ഗൃഹത്തിൽ പോയി പൂർവ്വപോലെ ദാനവും സന്താനപരിപാലനവും ചെയ്തു സുഖമായി വസിച്ചു.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദികളേ! ആശ്രിതവത്സലനും സർവ്വജ്ഞനുമായിട്ടുള്ളതും ആയ സുന്ദരേശ്വരനിൽ ഭക്തന്മാരോടു കൂടിയവർക്ക് ദുഃഖമായി യാതൊന്നുംതന്നെ ഇല്ലെന്നുള്ളതിലേക്കും ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാൻ തന്റെ ഭക്തന്മാരെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി എന്തും ചെയ്യുമെന്നുള്ളതിലേക്കും ഒരുവനുവേണ്ടി ചേരരാജാവിന്നു എഴുത്തെഴുതിയതായ ഭഗവാനതിന്റെ ഈ നാല്പത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീല അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠമായ ഉദാഹരണമാകുന്നു. ഈ പരമപാവനമായ ലീലയെ കേൾക്കയും പഠിക്കയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഇഹപരസൌഖ്യങ്ങൾ അനായാസേന ലഭിക്കുന്നതാണ്.

ഒരുവനുവേണ്ടി ചേരരാജാവിന്നു എഴുത്തയച്ച
നാല്പത്തിരണ്ടാം ലീല സമാപ്തം.



ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം

൪൯-ാം അദ്ധ്യായം.

ഒരുവന്നു ഫലകദാനംചെയ്ത

നാല്പത്തിമൂന്നാം ലീല.



ഖാഗമവേദിയായ അഗസ്ത്യമഹർഷി പിന്നെയും വസിഷ്ഠാദികളെ നോക്കി, അല്ലയോ മുനിപുംഗവന്മാരേ! നിങ്ങൾ ഇനി കേൾപ്പാൻ ഒരുവന്ന് ഭഗവാൻ ഫലകദാനംചെയ്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാല്പത്തിമൂന്നാമത്തെ ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ എന്നിങ്ങനെയുള്ള മുഖവുരയോടുകൂടെ താഴെ വരുന്ന വിധം കഥനം ആരംഭിച്ചു.

അല്ലയോ സാധുശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! പണ്ടൊരു കാലത്ത് മധുരാപുരത്തിൽനിന്ന ഒരുവന്റെ പൂർവ്വപുണ്യങ്ങൾ കണ്ട് അദ്ദേഹമാകുന്നതിന്

മധുരാപട്ടണത്തിലെ മററു ഗായകന്മാർ എല്ലാവരുംകൂടി ഭദ്രനെ ബഹിഷ്കരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ആലോചന ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി.

ഹാലാസ്യനാഥപ്രസാദംകൊണ്ട് ഒരു വിചാരം മനസ്സിലുദിച്ചു. അന്നുമുതൽ ഭദ്രൻ, അസൂയാലുക്കളായ ശത്രുക്കളുടെ ദുഷ്പ്രയോഗങ്ങൾ തന്നോടു ഫലിക്കാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പൂർവ്വാധികമായ ഭക്തിയോടുകൂടെ ക്ഷേത്രമണ്ഡപവാസിയും കന്ദമൂലഫലാഹാരിയും അത്യന്തവിനയവാനുമായി ഭഗവാനെ സേവിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു, അന്നുമുതൽ അനുദിവസവും കാലത്തും, ഉച്ചയ്ക്കും, സന്ധ്യയ്ക്കും, അർദ്ധരാത്രിയിലും മുടങ്ങാതെ പോയി സുന്ദരേശഭജനം ചെയ്തുതുടങ്ങി. ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നതിനും, രോഗദാരിദ്ര്യപാപദുഃഖങ്ങൾ നശിക്കുന്നതിനും പരമേശ്വരഭജനത്തിനു സമമായി മറെറാന്നും ഇല്ലെന്നുള്ള ഭദ്രന്റെ വിശ്വാസവും, ഭക്തിയും ദിനംപ്രതി എന്നപോലെ വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം ഭഗവൽപൂജയിൽ അത്യാസക്തമായ ഹൃദയത്തോടുകൂടെ സർവ്വവും സർവ്വജ്ഞനായ സുന്ദരേശനിൽ തന്നെ സമർപ്പിച്ച് സമയംതെററാതെ ഗാനവിദ്യകൊണ്ട് സുന്ദരേശനെ ഉപാസിച്ചുവന്ന ഭദ്രനിൽ, എല്ലാവർക്കും കണ്ണുപോലെ ബഹുമാനം ഉദിക്കുകയും, മധുരാപട്ടണത്തിലെ നിവാസികൾ ശിവഭക്തനായ ഭദ്രന്റെ നിസ്തുല്യമായ ഭക്തിയേയും വിദ്യയേയും തന്നെ തങ്ങളുടെ ശരണസ്ഥാനമായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

സുന്ദരേശനായ ശങ്കരനെ ഗാനോപാസനത്തിൽ, സേവിക്കുന്നവർ, സർവ്വപാപവിമുക്തന്മാരും, മോക്ഷപദപ്രാപ്തന്മാരും ആയിത്തീരുമെന്നാണല്ലോ സമ്മതം. ഭദ്രൻ ഭക്തിതന്നെ അടിസ്ഥാനമാക്കിപ്പതിവായി ഗാനോപാസനം തെററാതെ ഗാനവിദ്യകൊണ്ട്, സുന്ദരേശനെ സേവിക്കുകയും തൻമൂലമദ്ദേഹത്തിന് സകലസിദ്ധികളും സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങനെ ഇരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ഒരു ദിവസം ലീലാപ്രിയനും മായാമയനും ആയ ഹാലാസ്യനാഥൻ, ഭക്തശ്രേഷ്ഠനായ ഭദ്രനെ പരീക്ഷിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടെ, ഭദ്രൻ അർദ്ധരാത്രിയിൽ സുന്ദരേശസേവയ്ക്കു വീട്ടിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പായി സ്വമായയാൽ തന്നെ ഭയങ്കരമായ ആ അർദ്ധരാത്രിയിൽ അതിഘോരമായ ഒരു അതിവർഷം ഉണ്ടാക്കി. കല്പാന്തകാലത്തിലെ അതിവർഷവും നിസ്സാരമെന്നുതോന്നത്തക്കവണ്ണം ഇളകിയ അതിവർഷംകൊണ്ടും കൂരിരുട്ടുകൊണ്ടും ഭൂമിയും ആകാശവും, മറ്റുള്ള യാതൊരു സാധനങ്ങളും തിരിച്ചറിയാൻപാടില്ലാതെ എല്ലാം അന്ധകാരമയമായിത്തീർന്ന ആ രാത്രിയിലും ഭദ്രൻ ആനയുടെ തുമ്പിക്കൈയ്യുവണ്ണത്തിൽ, ധാരമുറിയാതെ ചൊരിയുന്ന മഴയുംനനഞ്ഞ് ചടപടെ ഇടിത്തീയോടുകൂടിയ ഘോരനിർഘാതങ്ങളുംസഹിച്ചു സുന്ദരേശന്റെ ഗാനോപാസനസമയത്തിൽ താൻ നടത്തിവരുന്ന സേവമുടക്കാൻ പാടില്ല

ങ്ങളുള്ള ഉദകനിശ്ചയത്തോടുകൂടെ സമുദ്രത്തിൽനിന്നും ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചു ചാത്തിക്കുട്ടികൾ വാരിയെറിയുന്നതുപോലെ ശിരസ്സിൽ പതിക്കുന്ന വർഷോപലങ്ങളെ കല്പപുഷ്പങ്ങൾപോലെ സഹിച്ചു, മനുഷ്യരെന്നല്ല തിര്യക്കുകൾ പോലും ഉപേക്ഷിച്ചതായ ആ രാത്രിയുടെ ഭയങ്കരതയെ അല്പംപോലും അറിയാതെ അമൃതസാഗരത്തിൽനിന്നു തിരിച്ചു കല്പകപ്പൂവൃഷ്ടിയേറ്റു, പാതിവ്രത്യമാഹാത്മ്യസിദ്ധിയാവിക്കാൻ പോകുന്ന ഭക്തിവൻമുഖത്തെറ്റത്തെ ആഹ്ലാദംപോലെയുള്ള തെല്ലോളം സന്തോഷത്തോടുകൂടെ പുറപ്പെട്ടു ഗോവർദ്ധനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു പതിവുപോലെയുള്ള ഗോസേവതുടങ്ങി.

വിഫലമനോരഥനായ സുരേശ്വരൻ പിന്നീട്ടും പരിഭവമതിയാകാതെ മേഘങ്ങളോടു പൂർവ്വാധികം ഭയങ്കരമായ വിധത്തിൽ വീണ്ടും വർഷിക്കുന്നതിനാജ്ഞാപിച്ചു.

പുഷ്കലാവർത്തകാദികളായ മേഘത്തലവന്മാർ, സുരേശ്വരാജ്ഞയെ ശിരസാവഹിച്ചുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തെ വർഷിച്ചതിലും വളരെ ഭയങ്കരമായി മുഴങ്ങി. മേഘങ്ങൾ സ്ഥൂലകസ്തംഭാകൃതിയിൽ വർഷിക്കുന്ന ജലധാരകളെ ചക്രവാതങ്ങൾ അടിച്ചു സർവ്വത്ര ചിതറിച്ചു, ഒരു നിമിഷനേരം പോലും ഇടവിടാതെ പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ഇടിനാദംകൊണ്ടു ഭൂമിയെ കമ്പിതമാക്കിയും മറ്റും ഭയപ്പെടുത്തിയ അതിവർഷം ഏഴുരാത്രം ദീർഘങ്ങളായ അവസാനമില്ലാത്ത ആ രാത്രികളെ ലോകത്തിന്ന് 'ഇതുതന്നെ' എന്നോ കൊണ്ടുള്ള ശ്രീ അനന്തരമാകെ ഒരു ദിക്കുപോലും പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. കാറ്റും പേമാരിയും ഇടിയും മിന്നലും മറ്റും സഹിച്ചു്, അന്ധതാമിസ്രമഹാനരകത്തിലെ ദുഃഖപ്രദങ്ങളെക്കാളും ഭയങ്കരമായ ആ ഘോരതമസ്സിലെ മറ്റുകളെക്കാളും അതിഭയാനകങ്ങളായ രാത്രികളുടെയും സ്തംഭങ്ങളിൽവെച്ചു ഇടയ്ക്കിടെ കതിനകൾ പൊട്ടിക്കുന്നതുപോലെ മുഴക്കവും കേൾക്കുന്ന ഇടിനാദങ്ങളുടെയും കവചങ്ങളെപ്പോലും പൊട്ടിക്കുന്ന ചണ്ഡമാരുതന്റേയും ഭയങ്കരപ്രകടനങ്ങൾ യാതൊന്നിലും യാതൊരുവിധമായ ഭയമോ ചാപല്യമോ വിസ്മയമോ യാതൊന്നും പ്രകാശിപ്പിക്കാതെ ഗോവർദ്ധനമായ വൃഷഭേന്ദ്രന്റെ പൃഷ്ഠഭാഗത്തിൽ പൊയ്ക്കണ്ടിരിക്കുന്നുകൊണ്ടു്, പതിവിൽക്കൂടുതലായ ആനന്ദത്തേയും ഭക്തിയേയും പ്രസന്നതയേയും പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ഉദ്ധവൻ അന്നും ഗോസേവ ചെയ്തു.

പുഴവിക്കാറുകൾ അടിച്ചുകേറുന്ന ജലശീകരങ്ങൾകൊണ്ടും ശൈത്യംകൊണ്ടും ഉണ്ടായ ദേഹം തരിക്കുകയും നാഡികൾകൊണ്ടു വീണയുടെ തന്ത്രികൾ ചാടിപ്പിക്കുന്നതിനെ നിവൃത്തിയില്ലാതെ അസ്വസ്ഥതയും ചെയ്തുകൊണ്ടു [illegible] [illegible] മതിയും [illegible] ചെയ്തിട്ടും, ഉദ്ധവൻ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] കരിനിശ്ചയങ്ങൾക്ക യാതൊരു ചലനമോ വ്യത്യാസമോ ഉണ്ടായതേയും കഴിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരുന്നു.

ഉ.ബ.

അതികഠിനമായ ഭക്തികൊണ്ടു് പരമേശ്വരധ്യാനത്തിൽ മനസ്സു മുഴുകിപ്പോയ ഭദ്രൻ വീണയിൽ നിന്നും ശ്രുതിപുറപ്പെടാത്തതും പെരുമഴ പെയ്യുന്നതും തന്റെ ശരീരം മഴവെള്ളവും ചെളിയുംകൊണ്ടു മൂടിയതും അല്പംപോലും അറിഞ്ഞില്ല. അവൻ ശ്രോത്രാമൃതമാകുംവണ്ണം പാടിയുംകൊണ്ടുതന്നെ ഇരുന്നു. ഗാഢമായഭക്തിയിൽ ലയിച്ച മനഃസ്ഥിതിയോടുകൂടിയ ഒരു യഥാർത്ഥഭക്തൻ അന്യങ്ങളായ തന്റെ പരിതഃസ്ഥിതികളെപ്പററി അറിയാതെ ഇരുന്നതിൽ ഒട്ടുംതന്നെ അതിശയിക്കാനില്ല. വീണ്ടും സുന്ദരേശ്വരൻ പലകകൊണ്ടു് ഭദ്രനെ മൂടുവാൻ തുടങ്ങി. സർവ്വജ്ഞനായ അവനല്ലോ അതെല്ലാം അറിയുന്നു. ഭക്തന്റെ ഹൃദയവും സ്വരവും ഒന്നുപോലെ അപ്പോൾ സുന്ദരേശ്വരനിൽ ലയിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. ഭക്തിസുധയുടെ പരമാനന്ദമൊക്കെ എന്താണെന്നവനറിയാം.

ഇത്രയും നേരമിട്ടും യാതൊരു ചലനവും ഇല്ലാതെ ഏകാന്തതയോടുകൂടെ തന്നെ ഇരിക്കുന്ന ഭദ്രന്റെ മേൽ സുന്ദരേശ്വരനുള്ള അനുകമ്പയും സ്നേഹവും ഇന്നമാതിരിയിലാണെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണമെന്നില്ലല്ലോ. അനന്തരം കൃപാർദ്രമനസ്സനായ ഭഗവാൻ ചെളിയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് യാതൊന്നുമറിയാതെ ഭജനംചെയ്യുന്ന ഭദ്രന്റെ പൃഷ്ഠത്തിന്നു കീഴിൽ വിലതീരാത്തരത്നം പതിച്ചതായ ഒരു സ്വർണ്ണപ്പലകയെ മന്ദമായി വച്ചുകൊടുത്തു. ഉടൻതന്നെ ഭദ്രൻ അപ്പലക കൈയിൽ എടുത്തുനോക്കിയുംകൊണ്ടു്, ഈ രത്നം പതിച്ച പലകയെ എനിക്ക ഇരിക്കാനായി നല്കിയതാരാണു്? എന്തായാലും ഇതു് അതിശയിക്കത്തക്കതുതന്നെ. എന്നിങ്ങനെ വിചാരിച്ചുംകൊണ്ടു് വീണ്ടും ഭജനം തുടങ്ങി. പതിവുസമയം ആയപ്പോൾ ഭജനം മതിയാക്കി സുന്ദരേശ്വരനെ നമസ്കരിച്ചു് പലകയോടുകൂടെ തന്റെ ഭവനത്തിൽ പോകുന്നതിനായി തിരിച്ചു.

ഉടൻതന്നെ മേഘങ്ങളെല്ലാം അതിവേഗമായി പെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന വർഷം അവസാനിക്കയും ആകാശത്തിൽ നക്ഷത്രങ്ങൾ മിന്നി പ്രകാശിക്കയും, ചന്ദ്രനെക്കൊണ്ടു് മുല്ലപ്പൂ വാരി വിതിച്ചതുപോലെ ഭൂമിയും ആകാശവും ശുഭ്രമാവുകയുംചെയ്തു. ഭദ്രൻ ചന്ദ്രപ്രകാശംകൊണ്ടു് തെളിഞ്ഞുകണ്ട മാർഗ്ഗത്തിൽകൂടെ സ്വഭവനത്തിൽ പോയി, തന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന രത്നഖചിതമായ പലകയെ ബന്ധുക്കളിൽ പലരെയുംകാണിച്ചു്, വിവരം മുഴുവൻ അവരെ അറിയിച്ചു. കേട്ടവർ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ വിസ്മയിക്കയും ഈ പലക ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരന്റെ കാരുണ്യവിശേഷംകൊണ്ടു് ലഭിച്ചതാണെന്നു അഭിപ്രായപ്പെടുകയുംചെയ്തു. ഭദ്രനും അതു സമ്മതിച്ചു. അന്നുമുതൽ അവന്റെ ഭക്തി പൂർവ്വാധികം ഉജ്ജ്വലിതം ആയി.

പിറേറദിവസം പ്രഭാതമായപ്പോൾ ഈ വിവരം എങ്ങനെയോ വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ അറിഞ്ഞു. ഉടൻതന്നെ ഭദ്രനെ പലകയോടുകൂ

യെ ഉടനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ചെല്ലുന്നതിനായി സേവകന്മാരെ പറഞ്ഞയച്ചു. അവർ ഉടനെ അതിവേഗത്തിൽ ക്ഷണിച്ച് ഫലകയോടുകൂടെ രാജമന്ദിരത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നാക്കി.

ഇങ്ങനെയായ ഫലകയോടുകൂടെ ആഗതനായ ഭട്ടനെ കണ്ടപ്പോൾ വർണ്ണനാപാടവമുള്ളവരായ അനന്താതിശയസന്തോഷങ്ങൾ ഇന്നവിധമെന്നു ആരാലെങ്കിലും പറഞ്ഞറിയിക്കാവതല്ല. അദ്ദേഹം ഉടനെ ഭട്ടനെ മനുഷ്യരൂപത്തിൽ ആഗതനായ സുന്ദരേശനെപ്പോലെ ഭാവിച്ച് പൂജിച്ചിരുത്തി, ധാന്യധനസമൃദ്ധങ്ങളായ അനവധി ഗ്രാമങ്ങളും കനകനിർമ്മിതങ്ങളായ അനവധി മണിമന്ദിരങ്ങളും വസ്ത്രവസ്ത്രാഭരണങ്ങളും മറ്റും സമ്മാനമായി നൽകി. അനന്തരം വളരെ വിനയപൂർവ്വം ഭട്ടനെ നോക്കി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

“അല്ലയോ പരമശിവഭക്താഗ്രഗണ്യനായ ഭട്ട! നിന്റെ ഭക്തിതന്നെയാണ് യഥാർത്ഥമായ ഭക്തി. ഭക്തികൊണ്ടു പരമശിവനെ പ്രസാദിപ്പിച്ച് ഏതൊരുകാര്യവും സാധിക്കാം എന്നു നീ അനേകകാര്യങ്ങൾകൊണ്ട് ഞങ്ങൾക്കെല്ലാം പ്രത്യക്ഷമാക്കിത്തന്നു. കുട്ടിയുടെ പുറകെ പശു നടക്കുന്നതുപോലെ ഭക്തശിരോമണിയായ നിന്റെ പുറകെ ഭഗവാനായ ശിവൻ സഞ്ചാരം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. മഹാഭാഗ്യവാരിധിയായ നിന്നിൽ അദ്ദേഹം കാണിക്കുന്ന ദയ ഇതിനു മുമ്പിൽ ആരോടും കാണിച്ചിട്ടില്ലാത്തവണ്ണം വളരെ വളരെ ഉൽകൃഷ്ടമായതുതന്നെ. ഇതിനു മുമ്പിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാണിപങ്കജംകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം ലിഖിതമായ ഫലക ലഭിക്കുന്നതിനായി ആർക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരമശിവനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭക്തന്മാരും രണ്ടല്ലെന്നു വേദാന്തപുരാണങ്ങളിൽ ഘോഷിച്ചിട്ടുള്ളത് വാസ്തവംതന്നെയെന്ന് ഇപ്പോൾ അനുഭവമായി. ഈശ്വരനെ പൂജിക്കുന്നതിനെക്കാൾ ഈശഭക്തന്മാരെ പൂജിച്ചാലും ഉത്തമമാകുമെന്നുള്ള ആപ്തവചനം യഥാർത്ഥമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട്, പരമേശ്വരന്റെ സ്വഭക്തനായ അങ്ങയെ പൂജിച്ചതിനാൽ എന്റെ സകലപാപങ്ങളും അവസാനിച്ചതായി ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അങ്ങയുടെ ആഗമനവും സാന്നിധ്യവുംകൊണ്ട് എന്റെ മന്ദിരവും പവിത്രമായി”

അനന്തരം ഭട്ടനെ ബഹുവിധപൂജാനമസ്കാരസല്ക്കാരങ്ങളോടുകൂടെ യാത്രയാക്കി.

ഭട്ടൻ രാജദത്തങ്ങളായ അനവധി സമ്മാനദ്രവ്യങ്ങളോടും ബഹുമതികളോടും കൂടെ ഗായകന്മാരാൽ സ്തൂയമാനനായി സ്വമന്ദിരത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അനവധി ഭക്തന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ അനുധാവനം ചെയ്തു. അവർ ഇതിനുമുമ്പില്ലാത്ത ഘോഷത്തോടുകൂടെ ആയിരുന്നു

ഉടനെ അവന്റെ ഭവനത്തിൽ പുഴുങ്ങി ഇട്ടുകൊണ്ടുചെന്നാക്കിയതൊന്നല്ലാതെ മറെറാന്നും ഭുജിക്കാറില്ല.

ഭക്താഗ്രേസരനായ ഉലൻ, പൂർവാധികമായ ശ്രദ്ധയോടും ഭക്തിയോടും കൂടെ അതിഥികൾക്കു വേണ്ടതെല്ലാം നൽകി സുന്ദരേശാനുഗ്രഹത്തോടുകൂടെ പൂർവാധികം സസുഖം വസിച്ചു. സുന്ദരേശഭക്തനായ ഉലന് ചന്ദ്രോദയത്തിലെ സമുദ്രംപോലെ സമ്പത്തുകൾ വർദ്ധിച്ചു. ലോകവാസികൾ അവന്റെ ധനാഭിവൃദ്ധിയും, ഭക്തിയും, ദാനശീലതയും കണ്ടു ഇതിൽപ്പരമില്ലാതെ അതിശയിക്കയും സന്തോഷിക്കയും ചെയ്തു.

അല്ലയോ മഹർഷിപുംഗവ താപസന്മാരേ! സുന്ദരേശഭക്തന്മാർക്കു ഒരു കാലത്തും ആപത്തുകൾ സംഭവിക്കുന്നതല്ലെന്നും അവരുടെ എല്ലാഭീഷ്ടങ്ങളും സാധിക്കുമെന്നും ഇഹപരസൌഖ്യത്തിന് പരമശിവഭക്തിപോലെ മറെറാന്നും ഉപയോഗപ്പെടുന്നതല്ലെന്നും ഉള്ളതിന് മതിയായ ദൃഷ്ടാന്തമായ സുന്ദരേശന്റെ നാല്പത്തിമൂന്നാമത്തെ ലീല മേൽപ്രകാരമാണ്. അതുകൊണ്ടു എല്ലാവരും ആയുരാരോഗ്യസമ്പത്തുകളും ഇഹപരസൌഖ്യവും വേണമെങ്കിൽ അവൻ ഭക്തപ്രിയനും, ഭക്തജനങ്ങളോടുകൂടെ അനവരതത്തിലും കരുണാനിധിയും ആശ്രിതവത്സലനും ആയ സുന്ദരേശനെ ധ്യാനിക്കയോ പൂജിക്കയോ കീർത്തിക്കയോ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.

പരമശിവന്റെ പാവനമായ ഈ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു അനായാസേന ശിവാനുഗ്രഹം ഉണ്ടാകുന്നതാകുന്നു.

ഉലന ചരിതം കഴിഞ്ഞു

നാല്പത്തിമൂന്നാം ലീല സമാപ്തം.



ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

(കേരളഭാഷാന്തരം.)

൫൦-ാം അദ്ധ്യായം.

മെയ്ക്കാട്ടു ജയം നൽകിയ

നാല്പത്തിനാലാം ലീല.

പരശിവന്റെ ലീലയൊന്നുകൊണ്ടു് പരമാനന്ദമൂർത്തിയായിത്തീർന്ന വസിഷ്ഠാദി മഹർഷിമാർ വീണ്ടും തപശ്ശാലിയായ അഗസ്ത്യമഹർഷിയോടു "അല്ലയോ ഭഗവാനേ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അത്ഭുതലീലാ ചരിതമായ് കേട്ടിട്ടും ഞങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കുന്നതിനു നിന്തിരുവടിക്കു കാരുണ്യമുണ്ടാകണം" എന്നിങ്ങനെ അപേക്ഷിച്ചു.

അഗസ്ത്യൻ അതുകേട്ടു് മന്ദസ്മിതപൂർവം വസിഷ്ഠാദികളെനോക്കി "അല്ലയോ തപസ്വികളേ! ഭഗവാനായ സുന്ദരേശ്വരപ്പെരുമാളിന്റെ അത്ഭുതലീല ഭക്തന്മാർക്കു പരമാനന്ദം സമ്പാദിച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണു്. അതിമംഗളകരമായ ആ നാല്പത്തിനാലാമത്തെ ലീല നിങ്ങളെ സവിസ്തരം കേൾപ്പിക്കാം. നിങ്ങൾ മനസ്സിരുത്തികേട്ടുകൊൾവിൻ!"

സുന്ദരേശഭക്തന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായ വംശശേഖരപാണ്ഡ്യൻ വളരെക്കാലം ജനങ്ങൾക്കു സന്തോഷമുണ്ടാകുംവണ്ണം രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്തു് ഒടുവിൽ, യോഗികൾക്കുപോലും ദുർല്ലഭമായ ശിവസായൂജ്യത്തെ പ്രാപിച്ചതിൽപിന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനും, ധർമ്മശാസ്ത്രനിപുണനും വീര്യശൌര്യപരാക്രമശാലിയും, ആയ രാജരാജപാണ്ഡ്യൻ, രാജ്യഭാരമേറ്റു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യഭാരകാലത്തിൽ ഒരു ദിവസം, ഉജ്ജ്വലശോഭയോടുകൂടിയവളും ഗുണശാലിനിയും സൌന്ദര്യവിലാസംകൊണ്ടു ത്രിലോകമോഹിനിയും പതിവ്രതയുമായ ആ രാജരാജപാണ്ഡ്യന്റെ പട്ടമഹിഷിയെ കാണുന്നതിനായി ഉദ്യാനത്തിൽ പോയി. ഗായികാരത്നങ്ങളിലും, ഐശ്വര്യത്തിലും ഒന്നാമത്തെ കൃതാർത്ഥയായ രാജപത്നി ബഹുമാനപൂർവം സ്വീകരിച്ചു സല്ക്കരിച്ചു. ആ അവസരത്തിൽ ഗാനവിദുഷിയായ ഒരുത്തി കാണുന്നതിനായി പട്ടമഹിഷിയുടെ അന്തഃപുരത്തിൽ എത്തി, രാജാവിന്റെ മറ്റു സ്ത്രീകളിൽ ഒരുത്തിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിലും അവൾ

ത്തലും സംഗീതത്തിൽ ഉള്ള തന്റെ സാമൎത്ഥ്യത്തൊന്നതെ, ലോകോത്തര ജ്ഞാനമായിക്കരുതി തനിക്കു മേലായി മൂന്നുലോകത്തിലും ഗായകന്മാർ ഇല്ലെന്നുള്ള നാട്യത്തൊടുകൂടിയവനും രാജാവിങ്കൽനിന്നു യഥേഷ്ടധനങ്ങളോടുകൂടിയവനുമായ ഒരു സംഗീതക്കാരൻകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ പാണ്ഡിദേശിനിക്ക ഏതോ ഒരു ഭൂമിഗ്രന്ഥവും ഗായകന്മാരെക്കണ്ടിട്ടും, സ്വന്തഗോത്രമായിട്ടും ആയി ആ അന്തഃപുരത്തിൽ വന്നുകൂടിയവരും പട്ടമഹിഷിയും ഒന്നുപോലെ ബഹുമാനിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ, വല്ലാത്ത കണ്ഠിതവും അസൂയയും ഉണ്ടായി. അവൻ, ഒന്നുപോലെ ഒരിക്കലും ഈ ഒരുത്തി ഗാനവിദ്യയിൽ, സമൎത്ഥയല്ലെന്നു ഏറ്റവും പലതും പറഞ്ഞു ഒരു ഷ്ടനായി ചെയ്തിട്ടു.

പട്ടമഹിഷിയുടെ തിരസ്കാരംകൊണ്ട്, അവരുടെ മനസ്സ് ദേഷ്യമാകുന്നതിനിടയായില്ലെങ്കിലും, പാണ്ഡ്യപതിയായ രാജാവിന്ന് വലിയ ഉൾക്കണ്ഠയും, മനസ്സമാധാനക്കേടും, അഭിമാനവും തൽക്ഷണം ഉളവാക്കി. ഒന്നാമതും വിശ്വാസവും പിഴിഞ്ഞു.

ഭദ്രൻ, പട്ടമഹിഷിയുടെ സൽക്കാരങ്ങളെല്ലാം സ്വീകരിച്ച്, യാത്രയും ചോദിച്ച് സ്വഭവനത്തിലേക്കായി. അവൻ അവരുടെ വീട്ടിൽ അന്തഃപുരത്തിൽ പോയി ദൎശനവും ശുശ്രൂഷയും ചെയ്തു താമസിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ, രാജമഹിഷിയുടെ അന്തഃപുരത്തിൽവെച്ച് അവളുമായി കലഹിച്ച വഴിയായി, തനിക്കു ഉണ്ടായതിന്നു അഭിമാനക്കേടിന്നു സംഗതിയാക്കിയ ഭദ്രനെ എങ്ങനെയും വിധത്തിൽ അപമാനിക്കണമെന്നുള്ള ദുഷ്ടവിചാരത്തോടുകൂടെ ഒരിക്കൽ രാജരാജപാണ്ഡ്യനോടു താനും ഭദ്രനും തമ്മിൽ, അന്തഃപുരത്തിൽവെച്ചുണ്ടായ കലഹവും, തനിക്കുണ്ടായ ഇളക്കവും അത്രയും ധരിപ്പിക്കുകയും അതിന്റെശേഷം, രാജ്യത്തെ വിദ്വാന്മാരെക്കൊണ്ട് പരീക്ഷിച്ചിട്ട്, തന്നെ അപമാനിച്ച ഭദ്രനെ രാജസഭയിൽവെച്ച് എങ്ങനെയും പ്രകാരത്തിൽ അപമാനിപ്പിക്കണമെന്ന് എൽക്കണമെന്ന് ശാഠ്യം പിടിക്കുകയും ചെയ്തു. തന്മൂലത്തിൽകൊണ്ട് സ്ത്രീപക്ഷനായ രാജരാജപാണ്ഡ്യൻ, സ്വദേശപ്രമഹിമയെ വിചാരിക്കാതെ അപ്രകാരം ചെയ്യാമെന്നേറ്റു.

അനന്തരം രാജരാജപാണ്ഡ്യൻ, തന്റെ ഭാൎയ്യയുടെ ഇഷ്ടസാദ്ധ്യത്തിന്നായി ഭദ്രനെ സംഗീതത്തിൽ തോല്പിക്കുന്നതിന്ന സാമൎത്ഥ്യമുള്ളവരായ ഗായകന്മാർ ഭൂലോകത്തിൽ എവിടെ ഉണ്ടെന്നുള്ള അന്വേഷണം ആരംഭിച്ചു. പലദേശങ്ങളിൽ അന്വേഷിച്ചതിന്റെശേഷം ഉത്തരദേശത്തിൽനിന്നു, ഗാനവിദ്യക്കാരനായ ഒരു ഗായകനെ വരുത്തി, വന്ന അതിഥിയെ രാജമന്ദിരത്തിൽ പാൎപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഭദ്രനെ വരുത്തി അവരോടു ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു.

“അല്ലയോ ഗായകീമൌക്തികമേ! ഇവിടെ ഒരു പാട്ടുകാരിവന്നുതാമസിക്കുന്നു. നിനക്കു അവളോടു പിണങ്ങിപ്പാടാമോ”? ഉരോത്ത്മ, ആകാം എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. ഉടനെ രാജാവു്, ആകുമെങ്കിൽമാത്രം ഏററാൽമതി. തോററുപോയാൽ നമുക്കു പൊതുവെ പോരാത്തതാണു്. എന്താ നല്ല ആത്മവിശ്വാസം ഉണ്ടോ? ഏററുതോല്ക്കുന്നതിൽ ഭേദമല്ലേ ഏൽക്കാതിരിക്കുന്നതെന്നു വീണ്ടും ചോദിച്ചു. ഉരോത്ത്മ, അല്ലയോ പാണ്ഡ്യകുലപാലക! ഞാൻ, സുന്ദരേശഭക്തയും, പതിവ്രതയും ആണെന്നും, സുന്ദരേശ്വരൻ, ഭക്തവത്സലൻ ആണെന്നും അങ്ങേയ്ക്കും അറിയാവുന്നതല്ലേ? അപ്പോൾ ഞാൻ എങ്ങനെ തോല്ക്കും, ഭക്താധീനനായ സുന്ദരേശ്വരനും പാതിവ്രത്യശക്തിയുംകൂടി എന്നെ കാത്തുകൊള്ളുമെന്നുള്ള വിശ്വാസം എനിക്കുണ്ടു. അതുകൊണ്ടു് ഞാൻ നിശ്ചയമായും തോല്ക്കയില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു് എന്നോടു പിണങ്ങാൻ വന്നിരിക്കുന്നവളെ രാജസഭയിൽ വരുത്തിച്ചു് ഞങ്ങളെക്കൊണ്ടു മത്സരിപ്പിച്ചു പാടിക്കണം എന്നിങ്ങനെ അതിനു മറുപടി പറഞ്ഞു.

ഉടൻതന്നെ രാജരാജപാണ്ഡ്യൻ, എന്നാൽ നീ ഇപ്പോൾപൊയ്ക്കൊള്ളുക. അടുത്തദിവസം ഗാനമത്സരത്തിനായി സഭയിൽ വരണം എന്നും പറഞ്ഞു്, ഉരോത്ത്മയെ യാത്രയാക്കി. അനന്തരം അദ്ദേഹം ദ്വീപാന്തരത്തിൽനിന്നും താൻ വരുത്തിയ പാട്ടുകാരിയെ വിളിച്ചുവരുത്തി, അവളോടു പിണങ്ങുന്നതിനായി രാജസഭയിൽ ഒരു ഗായിക ഹാജരാകുമെന്നും, അവളെ പാടിജയിക്കുന്നതുകൂടാതെ സഭയിൽവച്ചു് കഠിനമായി അപമാനിക്കണമെന്നും താൻ ഒരുതരത്തിൽ വിലക്കിയാലും അതിനെ വകവയ്ക്കേണ്ടതില്ലെന്നും മററും പലകാര്യങ്ങളും പറഞ്ഞു് മനസ്സിലാക്കി ശരീരാലങ്കാരത്തിനുവേണ്ട വസ്ത്രാഭരണങ്ങൾ അവൾക്കു നൽകി അവളെ അവളുടെ പാർപ്പുസ്ഥലത്തേക്കയച്ചു.

അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ ആ സംഗീതവിദുഷികൾ രണ്ടുപേരെയും, രാജരാജപാണ്ഡ്യൻ സഭയിൽ വരുത്തി. മന്ത്രിസാമന്തന്മാരും പൌരപ്രധാനികളും ആയ എല്ലാ സഭാംഗങ്ങളും രാജസഭയിൽവച്ചു് ഭക്തശ്രേഷ്ഠയായ ഗായികാമണിയും, ദ്വീപാന്തരാഗതയായ മറേറ സംഗീതവിദുഷിയും തമ്മിൽ സംഗീതമത്സരം നടക്കാൻ പോകുന്നെന്നു് വിദ്വൽകേസരികളും കാലേകൂട്ടി അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, പതിവിൽ കൂടുതൽ നേരത്തെ വന്നു് സഭയെ അലങ്കരിച്ചു. ശ്രോതാക്കളായി പട്ടണവാസികളിലും പലരും എത്തിക്കൂടി.

ദ്വീപഗായിക സഭയിൽ എത്തിയ ഉടൻ തന്നെ ഉരോത്ത്മയെ, ആക്ഷേപിക്കാൻ തുടങ്ങി. രാജാവു് വ്യാജമായി, അതുതന്നെ തടുത്തതിനെ അവൾ വകവെച്ചില്ല. അവൾ വീണ്ടും, എടിപ്പൂരത്തി! ചണ്ഡാലി!!

ദ്ദേ! നീയാണോ എന്നോടു പാടിജയിക്കാൻ വന്നിരിക്കുന്നതു്? മധുരാലാപനത്തിൽ കോകിലത്തെ ജയിക്കാൻ തുടങ്ങുന്ന മാതിരിയിലുള്ള നിന്റെ ഈ ദുരഭിമാനം, അതിശയിക്കത്തക്കതല്ലാതെ മറ്റെന്താണു് പറയേണ്ടതു്. നിന്നെക്കണ്ടതിൽ നിന്നും സംഗീതത്തിന്റെ ഗന്ധം പോലും തട്ടീട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഖരം കുങ്കുമം ചുമക്കുന്നതുപോലെ നീ ഈ വല്ലകിയെ എന്തിനു വഹിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്നു. എനിക്കു സംഗീതത്താലെ ഇപ്പോൾ സത്യംചെയ്തു് വീണകൊണ്ടുവന്നു് എന്റെ കാല്ക്കൽവെച്ചു് നമസ്കരിച്ചുവെച്ചു് വെളിയിൽ പോവുകയെന്നും മറ്റും കഠിനം പുച്ഛം കൂടാതെ അധിക്ഷേപിച്ചു.

അനന്തരം രാജാവു് താൻ ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥൻ എന്നുള്ള ന്യായേന ഇരുവരെ അഭിമുഖമായി വരുത്തിയിട്ടു എതിർവാദികളെ വിളിച്ചിട്ടുള്ളതോ അംഗനമാരേ! നിങ്ങൾ തമ്മിൽ കാര്യമില്ലാതെ എന്തിനു വാഗ്വാദം ചെയ്യുന്നു. കാണാൻപോകുന്ന ഉത്സവം പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കേണമോ? ഇല്ലല്ലോ. നിങ്ങളിൽ വിദുഷി ആരെന്നു ശ്രോതാക്കളായ ഞങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചുകൊള്ളാം. സംഗീതമത്സരത്തിൽ തോല്ക്കുന്നവർ ജയിക്കുന്നവൾക്കു ദാസിയാകണം. ഇതാണു് പന്തയം. നിങ്ങളിൽ തോറ്റതാരെന്നും ജയിച്ചതാരെന്നും ഞങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചുകൊള്ളാം. അതുകൊണ്ടു തമ്മിൽ കലഹിച്ചു സമയം കളയാതെ പാടുവിൻ എന്നാജ്ഞാപിച്ചു.

രാജാജ്ഞയനുസരിച്ചു ഒന്നാമതായി ശ്രീപാദത്തിൽനിന്നും അംഗതയായ ഗായികതന്നെ ഭൂപാലരാഗത്തിൽ അനേകം സാധകങ്ങളോടുകൂടി ഒരു പല്ലവിയും മറ്റും പാടി. അനന്തരം മറ്റവളും ശങ്കരാഭരണത്തിൽ ഒരു കീർത്തനവും ശ്രുതിയുക്തമായ സ്വരത്തിൽ ഏതാനും പാടി.

സ്വഭാവമായ അഭിനയം, ആകൃതിയുടെ ഗാനമാണു് മനോഹരമായതെന്ന സഭാവാസികൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. പക്ഷപാതികളായ രാജസേവകന്മാർ, ശ്രുതമതികളൊക്കെ ശ്രീപാദത്തിൽനിന്നുവന്ന ഗായികയുടെ ഗാനമാണു് ശ്രേഷ്ഠതരമായതെന്നും എതിരഭിപ്രായം കല്പിച്ചു. തിരുവുള്ളത്തിലേക്കായില്ലല്ലോ? രാജാവിന്റെ അഭിപ്രായം അറിഞ്ഞപ്പോൾ സഭാവാസികളുടേയും അഭിപ്രായം മാറിത്തുടങ്ങി. അങ്ങനെ ശ്രീപാദഗായികയുടെ ഗാനംതന്നെ ശ്രേഷ്ഠതരമെന്നുള്ള നാട്യത്തിൽ അവരെ പ്രശംസിച്ചു. ഒടുവിൽ കഴിഞ്ഞു. പക്ഷേ പറയുന്ന സദസ്സിൽ ന്യായത്തിനു രക്ഷയില്ലല്ലോ. ഒടുവിൽ ഇതിഹാസമുണ്ടെന്നു് രാജാവു്, കൈവിട്ടു നിശ്ചയിച്ചുപോയതിന്നു സമാധാനം, നന്ദിയുമാണ്. അദ്ദേഹം പറയുന്നതിനു എതിർപറയാൻ ആളുകളുമില്ല. ഈ പതനത്തിൽ ഒരാളു കഴിഞ്ഞുപോയതിൽ അതിശയിക്കാൻ കണ്ടില്ല.

സന്താപസിന്ധുവിലാണ്ട ആ സുന്ദരിയെ കണ്ടപോലെ തന്റെ പക്ഷത്തിൽ ചേർന്നപ്പോൾ പരമപുരുഷപതി, കൈതലത്തിൽ മുഖം ചേർത്തുകൊണ്ട സസ്നേഹമായി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

“അല്ലയോ വൈദർഭി! ഭവതി വ്യസനിക്കാതിരിക്ക. വിവാദത്തിൽ ജയാപജയങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു പതിവാണ്. ഒരിക്കൽ തോറ്റവർ മറ്റൊരിക്കലും, ഒരേടത്തു തോറ്റവർ മറ്റൊരേടത്തും ജയിക്കുകയും, അതുപോലെതന്നെ ഒരിക്കൽ ജയിച്ചവർ മറ്റൊരിക്കലും, ഒരേടത്തു ജയിച്ചവർ മറ്റൊരേടത്തും തോല്ക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതൊക്കെ സ്വാഭാവികങ്ങളായ ന്യായമായല്ലോ. നീ കളിയാക്കപ്പെടുന്നതെന്തിന്. വേണമെങ്കിൽ ഒട്ടുനേരംകൂടി പാട്ടുപാടിക്കളയാം. നാളെയുംകൂടി നീ തോറ്റാൽ, പ്രതിജ്ഞയനുസരിച്ചു ഒരു ദാസിയാകണം.”

ഒരാളുടെ ഭഗവാന്റെ കല്പനകൾ ചിന്തിച്ചാലും ശ്രുതികളായിട്ടാണെന്ന പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഭഗവാൻ അതൊന്നൊക്കെ അട്ടഹാസവും വന്നുകൊള്ളാം എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞിട്ട് ഭഗവാൻ വിരിച്ചു പുറത്തിറങ്ങി. ആ സമയത്തിങ്കൽ സന്തോഷപൂർവം, സ്വഭാവസമയത്തിലെന്നപോലെ ആയി. എല്ലാവരെയും കണ്ടപോലെ അനുരാഗിയായ ഭഗവാൻ ഇതിനുമേൽ ഇല്ലാത്ത അനന്തമായ കൂട്ടുകെട്ടിലേക്ക് ആവിർഭവിച്ചു.

ശ്രീപരമഹംസിയായ രുഗ്മിണി ദുഃഖാക്രാന്തയായ ഒരുമ്പോൾ, സ്വഭവനത്തിൽ പോകാതെ, മായാനാരായണന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു, സ്വാമിയെ ശരണം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ട്, സവിനയം പ്രാർത്ഥിച്ചു ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചു.

“അല്ലയോ ദീനാനുകമ്പികളേ! ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാനേ! ദേവദേവാ! ജഗന്നാഥാ! ലക്ഷ്മീപതേ! നിരപരാധിയായ എന്നെ ഇവിടെ നിന്നും ഉപേക്ഷിച്ചുപോകുന്നതു ഉചിതമല്ല. പക്ഷേ പതിയെ എന്റെ ഗുണദോഷവിചാരം ചെയ്തു തീർച്ചപ്പെടുത്താതെ ഭവാൻ ഈ ഭക്തയായ അടിയനെ ഭാഗ്യമില്ലാതെ ദുഃഖക്കടലിൽ തള്ളിയിട്ടു പോയിരിക്കുന്നു. അങ്ങേക്കിനി ഈ ന്യായമല്ലാത്ത കാര്യം കൊണ്ട് എനിക്ക് വന്ന മനോവേദന കുറഞ്ഞിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് എനിക്ക് നേരിട്ടിരിക്കുന്ന ഈ മഹാസങ്കടത്തിൽ നിന്ന് എന്നെ രക്ഷിക്കണം.”

ഒരു ഭക്തിപൂർവം ഇങ്ങനെ അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് സാഷ്ടാംഗപ്രണാമംചെയ്തു. ഉടനെ ആകാശത്തിൽനിന്നും, “നീ ഭയപ്പെടാതെ നിന്നെ ഞാൻ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളാം” എന്നിങ്ങനെ അശരീരിവാക്കുണ്ടായി. സന്തോഷംകൊണ്ട് ഒരുമിച്ചുകൂട്ടുന്ന ഭഗവാൻ ആ ഇരുവരെയും ഭക്തിപരവശനായും ആയി കൂടെനിന്നതും അവിടെനിന്നു കടന്നുപോയി. അനന്തരം എല്ലാവരും സ്വഭവനത്തിൽപോയി നിദ്രക

ഷ്ണാനുഷ്ഠാനങ്ങളും ആഹാരവും മററും കഴിച്ച് സുന്ദരേശപാദസ്മരണയോടുകൂടെ അന്നത്തെ രാത്രി കഴിച്ചു. പിറേറദിവസം രാവിലെ എഴുന്നേററ് രാജസഭയിൽ, പാടുന്നതിന്നായിപ്പോയി. ഹേമനാഗായിക, ഒരു ചെല്ലുന്നതിന്നുമുമ്പേകൂട്ടിയേ, സംഗീതമത്സരത്തിൽ സന്നദ്ധയായി രാജസഭയിൽ ഹാജരായിരുന്നു.

അനന്തരം തലേദിവസത്തെപ്പോലെ രണ്ടുപേരും പാടി. രാജാവ് അന്നും ഹേമനാഗായികയുടെ ഗാനമാണ് മനോഹരമെന്ന പക്ഷപാതമായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. മററുള്ളവർ ആര്യം ഒട്ടുടെ ഗാനമാണ് നല്ലതെന്ന അഭിപ്രായപ്പെട്ടെങ്കിലും രാജാവിന്റെ അഭിപ്രായം വിപരീതമായപ്പോൾ, മൌനം തിരിഞ്ഞു.

ഉടനെ ഒരു യാതൊരു സങ്കോചവും വിചാരിക്കാതെ രാജാവിനോട് വിനയപൂർവ്വം "അങ്ങയുടെ അഭിപ്രായം നിഷ്പക്ഷപാതമായതല്ല. ഏതു പ്രകാരത്തിൽ ആയാലും ഏതെന്ന പൂചരിക്കണമെന്ന അങ്ങേയ്ക്കു നിർബന്ധമുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു. അതുകൊണ്ട്, നമ്മൾക്കു ഈ സഭാവാസികളോടുകൂടെ ഹാലാസ്യത്തിൽ പോകണം, അവിടെ സുന്ദരേശക്ഷേത്രത്തിന്റെ മുഖമണ്ഡപത്തിൽ ഇന്നു ഞങ്ങൾ മത്സരിച്ചുപാടാം. അപ്പോൾ അങ്ങയുടെ ഗാനത്തിൽ അവരുടെ ഗാനമാണ് മനോഹരമെന്ന അവിടെ കൂടുന്നവർ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ സമ്മതിക്കുന്നുവോ അവർ ജയിച്ചതായി നിശ്ചയിച്ച്, തോററവർ ജയിച്ചവരുടെ ദാസിയായിരിക്കാമല്ലോ" എന്നുപറഞ്ഞു.

രാജാവ് വിചാരംകൂടാതെ അപ്രകാരം ആകാം എന്നു സമ്മതിച്ചു. എല്ലാവരേയും ഫലമപ്രകാരം മറ്റെന്നദിവസത്തെ സംഗീതമത്സരം ഹാലാസ്യത്തിലെ മനോഹരമണ്ഡപത്തിൽ ആക്കി സമ്മതിപ്പിച്ചു.

അടുത്തദിവസത്തെ നിശ്ചയംപോലെ ഗായികമാരും രാജാവും സഭാംഗങ്ങളും ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിലുള്ള മണ്ഡപത്തിൽ ഹാജരായി. മേലിൽ സംഗീതവിദ്വാന്മാരെന്നതെല്ലാം അന്നത്തെ ഗാനത്തിൽ ഒട്ടൊഴിയുമെന്നു തന്റെ ദാസിയാക്കിക്കൊള്ളാമെന്നും രാജസഹായംകൊണ്ടു ഹേമനാഗായികയും ഇന്നത്തെ ഗാനത്തിൽ പക്ഷപാതരഹിതമായതീർച്ചകിട്ടുമെന്നും തൽസ്ഥലം തന്നോട്ടുപിണങ്ങാൻ വന്നിരിക്കുന്ന പാട്ടുകാരിയെ തന്റെ ദാസിയാക്കിത്തള്ളിക്കളയാമെന്നും, സുന്ദരേശന്റെ സഹായംകൊണ്ടു ഒട്ടും ഭയമായില്ലെന്നുംകൊണ്ടായിരുന്ന അന്നേദിവസം സഭയിൽ ഹാജരായത്.

കാത്യായനിയും ഹേമാംഗദകാമപ്രദനും, വൃന്ദാരകവൃന്ദവന്ദിതനും ഹാലാസ്യമഹിമാവാസിയും ആയ സുന്ദരേശൻ കവിവേഷധാരിയായി അങ്ങേററിയാതെ ആ സഭാമദ്ധ്യത്തിൽ വസിച്ചു. അന്നേദിവസം പ്രീപാണ്ഡ്യസദസ്സിൽ ഗായികതന്നെ ഒന്നാമതായിപ്പാടി. അവരുടെ അന്നത്തെ

ഗാനം, അവരുടെ വാസനയും അഭ്യാസത്തിനും അനുസരണമായി ചിത്ത കർണ്ണമനോഹരമാക്കാൻ കഴിയുമോ അതുകൊണ്ടു മനോഹരമായിത്തന്നെ. കിലും അതിനെപ്പറ്റി മായാമയനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ വൈഭവംകൊണ്ട്, ഗായകന്മാരുടെ അസ്ഥാനഗമനമായ അന്യന്മാരുടെ അല്പംപോലും പ്രശംസിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, സാവധാനമായി ഒരക്ഷരംപോലും ഉരിയാടിയതുമില്ല. അനന്തരം ഹാലാസ്യപ്രഭുവായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അനുഗ്രഹത്തിനെയും സ്മരിച്ചുംകൊണ്ട് സഭയിലിരിക്കുന്ന, അതിപാദപ്രഭാവന്മാരായ ... കോകിലനാദത്തിൽ, ... ഈ ഗാനശ്രവണംകൊണ്ടു രാജാവിന്റെ ഹൃദയം ചന്ദ്രോദയംകണ്ട സമുദ്രംപോലെ ഇളകിമറിഞ്ഞെന്നുമാത്രമല്ല അദ്ദേഹം, ഹാ! ഹാ! ചിത്രം! ചിത്രം! ഇവരുടെ ഗാനം അതിമനോഹരം ഇതുപോലെ ഹൃദയാകർഷകമായ ഗാനം ഞാൻ ഇതിനുമുൻപിൽ കേട്ടിട്ടില്ല. ജയിച്ചു, ജയിച്ചു. ഇവർ ജയിച്ചു. നൃത്തഗായിക ഇവരെ തോല്പിച്ചുകളഞ്ഞു എന്നും തോറ്റു തോറ്റു എന്നും ... സുന്ദരേശ്വരന്റെ മായാമഹിമയാൽ ഉദ്ദേശത്തിനു പ്രതികൂലമായി അഭിപ്രായം കല്പിക്കയുംചെയ്തു. പൂർവ്വദ്വേഷംകൊണ്ടു എപ്രകാരമെങ്കിലും ഇവരെ അവമാനിപ്പിക്കണമെന്നു കരുതിക്കൂട്ടി പ്രവർത്തിച്ചുവന്ന രാജാവിന്റെ അഭിപ്രായം മറിഞ്ഞപ്പോൾ മനസ്സാക്ഷിക്കു വിപരീതമായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ... ഉത്തരം ... പറഞ്ഞ രാജാവിന്റെ അഭിപ്രായംപോലും ... സമാചാരവും, അവളുടെ ... ന്യായമായ അഭിപ്രായപ്രകടനത്തിൽ, ... പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ... ഇവരെ സ്തുതിക്കയും സന്തോഷംകൊണ്ട്, ... ചെയ്തു. ഇതെല്ലാംകേട്ട് ... സഭയിൽ ... നൃത്തഗായികയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ... എന്റെ ദാസിയായ നീ എന്നെ ചതിക്കുകയാണെന്നു പറഞ്ഞു.

രാജാവതുകേട്ട്, അതേ! അതേ! ... സംഗീതത്തിന്റെ ഗന്ധംപോലുമേറ്റിട്ടില്ലാത്ത ഇവർ, ഗായികാശിരോമണിയായ ... അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദി മഹർഷിമാരേ! ... ഇവരെ ... ഗായികയുടെ ദാസിമാർ ... മനഃപൂർവം ... ചെയ്തുവന്ന രാജാവിന്റെ ... അഭിപ്രായമറിയുമ്പോൾ മായാമയനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ മാഹാത്മ്യത്തോടു ... യാതൊന്നിനും ശക്തിയില്ലെന്നല്ലാതെ മറ്റുവല്ലതും പറയണമോ?

രാജാവിന്റെ അഭിപ്രായം മറിഞ്ഞതു് സുന്ദരേശ്വരന്റെ ... മറ്റുള്ളവർ എല്ലാവരും ... അനന്തരം അവർ ഇങ്ങനെ

ധികാരികളായവരും ഇപ്രകാരംവേദിയും ആയ സുന്ദരേശ്വരനെ പലപ്രകാരത്തിൽ സ്തുതിക്കയും ഭക്തന്മാരും ദേവന്മാർ മുതലായവരും ഭക്തവിശേഷത്തെപ്പററി ഇതില്പരമില്ലാതെ കൊണ്ടാടുകയുംചെയ്തു.

അതിന്റെശേഷം രാജാവ് ഭദ്രനെ ആനന്ദനായികളുടെ സ്കന്ധത്തിൽനിന്നും ഇറക്കി വസ്ത്രാഭരണാദികളായ പലപല സമ്മാനങ്ങളാൽ കിരീടധാരണപൂർവം അലങ്കരിച്ചു. ഭണ്ഡാരത്തിൽനിന്നും അദ്ദേഹം വരുത്തിയ ധനാദിദ്രവ്യങ്ങളായ അന്യൂനമായും സല്ക്കാരങ്ങളുംമററുംകൊണ്ടു ഏററവും സന്തോഷിപ്പിച്ചു പറഞ്ഞയച്ചു. അതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹം പൌരുഷംകൊണ്ടു ഒന്നും സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നും, ദൈവാനുകൂല്യംതന്നെ ശ്രേഷ്ഠമെന്നുമുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ തൽ, മഹേശപ്രകാരമുള്ള കാര്യങ്ങൾ ഇപ്രകാരമായല്ലാതെ മറെറാന്നും ചെയ്യുന്നതല്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ചു, പലപല ദിവ്യവസ്തുക്കളും കാണിക്കയായി സമർപ്പിച്ചു, സുന്ദരേശപാദാംബുജങ്ങളോടുകൂടെ സേവിച്ചുകൊണ്ടു ഭക്തനായി തന്നെ ആയ ഒരു രാജാധിപനായിട്ട് തന്റെ ജീവിതശേഷത്തെനയിച്ചു.

മേൽപ്രകാരം സുന്ദരേശാനുഗ്രഹിതനായിത്തീർന്ന അദ്ദേഹത്തിന്ന കാലാന്തരത്തിൽ സുഗുണപാണ്ഡ്യൻ എന്നപേരോടുകൂടിയ ഒരു പുത്രൻ ഉണ്ടായി. അദ്ദേഹംപുത്രനോടുകൂടെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ശിവനെ പൂജിച്ചും പരിപാലിച്ചു അനേകകാലം ഭോഗം സർവൈശ്വര്യസമ്പന്നനായി ആനന്ദവസം പൂണ്ടു ഒടുവിൽ കൈലാസത്തിൽ സുന്ദരേശപാദങ്ങളോടുകൂടെ വസിച്ചു.

ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശന്റെ നാല്പതിനാലാമത്തെ ലീല ഇപ്രകാരമാണ്. ഈ അതിപാവനമായ ലീലയെ ഭക്തിയോടുകൂടെ കേൾക്കയും പഠിക്കയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഇഹപരസൗഖ്യങ്ങൾ ഒന്നായ ഭേദമില്ലെന്നുള്ളതിന് യാതൊരുസംശയവുമില്ല.

ഭദ്രന്നു പത്രം നല്കിയ

നാല്പതിനാലാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൪൮-ാം അദ്ധ്യായം.

പന്നിക്കുട്ടികൾക്കു പാലൂട്ടുന്നതു

നാല്പത്തിഅഞ്ചാം ലീല.



അഗസ്ത്യമഹർഷി വീണ്ടും വസിഷ്ഠാദി മഹർഷിമാരെ വിളിച്ചു്, അല്ലയോ താപസശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഇനി നിങ്ങൾ, ആശ്രിതവത്സലനായ ഹാലാസ്യപുരേശൻ പന്നിയുടെ വേഷമെടുത്തു പന്നിക്കുട്ടികൾക്കു പാലൂട്ടുന്നതായ അത്ഭുതത്തിന്റെ അതിവിസ്തൃതമായ നാല്പത്തിഅഞ്ചാമത്തെ ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു താഴെ പറയുമാറു് വീണ്ടും വിവരണം ആരംഭിച്ചു:—

പാപനാശനമായ വേഗവതിയുടെ തീരത്തിൽ പുരാണജ്ഞന്മാരായ മുനികളാൽ പരിസേവിതമായി ഗുരുതീർത്ഥം എന്നുപേരോടുകൂടിയ ഒരു പുണ്യക്ഷേത്രം ഉണ്ടു്. അതിൽ പണ്ടു ദേവതികൾക്കാചാര്യനായ മഹാമതിയായ ബൃഹസ്പതി എന്നുള്ള നാമധേയത്തോടും സഹോദരത്വമായ സാക്ഷാൽ പരമശിവൻ ഗുരുനാഥൻ എന്നുള്ള നാമധേയത്തോടുംകൂടെ ഉഗ്രമായ തപസ്സുചെയ്തു താമസിച്ചിരുന്നു. അതിനെ ദർശിച്ചു അനവധി ജീവികൾ തങ്ങളുടെ ജന്മാന്തരാർജ്ജിതങ്ങളായ മഹാപാപങ്ങളെ നശിപ്പിച്ചുപോന്നു.

ഈ ഗുരുതീർത്ഥപുണ്യഭൂമിക്കു സമീപത്തിൽതന്നെ സസ്യധാന്യാഢ്യങ്ങളായ അനവധി കൃഷിസ്ഥലങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥനും വളരെവളരെ ധനവാനും ആയി സുകലൻ എന്നു പേരോടുകൂടിയ ഒരു പരമഭാഗ്യവാനായ ശൂദ്രൻ, പതിവ്രതാപരായണയും, പുത്രസന്താനാഭിലാഷിണിയും പുണ്യശാലിയും 'സുകല' എന്നു പേരോടുകൂടിയവളുമായ ധർമ്മപത്നിയുമൊന്നിച്ചു താമസിച്ചിരുന്നു. സദാചാരതല്പരരും അന്യോന്യാനുകൂലമതികളുമായ ആ ദമ്പതികൾക്കു വിവാഹാനന്തരം അനവധികാലം കഴിഞ്ഞിട്ടും പുത്രഭാഗ്യം ഉണ്ടാകാഞ്ഞതുമൂലം അവർ ചിന്താപരവശരായി, പുത്രസമ്പത്തു കാമിച്ചു് പലകാലം ഉഗ്രതപസ്സുകൾ ചെയ്തതിൽപിന്നെ അവർക്കു അത്യന്തം ബലിഷ്ഠന്മാരും മഹാദുഷ്ടന്മാരും ആയി പന്ത്രണ്ടു പുത്രന്മാർ ക്രമേണ ഉണ്ടായി. അശിക്ഷിതന്മാരും പിതൃലാളിതന്മാരും ആയ അവർ വെച്ചു

നായകന്മാരായപ്പോൾ ഭാഗ്യദോഷംകൊണ്ട് അവരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ പരലോകപ്രാപ്തരായി. പുത്രന്മാർ സ്വാതന്ത്ര്യവും ലഭിച്ചു. നികൃഷ്ടന്മാരും ദുർബുദ്ധികളുമായ ആ ബാലന്മാരും സ്വാഭിപ്രായംപോലെയും, പുണ്യത്തിന്റെ പാപത്തിന്റെ ഭയം ലേശംപോലും ഇല്ലാതെയും, നിർദ്ദയമാകുംവണ്ണം കൃഷിപ്രവൃത്തികളിലും മറ്റും ഏർപ്പെട്ട് കഠിനമായി ജീവിതത്തെ കഷ്ടതയോടെ കഴിച്ചു. അതിൽപിന്നെ ഒരു ദിവസം അവർ കാടനായാടികളോടും നായ്ക്കളോടും മറ്റുംകൂടെ സമീപത്തിൽ ഉള്ള ഒരു വനത്തിൽ നായാട്ടിനായിപ്പോയി. അവിടെ അവർ കാടിളക്കി മൃഗങ്ങളെ ഓടിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുമ്പോൾ, വള്ളിക്കുടിലിൽ സമാധിസ്ഥനായിരിക്കുന്ന ഒരു മഹർഷിശ്രേഷ്ഠൻ അവർക്കു ഗോചരമായി. മഹാപുണ്യചേതസ്സും, പുളകിതസർവാംഗനും, സന്തോഷാശ്രുധാരയാൽ പാവകജ്വാലപോലെ പ്രകാശിക്കുന്ന ബ്രഹ്മതേജസ്സുകൊണ്ട് ദുർന്നിരീക്ഷ്യനും ഇന്ദ്രിയവ്യാപാരരഹിതനും ജടാവൽക്കലധാരിയും ധ്യാനനിമഗ്നനും ആയി ശിലാതലത്തിൽ ചേഷ്ടയും കൂടാതെ ഇരിക്കുന്ന ആ താപസനെ ആ ശൂദ്രപുത്രന്മാരും അവരുടെ അനുയായികളുംകൂടി വട്ടമിട്ടുനിന്നുകൊണ്ട് കല്ലും മണ്ണും കട്ടയും മറ്റും വാരി എറിയുകയും കൈകൊട്ടി ചിരിക്കുകയും മറ്റും പല ദ്രോഹങ്ങളും ചെയ്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമാധിക്കു ചലനം ഉണ്ടാക്കി.

സമാധിഭംഗത്താൽ ക്രുദ്ധനായ താപസവര്യൻ, ധ്യാനംകൊണ്ട് സ്ഥിതിയെല്ലാം തന്റെ നയനങ്ങളിൽ മണ്ണുവാരി തേക്കുന്ന ശൂദ്രബാലന്മാരെ നോക്കി "മണ്ണുവാരിയെറിഞ്ഞ് എന്റെ സമാധിക്കു ഭംഗംചെയ്ത നിങ്ങൾ മണ്ണുമാന്തുന്ന പന്നികളായി ജനിക്കുകയും, ജന്മാന്തരം അൽപ്പനേരം ഭക്ഷിച്ച് നിങ്ങൾ അത്യാസന്നമായ മൃത്യുവിന്നു ഇരയായി മരിക്കുകയും ചെയ്യുമാറാകട്ടെ" എന്നു ശപിച്ചു.

താപസശ്രേഷ്ഠന്റെ മേൽപ്രകാരം ഉള്ള ശാപംകൊണ്ട്, ഭയാകുലന്മാരായിത്തീർന്ന ശൂദ്രപുത്രന്മാർ, ശാന്തരായവരും ഭക്തിയുക്തന്മാരുമായി അദ്ദേഹത്തെ ഭക്തിപൂർവം സാഷ്ടാംഗമായി പ്രണമിച്ച് സ്തുതിച്ചുംകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു:—

അല്ലയോ കരുണാനിധിയായ താപസശ്രേഷ്ഠ! കരുണാമയനായ നിന്തിരുവടി അറിവില്ലാത്ത ബാലന്മാരായ ഞങ്ങൾ ചെയ്ത അപരാധം ക്ഷമിക്കണം. ഞങ്ങൾക്ക് നിന്തിരുവടിയല്ലാതെ ശരണ്യനും ഇല്ല. അറിവില്ലാത്തവരുടെ തെറ്റുകളെ ക്ഷമിക്കുന്നതിനും അനുഗ്രഹിക്കുന്നതിനും നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള മഹാത്മാക്കൾക്കല്ലാതെ കഴിയുന്നതില്ലല്ലോ, മറ്റാരെക്കൊണ്ടുകഴിയും.

ഉപദ്രവകാരത്വം അറിയില്ലാത്തവരായ ആ ശൂദ്രബാലന്മാരുടെ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ട് അനുകമ്പിതാശയനായിത്തീർന്ന ആ തപോധനൻ അവർക്ക് ഇപ്രകാരം ശാപമോക്ഷംകൊടുത്തു.

പന്നിക്കുട്ടികളായി പിറക്കുന്ന നിങ്ങൾ, അച്ഛനമ്മമാരുമില്ലാതെ ക്ഷുത്പിപാസാപീഡിതരും ആതപാക്രാന്തരും ആയി വലയുമ്പോൾ, സ്വച്ഛന്ദചാരകപിതാവും, ഗണാധ്യക്ഷനും ആയ ദേവൻ സുന്ദരസേനൻ, നിങ്ങളുടെ മാതാവായി പന്നിരൂപം കൈക്കൊണ്ടുവന്ന് നിങ്ങൾക്ക് മുലനൽകി നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കയും ശൂലജ്ഞാനമയമായ ആ സ്തന്യപാനം കൊണ്ട്, അസ്തമിതമഹാമോഹന്മാരായിത്തീരുന്ന നിങ്ങൾ, അപ്പോൾമുതൽ വിജ്ഞാനികളും കാര്യാകാര്യവിചക്ഷണന്മാരും, ആയിത്തീരുകയും, നിങ്ങളുടെ മുഖമൊഴിച്ചുള്ള മറ്റു സർവ്വാവയവങ്ങളും, മനുഷ്യരൂപത്തിൽ ആയി ശാപംതീരുന്നതുകൂടാതെ നിങ്ങൾ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ, രാജപ്രീതിയാലഹിതന്മാരായിട്ട് അനേകവിധ സുഖഭോഗങ്ങളും അനുഭവിച്ച് ചിരകാലം സുഖിച്ചു വസിക്കുകയും ചെയ്യും.

താപസൻ ഇങ്ങനെ ശാപമോക്ഷവും കൊടുത്തുവെച്ച് പൂർവ്വപോലെ സമാധിസ്ഥനായി. ശൂദ്രബാലന്മാർ, അതിൽപിന്നെ അല്പകാലംകഴിഞ്ഞതുമുതൽ ശാപശക്തികൊണ്ട് സൂകരശിശുക്കളായി ജനിച്ചു. കോലപോതങ്ങളായി ജനിച്ച ശൂദ്രബാലന്മാർ, അവരുടെ മാതാപിതാക്കളായ സൂകരയുഗ്മത്തോടുകൂടെ ആ കാട്ടിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന കാലത്ത് ഒരു ദിവസം മധുരാധിപനായ രാജരാജപാണ്ഡ്യൻ, മൃഗയാവിനോദാർത്ഥം സൈന്യസമേതനായി ആ വനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു.

മൃഗയാർത്ഥം സസൈന്യനായി വനമധ്യഗതനായ രാജരാജപാണ്ഡ്യൻ നായാടികളെക്കൊണ്ട് കാടിളക്കിച്ചു, സിംഹവ്യാഘ്രതരക്ഷുവരാഹമഹിഷാദികളായ അനേകവിധ മൃഗങ്ങളെ തീക്ഷ്ണങ്ങളായ ശരനികരം പൊഴിച്ചു നായാടിനടക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ശാപഗ്രസ്തന്മാരായ കോലപോതങ്ങളുടെ അമ്മ്യകാന്തയിൽ ഇടതേടി കാട്ടുചുറ്റുന്ന ഒരു വരാഹയുഗ്മം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടികൾക്ക് ഗോചരമായി. കജ്ജലപർവ്വതങ്ങളുടെ ശൃംഗങ്ങൾപോലെയും ഇന്ദ്രനീലഗിരിയിൽ ഉള്ള ഭയങ്കരാകൃതികളോടുകൂടിയ പന്നികളെയും, പത്നിയോടുകൂടെ മുമ്പിൽ നടക്കുന്ന മേദസ്സന്നിഭനായ സൂകരശ്രേഷ്ഠനെയുംകണ്ട് അത്യന്തം അത്ഭുതപരതന്ത്രനായി. ഉടനെ അന്ന ശാപഗ്രസ്തന്മാരായ കോലപോതങ്ങളുടെ പിതാവായ വരാഹനായകൻ, തന്റെ പ്രിയപത്നിയെ നോക്കി, ശബ്ദത്തോടുകൂടെ ഗംഭീരസ്വരത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“ഹേ പ്രിയേ! മൃഗയാലോലനായി കാണപ്പെടുന്ന പാണ്ഡ്യരാജാവ് ഇതാ നമുക്ക് അഭിമുഖനായിരിക്കുന്നു. അവൻ അടുത്ത ക്ഷണത്തിൽ ന

ക്കൂടെ യുദ്ധത്തിൽ ബാണം പ്രയോഗിക്കും. നിന്റെ ഈ കിടാങ്ങളോടുകൂടെ മരിപ്പാൻ വല്ല വൈദ്യനാഥനെയും ശരണമായി കല്പിച്ച്, പെറ്റിട്ട് അധികം ദിവസം ചെല്ലാത്ത കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് പാലുകൊടുത്ത് അവരെ വളർത്തിക്കൊള്ളുമെങ്കിൽ, ഞാൻ എന്റെ പൂർവ്വജന്മാർജ്ജിതമായ പാപംകൊണ്ട് പ്രാപിച്ചതായ സൂകരത്വത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച്, അത്യന്തം ശുദ്ധമായ അവന്റെ ബാണമേല്ക്കയാലുണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ട് ശുദ്ധാന്തഃകരണനായി സൽഗതിയെ പ്രാപിച്ചുകൊള്ളാം. ഇതുവരെ കിട്ടിയിരിക്കുന്ന ഈ പന്നിജാതിയിലിനെ അധികമായ ശരീരപ്രയാസംകൊണ്ട്, നീ അതൃപ്തിപ്പെടരുത്. അതുകൊണ്ട്, നീ എന്നിലുള്ള സ്നേഹം ഉപേക്ഷിച്ച്, നവപ്രസൂതങ്ങളായ കുട്ടികളോടുകൂടെ മരിപ്പാനും ഒരുങ്ങേണ്ടതില്ല, ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ തമ്മിൽ ഏറ്റ് യോജിക്കേണ്ടതാകുന്നു. യുദ്ധത്തിൽ മരിക്കുന്നവർക്ക് സ്വർഗ്ഗലോകപ്രാപ്തി സംഭവിക്കുമെന്നുള്ളതിന്ന സന്ദേഹമില്ലല്ലോ. ഭർത്താവിന്റെ ഈ വാക്കുകൾകേട്ട്, വിസ്മിതമാനസയും, താപശോകാക്രാന്തയും ആയിത്തീർന്ന ഭാര്യ പ്രണയപൂർവ്വം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ പ്രിയഭർത്താവേ! ഒരു സ്ത്രീ വിദ്യാഭ്യാസങ്ങൾകൊണ്ടു അലംകൃതയായിരുന്നാലും, ഭർത്താവില്ലാത്ത പക്ഷം അവൾ ഒന്നിനും കൊള്ളാത്ത ഒരുവളാകുന്നുള്ളൂ. അതുപോലെതന്നെ മറ്റെന്തെല്ലാം സൌഭാഗ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും ഭർത്താവില്ലാത്തവൾക്ക് എന്തൊക്കെ ഐശ്വര്യമാകുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ എനിക്ക എത്ര ദുഃഖം ഉണ്ടെങ്കിലും മറ്റെന്തെല്ലാം സൌഭാഗ്യങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും എന്റെ ജീവനാഥനായ അങ്ങയെ ഒരിക്കലും പിരിഞ്ഞിരിപ്പാൻ വിചാരിച്ചിട്ടില്ല. ഭൂമിയിലായാലും സ്വർഗ്ഗത്തിലായാലും ഭർത്താവോടുകൂടിത്തന്നെ എന്റെ വാസവും. ഒരു നിമിഷനേരമാവും അങ്ങയെ വിരഹം സഹിക്കുവാൻ എനിക്ക ശക്തിയില്ല. എന്നെ പിരിച്ചുപാർപ്പിച്ച് നിങ്ങൾ തനിയേ സ്വർഗ്ഗത്തിന്നുപോകാമെന്ന വിചാരിക്കരുത്. കുട്ടികൾ അവരുടെ കർമ്മംപോലെ കഴിഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ; അതുകൊണ്ട് ഭർത്താവിന്റെ പരാക്രമം കാണ്മാൻ ഈ മാർഗ്ഗമുഖത്തിൽതന്നെ വരുന്നു.”

ഭർത്തൃപരായണയായ സൂകരപത്നി അപ്പോഴാവും പുത്രന്മാരെക്കൂടാതെ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുകൊണ്ട് യുദ്ധസന്നദ്ധനായ തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ പുറകെനടന്നു.

ഈ അവസരത്തിൽ ഉച്ചമായ ശബ്ദപ്രകടനങ്ങളോടുകൂടെ ചെല്ലുന്ന വരാഹയൂഥത്തെയും യൂഥനാഥനെയും രാജരാജപാണ്ഡ്യൻകണ്ട്, സൈന്യങ്ങളോടുകൂടെ, കോലാഹലത്തെയും ശബ്ദഘോഷത്തെയും ചെയ്യുന്ന ശീഘ്രഗതികളോടുകൂടിയ പടക്കുതിരകളിൽകയറി, വരാഹയൂഥത്തെ എതിർത്തു. അനവധി ദിവ്യാസ്ത്രങ്ങളും ആയുധജാലങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചു. രാജാവും, സൈന്യങ്ങളും, തേരുകൾകൊണ്ട് അതിശൌര്യപരാക്രമികളായ പന്നി

അടിയന്മാരുംകൂടി നടത്തിയ ആ യുദ്ധം ഇന്നപ്രകാരമെന്നു സ്മരിക്കുന്നതിനുപോലും പേടിയ്ക്കാവുന്നവിധത്തിൽ ഭയങ്കരമായിരുന്നു. ദംഷ്ട്രാഘാതങ്ങൾകൊണ്ടു് അനവധി സൈന്യങ്ങളും സേനാനികളും ആയുധജാലങ്ങളും ചീറ്റു് അനവധി പന്നിത്തടിയന്മാരും സ്വർല്ലോകഗതന്മാരായി. ഒടുവിൽ, യൂഥനാഥനും ഭാര്യയും മാത്രം സൂകരവ്യൂഹത്തിൽ ശേഷിച്ചു.

സംഹാരകരം കണ്ടു് വ്യാകുലയായ സൂകരി തന്റെ ഭർത്താവായ യൂഥനാഥൻ എങ്ങിനെയെങ്കിലും ആ ഘോര സമരത്തിൽനിന്നും ഏതുപ്രകാരത്തിൽ എങ്കിലും രക്ഷപ്പെട്ടുകൊള്ളണമെന്നുള്ള താല്പര്യത്തോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു —

“അല്ലയോ ഭർത്താവേ! അസഹായനായ അങ്ങു്, അപാരസൈന്യസമേതനും ശസ്ത്രാസ്ത്രപാണിയും, ആയ ഈ രാജാവിനോടു ഇനി പിണങ്ങരുതേ. ഏകാകിയായ അവിടത്തേക്കു് ഈ യുദ്ധഭൂമിയിൽ ജീവനാശമല്ലാതെ ജയം കിട്ടുമെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് നമുക്കിപ്പോൾ ഇവിടെനിന്നും, എവിടെയെങ്കിലും പോയി നമ്മുടെ പ്രാണൻ രക്ഷിക്കാൻ നോക്കണം. ജനിച്ചാൽ ഒരിക്കൽ മരണം ഉണ്ടെന്നുവച്ചു അകാലത്തിൽ തന്നെത്താൻപോയി മൃത്യുവിന്റെ വായിൽ ചാടിക്കൊടുക്കണമെന്നില്ലല്ലോ.”

സൂകരിയുടെ മേൽപ്രകാരമുള്ള അപേക്ഷയ്ക്കു മറുപടിയായി സൂകരശ്രേഷ്ഠൻ സഗൗരവം പറഞ്ഞു:—

“പ്രിയേ! നിന്റെ ഈ അപേക്ഷകേൾക്കുക ഒട്ടും ഉചിതമല്ല. ശൗര്യശാലികൾ ഒരിക്കലും ജീവൻകൊതിച്ചു് പിന്മാറീട്ടില്ല. വിശേഷിച്ചും ശൗര്യപരാക്രമികൾക്കു കേൾവികേട്ട നമ്മുടെ വംശത്തിനു ഈ രീതി അപ്രവൃത്തി വലിയ അവമാനമാണ്. രണ്ടു സിംഹങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു പന്നിക്കു വെള്ളംകുടിക്കാം, എന്നാൽ രണ്ടു പന്നിയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു സിംഹത്തിനു വെള്ളംകുടിക്കാൻ ... അതിശൗര്യവും ധൈര്യവും കൂടിയ ജാതിയാണ് വരാഹം. അതിൽനായകനായി ജനിച്ചവനാൻ ഭീരുവായ നിന്റെ ഭീഷണികേട്ടു രാജാവിനോടുതോറ്റു് പ്രാണൻപിടിച്ചുകൊണ്ടു് വല്ലടിക്കിലും ഓടിപ്പോകയെന്നതു് ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. സ്ത്രീസ്വഭാവമായ ചാപല്യംകൊണ്ടു് നീ അങ്ങിനെ പറഞ്ഞതാണ്. അതിൽ ഞാൻ അതിശയിക്കുന്നില്ല. പൗരുഷമില്ലാത്ത ജീവിതംകൊണ്ടു് ഫലമെന്തു്? ശത്രുനിഗ്രഹത്തിനായി യുദ്ധം ചെയ്തു മരിക്കുന്നതിൽ ശ്രേയസ്സാണ്. അതിനു സംശയമില്ല, അതുകൊണ്ടു് ഉചിതമല്ലാത്ത നിന്റെ അപേക്ഷയെ ഞാൻ ധിക്കരിച്ചു് ഇതാ രാജാവിനോടു യുദ്ധത്തിനു പുറപ്പെടുന്നു. യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചാൽ വീരസ്വർഗ്ഗം സിദ്ധിക്കും. അതാണ് ഉചിതം.”

ആ വരാഹൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു, ഘുരുഘുരശബ്ദത്തോടുകൂടെ കോപത്തോടെ ഉയർന്നു ചെന്ന ഒരു പെരുമലപോലെ രാജാവിന്റെ നേരെ കുതിച്ചുചെന്നു, അത്യുഗ്രമായി മുഖംകൊണ്ടു തേരു കുത്തിമറിച്ചു, ദന്തത്തിൽ കോറിക്കുകയും ഖുരപാതങ്ങൾകൊണ്ടു കുതിരകളെ ധ്വംസിക്കുകയും, ഉച്ഛ്വാസവാതംകൊണ്ടു കരികളുടെ ശുണ്ഡാദണ്ഡങ്ങൾ ഖണ്ഡിക്കുകയും നിശ്വാസപ്രവാഹങ്ങൾകൊണ്ടു സൈന്യത്തെ തകർക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തു രാജരാജപാണ്ഡ്യനു അപാരമായ അത്ഭുതവും ഭീതിയും സംഭ്രമവും ഉണ്ടാക്കി.

രാജാവു രഥത്തിൽനിന്നും ചാടിയിറങ്ങി വെള്ളിമലയെപ്പോലുള്ള വേഗംകൂടിയ ഒരു വെള്ളക്കുതിരയുടെ പുറത്തുകയറി നോക്കിയപ്പോൾ, തന്റെ സൈന്യങ്ങൾ മുഴുവൻ സൂകരപ്രവീരനാൽ നിർജ്ജിതമായി കാണുകയാൽ, മുമ്പൊരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത വീര്യത്തോടുകൂടെ ഞാൺവലിച്ചു വില്ലുപൂട്ടി ആവനാഴിയിൽനിന്നും തുടരെത്തുടരെ അനവധി ദിവ്യാസ്ത്രങ്ങൾ എടുത്തു തൊടുത്തു, വരാഹപ്രവീരനെ ലാക്കാക്കി ശരവർഷം ചെയ്തു.

രാജരാജപ്രയുക്തങ്ങളായ നിശിതബാണങ്ങൾ, രോമംപ്രതി വന്നേറ്റിട്ടും, തെല്ലുപോലും ആ കിടിപ്രവീരൻ കുലുങ്ങാതെ, രോമത്തിൽ പററിയ മണൽത്തരികൾപോലെ കുടഞ്ഞുകളഞ്ഞുംവെച്ചു, രാജാവിന്റെ വാഹനമായ അശ്വത്തെ തേറ്റകൊണ്ടു കുത്തിപ്പിളർന്നു, രണ്ടാക്കി ഭൂമിയിൽ മറിച്ചു. ഉടൻതന്നെ രാജാവു ക്ഷിപ്രമായി മറ്റൊരു രഥത്തിൽ കയറി അത്യുഗ്രപരാക്രമവേഗങ്ങളോടുകൂടെ നിശിതങ്ങളായ അനവധി ബാണങ്ങൾ കണ്ണാറാതെ വാരിത്തൊടുത്തു വീണ്ടും വരാഹശ്രേഷ്ഠനെ ലാക്കാക്കി ശരമാരിതൂകി.

പന്നിത്തടിയൻ ആ ശരങ്ങളെ തൃണസമാനം ഗണിക്കാതെ ചാടിയടുത്തു, മുഖംകൊണ്ടു തേരു പൊക്കിയെടുത്തു മറിക്കുകയും, ദംഷ്ട്രംകൊണ്ടു, സൂതനെ ഹനിക്കുകയും ഖുരപാതങ്ങൾകൊണ്ടു അശ്വങ്ങളെ വധിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിഘോരതരങ്ങളും അതിപരാക്രമത്തോടുകൂടിയ ആ വരാഹശ്രേഷ്ഠന്റെ അനിതരസാധാരണങ്ങളായ വിക്രമപ്രക്രമങ്ങൾകൊണ്ടു അത്യുൽക്കടരോഷാവേശിതനായ രാജാവു, രഥത്തിൽനിന്നും ചാടിയിറങ്ങി, കയ്യിൽ ഇരുന്ന വജ്രസമാനമായ ഗദകൊണ്ടു അത്യുഗ്രമായ ഊക്കോടുകൂടെ വരാഹത്തിന്റെ മസ്തകത്തിൽ, തുടരെത്തുടരെ ഒട്ടധികം താഡിച്ചു.

തീവ്രമായ ഗദാതാഡനംകൊണ്ടു ഭിന്നമസ്തകനായ സൂകരശ്രേഷ്ഠൻ ഗതപ്രാണനായി ഭൂമിയിൽ വീണു. അനന്തരം ഭാര്യയേയും സൂകരരൂപിയും, ശോഭകൊണ്ടു, കോമളരൂപങ്ങളായി ജനിച്ച ശുഭബാലകന്മാരുടെ പിതാവുമായ ശോഭാധരനായി ദിവ്യാഭരണഭൂഷിതമായ ദിവ്യശരീരത്തോടുകൂടെ ദേവവിമാനത്തിൽ കയറി സ്വർല്ലോകത്തേക്കു പോയി. ശത്രുവിന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള അവസ്ഥ കണ്ടപ്പോൾ അത്ഭുതത്തോടുകൂടെ

തന്നെ വിമാനത്തിൽ കയറി ദേവലോകത്തിൽ പോകണമെന്ന നിശ്ചയത്തോടുകൂടിയവളായിത്തീർന്ന അവൾ ആ സൂകരീരൂപധാരിണിയായി രാജാവിൻെറയും സൈന്യങ്ങളുടെയും നേരെ പാഞ്ഞുചെന്നു യുദ്ധം തുടങ്ങി. ചക്രവാതം മേഘങ്ങളെ എന്നപോലെ നിശ്വാസവേഗംകൊണ്ടു സൈന്യങ്ങളെ തള്ളിമറിച്ചും മുഖതാഡനങ്ങൾകൊണ്ടു സ്യന്ദനങ്ങൾ പൊടിപൊടിച്ചും ആനകളേയും കുതിരകളേയും ദംഷ്ട്രംകൊണ്ടു കുത്തിക്കീറിയും ആ സൂകരപത്നി ചെയ്ത യുദ്ധപരാക്രമങ്ങൾ ഏവംവിധങ്ങൾ എന്നു ആരാലെങ്കിലും വർണ്ണനീയമല്ല.

സൂകരിയുടെ യാതൊരുപ്രകാരത്തിലും നിവാര്യമല്ലാത്ത യുദ്ധവിക്രമങ്ങൾകൊണ്ടു രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻെറ സൈന്യങ്ങൾ മഞ്ഞുപോലെ വിദാരിതങ്ങളായപ്പോൾ, രാജാവു വല്ലാതെ പരിഭ്രമിച്ചു ഈ പന്നിയെ കൊല്ലുന്നതിനു സമർത്ഥനായി തൻെറ കൂട്ടത്തിൽ ആരുണ്ടെന്നു നാലുപുറവും അന്വേഷിച്ചുനോക്കി- ധനഞ്ജയൻ എന്നുപേരുള്ള ഒരു വ്യാധനായകൻ, രാജാവിൻെറ പാരവശ്യവും സൂകരിയുടെ നിഷ്ഠുരവിക്രമപ്രകാരങ്ങളും കണ്ടുമനം അത്യുൽക്കടക്രോധത്തോടുകൂടെ ആ പന്നിയുടെ നേരെ പാഞ്ഞുചെന്നു അനവധി കുന്തങ്ങൾ പൊഴിച്ചു. സൂകരിയും അവളുടെ ഭർത്താവിനെപ്പോലെതന്നെ ശരീരത്തിൽ തറച്ചു ബാണങ്ങൾമുഴുവൻ കടിച്ചുമുറിച്ചുവെച്ചു ആ കാട്ടാളനെ തട്ടി മലയൊപ്പിച്ചു. ഒട്ടേറു ചിരിച്ചു വീഴുന്നതിനു മുമ്പായി അവൻ അവൻെറകയ്യിലിരുന്നതിൽപ്പിന്നെ ഒന്നുപോലെ തിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന നിശിതഖഡ്ഗംകൊണ്ടു സൂകരിയുടെ കഴുത്തിൽ ഒരുവെട്ടുകയും വെട്ടേറ്റു, രണ്ടു പിണ്ഡമായ സൂകരിയോടുകൂടിത്തന്നെ തട്ടേറ്റു ശരീരം പിളർന്നു കാട്ടാളനും ഭൂമിയിൽവീണു മരിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജാവിനും സൈന്യങ്ങൾക്കും സമാധാനവും ഉണ്ടായി. അതിനുശേഷം സൂകരിതൻെറ ഭർത്താവിനെപ്പോലെ ദിവ്യദേഹം കൈക്കൊണ്ടു ദേവവിമാനത്തിൽ കയറി ദേവലോകത്തേക്കു പോയി.

രാജാവു ആ വരാഹമിഥുനത്തിൻെറ ശൌര്യപരാക്രമങ്ങളും അവർപ്രാപിച്ച ഗതിയും മറ്റുംകണ്ടു എത്രയും അത്ഭുതപ്പെടുകയും ആനന്ദിക്കയും ചെയ്തു. അനന്തരം അദ്ദേഹം, വരാഹപർവ്വതത്തിൽ ശേഷിച്ച സൈന്യങ്ങളോടും വാഹനങ്ങളോടുംകൂടെ മധുരാപുരിയിൽ മടങ്ങിയെത്തി സുന്ദരേശപാദസേവയും ചെയ്തു വസിച്ചു.

പർവ്വതാകാരനായ വരാഹം വിശ്രമിച്ച സ്ഥലത്തിനു ഇന്നും വരാഹപർവ്വതം എന്നാണ് പേര്. സൂകരശരീരപാതംകൊണ്ടുണ്ടായ ആ വരാഹപർവ്വതത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യം ചില്ലറയൊന്നുമല്ല. ആ ആത്മാരാമന്മാരായ പർവ്വതങ്ങളിൽ അനവധി സിദ്ധന്മാരും യോഗികളും താമസിച്ചു, ജനിമൃത്യുനിവൃത്തിക്കുവേണ്ടി ഇപ്പോഴും തപസ്സുചെയ്യുന്നുണ്ട്.

ഇപ്രകാരം അഗസ്ത്യൻ പറഞ്ഞതുകേട്ട് അത്ഭുതാനന്ദമഗ്നന്മാരായ വസിഷ്ഠാദി താപസന്മാർ വിനയപൂർവം അഗസ്ത്യനെ വന്ദിച്ചുകൊണ്ട് അല്ലയോ വേദവേദാംഗശാസ്ത്രേതിഹാസപുരാണകുശല മഹാമഹർഷിമാർക്കെല്ലാം ഗുരുനായകനായുള്ളോരു കുംഭസംഭവ! അങ്ങു മുമ്പുപൂർവം വരാഹശൈലസംജ്ഞമായ ഒരു വരാഹപർവ്വതത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യവും ശുദ്ധിയും ഉണ്ടായതെങ്ങനെ എന്നു ഞങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുതരണം എന്നപേക്ഷിച്ചു.

അഗസ്ത്യൻ അതുകേട്ട്, മന്ദസ്മിതപൂർവം അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദികളേ! അതുപറയാം; നിങ്ങൾ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട്, വരാഹപർവ്വതത്തിന്റെ ശുദ്ധിയേയും മാഹാത്മ്യത്തേയുംപറ്റി ചുരുക്കത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

ഗൌരാവിഷ്ണുദേവൻ എന്ന പേരോടുകൂടിയ ഒരു ഗന്ധർവ്വനെ പണ്ടു പുലസ്ത്യൻ "നീ പന്നിയായിജ്ജനിക്കും" എന്നു ശപിച്ചതുകൊണ്ടു പന്നിയായിജ്ജനിച്ച ഗന്ധർവ്വനാണ് ശാപമൂലം കോലപോതങ്ങളായിജ്ജനിച്ച ശുദ്ധബാലകന്മാരുടെ പിതാവായി രാജരാജപാണ്ഡ്യനോടേറ്റു യുദ്ധംചെയ്ത് തന്റെ പർവ്വതാകാരമായ ശരീരത്തെ വരാഹപർവ്വതമായി ഭൂമിയിൽ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട്, ദിവ്യശരീരിയായി ലോകാന്തരത്തിൽ പോയതു്. ഗൌരാവിഷ്ണുദേവഗന്ധർവ്വനെ പണ്ടു പുലസ്ത്യൻ ശപിച്ചപ്പോൾ "നീ സുന്ദരേശ്വരനായ രാജാവിന്റെ ശരാഘാതംകൊണ്ടു മരിച്ചു ശാപമുക്തനാകും" എന്നരുൾചെയ്ത ശാപമോക്ഷം അനുസരിച്ചാണ്, രാജരാജപാണ്ഡ്യനും സൂകരശ്രേഷ്ഠനുമായി യുദ്ധം ഉണ്ടാകുന്നതിനും ആ രാജാവിന്റെ ശരാഘാതംകൊണ്ട്, വരാഹയൂഥനാഥൻ സ്വർല്ലോകപ്രാപ്തനാകുന്നതിനും സംഗതിയായതു്.

അല്ലയോ മഹർഷികളേ! ശംഭുവിന്റെ അതിപാവനമായ ശരീരംകൊണ്ടുണ്ടായ ആ ഉത്തമപർവ്വതത്തിനുതുല്യം പാവനമായ ഒരു തപോഭൂമി ഭൂലോകത്തിൽ ഇല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് എല്ലാദേവന്മാരും മാനവന്മാരും അവിടെ താമസിച്ച് ഉഗ്രതപസ്സുകൾ ചെയ്യുന്നതു്. അവിടെത്താമസിച്ചു തപസ്സുചെയ്യുന്ന എല്ലാവരേയും ഒന്നുപോലെ അനുഗ്രഹിക്കാനായി മഹാമൂർത്തിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ സിദ്ധരൂപിയായി അവിടെ സദാപി സാന്നിദ്ധ്യംചെയ്യുന്നതും ഉണ്ടു്.

താപസശാപംകൊണ്ട് പന്നിക്കുട്ടികളായി ജനിച്ച ശുദ്ധബാലകന്മാരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരായ സൂകരമിഥുനങ്ങൾ അവർ ജനിച്ച് അധികനാൾ കഴിയുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ മേൽപ്രകാരം പരലോകപ്രാപ്തരാകയാൽ, അനാഥരായിത്തീർന്ന അവർ, പാലുകുടിക്കാതെ വിശപ്പും ദാഹവുംകൊണ്ടു അത്യന്തം ദുഃഖിച്ചു. അത്യുഗ്രമായ വെയിൽകൊണ്ടു ഇതി

ല്ലാതില്ലാതെ പരിതപിച്ചും ജീവച്ഛവങ്ങളായി ചിലദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടി.

അനാഥകളായിത്തീർന്ന സൂകരപോതങ്ങൾ മേല്പ്രകാരം അപരിഹാര്യമായ സങ്കടാവസ്ഥയിൽപെട്ടുഴലുന്ന ആ കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ, സർവ്വജ്ഞനും സർവ്വശക്തനും സർവ്വേശ്വരനും, കൃപാംബുധിയും സർവ്വഭൂതങ്ങൾക്കും ഹിതംചെയ്യുന്നതിൽ വിശേഷതാല്പര്യത്തോടുകൂടിയവനും ആയ സുന്ദരേശ്വരൻ ലോകമാതാവായ പാർവ്വതീദേവിയോടുകൂടെ വൃഷഭധ്വജശോഭിതമായ വിമാനത്തിൽ കയറി വിനോദാർത്ഥമായി സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ യദൃച്ഛയാ ആ വനത്തിൽ ചെല്ലുന്നതിനും സുഖക്കേടുകൾകൊണ്ടു സന്താപിക്കുന്ന സൂകരപോതങ്ങളെ ദീനാവസ്ഥയോടുകൂടി കാണുന്നതിനും സംഗതിയായി. അവറ്റകളുടെ ദയനീയസ്ഥിതിയിൽ സുന്ദരേശ്വരി ഭഗവാനെ വിളിച്ച് കൈചൂണ്ടിക്കൊണ്ട് "നോക്കിയാലും! നോക്കിയാലും! ഇതെന്തൊരു കഷ്ടമാണ്. പ്രസവിച്ച ഉടൻതന്നെ അച്ഛനും അമ്മയും മരിച്ചു പാൽപോലും കിട്ടാതെ കാട്ടുവഴിയിൽ ഉഴറി സന്തപിക്കുന്ന ഈ പന്നിക്കുട്ടികളെ അങ്ങ് നോക്കിയാലും!" എന്നു പറഞ്ഞ്, ആ പന്നിക്കുട്ടികളെ ഭഗവാനു കാണിച്ചുകൊടുത്തു.

ഭക്തവത്സലനും കൃപാനിധിയുമായ ഭഗവാനെന്നോ അനാഥരായ ആ സൂകരപോതങ്ങളുടെ സങ്കടാവസ്ഥ കണ്ടാൽ മനസ്സലിയാതിരിക്കുന്നത്. ആ കരുണാവരുണാലയൻ ഉടൻതന്നെ അവറ്റകളുടെ അമ്മയുടെ വേഷമെടുത്ത് അടുക്കൽചെന്ന് അവയ്ക്ക് തൃപ്തിയാവോളവും പാലുകൊടുത്തു.

ജ്ഞാനാത്മകമായ സ്തന്യപാനംകൊണ്ട്, ആ സൂകരപോതങ്ങൾക്ക്, മാനുഷികമായ ശരീരവും, ബുദ്ധിയും, ബലവും, ജ്ഞാനവും, വിജ്ഞാനവും, സാമർത്ഥ്യവും ഉണ്ടായി. മുഖംമാത്രം വരാഹരൂപത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്നു.

കാരുണ്യശാലിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ മേല്പ്രകാരം മുലപ്പാലുകൊടുത്ത്, മനുഷ്യശരീരംകൊണ്ട് സൂകരപോതങ്ങളായി ജനിച്ച ശൂദ്രബാലകന്മാരുടെ മുഖമൊഴിച്ചുള്ള എല്ലാ അവയവങ്ങളിലേയും വരാഹരൂപം മാറ്റി ശോഭനമാക്കിവെച്ച് അന്തർദ്ധാനംചെയ്തു.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദികളേ! ഇപ്രകാരം ആണ്; കരുണാവരുണാലയനായ ഭഗവാൻ, സൂകരപോതരൂപികളായ ശൂദ്രബാലന്മാർക്ക് മുലപ്പാൽ നൽകിയ അത്ഭുതത്തിന്റെ കഥാപ്രധാനമായ നാല്പത്തിഎട്ടാമത്തെ ലീല. ഈ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ സകല പാപങ്ങളും ശാപങ്ങളും താപങ്ങളും അപരാധങ്ങളും നാമാവശേഷമാകുമെ

ന്ന മാത്രമല്ല, ഇഹത്തിൽ ഇഷ്ടഭോഗലാഭവും പരത്തിൽ പരമാനന്ദലാഭവും ഉണ്ടാകുന്നതും തന്നെ.

പന്നിക്കുട്ടികൾക്കു പാലുകൊടുത്ത

നാല്പത്തിരണ്ടാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൫൨-ാം അദ്ധ്യായം.

പന്നിക്കുട്ടികളെ മന്ത്രിയാക്കിയ

നാല്പത്തിമൂന്നാം ലീല.



വീണ്ടും അഗസ്ത്യൻ വസിഷ്ഠാദികളെ നോക്കി, അല്ലയോ താപസശ്രേഷ്ഠന്മാരെ! ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരൻ, താൻ പാലുകൊടുത്തു ശാപമോചനം വരുത്തി മുലകൊടുത്തിട്ടുള്ള അവരവരുടെ പൂർവ്വ സൌന്ദര്യരൂപത്തിൽ ആക്കിയ മഹാനവിജ്ഞാന പരാക്രമികളായ സൂകരപോതങ്ങളെ പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ മന്ത്രികളാക്കി തീർത്ത ദൈവത്തിന്റെ നാല്പത്തിമൂന്നാമത്തെ ലീല നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം. ആ അത്ഭുതകരമായ പുണ്യലീലാശ്രവണംകൊണ്ടുതന്നെ നിങ്ങളുടെ സകല പാപങ്ങളും നശിക്കും, എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് ആ ദ്ദേഹം ആ ലീലാകഥനം തുടങ്ങി.

അനന്തഗുണകരമായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ സ്തന്യപാനവിശേഷപ്രഭാവംകൊണ്ട്, ശാപമുക്തന്മാരായതോടുകൂടി സൂകരമുഖികളും മറ്റുള്ള എല്ലാ അവയവങ്ങൾകൊണ്ടും മനുഷ്യാകൃതികളും ആയ ശൂദ്രനായകന്മാർ, കലാതരങ്ങളെന്നിയെ, ഔദാര്യശീലന്മാരും, വീര്യശൌര്യപരാക്രമാദികളും, സമസ്തശാസ്ത്രവിജ്ഞാനന്മാരും സദാചാരതല്പരന്മാരും, രാജനീതികൌശലന്മാരും സംഭാഷണവിഷയത്തിൽ ബൃഹസ്പതിതുല്യന്മാരും, മഹാപരന്മാരും കലാഗുണശാലികളും ആയ പന്ത്രണ്ട് ബാലാദിത്യന്മാരെപ്പോലെ ശോഭിച്ചു.

മേൽപ്രകാരമുള്ള സുന്ദരേശന്റെ അതിവിസ്മയാവഹമായ കാരുണ്യത്തെയും മാതാവൈഭവത്തെയും കണ്ട്, അത്ഭുതപരതന്ത്രയായ മീനാക്ഷീദേവി, ഭർത്താവിനെ മന്ദസ്മിതപൂർവം കടാക്ഷിച്ചുംകൊണ്ട്, ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു.

“അല്ലയോ ദേവദേവനും മഹാദേവനും ആയ സദാശിവ! അല്ലയോ മഹേശ്വരനും ജഗത്പതിയും ആയ സുന്ദരേശ! ഞാൻ എന്റെ ജീവനായകനായ ഭവാനോട് ഒന്നു ചോദിക്കുന്നു. ഭൂലോകത്തിൽ, സൂകരവ്യാഘ്രാദികളായ മൃഗങ്ങളെ കൊല്ലുന്നത് ക്ഷത്രിയന്മാരിൽ ന്യായമായിട്ടുള്ള ഒരു ധർമ്മം രക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി മധുരാപുരാധിപനായ രാജരാജപാണ്ഡ്യൻ നായാടിവധിച്ചുവരാഹ സൂകരത്തിന്റെ കുട്ടികളെ രക്ഷിക്കുന്നതിന് സർവജ്ഞനും ദേവദേവനും ആയ നിരതിശയ! അതിനികൃഷ്ടമായ വരാഹരൂപം എടുക്കുന്നതിനു കാരണം എന്താണ്?”

മീനാക്ഷീദേവിയുടെ മേൽപ്രകാരമുള്ള ചോദ്യത്തിന്, വരദാനവിശാരദനും സർവജ്ഞനും സർവേശ്വരനും ആയ സുന്ദരേശൻ സന്തോഷപൂർവം ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ ദേവി! ജഗന്മാതാവായിരിക്കുന്ന, ബ്രഹ്മാദിസ്തംബപര്യന്തമുള്ള ഈ ജഗത്തിന്, പിതാവായിരിക്കുന്ന ഞാൻ ദയാനിധിയായി വ്യാപിച്ചിരിക്കയാണ്. ആ ദേഹങ്ങളിൽ അന്തര്യാമിയായിരുന്ന കൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതും ഞാനാണ്. ഞാൻ ആകാശംപോലെ അനന്തനും അഖണ്ഡനും അദ്വൈതനും ആണ്. എല്ലാലോകങ്ങളെയും പരിപാലിക്കുന്നതും ഞാൻതന്നെ. ഈ മേൽപ്രകാരത്തിൽ ദേഹികളായിരിക്കുന്ന ജന്തുക്കളുടെ കർമ്മഫലങ്ങളായ അവയവങ്ങളോടും, ഇന്ദ്രിയങ്ങളോടുംകൂടിയതായിരിക്കുമല്ലോ. അതുപോലെ വിരാട്‌സ്വരൂപിയും സർവാന്തര്യാമിയുമായ എന്റെ അവയവങ്ങളാകുന്ന ബ്രഹ്മാദികളായ സകലദേവന്മാരും എന്നിൽ സ്ഥിതമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഞാൻ പന്നിയായിപ്പോയി ആ പന്നിക്കിടാങ്ങൾക്ക് മുലകൊടുത്തതും താപവും ശാപവും ഏകരസിയതും. ഇനി ഞാൻ നിന്നോട് അവർക്ക് ശാപമേകിട്ടുണ്ടായതിനുള്ള കാരണം പറയാം:—

ഈ പന്നിക്കിടാങ്ങൾ പൂർവജന്മത്തിൽ, ബ്രാഹ്മണബാലന്മാരായിരുന്നു. അതിബാല്യംകൊണ്ട് വിവേകശൂന്യന്മാരായ ഇവർ ഒരിക്കൽ നായാട്ടിനായി കാട്ടിൽ പോയപ്പോൾ, ഒരു വനത്തിൽ തപസ്സുചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു മഹർഷിശ്രേഷ്ഠന്റെ തപസ്സിനെ വിഘ്നപ്പെടുത്തുകയാൽ കോപാവിഷ്ടനായ അദ്ദേഹം ശപിച്ചതുകൊണ്ടാണ് ഇവർ ഇങ്ങനെ സൂകരപോതങ്ങളായി ജനിച്ചത്. അന്ന് അദ്ദേഹം ഇവർക്ക് ശാപമോക്ഷം കൊടുത്തത്, “സൂകരപോതങ്ങളായി ജനിക്കുന്ന നിങ്ങൾ, ബാല്യത്തിൽതന്നെ പിതൃമാതൃവി

ഹീനരായി സ്തന്യപാനത്തിനുപോലും സംഗതിയാകാതെ കൊട്ടവെയിലേറ്റു പൊരിയുന്ന അവസരത്തിൽ, ദയാസിന്ധുവായ സോമസുന്ദരൻ തള്ളയില്ലാത്ത പന്നിയുമൊന്നിച്ച് നിങ്ങളെ കാണുന്നതിനും കരുണാകരനായ സദാശിവൻ നിങ്ങൾക്ക് മാതൃരൂപത്തിൽവന്നു മുലപ്പാൽതരുന്നതിനും അപ്പോൾ മുതൽ നിങ്ങൾ ശാപവിമുക്തരാകുന്നതിനും സംഗതിയാകും" എന്നാണ്. ആ ശാപമോക്ഷംകൊടുപ്പിക്കാൻവേണ്ടിയാണ് ഞാൻ വരാഹരൂപം ധരിച്ചത്. ഇനി ഞാൻ ശാപവിമുക്തരായി വരാഹപർവ്വതഗുഹാന്തർഭാഗത്തിൽ വസിക്കുന്ന ഇവരെ രാജരാജപാണ്ഡ്യന്റെ മന്ത്രികളാക്കി പ്രതിദിനങ്ങളായ അനവധി ഭോഗങ്ങൾ അനുഭവിപ്പിച്ചതിന്റെ ശേഷം ഇവർക്ക് സായൂജ്യംകൊടുക്കും.

സുന്ദരേശന്റെ ഇപ്രകാരമുള്ള വാക്കുകൾകേട്ട് ഉണ്ടായ ആനന്ദംകൊണ്ട് പുളകാഞ്ചിതവിഗ്രഹയായ മീനാക്ഷീദേവി ആശ്രിതവത്സലനായ ഭഗവാന്റെ സീമാതീതമായ കരുണയെപ്പറ്റി മനസ്സുകൊണ്ട് എറ്റവും പ്രശംസിച്ചു. അനന്തരം വീണ്ടും വീണ്ടും അദ്ദേഹത്തെ ആലിംഗനം ചെയ്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തോടൊന്നിച്ചുവസിച്ചു. അതിന്റെശേഷം അവർ ഹാലാസ്യത്തിൽ തിരിച്ചെഴുന്നെള്ളി. അന്നുരാത്രിയിൽ സുന്ദരേശൻ, രാജരാജപാണ്ഡ്യന്റെ അടുക്കൽചെന്ന് സ്വപ്നത്തിൽ അദ്ദേഹത്തോട് ഇപ്രകാരംപറഞ്ഞു.

അല്ലയോ രാജരാജപാണ്ഡ്യ! എന്നാൽ, മാതൃയോഗത്തോടൊന്നിച്ച് ഹതനായ കോലമുഖനായകന്റെ ശരീരങ്ങളോടുകൂടിയ ബാലന്മാരായ പന്ത്രണ്ടാകാരത്തിൽ കിടക്കുന്നുണ്ട്. ആ പർവ്വതഗുഹാന്തർഭാഗത്തിൽ, അവന്റെ മക്കൾ, എന്റെ സ്തന്യപാനംകൊണ്ട് മുഖമാത്രം പന്നിയായും, മുഖമൊഴിച്ചുള്ള മറ്റുള്ള അവയവങ്ങളെല്ലാം, മനുഷ്യാകൃതിയോടുകൂടിയവരും ആയിട്ട്, വസിക്കുന്നു. ബുദ്ധിമാന്മാരായ അവരെ ഭവാൻ ഇവിടെ വരുത്തി നിന്റെ മന്ത്രികളാക്കി, അവരുടെ ഉപദേശപ്രകാരം രാജ്യഭരണം നടത്തുക. അവരുടെ സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ധനങ്ങൾകൊണ്ട്, ഭവാൻ നീതിമാനായി വിജയശാലിയും ഏകച്ഛത്രാധിപനും ആയി അനേകകാലം പ്രജാപാലനംചെയ്ത് സുഖംവസിക്കും.

രാജാവ് ഇപ്രകാരം സ്വപ്നംകണ്ടയുടൻതന്നെ ഓടി എഴുന്നേറ്റ് മന്ത്രിമാരെ വിളിച്ചുവരുത്തി അവരോട് ഈ വിവരങ്ങൾ മുഴുവൻ പറഞ്ഞ് അവരോടുകൂടെ താൻ മുൻപേ നായാട്ടിനുപോയ സൂകരപർവ്വതത്തിൽ എത്തി, അവിടെ ഗുഹാന്തർഭാഗത്തിൽ, സൂകരമുഖന്മാരായി വസിക്കുന്ന പന്ത്രണ്ട് കുമാരന്മാരെയും കൂട്ടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് തന്റെ മന്ത്രികളാക്കി നിയമിച്ചു. അത്യന്തം ബുദ്ധിമാന്മാരായ അവരുടെ മനുഷ്യശരീരത്തോടും സൂകരമുഖത്തോടുംകൂടിയ രൂപം കണ്ട് സുന്ദരേശന്റെ മായാവൈഭവങ്ങൾ അ

ന്നും ഈ പന്നിക്കുട്ടികളെല്ലാമാണെന്ന് ആരെക്കൊണ്ടും നിശ്ചയിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ വളരെ വളരെ വിസ്മയാവഹമാണെന്ന് എല്ലാവരും പ്രശംസിച്ചു.

പ്രകൃതിസന്നിഭന്മാരും സുകുമാരശരീരന്മാരുമായ മന്ത്രികൾ, അവരുടെ രാജ്യഭരണധുരന്ധരതകൊണ്ട്, മധുരാസാമ്രാജ്യത്തെ സർവ്വോൽക്കൃഷ്ടമാക്കി. സന്ധ്യാദികളായ സല്കാര്യങ്ങളിലും കാരണന്മാരായ അവരുടെ ഭരണകാലത്തിൽ ഉണ്ടായ വൈഭവങ്ങളും സമൃദ്ധികളും എങ്ങിനെയിരുന്നു എന്ന് ആരെക്കൊണ്ടും പറഞ്ഞറിയിക്കാവതല്ല. സൽഗുണന്മാരായ ആ മന്ത്രിപുംഗവന്മാർ, രാജാവിനാൽ പ്രത്യേകം അനുവദിക്കപ്പെട്ട വേണ്ട വസ്തുക്കളാൽ ഉണ്ടാക്കി രാജ്യത്തിന്റെ മഹിമ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും രാജകന്യകകളെ ഭാര്യമാരായി വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കുകയും അവരുടെ നിവാസത്തിന് അത്യുന്നതങ്ങളായ പുരങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചുകൊടുക്കുകയും, ഇഷ്ടം പോലെയുള്ള സുഖഭോഗങ്ങൾക്കായി വേണ്ട സമ്പത്തുകൾ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

സുകൃതാനന്ദന്മാരായ അവർ, ഗ്രാമീണികളായ രാജകുമാരികളോടുകൂടെ അനേകകാലം മധുരയിൽ മന്ത്രിപദത്തിൽ ഇരുന്ന് സുഖഭോഗങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു. ഒടുവിൽ പരമശിവസാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ട് പവിത്രചിത്തന്മാരായ അവർ രാജരാജേശ്വരനോടുകൂടെ ശിവസായൂജ്യത്തെ പ്രാപിച്ചു. അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദികളെ! ഇപ്രകാരം അനേക മഹിമയുള്ള സുന്ദരേശ്വരൻ, സുകൃതാനന്ദന്മാരായ ശ്രീമൽസുന്ദരപാണ്ഡ്യരാജാധിപന്റെ രാജ്യപരിപാലനത്തിന് മന്ത്രികളാക്കിയ അത്ഭുതത്തിന്റെ നാല്പതാമത്തെ ലീല. രാജരാജപാണ്ഡ്യൻ, പരമശിവസായൂജ്യം പ്രാപിച്ചതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ സുഗുണപാണ്ഡ്യന് രാജ്യഭാരം കിട്ടി. അദ്ദേഹം അത്യുന്നതമായ കീർത്തിയോടും ഐശ്വര്യത്തോടുംകൂടെ രാജ്യം പരിപാലിച്ചു. സർവ്വജ്ഞനായിരുന്നിട്ടും സർവ്വേശ്വരനായിട്ടും ആയ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അതിമഹത്തായ ഈ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ ജന്മാന്തരകൃതങ്ങളായ പാപങ്ങൾകൂടി നശിച്ചുപോകുകയും, അവർക്ക് ഇഹത്തിൽ, നല്ല ഭാര്യമാരും പുത്രന്മാരും വിത്തവും സമ്പത്തും ഉണ്ടാകുകയും പരത്തിൽ പരമേശ്വരപ്രാപ്തി സംഭവിക്കുകയും ചെയ്യും.

പന്നിക്കുട്ടികളെ മന്ത്രിമാരാക്കിയ

നാല്പതാമത്തെ ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൬൭-ാം അദ്ധ്യായം.

ചെഞ്ചീടപക്ഷിക്ക മൃത്യുഞ്ജയമന്ത്രം ഉപദേശിച്ച

നാല്പത്തിഏഴാം ലീല.



ഗസ്ത്യമഹാമുനിയെ വന്ദിച്ചുകൊണ്ട് വീണ്ടും വസിഷ്ഠാദികൾ, വരാത്മജന്മാരുടെ മനോരഥമായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരന്റെ പരമാനന്ദദായകമായ അത്ഭുതലീല തങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കേണമെന്ന അപേക്ഷിച്ചു.

ഉടനെ അഗസ്ത്യൻ ചന്ദ്രോദയത്തിലെ കുമുദത്തിനെക്കാൾ പ്രസന്നമായ മുഖഭാവത്തോടുകൂടെ, അല്ലയോ തപസ്വിശ്രേഷ്ഠന്മാരെ! അടുത്തതു്, മൃത്യുഞ്ജയനും കൃപാനിധിയുമായ സുന്ദരേശൻ ഭക്തശിരോമണിയായിത്തീൎന്ന ചെഞ്ചീടപക്ഷിക്ക് മൃത്യുഞ്ജയമന്ത്രോപദേശംചെയ്തു് ബലവാന്മാരായ വായസപ്പട്ടങ്ങളുടെ ഉപദ്രവത്തിൽനിന്നും സാധുക്കളായ ചെഞ്ചീടങ്ങളെ രക്ഷിച്ച നാല്പത്തിഏഴാമത്തെ ലീലയാണ്. ഭക്തിരസവും പാപവിനാശകരവും വിസ്മയാവഹവുമായ ലീല ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം. ശ്രദ്ധവച്ചു് നിങ്ങൾ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ.

പണ്ടു്, കാക്കകളും ചെഞ്ചീടങ്ങളുംതമ്മിൽ വൈരാഗ്യക്കാരായിരുന്നു. ബലവാന്മാരായ കാകന്മാരെക്കണ്ടാൽ പ്രത്യേകിച്ചും സാധുക്കളായ ചെഞ്ചീടങ്ങൾ ദുൎബ്ബലങ്ങളായതിനാൽ അപ്പോൾത്തന്നെ അവയുടെ കഥകഴിക്കുമായിരുന്നു. കാകന്മാരുടെ വജ്രംപോലെ തീക്ഷ്ണങ്ങളായ തുണ്ഡങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള താഡനങ്ങൾമൂലം ചെഞ്ചീടങ്ങൾക്ക് രക്ഷിക്കുവാനും തിരിയാൻ പാടില്ലെന്നായപ്പോൾ പിന്നെയും ചെഞ്ചീടങ്ങൾ കൂട്ടുകൂട്ടമായിപ്പോയി വനപ്രദേശങ്ങളെ ജന്മസ്ഥാനങ്ങളായി പ്രാപിച്ച് വനങ്ങളിൽ ഒളിച്ചു കഴിച്ചുവന്നു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ, പൂൎവ്വജന്മത്തിൽചെയ്ത പുണ്യസഞ്ചയങ്ങളോടു കൂടിയ പാപങ്ങളോടുംകൂടിയ ഒരു ജീവൻ ഒരു ദുൎബ്ബലനായ ചെഞ്ചീടമായിവന്ന ജനിച്ചു. കാകന്മാരാൽ പീഡിതനായ അവൻ സ്വപുണ്യപരിപാകംകൊണ്ട് ഒരിക്കൽ ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു.

ലോകത്തിൽ എല്ലാജനങ്ങൾക്കും ശത്രുക്കളുണ്ട്. അവരിൽ ചിലർ തങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കുന്ന ശത്രുക്കളെ തങ്ങളും ഉപദ്രവിക്കയും അന്യന്മാർ ശത്രുപീഡയെ സഹിക്കയും ചെയ്യുവരുന്നു. എന്നാൽ തന്നെ ഉപദ്രവിക്കുന്ന ശത്രുവിനെ യഥാശക്തി ഉപദ്രവിക്കാതെ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു വീരോചിതമാണെന്നു എനിക്കു അഭിപ്രായമില്ല. തന്നെ ഉപദ്രവിക്കുന്ന ശത്രുവിന്റെ ബലാധിക്യംകൊണ്ട് അവനെ തന്നെത്താൻ ഉപദ്രവിക്കാൻ നമുക്കു ശക്തിപോരെങ്കിൽ, ബലവാന്മാരായ അന്യന്മാരെ ആശ്രയിച്ചെങ്കിലും ശത്രുവിനോടു പ്രതിക്രിയ ചെയ്യുന്നതാണ് ഉത്തമപക്ഷം. അതുകൊണ്ട്, കാരണംകൂടാതെ ഞങ്ങളുടെ വംശശത്രുക്കളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന കാകലോകത്തെ പരമേശ്വരസേവകൊണ്ടു സംഹരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്നുമുതൽ എന്റെ പ്രയത്നം അതിനുതന്നെ.

ഇങ്ങനെ ആ പക്ഷീന്ദ്രാധിപൻ വിചാരിച്ചുറച്ചപ്പോൾ, അതിന്റെ പൂർവപുണ്യപ്രഭാവംകൊണ്ട് അതിരിക്കുന്ന മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽകൂടെ സ്നാനത്തിനായി മന്ദമന്ദംപോകുന്ന ഒരു താപസവര്യൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് പോകുന്നതു കേൾക്കയായി:—

ആധികൊണ്ടാകട്ടെ, വ്യാധികൊണ്ടാകട്ടെ, ശത്രുക്കളെക്കൊണ്ടാകട്ടെ ഇഷ്ടവിനാശംകൊണ്ടാകട്ടെ അന്യങ്ങളായ ദുഃഖങ്ങൾകൊണ്ടാകട്ടെ പീഡിതനായ ഏതൊരുത്തനും രക്ഷകിട്ടണമെങ്കിൽ ഭഗവാനായ സർവേശ്വരനായ പരമേശ്വരനെത്തന്നെ ശരണംപ്രാപിക്കണം. ആപൽബന്ധുവായ ഭഗവാനെപ്പോലെ ആശ്രിതവാത്സല്യം മറ്റാർക്കുണ്ട്. എല്ലാ ആപത്തുകളിൽനിന്നും ഭക്തന്മാരെ രക്ഷിക്കാൻ ഭഗവാനെക്കൊണ്ടു കഴിയുന്നതുപോലെ മറ്റാർക്കു കഴിയും. ഭൂലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിലും, ഭവനത്തിൽ തപസ്സിരിക്കുന്നവരുടെ ഹൃദയത്തിലും, മൂർത്തികളിൽവെച്ച് ഭക്തിഭാവത്തിൽ പ്രസാദിക്കുന്ന മൂർത്തി സ്വയംഭൂവായ ലിംഗങ്ങളിൽവെച്ച്, അതിഭാവത്തിൽ കരുണാരസം ചൊരിഞ്ഞ് ഭക്തപാലനം ചെയ്യുന്നതും, ഉത്തമങ്ങളായ എല്ലാ ശിവലിംഗങ്ങളിൽവെച്ചും ശ്രേഷ്ഠമായ ശിവലിംഗം ജ്യോതിർലിംഗംതന്നെയാണ് സൂക്ഷ്മതത്വജ്ഞന്മാരായ എല്ലാ മഹാത്മാക്കളുടെയും അഭിപ്രായം. അതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾക്കൊക്കെ എല്ലാവിധത്തിലും ഇല്ലാത്തവനായിരുന്നാലും, സർവജ്ഞനും, സർവകാരണനും, സർവാന്തര്യാമിയും സർവസാക്ഷിയും, സർവപാപഹരനും, സർവലോകനാഥനുമായ പരമേശ്വരനെത്തന്നെ എല്ലാവരും സേവിക്കണം.

ഉലൂകപക്ഷി, ശ്രേഷ്ഠനായ മഹർഷിയുടെ ഉപദേശവചനങ്ങൾ കേട്ട്, അത്യന്തം വിസ്മിതനായി സ്വമനസ്സിൽ ഉറച്ച് ശിവഭജനം ചെയ്യുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. അന്നുതന്നെ ആ പക്ഷി ഉടൻതന്നെ ശിവാരാധനം

പുറപ്പെട്ട്, മധുരയിൽപോയി ഹേമപത്മിനീതീർത്ഥത്തിൽ സ്നാനംചെയ്ത്, ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് സുന്ദരേശനെനമസ്കരിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ ഹൃദയത്തിൽ ധ്യാനിച്ചുപാസിച്ച് പ്രത്യക്ഷനാക്കി വരംവാങ്ങി തന്റെയും തന്റെ വംശത്തിന്റെയും ജന്മശത്രുക്കളായ പാണ്ഡ്യന്മാരുടെ വംശനാശംവരുത്തണമെന്ന് നിശ്ചയിച്ചു.

ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ ഉടൻതന്നെ വൃക്ഷകോടരത്തിൽനിന്നും ഹാലാസ്യത്തേക്കുപുറപ്പെട്ട് കാലതാമസമെന്യേ മധുരയിൽ എത്തി. ദിവ്യമായ സുന്ദരേശക്ഷേത്രത്തോടുകൂടിയ ഹേമപത്മിനിയിലിറങ്ങി സ്നാനംചെയ്ത് ക്ഷേത്രത്തിനകത്തുപ്രവേശിച്ച്, സുന്ദരേശലിംഗം നോക്കി കണ്ണുകൊണ്ട് അനേകായിരംതവണ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമങ്ങളോടുകൂടെ മൂലമന്ത്രം കോടിപ്രദക്ഷിണം ചെയ്തതിന്റെശേഷം സുന്ദരേശസന്നിധിയിലിരുന്നുകൊണ്ട് ഭക്തവത്സലനായ സുന്ദരേശനെ മനസ്സുകൊണ്ട് പൂജിച്ചു.

അന്നുമുതൽ ആ ഭരദ്വാജപക്ഷി മൂന്നുസന്ധ്യയിലും ഉണ്ടാകുന്ന സർവ്വദേവതകളും, സർവ്വപുണ്യങ്ങളും, സർവ്വതീർത്ഥങ്ങളും ഇരിക്കുന്ന സുന്ദരേശനെയും പൂജിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെ വസിച്ചു.

ബ്രഹ്മാദിപിപീലികാന്തമുള്ള സകലജന്തുക്കളുടെയും അന്തരാത്മാവായ ഭഗവാൻ ഭരദ്വാജപക്ഷിയുടെ ദൃഢമായ ഭക്തിയും വിശ്വാസവുംകണ്ട് ഇതിൽപ്പരമില്ലാതെ പ്രസാദിച്ചെന്നുമാത്രമല്ല അതിന്റെ പവിത്രമായ ചരിത്രത്തെയും ദൃഢമായ ഭക്തിയെയും പറ്റി സദാപി പ്രശംസിക്കുകയുംചെയ്തു. ഇങ്ങനെ കുറേദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം, കാരുണ്യവിവശനായ കൈലാസനായകൻ, ആ പക്ഷിക്ക് ഋഷിച്ഛന്ദോദേവതകളോടുകൂടെ മൃത്യുഞ്ജയമന്ത്രം ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തിട്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ ഭരദ്വാജപക്ഷീ! നീ ദിവസംപ്രതിയും, ബ്രാഹ്മമായ മുഹൂർത്തത്തിൽ എഴുന്നേറ്റ്, സർവ്വകാമപ്രദമായ മൃത്യുഞ്ജയമന്ത്രം ജപിക്കണം. അതുകൊണ്ട്, നിങ്ങളുടെ സമസ്തദുരിതങ്ങളും നശിക്കുമെന്നുമാത്രമല്ല, കാക്കകളിൽനിന്നും നേരിടുന്ന ഉപദ്രവങ്ങൾ ഇല്ലാതാവുകയുംചെയ്യും. വിശേഷിച്ചും പരാക്രമവും ഉണ്ടാകും. അത് നിങ്ങളുടെ വംശജന്മാർക്കും ഇതെല്ലാം ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കണം. ആയതു മന്ത്രപ്രഭാവംകൊണ്ട്, ഭയാദികാരണങ്ങളും, നിഷ്ഫലമായിത്തീരും.

സദാശിവനാം കൃപാധീനനായ സുന്ദരേശന്റെ, മേൽപ്രകാരമുള്ള ഉപദേശത്തെ ഭരദ്വാജപക്ഷിശ്രേഷ്ഠൻ വേദവിധിയെക്കാൾ ബഹുമാ

നപ്പൂർവ്വം അംഗീകരിച്ച് ഇതിൽപ്പരമില്ലാത്ത സന്തോഷത്തോടുകൂടെ അദ്ദേഹത്തെ ഒന്നാമധികാരിയായി നമസ്കരിച്ചിട്ട്, ഉപദേശപ്രകാരം ഗുരുമന്ത്രങ്ങളെല്ലാം ജപിച്ചുതുടങ്ങി. കാലതാമസമെന്യേ മന്ത്രബലംകൊണ്ട്, ചണ്ഡീശൻ, അതിശക്തിയും, അത്യന്തബലവും ധൈര്യവും സിദ്ധിച്ചു. അനന്തരം അവൻ, നാനാദേശങ്ങളിലും ചുറ്റിസഞ്ചരിച്ച്, കണ്ണിൽപ്പെടുന്ന കാക്കകളുടെയെല്ലാം കഴുത്തിപ്പൊളിച്ചുതുടങ്ങി. അതേവരെയും കാക്കകളെപ്പിടിച്ചു തല വെളിയിൽ കാണിക്കാതെ കോടങ്ങളിൽ ഒളിച്ചുപാർത്തുവന്ന ചണ്ഡീശനും, സുന്ദരശേഖരനായ ചണ്ഡീശനോടൊത്ത്, പാതസ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടി സ്വാതന്ത്ര്യംവർദ്ധിച്ചതുപോലെ പ്പോലെ നാനാദിക്കുകളിലും ചുറ്റിസഞ്ചരിച്ചുതുടങ്ങുകയും, അതേവരെയും പക്ഷികളെപ്പോലെ നാട്ടുംപുറങ്ങളും തങ്ങളുടെ വിഹാരസ്ഥാനങ്ങളായി കല്പിച്ച് സ്വൈരമായി സഞ്ചരിച്ച് കേളീസ്ഥാനങ്ങൾസമ്പാദിച്ചു കൂട്ടംകൂട്ടമായി പാറിവന്ന വായസങ്ങൾ, സൂര്യോദയംകണ്ട കൂമൻകളെപ്പോലെ ഗുഹകളെയും ഗൂഢസ്ഥലങ്ങളെയും ശരണസ്ഥാനങ്ങളായി ആശ്രയിക്കുകയും ചെയ്തു.

മായാമയനായ സുന്ദരശേഖരനെ പുനരാക്രമിക്കുവാൻ കഴിയാതായി. ഒരേടത്തും തനിക്ക് ഇരിപ്പുറയ്ക്കാതാകുകയും, നാട്ടിൽ ഉൽക്കണ്ഠനാകുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് സ്ഥലങ്ങൾ മാറിമാറിയും മാറ്റുവിനെ സ്ഥലമായും വേണമെങ്കിലും ആകാൻ അത്ഭുതശക്തികൊണ്ട് കഴിയും. അങ്ങനെയുള്ള സർവ്വവ്യാപിയും സർവ്വസമർത്ഥനുമായ മായാവൻ സുന്ദരശേഖരൻ, പക്ഷേ കാക്കകളെപ്പിടിച്ചു ഗുഹാകോടരങ്ങളിൽ ഒളിച്ചു പാർത്ത ചണ്ഡീശപക്ഷികളും ഇപ്പോൾ കാക്കകളെത്തേടി ദേശാന്തരങ്ങളെല്ലാമാക്കിയതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ലല്ലോ.

വായസശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെ കഴുത്തൊടിച്ചുപൊളിക്കുന്നതിൽ അതിശ്രേഷ്ഠനായ ആ മഹാഖഗാധിപനെ മറ്റുള്ളവർ അന്നുമുതൽ, ബലിയാൻ എന്നു വിളിച്ചുതുടങ്ങി. ത്രികാലജ്ഞന്മാരും, ദേവഋഷികളുമായ മഹാത്മാക്കൾ, ഭഗവാനായ സുന്ദരശേഖരന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെപ്പറ്റി ഇതിൽപ്പരമില്ലാതെ പ്രശംസിക്കുകയും ഗുരുമന്ത്രോപദേശം മൂലം സകലൈശ്വര്യപ്രസാദം ഉണ്ടായാൽ എന്തും സാധിക്കാമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിതപോധനന്മാരേ! ഭക്തിപാരവശ്യങ്ങളായ ചണ്ഡീശന്മാർക്ക ഇത്രമാത്രം ഗുണം വർദ്ധിച്ചത് ഗുരുമന്ത്രോപദേശത്തിന്റെ ഫലംകൊണ്ടാണെന്ന് നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുമല്ലോ. ഗോപാലൻ നിന്നപ്പോൾ ഗുരുവരന്റെ ഉപദേശംപോലെ ചണ്ഡീശപക്ഷികൾ അതിനെ അവന്റെ വംശത്തിൽ ഉള്ള എല്ലാവരെയും ഒന്നുപോലെ പഠിപ്പിച്ചു. അതിനാൽ ഭക്തിയോടുകൂടെ മഹാപാപത്തെയും ശത്രുനാശത്തെയും,

ഭക്തിപരവശന്മാരുമായ ആ മന്ത്രം ജപിക്കയും തൻ്റെ സജാതീയന്മാരാ യ കാക്കന്മാരെ ജ്ഞാനാംഗമാക്കി ആ വംശമുഴുവൻ ഉദ്ധരിക്കപ്പെടുകയും ആ പ്രകാരംചെയ്യുവാനുപദേശിച്ചു ജനിച്ചുള്ളവൻ, ആയിത്തീരുകയുംചെയ്തു. ചെങ്ങാടിപക്ഷികൾ ഇപ്പോഴും പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ശബ്ദത്തിനു മൃത്യുഞ്ജയമന്ത്രത്തോടു വളരെ സാദൃശ്യമുള്ളതുകൊണ്ട്, അവ ഇന്നും പ്രതിദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ മൃത്യുഞ്ജയമന്ത്രപാരായണം ചെയ്യുന്നവരെന്നുള്ള ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം ശരിതന്നെയാണ്.

അല്പപ്രാണിയായ ചെങ്ങാടിപക്ഷിയെ, മോചിയൻ എന്നുള്ള അത്യുത്തമമായ നാമത്തിനു അർഹതയുള്ളതാക്കിത്തീർത്ത ആ മൃത്യുഞ്ജയമന്ത്രം ഭസ്മരുദ്രാക്ഷാദികളോടുകൂടെ ദിവസേന എഴുനൂറു ജപിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ സകലപാപങ്ങളും ആധിയും വ്യാധിയും ശത്രുക്കളും ഉടനടി നശിച്ചുപോകുകയും ആയുരാരോഗ്യസമ്പത്തുകൾ അധികംവർദ്ധിക്കുകയുംചെയ്യും.

അല്ലയോ മഹർഷിപുംഗവന്മാരേ! ചെങ്ങാടിപക്ഷിക്ക് മൃത്യുഞ്ജയമന്ത്രം ഉപദേശിച്ചു, കാക്കകളുടെ ഉപദ്രവത്തിൽനിന്നും ചെങ്ങാടിപക്ഷികളെ രക്ഷിച്ചതായ ഭഗവാന്റെ അതിവിസ്മയാവഹമായ നാല്പത്തിഏഴാമത്തെ ലീല ഇപ്രകാരമാണ്. പരമശിവന്റെ അതിരമണീയവും പരിശുദ്ധവും അത്യത്ഭുതജനകവുമായ ഈ ലീലയെ സന്തോഷത്തോടുകൂടെ പഠിക്കുകയും ഭക്തിയോടുകൂടെ കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ ഇഹത്തിൽ വിവിധങ്ങളായിരിക്കുന്ന സകലഭോഗങ്ങളെയും പരത്തിൽ മോക്ഷത്തെയും ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

ചെങ്ങാടിപക്ഷിക്കു മൃത്യുഞ്ജയമന്ത്രം ഉപദേശിച്ച
നാല്പത്തിഏഴാംലീല സമാപ്തം.

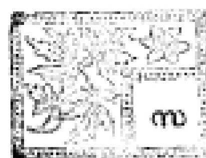
ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൪൯-ാം അദ്ധ്യായം.

ശൈവർക്കു മോക്ഷം കൊടുത്ത

നാല്പത്തിഎട്ടാംലീല.



സകലവേദങ്ങളിലും, വേദാന്തപുരാണാദി ശാസ്ത്രങ്ങളിലും പണ്ഡിതനായ വ്യാസമഹർഷി വീണ്ടും വസിഷ്ഠാദികളോടു ഹാലാസ്യവാസിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ, ഭക്തിപ്രിയ

ക്ക മോക്ഷംകൊടുത്തതായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാല്പത്തിഎട്ടാമത്തെ ലീലയെപ്പറ്റി ഈപ്രകാരംപറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—

പാണ്ഡ്യ ദേശത്തിൽ വളരെ ആഴവും വിസ്താരവും ഏറിയതും, നല്ല ജലംകൊണ്ടു പരിപൂർണ്ണമായതും, കമലപുഷ്പാദികളുടെ നിത്യസാന്നിദ്ധ്യത്തോടുകൂടിയതുമായ ഒരു തടാകമുണ്ടായിരുന്നു. അതിനടുക്കൽ നിത്യസഹവാസം ചെയ്യുവാനായി ഒരു കൊക്ക് നിത്യനിവസിച്ചുവന്നു. ശിവസംപ്രീതിയുംകൊണ്ട് തീരത്തിൽവന്നുകൂടിയിരുന്നു തരംനോക്കി മത്സ്യങ്ങളെ കൊത്തിയെടുത്തുകൊണ്ടുപോയിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ ആ കൊക്കു അനവധികാലം തടാകത്തിലെ മത്സ്യങ്ങളെ ഭക്ഷിച്ചു നിത്യം സുഖമായി നിവസിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ അതിന്റെ ഭാഗ്യവൈപരീത്യത്താൽ പന്ത്രണ്ടുസംവത്സരം മഴയില്ലാതാകയും തൽക്കാലംകൊണ്ടു അഗാധമായ തടാകത്തിലെ വെള്ളംമുഴുവൻവറ്റി അതിലെ മത്സ്യാദികളും കൊക്കിന്റെ ആഹാരസാധനങ്ങളും മറ്റുജലജന്തുക്കളും ഇല്ലാതാകുകയുംചെയ്തു.

തടാകം നിർജ്ജലമായപ്പോൾ കൊക്കിന്റെ കൊറ്റുമുട്ടി. അനന്തരം ആ കൊക്ക് ആഹാരസമ്പാദനത്തിനായിട്ട് തടാകമുപേക്ഷിച്ചു അന്യദിക്കിലേക്കുപോകയാണ് നല്ലതെന്ന് അതിന്റെ ബന്ധുക്കളോടും മറ്റുംപറഞ്ഞിട്ട് അവരോടുകൂടെ ആഹാരം അന്വേഷിച്ചു ഇതേവരെ വസിച്ചുവന്ന തടാകതീരത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു അനവധിസ്ഥലങ്ങൾ ചുറ്റിപ്പറന്നു ആകാശത്തിൽപ്രവേശിച്ച് ജലാശയം എവിടെ ഉണ്ടെന്നു പലസ്ഥലങ്ങളും അന്വേഷിച്ചുവരുന്നതിൽ ഒടുവിൽ, ശ്രീമഹാദേവൻ വാസംചെയ്യുന്ന ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഉപാന്തത്തിൽ, നാലുവശവും വിചിത്രമായ സോപാനങ്ങൾ കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതും മനോഹരങ്ങളായ മണ്ഡപങ്ങളോടുകൂടിയതും ക്രോശപ്രമാണം വിസ്താരമുള്ളതും, തീരങ്ങളിൽ പുഷ്പഫലോപേതങ്ങളായ വൃക്ഷങ്ങൾകൊണ്ടു ശോഭിതമായതും, വളരെ ആഴമേറിയതും ശീതളവും നിർമ്മലവുമായ ജലംകൊണ്ടു പരിപൂർണ്ണമായതും, ചെറിയമത്സ്യങ്ങളും മത്സ്യപ്രായങ്ങളായ തിമിംഗലാദി നാനാമത്സ്യങ്ങളും കരയിൽനിന്നുകാണത്തക്കവണ്ണം കളിക്കുന്ന കല്ലോലപുഷ്പങ്ങളും ഇഷ്ടോക്തമായ പലതോടുകൂടിയതുമായ തീർത്ഥവുംകണ്ടു. അതിന്റെ അതിശയമായ മഹാത്മ്യം ഇത്രമാത്രമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഉടൻതന്നെ കൊക്കും ആ തീർത്ഥതടാകത്തിന്റെ സമീപത്തിലെത്തി. ശോഭിതീർത്ഥക്കരയിൽ പുണ്യക്ഷേത്രസന്നിധാനത്തിൽ സമീപത്തിലുള്ള പുണ്യസ്ഥലത്തിൽനിന്നും പിന്നെ പറന്നു കളിക്കുന്നതിനായി ആ തീർത്ഥക്കരയിൽ വന്നിറങ്ങി. കരയിൽ കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വലിയമത്സ്യങ്ങളെ ഉടൻതന്നെ കൊക്കു കൊത്തിത്തിന്നു. മീൻകുട്ടികൾപോലുമില്ലാതെകളികളെ

ന്നതിന്നായി ചെന്നിറങ്ങിയമുനിമാരുടെ ജടാഭാരങ്ങളിലും വല്ക്കലങ്ങളിലും മറ്റുംചാടിപ്പിടിച്ചുകയറുകയും മേല്ക്കുമേലുംചെന്നുകൊത്തുകയും കൊത്തിപ്പറിച്ചു പുറത്തുകയറുകയും മറ്റുംചെയ്തു. ജീവകാരുണ്യശാലികളും ശാന്തമാനസന്മാരും ആയ ആ മഹർഷികൾക്കും അമിതാനന്ദത്തെ ഉണ്ണികളിലെങ്ങൾ ഗൃഹസ്ഥന്മാരെന്നപോലെ പ്രദാനംചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

ശാരി അതുകണ്ടു ഇതിൽപ്പരമില്ലാത്ത വിസ്മയത്തോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചു.

അല്ല ഇതെന്താശ്ചര്യം! ഈ മത്സ്യങ്ങൾ മനുഷ്യരെപ്പോലെയല്ലേ താപസന്മാരെ സേവിക്കുന്നതു്. അവരും അച്ഛൻ തന്നെ മക്കളെപ്പോലെ അവരെ ലാളിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. അതുമല്ല, അന്യജീവികളായ ഇവർ വലിയ ഉപദ്രവമായും ഇരിക്കുന്നു. അതുമല്ല, അത്രമാത്രമായിക്കൊണ്ടു ഇവർ ഹിംസയിൽ അല്പംപോലും താല്പര്യപ്പെടുന്നില്ല. ജീവകാരുണ്യമുള്ള മഹാത്മാക്കൾക്ക് ഈശ്വരകൃപയില്ലാത്ത ജന്തുക്കളുണ്ടോ? അന്യഹിംസകൂടാതെ ജീവിക്കുന്നതിൽപരം പുണ്യമായി യാതൊന്നുംചെയ്യാനുമില്ല. അതുകൊണ്ടു ഇനിമേൽ ഞാൻ ഒരിക്കലും മത്സ്യങ്ങളെക്കൊന്നു തിന്നുകയില്ലെന്നുമാത്രമല്ല യാതൊരുജന്തുക്കളേയും യാതൊരുപ്രകാരത്തിലും ഉപദ്രവിക്കുന്നതുമല്ല. ബുദ്ധിയുള്ളവർ ഒരിക്കലും നിറയ്ക്കാൻ കൊള്ളാത്ത വയറുനിറയ്ക്കാൻവേണ്ടി അന്യജന്തുക്കളെ ഹിംസിക്കുന്നതല്ല. പ്രാണിഹിംസചെയ്തു സാധിക്കുന്ന ജീവധാരണത്തെക്കാൾ കഷ്ടമായി എന്താണുള്ളതു്. അന്യരെക്കൊല്ലുന്നതിനാലുള്ള ദോഷമായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ തന്നെക്കൊല്ലുന്നതിൽ അന്യനും ഉചിതമാണെന്നും അന്യന്മാർ നമ്മെ അപ്രകാരംചെയ്യാനൊരുങ്ങിയാൽ നമുക്കുണ്ടാകുന്ന വ്യസനം എത്രമാത്രമായിരിക്കുമെന്നും ഓർക്കുമെങ്കിൽ ഒരുപ്രാണിയും മറ്റൊരുപ്രാണിയെ ഹിംസിച്ചു തന്റെ ജീവധാരണംചെയ്യുന്നതല്ല. ഇങ്ങനെ ഞാൻ പ്രാണിഹിംസയിൽനിന്നു വിരമിക്കുമ്പോൾ എന്റെ ജീവധാരണത്തിന്നു വഴിമുട്ടും. വിശേഷിച്ചും എനിക്കിപ്പോൾ വലിയ വിശപ്പുമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു ഇനി ചിന്തിക്കേണ്ടതു് പ്രാണിഹിംസകൂടാതെ വിശപ്പടക്കുന്നതിന്നുള്ള മാർഗ്ഗമെന്തെന്നാണു്.

ആ ശാരിപക്ഷി തന്റെ പൂർവപുണ്യവൈഭവംകൊണ്ടു ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ നേരമേറെത്തുകയുംതന്റെ വിശപ്പും ദാഹവും കഠിനമായും ബോധത്തിൽതീർന്ന് മുനിമാർ ഉച്ചഭോജനം ചെയ്തതിനാൽ അതിന്റെ ഉച്ഛിഷ്ടവും സ്നാനജലവും അതിന്നു ലഭിക്കയുംചെയ്തു. കൊല്ലുകയോ തിന്നുകയോ യാതൊന്നുംചെയ്യാതെ വിശപ്പടങ്ങി കഠിനമായുണ്ടായിരുന്ന ക്ഷീണവും തീർന്നു തൃപ്തിയുണ്ടാകയാൽ അതിന്നുണ്ടായ വിസ്മയത്തിന്നു അതിരില്ലായിരുന്നു.

അന്നു പിറ്റേദിവസംമുതൽ തന്റെ സജാതീയന്മാരോടുകൂടെ ആ തടാകതീരത്തിൽ വസിച്ചുതുടങ്ങി. ആ തടാകത്തിന്റെ പശ്ചിമതീരത്തിൽ അത്യുന്നതവും അത്യന്തപാവനവുമായ ഒരു ഗന്ധപാദമുള്ളതിൽവെച്ചു സത്യതപസ്സെന്നുപേരോടുകൂടിയ ഒരു താപസൻ പുരാണങ്ങൾ വായിച്ചു തന്റെ ശിഷ്യവർഗ്ഗങ്ങളെ അർത്ഥം പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചുവരുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ശാരികെ ഞങ്ങൾക്കെല്ലാം പൂർവ്വജന്മകൃതമായ പുണ്യത്തെ ഹേതുവാൽകൊണ്ടു പുരാണപാരായണശ്രവണത്തിൽ ഇതിൽപരമില്ലാത്ത അഭിരുചിയുണ്ടായെന്നമാത്രമല്ല അതിനു പൂർവ്വാധികം ഉത്സാഹമേറി വർദ്ധിക്കയുംചെയ്തു. അന്നു ദിവസംപ്രതിയും പുരാണപാരായണങ്ങളുണ്ടാകുമ്പോൾ മുനിമന്ദിരപത്തിന്റെ സമീപത്തിൽ പോവും. രാമനാമീശനുവരെയും ഭക്തിയോടെ പുരാണങ്ങൾകേൾക്കയും വിശിഷ്ടങ്ങളായ അനവധിതത്വങ്ങളെ അനുചിന്തനംചെയ്തു സംതൃപ്തരായ ഒരു സന്ന്യാസിയെപ്പോലെ സംസാരവേളപ്പെട്ടതുകയും ശർമ്മദായകമായ പരമാനന്ദത്തെ അനുഭവിക്കയുംചെയ്തുവന്നു. മാത്രമല്ല അതിന്റെ ഉത്സാഹമാഹാത്മ്യശ്രവണംകൊണ്ടു ഉത്സാഹപ്രേമം വർദ്ധിക്കയുംചെയ്തു.

ഇങ്ങനെയുള്ള ജീവന്മുക്തന്മാരായ താപസന്മാരോടുകൂടെ ഞങ്ങൾ ശാരി പുരാണപാരായണം കേട്ടു ആനന്ദിച്ചുവസിക്കുന്നകാലത്തിൽ ഒരുദിവസം സത്യതാപസൻ സ്കാന്ദപുരാണത്തെ വായിക്കാൻതുടങ്ങി. ബ്രഹ്മഖണ്ഡത്തിൽ ഉള്ള അനവധിക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യങ്ങളെ വായിച്ചതുകഴിഞ്ഞതിൽ ഹാലാസ്യക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യവും സത്യതപസ്സൻ വായിച്ചു പറഞ്ഞു. അതുകേട്ടപ്പോൾ ശ്രോതാക്കളായ മഹർഷിമാർ ഒന്നുപോലെ പരമാനന്ദഭരിതരായി അവരോടൊന്നിച്ചു ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യം കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ശാരി പക്ഷിയും ഹാലാസ്യക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യശ്രവണത്താൽ പരമാനന്ദത്തിലകപ്പെട്ടു സന്തോഷാശ്രുക്കളെ ഒഴുക്കി എന്നുമാത്രമല്ല, ഹാലാസ്യശ്രവണത്തിൽ ഉണ്ടായ പരമപ്രേമംകൊണ്ടു, ശരീരമൊന്ന് സ്ഥലമെന്നതുപോലെ നിശ്ചലനായി വസിക്കയുംചെയ്തു.

സത്യതാപസൻ ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി ശ്രോതാക്കളായ മുനിമാരെ ധരിപ്പിച്ചതു താഴെ വരുമാറായിരുന്നു.

അല്ലയോ മുനികളേ! കൈലാസവും ബ്രഹ്മലോകവും, ആ ഹാലാസ്യത്തിൽ നിത്യസാന്നിദ്ധ്യംചെയ്യുന്ന സുന്ദരേശനെപ്പോലെ മറ്റുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ സാന്നിദ്ധ്യംചെയ്യുന്ന ഒരു ദേവനും ഇല്ല. [illegible] വർ തപസ്സുചെയ്തുകൊണ്ടു ജീവന്മുക്തിപ്രദമായ ഹാലാസ്യത്തിൽ വസിച്ചുവന്നു. ഇതുപോലെ ഇതിനു [illegible] ഒരു [illegible]

ഇല്ല. മറ്റുള്ള പുണ്യക്ഷേത്രത്തിൽവെച്ചു തപസ്സുചെയ്താലും തപസ്സിന്റെ അവസാനത്തിൽ അല്ലാതെ ഫലം കിട്ടുന്നതല്ലല്ലൊ. ഹാലാസ്യത്തിൽവെച്ച് തപസ്സുതുടങ്ങിയാൽ തുടങ്ങുമ്പോൾമുതൽ ഫലാനുഭവം സിദ്ധിച്ചുതുടങ്ങും. ഇതുമഹത്താമറിയുന്നതാണ്, സദാശിവന്റെ മൂലലിംഗസ്ഥാനമായ ചതുഷ്കൂടപുരം. തപസ്സും, ഹോമവും ജപവും അർച്ചനയും മറ്റുംനടത്തുന്നതിനു ഇതുപോലെ പാവനമായ മറ്റൊരു സ്ഥലം ഭൂലോകത്തിൽ വേറെയില്ല. എല്ലാദേവന്മാരിലുംവെച്ചു സർവ്വജ്ഞനായ സദാശിവൻ എങ്ങിനെ ശ്രേഷ്ഠനോ അതുപോലെ എല്ലാഉത്തമക്ഷേത്രങ്ങളിൽവെച്ചും ഭൂലോകത്തിലുള്ള ഹാലാസ്യക്ഷേത്രവുംമഹത്തരമാകുന്നു. അതുപോലെതന്നെ ഭൂലോകത്തിലുള്ള സർവ്വതീർത്ഥങ്ങളിലും പരമപാവനമായ തീർത്ഥം ഹേമപത്മിനിയും, പരമശിവന്റെ എല്ലാലിംഗങ്ങളിലും ശ്രേഷ്ഠമായത് അതിപ്രതാപശാലിയായ സുന്ദരേശലിംഗവും ആണെന്നാണ് വേദജ്ഞന്മാരായ മഹാത്മാക്കളുടെ അഭിപ്രായം. ലോകോപകാരത്തിന് അത്യന്തോപയുക്തമായ ക്ഷേത്രം, തീർത്ഥം, മഹാലിംഗം ഇങ്ങിനെ മൂന്നുംഒന്നുപോലെ ഒത്തുചേർന്നിട്ടുള്ളത്, ഭൂലോകശിവലോകമായ ഹാലാസ്യത്തിൽ അല്ലാതെ മറ്റെവിടെയാണ്. അതുകൊണ്ട് സംസാരബന്ധത്തിൽനിന്നു മനുഷ്യർക്ക് മോചനം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ ഹാലാസ്യത്തിൽതന്നെപോയി, ഹാലാസ്യേശനെ സേവിക്കണം. ഭക്തപ്രിയനായ സുന്ദരേശൻ, ദർശനമാത്രംകൊണ്ട് എല്ലാ കാമങ്ങളെയും, നൽകും. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ഭയാപഹനായ ദൈവം ത്രിലോകത്തിലും ഇല്ല. അല്ലയോ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരെ ഞാൻ പറയുന്നതു മുഴുവൻ സത്യമാണ്. ഭോഗമോക്ഷേച്ഛുക്കളായ ജനങ്ങൾ തീർത്ഥയാത്രപോയി സേവിക്കേണ്ടത് ചന്ദ്രശേഖരനും ഭക്തവത്സലനും ശങ്കരനുമായ സുന്ദരേശ്വരൻ തന്റെ ദേവിയായ മീനാക്ഷിയോടുകൂടെ എവിടെ വസിക്കുന്നോ അവിടെയാണ്.

ഇങ്ങനെയുള്ള സത്യതാപസന്റെ പുരാണപാരായണം കേട്ടിരുന്ന ആ ശകുനി, സുന്ദരേശപ്രേമാമൃതപാനലഹരിയിൽ മുങ്ങി സ്തംഭിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെശേഷം ഭക്തിപാരവശ്യത്തിൽനിന്നും ഉണർന്ന ആ പക്ഷി, ഇനി മാത്രപോലും ഇവിടെയെങ്ങും താമസിച്ച് ജന്മംകളയാതെ കഴിയുന്ന വേഗത്തിൽ മധുരാപുരിയിലെത്തണമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ ഉടൻതന്നെ താപസാശ്രമത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ട് അതിവേഗത്തിൽ മധുരയെപ്രാപിച്ചു. മധുരാപുരസീമകളിൽ ആ പക്ഷിശ്രേഷ്ഠൻ എപ്പോൾ കടന്നുവോ അപ്പോൾമുതൽ താൻ ജീവന്മുക്തനെന്നപോലെ അത്യന്തം സുഖത്തെ അനുഭവിക്കുന്നതായിതോന്നി.

മധുരയിൽ എത്തിയതിൽപിന്നെ അല്പംപോലും താമസിക്കാതെ ആ പക്ഷിശ്രേഷ്ഠൻ സുന്ദരേശധ്യാനത്തോടുകൂടെ ഹേമപത്മിനിയിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനംചെയ്തു, സദാശിവനാമോച്ചാരണങ്ങളോടുകൂടെ ഹാലാസ്യ

ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് ക്ഷേത്രപ്രദക്ഷിണം ചെയ്തു. അതിന്റെശേഷം ദേവദേവനായ കദംബവനനായകന് അഷ്ടാംഗമായി വന്ദനങ്ങൾകൊണ്ടു നാമജപങ്ങളോടുകൂടെ അനവധിതവണ നമിച്ചു. അനന്തരം അദ്ദേഹം, മനക്കുളിർക്കുമാറുള്ള പുഷ്പോപഹാരങ്ങൾകൊണ്ട്, ഉമാസഹായനായ സുന്ദരേശനെ പൂജിച്ചു.

അനേകകോടി ലിംഗങ്ങളുടെ അധിഷ്ഠാതൃലിംഗനായകനും, ശ്രീമഹാമായാസ്വരൂപിണീനാഥനും, സച്ചിദാനന്ദവിഗ്രഹനും മഹാനിധികർമ്മങ്ങൾക്കെല്ലാം കാരണഭൂതനും, കലുഷാപഹനും, പുരുഷാർത്ഥദനും, പുരുഷൈശ്വര്യപൂജിതനും, എല്ലാ അപരാധങ്ങളെയും പാപങ്ങളെയും നശിപ്പിക്കുന്നവനും, സർവ്വസമ്പൽപ്രദായകനും, സംസാരോത്താരണകാരണനും, സർവ്വതന്ത്രാത്മകനും കാരണഭൂതനും, കാരുണ്യാമൃതസാഗരനും, സമസ്തലോകങ്ങളെയും അമ്മയെപ്പോലെ രക്ഷിക്കുന്നവനും, കാമക്രോധാദിഹരനും ആയ സുന്ദരേശ്വരനെ അദ്ദേഹം പതിനാലുദിവസം മുടങ്ങാതെ കാലത്തുമന്തിക്കും ഉപാസിച്ചു.

പതിനാലാംദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ ആ പക്ഷിശ്രേഷ്ഠൻ ഉണർന്ന് പ്രഭാതത്തിനിടയിൽ സ്നാനാർത്ഥമായി ചെന്നിരുന്നപ്പോൾ സ്ഫടികസമാനം നിർമ്മലമായ തെളിനീർ സരോവരത്തിൽ നീന്തിക്കളിക്കുന്ന മത്സ്യങ്ങളെ കാണുകയാൽ വിശപ്പുകൊണ്ട് ആർത്തനായ ആ പക്ഷിശ്രേഷ്ഠൻ, മത്സ്യങ്ങളെ കൊത്തിത്തിന്നണം എന്നു നിശ്ചയിച്ചു. എന്നാലൊട്ടുപോലുമറിയാൻ പാടില്ലാതെ ഉടൻതന്നെ ആ ബുദ്ധിഭ്രമം തീർന്ന് സദ്ബുദ്ധി ഉദിച്ചു. അനന്തരം അത് ഹാ! ഹാ! ഞാൻ എത്ര നിസ്സാരൻ! ചിത്തവികാരം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു കാരണങ്ങളായിത്തീരുന്ന വിഷയങ്ങളെക്കണ്ടാലും അതിൽ അല്പംപോലും മനസ്സിളക്കം ഉണ്ടാകാത്തവനല്ലോ ധീരനാവൂ. അല്പനായ എന്റെ വൈരാഗ്യവും അഹിംസാവ്രതവും, സദാശിവപ്രേമവും ശാന്തിയുമെല്ലാം ഈ മത്സ്യങ്ങളെക്കണ്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായ അത്യാഗ്രഹംകൊണ്ടു രാഹുഗ്രസ്തനായ ചന്ദ്രപ്രകാശം എന്നപോലെ അസ്തമിതം ആയിപ്പോയല്ലോ. മത്സ്യങ്ങൾ കിടന്നു കളിക്കുന്നതുകണ്ടപ്പോൾ മനസ്സടക്കം കൂടാതെ കൊന്നു തിന്നുകളയാമെന്നു നിശ്ചയിച്ച എന്നെപ്പോലെ കൃതഘ്നന്മാരായി ഭൂമിയിൽ ആരുമില്ല. അതുകൊണ്ട്, എന്റെ വൈരാഗ്യവും ഭക്തിയും സ്നേഹവും പൊള്ളയും നിസ്സാരം. എന്നെപ്പോലെ ദുർമതികളും നിന്ദിതന്മാരും മറ്റാരും ഇല്ല. അല്ലെങ്കിൽ, അനുചിതമല്ലാത്ത ഹൃദ്യവൃത്തിയിൽ എന്റെ മനോഗതി പോകുമോ? മേലാൽ ഇതുമാതിരി വികാരം ഉണ്ടാകാതെ ഹാലാസ്യനാഥൻ, കാത്തുകൊള്ളട്ടെ, എന്നിങ്ങനെ വിചാരിച്ചിട്ട്, വളരെനേരം അതിന്റെ തീരത്തിൽ തന്നെ ഇരുന്ന് പ്രാർത്ഥനകളും പശ്ചാത്താപിക്കുകയും ചെയ്തു.

ശകുനിയുടെ പ്രാർത്ഥനയും പശ്ചാത്താപവും ഭക്തിയും വിശ്വാസവും മറ്റുംകണ്ട് പ്രസന്നനായ ദേവൻ സുന്ദരേശൻ, ഇനിമേൽ ഇതുപോ

ലെയുള്ള അനുഗ്രഹം ആ ശരീരിക്ക ഉണ്ടാകാതെ ഇരിപ്പാനായി ഹേമപത്മി നിയെ അപ്പോൾമുതൽ, മത്സ്യാദിജന്തുവിഹീനമാക്കിക്കൊടുത്തു.

അന്നുമുതൽ അഹിംസാവ്രതനായ ആ ശരീരി യാതൊരു മനശ്ചാഞ്ചല്യവുംകൂടാതെ പൂർവ്വവത്, ചിദാകാശസ്വരൂപനായ സുന്ദരേശ്വരനെയും സേവിച്ചു ഹാലാസ്യത്തിൽ വസിച്ചു. ഒടുവിൽ ആ പക്ഷിക്ക് കരുണാവരുണാലയനും, കാമിതാർത്ഥദാതാവും ആശ്രിതവത്സലനും ആയ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരൻ, അതിദുർല്ലഭവും, അവസാനമില്ലാത്ത ആനന്ദാനുഭവത്തിന് നിദാനമായതും ആയ സായൂജ്യമുക്തിയെ നൽകി. ഹിംസയെ ഒഴിഞ്ഞു, വിഹിതമായ അഹിംസാധർമ്മം അനുഷ്ഠിച്ച് നിർമ്മലമായ ഭക്തിയോടുകൂടെ സുന്ദരേശ്വരനെ സേവിച്ചു പ്രസാദിപ്പിച്ച ആ ഖഗം ശിവസായൂജ്യം പ്രാപിച്ച്, ഗണാഗ്രണിയായിഭവിച്ചു.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദികളായ താപസപുംഗവന്മാരേ! തന്റെ ഭക്താഗ്രണിയും, അഹിംസാരതനും ആയ ശരീരിപക്ഷിക്ക്, ഒരു അതിഗാഢമായ ഭക്തിയോടും വൈരാഗ്യത്തോടുംകൂടിയതായിരുന്നിട്ടും അതിന്റെ ജാതിസ്വഭാവംകൊണ്ട്, മത്സ്യങ്ങളെക്കണ്ടപ്പോൾ ഭക്ഷിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹമുണ്ടായതിനാൽ, ഒരുപ്രകാരത്തിലും ഭക്തന്മാരുടെ ഭാരം ക്ലേശങ്ങൾ കൂടാതെ വഹിക്കണമെന്ന പ്രത്യേകതാല്പര്യമുള്ളവനായ ഹാലാസ്യേശൻ ഇപ്പോൾ മേലൽ ആ ശരീരിക്ക ഹേമപത്മിനീതീർത്ഥത്തിൽവെച്ച് ഇങ്ങനെയുള്ള വികാരം ഉണ്ടാകരുതെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അപ്പോൾമുതൽ അതിലെ ജീവജന്തുക്കളെയും ഇല്ലാതെയാക്കിത്തീർക്കയാൽ ഇന്നും അതിൽ ജലജന്തുക്കൾ യാതൊന്നും ഇല്ലാതെ ഇരിക്കുന്നു. ഇതുമാത്രമോ, ഭക്തവാത്സല്യം ഹാലാസ്യവാസിയായ സുന്ദരേശ്വരനല്ലാതെ അന്യദേവന്മാരിൽ ആർക്കെങ്കിലും ഉണ്ടോ? ഭക്തപരാധീനനായ ഭഗവാന്, ആശ്രിതന്മാർക്കുവേണ്ടി ഇന്നതെല്ലാമേ ചെയ്യാവൂ എന്നൊരു നിയമവും ഇല്ല. അദ്ദേഹം തന്നെ രക്ഷിക്കുന്ന എന്തൊരുപ്രാണിക്കും എല്ലാ അഭീഷ്ടങ്ങളും സാധിപ്പിച്ചുകൊടുക്കും. മനുഷ്യർ എന്നും മൃഗങ്ങൾ എന്നും, പക്ഷികൾ എന്നും, പുണ്യവാന്മാർ എന്നും പാപികൾ എന്നും ധനവാന്മാർ എന്നും ദരിദ്രന്മാർ എന്നുംമറ്റുമുള്ള യാതൊരു അപേക്ഷണങ്ങളും സുന്ദരേശ്വരനില്ല. അദ്ദേഹത്തിൽ ആർക്കെങ്കിലും ഭക്തിയും വിശ്വാസവും ഉണ്ടോ അവർക്ക് വേണ്ടുന്ന എന്തുതരത്തിലുള്ള രക്ഷകൾക്കും അദ്ദേഹം എപ്പോഴും തയ്യാറുതന്നെ. ഇപ്രകാരമുള്ള അപരിമിതപ്രഭാവങ്ങളോടുകൂടിയ സുന്ദരേശ്വരൻ, അദ്ദേഹത്തിൽ അചഞ്ചലഭക്തിയോടുകൂടിയ ശരീരിപക്ഷിക്കുവേണ്ടി ഹേമപത്മിനീതീർത്ഥത്തിൽ ജലജന്തുക്കൾ ഇല്ലാതെ ആക്കിയും അഹിംസാവ്രതത്തോടും ഭക്തിയോടും കൂടിയ അതിന് ശിവസായൂജ്യം നൽകിയതുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ നാല്പത്തിയെട്ടാമത്തെ ലീലയെ വായിക്കയും കേൾക്കയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഇ

മഹാപാതങ്ങളിൽ കൂടിപ്പോയവർ ശിവപ്രസാദം ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിന്ന യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല.

ശബരിക്ക മോക്ഷം കൊടുത്ത

നാല്പത്തിരണ്ടാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൪൮-ാം അദ്ധ്യായം.

പുരസീമാപ്രദർശനം ചെയ്ത
നാല്പത്തിമൂന്നാം ലീല.



അല്ലയോ മഹർഷിപുംഗവന്മാരെ! ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളോട് ശോഭനനായ സുന്ദരേശ്വരൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠഭുജംഗമമായ വാസുകിയെക്കൊണ്ട്, മധുരാപുരത്തിന്റെ സീമയെ വ്യക്തപ്പെടുത്തിച്ചതായ വിചിത്രലീലയെ കഥനംചെയ്യാം. മഹാപാവനമായ ഈ ലീലാശ്രവണംകൊണ്ടു നിങ്ങൾക്ക് സകലാഭീഷ്ടങ്ങളും സിദ്ധിക്കും. കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ:—

"രാജരാജപാണ്ഡ്യന്റെ അനന്തരം ചിന്താമണിതുല്യനായ സുഗുണപാണ്ഡ്യൻ വളരെക്കാലം ഭൂപരിപാലനം ചെയ്തതിന്റെശേഷം സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തനായി. അതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകനായ ചിത്രരഥപാണ്ഡ്യനും, അതിന്റെശേഷം ചിത്രഭൂഷണപാണ്ഡ്യൻ എന്ന് സുപ്രസിദ്ധനായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകനും, അനന്തരം ചിത്രധ്വജപാണ്ഡ്യനും, തൽപുത്രൻ ചിത്രവർമ്മപാണ്ഡ്യനും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ ചിത്രസേനപാണ്ഡ്യനും, തൽപുത്രൻ ചിത്രവിക്രമപാണ്ഡ്യനും, തൽപുത്രൻ രാജമാർത്താണ്ഡപാണ്ഡ്യനും, തൽപുത്രൻ രാജചൂഡാമണിപാണ്ഡ്യനും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ രാജശാർദ്ദൂലപാണ്ഡ്യനും, തൽപുത്രൻ രാജകുഞ്ജരപാണ്ഡ്യനും, തൽപുത്രൻ ഉഗ്രസേനപാണ്ഡ്യനും തൽപുത്രൻ മഹാസേന

പാണ്ഡ്യൻ തൽപുത്രൻ ശത്രുഞ്ജയപാണ്ഡ്യൻ തൽപുത്രൻ ഭീമരഥപാണ്ഡ്യൻ മകൻ പ്രതാപമാർത്താണ്ഡപാണ്ഡ്യൻ തൽസുതൻ വിക്രമകഞ്ചുകൻ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകൻ ബുധകോലാഹലപാണ്ഡ്യൻ, തൽസുതൻ അതുലവിക്രമപാണ്ഡ്യൻ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നന്ദനൻ അതുലകീർത്ത്യാഭരണൻ, തൽപുത്രൻ കീർത്തിവിഭൂഷണപാണ്ഡ്യൻ മുതലായി ഹാലാസ്യവാസിയായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ കൃപാതിരേകത്താൽ മധുരാപുരത്തിൽ നിവസിച്ച് ഏകചക്രവർത്തികളായി പ്രജാപാലനം ചെയ്തു സാലോക്യപ്രാപ്തരായി. ഇവർ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ മീനാക്ഷീവല്ലഭനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അംശംകൊണ്ട് ജാതന്മാരായി അവതരിച്ചവരായിരുന്നതിനാൽ അവരെല്ലാവരുടെ പരിപാലനം ഒന്നുപോലെ സകലജനങ്ങൾക്കും ക്ഷേമകരവും, സമാധാനപ്രദവും ആയിരുന്നു. മുൻപറഞ്ഞ പാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാരുടെ അനുക്രമമായ ഭരണംകൊണ്ട് മധുരാപട്ടണം നാൾക്കുനാൾ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചുവരവെ മഹാപ്രളയം സംപ്രാപ്തമാകയാൽ, കടലുകൾ ഒന്നിച്ചു് ഇളകിമറിഞ്ഞു ഭൂമി മുക്കി; എങ്കിലും, കദംബവനവാസിയായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അത്യന്തമായ ഹാലാസ്യമഹാക്ഷേത്രത്തിനും വേഗവതീനദീതീരത്തിനും മീനാക്ഷീവിലാസത്തിനും മഹാദേവപ്രസാദത്തിനും മാത്രം യാതൊരുകേടുകളും സംഭവിച്ചില്ല. മഹാപ്രളയത്തിൽപോലും നശിച്ചുപോകാത്ത ഇവകൾ ഉണ്ടോ ഒരു ചെറിയ കാലത്തിൽ നശിക്കാൻപോകുന്നു. മറ്റുള്ള സർവ്വവും മഹാപ്രളയത്തിൽ, സമുദ്രാക്രമണംകൊണ്ടും, മഹാതാപംകൊണ്ടും കൊടുങ്കാറ്റുകൾകൊണ്ടും അതിവൃഷ്ടികൊണ്ടും നശിച്ചു. ഇങ്ങനെ കുറെനാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പ്രളയാന്തമായി. ഉടനെ ബ്രഹ്മാവ് മഹാപ്രളയംകൊണ്ട് നശിച്ചുപോയ സകലവും സൃഷ്ടിക്കാനായി തുടങ്ങി. ക്രമേണ സ്ഥാവരജംഗമങ്ങളായ ഓരോ ജീവികളേയും സൃഷ്ടിച്ചു ലോകം പഴയപ്രകാരത്തിൽ ജീവജാലങ്ങളെക്കൊണ്ടും മറ്റും നിറഞ്ഞു. സൂര്യചന്ദ്രവംശജാതന്മാരായ നൃപന്മാരും ഉണ്ടായി. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ വംശശേഖരപാണ്ഡ്യൻ പാണ്ഡ്യമണ്ഡലാധിപനായും ഉത്ഭവിച്ചു. അദ്ദേഹം സുന്ദരേശ്വരന്റെ വിമാനത്തിന്റെ ചുറ്റുമായി ഒരു ചെറിയപുരം ഉണ്ടാക്കി തന്റെ ചുരുങ്ങിയ പ്രജകളോടുകൂടെ മധുരാപാലനവും ചെയ്തു കുറെനാൾ പാർത്തു. കാലം കുറെക്കൂടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ജനങ്ങൾ പെരുകി എല്ലാവർക്കുംകൂടെ ഒരു പട്ടണത്തിൽ വസിക്കുന്നതിന് സ്ഥലം ഇല്ലാതെയായി. അപ്പോൾ രാജാവ്, തന്റെ പ്രജകൾക്ക് വസിക്കുന്നതിന് ഇപ്പോഴുള്ള പട്ടണം പോരാത്തതിനാൽ എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നറിഞ്ഞു ആലോചിച്ചുംകൊണ്ടു, വ്യസനപൂർവ്വം സോമസുന്ദരക്ഷേത്രത്തിൽപോയി അദ്ദേഹത്തെ ദർശനംചെയ്തിട്ട് ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

അല്ലയോ കരുണാവരുണാലയനായ, കർമ്മസാക്ഷിന്നായ, ആശുസുന്ദരേശ! അല്ലയോ ദേവദേവ! മധുരാനഗരിനാഥ! ചതുരാനനാർച്ചി

കളാൽപ്പോലും ആരാധിക്കപ്പെടുന്ന പാദപത്മത്തോടുകൂടിയവനേ! ദേവതാസാർവ്വഭൗമ! അങ്ങയുടെ പ്രസാദംകൊണ്ട്, എന്റെ പ്രജകൾ നാൾക്കുനാൾ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു. അവർക്ക് വസിക്കുന്നതിന്ന വേണ്ടേടത്തോളം ഞാനിപ്പോൾ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള പുരത്തിൽ ഇല്ല. പുരം വിസ്താരപ്പെടുത്തുന്നതിന്ന അങ്ങയുടെ പുരത്തിന്റെ സീമ എവിടംവരെയാണെന്ന അറിവാൻ പാടില്ലാത്തതിനാൽ നിവൃത്തിയില്ല. ത്രൈലോക്യപ്രസിദ്ധമായ അങ്ങയുടെ പുരത്തിന്റെ സീമയെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിന്ന മഹാമഹർഷിമാരെക്കൊണ്ടുപോലും സാദ്ധ്യമല്ലാതെ ഇരിക്കുമ്പോൾ അല്പജ്ഞനായ എന്നെക്കൊണ്ടു എങ്ങനെ കഴിയും. അതുകൊണ്ട് നിന്തിരുവടിതന്നെ അങ്ങയുടെ പുരസീമയെ വ്യക്തപ്പെടുത്തിത്തരണം.

രാജാവ് ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചപ്പോൾ സുന്ദരേശനായ സദാശിവൻ, കോമളരൂപിയായ ഒരു സിദ്ധന്റെ വേഷത്തിൽ അന്തർദ്ധാനത്തിൽനിന്നും ആവിർഭൂതനായി ഗർഭഗൃഹത്തിൽനിന്നും വെളിയിൽ പ്രത്യക്ഷനായി മഹാമണ്ഡപമദ്ധ്യത്തിൽ ചെന്നിരുന്നുകൊണ്ട് വംശശേഖരഭൂപതിയെ സമീപത്തിൽ വിളിച്ചുവരുത്തി കരുണാമസൃണമായ കടാക്ഷംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ അനുമോദിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടു, പുരത്തിന്റെ അതിർത്തി ഞാൻ എന്റെ ഭൂഷണമായ വാസുകിയെക്കൊണ്ടു വ്യക്തമായി കാണിച്ചുതരാം; എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട്, വാസുകിയെ കടാക്ഷിച്ചുംകൊണ്ടു നമ്മുടെ പുരത്തിന്റെ സീമയെ നീ വംശശേഖരപാണ്ഡ്യന്ന കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയെന്ന പറഞ്ഞു.

ഉടൻതന്നെ വാസുകി ദേവദേവനായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശന്റെ പാണിയിൽനിന്നും താഴെ ഇറങ്ങി വന്ദിച്ചുംകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം അപേക്ഷിച്ചു:- "അല്ലയോ സുന്ദരേശ! ഞാൻ ജീവൻ തരാം. അതുകൊണ്ടു ക്ഷേത്രത്തിന്റെ മതിൽ ഭിത്തിയായിട്ടിരിക്കയേയുള്ളൂ. കൂടാതെ ഞാൻ സീമ കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്ന ഈ പുരം ഇന്നുമുതൽ എന്റെ നാമധേയത്തോടുകൂടിയതായിത്തീരുന്നതിന്ന നിന്തിരുവടി അനുഗ്രഹിക്കണം."

വാസുകി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് മുഖലിംഗത്തിൽനിന്നും ഒരു യോജനാന്തരത്തോളവും പൂർവ്വഭാഗത്തിൽപോയി വാലിനെ വളച്ചുപിടിച്ചു നിന്നിട്ട് തന്റെ അതിദീർഘമായ ശരീരം മധുരാപുരത്തിന്ന പ്രദക്ഷിണമായി നാലുപാടും ചുറ്റി തിരിയെ തലകൊണ്ടുവന്ന് വാലിൽ മുട്ടിച്ചുവച്ചുംകൊണ്ടു മധുരാപുരത്തിന്റെ പുറമതിൽഭാഗങ്ങളുടെ സീമയെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹംപോയി പഴയപോലെ സുന്ദരേശപാണിക്ക അലങ്കാരമായി ഭവിച്ചു. ഉടനെ സുന്ദരേശൻ വംശശേഖരപാണ്ഡ്യനോട്, വാസുകി വളഞ്ഞു കാണിച്ചതുപോലെ ഈ പുരത്തിന്ന സാലം ഉണ്ടാക്കി പ്രജാപാലനംചെയ്തു അനേകായിരംവർഷം സന്തോഷത്തോടുകൂടെ വസിച്ചുകൊള്ളുകയെന്ന പറഞ്ഞിട്ടു മറഞ്ഞു.

രാജാവു് അത്യന്തം ഭക്തിയോടുകൂടെ ലിംഗമൂർത്തിയായ സുന്ദരേശ്വരനെ നമസ്കരിച്ചു് വിലതീരാത്ത അനവധി വിഭൂഷണങ്ങളും രത്നവസ്ത്രങ്ങളുംമററും അദ്ദേഹത്തിന്നു സമർപ്പിക്കയും സ്വപ്നം കാണിച്ചുകൊടുത്ത പ്രകാരത്തിൽ സാലനിർമ്മാണമെന്നിവയുംചെയ്തു. വാസുകി വളഞ്ഞുകാണിച്ചുകൊടുത്തപ്രകാരം സാലംനിർമ്മിച്ചു നാൻമാടക്കൂടലായി ഭവിച്ചതിനാലത്രേ ആ പുരത്തിന്നു ഹാലാസ്യം എന്നുകൂടിപ്പേരുണ്ടായതു്. മൂലലിംഗത്തിൽനിന്നും എത്രദൂരത്തെ സാലത്തിന്നു ഒരു യോജന അകലമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുയോജന വീതിയും നീളവും ഉള്ള ചതുരശ്രാകാരമായ ഒരു പുരമാണു് മധുര. ആ പുരത്തിന്നു് പൂർവഭാഗത്തിൽ പുഷ്പവനക്ഷേത്രവും, ദക്ഷിണഭാഗത്തിൽ സുബ്രഹ്മണ്യപർവ്വതവും പശ്ചിമഭാഗത്തിൽ ശ്രീപതിക്ഷേത്രവും, ഉത്തരഭാഗത്തിൽ വൃഷഭാചലവും അതിരുകളാണു്. ഈ അതിരിനുള്ളിൽ വസിക്കുന്ന മനുഷ്യർ എന്നല്ല പശുപക്ഷിമൃഗാദികൾപോലും, സുന്ദരേശാനുഗ്രഹത്താൽ തൽക്ഷണം മഹാഭാഗ്യശാലികളും ആകുന്നു. മഹത്തരങ്ങളായ അനവധി പുണ്യകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തവർക്കു മാത്രമേ ഹാലാസ്യത്തിൽ ജനിക്കുന്നതിന്നും നിവസിക്കുന്നതിന്നും ഉള്ള ഭാഗ്യം സിദ്ധിക്കൂ. ഹാലാസ്യത്തിൽവെച്ചു് മരിക്കുന്നവർക്ക് സദാശിവസായൂജ്യം ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. അവിടെ വസിക്കുന്ന ജന്തുക്കൾപോലും ഇഹത്തിലും പരത്തിലും ഒരുപോലെ സൌഖ്യം ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമത്രെ. അതുകൊണ്ടാണു സജ്ജനങ്ങൾ സർവ്വദാ ഹാലാസ്യവാസത്തെ കാംക്ഷിച്ചുവരുന്നതു്. വംശശേഖരപാണ്ഡ്യൻ അതിന്റെശേഷം ഹാലാസ്യത്തിന്റെ സീമയെ ചുററി വൃത്തവും അത്യുന്നതവും ആയ സാലവും ഉള്ളിൽ അത്യുന്നതങ്ങളായ ഗോപുരങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിയതിൽ ഇന്ദ്രപുരംപോലും തുല്യമല്ലാതെയാക്കി. സീമാസാലത്തിന്നകത്തു നാലുജാതിക്കാർ താമസിക്കുന്നതിന്നായുള്ള ആലയങ്ങളും വിശേഷിച്ചും ഉത്തമന്മാരായ വേദിയന്മാർ നിവസിക്കുന്നതിന്നായി അനവധി ഗ്രാമങ്ങളും ഹോമകുണ്ഡങ്ങളും മേഘമണ്ഡലത്തിൽ മുട്ടുന്ന രത്നപ്രാസാദങ്ങളുംങ്ങളും ആകാശഗംഗയിലെ പരിമളവാഹനമായ ജലത്തിന്റെ സ്പർശംകൊണ്ടു സംശുദ്ധമായ കൊടിക്കൂറകളോടുകൂടിയ കൊടിമരങ്ങളും സൂര്യന്റെ രശ്മികൾ സ്പർശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വൃക്ഷങ്ങളോടും വള്ളികളോടുംകൂടിയ ഉദ്യാനങ്ങളും അംബരസ്ഫടികസദൃശമായ ജലംകൊണ്ടുംകുമുദേന്ദീവരകൽഹാരങ്ങളെക്കൊണ്ടും അതിമനോഹരങ്ങളായ തടാകങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി മധുരാപുരം ത്രൈലോക്യപ്രഖ്യാതമായ ഒരു മനോഹരപട്ടണമാക്കി. സുന്ദരേശപ്രാസാദത്തിന്റെയും ഗോപുരങ്ങളുടെയും മീനാക്ഷീനിലയത്തിന്റെയും മണ്ഡപാദികളുടെയും അസ്ഥാപനങ്ങളുടെയും എല്ലാവിധകേടുകളും അദ്ദേഹം തീർത്തു. അതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹം സുന്ദരേശഭക്തിയോടുകൂടെ പ്രജാപരിപാലനം ചെയ്തു ചിരകാലം വസിച്ചു. ധർമ്മഗ്രാഹ്യനും പ്രജാപാലനലോലനുമായ അദ്ദേഹത്തിന് കാലാന്തരം വംശചൂഡാമണിയെന്നു പേരോടുകൂടിയ ഒരു പുത്രൻ ഭക്തവത്സലനായ സുന്ദരേശന്റെ അനുഗ്രഹ

മയായ കൃപാതിരേകത്താൽ ജാതനായി. പുത്രന്മാരുടെ സർവ്വഭാഗ്യങ്ങളും അനുഭവിച്ചു കീർത്തിസ്വരൂപന്മാരായ പരമശിവങ്ങളും ധ്യാനിച്ചു സന്തോഷസാഗരനിമഗ്നനായി ദേവലോകത്തിൽ ദേവേന്ദ്രൻ ജയന്തനോടുകൂടെ എന്നപോലെ വംശശേഖരപാണ്ഡ്യൻ വംശചൂഡാമണിപാണ്ഡ്യനോടുകൂടെ വസിച്ചു.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിതാപസന്മാരേ! ഇപ്രകാരമാണ കദംബകാനനവാസിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തജനങ്ങളിലുള്ള ഇഷ്ടത്തിനാൽകൊണ്ടു വംശശേഖരപാണ്ഡ്യന് പുത്രനിൽ കനിഞ്ഞുകൊടുത്ത അനുഗ്രഹത്തിന്റെ നാല്പത്തിയൊമ്പതാമത്തെ ലീല. ഈ ലീലയെ പഠിക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ സർവ്വഭാഗ്യങ്ങളും സിദ്ധിക്കുമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സന്ദേഹവും ഇല്ല. അവർ അവസാനത്തിൽ സായൂജ്യപദവി ലഭിക്കുന്നതുകൂടാതെ അവരുടെ ഇഹലോകവാസം പരമാനന്ദകരമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

പുത്രപ്രദാനം ചെയ്ത

നാല്പത്തിയൊമ്പതാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൫൦-ാം അദ്ധ്യായം.

ചോളരാജാവിനെ തോല്പിച്ച

അമ്പതാംലീല.





ണ്ടും അഗസ്ത്യമഹർഷി വസിഷ്ഠാദികളോടരുളി: അല്ലയോ തപോധനശിരോമണികളേ! ചതുഷ്കൂടപുരാധിപനായ സുന്ദരേശൻ ശ്രീവംശചൂഡാമണിപാണ്ഡ്യനുവേണ്ടി വിക്രമചോളനെ തോല്പിച്ച അമ്പതാമത്തെ ലീലയെ ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം. പരമകാരുണികനായ ദേവന്റെ അതിവിചിത്രമാ

യ ഈ ഒരു ലീലാശ്രവണംകൊണ്ടു തന്നെ നിശ്ശേഷ സകലസൗഭാഗ്യങ്ങളും സിദ്ധിക്കും എന്നുപറഞ്ഞു.

വസിഷ്ഠാദികൾ അതുകേട്ട്, അത്യന്തം ശ്രദ്ധയോടുകൂടെ അടുത്തലീലകൂടി തങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കണമെന്നു പിന്നേയും വിനയപൂർവ്വം അപേക്ഷിച്ചു. അവരുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം അഗസ്ത്യൻ താഴെവരുമാറു കഥയാരംഭിച്ചു.

ഹേ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! പാണ്ഡ്യരാജേന്ദ്രനായവംശശേഖരപാണ്ഡ്യൻ ഭൂപരിപാലനം ചെയ്തുവരുന്നകാലത്തിൽ അനേകം രാജാക്കന്മാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശത്രുക്കളായിഭവിച്ചു. അവരിൽ എല്ലാംവെച്ച് വംശശേഖരപാണ്ഡ്യന്റെ മുഖ്യവിരോധിയും ഗംഭീരനും വലിയ ബലശാലിയും ആയിരുന്നതു വീരനായ വിക്രമചോളൻ ആയിരുന്നു. ആ ചോളനൃപൻ കലിംഗേശൻ, അംഗപതി, മഗധേശ്വരൻ, നരേശൻ, ഗൌഡേശൻ മുതലായ അനേകം ഉത്തരദേശീയന്മാരായ രാജാക്കന്മാരോടും അവരുടെ അളവില്ലാതോളമുള്ള ചതുരംഗസൈന്യങ്ങളോടുംകൂടെ വംശശേഖരപാണ്ഡ്യനോടു പടവെട്ടാനായി വേണ്ടതെല്ലാം ഒരുക്കിക്കൊണ്ടു പുറപ്പെട്ട് സഹ്യകന്യകയായ കാവേരിനദിയുടെ തീരത്തിൽ വന്നു പാളയമടിച്ചു ഒക്കെയും നോക്കിപ്പാർത്തു.

കുറെദിവസം അവിടെ താമസിച്ചിട്ടും യുദ്ധകാരണങ്ങൾ യാതൊന്നും ഉണ്ടാകായ്കയാൽ, അവർ തങ്ങളുടെ ആനകളേയും കുതിരകളേയും ഭടന്മാരേയും മധുരാപുരത്തിൽ അയച്ചു അവിടെ ഗോശാലകളേയും കൃഷിസ്ഥലങ്ങളേയും തോട്ടങ്ങളേയും മറ്റും നശിപ്പിക്കയും ഭവനങ്ങളും സത്രങ്ങളും പൊളിക്കയും പ്രജകളുടെ ധനധാന്യങ്ങളേയും പശുക്കളേയും മറ്റും ബലാൽക്കാരേണ അപഹരിച്ചുകൊണ്ടു പോകയും മറ്റുംചെയ്തു യുദ്ധകാരണം ഉണ്ടാക്കി.

വിക്രമചോളന്റേയും കൂട്ടുരാജാക്കന്മാരുടേയും സൈന്യങ്ങൾ തന്റെ രാജ്യത്തിൽകടന്ന് ഈവിധമെല്ലാം അക്രമപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുകയും പ്രജകളെ ഉപദ്രവിക്കയും ചെയ്തുതുടങ്ങിയവിവരം വംശശേഖരപാണ്ഡ്യൻ കേട്ട് ഉൾഭീതികലരാതെ ചിന്തിച്ചു.

അനന്തരം അദ്ദേഹം മന്ത്രിമാരെവരുത്തി അവരോടു ഇങ്ങനെപറഞ്ഞു:—

ഹേ സചിവപ്രധാനികളേ! ചീർത്തരോഷപരാക്രമിയും ഉദ്ധതന്മാരായ എല്ലാഭൂപതികളിൽവെച്ചും അഗ്രേസരനും ആയ വിക്രമചോളൻ അനേകം ശത്രുരാജാക്കന്മാരോടും ഭടന്മാരോടുംകൂടെ നമ്മോടു യുദ്ധംചെയ്യാനായിവന്നു തെക്കുംപുറത്തു കാവേരീതീരത്തിൽപാളയമടി

ച്ചുകിടക്കുന്നവിവരവും, അവരുടെ കരുകന്മാരും മറ്റുമായിട്ടുള്ളവരുമായ ഭടന്മാർ ഗജങ്ങളോടും അശ്വങ്ങളോടും മറ്റുംനമ്മുടെപട്ടണത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു പല അഴിമതികളും നടത്തിവരുന്നവിവരവും നിങ്ങൾക്കു അറിയാമല്ലോ. ഇവിടെസൈന്യസഹായന്മാരായി കാലേക്കൂട്ടി വേണ്ടപട്ടങ്ങളെല്ലാം കൊടുത്തു യുദ്ധസന്നദ്ധന്മാരായി വന്നിരിക്കുന്ന അനേകസേനാധിപന്മാരായ അനേകം രാജാക്കന്മാരോടു ബന്ധുബലമോ സൈന്യബലമോ കൂടാതെ യുദ്ധം ചെയ്യാനാകുന്നതല്ലാത്ത നാം പോയി എതിർക്കുന്നതെങ്ങനെ? നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ അന്യരാജാക്കന്മാരുടെ ഭടന്മാർ ചെയ്തുവരുന്ന അഴിമതികളും സഹിച്ചു ദുഃഖവും ധരിച്ചു ഇരിക്കുന്നതെങ്ങനെ? എന്തായാലും ഈ അവസരത്തിൽ പുറപ്പെട്ടാലും സർവസന്നദ്ധരായി വന്നിരിക്കുന്ന ശത്രുക്കളെ ദുർബ്ബലന്മാരായ നമ്മെക്കൊണ്ടു, നമ്മുടെ ശക്തിമൂലം ജയിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. പിന്നെ ദൈവാനുഗ്രഹം ഉണ്ടെങ്കിൽ നമുക്കവരെ ജയിക്കാം. ഭക്തന്മാരിൽ കാരുണ്യവാനായ ഹാലാസ്യപതി നമ്മെ ഈ അവസരത്തിൽ ഉപേക്ഷിക്കുമോ? ഒരിക്കലുമില്ല. നിസ്സഹായന്മാരായ ഭക്തന്മാരെ രക്ഷിക്കുന്നതു ശരണാഗതവത്സലനായ ആ ഭഗവാനല്ലാതെ ആരാണ്? ഞാൻ ആ ഭഗവാനെ അല്ലാതെ നമുക്കു സഹായമായി യാതൊന്നിനേയും ഈ അവസരത്തിൽ കാണുന്നില്ല. സർവ്വജ്ഞനും സർവ്വശക്തനുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായം നമുക്കു ലഭിക്കുന്നെങ്കിൽ വിക്രമപാണ്ഡ്യനും സഹായികളും അവരുടെ സൈന്യങ്ങളും എന്നല്ല, ത്രിലോകവാസികളും കൂടിച്ചേർന്നു എതിർത്താലും യാതൊന്നും ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല. അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ കുലദൈവവും ഗുരുമൂർത്തിയും വിശ്വൈകനാഥനുമായ ഭഗവാൻ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ പാദങ്ങളിൽ പോയി സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തു അനുഗ്രഹം വാങ്ങിക്കൊണ്ടു ഉള്ളിടത്തോളം സൈന്യങ്ങളോടും ഉപകരണങ്ങളോടുംകൂടെ യുദ്ധത്തിനു പുറപ്പെടുകയല്ലേവേണ്ടതു. നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം കേൾക്കട്ടെ.

മന്ത്രിമാർ അതുകേട്ടു നൃപതിപ്രവരനായ ഭക്തോത്തമനായ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ അനുഗ്രഹമല്ലാതെ മറ്റുയാതൊരു രക്ഷയും ഇല്ലെന്നും അതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദസന്നിധാനത്തിൽപോയി അനുഗ്രഹം യാചിച്ചിട്ടു യുദ്ധത്തിനു പുറപ്പെടുകതന്നെ വേണമെന്നും ഐകകണ്ഠ്യേന അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

ഉടൻതന്നെ വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ മന്ത്രിമാരോടുകൂടി ഹാലാസ്യത്തിൽ നിന്നും തിരിച്ചു ഹാലാസ്യനാഥസന്നിധാനത്തെ പ്രാപിച്ചു, ഭക്തവത്സലനായ ചൊക്കലിംഗമൂർത്തിയോടു ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

"ഭക്തവത്സല! ദേവദേവ! കൃപാസിന്ധോ! പ്രണതാർത്തിഹര! എന്റെ മാതാവും പിതാവും നിന്തിരുവടിതന്നെ. ഭക്തജന ബന്ധോ! ദീനദയാലോ! എന്റെ ബന്ധുവും നിന്തിരുവടിയാണു്. എന്റെ വി

ഷ്ടവും ദുഷ്ടവും, നിന്തിരുവടിയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും അല്ല. എന്റെ രക്ഷിതാവും അതുതന്നെ. എന്നാലും എന്റെ സന്താപവും വരുത്തുന്നതു നിന്തിരുവടിയാണ്. ഇങ്ങിനെ എല്ലാം നിന്തിരുവടിതന്നെയെന്നുള്ള യഥാർത്ഥവിചാരമില്ലാതെ പൊരുന്ന അടിയനോട്, യുദ്ധംചെയ്യുന്നതായി മഹിവിക്രമനും, ഇരിക്കുന്ന സൈന്യബലവും, ആയ വിക്രമചോളൻ അനവധി ബന്ധുരാജാക്കന്മാരോടും സീമാതീതരായ സൈന്യങ്ങളോടും അതികഠിനമായ കലങ്ങളോടുംകൂടെ വന്നിരിക്കുന്നു. അല്ലയോ സദാശിവ! സർവ്വജ്ഞ! അവനെ ജയിക്കുന്നതിനു എന്നെക്കൊണ്ടു സാധിക്കയില്ല. ഇനി ഞാൻ എന്താണ് ഇവിടെ ചെയ്യേണ്ടതു? അല്ലയോ സുന്ദരേശ്വര! പരാൽപരമായ ഈ ഹാലാസ്യം അവിടത്തെ ക്ഷേത്രവും അതിൽ വസിക്കുന്നവരെല്ലാം നിന്തിരുവടിയുടെ പ്രജകളും അല്ലേ? അല്ലയോ ഈശ്വര! ഞാൻ അവിടത്തെ ദാസദാസന്മാരിലൊരുത്തനെന്നതിനു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ലല്ലോ. അവിടത്തെ ക്ഷേത്രത്തെയും, അവിടത്തെ പ്രജകളെയും അവിടത്തെ ദാസനായ ഈ അടിയനെയും രക്ഷിക്കേണ്ടുന്ന ചുമതല അവിടത്തേക്കാണെന്നും അങ്ങളിൽ [illegible] അശക്തിയും എന്തെങ്കിലും ഹാനിയും സംഭവിക്കുന്നതായാൽ ആ ദൂഷണം മറ്റാർക്കും അല്ലെന്നും സ്വാമിയായ ഭഗവാനിലായ്വരുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു ഇപ്പോൾ നേരിട്ടിരിക്കുന്ന ഈ വലുതായ ആപത്തിൽനിന്നും അടിയങ്ങളെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു നിന്തിരുവടിക്കു ദയവുണ്ടാകണം.

വംശശേഖരപാണ്ഡ്യൻ അശ്രുപൂർണ്ണാക്ഷനായി ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു ഭഗവാന്റെ പാദപത്മങ്ങളോടുകൂടിയുള്ള ഭൂമിയിൽ ദണ്ഡവൽനമസ്കരിച്ചു. ഉടനെ, അല്ലയോ മമഭക്തനായ വംശശേഖരപാണ്ഡ്യ! നീ അല്പംപോലും ഭയപ്പെടാതെ ശത്രുക്കളോടുപോയി എതിർത്തുകൊള്ളുക. തീർച്ചയായും നിനക്കു വിജയംനേരിടും. അതിനു നിനക്കുവേണ്ട സഹായങ്ങൾ ഞാൻ ചെയ്യുന്നതാം. എന്നിങ്ങനെ ആകാശത്തിൽനിന്നും അശരീരിവാക്കുകേട്ടു.

ഉടൻതന്നെ വംശശേഖരപാണ്ഡ്യൻ വിസ്മിതനും സന്തോഷത്തിരയാനായിത്തീരുകയാൽ എഴുന്നേറ്റ്, അത്യന്തം ഭക്തിപാരവശ്യത്തോടുകൂടിയവനായി സുന്ദരേശ്വരനെ പിന്നെയും നമസ്കരിച്ചിട്ട്, ശീഘ്രം യുദ്ധത്തിനുപുറപ്പെട്ടു യുദ്ധസന്നദ്ധനായി തന്റെ എല്ലാ ചതുരംഗസൈന്യങ്ങളോടും സേനാപതികളോടുംകൂടെ പുരത്തിനുപുറത്തിറങ്ങിചെയ്തു ഹാലാസ്യനാഥനെ പിന്നെയും പിന്നെയും പ്രസാദിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടു വിക്രമചോളനോടും അവന്റെ ബന്ധുക്കളായ സഹായക്കാരായ രാജാക്കന്മാരോടുംകൂടിയുള്ള വലിയ സൈന്യത്തോടും യുദ്ധംചെയ്യുന്നതിനായി പുറപ്പെട്ടു.

വംശശേഖരപാണ്ഡ്യൻ പടയോടുകൂടെ തന്നോടു യുദ്ധത്തിനായി പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന എന്നുള്ള വിവരം ചാരന്മാർമുഖേന ഗ്രഹിച്ചു അതിപരാ

ക്രൂരശാലിയായ വിക്രമചോളൻ സഹായികളായ അന്യരാജാക്കന്മാരോടും, സൈന്യങ്ങളോടുംകൂടെ അതിവേഗത്തിൽ പാണ്ഡ്യരാജന്റെ വരവിനെ അഭിമുഖീകരിച്ചു പുറപ്പെട്ടു ഇരുകക്ഷികളും വൃഷഭാചലത്തിന്റെ ഉത്തരഭാഗത്തിൽവച്ച് രണത്തിൽ സന്ധിച്ച് അന്യോന്യം പോരുതുടങ്ങി.

അവർതമ്മിൽ ഉണ്ടായ യുദ്ധത്തിന്റെ ഭയങ്കരതയെപ്പററി കേട്ടാൽ ആരും പേടിച്ചുപോകും. യുദ്ധത്തിന്റെ കാഠിന്യം അത്യത്ഭുതമായിരുന്നു. മല്ലന്മാരായ ഇരുകക്ഷിയിലെ ഭടന്മാരും തമ്മിലൂത്ത് അന്യോന്യം മുഷ്ടിയുദ്ധംചെയ്യും, വില്ലാളികൾ പരസ്പരം പേമഴപോലെ ശരവൃഷ്ടികൾ തൂകി ഇടിയും അടികാരമ്പുംതമ്മിൽ തിരിച്ചറിവാൻപാടില്ലാതെ അടിക്കയും, വേല്ക്കാർ അന്യോന്യം വേലുകൾ ചാട്ടിയും, വാൾക്കാർ വെട്ടുകയും തടുക്കയും മററുംചെയ്യും സാദികൾ കുതിരകളെ സവിശേഷമായിച്ചും മതംഗങ്ങളെ വിട്ടിട്ടും ഇരുകക്ഷിയിലെയും സൈന്യങ്ങൾക്ക ഭയങ്കരവധത്തിലുള്ളതിയ നാശങ്ങൾക്ക കൈയ്യുംകണക്കും ഇല്ലായിരുന്നു. ഭടന്മാർ അന്യോന്യം ചെയ്യുന്ന വാക്പ്രയോഗങ്ങളും ശ്വാനങ്ങളും ശംഖധ്വനികളും കാഹളനാദങ്ങളും സിംഹധ്വനികളും മററുംകൊണ്ട്, അഷ്ടദിഗ്ഗജങ്ങളുടെ കർണ്ണരന്ധ്രങ്ങൾപോലും അടഞ്ഞുപോയി. ഭൂമി കുലുങ്ങുകയും കടൽ കലങ്ങുകയും ചെയ്തു. യുദ്ധക്കളത്തിൽ ഹതന്മാരായവരുടെ ശരീരങ്ങൾ ... ച്ചിരുന്ന ദേഹങ്ങളും യുദ്ധക്കളത്തിൽ നില്ക്കപ്പൊറുതിയില്ലാതെ നാനാവഴിക്കും ഓട്ടംതുടങ്ങി. വെട്ടുകൊണ്ടും കുത്തുകൊണ്ടും അസ്ത്രങ്ങൾ ഏററും ഭടന്മാരും ആനകളും കുതിരകളും ചത്തുവീണു മലപോലെ നാലു വഴിക്കും മറിഞ്ഞു. ഗംഗാപ്രവാഹംപോലെ വലിയ ഉടക്കോടുകൂടെ യുദ്ധക്കളത്തിൽകൂടെ നാലുവഴിക്കും ഒഴുകുന്ന രക്തപ്പുഴകളിലെ ... കളിൽ കബന്ധങ്ങൾ നൃത്തംചെയ്തു.

ഇങ്ങനെ വീറോടുകൂടെ ഇരുകക്ഷിയും ഒന്നുപോലെ പോരാടുന്നുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, സംഖ്യകൊണ്ടും ബലംകൊണ്ടും അത്യന്തം ഉൽകൃഷ്ടമായ ചോളരാജാവിന്റെ ഭടന്മാരെപ്പോലെ വിക്രമങ്ങൾ കാണിക്കുന്നതിന സംഖ്യകൊണ്ടും ബലം കൊണ്ടും നിസ്സാരമായ പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങൾക്ക കഴിഞ്ഞില്ല.

ഒടുവിൽ ആ ഭയങ്കരമായ യുദ്ധത്തിൽ, വിക്രമചോളന്റെ പക്ഷക്കാർ പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങൾ പിൻവാങ്ങിപ്പോകത്തക്കവണ്ണമുള്ള പരാക്രമങ്ങളോടും ധൈര്യവീര്യബലങ്ങളോടുംകൂടെ മുമ്പോട്ട കയറി ശത്രുക്കളെ എല്ലാം സംഹാരംചെയ്തു.

ഉടൻതന്നെ ആ പാണ്ഡ്യസൈന്യത്തിൽനിന്നും ഒട്ടാകെ ... ശനായ സുന്ദരൻ ... ഉത്സാഹിയായി അവിടെവച്ച് സഹായയോഗ്യന്മാരായ ശത്രുക്കളെ ചോളസൈന്യങ്ങളെന്നോ

മെ വധിച്ചു. സുന്ദരേശനാമമുദ്രിതങ്ങളായ ആ കഠിനബാണങ്ങളിൽ ഒറ്റയൊറ്റരീതിയിൽ കാണപ്പെട്ടു ചോളഭടന്മാർക്കു ഏറ്റു. യുദ്ധം ആരംഭിച്ചതിൽപിന്നെ ഒരുതവണയും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തവണ്ണം പാണ്ഡ്യസൈന്യത്തിൽനിന്നും അസാധാരണവീര്യത്തോടുകൂടിയ ബാണങ്ങളുടെ കൂട്ടായിട്ടുള്ള ഈ ആക്രമണംകണ്ടു സംശയഗ്രസ്തനായ വിക്രമചോളൻ, ആ ശരങ്ങളിൽ ചിലതെടുത്തുനോക്കിയപ്പോൾ അവ സുന്ദരേശനാമാങ്കിതങ്ങളായി കാണുകയാൽ, ബുദ്ധിമാനായ അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചു.

സുന്ദരേശനാമാങ്കിതങ്ങളായ ഈ അമ്പുകൾ അദ്ദേഹത്തിനാൽതന്നെ പ്രയുക്തങ്ങളായവയാണ്. സേവകന്മാർക്ക് കാമധേനുവിനേയും ചിന്താമണിയേയും കല്പവൃക്ഷത്തേയും കടന്ന് ചിന്തിതാർത്ഥപ്രദനായ അദ്ദേഹത്തിന് ഭക്തന്മാർക്കുവേണ്ടി ഇന്നതെല്ലാമേ ചെയ്യാവൂ എന്നില്ല. വരഗുണകാലപ്രഭൃതി കല്പകപാദപകല്പനും ആയ അദ്ദേഹം തന്റെ ഭക്തന്മാരെ രക്ഷിച്ചുപോരുന്നവൻ ആണ്. അങ്ങിനെയുള്ള ശിവനെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ടാണ് പാണ്ഡ്യൻ യുദ്ധത്തിന്നൊരുങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ സുന്ദരേശനാമാങ്കിതങ്ങളായ അസ്ത്രങ്ങൾ പാണ്ഡ്യപക്ഷത്തിൽനിന്നും വരുന്നതിനിടയില്ല. അതല്ല, ആ അസ്ത്രസമൂഹങ്ങൾ എത്രമാത്രം ഉഗ്രങ്ങളായിരിക്കുന്നു. അതിൽ ഒരു അസ്ത്രത്തിന്ന് നമ്മുടെ അമ്പതിലും അധികം വീരന്മാർ നഷ്ടപ്പെട്ടുവല്ലോ. അതുകൊണ്ട് സുന്ദരേശന്റെ സഹായത്തോടുകൂടിയ പാണ്ഡ്യനോട് പടവെട്ടാതെ മാറുകയാണുത്തമം. അല്ലെങ്കിൽ നാശംതന്നെ. സർവ്വേശ്വരനായ ജഗദീശ്വരനോട് പിണങ്ങാൻ കേവലം ക്ഷുദ്രപ്രായന്മാരായ മനുഷ്യരെക്കൊണ്ട് സാധിക്കുന്നതല്ലാതെ ഒരിക്കലും ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു പിന്മാറുകതന്നെ മാനം.

അനന്തരം വിക്രമചോളൻ ഈ വിവരം തന്റെ സഹായികളായ രാജാക്കന്മാരെയും ഭടന്മാരെയും അറിയിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭടന്മാരും ബന്ധുരാജാക്കന്മാരിൽ ചിലരും അവരുടെ ഭടന്മാരും ഇതു വാസ്തവംതന്നെയെന്നും ഈശ്വരസഹായത്തോടുകൂടിയ പാണ്ഡ്യനോടെതിരാൽ തോറ്റുപോവുകയുള്ളൂവെന്നും സമ്മതിച്ചു പിൻവാങ്ങി. ദുഷ്ടബുദ്ധികളായ രാജാക്കന്മാർക്കും അവരുടെ ഭടന്മാർക്കും ഇതുകേട്ടതിൽ വളരെ വളരെ ഹാസ്യമായിത്തോന്നി. അവർ ചോളനേയും അവനെ അനുകരിച്ച രാജാക്കന്മാരെയും അവരുടെ ഭടന്മാരെയും ഇതില്പരമില്ലാതെ ദുഷിക്കയും തങ്ങൾ പാണ്ഡ്യനെയും അവന്റെ ഭടന്മാരെയും, നശിപ്പിച്ച് രാജ്യം പിടിക്കാതെ മടങ്ങുന്നതല്ലെന്നും മറ്റും വീരവാദങ്ങൾ പറകയും ചെയ്തുകൊണ്ട്, പാപബുദ്ധികളായ അവർ ഈശ്വരമാഹാത്മ്യത്തെ അല്പംപോലും മാനിക്കാതെ യുദ്ധമുഖത്തുനിൽക്കുകയും ചോളനും ഭടന്മാരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിച്ചുവരുന്നവരും യുദ്ധത്തിൽനിന്നും പിൻവാങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തു.

ഭക്തവത്സലനായ സുന്ദരേശ്വരൻ, പ്രത്യക്ഷനായി പോർക്കളത്തിൽനിന്ന ശരവർഷംചെയ്യുന്നതിനെ പാണ്ഡ്യൻകണ്ട് ഇതുപോലെയില്ലാത്ത അത്ഭുതത്തോടും ആനന്ദത്തോടും ഭയഭക്തിയോടുംകൂടി യുദ്ധക്കളത്തിൽ ഒരു സ്ഥലത്തുമാറി ദേവന്റെ ബാണപ്രയോഗത്തിൽ ഉള്ള ചാതുര്യംകണ്ട് രസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ശത്രുപരിഭവനാശകനായ ഭക്തവത്സലസുന്ദരേശ്വരൻ ഇതിനിടയിൽ സന്ധാനാഭിമന്ത്രങ്ങളായ അനേകായിരം ശരങ്ങളെ ശത്രുസൈന്യാധികളിൽ പ്രയോഗിച്ചു. ഘോരാസ്ത്രപ്രയോഗങ്ങളായ ബാണങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലും പിഴയ്ക്കാതെ ഓരോ ബാണങ്ങളും സഹസ്രാംശുവിന്റെ തീക്ഷ്ണകിരണങ്ങളെപ്പോലെ തേജോമയങ്ങളായ ആയിരം ആയിരം ബാണങ്ങളായിപ്പിരിഞ്ഞ് ശത്രുസൈന്യത്തിൽ ഒന്നുപോലും ശേഷിക്കാതെ നശിപ്പിച്ചു.

ദാനവിക്രമശാലിനിയായ ശത്രുസൈന്യസമൂഹം അവരുടെ ദേഹവും, ആയുധങ്ങളും ഒന്നുപോലെ ശിവനാമാങ്കിതങ്ങളായ ബാണങ്ങൾകൊണ്ട് ഛിന്നവക്ഷസ്സുകളായി രണാങ്കണത്തിൽ മറിയുന്നതിനെക്കണ്ട് അത്ഭുതപരതന്ത്രനും സംഭ്രാന്തചിത്തനുമായിത്തീർന്ന വിക്രമചോളൻ, സുന്ദരേശ്വരന്റെ വൈഭവത്തെപ്പറ്റി ഇതിൽപരമില്ലാതെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട് ഇഭാരൂഢനായി ശീഘ്രപലായനംചെയ്തു. മറ്റുശേഷിച്ചവരും അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചു.

സ്വഭക്തന്മാർക്കുവേണ്ടി എന്തും ചെയ്യുന്നതിന സന്നദ്ധനായ ആലവായിലൻ മേൽപ്രകാരം പാണ്ഡ്യന വിജയം നല്കിയശേഷം അദ്ദേഹത്തെ കരുണാമസൃണവും അനുഗ്രഹസൂചകവുമായ കടാക്ഷങ്ങൾകൊണ്ട് മന്ദം വീക്ഷിക്കയും, മന്ദഹാസംകൊണ്ട് തനിക്ക ഭക്തന്മാരിൽ ഉള്ള അനുകമ്പയെ പ്രകടിപ്പിക്കയും ചെയ്തിട്ട് വിദ്യുല്ലതിക എന്നപോലെ തിരോഭൂതനായി.

സുന്ദരേശ്വരൻ നിന്ന ഭക്തപൂർവിഭാഗംവരെ ഭക്തിയോടായ അതികാന്തരത്തെ ഭക്തിപൂർവം സ്മരിച്ചും അനുരാഗം ഉള്ളവനായ വിജയത്തെ ചിന്തിച്ചും ഇതിൽപരമില്ലാത്ത സന്തോഷപൂർണ്ണങ്ങൾക്ക വശനായും അത്യന്തം സന്തോഷം കൊണ്ട് പാണ്ഡ്യൻ ഉത്സാഹത്തോടും കൂടെ യുദ്ധത്തിൽ ശത്രുക്കളെ ഒരിക്കൽപോലും തോല്പിക്കുന്നതിന സംഗതിയാകാത്തവരായ സർവസൈന്യങ്ങളോടുംകൂടെ മധുരാപുരിയിൽ പ്രവേശിച്ച് ആലവായസുന്ദരേശ്വരസന്നിധാനത്തിൽ ചെന്ന് കരുണാവാരിധിയും ഭക്തവത്സലനുമായ ആ അദ്ദേഹത്തെ വിവിധസ്തോത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട സ്തുതിക്കയും, സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം നമസ്കരിക്കയും, മുക്താഫലങ്ങളും ചിത്രങ്ങളായ വസ്ത്രാഭരണങ്ങളും രത്നചിത്രചാമരങ്ങളും കാണിക്കയായി സമർപ്പിക്കയും ചെയ്തു. പാണ്ഡ്യചോളയുദ്ധത്തിൽ സ്വഭക്തനായ പാണ്ഡ്യന് ജയം നൽകുന്നതിനാ

ത്തി പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ച സുന്ദരേശ്വരന്റെ അത്ഭുതമനോഹരമായ ഗാത്രത്തെ ദർശിച്ചും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതിചിന്തനീയകാരുണ്യവിശേഷത്തെ ചിന്തിച്ചും മധുരാപുരവാസികൾ ഇതിൽ പരമില്ലാത്ത ആനന്ദിച്ചു.

പാണ്ഡ്യകുലദീപവും കുലോത്തുംഗനും ആയ വംശശേഖരപാണ്ഡ്യൻ, പ്രസിദ്ധന്മാരായിരിക്കുന്ന ദിവ്യകല്പനാശക്തിയുള്ളവരുമായ അനേകകവികളാൽ സ്തുതനായി സന്തോഷസാഗരനിമഗ്നനായി, അഭീഷ്ടനായ അളാലയേശ്വരന്റെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ടു, സർവ്വാഭിജ്ഞനായി സർവൈശ്വര്യവാനായി സാധുജനങ്ങളെ ചിരകാലം ഭൂപരിപാലനം ചെയ്തു.

അല്ലയോ മുനീശ്വരന്മാരേ! കദംബവനവാസിയുടെ അമ്പതാമത്തെ ലീല ഇപ്രകാരമാണ്. ഈ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ എല്ലാവിധപാപങ്ങളും സൂര്യോദയത്തിൽ അന്ധകാരം എന്നപോലെ നശിച്ചുപോകുമെന്നു മാത്രമല്ല ഇഹത്തിലും പരത്തിലും ഒരുപോലെ അവർ വേണ്ടുന്നതെല്ലാം ലഭിക്കുകയും മോക്ഷലാഭമുണ്ടാവുകയും ചെയ്യും.

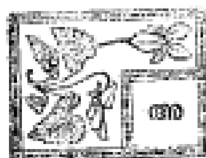
ചോളരാജാവിനെ തോല്പിച്ച
അമ്പതാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൫൧-ാം അദ്ധ്യായം.

സംഘപ്പലകനൽകിയ
അമ്പത്തിഒന്നാം ലീല.



അനന്തരം അഗസ്ത്യമഹർഷി വസിഷ്ഠാദിമുനികളോടു, ഹാലാസ്യേശ്വരനായ സുന്ദരേശ്വരൻ മഹാകവികളായ സംഘികൾക്കു സംഘപ്പലകനൽകിയതായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലീലയെ താഴെ വരുമാറു പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—

“അല്ലയോ മുനിപുംഗവന്മാരേ! വംശശേഖരപാണ്ഡ്യൻ മധുരാരാജ്യപരിപാലനം ചെയ്യുന്ന കാലത്തു ഒരിക്കൽ, ബ്രഹ്മലോകപിതാമഹനും ഹിരണ്യഗർഭനും ആയ ഭഗവാൻ ബ്രഹ്മാവു, ഗായത്രി, സാവിത്രി, സരസ്വതി,

എന്നിവ്വനദേവിമാരോടും കൂടെ മഹായാഗം ചെയ്യുന്നതിനായി വാരാണസീ മഹാപുരത്തിലെത്തി വിശ്വനാഥന്റെ മഹാക്ഷേത്രത്തിൽ, പിതാമഹേശ്വരലിംഗത്തെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും അതിന്റെ മുൻഭാഗത്തിൽ ദശാശ്വമേധികതീർത്ഥത്തെ നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്തിട്ട് ചരാചരങ്ങളായ എല്ലാലോകങ്ങളെയുമുദ്ദേശിച്ച് അതിൽ വിഹരിക്കേണ്ടവനായ ബ്രഹ്മാവ്, വിശ്വനാഥന്റെ സന്നിധാനത്തിൽവെച്ച്, പത്തു അശ്വമേധയാഗങ്ങളെ നടത്തി ആ തീർത്ഥത്തിൽ അവഭൃഥസ്നാനം ചെയ്തു. അനന്തരം ബ്രഹ്മാവ് മഹാമുനികളും ദേവന്മാരോടുംകൂടെ പിന്നെയൊരു രാജസൂയയാഗം ചെയ്യുന്നതിനായി അതിന്റെ വിധികൾ ഒക്കെയും കല്പിച്ചിട്ട അവഭൃഥസ്നാനം ചെയ്യുന്നതിനായി തന്റെ ഭാര്യമാരോടുംകൂടെ പോകുന്ന അവസരത്തിൽ സരസ്വതീദേവി തല്ക്കാലത്തു ഒരു ഗന്ധർവ്വസ്ത്രീയുടെ ഗാനമാധുര്യത്താൽ ആകൃഷ്ടയായി ഉടനെ ആ വഴിയെ തിരിച്ചുപോകുകയാൽ ഭർത്താവിനോടുകൂടെ അവഭൃഥസ്നാനം ചെയ്യുന്നതിനു ചെന്നെത്താൻ സംഗതിയായില്ല.

പിതാമഹൻ സാവിത്രിയോടും ഗായത്രിയോടുംകൂടെ അനായാസേന അതിൽവെച്ച് അവഭൃഥസ്നാനകർമ്മത്തെ നിർവഹിച്ചു. ഉടനെ സരസ്വതിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ എത്തി. ഭർത്താവു തന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചുവെച്ച് സപത്നികളായ ഗായത്രീദേവിയോടും സാവിത്രീദേവിയോടുംകൂടെ അവഭൃഥസ്നാനം ആചരിച്ചുകളഞ്ഞതിൽവെച്ച് കോപാക്രാന്തയായ വാണീദേവി ഭർത്താവിനെ പലപ്രകാരത്തിൽ ശപിച്ചു.

ബ്രഹ്മാവിനു അതുകേട്ടപ്പോൾ വല്ലാത്ത കോപം ജനിച്ചു, അദ്ദേഹം അല്ലയോ ഭാരതി! നിന്റെ ഈ അഹമ്മതി അതിശയമായിരിക്കുന്നു നീ ചെയ്ത കുറ്റത്തിനു ഞാൻ ഉത്തരം പറയണമെന്നോ? അതിനെ അടക്കിപ്പിടിക്കുന്നതിനു ഇങ്ങോട്ടു അല്പം വളരെ നന്നായി. എന്തിനും ഹേതുകൂടാതെ ഇങ്ങനെ അകാരണമായി കോപിക്കുന്ന നീ നദിയായിത്തീർന്നു തവണ മനുഷ്യജനം ശുദ്ധമാക്കട്ടെ എന്നു ശപിച്ചു.

ഭർത്താവിങ്ങനെ ശപിച്ചതു കേട്ടപ്പോൾ ഭാരതി, വല്ലാതെ അന്ധാളിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കോപം ഒട്ടു ശമിച്ചതിന്റെ ശേഷം സന്താപപീഡിതയായ ശാരദാഭാരതി വിനീതിയോടുകൂടെ ഭർത്തൃപാദങ്ങളിൽ സാഷ്ടാംഗമായി പ്രണമിച്ചുകൊണ്ട്, അല്ലയോ പ്രാണപ്രിയവല്ലഭ! ചരാചരസ്രഷ്ടാവായ പത്മസംഭവ! ഭവാന്റെ പ്രാണപ്രേയസിയും മുഗ്ദ്ധയുമായ ഞാൻ, സഹജസിദ്ധമായ സ്ത്രീചാപല്യത്താൽ ക്രുദ്ധയായി ചെയ്തുപോയതിനെ നിന്തിരുവടി സഹിക്കേണമേ! അങ്ങല്ലാതെ എനിക്കൊരു ആശ്രയം ഇല്ല; എന്നിങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിച്ചതിനെ കേട്ടപ്പോൾ ബ്രഹ്മാവ് അത്യന്തം കൃപാർദ്രചിത്തനായി സന്തോഷപൂർവ്വം ഇങ്ങനെ പ്രതിശാപം അരുളി:—

"അല്ലയോ സരസ്വതി! നീ വ്യസനിക്കേണ്ട, നിന്റെ ശാപത്തെ ഞാൻ മോചിപ്പിച്ചുതരുന്നതാകാം. നിന്റെ അംശങ്ങളായ അക്ഷരങ്ങളിൽ അകാരംതൊട്ടു്, ക്ഷകാരംവരെയുള്ള നാല്പത്തിയെട്ടു് പണ്ഡിതന്മാരായും മഹാദേവപ്രതിമയും ശ്രീസുന്ദരേശ്വരനുമായ സദാശിവൻ, വിദ്വൽക്കുല നായകനായ നാല്പത്തിയൊമ്പതാമത്തെ പണ്ഡിതനായും ഭൂമിയിൽ അവതരിക്കയും, അവർ നാല്പത്തിയൊമ്പതുപേരുംകൂടെ സൽകവീശ്വരന്മാരായ സംഘികളായി, ഭൂലോകശിവലോകവും, ശിവരഹസ്യാർത്ഥപ്രകാശിനിയും, വേദ ശാസ്ത്രസാരവും, സമസ്തപാപാധിവ്യാധികളാകുന്ന പത്തിക്കൾക്കും അ ഗ്നികുണ്ഡസമാനവും ആയ ഹാലാസ്യത്തിൽ വസിച്ചു് ദ്രാവിഡഭാഷയിൽ അനവധി മനോഹരങ്ങളും സരസങ്ങളും രസപ്രധാനങ്ങളുമായ കവിതക ളെ നിർമ്മിച്ചു് എല്ലാവരേയും ഒന്നുപോലെ ആനന്ദിപ്പിക്കയും ഭക്തിമയ ങ്ങളായ സ്തുതികൾകൊണ്ടു് സുന്ദരേശ്വരനെ സന്തോഷിപ്പിക്കയും അദ്ദേ ഹത്തിന്റെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ടു്, അനവധി പ്രബന്ധങ്ങളെ നിർമ്മിക്കുക യും അനവധികാലം മഹത്തുക്കളായ വിവിധഭോഗങ്ങളോടുകൂടെ ഭൂമിയിൽ വസിക്കയും ചെയ്തിട്ടു് ഒടുവിൽ സായൂജ്യപദവിക്കർഹന്മാ രാകും.

അല്ലയോ അനവദ്യാംഗിയായ വാണി! നീ എന്നോടുകൂടെ പഴയ പോലെ സർവ്വസുഖങ്ങളേയും ഭുജിച്ചുകൊണ്ടു്, എന്റെ മുഖപത്മത്തിൽ തന്നെ വസിച്ചുകൊള്ളുക."

ഇപ്രകാരമുള്ള സ്വഭർത്താവിന്റെ വാക്കുകളെ കേട്ടു സന്തുഷ്ടയായ ഭാരതി ഇപ്ര കാരം പറഞ്ഞിട്ടു്, ദേവിമാരോടുകൂടെ എല്ലാ ലോകങ്ങൾക്കും മുകളി ലുള്ള ലോകമായ സത്യലോകത്തേക്കുപോയി.

അനന്തരം മേൽപ്രകാരമുള്ള ധാതാവിന്റെ ശാപം ഹേതുവായിട്ടു് ഭാരതിയുടെ അംശങ്ങളായ വർണ്ണങ്ങൾ, നക്കീരൻ, കപിലൻ, ഇ ങ്ങനെ നാല്പത്തിയെട്ടു പേരോടുകൂടിയ മഹാകവികളായി ഭൂമിയിൽ ജനി ച്ചു. സമസ്ത ഭാഷാനിപുണന്മാരും സർവ്വശാസ്ത്രാർത്ഥ പാരഗന്മാരും, ശിവ ധർമ്മപരായണന്മാരും, ശിവാഗമതല്പരന്മാരും, ശൈവപ്രസാദവിശേഷ സംജാതനിർമ്മലജ്ഞാനന്മാരും ആയ അവർ ശൈവപുസ്തകങ്ങളും ചമല്ക്കാ രമയങ്ങളുമായ കവിതകൾകൊണ്ടു് മഹീപാലന്മാരെ വർണ്ണിച്ചു് അർത്ഥസ മ്പത്തും ജയവും സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ടു് സന്തോഷത്തോടുകൂടെ സർവ്വദിക്കുക ളിലും പ്രസിദ്ധന്മാരായിത്തീർന്നതിൽ പിന്നെ ഭൂലോകശിവലോകമെ ന്നും, പുണ്യപ്രപൂജിതമെന്നും, ഭക്തപ്രിയമെന്നും, സർവ്വപാപമോചനകരമെന്നും, മഹാദേവിക്കും മനോജ്ഞമായും ഉള്ള ശിവരാജധാനിയായുമിരിക്കുന്ന ഇ ന്ദ്രമുഖകരമെന്നും, ആയ സുന്ദരേശ്വരനെ ദർശിക്കുന്നതിനായി, ഹാലാസ്യ ത്തിൽ വന്നുചേർന്നു.

മധുരാക്ഷേത്രത്തിലുള്ള ശോഭനിർമ്മിതമായ സുന്ദരേശ്വരവിമാനത്തി ന്റെ ഉൾപ്രാകാരങ്ങൾ വിരാജിതവും, ദർശനമാത്രത്താൽതന്നെ സർവ്വ

പാപങ്ങളേയും നശിപ്പിച്ച് ഭോഗമോക്ഷങ്ങളെ ദാനംചെയ്യുന്നതും ശോഭ കളേബരവും ആയ അഴികക്കാത്ത രൂപത്തിൽ കണ്ട ഉടൻതന്നെ സംഘിക ളും ഭാവിതാത്മാക്കളും നിർമ്മലമനസ്സന്മാരും ആയ കപിലാദികൾ ഭ ക്തിയോടുകൂടെ പ്രണിപതിച്ചിട്ട്, ആനന്ദാതിശയമൊടുകൂടിയ അവർ എഴുന്നേറ്റ് നിശ്ചലന്മാരായിനിന്നു.

മഹാനുഗ്രഹതല്പരനും ശോഭനനായ സുന്ദരേശ്വരനും, ഒരു കവീശ്വ രരൂപത്തിൽ അവരുടെ മുമ്പിൽ ആവിർഭവിച്ചിട്ട് കാരുണ്യാർദ്രകടാക്ഷം കൊണ്ട് ആ വിദ്വൽക്കൂട്ടത്തെ വിലോകനംചെയ്തിട്ട് സൽക്കവീശ്വരനായ ഈശ്വരൻ, പ്രസന്നമായ വാക്സാമർത്ഥ്യത്തോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു.

"നിങ്ങൾ ആരാണ്? എവിടെനിന്നുവരുന്നു. ഇവിടെ എന്തിനായി വന്നു. നിങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം എന്ത്? നിങ്ങൾക്ക് എന്തെല്ലാം വിദ്യ കൾ അറിയാം."

ഹാലാസ്യാധിപനും കവീശ്വരനും ആകുന്ന സുന്ദരേശ്വരന്റെ ഗം ഭീരമായ ഈ ചോദ്യത്തിന് സംഘികളായ കവീശ്വരന്മാർ താഴ്മയോടു മറുപടിപറഞ്ഞു:—

"ഞങ്ങൾ, വിധിശാപഗ്രസ്തമായ സരസ്വതീദേവിയുടെ അംശരൂപ ങ്ങളായ വർണ്ണങ്ങളിൽനിന്നും ജനിച്ചവരാണ്. ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ പരിപാവനമായ താമ്രപർണ്ണീനദിയുടെ തീരത്തിൽനിന്നും വരുന്നു. ഞ ങ്ങൾ ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷമാർഗ്ഗികളായി ഇവിടെ വസിക്കുകയാണ്. ഒ രുനാഴികസമയംകൊണ്ട് നൂറുനൂറുപദ്യംവീതം ഉണ്ടാക്കത്തക്ക കവിത ഞ ങ്ങൾക്ക് എല്ലാവർക്കും ഒന്നുപോലെ വശമുണ്ട്. ഞങ്ങൾ ഇവിടെവന്ന ത് ഹാലാസ്യേശ്വരനായ കർപ്പൂരസുന്ദരനെ ദർശിക്കുന്നതിനും സേവിക്കു ന്നതിനും ആയിട്ടാണ്. അങ്ങയുടെ ദർശനം ഞങ്ങൾക്ക് ഹാലാസ്യനാഥ നും സദാശിവനുമായ സാക്ഷാൽ സുന്ദരേശ്വരനെ ദർശിച്ചാൽ എന്തൊരു മാതിരി പരമാനന്ദമുണ്ടാകുമോ ആ മാതിരിയുള്ള പരമാനന്ദത്തെ ദാനം ചെയ്യുന്നു. ഞങ്ങളിൽ ആരും ഇതിനു മുമ്പ് സുന്ദരേശ്വരനെ ദർശിച്ചി ട്ടില്ല. അങ്ങയുടെ കൃപാകടാക്ഷംകൊണ്ട് അതിപ്പോൾ സാദ്ധ്യമാകണം. ഞങ്ങൾ ശൈവന്മാർ ഞങ്ങളുടെ ഏറ്റവും ഉത്തമമായ ഞങ്ങളുടെ സംഘത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാളും ഇപ്പോൾകൂടി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. അതു കൊണ്ട് നിത്യവും സുന്ദരേശദർശനത്തിനു വേണ്ട സഹായം ഞങ്ങ ൾക്ക് ചെയ്യണമേ.

സംഘികളായ കവികളുടെ മേൽപ്രകാരമുള്ള അപേക്ഷകേട്ടു ആ പൃ ഥ്വാധികം പരിപൂർണ്ണനും കവീശ്വരനും ആയ സർവ്വജ്ഞൻ സ്വകവിതാഗുണ ത്വംകൊണ്ട് അവരെ പരമാനന്ദനിമഗ്നരാക്കിയതിൽപിന്നെ അവർ

നാല്പത്തിഎട്ടുപേരോടും അത്യന്തം അനേകബഹുമാനപൂർവ്വം കല്പിച്ച് ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിനകത്തുകൊണ്ടുപോയി അത്ഭുതവും, ചിന്തനവും, എല്ലാ ലിംഗങ്ങളിലുംവെച്ചു് ശ്രേഷ്ഠമായ ലിംഗമെന്ന് ശ്രുതിവാക്യങ്ങളിൽപ്പോലും പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടതും ആയ സുന്ദരേശ്വരലിംഗം അവർക്കുകാണിച്ചുകൊടുത്തിട്ട്, ഈ ശിവലിംഗദർശനംകൊണ്ട് ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങളായ നാലു പുരുഷാർത്ഥങ്ങളും നിങ്ങൾക്ക് അനായാസേന തീർച്ചയായും സംപ്രാപ്തമാകും. എന്നിങ്ങനെ മന്ദഹാസപൂർവ്വം അരുളിച്ചെയ്തിട്ട് ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ തിരോഭൂതനായി.

സംഘികൾ ഇതുകണ്ടു ഏറ്റവും വിസ്മയിച്ചു. അനന്തരം അവർ കോമളങ്ങളായ സ്തോത്രങ്ങൾകൊണ്ട് സദാശിവനായ സുന്ദരേശ്വരന്നു ഇതിൽപരമില്ലാത്ത പ്രസാദത്തെ ഉളവാക്കുകയും നാല്പത്തിയെട്ടു കവീശ്വരന്മാരായ അവർ, കവനരസപ്രവാഹത്താൽ മധുരാപുരവാസികളായ ജനങ്ങളെ എന്നുമാത്രമല്ല എല്ലാലോകവാസികളെയും ഒന്നുപോലെ പരമാനന്ദസാഗരനിമഗ്നരാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു അന്നുമുതൽ മധുരാപുരിയിൽ പാർപ്പുതുടങ്ങി. പ്രസിദ്ധവാഗ്മിയും സുകവീശ്വരനും സർവ്വജ്ഞനും ധീമാനുമായിരുന്ന വംശശേഖരപാണ്ഡ്യൻപോലും സംഘികളുടെ വിശേഷപ്പെട്ടുള്ള കവിതാവൈഭവംകൊണ്ടു സന്തുഷ്ടചിത്തനായിത്തീർന്ന് അവർക്ക് സംഖ്യയില്ലാത്ത ധനങ്ങളെ ദാനംചെയ്യുകയും, സദാശിവസന്നിധാനത്തിൽ അവർ നാല്പത്തിയെട്ടുപേർക്കുംകൂടി ഇരിക്കുന്നതിനായി മധ്യഭാഗത്തിൽ മഹാവിചിത്രമായ ഒരു മണ്ഡപം ഉണ്ടാക്കിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

വിശേഷജ്ഞന്മാരും കവിസാർവ്വഭൗമന്മാരുമായ അവർ, കവിതാസൂക്തിമുക്താമണികൾകൊണ്ടും, വിദ്യാപ്രസംഗങ്ങൾകൊണ്ടും, ആ വിശ്വനാഥപരമേശ്വരനെ വിശേഷവിധമായിട്ടു അലങ്കരിച്ചുകൊണ്ടു സദാശിവസേവയുംചെയ്തു കാലയാപനംചെയ്യുന്ന ആ കാലത്തിൽ ദിക്കിൽനിന്നുചില കവികൾ അവിടെ ആഗതന്മാരായി സംഘികളുടെ കവിതകൾക്കു ദൂഷ്യം പറയുകയും നിസ്സാരങ്ങളായ അവരുടെ കൃതികൾക്കു മാഹാത്മ്യം പ്രഖ്യാപിക്കയും ചെയ്യുകയാൽ, ആ ദോഷം സഹിയായ്കയാൽ നക്കീരാദികവിസാർവ്വഭൗമന്മാർ തങ്ങളുടെ കൃതികൾക്കുള്ള മാഹാത്മ്യത്തെയും, ക്ഷുദ്രക്ഷുദ്രവിദ്യന്മാരും വാചാലന്മാരും തങ്ങളുടെ പ്രതിപക്ഷികളും ആയ കുകവികളുടെ കൃതികൾക്കുള്ള ദോഷങ്ങളെയും വ്യക്തപ്പെടുത്തി ലോകവാസികൾക്കു കാണിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടെ അവരെല്ലാവരും ഒന്നുചേർന്ന് എല്ലാ ആഴ്ചകളിലുംവെച്ചു് ഉത്തമമായ ഒരു സോമവാരത്തുന്നാളിൽ, ഭക്തവത്സലനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ സന്നിധാനത്തെ പ്രാപിച്ചു് ഇതിൽപരമില്ലാത്ത ഭക്തിയോടുകൂടെ അത്ഭുതങ്ങളായ സ്തുതിവചനങ്ങളെക്കൊണ്ടു്, ഭഗവാനെ പൂജിച്ചു. അനന്തരം ഹാലാസ്യനായകനും അനാഥനാഥനും ആയ സുന്ദരേശ്വരനോട് അവർ ഇപ്രകാരം യാചിച്ചു.

"അല്ലയോ ദേവദേവ! മഹാദേവ! പരമാത്മൻ! പരാൽപര! പരിപൂർണ്ണ ചിദാനന്ദമയ! സുന്ദരനായക! അങ്ങയുടെ ശ്രീപാദപങ്കജങ്ങളെ സേവിക്കുന്നതിനായി തൽസമീപത്തിൽ വന്നു താമസിക്കുന്ന ഞങ്ങൾക്ക് ഇരിക്കുന്നതിന് വിഷ്ടപീഠമില്ല. അതുകൊണ്ട് കുകവികളേയും സൽകവികളേയും തിരിച്ചറിയുന്നതിന് അത്യന്തം ഉതകുന്നതും വിശാലവും വിചിത്രവുമായ ഫലകത്തെ ഞങ്ങൾക്കു നൽകണം."

സംഘികളായ കവികളുടെ മേൽപ്രകാരമുള്ള പ്രാർത്ഥനകേട്ട് അത്യന്തം പരിതുഷ്ടനായ ചൊക്കനാഥനും പരമേശ്വരനും സമസ്തജഗദാധാരനും ആയ മഹേശ്വരൻ, സർവ്വജ്ഞനായും സർവ്വജ്ഞനായി രോചനായും, പവിത്രവും, മനോഹരവും ആയ സ്വകീയവിഗ്രഹപീഠത്തിൽനിന്നും അതിനിർമ്മലവും അല്പവും രണ്ടുചാണുകളോടുകൂടി അനേകായിരമാളുകൾ അനേകരത്നങ്ങളാൽ ഖചിതവും ചതുരശ്രവും ശരച്ചന്ദ്രികാധവളപ്രഭയും തേജോമയവും ചന്ദ്രകാന്തശിലാസമാനവും ദുർന്നിരീക്ഷ്യവും ആയ ഒരു സംഘപ്പലകയുംകൊണ്ട് ശ്രീമൂലസ്ഥാനത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടവനായി കവിവേഷത്തോടുകൂടെ ഗർഭാഗാരത്തിൽനിന്നും പുറത്തിറങ്ങിവന്ന് സംഘികളെ നോക്കി, നിങ്ങൾ ഇതിൽ വസിച്ചുകൊള്ളുവിൻ എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട്, പീഠം നൽകി.

അനന്തരം നിർമ്മലഗാത്രരായ സംഘികൾ ഒരുമുഴം നീളവും ഒരുമുഴം വീതിയും ഉള്ളതായ ആ ഫലകയെ നമസ്കാരപൂർവം വാങ്ങി. അതിനെ മുനിമാർ വിദ്യാപീഠം എന്നു നാമകരണംചെയ്തു. ചിലർ അതിനെ വ്യാഖ്യാനപീഠമെന്നും ജ്ഞാനപീഠമെന്നും സരസ്വതീപീഠമെന്നും മന്ത്രപീഠമെന്നും പേരുകൾ പറയുന്നുണ്ട്. സംഘികളായ അവർ അതിനെ സംഘപ്പലകയെന്നുപറയും.

സംഘമണ്ഡപമദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു ശുഭ്രവസ്ത്രം വിരിച്ച്, അതിന്റെ മുകളിൽ സംഘപ്പലകയെന്നു ഉപനാമപ്രസിദ്ധമായ അതിനെ വച്ച്, ഗന്ധങ്ങൾ പുഷ്പമാല്യങ്ങൾ ഇവകൾകൊണ്ടും മററും അതിനെ സംഘവിദ്വ കവിയോട്ടുകൂടെ പൂജിച്ച്, ഒന്നാമതായി അതിന്മേൽ നക്കീരനിരുന്നു. ഉടൻതന്നെ ആ ഫലക സുന്ദരേശ്വരന്റെ അനുജ്ഞപ്രകാരം ഒരു മുഴം സമചതുരത്തിൽ വളർന്നു. കാണികൾ ഇതില്പരമില്ലാതെ അതിശയിച്ചു. അനന്തരം അതിൽ കപിലനും ആസനസ്ഥനായി. വീണ്ടും ഒരുമുഴം സമചതുരത്തിൽ പലക വളർന്നു, ഉടനെ പരണർ എന്ന കവിമുഖ്യൻ ആരോഹണം ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ ക്രമേണ ഓരോരുത്തരും ഇരിക്കുകയും വീണ്ടും ഒരാൾക്കു കൂടി ഇരിക്കത്തക്കവണ്ണം ആ സംഘപ്പലക വളരുകയും ചെയ്തു. നാല്പത്തിയെട്ടു കവീശ്വരന്മാരും ഇരിക്കത്തക്കവണ്ണം വൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചു. ഇങ്ങനെ പരമേശ്വരാനുഗ്രഹംകൊണ്ട് നക്കീരാദി നാല്പത്തിയെട്ടുകവിപുംഗവ

ന്നാക്കും തെറ്റാതെ ഇരിക്കത്തക്ക വിശാലതയോടുകൂടിയതായിത്തീൎന്ന ജ്ഞാനപീഠത്തിൽ അവർ സൌകൎയ്യമായി ഇരുന്നുകൊണ്ടു് വിദ്യാപ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്യുകയും, സംശയമില്ലാത്ത പ്രബന്ധങ്ങളെ നിൎമ്മിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ അവർ നിൎമ്മിച്ചുകൂട്ടിയ പ്രബന്ധങ്ങളെക്കൊണ്ടു മണ്ഡപം നിറഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം ഒരു നിമിഷനേരംപോലും ഒഴിവു കൂടാതെ അവർ നാല്പത്തെട്ടുപേരുംകൂടി എണ്ണം കണക്കില്ലാതെ കവിതകൾ എഴുതി എഴുതി മണ്ഡപത്തിൽ തള്ളുകയാൽ കുറെ ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഓരോരുത്തരും ഉണ്ടാക്കിയ പ്രബന്ധങ്ങൾ ഇന്നതിന്നതാണെന്നു തിരിച്ചറിയാൻ പാടില്ലാതെവണ്ണം അവതമ്മിൽ കലൎന്നു.

ഇങ്ങനെ ഇരിക്കുന്ന കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ അവർ തമ്മിൽതമ്മിൽ എന്റെ പ്രബന്ധങ്ങൾ എല്ലാം ശ്രേഷ്ഠങ്ങൾ, നിന്റെ കൃതികൾ നിസ്സാരങ്ങൾ അല്ലാ എന്റെ പ്രബന്ധങ്ങൾ മനോഹരങ്ങൾ നിന്റെ പ്രബന്ധങ്ങൾ നീരസങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ വാദങ്ങൾ ഉത്ഭവിച്ചു. വളരെ വളരെ സമയം അവർ പരസ്പരം ഇങ്ങനെ വാദിച്ചുകളഞ്ഞു. ഒടുവിൽ അവർ, പക്ഷപാതമോ വിരോധമോ കൂടാതെ നമുക്ക് എല്ലാവൎക്കുംകൂടി നാമ എഴുതിക്കൂട്ടിയിട്ടുള്ള ഈ എല്ലാപ്രബന്ധങ്ങളെയും പരിശോധിച്ചു് അവയിൽ, ശ്രേഷ്ഠങ്ങളായിട്ടുള്ളവയെ ഗ്രഹിക്കയും അശ്രേഷ്ഠങ്ങളായിട്ടുള്ളവയെ ത്യജിക്കയും ചെയ്യണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു, ശരീരാന്തമായ ഗ്രന്ഥശോധനമാത്രം മഹോത്സാഹികളായ അവർ എല്ലാവരുംകൂടി പ്രബന്ധങ്ങളുടെ മൂല്യത്തെ പരിശോധനയ്ക്കായി ആരംഭിച്ചതിൽ, ഓരോ പ്രബന്ധങ്ങളിലും ഉള്ള ഗുണങ്ങൾ സൌന്ദൎയ്യം കണ്ടുമറിഞ്ഞു പോകയാൽ താരതമ്യപരിജ്ഞാനത്തിനു നിവൃത്തിയില്ലാതായി. ഒടുവിൽ പ്രബന്ധങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ പ്രബന്ധകൎത്താക്കളായ അവരും കലൎന്നു് ഇതരേതരസമ്മത വിവാദമഗ്നരായിത്തീൎന്നു.

ഈ അവസരത്തിൽ, ഏതന്നാറിയിയും ഹംസാദ്യുപാധിയുമായ ഹാലാസ്യനാഥൻ, അനൎഘങ്ങളായ നാനാകനകനിൎമ്മിതഭൂഷണഭൂഷിതനായ, ശ്വേതവസ്ത്രംകൊണ്ടുള്ള ഉത്തരീയത്താലും ഉഷ്ണീഷത്താലും അലംകൃതനായ, കണ്ഠേ കപാലപ്രകാശിനവരത്നഹാരഭൂഷിതനായ ഒരു കവീശ്വരന്റെ വേഷം ധരിച്ചു് അവിടെ പ്രത്യക്ഷീഭൂതനായി കവിതാപാടവംകൊണ്ടു്, മറ്റുള്ള കവികളെ എല്ലാം സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അനന്തരം സംഘമണ്ഡപത്തിൽ കയറി ഇരുന്നു് കല്പവൃക്ഷാധിപനായ ഭക്തവത്സലനായ ആ ഭഗവാൻ സംഘത്തിലുള്ള കവികളെ കൃപാപൂൎവ്വം കടാക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു്, പ്രസിദ്ധപണ്ഡിതനായ അദ്ദേഹം ഗംഭീരസ്വരംവണ്ണം ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

നിങ്ങൾ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ വിദ്വാന്മാരായി ശ്രേഷ്ഠപ്പെട്ടു കവിതാ കീൎത്തിയിരിക്കുന്നതു എന്നതുകൊണ്ടാണു്. വ്യാസനാകട്ടെ എഴുതി

ഒന്നായിരുന്നാലും പറഞ്ഞാൽ ഞാൻ അതിന്നു സമാധാനം ഉണ്ടാക്കിത്തരാം. അതിന്നു യാതൊരു വ്യത്യാസവും വരുന്നതല്ല."

ലക്ഷ്യലക്ഷണവിജ്ഞന്മാരായ കവീശ്വരന്മാർ അതുകേട്ട് ബദ്ധാഞ്ജലികളായിട്ട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു, "അല്ലയോ ദേവാ! ഞങ്ങൾ നിന്തിരുവടിയെ സർവ്വജ്ഞനാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. അതു് ഇന്നുമുതൽ ഞങ്ങളുടെ ബന്ധുവും നായകനും ആയി ഞങ്ങളോടൊന്നിച്ചു ഈ സംഘപ്പലകയിൽ വസിച്ചുകൊണ്ടു്, തമ്മിൽക്കലർന്നു് ചേർന്നിരിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതായി തീർന്നിരിക്കുന്ന ഞങ്ങളുടെ പ്രബന്ധങ്ങളെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വേർതിരിച്ചുതരുവാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. വിദ്വൽകവിഗ്രന്ഥങ്ങളിലും സർവ്വജ്ഞനായിരിക്കുന്ന നിന്തിരുവടിയെക്കൊണ്ടു് ഇതും ഇതിലധികവും സാധിക്കുമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. അതുകൊണ്ടു് സമ്മിശ്രങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഞങ്ങളുടെ പ്രബന്ധങ്ങളെ വേറെ വേറെ തിരിച്ചുതന്നു് സംരക്ഷിപ്പിച്ചുതരുന്നതിനായി അവിടുന്നു ശ്രമിച്ചാലും. ഞങ്ങൾ ഇതേവരെയും വല്ലാതെ എങ്ങിപ്പോയിരുന്നു. ഇന്നുമുതൽ ഞങ്ങൾ വല്ലാതിരിക്കയുമില്ലാതായി."

സർവ്വവിശ്വേശ്വരനായ സുന്ദരേശ്വരൻ അവരുടെ ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾ കേട്ട്, അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനായി. അനന്തരം അദ്ദേഹം ആ സംഘമണ്ഡപമദ്ധ്യത്തിൽ കലർന്നുകിടന്നിരുന്ന ഓരോ പ്രബന്ധങ്ങളേയും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം തിരിച്ചെടുത്തു ഓരോരോ ഗ്രന്ഥമായി സമുച്ചയിച്ച് അവരുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. സർവ്വത്തെയും സംരക്ഷിപ്പിക്കുന്നവനും, സർവ്വജ്ഞനുമായ സദാശിവൻ അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതിൽ യാതൊന്നും അതിശയിക്കാനില്ലല്ലോ. സംഘസദസ്യരായ സർവ്വവിശാരദന്മാർ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാടവം കണ്ട് ഇതില്പരമില്ലാതെ സന്തോഷിക്കുകയും അതിശയിക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം അദ്ദേഹത്തിനോടു, അദ്ദേഹവുംകൂടി അവരോടുകൂടെ സംഘപ്പലകയിൽ ഇരുന്നു പ്രബന്ധങ്ങളെ നോക്കണമെന്നപേക്ഷിച്ചു. കവിവേഷധാരിയായ ശിവൻ അതിന്നു സമ്മതിക്കുകയും അപ്രകാരം ചെയ്യുകയുംചെയ്തു. സംഘികളായ നാല്പത്തെട്ടു കവീശ്വരന്മാരുടെയും മദ്ധ്യത്തിൽ സംഘപ്പലകയിൽ അദ്ഭുതനായ അദ്ദേഹം, തേജസ്സുകൊണ്ടും പ്രഭാവംകൊണ്ടും ജ്യോതിർമ്മണ്ഡലമദ്ധ്യസ്ഥനായ പൂർണ്ണചന്ദ്രനെപ്പോലെയും, അനേകതാരകങ്ങളാൽ അലംകൃതനായ മഹിമാമൂർത്തിയെപ്പോലെയും ശോഭിച്ചു. സർവ്വേശ്വരനായ ആ കവിശ്രേഷ്ഠൻ സ്വതേജഃപ്രസരംകൊണ്ട് സംഘികളായ കവീശ്വരന്മാരുടെ ഹൃൽകമലങ്ങളിലായ അജ്ഞാനാന്ധകാരം മുഴുവൻ സംഹരിച്ചു്, അവരുടെ ഹൃൽപത്മങ്ങളെ വികസിതങ്ങളാക്കി. താരങ്ങളാൽ പരിവൃതനായ പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ എന്നപോലെ സംഘികളാൽ പരിവൃതനായി തന്മദ്ധ്യത്തിൽ ശോഭിക്കുന്ന പണ്ഡിതവേഷധാരിയും, കവീശ്വരനുമായ ഹരൻ, മനുഷ്യനോ മനുഷ്യവേഷധാരിയായ ദേവനോ എന്നു മറ്റുള്ളവർ ഏറ്റവും ശങ്കിച്ചു.

സുന്ദരേശപാദനായ കവിമുഖ്യൻ മറ്റുള്ള സംഘികൾക്ക യാതൊരുവിധത്തിലുള്ള സംശയത്തിനും ഇടകൊടുക്കാതെ പ്രബന്ധങ്ങൾ പരിശോധിച്ച്, ദോഷങ്ങളും ഗുണങ്ങളും വെളിപ്പെടുത്തി സന്തോഷം വസിച്ചു. അനന്തരം അതിതീക്ഷ്ണമതിയായ അദ്ദേഹം അധികാരം, എന്ന പേരുള്ള ഒരു ശാസ്ത്രത്തെ നിർമ്മിച്ചു. സംഘികളായ ആ കവികൾ ഓരോ പ്രബന്ധങ്ങളും പരിശോധിച്ച് ശബ്ദാർത്ഥദോഷാദോഷങ്ങളെ പര്യാലോചനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ഒരിക്കൽ സംഘകവികളിൽവച്ച്, അത്യന്തം മത്സരിയായ നക്കീരൻ ധർമ്മി എന്നവനോട്, എന്റെ പ്രബന്ധത്തിലെ ആശയത്തെ ശ്ലോകത്തിനുള്ളതായ ശബ്ദാർത്ഥസൌന്ദര്യത്തോടുകൂടിയ ഒരു ശ്ലോകം നിങ്ങളിൽ ആരുടേയും പ്രബന്ധത്തിൽ ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞു.

മത്സരപ്രിയനായ നക്കീരന്റെ ഗർവ്വാധിക്യത്തോടുകൂടിയ ഈ വാക്കുകൾകേട്ട്, സദാശിവനും സർവ്വജ്ഞനും ആയ സുന്ദരേശപാദൻ, ശബ്ദാർത്ഥകോമളിമാവോടുകൂടിയ ഒരു ശ്ലോകത്തെ ഉടൻ നിർമ്മിച്ചു. അനന്തരം അദ്ദേഹം, ഹേ കവിശിരോമണിയായ നക്കീര! ലക്ഷ്യലക്ഷണയുക്തവും ശബ്ദാർത്ഥസൌന്ദര്യവും രസപുഷ്ടിയും ഉള്ള എന്റെ ഈ ആലോചനാതീതമായ ശ്ലോകത്തിനോട്, നിങ്ങളുടെ ശ്ലോകം സമമല്ല. എന്റെ ശ്ലോകത്തിനും അവിടത്തെ ശ്ലോകത്തിനും തമ്മിൽ ആജഗജാന്തരം ഉണ്ട്. അതു സമ്മതിക്കാൻ മനസ്സില്ലെങ്കിൽ, എന്റെ കവിതയോ, നിങ്ങളുടെ കൃതിയോ ഏതാണ് ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളതെന്ന് ഈ സംഘികളായ വിദ്വാന്മാർ തീർച്ചയാക്കട്ടെ എന്നു നക്കീരനോട്ട് പറഞ്ഞു.

ഈശപ്രോക്തമായ ശ്ലോകത്തിന്റെ മനോഹരതകൊണ്ട് അത്ഭുതചിത്തന്മാരായ മറ്റു കവികൾ, രസസമ്പൂർണ്ണത, അലങ്കാരവൈശിഷ്ട്യം, ശബ്ദാർത്ഥമാധുര്യം ഇവകൊണ്ട്, ഇതുവരെയായി യാതൊരു ശ്ലോകവും ഇല്ലെന്നു ഉള്ളുകൊണ്ടു സമ്മതിക്കയും സന്തോഷിക്കയും അനുമോദിക്കയും ചെയ്തെങ്കിലും മാത്സര്യനിഷ്ഠിതനായ നക്കീരനിലുള്ള പേടിനിമിത്തം അവർ ഈശ്വരശ്ലോകത്തെ അഭിനന്ദിച്ചു വാക്കുകളാൽ സ്തുതിക്കാൻ ധൈര്യമുണ്ടായില്ല. നക്കീരൻ അതിമനോഹരമായ ആ ഈശശ്ലോകത്തിനു പലവിധദോഷങ്ങളെയും കല്പിച്ചു. ശിവൻ അതിന്, "അല്ലയോ നക്കീര! നീ മത്സരിയെന്നു ലോകത്തിലെങ്ങും ഒന്നുപോലെ പ്രസിദ്ധനാണ്. നീ അല്ലാതെ എന്റെ ഈ ശ്ലോകത്തിനു മറ്റാരും കുററം പറകയില്ല. അതെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ സമ്മതിച്ചുകൊള്ളാം" എന്നിങ്ങനെ മന്ദസ്മിതപൂർവ്വം മധുരമായി മറുപടിപറഞ്ഞതല്ലാതെ യാതൊന്നും എതിരിട്ടു വാദിച്ചില്ല.

അതുകേട്ട്, മററുകവിയും നക്കീരന്റെ പ്രീതിക്കുവേണ്ടി സദാശിവപ്രോക്തമായ ശ്ലോകത്തിന ദോഷമുണ്ടെന്ന പറഞ്ഞു. ഉടൻതന്നെ ആകാശത്തിൽനിന്നും അത്യുച്ചത്തിൽ, അല്ലയോ കവീശ്വരന്മാരെ! നിങ്ങളുടെ

വിവാഹം ചെയ്യിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി സദാശിവനും ഹാലാസ്യാധിപതിയും ദാക്ഷായണീപതിയും ആയ സുന്ദരേശ്വരൻ കവിവേഷധാരിയായിട്ടു വന്നതാണിതെന്നറിഞ്ഞതിനാൽ അവരെല്ലാവരും കേട്ടുകേട്ടവർ സംഭ്രമിച്ചു ഒന്നുപോലെ ഭയപ്പെട്ടു. അനന്തരം അവർ കവിരൂപധാരിയായ സുന്ദരേശ്വരനെ പലപ്രകാരത്തിൽ സ്തുതിക്കയും നമസ്കരിക്കയും മറ്റും ചെയ്തു അദ്ദേഹത്തെ അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനാക്കി. സദാശിവനായ ഭഗവാൻ, കൃപാപൂർണ്ണമായ കടാക്ഷവീക്ഷണംകൊണ്ടു സംപ്രസന്നനായി ആ കവികളെ എല്ലാവരെയും അനുഗ്രഹിച്ചു.

ശിവപ്രസാദംകൊണ്ട്, ആ മഹാകവിശേഖരന്മാർ, കാമശത്രുവിനാൽ ലോകം വിജ്ഞാനികളായി തീർന്നതുകൂടാതെ ഭർത്തൃകളായ ദിവ്യഗോഗണമായതുകൊണ്ടു ചിരകാലം ഭൂമിയിൽ വസിച്ചു. ഭക്തന്മാരായ ധൂർജ്ജടിയുടെ ഭക്തപരായണത്തിനായിട്ടുള്ള ഈ അമ്പത്തിന്നാമത്തെ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് സകലവിദ്യാസമ്പത്തുകളും ഉണ്ടാകുന്നതുകൂടാതെ അവസാനത്തിൽ മോക്ഷപ്രാപ്തിയും സുപ്രാപ്യമാകും.

സംക്ഷിപ്തമായ വിവരം

അൻപത്തിഒന്നാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാന്തരം.

൫൨-ാം അദ്ധ്യായം.

ശൈവബ്രാഹ്മണകുമാരന് സദ്ഗതിപ്രദാനം ചെയ്ത

അൻപത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീല.



വാഗ്ദേവതാസേവിതയായ അഗസ്ത്യമഹർഷി വീണ്ടും വസിഷ്ഠാദിമുനികളോടു പറഞ്ഞു, അല്ലയോ മുനികുലോത്തമന്മാരെ ലീലാവിലാസിയായ ഭഗവാന്റെ അതിമനോഹരമായ അമ്പത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീലയെ നിങ്ങൾ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് ഉപാഖ്യാനകർത്താവും ആയ ശൈവപാദസംശ്രിതനായ

യ വിപ്രകുമാരനു്, ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരൻ വംശചൂഡപാണ്ഡ്യന്റെ മനോരഥത്തിനനുസരണമായി ശ്ലോകമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തതായ ലീലയെ താഴെവരുമാറു് അരുളിച്ചെയ്തു.

സംഗീതജ്ഞരായ കവിശേഖരന്മാരാലും, നാനാവിദ്വജ്ജനങ്ങളാലും ഒന്നുപോലെ ശ്ലാഘനീയനായ വംശശേഖരപാണ്ഡ്യൻ, ശാസ്ത്രാനുസരണമാകുംവണ്ണം ഭൂമിയെ ചിരകാലം പരിപാലനംചെയ്തതിന്റെശേഷം ഒടുവിൽ ഭൂപരിപാലനത്തെ തന്റെ അതിപുത്രനായ വംശചൂഡപാണ്ഡ്യനിൽ സമർപ്പിച്ചുവെച്ചു് ശിവസായൂജ്യത്തെ പ്രാപിച്ചു. വിക്രമം, കവിത്വം, കാരുണ്യം, കാന്തി, ഔദാര്യം, ശിവഭക്തി ഇവകളെക്കൊണ്ടു് വംശചൂഡപാണ്ഡ്യൻ പിതാവിനേക്കാളും ശ്രേഷ്ഠനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം സുന്ദരേശപൂജയ്ക്കുവേണ്ടി, നവപുഷ്പപല്ലവങ്ങളാൽ അതിമനോഹരങ്ങളും പരിപാവനങ്ങളുമായ കുരവകം ചമ്പകം ഇവ മുതലായ വൃക്ഷങ്ങളെക്കൊണ്ടും മല്ലികാമാലതീമുഖ്യങ്ങളായ വല്ലികളെക്കൊണ്ടും അത്യന്തം നിബിഡവും രമ്യവും ആയ ഒരു ഉപവനം ഉണ്ടാക്കി അതിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന അതികോമളങ്ങളും സുഗന്ധയുക്തങ്ങളുമായ കുസുമങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അനുദിവസവും സുന്ദരേശ്വരനെ പൂജിച്ചുവന്നു.

ഇങ്ങനെ പൂജിച്ചുവരവേ, ചൈത്രമാസത്തിൽ ചിത്തിരയും പൗർണ്ണമിയും ഒന്നിച്ചുവന്ന ഒരു പുണ്യദിവസത്തിൽ, അഭിഷേകോചിതദ്രവ്യങ്ങളായ പാൽ, തൈർ, നെയ്യു്, തേൻ ശർക്കര ഇവകളെക്കൊണ്ടു് സുന്ദരേശ്വരലിംഗം അഭിഷേകിച്ചു്, കർപ്പൂരം, ചന്ദനം, കസ്തൂരി കുങ്കുമം മുതലായ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ പനിനീരിൽ അരച്ചുണ്ടാക്കിയ കുറിക്കൂട്ടുകൊണ്ടു് മഹാലിംഗത്തെ ലേപനംചെയ്തു്, ചമ്പകപ്പൂക്കൾകൊണ്ടു അലങ്കരിച്ചു് ലിംഗം മൂടി ധൂപദീപാദികളായ ഉപചാരങ്ങളെക്കൊണ്ടും വഴിപോലെ പൂജിച്ചിട്ടു ഒരിക്കൽ സുന്ദരേശമഹാലിംഗത്തെ അവലോകനംചെയ്തപ്പോൾ ആ മഹാലിംഗം അതിസൗരഭ്യപ്രകാശിതമായി കാണുകയാൽ അദ്ദേഹത്തെ ചമ്പകസുന്ദരനെന്നു നാമകരണംചെയ്തു. അന്നുമുതല്ക്കാണു്, ശിവഭക്തപ്രിയനായ ഹാലാസ്യേശനെ ചമ്പകസുന്ദരൻ എന്നുള്ള നാമധേയത്തിലും ജനങ്ങളാൽ വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നതു്. വംശചൂഡപാണ്ഡ്യൻ അന്നുമുതൽ ചമ്പകപാണ്ഡ്യൻ എന്നുള്ള പേരിൽ ഭുവനപ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്നു.

ഇങ്ങനെ ഹാലാസ്യാധിപനായ ചമ്പകസുന്ദരനേയും പൂജിച്ചു്, രാജനീതിക്കു അല്പംപോലും ഭംഗംചെയ്യാതെ സകലപ്രജകളെയും അഭിമതകാര്യസാദ്ധ്യരായ സമ്പന്നന്മാരാക്കിക്കൊണ്ടു പാണ്ഡ്യരാജവംശമുക്താമണിയായ ചമ്പകപാണ്ഡ്യൻ തന്റെ ഏകാതപത്രത്തിൻകീഴിൽ ഭൂലോകപാലനം ചെയ്തുവരുന്നകാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം മുകുന്ദനിർജ്ജിതപൂർണ്ണചന്ദ്രപ്രഭാകലിതവും അതിപ്രശാന്തവുമായ ഒരു പൂർണ്ണിമാവിൽ ചന്ദ്രികാശീതളവും അതിമനോഹരവുമായ സന്ധ്യയിൽ ഇരുന്നു്, മലയാചലാഗതമാ

യ മന്ദമാരുതനേയും ഏറ്റു്, മദിച്ചാനന്ദാധീനമായ മയൂരപംക്തിയുടെ അത്ഭുതമനോഹരങ്ങളായ കാഴ്ചകളേയും ദർശിച്ചു് പരമാനന്ദാമൃതധാരിയിൽ മുഴുകി സുഖിച്ചു വസിക്കുമ്പോൾ, നികടസ്ഥമായ ജാതിയിൽ മ ത്തിനിയും ഒരു രാത്രിയുടെ പൂർവ്വഭാഗിയിൽനിന്നും പരമാനന്ദദായകമായി പുറപ്പെട്ട കേശവെത്തിൽത്തന്നെ മണത്തിട്ടു്, ദേവിയുടെ വേണീഭാഗത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്ന ഈ വാസന കേശഭാരത്തിന്റെ നിസർഗ്ഗമായ വാസനയോ അതല്ല, പുഷ്പസംസർഗ്ഗംകൊണ്ടുണ്ടായതോ, ഇതിന്റെ വാസ്തവം അറിയുന്നതിനുപായം എന്താണു്, എന്നിങ്ങനെ വിചാരിച്ചിട്ടു് അതിവേഗത്തിൽ ആ മയൂരാസനത്തിൽനിന്നും ഇറങ്ങി കവിസാർവ്വഭൗമന്മാരാൽ അലംകൃതമായ കവിമണ്ഡപത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു് അവരോടു്, എന്റെ ചിന്തയ്ക്കു സദൃശമായി അതിവേഗത്തിൽ ഒരു പദ്യമുണ്ടാക്കുന്നവർക്കു് ആയിരം കഴഞ്ചു സ്വർണ്ണംകൊണ്ടു് ഒരു കിഴിയുണ്ടാക്കി സമ്മാനംകൊടുക്കുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞു് ഉടൻതന്നെ ആയിരം നിഷ്കം സ്വർണ്ണംകൊണ്ടു് ഒരു കിഴിയുണ്ടാക്കി സംഘമണ്ഡപത്തിൽ കെട്ടിത്തൂക്കി.

സംഘസ്ഥന്മാരായ കവികൾ കിഴിസമ്മാനത്തിൽ മോഹിതരായി വെവ്വേറെ ശ്ലോകങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കി രാജാവിനെ കേൾപ്പിച്ചു. അവയിൽ രാജാവിന്റെ ചിന്തക്കു് യോജിച്ചതായ ഒരു ശ്ലോകം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കവികൾക്കെല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ വിഷണ്ണന്മാരും ഇച്ഛാഭംഗപ്പെട്ടവരും ആയി. ചിന്തയ്ക്കൊത്ത പദ്യം നിർമ്മിക്കുന്നവർക്കു സമ്മാനംകൊടുക്കുന്നതിനായി കെട്ടിത്തൂക്കിയ കിഴി സംഘമണ്ഡപമദ്ധ്യത്തിൽ തൂങ്ങിക്കൊണ്ടും കിടന്നു.

ഈ അവസരത്തിൽ, ആദിശൈവവംശോത്ഭവനും പുണ്യചരിതനും, പഞ്ചാക്ഷരപ്രജാപതനും, ശൈവസിദ്ധാന്തപാരഗനും, സുന്ദരേശപാദഭക്തനുമായിരുന്നാലും മനോവ്യാധിയും, മാതാപിതാക്കന്മാരോ ഉറ്റബന്ധുക്കളോ ധനമോ ഇല്ലാത്തവനും ധരുമി എന്ന നാമധേയത്തോടുകൂടിയവനും ആയ ഒരു വിപ്രകുമാരൻ, ദാരിദ്ര്യത്തിൽ ചെന്നു് സുന്ദരേശ്വരനെ പ്രണമിച്ചുംകൊണ്ടു് വിവാഹാർത്ഥം ഭക്തിയോടെ അവിടെ ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

“അല്ലയോ സുന്ദരേശ്വര! ആശ്രിതവത്സല! ദയാനിധേ! എനിക്കു് വിവാഹം കഴിക്കേണ്ടതായ കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. നിർദ്ധനനായിട്ടു് എന്റെ ജാതിക്കാരുടെ ഇടയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു് പോലും എന്നെ സമ്മതിക്കുന്നതും ഇല്ല. എന്റെ അച്ഛനും അമ്മയും ബാല്യത്തിലേ മരിച്ചുപോയി. ധനവും ഇല്ല. ബന്ധുക്കളും അങ്ങനെ തന്നെ. എനിക്കിപ്പോൾ ഭവത്പാദപത്മങ്ങളല്ലാതെ ആശ്രയമില്ല. എന്റെ ഉദരപൂരണത്തിനുള്ള സമ്പാദ്യവും ഭവൽസേവയാകുന്നു. ത്രികാലപൂജയിലോ

ട്ടും ക്രമേണ ഞാൻ ഉപാസിച്ചുവന്ന ആരാധനയുടെ ഫലം ഇപ്പോൾ എനിക്ക ലഭിക്കണം. കൃപാലുവായ അവിടത്തെ അനുഗ്രഹം കാരണത്താ ലായാൽ എന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ആഗ്രഹം തീർച്ചയായും സാധിക്കും. അതിനാവണ്ണം നിന്തിരുവടി രക്ഷിക്കണം.

ഈ പ്രകാരമുള്ള വിപ്രകുമാരന്റെ പ്രാർത്ഥനകേട്ട് മുദിതമാനസനായ ചൊക്കസുന്ദരൻ,

"ജാനാസി പുഷ്പഗന്ധാൻ ഭ്രമര ത്വം ബ്രൂഹി തത്ത്വതഃ ദേവ്യാഃ കേശകലാപസമുദ്ഭവഗന്ധസമാനകിമസ്തി"

ഇങ്ങനെ ഒരു ശ്ലോകരൂപമായി പത്രത്തിൽ എഴുതിയും കൊണ്ട്, ഈ പ്രകാരം പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ വിപ്രകുമാര! നീ ഈ ശ്ലോകം വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോയി വിദ്വജ്ജനസമേതനായ വംശചൂഡപാണ്ഡ്യന്റെ കൈയിൽ കൊടുക്കുക. അദ്ദേഹം നിനക്കു വേണ്ടുവോളം ധനം തരും. "അല്ലയോ വണ്ടേ നീ എല്ലാപ്പുഷ്പങ്ങളുടേയും ഗന്ധം അറിയുന്നവൻ ആണല്ലോ. എന്നാൽ എന്റെ പട്ടമഹിഷിയുടെ തലമുടിയുടെ ഗന്ധത്തിനു തുല്യമായ ഗന്ധം ഏതാണ്" എന്നിങ്ങനെയുള്ള അർത്ഥത്തോടു കൂടിയ ഈ ശ്ലോകം വംശചൂഡപാണ്ഡ്യന്റെ ചിന്തയ്ക്ക് ഉത്തരമായതാണ്. ഇതിൽ അദ്ദേഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തയ്ക്കുത്തരമായി ഒരു ശ്ലോകം നിർമ്മിക്കുന്നവർക്ക് സമ്മാനം കൊടുക്കുന്നതിനായി ആയിരം നിഷ്കം സ്വർണ്ണംകൊണ്ട് ഒരു കിഴിയുണ്ടാക്കി സഭാമണ്ഡപത്തിൽ കെട്ടി തൂക്കിയിട്ടുള്ള കഥ നീയും കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ.

കവിരൂപധാരിയായി തന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷീഭൂതനായി നില്ക്കുന്ന സുന്ദരേശന്റെ കരുണാരസമസൃണങ്ങളായ ഈ വചനങ്ങളെ കേട്ട്, ആ ബ്രാഹ്മണൻ, അത്യന്തം പ്രീതനും വിസ്മയചിത്തനും ആയിത്തീർന്നു. അനന്തരം അദ്ദേഹം സുന്ദരേശനെ പ്രണമിച്ചും കൊണ്ട് അപ്രകാരം തന്നെ ചെയ്യാമെന്നു പറഞ്ഞ് പത്രികയെ രണ്ടുകൈകളും നീട്ടിവാങ്ങിച്ചിട്ടു ഭക്തിപൂർവ്വം നമസ്കരിച്ചിട്ട് വേഗത്തിൽ സഭാമണ്ഡപത്തിലേക്ക യാത്രതിരിച്ചു. ഭാഗ്യവാനായ ആ ബ്രാഹ്മണൻ സഭാമണ്ഡപത്തിൽ എത്തി സഭാപതികളുടെ കൈയിൽ പത്രം കൊടുത്തു.

അവർ അതുവായിച്ചു നോക്കി ഇതിൽപരമില്ലാതെ അതിശയിക്കുകയും സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം അവർ വിപ്രകുമാരനോടുകൂടെ പാണ്ഡ്യരാജന്റെ അടുക്കൽ പോയി ശ്ലോകപത്രത്തോടുകൂടി ആ വൃത്താന്തമെല്ലാം ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചു. പാണ്ഡ്യമഹീപതി ശ്ലോകം മനസ്സിരുത്തി വായിച്ചുനോക്കീട്ട്, അത്യാശ്ചര്യത്തോടുകൂടെ എന്റെ ചിന്തയ്ക്കുത്തരമായിട്ട് ഈ പദ്യം നിർമ്മിച്ചതാരാണ് എന്നറിഞ്ഞു സന്തോഷിച്ചു. സാമാജികന്മാർ ഇതിനെ പറഞ്ഞ്, സ്വർണ്ണക്കിഴി അഴിച്ചുകൊടുത്തു.

സദാചാരരതനും, ശാന്തനും, സകലശാസ്ത്രപാരഗനും, അതിനിരവദ്യനായസംസ്കൃതനും, സുവൃത്തശുചിതൈരികനും, സൌന്ദര്യശാലിയും, ആയ സുന്ദരനാമബ്രഹ്മചാരിയെ ആലോകനം ചെയ്തിട്ട് അത്ഭുതപ്പെട്ട്, അങ്ങ് സമാഗതനായിരിക്കുന്നതെന്താണാവോ! എന്നിങ്ങനെ ചോദിച്ച പാണ്ഡ്യൻ പറഞ്ഞു. അനന്തരം മറ്റുള്ളവരും അതുപോലെ താനും വിസ്മയവിസ്ഫാരിതനേത്രനായി അസാധാരണസൗന്ദര്യത്തിൽനിന്നും, ചേതസ്സിനെ മടക്കി. അതിന്റെ ശേഷം ബ്രഹ്മചാരി സമാഗമനോദ്ദേശ്യം പറഞ്ഞതിനെ ശ്രവിച്ചപ്പോൾ; കവിസിംഹമായ നക്കീരൻ, ബ്രാഹ്മണകുമാരൻ കൊണ്ടുവന്ന ശ്ലോകത്തിന് കുറ്റം ഉണ്ടെന്ന പറഞ്ഞു.

ബ്രഹ്മചാരി അതുകേട്ട് അത്യന്തം കോപിതനോടുകൂടെ പാണ്ഡ്യ നായകന്റെ സമീപത്തിൽ ചെന്നു അല്ലയോ ഭക്തിപൂർവം നമസ്കരിക്കയും സ്തുതിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ട് അഞ്ജലിബദ്ധനായി, അല്ലയോ സുന്ദര ചോളി സർവ്വജ്ഞനായ അങ്ങയുടെ സദസ്സിലുള്ള കവിസിംഹമായ നക്കീരൻ തെറ്റുണ്ടെന്ന പറയുന്നു. അതിന്റെ ഹേതുവായത് സമാധാനം പറയേണമെന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു ചോദിച്ചു.

കരുണാപരനായ സുന്ദരേശ്വരൻ അതുകേട്ട് ഉടൻതന്നെ ഒരു കവിവേഷത്തെ അവലംബിച്ച് സഭാമണ്ഡപത്തിൽ ചെന്ന് സംഘസ്ഥരായ കവികളോട്, നിങ്ങളിൽ ആരാണ് സുന്ദരനാഥന്റെ ശ്ലോകത്തിൽ കുറ്റം പറഞ്ഞതെന്നു ചോദിച്ചു.

കവിവേഷധാരിയായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ ഈ ചോദ്യത്തിന് ക്രുദ്ധനായ നക്കീരൻ, കുറ്റംപറഞ്ഞതു ഞാനാണെന്ന മറുപടി പറഞ്ഞു.

ഉടനെ സുന്ദരേശ്വരൻ എന്നോ കവേ! എന്നാൽ അതിലുള്ള കുറ്റം എന്തെല്ലാം എന്ന് കേൾക്കട്ടെ, നമുക്കെല്ലാവർക്കും ആ ശ്ലോകത്തെ സംബന്ധിച്ച ആക്ഷേപസമാധാനങ്ങളും ഉണ്ടാകാം. മദ്ധ്യസ്ഥന്മാരായ മറ്റുള്ള കവികൾക്ക നമ്മുടെ തമ്മിൽ ഉള്ള വാദം മനസ്സിലാവുകയും ചെയ്യുമല്ലോ, എന്നു പറഞ്ഞു.

അതുകേട്ട പാണ്ഡിത്യപ്രൗഢ കോപിതനായിത്തീർന്ന നക്കീരൻ, ശ്ലോകത്തിനു കുറവില്ലെന്ന നിങ്ങളുടെ വാദം ശരിയല്ല. തീർച്ചയായും ആ ശ്ലോകത്തിന് അർത്ഥദോഷം ഉണ്ട്. സ്ത്രീകളുടെ സ്വാഭാവികഗന്ധമില്ലെന്നുള്ളപ്പോൾ ഗന്ധമുണ്ടെന്നു സമർത്ഥിച്ചത് അർത്ഥദോഷം അല്ലേ. അതുകൊണ്ടാണു ആ വിപ്രകുമാരന്റെ പദ്യത്തിനു തീർച്ചയായും അർത്ഥദൂഷണവും ഉണ്ടെന്നും എന്ന ദോഷമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞത്.

നക്കീരന്റെ ഈ ആക്ഷേപത്തിനു കവിവേഷധാരിയായ ഹാലാസ്യേശൻ, നാലു ജാതിസ്ത്രീകളിലും വച്ച് ഉത്തമമായ പത്മിനീജാതിയി

ദിവ്യസ്ത്രീകളുടെ തലമുടിക്കു പത്മകൽഹാരത്തിനു തുല്യമായ ഗന്ധമുണ്ടെന്നുള്ളതു ലോകപ്രസിദ്ധവും സർവ്വസമ്മതവും അല്ലെ? അതിനെ നിങ്ങൾ മാത്രം അറിഞ്ഞിട്ടില്ലായിരിക്കാം എന്നു സമാധാനം പറഞ്ഞു.

“ആദികവിയായ സുന്ദരേശ്വരൻെറ ഈ സമാധാനത്തെ ഖണ്ഡിച്ചുംകൊണ്ട് നക്കീരൻ ഇങ്ങനെ മറുപടിപറഞ്ഞു. ദിവ്യയായിട്ടും അവരുടെ തലമുടിക്കു സ്വാഭാവിക ഗന്ധം ഇല്ല. കേശാന്തത്തിൽ നിന്നും പുറപ്പെടുന്നതു് അതിനോടു ചേരുന്നതിൻെറ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ ആണ്”. പത്മിനീജാതിയിലുള്ള ഉത്തമസ്ത്രീകൾപത്മകൽഹാരാദികളായസുഗന്ധകസുമങ്ങൾ ധരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അവരുടെ തലമുടിക്കു് പത്മകൽഹാരത്തിൻെറ വാസനയാകുന്നു. അതു സംസർഗ്ഗഗന്ധമാകുന്നു് നിസർഗ്ഗഗന്ധമല്ല”.

സുന്ദരേശ്വരൻ ഉടനെ അതിനു മറുപടിയായി, ദിവ്യസ്ത്രീകളുടെ തലമുടിക്കു സ്വാഭാവികമായ വാസനയുണ്ടെന്നുള്ളതു് സർവ്വസമ്മതമായിരിക്കെ, അതല്ല മറിച്ചാണെന്നു വാദിച്ചു കൊണ്ടു വന്നു സമർത്ഥിക്കുവാൻ നിങ്ങളെക്കൊണ്ടെന്നല്ല, ലോകത്തിൽ ആരെക്കൊണ്ടും സാധിക്കയില്ല. കല്പനയ്ക്കുവേണ്ടിയെങ്കിൽ, അതുയുക്തമായപ്രയോജനം ഉണ്ടു്. ന്യായവാദംകൊണ്ടു് തീർച്ചപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങൾക്കു യുക്തിവാദം ഒരിക്കലും ആവശ്യമില്ലാത്തതാണ്, നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലായിരിക്കാം. നിങ്ങളുടെ ഈ വാദം ന്യായവാദം അല്ല. വെറും ദുർവ്വാശിയാണ്. അതുകൊണ്ടു അല്പമൊന്നു ബുദ്ധിമാനേ! അതു് ഈ ദുസ്തർക്കം മതിയാക്കണം എന്നുപറഞ്ഞു.
നക്കീരൻ അതുകേട്ടു കോപപ്രസ്ഫുരിതാധരനായിട്ടുപ്രകാരം മറുപടി പറഞ്ഞു.

“ദേവാദിസുഗന്ധപുഷ്പങ്ങളും കസ്തൂരിതുടങ്ങിയ പരിമളദ്രവ്യങ്ങളും മറ്റും എന്നിവയെല്ലാം ധരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു വൃന്ദാരകാംഗനമാരുടേയും ഉത്തമജാതിയിൽപ്പെട്ട മാനുഷസ്ത്രീജനങ്ങളുടെയും ദൈവസ്ത്രീജാതികളും അവരുടെയും തലമുടിക്കു ഗന്ധമുണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചു് സ്ത്രീകളുടെ തലമുടിക്കു സ്വാഭാവികഗന്ധമുണ്ടെന്നു് പണ്ഡിതന്മാർ ഇതു സമ്മതിക്കുന്നതല്ല.”

പരമേശ്വരനായ കവീശ്വരൻ അതുകേട്ടു ഉടനെ ചോദിച്ചു. അതിലൊക്കെയും ശൈലിയുടെ കേശവും അല്പകാലമുള്ളതെന്നാണോ നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. നിത്യശരീരത്തോടും, നിത്യനിർമ്മലത്തോടും, മനോഹരത്തോടും വാക്കുമനോചരമായ ഗുണോജ്ജ്വലത്തോടും കൂടിയതും, നിഖിലലോകസൃഷ്ടിയും മഹിമശ്രുതിസംസ്തുതവും അനന്തരം ഗുണാധാരവും ആയ ഭവാനീദേവിയുടെ കേശത്തിനും ദോഷമേതെങ്കിലുമുണ്ടെങ്കിൽ അതുംപറയുക. എന്തിനമടിക്കുന്നു.

നക്കീരൻപറഞ്ഞു—വാസനയേറിയ ദിവ്യപുഷ്പങ്ങളെക്കൊണ്ടു എല്ലാദിവസവും ഒന്നുപോലെ സംസ്കരിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ സർവാംഗസുന്ദരിയായ ശർവാണിയുടെ കേശവും നിന്ദ്യമത്രെ.

നക്കീരന്റെ കണ്ണുനാടാധിപതിയായ ഈ വാക്കു കേട്ടു കഠിനതരമായ കോപപരവശനായിത്തീർന്ന നിടിലേക്ഷണൻ തന്റെ മൂന്നാമത്തെ കണ്ണ് അല്പമൊന്നു തുറന്നുനോക്കി. സംഘകവികൾ എല്ലാവരും അതുകണ്ടു പേടിച്ചു ഭയന്നു മുന്നിൽ ഓടിപ്പോയി. നക്കീരൻ ധൈര്യപൂർവം അവിടത്തന്നെ നിന്നുകൊണ്ടു അയാളും കണ്ണുതുറന്നു നോക്കിയാലും തെറ്റുതെറ്റുതന്നെ. ഭീഷണികാട്ടിയെന്നു വിചാരിച്ചു ശരിയല്ലാത്തതു ശരിയെന്നു പറയുന്നതിനു ഞാൻ തയ്യാറില്ല. ഞാൻ ഇതൊന്നും കൊണ്ടു പേടിച്ചു ന്യായം വിട്ടുകളയുമെന്നു സ്വപ്നത്തിലും വിചാരിച്ചു പോകേണ്ടെന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു.

നക്കീരന്റെ ധൈര്യവും കോപവും കണ്ടു സന്തുഷ്ടനായ സുന്ദരേശൻ തന്റെ കോപത്തെ കുറഞ്ഞൊന്നടക്കിയും കൊണ്ട് കട്ടിയായൊരു ഭാവം ഇരുപ്പും ഒന്നടങ്ങിയെന്നു. അനന്തരം ഇപ്രകാരം ശൈവിയുടെ ഗുണങ്ങളെപ്പറ്റി വർണ്ണിച്ചു.

സർവ്വജ്ഞത തുടങ്ങിയുള്ള ഗുണങ്ങൾ യാതൊരു പ്രകാരം ശ്രീപാർവ്വതിക്കു സ്വതസ്സിദ്ധങ്ങളോ അതുപോലെ സുഗന്ധാദികളായ ഗുണങ്ങളും ഭഗവതിക്ക് സ്വതസ്സിദ്ധങ്ങളാകുന്നു. പരാശക്തിയും സച്ചിദാനന്ദവർഷിണിയും, ആയ ദേവിയെ അതൊന്നും വേണ്ടതില്ലെന്നു വേദശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഘോഷിച്ചിട്ടുള്ളതു.

സംഘികളും ഈ അഭിപ്രായം ശരിയെന്നു അംഗീകരിച്ചു. നക്കീരന് ഉത്തരംമുട്ടി. ശിവന്റെ നേത്രാഗ്നിയിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ട ചെറിയ ചൂടും കഠോരമേറ്റു. സാധുവായ നക്കീരൻ സംഭ്രാന്തചിത്തനായ കവികളുടെ മേധാശക്തിയെക്കൊണ്ടുള്ള ഗർവ്വത്തിനടിമയായിരുന്നതിനാലായ ആ ചൂടുപാവും സഹിക്കാൻ കഴിയാതെ? സംഭ്രാന്തനായി നാലുപാടും ജലം! വെള്ളം! വെള്ളം! എന്നു വിളിച്ചുംകൊണ്ട് നാലുദിക്കിലും പാഞ്ഞിട്ടുണ്ടു. ഒടുവിൽ അപ്പോൾ തന്നെ പൊൻതാമരക്കുളത്തിൽ ഓടിച്ചെന്നു സ്നാനം ചെയ്തു കരയ്ക്കു കയറി! അങ്ങനെ പ്രത്യക്ഷനായിരുന്ന സുന്ദരേശൻ ഉടൻതന്നെ തിരോധാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം സംഘസമ്മതപ്രകാരം ശിവാജ്ഞപ്രകാരത്തെ ധർമ്മിക്കു ലഭിച്ചു. അദ്ദേഹം അതുകൊണ്ടു പോയി ധനധാന്യങ്ങളെക്കൊണ്ട് സുന്ദരിയായ ഒരു വിപ്രകന്യകയെ വിവാഹംചെയ്ത്, പുത്രമിത്രകളത്ര ഗൃഹധനധാന്യാദികളായ സർവ്വസമ്പത്തുകളോടുംകൂടെ ഇഹലോകത്തിൽ സുഖമായി വാണുകൊണ്ട് സുഖമായിരുന്നു ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശന്റെ പാദപത്മങ്ങളും സേവിച്ച് ചിരകാലം വസിക്കയും അവസാനത്തിൽ മുക്തിയെ പ്രാപിക്കയും ചെയ്തു.

അല്ലയോ മുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഹാലാസ്യനാഥനും ചാമ്പേയസുന്ദരനും ആയ പരമേശ്വരനെ ഭജിക്കുന്നവർക്ക്, ഇഹത്തിൽ അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഐഹികങ്ങളായ അനുഗ്രഹങ്ങൾ പോലും സാധിച്ചു കിട്ടുകയും അവസാനത്തിൽ മോക്ഷം കിട്ടുകയും ചെയ്യുമെന്നുള്ളതിന് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. അതുകൊണ്ട് ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങളാകുന്ന ചതുർവിധ പുരുഷാർത്ഥങ്ങളേയും സാധിക്കണമെന്നുള്ളവർ കരുണാസിന്ധുവും കാമിതാർത്ഥപ്രദനും ദേവനും ആയ സുന്ദരേശ്വരനെ സേവിക്കുകയോ ധ്യാനിക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.

അല്ലയോ മുനിപുംഗവന്മാരേ! ഇപ്രകാരം ആണ്, ശ്രീഹാലാസ്യാധിപനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അതിമനോഹരമായ അമ്പത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീല. ഇതിനെ പഠിക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഐഹികാമുഷ്മികങ്ങളായ സകലസൌഭാഗ്യങ്ങളും ലഭിക്കുന്നതാകുന്നു.

ശൈവബ്രാഹ്മണനു് സ്വകൃതിപ്രദാനംചെയ്ത
അമ്പത്തിരണ്ടാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

ഭക്തരക്ഷാജാഗ്യം.

൫൩-ാം അദ്ധ്യായം.

നൽകീരാനുഗ്രഹണം എന്ന

അമ്പത്തിമൂന്നാം ലീല.



സിഷ്ഠാദിമുനികൾ, സർവ്വാഗമേതിഹാസ പുരാണപാരംഗതനും ശിവഭക്താഗ്രേസരനും ആയ അഗസ്ത്യമഹർഷിയെ വന്ദിച്ചുകൊണ്ട്, അല്ലയോ സകലപൂജ്യനും മൈത്രാവരുണനും സർവ്വാഗമവേദിയും ആയ കുംഭസംഭവ! ഹൈമവതീവല്ലഭനായ സാക്ഷാൽ ശ്രീപരമേശ്വരന്റെ നിടില നേത്രാഗ്നിയുടെ ചൂടുകൊണ്ട് സന്താപക്രാന്തനായി ഹേമപത്മിനിയിൽ മജ്ജനംചെയ്ത നക്കീരന്റെ അനന്തരഗതിയെന്തായിരുന്നെന്നുകൂടി ഞങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കണമെന്നപേക്ഷിച്ചു.

അഗസ്ത്യൻ ഇതുകേട്ട്, അല്ലയോ മുനിപുംഗവന്മാരെ! മായാവിഷ്ണുലീലാവിനോദിയുമായ സുന്ദരേശൻ നടത്തിയ അത്ഭുതലീലകളിൽ ഒന്നല്ലീലയെ കഥിച്ചതാണ്. ഞാൻ ഇതുതന്നെ ഇനി നിങ്ങളോടു പറയാം. നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ, എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് വീണ്ടും താഴെ വരുമാറു ലീലാശേഷത്തെ തുടർന്നു:-

നക്കീരൻ ശിവനേത്രാഗ്നിയുടെ ചൂടുകൊണ്ട് പരവശനായിട്ട് ഹേമപത്മാകരത്തിൽ മുങ്ങിയും പൊങ്ങിയും വലയുന്ന അവസരത്തിൽ കപിലാദികളായ മറ്റു പണ്ഡിതകവികൾക്ക് നക്കീരനോടുള്ള സ്നേഹാതിരേകത്താൽ വിഷാദത്തോടുകൂടിയും പരമശിവങ്കലുള്ള ഭക്തിയുംകൊണ്ട് സംശയപ്പെട്ടതായിട്ടും ഉള്ളവരായതിനാൽ അവരാരും ഒരക്ഷരംപോലും മിണ്ടുവാൻ കഴിവില്ലാത്തവരായെന്നു മാത്രമല്ല പരമശിവനോടപേക്ഷിക്കുവാൻ പോലും പ്രവർത്തിക്കാതെ നല്ലവിധം ഒന്നിനുമില്ലാതെ അവശതപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം അവർ ശിവകോപം ശാന്തിക്കേണമെങ്കിൽ സുന്ദരേശ്വരഭജനം ചെയ്യുകതന്നെ പ്രതിവിധിയെന്നു നിശ്ചയിച്ച്, എല്ലാവരുംകൂടെ സുന്ദരേശസന്നിധാനത്തിലെത്തി നാമങ്ങളും കീർത്തനങ്ങളും അഷ്ടസ്തുതികളുംകൊണ്ട്, കൃപാനിധിയും ഭക്താപരാധക്ഷമിയും ആയ ചാമ്പേയസുന്ദരനെ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമത്തോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചു.

"സുന്ദരേശ! സർവ്വേശ! സർവ്വജ്ഞ! ശശിഭൂഷണ!
സോമസൂര്യാഗ്നിനയന! കദംബവനവാസക! ൧
സുന്ദരനായികാജായ! പുണ്ഡരീകാക്ഷസേവിത!
പുരന്ദരവിമാനസ്ഥ! പാണ്ഡ്യേന്ദ്രാർച്ചിതപാദുക! ൨
കമലാസനവിധേ! കാലകാല! കാമാരേ! പ്രഭോ!
കാളകൂടഗളാശന! വേദാന്തവേദ്യ! കൃപാകര! ൩
സുരാസുരാർച്ചിതാംഘ്രേ! ശ്രീമീനാക്ഷീപ്രാണനായക!
സർവ്വേശ്വരാഖണ്ഡാനന്ദ! സച്ചിദാനന്ദവിഗ്രഹ! ൪
പാർവ്വതീപ്രിയ! നാഗേന്ദ്രകുണ്ഡല! ഭക്തവത്സല! ... ൫
ത്രിലോകനായക! ... ൬
... ൭
... ൮
... ൯
... ൧൦

കപിലാദികളായ സംഘകവികൾ ഇപ്രകാരമുള്ള അനേക സ്തോത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട്, പിന്നെയും പിന്നെയും സ്തുതിപ്രിയനായ ഹാലാസ്യാധിപനെ സ്തുതിക്കുകയും നമസ്കരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ട് ഇപ്രകാരം അപേക്ഷിച്ചു:—

“അല്ലയോ ഭഗവാനേ! അവിടുത്തെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ട് ഞങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സംഘാസനപദത്തിൽ സ്ഥാപിതനും ഒരു സംഘപ്പലകയിൽ, ഞങ്ങൾ നാല്പത്തിയെട്ടുപേരുംകൂടി ഒന്നായി വസിച്ച് ഇതേവരെയും സുഖഭോഗങ്ങളെ ഭുജിക്കുകയും അങ്ങയുടെ പാദസേവയെ ചെയ്യുകയും, വിദ്യാപ്രമേയങ്ങളെക്കൊണ്ട്, ഭാഷയെ അലങ്കരിക്കുകയും, ചെയ്തുവന്നു. ലീലാർത്ഥം സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരാദികളെ നിർവ്വഹിച്ചുപോരുന്നവനേ കരുണാകരാ! ഇപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ സംഘമദ്ധ്യത്തിൽ ഏകനായ നക്കീരന്റെ ദോഷംകൊണ്ടു ഞങ്ങൾക്കു വലുതായ സങ്കടം നേരിട്ടിട്ടുണ്ട്. നക്കീരനില്ലാത്ത ഞങ്ങളുടെ സംഘം ചന്ദ്രനില്ലാത്ത രാത്രിപോലെ അത്യന്തം അശോഭനമായി കാണപ്പെടുകയാണ്. അജ്ഞനായ അവൻ മോഹം ഹേതുവായിട്ട്, നിന്തിരുവടിയെ ആക്ഷേപിച്ചു. നിന്തിരുവടി അവന്റെ ആ അപരാധം ക്ഷമിക്കേണമേ. പശ്ചാത്താപിതനായ അവൻ, ഹേമപത്മിനീതീർത്ഥത്തിൽ മുങ്ങിയും പൊങ്ങിയും കിടന്നുകൊണ്ട്, അവിടത്തെ പ്രീതിക്കുവേണ്ടി, കൈലാസവർണ്ണനവും, അന്താദിരൂപവും ആയ സ്തോത്രത്തെ ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. ഭവാൻ ഹേമപത്മിനീതീർത്ഥത്തിലേയ്ക്കെഴുന്നള്ളി നക്കീരകൃതമായ സ്തുതിയെ കേട്ട്, സന്തുഷ്ടനായി അപരാധിയായ അവനെ അനുഗ്രഹിക്കണം.

ഭക്തപ്രസന്നനായ പരമേശ്വരൻ സംഘകവികളുടെ ഈ പ്രകാരമുള്ള അപേക്ഷകേട്ടു ഇതിൽപരമില്ലാതെ സന്തോഷിച്ചു. അനന്തരം അദ്ദേഹം ദീനവത്സലൻ ദേവിയോടുകൂടെ പ്രത്യക്ഷനായി ഹേമപത്മിനീതീരത്തിൽ ചെന്നു. നക്കീരകൃതമായ സ്തോത്രംകേട്ട് ഏറ്റവും സന്തുഷ്ടനായി ഭഗവാൻ സപൂർവ്വം നക്കീരനോട് 'വത്സ! നിന്റെമേൽ യാതൊരു തെറ്റും ഇല്ല. ഞാൻ നിന്റെ സകല അപരാധങ്ങളേയും ക്ഷമിച്ചിരിക്കുന്നു' എന്നു പറകയും സ്വഹസ്തപങ്കജപല്ലവങ്ങളായ ഭുജങ്ങളെ നീട്ടി ഹേമപത്മിനീതീർത്ഥത്തിൽ മുങ്ങിയും പൊങ്ങിയും വലയുന്ന നക്കീരനെ പിടിച്ചുകയറ്റുകയും ചെയ്തു.

സുന്ദരേശന്റെ കരസ്പർശം ഉണ്ടായ മാത്രയിൽതന്നെ നക്കീരന്റെ സകലപാപങ്ങളും നശിക്കുകയും അദ്ദേഹം ശാന്തതാപനും സന്തുഷ്ടഹൃദയനും ആയിത്തീരുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം നക്കീരസഹിതന്മാരായ സംഘകവിപ്രവരന്മാർ, ദേവദേവനായ സാംബന്റെയും ലോകമാതാവും സർവ്വേശ്വരിയും ആയ ദേവിയുടെയും ശ്രീചരണാംബുജങ്ങളെ നമസ്കരിക്കുകയും, ആ ദമ്പതികളുടെ അത്ഭുതമായ ശോഭാവിലാസത്തെയും സൗന്ദര്യത്തെയും കണ്ട് ഇതിൽപരമില്ലാതെ വിസ്മിതമാനസന്മാരും സന്തോഷസാഗരനിമഗ്നന്മാരും ആയിട്ട് ഇപ്രകാരം സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്തു.

പിതാമഹശിരശ്ഛേദപ്രവണപാണിനഖാംകുര!
നമസ്തുഭ്യംനമസ്തുഭ്യം നമസ്തുഭ്യംമഹേശ്വര! ൪
ത്രൈലോക്യാത്മകമൂർത്തേ! ശോകമോഹനിവൃത്തേ!
നമസ്തുഭ്യംനമസ്തുഭ്യം നമസ്തുഭ്യംമഹേശ്വരി! ൫
ശ്രീനാഥപൂജിതാംഘ്രേ! ഇന്ദുശേഖരഭൂഷണ!
നമസ്തുഭ്യംനമസ്തുഭ്യം നമസ്തുഭ്യംമഹേശ്വര! ൬
നിശുംഭശുംഭപ്രമുഖ ദൈത്യശിക്ഷണകാരിണി!
നമസ്തുഭ്യംനമസ്തുഭ്യം നമസ്തുഭ്യംമഹേശ്വരി. ൭
പാദപ്രാന്തഗതാമര പതിവ്രതാഗ്രനായികേ!
നമസ്തുഭ്യംനമസ്തുഭ്യം നമസ്തുഭ്യംമഹേശ്വരി. ൮
ഹാലാസ്യശിവരാജമൂർത്തേ ഹാലാഹലാശനപ്രിയ!
നമസ്തുഭ്യംനമസ്തുഭ്യം നമസ്തുഭ്യംമഹേശ്വര! ൯
നിതംബിനീമഹാരത്ന കംബുകന്ധരനായികേ!
നമസ്തുഭ്യംനമസ്തുഭ്യം നമസ്തുഭ്യംമഹേശ്വരി. ൰

ഇപ്രകാരം ആ കവിശ്രേഷ്ഠന്മാർ മഹാദേവിമഹേശ്വരന്മാരെ സ്തുതിക്കയും, നമിക്കയും ചെയ്തു. മധുരാധീശനും മധുരാപുരനായകനും ആയ സുന്ദരേശ്വരൻ കൃപാപൂർവ്വം സംഘകവിശ്രേഷ്ഠന്മാരെ കടാക്ഷിച്ചുംകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

“നിങ്ങൾ പഴയപോലെ സംഘമണ്ഡപത്തിലുള്ള വിദ്യാപീഠത്തിൽ വസിച്ചുകൊണ്ട്, നിരന്തരമായിട്ടുള്ള വിദ്യാപ്രസംഗാദികളോടുകൂടെ സൌഖ്യമായി കാലംകഴിച്ചുകൊള്ളുവിൻ. നിങ്ങൾക്ക് യാതൊരാതങ്കവും കൂടാതെ ഉത്തരോത്തരം ഐശ്വര്യങ്ങൾ വർദ്ധിക്കും.”

അനന്തരം അദ്ദേഹം ദേവിയോടുകൂടെ തിരോധാനം ചെയ്തു. ദേവദേവന്റെ സാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ട് സർവ്വമനോരഥങ്ങളും സാധിച്ചവരായ ആ സംഘകവിശ്രേഷ്ഠന്മാർ, സംഘപീഠസ്ഥരായി വളരെക്കാലം വസിച്ചു, അമിതസൌഖ്യങ്ങളെ ഭുജിച്ചു.

അല്ലയോ മുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! കരുണാപരതന്ത്രനായ സുന്ദരേശ്വരൻ അപരാധിയായ നക്കീരനെ രക്ഷിച്ചതായ അമ്പത്തിമൂന്നാമത്തെ ലീല ഇപ്രകാരമാണ്. ഈ ലീലയെ പഠിക്കയും കേൾക്കയും ചെയ്യുന്നവർ, കാലകാലനും കാമാരിയും, കംസാരിസഖിയും ആയ ശങ്കരന്റെ കൃപാപൂരംകൊണ്ട്, ഭുക്തഭോഗരും ശുദ്ധാത്മാക്കളും ആയി മുക്തിയെ പ്രാപിക്കുമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല.”

നക്കീരാനുഗ്രഹണം എന്ന
അമ്പത്തിമൂന്നാമത്തെ ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൫൦ാം അദ്ധ്യായം.

നക്കീരന് സൂത്രോപദേശം ചെയ്ത

അമ്പത്തിനാലാം ലീല.



വീണ്ടും അഗസ്ത്യമഹർഷി വസിഷ്ഠാദിമുനിമാരെ ആദരപൂർവ്വം സംബോധനചെയ്തുകൊണ്ടു ഇനി ഞാൻ ഹാലാസ്യവാസിയായ പരമേശ്വരൻ എങ്ങനെയാണ്, നക്കീരനു ദ്രാവിഡസൂത്രം ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്ത വിവരത്തെ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാമെന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട്, സൂത്രോപദേശകരണം എന്ന അമ്പത്തിനാലാമത്തെ ലീലയെ താഴെ വർണ്ണിച്ചു.

ശിവാനുഗ്രഹത്താൽ പൂർണ്ണനായി ശിവതീർത്ഥമായ ഹേമപത്മിനിയിൽ മുങ്ങിയും പൊങ്ങിയും കിടന്നും മറിഞ്ഞും അനന്യശരണനായുഴലുന്ന നക്കീരൻ, ഹാലാസ്യനാഥനായ പരമശിവനെ ഭജിച്ചുതന്നെ ഐശ്വര്യത്തെ പ്രാപിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനാൽ അല്ലാതെ ദേവേന്ദ്രാദികളെക്കൊണ്ടുപോലും ഭഗവാന്റെ നേത്രാവലോകനത്തിനു പാത്രീഭൂതരായവരെ കണ്ടറിവാൻ കഴികയില്ല. അതുകൊണ്ടത്രേ ശ്രീമദ്ഹാലാസ്യനാഥനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കടാക്ഷനയനത്താൽ ഈക്ഷിതനായ് നക്കീരൻ, ഹേമപത്മിനിയിലെ അമൃതമായ സലിലത്തിൽ നിമഗ്നനായപ്പോൾ ശാപവിമുക്തനായിത്തീർന്നു. ശിവദ്രോഹപാപത്തിനുള്ള ദിവ്യൌഷധം ശിവതീർത്ഥസ്നാനം തന്നെ എന്നുള്ളതിനു ഇതു ഒരു ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമാണ്. ഉടനടി ഇഷ്ടഫലം നൽകുന്നതായി ശിവതീർത്ഥം പോലെ മൂന്നുലോകത്തിലും, യാതൊരു പാവനവസ്തുവും ഇല്ല. അതിലും ഹേമപത്മാകരത്തിന്റെ മഹത്വത്തിനു യാതൊരവസാനമില്ലെന്നുള്ളതു കഴിഞ്ഞലീലകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കീട്ടും ഉണ്ടല്ലോ. ഹേമപത്മാകരത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ ഇപ്രകാരം നക്കീരൻ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞ കാലംമുതൽ ദിവസംപ്രതിയും കാലത്തിലും മുമ്പോലെ അതിൽപോയി സ്നാനം ചെയ്ത്, സുന്ദരീസുന്ദരേശ്വരന്മാരെ പ്രദക്ഷിണസ്തോത്രപ്രണാമങ്ങൾ ചെയ്തു സേവിച്ചുവന്നു.

ഇങ്ങനെ ഇരിക്കെ നക്കീരന്റെ നിത്യസേവകൊണ്ടു, പ്രസന്നനായ ഭഗവാൻ ഹാലാസ്യനായകൻ, അവന്റെ അജ്ഞാനം നശിക്കുന്നതിനു തക്കവഴിയുണ്ടാക്കണമെന്നും, അവന് ദ്രാവിഡസൂത്രങ്ങളെല്ലാം ഇ

ല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ്, സൗരഭ്യങ്ങളെ അപൗരഭ്യങ്ങളായി വിചാരിച്ച്, ഗന്ധമൂലം നൽക്കവികൾക്ക കുറ്റം പറയുന്നതെന്നും, ഇവരണ്ടിനും ദ്രാവിഡസൂത്രോപദേശംകൊണ്ട് സമാധാനമുണ്ടാകുമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു.

അനന്തരം, ഉപദേഷ്ടാവായി ഒരാൾ വേണമെല്ലൊ. അതിന്നാരാണ ദ്രാവിഡസൂത്രോപദേശത്തിന്ന വേണ്ടസാമർത്ഥ്യം ഉള്ളവരായി ഞാൻ ഈ ലോകത്തിൽ ആരെയും കാണുന്നില്ലല്ലൊ. എന്താണ ചെയ്യുക; എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിചാരത്താൽ, സുന്ദരേശപാദമൂർത്തി പീഡിതനായതിനാൽ മീനാക്ഷീദേവി മനസ്സിലാക്കീട്ട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ സ്വാമിൻ! സർവ്വജ്ഞ! സർവ്വേശ! കേശവപ്രിയ! പാശമോചക! എന്നിപ്പോൾ എന്തിന്ന മനോവ്യഥ ഉണ്ടായി. നിന്തിരുവടി വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ ദ്രാവിഡസൂത്രോപദേശംകൊണ്ട് നക്കീരന്റെ അജ്ഞാനം നശിക്കും. ശബ്ദാർത്ഥസ്വരൂപങ്ങളായ കാവ്യങ്ങൾക്ക മേലാൽ അവൻ കുറ്റം പറകയുമില്ല. അവിടുന്നിപ്പോൾ വിചാരിക്കുന്നത്, സൂത്രവേദികളായി ആരും ഇല്ലാത്തതിനാൽ സൂത്രോപദേഷ്ടാവായി ഒരാളെ കിട്ടിക്കൊള്ളുന്നത് വലിയ പ്രയാസമാണെന്നല്ലെ. ആ സംഗതിയിൽ അവിടുന്ന ചിന്തിക്കേണ്ട. അതിന്നു തക്കവരായ ആളെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

സുന്ദരേശ്വരൻ ആരാണെന്ന ചോദിച്ചു:—
ദേവി പറഞ്ഞു:—

മറ്റാരുമല്ല. പണ്ട് കൈലാസവാസിയായ ഭഗവാനെ കാണുന്നതിനുവേണ്ടി ബ്രഹ്മാവും, വിഷ്ണുവും, മുപ്പത്തിമുക്കോടി ദേവന്മാരും, അവരുടെ ഗണങ്ങളും വാഹനങ്ങളും സനകസനന്ദനസനൽക്കുമാരാദികളായ മഹർഷിസമൂഹങ്ങളും മറ്റും ഒന്നായി വന്ന അവസരത്തിൽ ഭാരംകൊണ്ട് ഭൂമിയുടെ ഉത്തരഭാഗം താഴ്കയാൽ ലോകപാലനായ അവിടുന്ന നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ട്, അതിന്നു തുല്യം മഹത്വത്തോടുകൂടിയ ഒരാളെ ഭൂമിയുടെ തെക്കെഭാഗമായ മലയാദ്രിയിൽ വസിക്കുന്നതിനായി അയച്ച് ഭൂമിയുടെ ഉത്തരദക്ഷിണഭാഗങ്ങളെ ഒന്നുപോലെ ആക്കണമെന്ന അപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ ഭഗവാൻ അവരോട് എനിക്കുള്ളപോലെ മറെറാരു പുരുഷനും ശക്തിക്കുള്ളപോലെ മറെറാരു സ്ത്രീയും ഭൂലോകത്തിൽ ഇല്ലെങ്കിലും, അത്യന്തമായ തപോബലവും, അനിതരസാധാരണങ്ങളായ സൽഗുണവൈശിഷ്ട്യങ്ങളുംകൊണ്ട്, എന്താണ്ട് എനിക്കുള്ളപോലെ ഒരു പുരുഷനും ശക്തിക്കുള്ളപോലെ ഒരു സ്ത്രീയും ഉണ്ട്. അതിൽ പുരുഷൻ എല്ലായ്പ്പോഴും ഒന്നുപോലെ തപോനിഷ്ഠനായി ഐശ്വര്യത്തോടും ശിവോഹം എന്നുള്ള ധ്യാനത്തോടുംകൂടെ കാലംനയിച്ചു വരുന്ന കുംഭസംഭവൻ, സ്ത്രീ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നിയും പാദസേവയിൽ അഗ്രഗണ്യയും ലോപാമുദ്രയെന്ന പതിവ്രതാശിരോമണി

യും കുംഭസംഭവന്റെ ധർമ്മപത്നിയുമായ "ലോപാമുദ്രയും" ആണ്. ദേവീദേവന്മാരായ ഞങ്ങളുടെ ചിത്തം ഒരിക്കലെങ്ങുമല്ലാതെ ഇവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ രമിക്കുന്നതുപോലെ ശ്രീകൈലാസം, മേരു, മന്ദരം, കാശി, ഹാലാസ്യം എന്നുള്ള പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിൽപ്പോലും രമിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾക്കു ഏതാണ്ട് തുല്യമെന്നു പറയാൻ കഴിയുന്നവരായ ഇവരെ ത്തെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമായവരാം എന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് നിന്തിരുവടി അഗസ്ത്യനെ കടാക്ഷിച്ചപ്പോൾ അഗസ്ത്യൻ അവിടെ ദണ്ഡനമസ്കാരംചെയ്തുകൊണ്ട് അവിടത്തെ ആജ്ഞപ്രകാരം ഇവിടെ എവിടെ പോകുന്നതിനും സമ്മതം തന്നെ. എന്നാൽ ഞാൻ അവിടെ ചെല്ലുമ്പോൾ തെക്കേദേശവാസികളായ ദ്രാവിഡർ, എനിക്ക് ദ്രാവിഡസൂത്രം ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കണമെന്ന് എന്നോടപേക്ഷിച്ചേക്കും. എനിക്ക് ദ്രാവിഡസൂത്രം അറിയാനും പാടില്ല. അതുകൊണ്ട് ദേവൻ എനിക്ക് ദ്രാവിഡസൂത്രങ്ങൾ ഉപദേശിച്ചുതന്നയച്ച് എന്നെ മലയാദ്രിവാസത്തിനായി യാത്രയാക്കണം എന്നിങ്ങനെ ഭക്തിപൂർവ്വമായി ചെയ്ത പ്രാർത്ഥനയെ അവിടുന്ന് ശിരസാവഹിച്ചുകൊണ്ട്, ദ്രാവിഡസൂത്രങ്ങൾ വഴിപോലെ അഗസ്ത്യനുപദേശിക്കയും ദേവൻ അതു മുഴുവനും വഴിപോലെ ഗ്രഹിച്ചുംകൊണ്ട് ഇനി എന്നാണ് ദേവദർശനത്തിനു ഇനിക്ക് സംഗതിയാകുന്നതെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ, കലിയുഗത്തിങ്കിൽ നിപാതനത്തിൽ സാധനാർത്ഥമായി ഹാലാസ്യം എന്ന പേരോടുകൂടിയ ഒരു മഹാക്ഷേത്രം ഉണ്ട്. ഭോഗമോക്ഷപ്രദമായ അതിൽ, അനാദിസിദ്ധമായ എന്റെ മൂലലിംഗം അതിശ്രേഷ്ഠമായ പുണ്യ ശിവലിംഗങ്ങളോടും, മഹാശക്തികളോടുംകൂടെ വിളങ്ങുന്നു. സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപനായ ആ മഹാലിംഗത്തിൽ എല്ലാക്കാലത്തും ഒന്നുപോലെ എന്റെ സാന്നിധ്യം ഉണ്ടായിരിക്കും. അതിൽനിന്നു ആവിർഭൂതനാകുന്ന എന്നെ ഇനിമേൽ ദർശിച്ച് അഭീഷ്ടമുള്ള വരങ്ങൾ വാങ്ങിക്കൊള്ളുകയും നിത്യതപത്തെ ചെയ്തുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുക. അതുകൊണ്ട് നീ ഇപ്പോൾമുതൽ ലോകഹിതത്തിനായി മലയാദ്രിയിൽപോയി അവിടെ തപസ്സുചെയ്തുവസിക്ക. തപസ്സുപോലെ നിത്യവും സുഖപ്രദമായി യാതൊന്നും ഇല്ല. ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞ്, മലയാദ്രിയിലേക്കു യാത്രയാക്കിയ അഗസ്ത്യനൊരുകാലത്ത് നൽകിയത് ദ്രാവിഡസൂത്രം ഉപദേശിച്ചിരുന്നതെന്ന ഞാൻ പറയുന്നത്. എന്നിരിക്കിലും അതിനെ ഞാൻ നിന്തിരുവടിയെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി. ഇനി അവിടത്തെ അഭിപ്രായംപോലെ ചെയ്തുകൊള്ളണം.

മീനാക്ഷീദേവിയുടെ ഈ പുരാവൃത്തകഥനംകേട്ട് ആനന്ദമുദിതനായ ദേവൻ സന്തോഷപൂർവ്വം ദേവിയെ തലോടിയുംകൊണ്ട് അല്ലയോ ദാക്ഷായണി! ദേവി ഈ പൂർവ്വവൃത്താന്തം ഈ അവസരത്തിൽ എന്നെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചതു വളരെ നന്നായി. അഗസ്ത്യനല്ലാതെ ഞാൻ ദ്രാവിഡസൂത്രം ഭൂമിയിൽ ആർക്കും ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് അവനെക്കൊണ്ട് ഇപ്പോൾതന്നെ നൽകിയ ദ്രാവിഡസൂത്രം ഉപ

ദേശിപ്പിച്ചുകൊടുക്കാം. എന്നിങ്ങനെപറഞ്ഞിട്ട്, കരുണാവരുണാലയനും ഹാലാസ്യവാസിയുമായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരൻ എന്നെ സ്മരിച്ചു. ഉടൻതന്നെ ഞാൻ എന്റെ ശിഷ്യരായ ശൈവസിദ്ധയോഗികളുടെ വിമാനത്തിൽ കയറി മലയാചലത്തിൽനിന്നു ഹാലാസ്യത്തിലേക്കു പോന്നു. ദേവൻസന്നിധിയിൽചെന്ന് സാഷ്ടാംഗപ്രണതനായി നിന്നു. അദ്ദേഹം മീനാക്ഷിയോടുകൂടെത്തന്നെ എന്റെമുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷനായി. അത്യന്തമഹിമന്മാരും നിത്യരും വേദാന്തവാക്യവേദ്യരും പ്രപഞ്ചമാതാപിതാക്കന്മാരുമായ ആ ജായാപതികളെ കണ്ടപ്പോൾ എനിക്കുണ്ടായ സന്തോഷവും ആനന്ദവും ഇത്രമാത്രം ആയിരുന്നെന്ന് ഞാൻ പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ആനന്ദാശ്രുസന്തോഷങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഞാൻ കർത്തവ്യമെന്തെന്നറിയാതെ ചിത്രംപോലെ നിശ്ചലനായി നിന്നുപോയി. കുറെകഴിഞ്ഞുടനെ ഞാനുണർന്ന് അവരുടെ പാദാംബുജങ്ങളിൽ നമസ്കരിച്ച് എന്റെ കണ്ണുനീരുകളിൽക്കൂടി വഴിഞ്ഞൊഴുകിയ ആനന്ദബാഷ്പം തുടച്ച് ജഗന്മാതാപിതാക്കളായ ആ ദമ്പതികളുടെ പാദാരവിന്ദങ്ങൾ വീക്ഷിച്ച് പരമാനന്ദസൗഖ്യമനുഭവിച്ചുകൊണ്ട് നിൽക്കുമ്പോൾ നക്കീരൻ പതിവുപോലെ കുളിച്ച് ഭസ്മരുദ്രാക്ഷാദികളും അണിഞ്ഞ്, ഭഗവന്മൂർത്തിയെ ദർശിക്കുന്നതിനായിവന്നു.

ഭഗവാൻ ഉടൻതന്നെ എന്നെനോക്കി, അല്ലയോ അഗസ്ത്യാ നീ ഇവന് ദ്രാവിഡസൂത്രങ്ങൾ ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കേണമെന്നു കല്പിച്ചു. ഞാൻ പരമഗുരുവായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ ആജ്ഞയെ ശിരസാവഹിച്ചുകൊണ്ട് നക്കീരന് ക്രമപ്രകാരം ദ്രാവിഡസൂത്രങ്ങൾ എല്ലാം കദംബകാനനവാസിയായ ഹാലാസ്യേശ്വരന്റെ സന്നിധിയിൽ വച്ചുതന്നെ ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു. ഞാൻ യാതൊരു വ്യത്യാസവുംകൂടാതെ സൂത്രോപദേശം ചെയ്യുന്നതിനെക്കേട്ട് സന്തുഷ്ടമാനസനായ സുന്ദരേശ്വരൻ എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ച് എനിക്കു വേണ്ട എല്ലാ വരങ്ങളും നൽകി.

മീനാക്ഷി ഉടനെ ഭഗവാനോട്, അല്ലയോ സുന്ദരേശപ്രഭോ! മഹാദേവ! നിന്തിരുവടിതന്നെ കവിശിരോമണിയായ നക്കീരന് സൂത്രങ്ങൾ ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കാതെ അഗസ്ത്യമഹർഷിയെ വരുത്തി അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ട് ഉപദേശിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നത്, എന്തുകൊണ്ടാണെന്ന് ചോദിച്ചു.

സുന്ദരേശ്വരൻ ദേവിയുടെ ആ ചോദ്യത്തിനു ഇപ്രകാരം മറുപടിപറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ ഭഗവതി! ഉപദേശംകൊടുക്കുന്നതു” തന്നെ സേവിക്കുന്നവർക്ക് അതിനുതക്കവണ്ണം തന്റെ ആജ്ഞകൾ കേൾക്കുന്നവരും മാത്സര്യാദിദോഷവിഹീനരും മാത്രമേ ആകാവൂ. പരീക്ഷിക്കാതെ യാതൊരുവിദ്യകളും ഗുരുക്കന്മാർ ശിഷ്യന്മാർക്കുപദേശിച്ചുകൊടുക്കരുത്. നക്കീ

ൻ എന്നോടുപിണങ്ങിയവനാണു്. അതുകൊണ്ടത്രേ ഞാൻ അവന്നുപ ദേശം കൊടുക്കാഞ്ഞതു്.

സുന്ദരേശ്വരൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ടു് ഭഗവതിയോടുകൂടെ അന്തർദ്ധാനംചെയ്തു. ഞാനും ശിഷ്യസമേതനായി ലോപാമുദ്രാസഹിതം മലയാചലത്തിലേക്കു പോന്നു. സൂത്രംപഠിച്ചു് സംശയങ്ങൾ അകന്ന നക്കീരൻ പൂർവാധികം ഭക്തിയോടുകൂടെ സുന്ദരേശ്വരനെ സ്തുതിച്ചു. അതിന്റെശേഷം മുമ്പിൽ സുന്ദരേശ്വരൻ ഉണ്ടാക്കിയ കാവ്യത്തിന്റേയും താൻ ഉണ്ടാക്കിയ കാവ്യത്തിന്റേയും ഗുണദോഷങ്ങളെ, സൂത്രാനുസാരമായി ചിന്തിച്ചു്, ഭഗവാനുണ്ടാക്കിയ കാവ്യത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളും താനുണ്ടാക്കിയ കാവ്യത്തിന്റെ ദോഷങ്ങളും മനസ്സിലാക്കി ഭഗവാന്റെ കാവ്യത്തെപ്പററി പലതും സ്തുതിച്ചു. വിപ്രകുമാരനായ ഭഗവാൻ പണ്ടെഴുതിക്കൊടുത്ത ശ്ലോകത്തെപ്പററിയും വളരെ ശ്ലാഘിച്ചു. അനന്തരം നക്കീരൻ ഭഗവാനെ ഇങ്ങനെ സ്തുതിച്ചു:—

"ഭഗവൻകരുണാമൂർത്തേ! കമലാവനനായക!
അപരാധപരയായ്യോ ഞാനൂഢകൃതഘ്നനാം
ദുർവ്വാക്യങ്ങളുരച്ചോരം ദുഷ്കൃതമഹമ്പേടി
തദ്ദുഷ്കൃതമഹാപാപ നാശം മാംനോ ചയാപ്രഭോ!
അജ്ഞാനാൽകൃതമത്രയ്ക്കു ഭേദായം ഇന്നെസ്സ്കൃത്
പുത്രപൌസ്സ്ഗുണാലോകം ക്ഷമതാ ഭഗവന്തുള്ളതാം
അജ്ഞാനകൃതമത്രയ്ക്കു തേധായമതോപുനഃ
ക്ഷമസേനാർഗ്ഗുണസ്ഥം യതതേയാത്രുദ്ഭുതംഭ്രമി."

മേൽപ്രകാരം സ്തുതിച്ചു സുന്ദരേശ്വരനെ പ്രസാദിപ്പിച്ചും വച്ചു സംഘമണ്ഡപത്തിൽ പോയി കപിലർമുതലായ മറുകവികൾക്കും സൂത്രോപദേശം ചെയ്തു. അവരിൽ നിന്നും മററനേകം ആളുകൾ സൂത്രംപഠിച്ചു. ഇങ്ങനെയാണു ദ്രാവിഡസൂത്രം പ്രസിദ്ധമായതു. അല്ലയോ ഋഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരെ, ഭഗവാനോടു പിണങ്ങിയ നക്കീരനു് ഏററവും ദ്രാവിഡസൂത്രം ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിന്റെ അമ്പത്തിനാലാം ലീല ഇപ്രകാരം ആണു്. ഈ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കയും ചെയ്യുന്നവർക്കു സമ്പത്തും ആരോഗ്യവും മോക്ഷവും ഉണ്ടാകും."

നക്കീരനു സൂത്രോപദേശം ചെയ്തു
അമ്പത്തിനാലാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൬൫-ാം അദ്ധ്യായം.

പ്രബന്ധതാരതമ്യം നിർണ്ണയിച്ച

അൻപത്തി അഞ്ചാം ലീല.

വീണ്ടും കുംഭസംഭവൻ വസിഷ്ഠാദികളായ മുനികളെ നോക്കി "അല്ലയോ താപസശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! സുന്ദരേശ്വരൻ പ്രബന്ധതാരതമ്യം നിർണ്ണയിച്ച് സംഘികളുടെ ശണ്ഠയെ ശമിപ്പിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതിവിചിത്രമായ അൻപത്തിഅഞ്ചാമത്തെ ലീലയെ നിങ്ങൾ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ" എന്നിങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തുകൊണ്ട് താഴെ വരുമാറു ലീലാകഥനം ആരംഭിച്ചു.

സൂത്രസൂക്ഷ്മജ്ഞന്മാരും വേദികളും ന്യായശാസ്ത്രനിഷ്ണാതന്മാരും അഭിമാനധനന്മാരും ആയ സംഘികളിൽ ഓരോരുത്തരും പ്രത്യേകംപ്രത്യേകം പ്രബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി എന്റെ പ്രബന്ധമാണ ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളത്, അല്ല എന്റെ പ്രബന്ധമാണ് ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളത് എന്നിങ്ങനെ തമ്മിൽതമ്മിൽ വിവാദം ആരംഭിച്ചു. തങ്ങൾതങ്ങളുടെ പ്രബന്ധങ്ങളും എല്ലാം കൂടിക്കൊണ്ടുപോയി സുന്ദരേശ്വരനെ കാണിക്കണമെന്നും അവരിൽ സുന്ദരേശ്വരൻ ശ്രേഷ്ഠമെന്നു സമ്മതിക്കുന്നതിനെ ശരിവച്ചു വിവാദം ശമിപ്പിക്കണമെന്നും അവർ എല്ലാവരും കൂടി തീർച്ചയാക്കി പ്രബന്ധങ്ങളുമായി ശിവസന്നിധിയിൽപോയി പ്രബന്ധങ്ങളെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വച്ചുംകൊണ്ട് നമസ്കരിച്ചിട്ട് അവർ ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു.

അല്ലയോ ഭഗവൻ! കരുണാസിന്ധോ! കമലലോചനനായക! കരുണാനിധികലാമൌലേ! അങ്ങ് ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനയെ കേട്ടരുളേണമേ! ഞങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തരും പ്രാവീണ്യപൂർത്തിയാൽ പ്രത്യേകംപ്രത്യേകം പ്രബന്ധം നിർമ്മിച്ചു. ഇവയിൽ ശ്രേഷ്ഠമായ കൃതി ആരുടേതെന്നു ഞങ്ങളെക്കൊണ്ടു തീർച്ചയാക്കുവാൻ കഴിയാത്തതിനാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ ഞങ്ങൾതമ്മിൽ വലുതായ വാദം നേരിട്ടിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയ പ്രബന്ധങ്ങളുടെ തരതമ്യവിവേചനംചെയ്തു്, അവയിൽ ഉത്തമമായതേതെന്നു വെളിപ്പെടുത്തി ഞങ്ങളുടെ വിവാദം ശമിപ്പിക്കുന്നതിനു നിന്തിരുവടിയല്ലാതെ

മററാരെക്കൊണ്ടും സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു സർവ്വജ്ഞനായ നിന്തിരുവടി ഞങ്ങളുടെ ഈ പ്രബന്ധങ്ങൾനോക്കിവായിച്ച് ഉത്തമം ഏതെന്നുപറഞ്ഞു് ഞങ്ങളുടെ വാദം തീർത്തുതരണം.

നക്കീരാദികളായ സംഘവിദ്വാന്മാരുടെ മേൽപ്രകാരമുള്ള അപേക്ഷകൊണ്ടു്, അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരൻ സർവ്വാവയവങ്ങളാ കമനീയമായാന്വിതവിഗ്രഹനും, ഭസ്മാങ്കിതലലാടാദിപ്രദേശിതകളേബരനും, ഉഷ്ണീഷമകുടാലങ്കാരസമന്വിതമൌലിമണ്ഡലസമന്വിതനും, നിർമ്മലാംബരസംവീതകോമളവിഗ്രഹനും, സർവ്വാവയവസുന്ദരനായ ഒരു സിദ്ധരൂപത്തിൽ, മഹാവിഗ്രഹത്തിൽ നിന്നും പ്രത്യക്ഷനായി ഇപ്രകാരംപറഞ്ഞു.

അല്ലയോ നക്കീരാദികവിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഈ പുരത്തിൽ, ശിവഭക്തനായ ഒരു വൈശ്യൻ ഉണ്ടു്. അവൻ, പവിത്രധനാഢ്യനും ദാനശീലനും, ധർമ്മിഷ്ഠനും സത്യവാനും പരിശുദ്ധനും ആണ്. സൽഗുണങ്ങൾ, എന്നിവപോലെ മുതലായ ഐശ്വര്യശ്രേഷ്ഠസമ്പത്തിയും എല്ലാംകൊണ്ടും ദേവന്മാരെപ്പോലും സംപ്രീതരാക്കുന്നവനും, ഗുണശാലിനിയും ഭർത്തൃപരിചരണതല്പരയും സൌന്ദര്യാദി വിശേഷിതയുംകൂടിയായ ഭാര്യയോടുകൂടിയവനും ആണ്. അവർക്ക് പൂർവ്വകൃതപാപാധിക്യത്താൽ വിവാഹമായിട്ടു് ഒട്ടുവളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടും സന്താനലാഭം ഉണ്ടാകാത്തതിനാൽ മീനാക്ഷിയെയും ഈശനെയും ഉദ്ദേശിച്ച് അനേകം വ്രതങ്ങൾ നോൽക്കുകയും ദാനധർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുകയും ഉഗ്രതപസ്സിനെ അനുഷ്ഠിക്കയും ചെയ്തു. അവരുടെ തപസ്സുകൊണ്ടും പ്രാർത്ഥനകൾകൊണ്ടും ഞങ്ങളുടെ അനുഗ്രഹപ്രകാരം കാർത്തികേയപ്രഗത്ഭനായ സുബ്രഹ്മണ്യൻ ഇപ്പോൾ മൂകനായി അവരുടെ പുത്രനായി ജനിച്ച് യൌവനയുക്തനായിട്ടിരിക്കയാണ്. നിങ്ങൾ എല്ലാവരുംകൂടെ, ആ മൂകനായ വൈശ്യകുമാരന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു ഈ പ്രബന്ധങ്ങൾ ഓരോന്നായി അവനെ വായിച്ചുകേൾപ്പിക്കണം. എല്ലാപ്രബന്ധങ്ങളും വായിച്ചുകേൾപ്പിച്ചാൽ അവൻ ഇതിൽ ഏതൊരുപ്രബന്ധം ശ്ലാഘ്യം എന്നു സമ്മതിക്കുന്നുവോ നിങ്ങളും അതിനെ ശ്ലാഘ്യം എന്നു സമ്മതിച്ച് വിവാദം തീർത്തുകൊള്ളുവിൻ.

നക്കീരാദികൾ അതുകേട്ടു്, മൂകനായ വൈശ്യകുമാരൻ പ്രബന്ധങ്ങളിൽ ശ്രേഷ്ഠമായതു് ഇന്നതെന്നു പറയുന്നതെങ്ങിനെയെന്നു സുന്ദരേശ്വരനോടു ചോദിച്ചു.

നിങ്ങൾ ഓരോന്നായി വായിച്ചുകേൾപ്പിക്കുമ്പോൾ, ഏതൊരുപ്രബന്ധശ്രവണത്തിൽ മൂകനായ വൈശ്യകുമാരൻ പുളകാഞ്ചിതസർവ്വാംഗനായി തലയാട്ടി ആനന്ദബാഷ്പം പൊഴിക്കുന്നുവോ ആ പ്രബന്ധം ശ്രേഷ്ഠമെന്നു നിങ്ങൾ തീർച്ചയാക്കിക്കൊള്ളുവിൻ എന്നും, മേലാൽ വരിക്കേണ്ടതെന്നും സുന്ദരേശ്വരൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

അനന്തരം അവർ അപ്രകാരംതന്നെ ചെയ്തു വാദംതീൎത്തുകൊള്ളാമെന്നു സമ്മതിച്ചു് എല്ലാവരുംകൂടെ മൂകനായ വൈശ്യകുമാരനെ ചെന്നുകണ്ടു്, അദ്ദേഹത്തിനെ വിളിച്ചു് മണ്ഡപത്തിൽകൊണ്ടുവന്നിരുത്തി പുഷ്പങ്ങളെക്കൊണ്ടും വിചിത്രവസ്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടും അലങ്കരിക്കയുംശേഷം ചന്ദനപുഷ്പങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അൎച്ചിക്കയും ചെയ്തിട്ടു് പ്രബന്ധങ്ങൾ ഓരോന്നായി വായിച്ചുകേൾപ്പിച്ചു. അതിൽ നക്കീരന്റെയും കപിലന്റെയും പരണന്റെയും പ്രബന്ധങ്ങൾ കേട്ടപ്പോൾമാത്രം മൂകവൈശ്യൻ പുളകാഞ്ചിതവിഗ്രഹനായി ആനന്ദാശ്രുക്കളും തൂകിക്കൊണ്ടു ശിരഃകമ്പനംചെയ്തു. ഉടനെതന്നെ കവികൾ അവരുടെ പ്രബന്ധങ്ങളെ വെച്ചു് ശ്ലാഘ്യതമമായിട്ടുള്ള നക്കീരന്റെയും കപിലന്റെയും പരണന്റെയും പ്രബന്ധങ്ങളെത്തന്നെ ശ്രേഷ്ഠമെന്നു സമ്മതിച്ചു വാദംതീൎത്തു. അതിന്റെശേഷം അവർ മൂകനായ വൈശ്യകുമാരനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു യാത്രയാക്കി. മൂകൻ ശ്ലാഘ്യമെന്നു സമ്മതിച്ചതായ പ്രബന്ധങ്ങൾമൂന്നും ഉടനെതന്നെ രാജധാനിയിൽ ഉപയോഗപ്രദമായിത്തീരുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദികളെ ഈ പ്രകാരം അവർ തങ്ങളിൽ വാദിച്ചു സംഘികളുടെ വിദ്യാഗൎവം തീൎത്ത സുന്ദരേശന്റെ അമ്പത്തിഅഞ്ചാമത്തെ ലീല. ഭക്തിപൂൎവ്വം ഈ ലീല പഠിക്കയും കേൾക്കയും ചെയ്യുന്നവൎക്കു് അറിവും മുക്തിയും സിദ്ധിക്കും.

പ്രബന്ധതാരതമ്യം നിൎണ്ണയിച്ച

അൻപത്തിഅഞ്ചാംലീല സമാപ്തം.



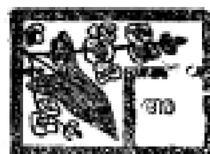
ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൫൬-ാം അദ്ധ്യായം.

ഉത്തരഹാലാസ്യപ്രവേശനംചെയ്ത

അൻപത്തിആറാംലീല



അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദികളെ! ഇനി നിങ്ങൾ ഹാലാസ്യനാഥനായിരിക്കുന്ന സുന്ദരേശൻ പണ്ടു സംഘികളോടുകൂടെ ഉത്തരഹാലാസ്യത്തിൽ പോയതായ അദ്ഭുതത്തിന്റെ അൻപത്തിആറാമത്തെ ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ.

“ചെമ്പകപാണ്ഡ്യൻ എന്നു പ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്ന പാണ്ഡ്യവംശദീപൻ, ശിവലോകപ്രാപ്തനായതിന്റെ ശേഷം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ പ്രതാപസൂര്യപാണ്ഡ്യനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണാനന്തരം വംശധ്വജപാണ്ഡ്യനും അതിൽപിന്നെ ത്രിപുരമർദ്ദനപാണ്ഡ്യനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൽക്കാലം, കുലവംശാന്തകപാണ്ഡ്യനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശേഷം വംശശിരോമണി പാണ്ഡ്യനും അതിൽപിന്നെ പാണ്ഡ്യരാജപാണ്ഡ്യനും അതിൽപിന്നെ കുലധ്വജപാണ്ഡ്യനും അനന്തരം വംശദീപപാണ്ഡ്യനും അതിന്റെശേഷം സോമചൂഡാമണിപാണ്ഡ്യനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സായൂജ്യാനന്തരം കുലചൂഡാമണിപാണ്ഡ്യനും മധുരാപുരിയെ വഴിപോലെ പരിപാലിച്ചു സോമചൂഡനായ സുന്ദരേശന്റെ കൃപയ്ക്കു പാത്രീഭൂതരായി. ഇക്കാലാവസാനത്തിൽ കപിലവാസം, നക്കീരാദികളായ കവിപ്രവീരന്മാർ, ശേഷപാദാംശകരായ ദേവപാതിനിയിൽ സ്നാനംചെയ്തു, ബ്രഹ്മജ്ഞാനപരായണന്മാരായ അവർ, സർവ്വകാരണനായ സുന്ദരേശനെ ധ്യാനിച്ചു പരബ്രഹ്മവിന്മാരായി. തൽക്കാലം മന്വന്തരം സംപ്രാപ്തമാവുകയും ഭൂമിയ്ക്കു [illegible] അക്രാന്തമാവുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ പല മന്വന്തരം കഴിഞ്ഞു. അത്യുത്തമനായ [illegible] സംഘത്തോടൊപ്പം ഇന്ദ്രാദികളും പഴയപോലെയായിത്തീർന്നു. ജീവജാലങ്ങളും വർദ്ധിച്ചു. ഈ കൂട്ടത്തിൽ പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിൽ സർവ്വശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാരും സാരസ്വതന്മാരും ആയ മഹാന്മാരായ കവികളും ഉണ്ടായി. അവർ നക്കീരാദികളായ കവികൾ മുമ്പെ വസിച്ചതുപോലെ സുന്ദരേശൻ നല്കിയ സംഘപ്പലകയിൽ ഒന്നിച്ചു വസിച്ചു. ആ കാലത്തിൽ പാണ്ഡ്യമണ്ഡലാധിപനായി പാണ്ഡ്യകുലശേഖരൻ എന്ന ഒരാൾ ഉണ്ടായി. അദ്ദേഹവും ഒരു മഹാപണ്ഡിതനും കവിശ്രേഷ്ഠനും ആയിരുന്നതിനാൽ സംഘപ്പലകയിൽ അദ്ദേഹത്തിനുംകൂടി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ട സ്ഥലം കൊടുത്തു. ലക്ഷ്യലക്ഷണങ്ങൾ അറിയാത്ത അദ്ദേഹം മറ്റു കവികളോടുകൂടെ സംഘപ്പലകയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു പ്രസംഗം ചെയ്തുവരുന്ന കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ, അനേകപ്രബന്ധങ്ങളുടെ കർത്താവും, [illegible] വിശേഷജ്ഞനും, ലക്ഷ്യലക്ഷണവേദിയും പ്രബന്ധനിർമ്മാതാവും, സർവ്വജ്ഞനും സർവ്വസമ്മതനും സത്യവാനും മധുരഭാഷിയും സർവ്വജനങ്ങൾക്കും ആത്മസമനും ശിവപൂജാപരായണനും, സൽഗുണശാലിയും ആയ ഇടയ്ക്കാടൻ എന്ന [illegible] കവി [illegible] കവിതകൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടു കുലശേഖരന്റെ ഇഷ്ടനായിത്തീർന്നു. [illegible] പണ്ഡിതാഗ്രേസരനായ മധുരാപുരേശനായ [illegible], പാണ്ഡ്യകുലശേഖരനു [illegible] സംസ്കൃതങ്ങളായ അനേകം [illegible] ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചു. പാണ്ഡ്യരാജാവു അവയിൽ ഒന്നിൽപോലും സന്തോഷിച്ചില്ലെന്നുമാത്രമല്ല വളരെ ഈർഷ്യയോടുകൂടെ [illegible] ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചതൊക്കെയും [illegible] ചെയ്തു. തന്റെ [illegible] ഹാലാസ്യത്തിൽപോയി സുന്ദരേശന്റെ പാദങ്ങളിൽ ഭക്തിപൂർവം വീണുകൊണ്ടു ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

"അല്ലയോ സുന്ദരേശ്വര! സോമാർദ്ധഭൂഷണ! ത്രൈലോക്യശരണ്യ! ഭക്തസംരക്ഷണപര! മഹാപാതകനാശന! ദേവേശ! ത്രിപുരവിധ്വംസന! കരുണാസാഗര! അങ്ങ് വ്യസനാകുലനായ എന്റെ അപേക്ഷയെ കൈക്കൊള്ളേണമേ! ഞാൻ ഇന്നലെ പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ സന്നിധിയിൽ പോയി മത്കൃതങ്ങളായ ചില ശ്ലോകങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ ചൊല്ലികേൾപ്പിച്ചതിൽ, അദ്ദേഹം അവയെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല എന്നെ വളരെ വളരെ ആക്ഷേപിച്ചു ധിക്കരിക്കുകയുംചെയ്തു. അന്യദൃശങ്ങളായ രസപ്രവാഹങ്ങളോടുകൂടിയ കവിതാശേഖരങ്ങളെ ബഹുമാനിച്ചു എനിക്കു സമ്മാനം നല്കാത്തതിൽ എനിക്കു ഒട്ടും വൈമനസ്യം ഇല്ല. എന്നെ ആക്ഷേപിച്ചതിൽ അത്യന്തം വലിയ മനസ്താപമുണ്ട്. നീ അർദ്ധനാരീശ്വരനും മീനാക്ഷീദേവിയുടെ പതിയും ആയതുകൊണ്ട്, ദേവ്യാത്മജപതിയായ ശേഷനെ ആക്ഷേപിച്ചത് നിങ്ങളെ ആക്ഷേപിച്ചതുതന്നെ. എന്നെ നിന്ദിക്കുന്നതും നിങ്ങളെ നിന്ദിക്കുന്നതും തമ്മിൽ യാതൊരു ഭേദവും ഇല്ല. സർവ്വജ്ഞനായ ഭഗവാനോട് ഞാൻ ഇതൊന്നുമെല്ലാം എന്തിനാണു പറയുന്നു. സർവ്വവും നിന്തിരുവടിക്കുതന്നെ അറിയാമല്ലോ. അവിടുന്ന് വേണ്ടതുചെയ്തു അടിയന്റെ വ്യസനത്തിന് ശാന്തതയുണ്ടാക്കിത്തരണം."

മദ്ധ്യവനന്റെ ആ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ സുന്ദരേശ്വരന് പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെമേൽ തോന്നിയ വിരോധത്തിനു യാതൊരു കുറവും ഇല്ലായിരുന്നു എങ്കിലും അതിനു യാതൊരു മറുപടിയും പറയാതെ ഭക്തനായ മദ്ധ്യവനനെ സമാശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിനായി ഹാലാസ്യത്തിൽ ഉള്ള തന്റെ മൂലലിംഗത്തെ മായകൊണ്ടു മറച്ചിട്ട്, അവിടെയുള്ള തന്റെ വാസത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച്, ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഉത്തരഭാഗത്തിൽ നദിയുടെ ദക്ഷിണഭാഗത്തായി സങ്കല്പംകൊണ്ട്, ഒരു പ്രാസാദം ഉണ്ടാക്കിച്ചമച്ച് അതിൽ ലിംഗമൂർത്തിയായി വസിച്ചു. ദേവിയും ഉടൻതന്നെ സുന്ദരേശ്വരനെത്തന്നെ അനുസരിച്ച് സംഗമമണ്ഡപം ഉപേക്ഷിച്ച്, അവിടേയ്ക്കുപോയി.

പിറ്റേദിവസം ഉഷഃപൂജക്കായി ക്ഷേത്രപൂജകന്മാർ ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഗർഭഗൃഹത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ മൂലലിംഗം കാണ്മാനില്ല. വളരെ വല്ലാതെ ഭയപ്പെടുകയും ഇതിൽപ്പരമില്ലാതെ വിസ്മയിക്കുകയുംചെയ്തു. ഉടൻതന്നെ ഓടിച്ചെന്നു ഈ വിസ്മയവാർത്ത രാജാവിനോടുണർത്തിച്ചു. രാജാവിനതുകേട്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായ ഭയവും വ്യസനവും അതിരില്ലാത്തതായിരുന്നു എന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അദ്ദേഹം കുറേ സമയം ഉള്ളുകെട്ട്, മടിച്ച് ഒന്നും പറയുന്നതിനു ശക്തനല്ലാതെ ഇരുന്നിട്ടുതന്നെ മൂർച്ഛിച്ചു. കുറഞ്ഞൊരുസമയം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ഉദ്ബോധിതനായിട്ടിങ്ങനെ വിചാരിച്ചു. "അയ്യോ കഷ്ടമേ! ഞാൻ സുന്ദരേശനോട് അപരാധം ചെയ്തുപോയല്ലോ. എന്നെപ്പോലെ പാപിയായി ഈ ഭൂലോകത്തിൽ മറ്റൊരുത്തൻ ഇല്ല. എനിക്കുമേലിൽ എന്തു

യോ പാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാർ ഈ ദേശത്തെ ഭരിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ ആരുടെയും കാലത്തിൽ ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. പാപിയായ എന്റെ കാലത്താണല്ലോ ഇങ്ങനെ ഒരു സംഭവത്തിനു സംഗതിയായതു്. ഈ ദുഷ്കീർത്തി എന്നു നശിക്കും. ശങ്കരദ്രോഹത്തിനും ശങ്കരഭക്തദ്രോഹത്തിനും യാതൊരു പ്രതിവിധിയും ഇല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് മേലും ജീവിച്ചിരുന്നു് ഒരുപ്രകാരേണയും പോക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ദുഷ്കീർത്തിക്കു പാത്രമായും ശങ്കരദ്രോഹിയായും കാലം കഴിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലതു് ജീവത്യാഗം ചെയ്യുന്നതുതന്നെ.

രാജാവു് ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചു് പ്രാണത്യാഗം ചെയ്യുന്നതിനായി മനസ്സിൽ ഉറച്ചപ്പോൾ ചിലർ ഓടിവന്നു് "അല്ലയോ രാജശ്രേഷ്ഠ! നമ്മുടെ ശക്തിതീർത്ഥത്തിൽ, അത്യുന്നതവും അതിരമ്യവും ആയ ഒരു പ്രാസാദവും അതിനുള്ളിൽ, അതിമനോഹരമായ ഒരു സുന്ദരേശലിംഗവും പ്രകാശിക്കുന്നു. ഇന്നലെവരെയും അവിടെ ഇതൊന്നും ഇല്ലായിരുന്നു. കൂടാതെ സംഘികളായ കവികളും സംഘപ്പലകയോടുകൂടെ അവിടത്തെ സംഘമണ്ഡപത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നു. ഇതെന്തൊരു അത്ഭുതമാണെന്നോ ഞങ്ങൾക്കൊന്നും അറിയാൻ പാടില്ല." എന്നറിയിച്ചു.

രാജാവിതു് ഇതുകേട്ടപ്പോൾ പൂർവാധികം ഭയവും വിസ്മയവും വർദ്ധിച്ചു. അദ്ദേഹം മന്ത്രികളോടുകൂടെ അവിടെച്ചെന്നു് സംഘികളുമായിപ്പോയി നദീതീരത്തിൽ സന്നിധാനം ചെയ്യുന്ന സുന്ദരേശനെ സന്ദർശിച്ചു് ഭക്തിപൂർവം അനേകപ്രാവശ്യം സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരം ചെയ്തു വിനയാനതാംഗനായി ഇങ്ങനെ സ്തുതിച്ചു.

മഹാദ്രിപാണ്ഡ്യാന്തകനകപത്മാങ്കശൃംഗി
മഹേന്ദ്രാദിവന്ദ്യാംഘ്രിപദ്മം ഭവാനീസനാഥം
മഹാവിലാസസ്മിതപ്രഭാശോഭിതാസ്യം
മഹാദേവദേവം ശ്രീസുന്ദരേശം ഭജേഹം. ൧

മഹാഭക്തവാത്സല്യഭാവം സനാഥം
മഹാകല്പവൃക്ഷം ഭക്തലോകസ്യ നിത്യം
മഹായോഗിഹൃത്പത്മമധ്യേ വസന്തം
മഹാദേവദേവം ൨

മഹാശ്രീമദാലാസ്യനാഥം സുരേശം
മഹാസാധുസംഘൈസ്സദാസേവ്യമാനം
മഹാമന്ത്രവേദ്യം മഹാനന്ദരൂപം
മഹാദേവദേവം. ൩

നമന്നാളീകാകാരംമുഖംമോഷശൂന്യാസിതൈകന്ദി
ഘനാനന്ദിത്വാന്ത്രമുഷ്ണേതരാംശുപ്രഭാസജ്ജിതസ്യാസ്യം
അമന്ദാനന്ദാബ്ധിലോലാമിനന്ദാപതഞ്ചിതപദം
മഹാദേവമീഡേ. ൪

സമിരാനനാദ്രുമാംശഞ്ചലോകൈകജനകം
സമീരാഹതാത്മപ്രപഞ്ചജനാഗ്നിപഞ്ചാന്നിലയം.
സ്വമീനാക്ഷീസുശ്രാംബുജതേജസ്സ്വദൃകനാസം
മഹാദേവമീഡേ. ൫

നാതാമരേശാനാന്യാനാമതിരദ്ധനാഥനാഥം
സ്വധാമൈകദാമർദ്ധനമമോദിരൂധമഷിദ്രുസ്സ്വയം
ഘനന്ത്യാനന്ദ്രംഘനംഭീഷുഘനദ്ധംഘനംപണ്ണണം
മഹാദേവമീഡേ ൬

മഹാസ്യാനാമകോടീരകമതിതിരാമുണ്ഡമാലം
നിശാനാഥതുലൃജന്മനിലയമമേശമാനനദ്ധിം
വിശാലാക്ഷം വിഷപ്പമലൻപണ്ഡകാനന
മഹാദേവമീഡേ ൭

അനാകാരമാനന്ദകന്ദംമനോഹരം
സനാതനമേകമീശംധ്യാനഗമ്യംപരം
നിരാകാരമാദ്യം ദ്വതമവികാരപരം
മഹാദേവമീഡേ ൮

ഉമാപതിനാഥംസ്വതനമിതചരണം-
സ്സദാശിവംമാനസംപ്രകാശമമലം
മോഹാന്ധകാരഹരംപരമാത്മവിദ്യം
മഹാദേവമീഡേ ൯

ധരാധാരമദ്ധ്യമാനംഗമശേഷപ്രാണാഭേദ്യ-
മീശ്വരമാധാരമപാരമേകമദ്വിതീയം
സ്വാനന്ദമാദ്യമതീതമിന്ദുചൂഡം
മഹാദേവമീഡേ ൧൦

യമാദിയോഗഗമ്യമാദിദേവംപരം
യദാജ്ഞാവശാദ്ദേവതാഃ സർവ്വമേതത്
വിരാജന്തേ പ്രഭാവമദ്വിതീയം
മഹാദേവമീഡേ ൧൧

സ്വപർണാംകമാലംമഹാനന്ദരൂപം
സ്വപർണാവരൂപംകസ്തൂരിപദ്മാസനം

അപർണ്ണാപാദാബ്ജാഹതിചലിതചന്ദ്രാൎദ്ധമകുടം
മഹാദേവംവന്ദേ ൧൨

കരാഗ്രാതിഘ്നോദ്യൽബിലശയമാനസ
[illegible]
[illegible]
മഹാദേവംവന്ദേ ൧൩

സഹസ്രാരംചക്രംകോടിസൂര്യപ്രഭം
സഹസ്രാക്ഷപ്രമുഖൈദേവൈസ്സമാരാധിതം
സഹസ്രാംശുമണ്ഡലമദ്ധ്യസ്ഥം
മഹാദേവംവന്ദേ ൧൪

ഭക്തപാപവിനാശകം
ത്രൈലോക്യനാഥം
പരമാത്മസ്വരൂപം
മഹാദേവംവന്ദേ ൧൫

ഹാലാസ്യപുരവാസം
സ്വാത്മാരാമം
സുന്ദരേശം
മഹാദേവംവന്ദേ ൧൬

പഠിക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ പാപങ്ങൾ എല്ലാം വേരറുക്കുന്നതും അസാധാരണമാഹാത്മ്യത്തോടുകൂടിയതായ കുലശേഖരപാണ്ഡ്യന്റെ ഭക്തിപൂൎണ്ണങ്ങളായ സ്തോത്രങ്ങൾകൊണ്ട്, അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ വാണികൾ ആകാശത്തിൽ ഉണ്ടായിക്കേട്ടു.

ശ്രേഷ്ഠനായ രാജാവേ! നീ അവധാനത്തോടുകൂടെ എന്റെ മുഖത്തിൽനിന്നു ഈ സ്ഥലമാഹാത്മ്യത്തെ കേട്ടുകൊള്ളുക. ഈ സ്ഥലമാഹാത്മ്യശ്രവണംകൊണ്ട് നിന്റെ സകലപാപങ്ങളും തീർന്നുപോകും. എന്റെ ക്ഷേത്രവും, പാപനാശനവനത്തിന് കരുതിയിരിക്കുന്ന ഹാലാസ്യത്തിൽ അനാദി ശിവലിംഗങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ എല്ലാറ്റിലും വെച്ച് ഒരു ലിംഗങ്ങൾ അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠങ്ങളും അവയിൽവെച്ചും എട്ടു ലിംഗങ്ങൾ പ്രത്യേകം ശ്രേഷ്ഠങ്ങളും ആകുന്നു. അതിനെ ഞാൻ വിവരിച്ചു പറയാം. നീ കേട്ടുകൊള്ളുക. ഈ പറഞ്ഞ ലിംഗങ്ങൾ പ്രധാനിക്കുന്നത് സമുദ്രങ്ങളായ ഹാലാസ്യേശലിംഗത്തിന്റെ നാലുഭാഗത്തും ആയിട്ടാണ്. എങ്ങിനെ, സുന്ദരേശമഹാലിംഗത്തിന്റെ പൂർവഭാഗത്തിൽ, ഇന്ദ്രസ്ഥാപിതമായ ഇന്ദ്രേശമഹാലിംഗവും, ആഗ്നേയകോണിൽ കാൽനാഴികദൂരത്തിൽ, അഗ്നിപ്രതിഷ്ഠിതമായ അഗ്നീശമഹാലിംഗവും, ദക്ഷിണഭാഗത്തിൽ നാലുവിളിപ്പാടകലത്തിൽ, യമസ്ഥാപിതമായ

യമേശ്വരാഖ്യമഹാലിംഗവും വരുണകോണിൽ ഒരു വിളിപ്പാടളവത്തിൽവരുണസ്ഥാപിതമായ വരുണേശ്വരാഖ്യമഹാലിംഗവും നിരൃതികോണിൽ രണ്ടു വിളിപ്പാടളവത്തിൽ നിരൃതിപ്രതിഷ്ഠിതമായ നിരൃതീശ്വരനാമകമഹാലിംഗവും വായുകോണിൽ രണ്ടുവിളിപ്പാടളവത്തിൽ വായുദേവൻ പ്രതിഷ്ഠിച്ച വായ്വീശ്വരാഖ്യമഹാലിംഗവും, ഉത്തരദിക്കിൽ വേദവാപീതീരത്തിൽ കുബേരപ്രതിഷ്ഠിതമായകുബേരേശ്വരാഖ്യമഹാലിംഗവും,ഈശാനദിക്കിൽതന്നെ മൂന്നുവിളിപ്പാടളവത്തിൽ ഈശകോണിൽ, ഈശപ്രതിഷ്ഠിതമായ ഈശാനേശ്വരമഹാലിംഗവും ഇങ്ങനെ അഷ്ടദിക്പാലന്മാർ അവരവരുടെ നാമധേയത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള എട്ടുശിവലിംഗങ്ങൾ ആകുന്നു.

ഇപ്രകാരം മൂലലിംഗത്തിനു ചുറ്റുമായി ദിക്പാലന്മാർ സ്ഥാപിച്ച അഷ്ടമഹാലിംഗത്തിൽ ഒന്നാണ് ഇവിടെയുള്ള കുബേരേശ്വരലിംഗം കഴിഞ്ഞ മന്വന്തരത്തിൽ, പ്രാസാദത്തോടുകൂടെ അത്യുഗ്രമായിപ്രായശ്ചിത്തമായ തോൻ ഇപ്പോഴും ഗുപ്തമായിരിക്കുന്നതാണ്. ഈ ലിംഗം എന്റെ പ്രിയസ്നേഹിതനായ കുബേരൻ പ്രതിഷ്ഠിച്ചതായതുകൊണ്ട്, എനിക്ക് ഇവിടെ വസിക്കാൻ പ്രത്യേകിച്ചും സന്തോഷമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ വിമാനം ഇപ്പോഴും ഇവിടെ നിന്നില്ല്യാ ചെയ്യുകയാണ്. അതിമനോഹരമായ ഈ സ്ഥലം കൈലാസത്തിന്റെ ഉത്തരഭാഗത്തിൽ ആയതുകൊണ്ട്, ഈ സ്ഥലത്തിന് ഉത്തരകൈലാസം എന്നുള്ള വിശിഷ്ടനാമധേയം ഇനിമുതൽ സുപ്രസിദ്ധമായിത്തീരും. ഗുരുതമേനിയോടെ കുബേരതീർത്ഥത്തിൽ വിധിപ്രകാരം സ്നാനംചെയ്തു കുബേരേശ്വരനായ മഹാദേവനെ സേവിക്കുന്നവർക്ക് എല്ലാവിധ അഭീഷ്ടങ്ങളും സാദ്ധ്യമാകും. ഇങ്ങനെ ഈ സ്ഥലം എനിക്ക് വിശേഷമായി പ്രതിപത്തിയോടുകൂടിയതാണെങ്കിലും, എന്റെ മൂലലിംഗസ്ഥാനമായ അവിമുക്തം വിട്ട് അകന്നുപോകുന്നതല്ല. അല്ലയോ കുബേരപാണ്ഡ്യ! ഇതുവരെത്തന്നെ മഹാലിംഗങ്ങളായ മൂന്നു കാലത്തിലും ഒന്നുപോലെ അവ്യയവും ചിരന്തനവും ആയ കൈലാസത്തിലെ സുന്ദരേശ്വരലിംഗം ഇപ്രകാരം എന്റെ കാരുണ്യംകൊണ്ട് കാണാൻ പാടില്ലാത്തതായി തീർന്നിട്ടുള്ളതല്ലാതെ കണ്ടിട്ടും പോയിട്ടില്ല. അങ്ങ് ഒരിക്കലും ഒരു പ്രകാരത്തിലും നശിക്കുന്നതല്ല. അതിനാൽ ചെന്ന് നോക്കിയാൽ പ്രത്യക്ഷമായി കാണാം. നീ എന്റെ ഭക്താഗ്രേസരനായ മത്സ്യധ്വജപാണ്ഡ്യന്റെ ദേഹങ്ങളായ ദേശങ്ങളെ യുദ്ധപൂർവമായി നിഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ട്, ഭക്തിമാനായിത്തീർന്ന അവൻ എന്നെ വന്ന് ശരണം പ്രാപിക്കയാൽ എനിക്ക് നിന്നിൽ കോപം ഉണ്ടായതുകൊണ്ട് ഞാൻ എന്റെ ചിരന്തനമായ സുന്ദരേശ്വരലിംഗം മായകൊണ്ടു മറച്ചുവെച്ചതാണ്. ഭക്തന്മാരുടെ ദുഃഖം കണ്ടു സഹിക്കുന്നതു എന്നെക്കൊണ്ടു പ്രയാസം ആണ്. എന്നാൽ ഞാൻ എല്ലാംക്ഷമിച്ചിരിക്കുന്നു. നിന്റെ സ്തുതിമൂലം നിന്നിൽ എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന അപ്രീതിയും തീർന്നു. ഇനി നീ മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ വസിച്ചുകൊള്ളുക.

ഉദ്ദ

സുന്ദരേശ്വരന്റെ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ട് രാജാവ്, പൂർവ്വാധികം ഭക്തിവിനയങ്ങളോടുകൂടെ വീണ്ടും, താൻ ചെയ്ത സകല അപരാധവും ക്ഷമിച്ചു മൂലലിംഗം ഹാലാസ്യത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി കൊടുക്കുമാറാകണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു "ഉടനെ നിന്നിൽ ഞാൻ പ്രസാദിച്ചു; നീ പോയി നോക്കുക. മൂലലിംഗം പ്രത്യക്ഷമാകും, എന്ന് വീണ്ടും അശരീരിയായി മറുപടിയുണ്ടായി.

ഉടൻതന്നെ കുലേശപാണ്ഡ്യൻ, മഹാപ്രസന്നനായ കവിപുംഗവനെ വരുത്തി അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടുന്ന സമ്മാനങ്ങൾ എല്ലാം നല്കി മറ്റുള്ള കവീശ്വരന്മാരോടുകൂടെ അദ്ദേഹത്തെയും കെട്ടിപ്പിടിച്ച് പൂജിച്ച് താൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള തെറ്റുകൾ എല്ലാം പൊറുത്തു അനുഗ്രഹിക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു.

അനന്തരം അവർ എല്ലാവരും കൂടെ ഹാലാസ്യത്തിൽപോയി നോക്കിയപ്പോൾ ചന്ദ്രാനന്ദപ്രദവും പാപനാശനവുമായ മൂലലിംഗം പൂർവ്വത്തിൽ അവിടെ ദൃഷ്ടിഗോചരമായി. കുലേശപാണ്ഡ്യൻ അവിടെവെച്ചും കവികൾക്ക് പലപല ദിവ്യസമ്മാനങ്ങൾ നല്കി പൂജിച്ച് അവരുടെ ശ്രേഷ്ഠമായ അനുഗ്രഹങ്ങൾ [illegible] സന്തോഷിച്ചു. കവികൾ പണ്ടത്തെപോലെ സംഘമണ്ഡപത്തിൽപോയി വസിച്ചു. കുലേശപാണ്ഡ്യൻ സുന്ദരേശാനുഗ്രഹത്തോടും ശിവഭക്തിയോടും പ്രജാവാത്സല്യത്തോടും കൂടെ ചിരകാലം രാജ്യം ഭരിച്ചു. ചൊക്കനാഥന്റെ അനുഗ്രഹത്താൽ കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അരിമർദ്ദനൻ എന്നു പേരോടുകൂടിയ ഒരു പുത്രൻ ഉണ്ടായി. പുത്രലാഭംകൊണ്ട് രാജാവിന് സന്തോഷവും ആനന്ദവും പൂർവ്വാധികം വർദ്ധിച്ചു. അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദികളേ ഇപ്രകാരം ആണ് സുന്ദരേശൻ സംഘികളോടുകൂടെ ഉത്തരഹാലാസ്യത്തിൽ പോയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അത്ഭുതകരമായ ലീല. ഈ അത്യത്ഭുതകരമായ ലീലയെ പഠിക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഇഹലോക പരലോകസൗഖ്യങ്ങൾ ഒന്നുപോലെ ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

ഉത്തര ഹാലാസ്യപ്രവേശനം ചെയ്ത

അറുപതിരണ്ടാം ലീല സമാപ്തം

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൫൭-ാം അദ്ധ്യായം.

കൈവർത്തകന്യയെ വിവാഹംചെയ്ത അമ്പത്തിഏഴാംലീല.



വീണ്ടും അഗസ്ത്യമഹർഷി സുന്ദരേശ്വരന്റെ പരമാനന്ദകരങ്ങളായ ലീലകളെ കേൾക്കാൻ അത്യുത്കടമായ ആഗ്രഹത്തോടുകൂടെ മുഖവും പൊക്കിപ്പിടിച്ചു് ചെവിയുംകൊടുത്തു ഇതില്പരമില്ലാത്ത ഭക്തിസത്കാരപൂർവം ഇരിക്കുന്ന തപസ്വികളെ കരുണാപൂർവം കടാക്ഷിച്ചുംകൊണ്ടു, സുപ്രസന്നമായ മന്ദഹാസത്തോടുകൂടെ, ഹാലാസ്യേശ്വരനായ മീനാക്ഷീവരൻ ദാശകന്യകയായി ജനിച്ചമീനാക്ഷീഭഗവതിയെ വിവാഹംചെയ്ത അത്ഭുതത്തിന്റെ അഭിധാനമായ അമ്പത്തിഏഴാമത്തെ ലീലയെ അരുളിച്ചെയ്വാനാരംഭിച്ചു് പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—

"പണ്ടൊരിക്കൽ, വേദവേദ്യനും ഹാലാസ്യവാസിയും, അംബികാപതിയും സർവേശ്വരനുമായ സുന്ദരേശ്വരൻ, ഭഗവതിയായ മീനാക്ഷിക്കു് വേദാന്തോപദേശംചെയ്തു. എന്നാൽ ഭഗവതി അതു ശ്രദ്ധവച്ചുകേൾക്കാതെ, കണ്ണുങ്ങളെ കളിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ, എന്താണെന്നായി വകവച്ചു മൂളിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

താൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി ഉപദേശിക്കുന്ന അതിഗഹനങ്ങളായ വേദാന്തതത്വങ്ങളെ ഭഗവതി അവജ്ഞയായി തള്ളിക്കളികയാണെന്ന ഭഗവാനു കണ്ടറിഞ്ഞപ്പോൾ മനസ്സിലായി. ക്രുദ്ധനായ ഭഗവാൻ 'എന്റെ വേദാന്തോപദേശത്തെ നിസ്സാരമായി തള്ളിക്കളഞ്ഞ നീ എന്റെ ഭക്തശിരോമണിയായ ദാശൻ സുധർമ്മന്റെ മകളായി ജനിക്കട്ടെ,' എന്നു ശപിച്ചു.

അച്ഛൻ അമ്മയെ ശപിച്ചതുകേട്ട് കുപിതനായ വിഘ്നേശ്വരൻ ഉടനെ തന്റെ തുമ്പിക്കരംകൊണ്ടു്, അച്ഛന്റെ അടുക്കൽ ഇരുന്നിരുന്ന പുസ്തകങ്ങളും വാരി, സിന്ധുവിൽ എറിഞ്ഞു. ഷൺമുഖനും ഈ വിവരം അറിഞ്ഞു് ക്രുദ്ധനായി. അദ്ദേഹംകൂടി പരമേശ്വരന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു്, അച്ഛൻ അമ്മയെ ശപിച്ചതു് വളരെ അന്യായമായിപ്പോയി. ഉപദേശഗ്രഹണത്തിൽ, ശ്രോതാക്കൾക്കു അലസ്യമുണ്ടാകുക സ്വാഭാവികമാണു്. അതിനെ ക്ഷമിക്കുകയാണു് ഉപദേഷ്ടാക്കന്മാരുടെ പതിവു്. അതിനു വിപരീതമായ പിതാവിന്റെ ഈ പ്രവൃത്തി വളരെ കഷ്ടമായിപ്പോയി. ആകെക്കൊ

ണ്ടും ഇതു തടുക്കാൻ സാധിക്കയില്ലല്ലോ എന്നിങ്ങനെ ഉള്ളത്തിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ഭഗവാന്റെ കയ്യിൽ ഇരുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ എല്ലാം പിടിച്ചു പറിച്ച്, ദൂരെ എറിഞ്ഞു.

സുബ്രഹ്മണ്യന്റെ ആ സാഹസകൃത്യം സദാശിവനു തീരെ സഹിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം "നീ മൂകനായിപ്പിറക്കട്ടെ" എന്നു ഷണ്മുഖനേയും ശപിച്ചു. ഷണ്മുഖൻ ഉടൻതന്നെ ഭൂമിയിൽ വിവേകിയും മധുരാപുരവാസിയും രുദ്രശർമ്മൻ എന്നു പേരോടുകൂടിയവനുമായ ഒരു വൈശ്യശ്രേഷ്ഠന്റെ പുത്രനായി ജനിച്ചു.

ദേവസന്നിധിയിൽ ഭഗവാനും ദേവിയും മക്കളുംകൂടി ഇപ്രകാരം ശപിക്കയും ഗർജ്ജിക്കയും പിടിക്കയും പുസ്തകങ്ങൾ വലിച്ചെറിയുകയുംമറ്റും ചെയ്യുന്ന കോലാഹലങ്ങൾ കേട്ട്, കാര്യമെന്തെന്നറിയാൻ നന്ദികേശ്വരനും ആ സമയത്തിൽ അങ്ങോട്ടുകയറിച്ചെന്നു. ഭഗവാൻ അത്യന്തം കുപിതനായിരിക്കയാണല്ലോ. ആ സമയം കേറിച്ചെന്നതുകൊണ്ട്, നന്ദികേശ്വരന്റെ പേരിലും ഭഗവാനു വലിയ ക്രോധമുണ്ടായി. സമയം അറിയാതെ കയറിവന്നതുകൊണ്ട്, നീ മത്സ്യമായിപ്പിറക്കട്ടെ എന്നു ഗണാഗ്രണിയായ നന്ദികേശ്വരനേയും ശപിച്ചു. നന്ദികേശ്വരൻ ഉടൻതന്നെ രാമേശ്വരത്തിനു സമീപം സമുദ്രത്തിൽപ്പോയി അത്യുന്നതമായ മലപോലെയുള്ള ഒരു മത്സ്യമായി ജനിച്ച്, ക്ഷുദ്രമത്സ്യങ്ങളെപ്പിടിച്ചു ഭക്ഷിക്കയും ഗണപതിസോദരൻ വലിച്ചെറിഞ്ഞ പുസ്തകങ്ങൾ എല്ലാം കുക്ഷിയിലാക്കി സൂക്ഷിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടു ശാപമോക്ഷത്തിനുള്ള കാലം പ്രതീക്ഷിച്ചു പരമശിവനേയും ധ്യാനിച്ചു സമുദ്രത്തിൽ വസിച്ചു.

ഈ കാലത്തിൽ മധുരാപുരവാസിയും ധൈര്യശാലിയും സ്വധർമ്മനിരതനും ശംഭുഭക്തനും സമുദ്രതീരവാസിയും ആയ സുധർമ്മനെന്ന ധീവരൻ, മത്സ്യംപിടിക്കാനായി കടലിൽപ്പോയ ഒരു ദിവസത്തിൽ, അനവധി മത്സ്യങ്ങളോടുകൂടെ ഒരു വലംപിരി ശംഖം കാണപ്പെട്ടു. ദാശൻ ഓടിച്ചെന്നതു കൈയിൽ എടുത്തപ്പോൾ, അതു് അതിരൂപവതിയായ ഒരു കന്യകയായി ഭവിച്ചു. അതേവരെ സന്താനമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത ദാശന്, അതിരൂപവതിയായ ആ കന്യകയെ ഈശ്വരദത്തമായി ലഭിച്ചതു എന്തൊരു സന്തോഷാവഹമായിരുന്നു എന്നു് ആരെക്കൊണ്ടും പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ലല്ലോ. അവൻ ഉടൻതന്നെ ഭാഗ്യദേവതകൊണ്ടു തനിക്കു ലഭിച്ച ആ കന്യകാമുകുളത്തെ ഇതിലധികമില്ലാത്തപ്രേമവാത്സല്യത്തോടുകൂടെ എടുത്തു മാറോടണച്ചുപിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി സന്താനലാഭത്തിനു സർവ്വേശ്വരിയായ ഭവാനിയെ ഭജിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവന്റെ ഭാര്യയുടെ കൈയിൽകൊടുത്തു, വിവരം പറഞ്ഞു. സന്താനലാഭത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്ത്രീതാ

ത്തിന്റെ കയ്യിൽ, ഒരു സന്താനത്തെക്കൊണ്ടുചെന്നു കൊടുത്താൽ അവൾക്കുണ്ടാവുന്ന ആനന്ദത്തിനും അതിരുണ്ടോ?

ആ രാജ്ഞി ഭർത്താവിന്റെ കൈയിൽനിന്നുംകുട്ടിയെ വാങ്ങി "എന്റെ പ്രാർത്ഥന ഫലിച്ചു. കരുണാശാലിനിയായ മീനാക്ഷി, അവരെ ഭജിക്കുന്നവരെ ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല. ഈ കുഞ്ഞിനെ നമുക്ക നൽകിയതു ഭഗവതിയാണ്", എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് അനവധി പ്രാവശ്യം മോഹനീയമായ അംഗലാവണ്യങ്ങളോടുകൂടിയ ആ കുട്ടിയെ ചുംബിച്ചു രോമാഞ്ചകഞ്ചുകിതയായി. അവൾ, പശുവിൻപാലിൽ പഞ്ചസാര ചേർത്തു കുട്ടിക്കു പാലുകൊടുത്തും പ്രായത്തിനനുസരിച്ചു കൊടുക്കാവുന്ന അനവധി ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ കൊടുത്തും ഇതിൽപരമില്ലാത്ത ജാഗ്രതയോടും, സന്തോഷത്തോടുംകൂടെ വളർത്തിപ്പോന്ന ആ കുട്ടി കാലാന്തരത്തിൽ ഇരട്ടി ആരോഗ്യത്തോടും രൂപലാവണ്യത്തോടുംകൂടെ വളർന്നുതുടങ്ങി. എന്തിനധികം പറയുന്നു. ഭഗവതീപ്രസാദംകൊണ്ട്, രാജകന്യകയായി പിറന്ന ആ മീനാക്ഷീഭഗവതി ശുക്ലപക്ഷത്തിലെ ചന്ദ്രനെന്നപോലെ ദിവസംതോറും വികസിച്ചു ചെന്താമരപ്പൂവിനെക്കാളും മനോഹരവും പൂർണ്ണചന്ദ്രനെക്കാൾ പ്രകാശമാനവും ആയ മുഖത്തോടുകൂടിയ ഒരു അതികോമളവതിയായ യുവതിയായിത്തീർന്നു. സൌന്ദര്യസാരസർവ്വസ്വമായ മീനാക്ഷീഭഗവതിയുടെ അവതാരമല്ലേ ആ രാജകന്യക. പുത്രിയുടെ അനിതരസാധാരണവും അതിവിസ്മയനീയവുമായ വളർച്ചയും സൌന്ദര്യവും കണ്ട് ആ മാതാപിതാക്കന്മാർക്കുണ്ടായ ആനന്ദവും അപ്രകാരംതന്നെയായിരുന്നു. കാണികളൊന്നുപോലെ ആ യുവതീരത്നത്തിന്റെ അംഗസൌഷ്ഠവങ്ങൾ കണ്ടു വിസ്മയമാനസരായി. എല്ലാവരും രാജദമ്പതികളുടെ അതിരറ്റ ഭാഗ്യത്തെപ്പറ്റി പ്രശംസിച്ചു. അതിനുശേഷം ഭാഗ്യദേവതയുടെ കേളീരംഗമായിത്തീർന്ന അവരുടെ കൊട്ടാരം കന്യകയുടെ ജനനാദിസംഭവത്താൽ, ഐശ്വര്യത്തിന്റെ ഉത്തുംഗമായി മാറി. സന്തോഷവും ആനന്ദവും തൃപ്തിയും ഉത്സാഹവും, മൂർത്തികളായി അവരുടെ ഭവനത്തിൽ സേവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണോ എന്നു അവിടെ ചെല്ലുന്നവർക്കവരുടെ അപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥകണ്ടാൽ സംശയിച്ചുപോകും.

ഗംഗാജടാധരനായ സുന്ദരേശ്വരന്, തന്റെ ഭക്തയായ മീനാക്ഷിയെ പിരിഞ്ഞു പത്തുദിവസത്തിൽകൂടുതൽകാലം വസിക്കുന്നതിനു ശക്തിയുണ്ടായില്ല. പതിനൊന്നാംദിവസം അദ്ദേഹം, രാജകന്യകയായി സുധർമ്മാവിന്റെ കുടിലിൽ വസിക്കുന്ന കന്യാരത്നമായ സുന്ദരാംഗിയെ വിവാഹംകഴിക്കുന്നതിനായി ഒരു വൃദ്ധന്റെ വേഷംകെട്ടി മീനാക്ഷി വസിക്കുന്ന രാജന്റെ കുടിലിൽ ചെന്നു സുധർമ്മബ്രാഹ്മണനോടു അവന്റെ മകളെ വിവാഹംകഴിച്ചുകൊടുക്കാമോ എന്നു ചോദിച്ചു.

ദാശൻ അതുകേട്ടു് ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു—

എന്റെ മകൾ യൌവനയുക്തയായി. അവൾക്കുചേരുന്ന ഒരു സുന്ദരൻ ഇലോകത്തിലെങ്ങും കാണുകയില്ലെന്നായിരുന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതു്. ആകസ്മികമായി ഇവളെ ലഭിച്ചതുപോലെതന്നെ ഇവൾക്കു അനുരൂപനായ ഭർത്താവിനേയും ദൈവം എനിക്കു ആകസ്മികമായിത്തന്നു. അതുകൊണ്ടു എന്റെ മകളെ ഇവനുതന്നെ വിവാഹംകഴിച്ചുകൊടുക്കണം. അനന്തരം ചോദിച്ചു.

എടോ യുവാവേ! സുന്ദരനായ നീ ആരു? നിന്റെ ദേശം ഏതു്? നിനക്കു എന്തുശക്തിയുണ്ടു്? ഇതെല്ലാം അറിഞ്ഞിട്ടു എന്റെ മകളെ നിനക്കു വിവാഹംചെയ്തുതരാമെന്നോ ഇല്ലയോ എന്നു പറയാം.

കമനീയശാലിയായ ആ യുവാവിന്റെ വേഷത്തിൽ നില്ക്കുന്ന കരുണാധിപനും മായാമയനും ആയ സുന്ദരേശ്വരൻ, ധീവരന്റെ ചോദ്യത്തിനു ഇങ്ങനെ മധുരമായി ഉത്തരംപറഞ്ഞു......

കാതുപനായ ഞാൻ ധനാഢ്യനായനാണു്. എന്റെ സ്ഥിരവാസം സമസ്തസൗഭാഗ്യസമ്പന്നമായ മധുരയിൽ; ഞാനിപ്പോൾ വരുന്നതു അവിടെനിന്നും ആണു്. എനിക്കു ഒരുവനെക്കൊണ്ടും എടുത്തുപിടിപ്പാൻകഴിയാത്ത ഏതുവലിയവസ്തുവും എടുത്തുപിടിക്കുന്നതിനും ഈ വലയിൽ അകപ്പെടുന്ന ഏതു വലിയ മത്സ്യങ്ങളെയും ഒറ്റയ്ക്കുപിടിച്ചുകയറ്റുന്നതിനും, ലോകങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനും, അവയെ രക്ഷിക്കുന്നതിനും സംഹരിക്കുന്നതിനും, വേണ്ട ശക്തിയുണ്ടു്. ഞാൻ നിത്യനും ഈശ്വരനും മരണമില്ലാത്തവനും അനേകർക്കു അനുരൂപമായ സൌന്ദര്യത്തോടും ആഭരണങ്ങളോടുംകൂടിയവനും ആകുന്നു. ഞാൻ നിന്റെമകളുടെ ഗുണങ്ങൾ കേട്ടു അവളെ വിവാഹംചെയ്യാനായി വന്നിരിക്കയാണു്. അനുരൂപനായ എനിക്കു അവിടുന്നു അപേക്ഷപൂർത്തിയാക്കണം.

ദാശൻ ഇതുകേട്ടു്, അത്യന്തം സന്തോഷിച്ചെന്നുമാത്രമല്ല, തന്റെമകളെ സുന്ദരനായ ഇവനുതന്നെ കൊടുക്കണമെന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെശേഷം ദാശൻ യുവാവിനോടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു —

അല്ലയോ ധീവരയുവാവേ! നിങ്ങൾക്കു വല്ലശക്തിയുമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടായില്ല. കാണിച്ചുതരികകൂടി ചെയ്യണം. കാണാഞ്ഞാൽ നല്ല വിശ്വാസം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

ധീവരവേഷധാരിയായ സുന്ദരേശൻ അതുകേട്ടു്, എന്റെശക്തി നിങ്ങൾക്കു കാണണമെങ്കിൽ ഇതാ കണ്ടുകൊൾവിൻ. എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു്, സൗന്ദര്യധാരിത്വവും, ഗുണവൈചിത്ര്യവും, മഹാകായത്വവും, ... എടുത്തു് വീശുന്നതിനായി വലയെടുത്തുപിടിച്ചുകൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

നിങ്ങളോ നിങ്ങളുടെ വംശത്തിൽ ഇതുവരെ ഉള്ള മററാരെങ്കിലും ഒരു ധീവരശ്രേഷ്ഠനായോ നിങ്ങളുടെ പൂർവ്വികന്മാരായ പിതൃപൈതാമഹാദികളോ എന്റെ ഈ വലപൊട്ടുക്കുന്നതിനോ വീശുന്നതിനോ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഈ വല എടുത്ത് നിവർത്തുന്നതിന് എന്നെക്കൊണ്ടുമാത്രമേ സാധിക്കയുള്ളു. നിങ്ങളുടെ ഈ സമുദ്രത്തിൽ ഏററവും വലിയ മത്സ്യങ്ങൾ ഉള്ള സ്ഥലം ഏതാണെന്ന പറയണം. ഞാൻ ഈ നിമിഷത്തിൽ പിടിച്ചുതരാം.

ദാശവേഷധാരിയായ സുന്ദരേശന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള വാക്കുകൾകേട്ട് മററുള്ള കൈവർത്തന്മാർ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

ഈ കടലിൽ വളരെ മത്സ്യങ്ങൾ ഉള്ളതിൽവച്ച് ഏററവും വലിയ ഒരു മത്സ്യം ഉണ്ട്. ആ പർവ്വതാകാരനും ഭയങ്കരനും ആയ മത്സ്യം എവിടെ എന്നറിവാൻ പാടില്ലാതെ പുസ്തകങ്ങളും കീറിച്ചുകൊണ്ട് മഹോദ്ധതനായി വായുവിനെപ്പോലെ ഓടുന്നകൂട്ടത്തിൽ വജ്രതുല്യമായ ദംഷ്ട്രങ്ങൾ കൊണ്ട്, പർവ്വതങ്ങളെ പൊടിക്കുകയും അതിന്റെ സമീപത്തിൽകൂടി ഗതാഗതംചെയ്യുന്ന എല്ലാ കപ്പലുകളേയും ഞെരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ മത്സ്യത്തെ പിടിക്കുന്നതിന് ആരെക്കൊണ്ടെങ്കിലും സാധിക്കുമോ അവൻ ദാശന്മാരിൽവച്ചു വലിയവൻ തന്നെയെന്നുള്ളതിന് യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

വൃദ്ധകൈവർത്തൻ അതുകേട്ട്, സുന്ദരേശകൈവർത്തനെ നോക്കി എന്നാൽ, നിങ്ങൾ, നിങ്ങളുടെ ഈ വലിയ വലവീശി, ഇവർ പറയുന്ന വലിയമത്സ്യത്തെ പിടിക്കണം. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ എന്റെ മകളെ നിങ്ങൾക്കു വിവാഹം കഴിച്ചുതരാം. ആ മത്സ്യം പിടിക്കുന്നവൻ കേമൻതന്നെയെന്ന് ഇവർ എല്ലാം സമ്മതിക്കുന്നല്ലോ. എനിക്കു അതിൽകൂടുതൽ യാതൊന്നും വേണമെന്നില്ല.

സുന്ദരേശൻ അതുകേട്ട്, എന്നാൽ ആ മത്സ്യം കിടക്കുന്ന സ്ഥലമിവർ വന്നുകാണിച്ചുതരട്ടെ. ഞാൻ തീർച്ചയായും അതിനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവരാം എന്നുപറഞ്ഞു.

മററുള്ളവർ അതുകേട്ട് നിങ്ങൾ വലയും എടുത്തുകൊണ്ട് വരണം. ഞങ്ങൾ കാണിച്ചുതരാം എന്നുപറഞ്ഞ് അവിടെ അപ്പോൾ കൂടിയിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഒരുകൂട്ടം ദാശന്മാർ മുമ്പോട്ടുനടന്നു. കൈവർത്തവേഷധാരിയായ സുന്ദരേശൻ, തന്റെ ദിവ്യമായ വലയെ തോളത്തുവച്ചുകൊണ്ട് അവരുടെ പുറകെ തിരിച്ചു. എല്ലാവരുംകൂടെ രാമസേതുവിൽ എത്തി. ആദ്യമേതന്നെ ആ വലിയമത്സ്യം അവിടെ ഉണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷിച്ചു. ദേവേന്ദ്രനെപ്പേടിച്ച് സമുദ്രത്തിൽ ഒളിച്ചുകിടക്കുന്ന മൈനാകപർവ്വതം മത്സ്യരൂപത്തിൽ സമുദ്രത്തിൽ ഓടിനടക്കുകയാണോ എന്നുസംശയിക്കത്തക്കവണ്ണം വലിപ്പത്തോടുകൂടിയ ആ മത്സ്യം രാമസേതുവിന്റെ സമീപത്തിൽ

വണ്ണസിൽനോതിനെ അവർകണ്ടു. വിവരം ദാശവേഷധാരിയായ സുന്ദരേശനോടു മറ്റുള്ള ദാശന്മാർ പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം തന്റെ തോളിൽ കിടന്ന വലയെടുത്തു് ആ മത്സ്യം കിടക്കുന്നതായി കാണിച്ചുകൊടുത്ത സ്ഥലത്തുവീശി. ശാപംകൊണ്ടു് ദേഹമൊക്കെയും മത്സ്യവേഷധാരിയായി വേദഗ്രന്ഥങ്ങളുംകൊണ്ടുകിടന്നിരുന്ന നന്ദികേശ്വരൻപുസ്തകങ്ങളോടുകൂടെ വലയിൽ അകപ്പെട്ടു. സുന്ദരേശൻ വലപിടിച്ചുകരകേറി. മറ്റുള്ളവർ മഹാമേരുവിനെപ്പോലെ ഉന്നതമായ ആ മത്സ്യത്തെ തന്റെവലയിൽ കുടുക്കിപ്പിടിച്ചു കരകേറി ഇട്ടകൈവർത്തയുവാവിന്റെ അതിശക്തിയേയും വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തെയും പറ്റി ഇതിൽപരമില്ലാതെ പ്രശംസിച്ചു.

അനന്തരം കൈവർത്തയുവാവു് തന്റെ വലയിൽ കുടുങ്ങിയ മത്സ്യത്തെ വലയിൽനിന്നും പിടുത്തി എടുക്കാനായി കൈകൊണ്ടു പിടിച്ചു. സാക്ഷാൽ പരമശിവനായ സുന്ദരേശകൈവർത്തന്റെ കരസ്പർശവും കൃപാവീക്ഷണവും കൊണ്ടു് മത്സ്യരൂപധാരിയായ നന്ദിയുടെ ശരീരത്തിൽ എല്ലാപാപം പതിച്ചുവോ ഉടൻതന്നെ നന്ദി മത്സ്യരൂപത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു് സ്വന്തരൂപത്തിൽ പ്രകാശിച്ചു. അതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹം കൈവർത്തയുവാവിന്റെ വേഷത്തിൽ തന്റെമുമ്പിൽനില്ക്കുന്ന സ്വാമിയായ സുന്ദരേശനെ അത്യന്തം ഭക്തിയോടുകൂടെ വന്ദിക്കുകയും സ്തുതിക്കുകയുംചെയ്തു.

മറ്റുള്ളവർ ഇതെല്ലാംകണ്ടു് വളരെ വളരെ അതിശയിക്കുകയും വിവാഹാർത്ഥം ആഗതനായ ഈ കൈവർത്തയുവാവിന്റെ കരബലം വിസ്മയനീയംതന്നെയെന്ന തലകുലുക്കി സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെശേഷം എല്ലാവരുംകൂടി വൃദ്ധകൈവർത്തന്റെ സദനത്തിൽപോയി വിധിപ്രകാരം വിവാഹത്തിന് വേണ്ടചടങ്ങുകൾ എല്ലാം ഉണ്ടാക്കി വിവാഹമണ്ഡപത്തിൽവച്ചു് സർവ്വസമ്മതപ്രകാരം ദാശകന്യകയെ സുന്ദരേശകൈവർത്തന് വിവാഹംചെയ്തുകൊടുത്തു.

ഭഗവാൻ സുന്ദരേശൻ കല്യാണരൂപിണിയായ ദാശകന്യകയെ സർവ്വസമ്മതപ്രകാരം ഉദ്വാഹിച്ചതിന്റെശേഷം തന്റെ നിയോഗപ്രകാരം ദേവഗണങ്ങളാൽ ആനയിക്കപ്പെട്ട ദിവ്യവിമാനത്തിൽ, ആ വൃദ്ധനേയും അവന്റെ ഭാര്യയേയും ഇരുത്തി ദിവ്യവാദ്യങ്ങളോടുകൂടെ കൈലാസത്തിലേക്ക യാത്രയാക്കി. പുറകെ ദാശകന്യകയായി അവതരിച്ച മീനാക്ഷീദേവിയോടുകൂടെ അദ്ദേഹവും വൃഷഭാരൂഢനായി സ്വസ്ഥാനത്തേക്ക തിരിച്ചു. ശാപഗ്രസ്തമായ മത്സ്യരൂപം ഉപേക്ഷിച്ചു് സ്വന്തരൂപത്തിൽ അതേവരെയും ഭഗവൽസന്നിധാനത്തിൽ നിന്നിരുന്ന നന്ദികേശ്വരൻ തന്റെകൈയിലുണ്ടായിരുന്ന പുസ്തകങ്ങളോടുകൂടെയും ഭഗവാനെ പിൻതുടർന്നു. അവിചാരിതങ്ങളും അത്ഭുതതരങ്ങളുമായ ഈ സംഭവങ്ങൾ കാണികൾക്ക് ഏ

റെന്നതു ചിന്തയത്തെയും ബോദ്ധമാനത്തെ മുമ്പാനമെന്നാക്കിയതെന്നു് പറ
യേണ്ടതില്ലല്ലോ. അവരിൽ പലരും അവിടെ നടന്നതെല്ലാം മായയോ
സ്വപ്നമോ ആയിരിക്കാം എന്നു് നിശ്ചയിച്ചു. ദിവ്യവിമാനാരൂഢരാ
യി കൈലാസത്തിൽപോയ മാതങ്കന്മാർ, ഈശ്വരിയുടെയും ഈശ്വര
ന്റെയും സാരൂപ്യത്തോടുകൂടെ പരമാനന്ദവും അനുഭവിച്ചു വസിച്ചു. വൃ
ഷാരൂഢനായി അവരെ പുറകെതിരിച്ച മീനാക്ഷീസുന്ദരേശ്വരന്മാരിൽ,
ഭഗവതി, അവർ "ഉത്തരകോശമംഗല"ത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ ഭഗവാനോടു്,
അല്ലയോ സ്വാമിൻ! എനിക്കു വേദാന്തങ്ങൾകേൾക്കാനതിനാഗ്രഹമുണ്ടു്.
നിന്തിരുവടി എങ്ങനെയും ഉപദേശിച്ചുതരണം എന്നപേക്ഷിച്ചു. അവരൊ
ടൊന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്ന യോഗികളും ഇതുമാതം കേട്ടു് തങ്ങൾക്കും
വേദാന്താർത്ഥങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു് അതിയായ ആഗ്രഹമുണ്ടെന്നു് ഭഗ
വാനെ അറിയിച്ചു.

വേദവേദാന്താദി സാരങ്ങളിലും ഭക്തന്മാരുടെ പ്രാർത്ഥനയും അറിയുന്ന
ഭഗവാൻ ഇതുകേട്ടു് നിങ്ങൾക്കു എല്ലാവർക്കും അവിടെ തന്നെ വെച്ചുതന്നെയാകി
ൽ തന്നെ ഇവിടെ താമസിച്ചു് നിങ്ങൾക്കു് വേദാന്തോപദേശം ചെ
യ്യാമെന്നുപറഞ്ഞു്, കുറച്ചുകാലം അവിടെ താമസിച്ചു്, ഭക്തന്മാരെയും
യോഗികളെയും സാന്നിദ്ധ്യം പ്രകാശിച്ചു് ഭഗവാൻ ഭഗവതിയായ ഭ
ഗവതിക്കുവേണ്ടിയിരുന്ന പ്രകാരം വേദാന്തതത്വ രഹസ്യങ്ങളും സാ
യൂജ്യസാരൂപ്യമായ മുക്തിയെ തരുന്ന വേദാന്താർത്ഥങ്ങളും ഉപദേ
ശിച്ചു വേദാന്തങ്ങളുടെ സാരങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊടുത്തിട്ടും പരമാനന്ദമായി
മോക്ഷമാർഗ്ഗത്തിലുള്ള വേദാന്താർത്ഥങ്ങൾ പ്രകാശനംകൊണ്ടു് യോഗികളും ഭ
ക്തന്മാരും മനഃപ്രസാദം പ്രാപിച്ചുവന്നു.

അതിന്റെശേഷം ഭഗവാൻ അവിടെനിന്നു പരിവാരങ്ങളോടുകൂടെ മീ
നാക്ഷീസുന്ദരേശ്വരന്മാർ അവരുടെ വിഹാരസ്ഥാനമായ മധുരാപുരത്തിലേ
ക്കും പോയി.

അല്ലയോ ഋഷിപുംഗവന്മാരെ! ഈ പ്രകാരം തന്നെ് കാനനകാനനവാസി
യായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരൻ ശാപംകൊണ്ടു് മാതംഗകന്യകയായി ജനിച്ച
മീനാക്ഷിയെ വിവാഹംചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി കൈവർത്തരൂപത്തിന്റെ വേ
ഷമെടുത്തതും, ശാപംകൊണ്ടു് മത്സ്യരൂപിയായിരുന്ന നന്ദിയെ പൂർവ്വസ്ഥി
തി കൊടുത്തു് ശാപാന്തത്തിൽ സ്വന്തമായ ഭാവപ്പെട്ടികൾക്കു് സാ
രൂപ്യം നൽകിയതും, ഭക്തന്മാർക്കും യോഗികൾക്കുംവേണ്ടി ഭഗവതി
യായ മീനാക്ഷിയെ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടു്, വേദാന്തോപദേശം
ചെയ്തതുമായ ഭഗവാന്റെ അൻപത്തിയേഴാമത്തെ ലീല. ഈ ദിവ്യ
ലീലാരസവും സർവ്വകാമപ്രദവും ആയ ലീല പഠിക്കുകയും കേൾക്കുകയും

ചെയ്യുന്നവൎക്ക് ഇഹപരങ്ങളിൽ മനോഹരമായ പരമാനന്ദം അനുഭവിക്കുന്നതിനു സംഗതിയാവുന്നതാണ്.

കൈവൎത്തകന്യകയെ വിവാഹംചെയ്ത
അൻപത്തിഏഴാം ലീല
സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൫൮-ാം അദ്ധ്യായം.

വാതപുരേശന്ന് ജ്ഞാനദീക്ഷ നല്കിയ
അൻപത്തി എട്ടാം ലീല.



ശൈവാഗമ രഹസ്യവേദിയായ അഗസ്ത്യർ വീണ്ടും വസിഷ്ഠാദികളോട്, ഹാലാസ്യവാസിയായ സുന്ദരേശൻ, വാതപുരേശൻ എന്ന മന്ത്രിക്ക് ജ്ഞാനദീക്ഷനല്കിയതായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അൻപത്തിഎട്ടാമത്തെ ലീലയെപ്പറ്റി താഴെ വരുമാറു് പറയാൻ തുടങ്ങി.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദികളേ! ഇനി നിങ്ങൾ സൎവാനുഗ്രഹകരനായ ശ്രീപാടലീനാഥന്റെ അൻപത്തിഎട്ടാമത്തെ ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! ആ ലീല അത്യന്തം പാവനമായതാണ്. ഈ ഏക ലീലാശ്രവണം കൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ സകലപാപങ്ങളും നശിച്ചുപോകും.

പണ്ട് അതിശൈവനായ ഒരാളായി സുന്ദരനായി സുശീലനായി ശ്രീമാനായി സുന്ദരനാഥൻ എന്ന് പേരോടുകൂടിയ ഒരു ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠൻ വാതപുരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ശൈവാഗമഗ്രന്ഥജ്ഞനായ അവന്ന്, വാതപുരേശൻ എന്ന പേരോടുകൂടി ലോകവിശ്രുതനായ ഒരു പുത്രൻ ജനിച്ചു. അവൻ ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ വേദങ്ങളും വേദാൎത്ഥങ്ങളും വേദാന്തപ്രകരണങ്ങളും സാംഖ്യശാസ്ത്രങ്ങളും പുരാണങ്ങളും ശിക്ഷാദികളായ വേദാംഗങ്ങളും തൎക്കവും, മീമാംസയും, ആയുൎവേദവും, ധനുൎവേദവും ഗാന്ധൎവവേദവും അനേക പ്രകാരത്തിൽ ഉള്ള അൎത്ഥശാസ്ത്രങ്ങളും ശകുന ലക്ഷണശാസ്ത്രങ്ങളും, മറ്റുകലകളും മന്ത്രശാസ്ത്രങ്ങളും എന്നുവേണ്ട സകലവിദ്യകളും വഴിപോലെ അഭ്യസിച്ച് അക്കാലത്തെ സകലവിദ്വാന്മാരി

ത്തിലും അഗ്രഗണ്യനായി. വിശേഷിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്, ഇലോകത്തിലെ എല്ലാഭാഷകളും ഒന്നുപോലെ എഴുതാനും വായിക്കാനും സംസാരിക്കാനും പാടവമായിരുന്നു. രാജ്യഭരണതന്ത്രത്തിലും നീതിശാസ്ത്രത്തിലും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന പാണ്ഡിത്യത്തിന് അതിരില്ലായിരുന്നു. പതിനാറുവയസ്സിനകം മുൻപറഞ്ഞ എല്ലാവിദ്യകളിലും ഒന്നുപോലെ പാരംഗതനായിത്തീർന്ന ആ വത്സപുരോഹിതനെ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ വളരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനമന്ത്രിപദത്തിൽ നിയമിച്ച് നിർത്തികൊടുത്തു. നിയമജ്ഞാനംകൊണ്ടെന്നുമാത്രമല്ല മന്ത്രസാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടും അദ്ദേഹം മന്ത്രികളിൽവച്ച് അഗ്രഗണ്യനായിത്തീർന്നു. തൽക്കാലം അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ ശത്രുക്കളെ പിടിച്ചടക്കാൻ വേണ്ടിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യൂക്കായ സൈന്യത്തിന്റെ ഭരണം വിശേഷിച്ചും വത്സപുരോഹിതനിൽ സമർപ്പിച്ചിരുന്നു. അന്യരാജ്യങ്ങളുമായുള്ള സകല ഏർപ്പാടുകളും വിദേശീയകച്ചവടങ്ങളും നടത്തിവന്നതും ചുങ്കം വസൂൽ ചെയ്യുന്നതും പ്രത്യേകിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ആയിരുന്നു. ഇങ്ങനെ പ്രധാനകാര്യങ്ങളിൽ എല്ലാം നിയുക്തനായ ആ മന്ത്രിസത്തമൻ തന്റെ അപാരമായ ഭരണസാമർത്ഥ്യംകൊണ്ട് മധുരാസാമ്രാജ്യത്തെ പൂർവ്വാധികം പ്രബലമാക്കിത്തീർത്തു. സൈന്യബലംകൊണ്ടും, ധനാഢ്യതകൊണ്ടും, കോട്ടകൊത്തളങ്ങളുടെ ഉറപ്പുകൊണ്ടും, മധുരാസാമ്രാജ്യം, ശത്രുരാജാക്കന്മാർക്ക് ദുഷ്പ്രാപ്യമായിരുന്നു മാത്രമല്ല, സമ്പൽസമൃദ്ധികൊണ്ടും, ഭരണനയംകൊണ്ടും, നീതിപാലനംകൊണ്ടും, മററും സർവ്വലോകമാതൃകയായിത്തീർന്നു. രാജ്യത്തിൽ സർവ്വത്രമെല്ലാമുള്ള ഐശ്വര്യത്തെ വർദ്ധിപ്പിച്ച മന്ത്രിസത്തമനായ വത്സപുരോഹിതനോട് രാജാവിനുണ്ടായ സ്നേഹത്തിനും പ്രീതിക്കും അന്തമററവും ഇല്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആ മന്ത്രിശേഖരന്, അനവധി കൃഷിസ്ഥലങ്ങളും കൊട്ടാരങ്ങളും വസ്ത്രാഭരണങ്ങളും മററു സമ്പത്തുകളും സമ്മാനമായി നൽകി.

തന്റെ ഭരണസാമർത്ഥ്യമൂലം സന്തുഷ്ടനായി രാജാവു നൽകിയ സമ്മാനങ്ങളെക്കൊണ്ടോ, രാജപ്രീതി ലഭിച്ച് താൻ ഉന്നതസ്ഥാനിയായിത്തീർന്നതുകൊണ്ടും തന്നെ പ്രശംസിക്കുന്ന പൌരജനങ്ങളുടെ അനുമോദനങ്ങൾകൊണ്ടോ ആ മന്ത്രീന്ദ്രനായ വത്സപുരോഹിതന് ലവലേശം അഹങ്കാരം ഉണ്ടായില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, പരിപക്വതയും, സത്യസന്ധതയും, സ്വാമിഭക്തിയും ഉള്ളവനായ അദ്ദേഹം പൂർവ്വന്മാർ നടത്തിവന്നിട്ടുള്ളതുപോലെയുള്ള സകല ധർമ്മകാര്യങ്ങളും നടത്തുകയും വിശേഷിച്ചും, ഈശ്വരഭക്തരും വേദജ്ഞന്മാരുമായ ബ്രാഹ്മണർക്ക് നിത്യാന്നദാനം ചെയ്യുന്നതിലും കുലദൈവമായ സുന്ദരേശനെ പൂജോപഹാരാദികളെക്കൊണ്ട് പ്രീതിപ്പെടുത്തുന്നതിലും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ വച്ചുവന്നു.

ഇങ്ങനെ സസന്തോഷമായി വത്സപുരോഹിതമന്ത്രി രാജ്യഭരണം നടത്തുന്ന കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ, അശ്വപാലന്മാർ രാജസന്നിധിയിൽ പ്രവേ

ശിച്ച് അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യനെ വിധിപ്രകാരം വന്ദിച്ചുകൊണ്ട് അശ്വ ശാലസ്ഥിതിയെപ്പററി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

“അല്ലയോ രാജശ്രേഷ്ഠ! അവിടത്തെ കുതിരകളിൽ ചിലതെല്ലാം മ രിച്ചുപോയി. ബാക്കിയുള്ളതിൽ അധികവും വയസ്സായതാണ്. ചിലതി നെല്ലാം ദീനങ്ങളും പിടിപെട്ടിട്ടുണ്ട്. ചിലതു് ദുസ്സ്വഭാവംകൊണ്ട് ഉപ യോഗിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതും ആണ്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഇ പ്പോൾ നമ്മുടെ ആവശ്യത്തിന് പററുന്നതിൽ ഒരു കുതിരപോ ലും ഇല്ല. അതുകൊണ്ട് കാലതാമസംകൂടാതെ നല്ല ലക്ഷണങ്ങളുള്ള തും ഉള്ള കുതിരകളെ അന്യനാട്ടിൽനിന്നും വരുത്തണം. പരരാജ്യങ്ങളോട ള്ള യുദ്ധങ്ങൾക്ക് അശ്വസൈന്യം വളരെ വളരെ ആവശ്യം ആണ്. അതുകൊണ്ട് ലക്ഷണയുക്തങ്ങളും ബലിഷ്ഠങ്ങളും ആയ കുതിരകളെ ദ്വീ പാന്തരങ്ങളിൽനിന്നും വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിനായി ഇപ്പോൾതന്നെ സ മർത്ഥന്മാരെ നിയോഗിപ്പാറാകണം.”

ഇങ്ങിനെ അശ്വപാലന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള വാക്കുകൾകേട്ട് വിചാരചി ത്തനായിത്തീർന്ന അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ ഉടൻതന്നെ മന്ത്രികളോത്തമനാ യ വാതപുരേശനെ അടുക്കൽ വരുത്തി അദ്ദേഹത്തിനോട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

“അല്ലയോ മന്ത്രിപ്രവര! നീ എന്റെ പ്രധാനമന്ത്രിയാണ്. ഞാൻ ആ ഉദ്യോഗമാണ് രാജ്യകാര്യങ്ങൾ കാണുന്നത്. നിന്നെപ്പോലെ സ മർത്ഥന്മാരായ മന്ത്രികളെ ഇതിനുമുമ്പിൽ എനിക്കെന്നല്ല എന്റെ പൂ ർവികന്മാർക്കും ലഭിച്ചിട്ടില്ല. മേലിൽ ലഭിക്കുന്നതും അല്ല. ധർമ്മശാസ്ത്ര ങ്ങളിലും കൌടില്യശാസ്ത്രത്തിലും നീതിമാനും നയകോവിദനും ആയ നിന്റെ ഭരണംകൊണ്ട്, എന്റെ രാജ്യം ഇപ്പോൾ സർവൈശ്വര്യസമ്പ ന്നമായ ശോഭയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതാണെങ്കിലും, കഴിഞ്ഞദിവസം അശ്വപാലക ന്മാർ ഇവിടെ വന്ന്, അശ്വങ്ങളിൽ അധികവും മരിച്ചുപോയതാ യും, ബാക്കിയുള്ളവകൾ വയസ്സായതും രോഗംപിടിച്ചതും മററും ആണെ ന്നും അതുകൊണ്ട് കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ അശ്വങ്ങളെ വരുത്തിക്കേണ്ട താണെന്നും അറിയിച്ചിരിക്കുന്നു. ദ്വീപാന്തരങ്ങളിൽ കുതിരകളെ വാങ്ങുന്ന തിന്നു വേണ്ട ദ്രവ്യം എന്റെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടും നിന്റെ സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടും നമ്മുടെ ഭണ്ഡാരത്തിൽ ഇപ്പോൾ ഉണ്ട്. വേണ്ടദ്രവ്യം എടുപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പോയി എവിടെനിന്നായാലും, ലക്ഷണയുക്തങ്ങളായ ഉത്തമാശ്വങ്ങളെ വേണ്ടിടത്തോളവും വാങ്ങിക്കൊണ്ടു വരേണ്ടതിന്നായി ഇപ്പോൾതന്നെ പുറ പ്പെട്ടാലും. നിന്നെപ്പോലെ എനിക്കു മററാരെയും വിശ്വാസം ഇല്ലാത്തതു കൊണ്ടാണ നീതന്നെ പോകണമെന്നു പറയുന്നത്.”

വാതപുരേശൻ ഇതുകേട്ട് ഇപ്രകാരംതന്നെയായി വേണ്ട വ ഹനങ്ങളെ വാങ്ങിക്കൊണ്ട് വരാമെന്നുംപറഞ്ഞു രാജാവിനോടു യാത്രയും

വാങ്ങി രാജസന്നിധിയിൽനിന്നും ഇറങ്ങി ഭണ്ഡാരമന്ദിരത്തിൽപോയി ഗണകന്മാരെക്കൊണ്ട് കണക്കിൽ ചിലതൊഴുക്കിച്ച്, ഒട്ടുവളരെ ദ്രവ്യംവാങ്ങി പെട്ടിയിലിട്ട് ചുമടാക്കി മുദ്രവച്ച് ചുമട്ടുകാരെക്കൊണ്ട് ചുമപ്പിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിൽകൊണ്ടുപോയി ഉറപ്പുള്ള മുറിയിൽ ഇറക്കിച്ചു വിശ്വസ്തന്മാരായ ചില ഭൃത്യന്മാരെ കാവൽക്കാരായിട്ടു നിയമിച്ചുവച്ച്, ഒരു വിശ്വാസവഞ്ചനയുംചെയ്തിട്ടുകൊണ്ട് സ്വന്തശരീരപ്രീതിക്കുവേണ്ടി പുണ്യകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവനുള്ള ഗതികേടും ഇതുതന്നെ എന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ട് ഉടൻതന്നെ അവിടെനിന്നും ഇറങ്ങി രുദ്രതീർത്ഥത്തിൽപോയി സ്നാനംചെയ്തു നിത്യകർമ്മാനന്തരം ഭസ്മരുദ്രാക്ഷങ്ങളും ധരിച്ചു തീർത്ഥനായ ഗണേശ്വരനെ ഗന്ധാദികൾകൊണ്ട് പൂജിച്ചു പ്രസാദിപ്പിച്ചതിന്റെശേഷം, ഷൺമുഖനെയും പൂജിച്ച് മനോരഥങ്ങൾ മുഴുവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട്, അവിടെനിന്നും തിരിച്ച് സാനുഗ്രഹനേത്രയായ മീനാക്ഷീദേവിയെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നിടത്തിൽപോയി, ലോകൈകനായികയും ജഗന്മാതാവും ആയ ദേവിയെ വഴിപോലെ പൂജിച്ചു, ഭക്തിപൂർവം പ്രണമിക്കയും പ്രാർത്ഥിക്കയും ചെയ്തതിന്റെശേഷം സങ്കടസമാചാരങ്ങൾ മുഴുവനും ഇപ്രകാരം അറിയിച്ചു.

അല്ലയോ ഭഗവതി! സാധകനായ എനിക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദ്രവ്യങ്ങൾകൊണ്ട് ധർമ്മംചെയ്യാൻ വലിയ തടസമായിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ രാജാജ്ഞപ്രകാരം കുതിരകളെ വാങ്ങിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഒട്ടും കണക്കില്ലാത്ത ദ്രവ്യം ചുമപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോയി തമ്പുരാന് കൊടുക്കണം. അതിനിക്ക പ്രാണസങ്കടമാണ്. അതുകൊണ്ട് ആർത്തത്രാണപരായണേ ഭക്തവത്സലേ ഭോഗപൂർത്തികാരിണിയും ആയ ഭഗവതി, എന്റെ ഉദ്ദേശ്യം സഫലമാക്കി എന്നെയും എന്റെ മഹാരാജാവിനെയും രക്ഷിക്കണം.

അനന്തരം വിശ്വേശ്വരനും, സുന്ദരേശ്വരനും ആയ പരമശിവന്റെ സന്നിധിയിൽപോയി അദ്ദേഹത്തെ പ്രദക്ഷിണനമസ്കാരങ്ങൾകൊണ്ടും, ഗന്ധപുഷ്പസമാരാധനംകൊണ്ടും പ്രസാദിപ്പിച്ചതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹത്തോടും ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

അല്ലയോ ഉമാകാന്ത! ശിവലോകേശ! താണ്ഡവപ്രിയ! മധുരാപുരവാസിൻ! സർവജ്ഞ! കരുണാസിന്ധോ! സർവലോകൈകനായക! സമസ്തജഗദുൽപത്തിസ്ഥിതിസംഹാരകാരക! പ്രഭോ! അങ്ങയുടെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ട്, എന്റെ പുറപ്പാട് സഫലമാകണമേ! എന്റെ അധീനത്തിൽ ഇപ്പോൾ രാജാവിന്റെ വകയായി അനവധി ദ്രവ്യം ഉണ്ട്. ഞാൻ അതു ചെലവാക്കി അങ്ങയെയും അങ്ങയെ ഭക്തന്മാരെയും വഴിപോലെ പൂജിക്കാം.

വാതപുരേശൻ ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ട്, പോകാനായി തുടങ്ങിയപ്പോൾ, എവിടെനിന്നും വന്നെന്നറിയാതെ ഒരു വൃദ്ധവിപ്രൻ അവിടെവന്ന്, വാതപുരേശനോട്, ഈ ദ്രവ്യം വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപൊയ്ക്കൊള്ളൂ

ക എന്നും പറഞ്ഞ്, വാതപുരേശന്റെ കൈയിൽ ഒരു രത്നം ഇട്ടുകൊടുത്തു. വാതപുരേശൻ ഭക്തിപൂർവ്വം രത്നം കൈയിൽ വാങ്ങിയുംകൊണ്ട് എന്തായാലും നിമിത്തം നല്ലതുതന്നെ, എന്നിങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ച് സ്വഭൃത്യന്മാരോടുകൂടെ ഹാലാസ്യത്തിൽനിന്നും തിരിച്ചു സ്വഭവനത്തിൽ പോയി കുതിരക്കാരെക്കൊണ്ട് കുതിരകളും കൊടുപ്പിച്ചുംകൊണ്ട്, ദേശങ്ങളെ വാങ്ങിക്കുന്നതിനായി കിഴക്കോട്ടുനോക്കിനടന്നു.

കുതിരകളെ വാങ്ങിക്കാനായി പുറപ്പെട്ട വാതപുരേശൻ, പൂർവ്വസമുദ്രോപാന്തത്തിൽകൂടെ പോകുമ്പോൾ, മഹാതീർത്ഥം, എന്ന പേരോടുകൂടിയ ഉത്തമമായ ഒരു ശിവസ്ഥാനം, കാണുകയും മാർഗ്ഗക്ലേശശമനത്തിനായി അദ്ദേഹവും പരിവാരങ്ങളും അവിടെ വിശ്രമിക്കുകയുംചെയ്തു.

വിശ്രമത്തിനായി ആ ശിവസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവേശിച്ച വാതപുരേശന്റെ ഹൃദയം അപാരമായ ശിവഭക്തിയാൽ അഗ്നിയിൽ വെണ്ണയെന്നപോലെ ദ്രവിതമായി. അതിന്റെശേഷം മന്ത്രിയും ശാന്തമാനസനും വിസ്മിതനും ആയ അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചു.

ഇതെന്താശ്ചര്യം! ഞാൻ ഇതിനു മുമ്പിൽ എത്രയോ വളരെ ശിവസ്ഥാനങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിൽ ഒരു സ്ഥലത്തുവെച്ചും എനിക്കിതുപോലെ ഹൃദയദ്രവം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇവിടെ എപ്പോൾപ്രവേശിച്ചുവോ അപ്പോൾമുതൽ എന്റെ ഹൃദയം കൈയിൽ വഴുതിപ്പോയിരിക്കുന്നു. എന്റെ മനസ്സ് ഇങ്ങനെ ദ്രവിക്കുന്നതിനു എന്തെങ്കിലും വിശേഷകാരണം ഉണ്ടായിരിക്കണം. അതുമല്ല എനിക്ക ഇവിടംവിട്ടു പോകുന്നതിന് അല്പംപോലും സ്വസ്ഥതയും ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു ശിവപൂജചെയ്തുകൊണ്ടു ഇവിടെത്തന്നെ താമസിക്കണം.

വാതപുരേശൻ മേൽപ്രകാരം വിചാരിച്ചുകൊണ്ട്, അനുചരന്മാരോട് "ഹേ! നിങ്ങൾ എന്നോടൊന്നിച്ച് താമസിക്കേണമെന്നില്ല. കുതിരകൾ എല്ലാം ഇവിടെ ഇറക്കിയുംവെച്ച് പൊയ്ക്കൊള്ളുവിൻ! ഇവിടെ ആഷാഢമാസത്തിൽ വളരെ കുതിരകൾ വരും. ഞാൻ അവയെയും വാങ്ങിക്കൊണ്ട്, ശ്രാവണമാസത്തിൽ തിരിച്ചുവരാം. നിങ്ങൾ രാജധാനിയിൽ ചെന്നാൽ ഉടൻപോയി ഈ വിവരം മഹാരാജാവിനെ അറിയിക്കണം", എന്നു പറഞ്ഞ് അവരെ യാത്രയാക്കി.

അനുചരന്മാർ വാതപുരേശാജ്ഞയെ ശിരസാവഹിച്ചുകൊണ്ട് മധുരാപുരിയിലേക്കു തിരിച്ചു. അവർ കാലതാമസമെന്യേ മധുരാപുരിയിൽ എത്തി വിവരം അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യനെ അറിയിച്ചു. അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ, സന്തോഷമനസ്സോടെ വാതപുരേശന്റെയും കുതിരകളുടെയും വരവിനെയും പ്രതീക്ഷിച്ച് രാജ്യപാലനവുംചെയ്തു മധുരാപട്ടണത്തിൽ വസിച്ചു.

ശ്രീമഹാതീർത്ഥ ശൈലസ്ഥാനവാസിയായ വരതപുരോഹിതൻ, അൻപന്മാർ എല്ലാം പോയതിന്റെശേഷം, അവിടെയുള്ള പുണ്യതടാകത്തിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനംചെയ്ത് ഭസ്മരുദ്രാക്ഷധാരിയായി, അവിടെ സന്നിധ്യംചെയ്യുന്ന ജനവനാഥനെ ദർശിക്കുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹവും ഭക്തിയും ആയ ശേഷംഭദ്രപ്രാസാദത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ, ഭാഗ്യവാനായ സുന്ദരേശൻ, ജനവനാഥന്റെ സമീപത്തിൽ, കദംബവനത്തിൽ, അനേക ശിഷ്യജനങ്ങളോടും അനവരതവേദഘോഷത്തോടും, ഗുരുമൂർത്തിയും ഒരുമിച്ചിരുന്നുകൊണ്ട്, ചിന്മുദ്രാമുദ്രിതനായി, വേദാർത്ഥങ്ങളെ ശിഷ്യന്മാർക്കുപദേശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു.

വരതപുരോഹിതൻ അതുകണ്ട്, കദംബവനത്തിൽ ഇരുന്ന് ശിഷ്യന്മാർക്ക് ഉപദേശംചെയ്യുന്ന ആ ഗുരുമൂർത്തി സുന്ദരേശൻതന്നെയെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ മറ്റൊരേടത്തും പോകാതെ ആ പ്രണവമൂർത്തിയുടെ മുമ്പിൽ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തു.

മന്ദഹാസമുഖനായ ഗുരുമൂർത്തി ഉടൻതന്നെ കരുണാകടാക്ഷാവലോകനങ്ങൾകൊണ്ട്, തത്സന്നിധിയിൽ അനുഗ്രഹം ചെയ്തു. ശേഷം ഗുണിയും ഭക്തിപ്രകൃതിയുമായ ആ ബ്രാഹ്മണൻ, മറ്റു ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടെ മന്ദം മന്ദം ഗുരുമൂർത്തിയുടെ സന്നിധിയിലേക്ക് അടുത്തുചെന്നു. അവന്റെ ആചാരങ്ങളെയും ഭക്തിയെയുംകണ്ട് അത്യന്തം പ്രീതനായ ഗുരുമൂർത്തി പഞ്ചാക്ഷരമഹാമന്ത്രം അവനുപദേശിച്ചു. പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രോപദേശം ഗ്രഹിച്ച ക്ഷണത്തിൽ അവനിൽ, അതിശീഘ്രമായ സ്വരജ്ഞാനവും കവിതയും പ്രകാശിച്ചു. അതിന്റെശേഷം വേദം പഠിക്കുന്ന ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടെ അവിടെ പാർത്തു. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഗുരുമൂർത്തി വരതപുരോഹിതനെ നോക്കി, മഹാത്മാവേ! നീ ഇവിടെത്തന്നെ താമസിച്ചുകൊള്ളുക എന്നുപറഞ്ഞ് മറ്റുശിഷ്യന്മാരോടുകൂടെ, മറഞ്ഞു. വരതപുരോഹിതൻ ഗുരുമൂർത്തിയുടെ വിരഹം ഉൽകണ്ഠിപ്പിക്കുന്ന വ്യസനത്തിനു കാരണമായി. സുന്ദരേശന്മാരോടുകൂടെ, അനേകപ്രകാരത്തിൽ ഉള്ള ശ്രീവാചകങ്ങൾകൊണ്ട്, സ്തുതിച്ചിട്ട് ഗുരുമൂർത്തിയെ വിളിച്ചു. ഗുരുവിനെയും ശിഷ്യന്മാരെയും എത്ര വിളിച്ചിട്ടും കാണുന്നില്ല. കാണാഞ്ഞതിനാൽ വിചാരിച്ചുംകൊണ്ട് വരതപുരോഹിതൻ, ഊണും ഉറക്കവും ഉപേക്ഷിച്ച് അവിടെത്തന്നെ താമസിച്ച് കുറെദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചു. അനന്തരം ശ്രീവാചകങ്ങളെ ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ട് ഉന്മത്തനെപ്പോലെ അവിടെയെല്ലാം ചുറ്റിനടന്നു. വരതപുരോഹിതന്റെ മുഖമാകുന്ന അംബുജത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്നതെല്ലാം മധുരങ്ങളായ ശ്രീവാചകങ്ങൾകേട്ട്, അനവധി ശിവഭക്തന്മാർ ശിവശിവ, എന്നിങ്ങനെ ഘോഷിക്കുന്നവരായി, അതുകേട്ടുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുറകും ചെന്നുകൂടി. വരതപുരോഹിതൻ, ശിവഭക്തന്മാരായ അവരെയെല്ലാം ശിവനെപ്പോലെ ഭാവിച്ചുംകൊണ്ട് ശിവസ്മരണയോടുകൂടെ കൈയിൽ ഉണ്ടായി

തന്ന ദ്രവ്യത്തിൽ അധികഭാഗവും അവർക്ക് ദാനംചെയ്യുകയും, ശാപികാന്ത്യ ത്തെപ്പററി അല്പംപോലും ചിന്തിക്കാതെ ബാക്കികൊണ്ട്, ജഗന്നാഥനാ യ പരമശിവന്റെ അനവധി ശ്രീകാര്യങ്ങളെ നടത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. സുന്ദരേശപൂജക്കും അനവധി ധനം എത്തിച്ചുകൊടുത്തു. എന്തിന്നധികം പറയുന്നു, ചിലദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ വാതപുരേശൻ കൈവശമു ണ്ടായിരുന്ന ധനമെല്ലാം ശിവകാര്യമായി ചെലവാക്കിയുംവെച്ച് അവിടെ ത്തന്നെ തപസ്സിച്ചു.

ഈ വിവരങ്ങൾ എല്ലാം പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ മറ്റുള്ള മന്ത്രിവീര ന്മാർ അറിയുകയും അവർ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യനെ കേൾപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ വാതപുരേശന്റെ പ്രവൃത്തികൾകേട്ട്, അത്യ ന്തം ക്രുദ്ധനായി. അനന്തരം വാതപുരേശന്, നീ കുതിരകളെ വാങ്ങുന്ന തിന്നായി ഒട്ടേറെ ദ്രവ്യങ്ങളും ചുമപ്പിച്ചുംകൊണ്ട് പോയിട്ട് ദിവസങ്ങൾ വളരെയായി. ഇതുവരെയായിട്ടും കുതിരകളെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ല. ഈ പത്രിക കണ്ടാലെങ്കിലും കുതിരകളോടുകൂടെ അതിവേഗത്തിൽ ഇവിടെ വ ന്നുചേരണം. അല്ലാത്തപക്ഷം നമ്മുടെ അപ്രമേയമായ അപ്രീതിക്കും കോ പത്തിന്നും നീ പാത്രീഭവിക്കുന്നതായിരിക്കും. എന്നിങ്ങനെ ഒരു പത്രിക എഴുതി ദൂതന്മാർവശം ഏല്പിച്ചയച്ചു.

രാജദൂതന്മാർ അതിവേഗത്തിൽ വാതപുരേശന്റെ അടുക്കൽ എത്തി രാജശാസനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. വാതപുരേശൻ അ ത് വായിച്ചുനോക്കിയുംവെച്ച്, അനന്തരകരണീയം എന്താണെന്ന തോന്നാ തെ ഏകാന്തഭാഗത്തും നിശ്ചലനായി ഇരുന്നിടത്തുതന്നെ ഇരുന്നു. അ തിന്റെശേഷം അദ്ദേഹം ആർത്തത്രാണപരായണനായ സുന്ദരേശനെയും മീനാക്ഷിയായ മീനാക്ഷീദേവിയെയും ഇതില്പരമില്ലാത്ത ഭക്തിയോ ടുകൂടെ മനസാ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് ജഗന്നാഥസന്നിധിയിൽപോയി അ ദ്ദേഹത്തെ ദർശിച്ച്, ഭക്തിപൂർവ്വം സാഷ്ടാംഗപ്രണാമംചെയ്ത് ശോകഭാരം സാശ്രുലോചനനായി ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

“അല്ലയോ ജഗന്നാഥ! സർവ്വജ്ഞനായ നിന്തിരുവടി അടിയന്റെ അപേക്ഷകളെ കേൾക്കണമേ! അശ്വങ്ങളെ കൊണ്ടുചെല്ലുന്നതിന്നായി മഹാരാജാവിന്റെ കല്പന വന്നിരിക്കുന്നു. ഞാൻ കുതിരകളെ വാങ്ങിച്ചി ട്ടില്ല. കുതിരകൾ വാങ്ങാനായി രാജഭണ്ഡാരത്തിൽനിന്നും ചുമപ്പിച്ചു കൊണ്ടുപോന്ന ദ്രവ്യം മുഴുവനും, നിന്തിരുവടിയെ ഉദ്ദേശിച്ച് ഞാൻ ചെ ലവാക്കിപ്പോയി. പകരമെടുത്ത് കുതിരകളെ വാങ്ങിക്കാൻ എന്റെ കൈ വശം വേറെ പണവും ഇല്ല. കുതിരയെ വാങ്ങാനായി തന്ന ദ്രവ്യം നി ന്തിരുവടിയുടെയും നീപാടവീനാഥനായ സുന്ദരേശന്റെയും ശ്രീകാ ര്യങ്ങൾക്കായും നിങ്ങളുടെ ഭക്തന്മാരുടെ ഇഷ്ടപൂർത്തിക്കായും ചെലവാക്കി

ല്ലായെന്നുപറഞ്ഞാൽ രാജാവു് സമ്മതിക്കുമോ? അല്ലയോ മഹാനിധേ! ഞാൻ ഇവിടെ എന്താണു് ചെയ്യേണ്ടതു്? എനിക്കു ഒരു വഴിയും തോന്നുന്നില്ല. നിന്തിരുവടിതന്നെ വേണ്ട മാർഗ്ഗം ഉണ്ടാക്കിത്തന്നു് ഈ ശരണാഗതനെ രക്ഷിക്കണം."

യഥാവിധി വിചാരഗ്രാഹം ആയ വസുപൂരേശൻ, ശിവലിംഗം മേൽപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചുംകൊണ്ടു് നില്ക്കുമ്പോൾ, "അല്ലയോ ഭക്ത! നീ അല്പംപോലും വ്യസനിക്കേണ്ട. നിന്റെ ഏതുവിധത്തിൽ ഉള്ള ആപേക്ഷയും നിവൃത്തിപ്പിക്കുന്നതിനു്, ഭക്തവത്സലനും സർവ്വജ്ഞനും ആയ ഞാൻ സദാ സന്നദ്ധൻതന്നെ. നീ യഥേഷ്ടം കതിരുകളെക്കൊണ്ടു ചെല്ലാമെന്നു് ഉപചാരപൂർവ്വം മറുപടിയെഴുതി അയച്ചുകൊള്ളുക" എന്നിങ്ങനെ ആകാശത്തിൽനിന്നും അശരീരിവാക്കും കേട്ടു.

വസുപൂരേശൻ അശരീരിവാക്കുകേട്ടു് അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനായി. അനേകവിധത്തിലുള്ള കതിരുകളെയുംകൊണ്ടു് രാജധാനിയിൽ ഹാജരായിക്കൊള്ളാമെന്നും കതിരുകളെ കെട്ടുന്നതിനായി മന്ദിരത്തിൽ പ്രത്യേകമായി ഉണ്ടാക്കിക്കൊള്ളണമെന്നും, മധുരാപുരമദ്ധ്യത്തിലുള്ള വീഥികൾ എല്ലാം അലങ്കരിപ്പിക്കണമെന്നും, അവിടെയുള്ള എന്റെ ശത്രുക്കളായ പാണ്ഡ്യന്മാർ പറയുന്ന ദൂഷ്യങ്ങളെ കേട്ടു് എന്നെ അവിശ്വസിക്കാതെ പൂർവ്വാധികം വിശ്വാസത്തോടുകൂടെ വസിച്ചുകൊണ്ടാൽ സുന്ദരേശന്റെ അനുഗ്രഹമുള്ള കാലത്തോളവും എന്റെ പ്രവൃത്തികൾമൂലം രാജ്യത്തിനു ദോഷവും മധുരാപുരത്തിന്നു ഭയവുമുണ്ടാകയില്ലെന്നും മറ്റും പലതും വിനയത്തോടും വിനയഭാവം മറുപടിയായി എഴുതി രാജാവിനെ ബോധിപ്പിച്ചു.

രാജപത്രികയ്ക്കു മറുപടി എഴുതിക്കൊടുത്തയച്ച ദിവസം ശിവചിന്തനത്തോടും, ഉപവാസത്തോടും, രാജാജ്ഞയെ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ തടസ്സം വല്ലതും നേരിട്ടുവരുമോ എന്ന അപകടങ്ങളെ വിചാരിച്ചുവിചാരിച്ചു് ഭക്തന്മാരായ വസുപൂരേശൻ, രാത്രിയിൽ ഈ വിചാരങ്ങളോടുകൂടെ കിടന്നുറങ്ങിയപ്പോൾ കൃപാസാഗരനായ സുന്ദരേശൻ, ഭക്താഗ്രണിയായ അവന്റെ മനസ്സിൽ ഉള്ള സംശയം തീർക്കണമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ അവിടെ ആഗതനായി സ്വപ്നത്തിലുള്ള പ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

"അല്ലയോ വത്സ! വസുപൂരേശ! നീ എന്റെ യഥാർത്ഥഭക്തൻ ആണെന്നു് ഞാൻ അറിയുന്നു. നിന്നെപ്പോലെ എനിക്കിഷ്ടമുള്ളവരാരും മറ്റാരും ഇല്ല. ഞാൻ നിന്റെ എന്തിനും സഹായിച്ചുകൊള്ളുന്നു. നീ നല്ലപോലെ വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളുക. പണ്ടൊരിക്കൽ യഥാർത്ഥഭക്തന്മാരിൽ ആരെങ്കിലും മനസ്താപത്തിനു സംഗതി വന്നിട്ടുള്ളതായി നീ കേട്ടിട്ടു

ണോ? പിതാമഹന്മാരും ഇതേവരെയുണ്ടായിട്ടുള്ള എന്റെ എല്ലാ മക്കളേക്കാളി ലുംവെച്ച് ഏററവും ഉത്തമനായ നിനക്ക് ഒരു പ്രകാരത്തിലും മനസ്താപത്തിന സംഗതിയാകുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട് നീ, രാവിലെ എഴുന്നേററു രാജസന്നിധിയിലേക്ക പൊയ്ക്കൊള്ളുക. ലക്ഷണമൊത്ത വേണ്ടകുതിരകളെ ഞാൻ അവിടെ തരുന്നുണ്ട്. എന്റെ ഭക്തശിരോമണിയായ നിന്റെ ഈ കടം തീൎത്തു നിന്നെ സ്വതന്ത്രനാക്കേണ്ടതു എന്റെ ചുമതലയാണെന്ന എനിക്ക നല്ലതുപോലെ അറിയാം. അതുകൊണ്ട് നീ അല്പംപോലും സംശയിക്കേണ്ട. കഴിയുന്ന വേഗത്തിൽ പുറപ്പെട്ടുകൊള്ളുക.

വാതപുരേശൻ, ഇതെല്ലാംസ്വപ്നംകണ്ട് ഞെട്ടിയുണൎന്ന നോക്കിയപ്പോൾ ആരെയുംകാണ്മാനില്ല. അദ്ദേഹം അത്യന്തം വിസ്മയിച്ചു. അനന്തരം സന്തോഷത്തോടുകൂടെ ശയ്യയിൽനിന്ന എഴുന്നേററ്, സ്നാനംചെയ്തു ശരീരത്തിൽ ഭസ്മം പൂശി ഭുവനനാഥസന്നിധിയിൽ പോയി അദ്ദേഹത്തെ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമംചെയ്തുവെച്ച് മധുരയിലേക്ക തിരിച്ച് അതിവേഗത്തിൽ മധുരാപുരത്തിൽ എത്തി അസ്ഥാനമണ്ഡപത്തിൽ മന്ത്രിമാരെല്ലാമൊന്നിച്ചിരുന്ന രാജ്യകാര്യചിന്തചെയ്യുന്ന അരിമൎദ്ദനപാണ്ഡ്യന്റെ സമീപത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് വന്ദിച്ചുനിന്നു.

"അല്ലയൊ മന്ത്രിസത്തമ! കുതിരകളെ വാങ്ങിയ വകയ്ക്ക് എത്ര പണം ചെലവായി. വാങ്ങിയ കുതിരകൾ എല്ലാം, ലക്ഷണമൊത്തവതന്നെയല്ലേ? അവയ്ക്കുള്ള നല്ല ലക്ഷണങ്ങൾ എന്തെല്ലാം ആണ്? എല്ലാലക്ഷണങ്ങളും തികഞ്ഞ കുതിരകൾ ഏതുരാജ്യത്തിൽനിന്നുവാങ്ങിയതാണ്? എത്ര രാജ്യത്തിൽനിന്നും വാങ്ങിയ കുതിരകൾ ഉണ്ട്? അവകൾ എപ്പോൾ വരും."

വാതപുരേശൻ ഇതുകേട്ട്, അല്പംപോലും സംശയിക്കാതെ ശിവസ്മരണയോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം മറുപടി പറഞ്ഞു:—

"അല്ലയോ നൃപശ്രേഷ്ഠ! അവിടത്തെ എല്ലാ ചോദ്യങ്ങൾക്കും ഇപ്പോൾ വിവരമായിമറുപടി പറവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. കുതിരകളെ പല രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും വാങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അവയ്ക്കു വിലയും പലതാണ്. ലക്ഷണമറിയാതെയതിൽ ഒരു കുതിരയെപ്പോലും ഞാൻ വാങ്ങിയിട്ടില്ല. ഞാൻ ഇപ്പോൾ വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള കുതിരകളെപ്പോലെ ഭൂലോകത്തിൽ വേറെ കുതിരകളെ കാണുന്നതല്ലെന്ന മാത്രം ഇപ്പോൾ പറയാം. അവയ്ക്കു വളരെ ഉത്തമലക്ഷണങ്ങൾ ഉണ്ട്. സാമൎത്ഥ്യത്തിലും അവക്കു കുറവില്ല. അവയുടെ ഗുണഗണങ്ങളെപ്പററി ഒരോന്നായി പറഞ്ഞാൽ ഒന്നും തീരുകയില്ല. എല്ലാം ഒന്നുപോലെ അതിശയമുള്ളതരങ്ങളാണ്. ഈ കുതിരകൾമൂലം അങ്ങേക്ക വലിയ പ്രാഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാക

ന്നെ മാത്രമല്ല, ഞാവിടത്തേക്ക് അൎദ്ധപതിയെന്ന് സുപ്രസിദ്ധമായ ഒരു അപരനാമധേയം സിദ്ധിക്കയും ചെയ്യും. ഇതൊന്നും എന്റെ സാമൎത്ഥ്യംകൊണ്ടുണ്ടായതല്ല. എല്ലാം സുന്ദരേശ്വരന്റെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ട് ലഭിച്ചതാണ്."

അർദ്ധരാപാദ്ധ്യായൻ അതുകേട്ട് ഏറ്റവും സന്തോഷിച്ചു വളരെ വളരെ സമ്മാനങ്ങളെ മന്ത്രിപുത്രനായ വാമപൂരുഷനെക്കൊണ്ടു കൊടുത്തു അന്ന് തന്നെ മന്ദിരത്തിലേക്ക യാത്രയാക്കി. അദ്ദേഹം രാജാവിന്റെ കൈയിൽ നിന്നും സമ്മാനം കിട്ടിയ വസ്ത്രാഭരണാദികളെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി വച്ചശേഷം ഹാലാസ്യത്തിൽ പോയി സ്വർണ്ണപത്മിനിയിൽ സ്നാനം ചെയ്ത് സന്ധ്യാവന്ദനം കഴിച്ച് ഭസ്മത്തിൽ ഭസ്മം പൂശി രുദ്രാക്ഷമാലയും ധരിച്ച്, ദിവ്യമായ ശൈവപതിയെ സ്തുതിക്കയും ധ്യാനനാദിനെ നമിക്കുകയും ചെയ്തിട്ട് തന്റെ മനോഭീഷ്ടസിദ്ധിക്കായി സുന്ദരേശ്വരന്റെ ദിവ്യമനോഹരത്തെയും ആയ മീനാക്ഷീദേവിയേയും, സൎവകാമപ്രദനും സൎവജ്ഞനും ആയ ശ്രീഹാലാസ്യപതിയേയും, മഹിമയോടുകൂടെ പലപ്രാവശ്യവും പ്രദക്ഷിണം ചെയ്തു വീണ്ടും വീണ്ടും നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ട് സങ്കടം അറിയിച്ചപ്പോൾ "ഹേ മകൻ! നീ ഇപ്പോഴും ഭയപ്പെടേണ്ട" എന്നിങ്ങനെ അശരീരിവാക്ക് കേൾക്കയാൽ സന്തോഷത്തോടുകൂടി സ്വഗൃഹത്തിൽ പോയി, സുന്ദരേശ്വരൻ രാജാവിന്റെ മകന്നു യൌവനം തന്നെയായ അനാവധി കതികളെ നൽകി രക്ഷിക്കും" എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ ബന്ധുക്കളോടും ശിഷ്യന്മാരോടുംകൂടി അത്താഴം കഴിഞ്ഞു സപ്രമഞ്ചത്തിൽ ഹംസതൂലികാതല്പത്തിൽ നിദ്രചെയ്യാനായി കിടന്നു വിശ്രമിക്കുമ്പോൾ ചില ബന്ധുമിത്രന്മാർ വന്നു ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു:—

"അല്പബുദ്ധിയായ വൃദ്ധാ! ചിലന്മാർ മനസ്സമാധാനമായും പാപബന്ധങ്ങളില്ലാതെയും കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നതിന് എത്രയോ നല്ല നല്ല വഴികൾ ഉണ്ട്. അപ്പോൾ ഒരു രാജസേവയോ! ഛാദിപ്പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് വലിയ ഒരു സാഹസമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. രാജസേവയെപ്പോലെ ദോഷകരമായ വൃത്തി മറ്റൊന്നുംതന്നെയില്ല. ഒരു നിവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ ഈ കഷ്ടകരമായ വൃത്തിക്ക പോകാതിരിക്കുന്നതുതന്നെ നന്ന്. അഥവാ പോയാൽ എത്ര കഷ്ടപ്പെട്ടാലും രാജാവിന്റെ അപ്രീതിക്ക ഇടയാകരുത്. രാജകോപംകൊണ്ടു ഉണ്ടാകുന്ന ആപത്ത് പറഞ്ഞറിയാവുന്നതല്ല അനിവാര്യമാണ്. വിശേഷിച്ചും ഒരുപ്രകാരേണയും ഭേദിക്കാൻ ചെയ്യാവുന്നതല്ല. ഇതിനേയും പറഞ്ഞിട്ടും ഇത്ര നാശകരമായ കാര്യം മറ്റൊന്നാണുള്ളത്? നിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ പ്രവൃത്തി രാജകോപത്തിനു കാരണമായിത്തീരുമെന്ന ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു. രാജാജ്ഞപ്രകാരം പ്രവൎത്തിച്ചില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, ഭണ്ഡാരത്തിന്റെ ഭണ്ഡാരത്തിൽ കിടന്നതിൽ അസംഖ്യം ദ്രവ്യം ചുരപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോയി നീ നിന്റെ ഇല്ലം

പോലെ ചെലവാക്കിക്കളകയും ചെയ്തു. ഇതില്പരം രാജദ്രോഹം എന്താണു ചെയ്യാനുള്ളതു്? രാജാവു് ഈ വിവരങ്ങൾ എല്ലാം വഴിപോലെ അറിയുമ്പോൾ നിന്നെ ശിക്ഷിക്കുമെന്നുമാത്രമല്ല, ഞങ്ങൾക്കുംകൂടി വല്ല ആപത്തുകളും വന്നേക്കുമോ എന്നാണു ഞങ്ങളുടെ പേടി. അതുകൊണ്ടു ഇനി നീ എന്തുചെയ്യാനാണു ഭാവിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അക്രമം പ്രവർത്തിച്ചുവെച്ചു് സമാധാനം പറയുന്നതിനെ കേൾക്കുകയെന്നതു രാജനീതിക്കൊത്തതല്ലാത്തതിനാൽ അപ്രകാരമൊരവസരം നിനക്കോ നിന്റെ ബന്ധുക്കളായ ഞങ്ങൾക്കോ കിട്ടുമെന്നു ആശിക്കാൻപോലും വകകാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു ഇനിയെല്ലാം ദൈവേച്ഛപോലെ വരട്ടെ.”

അസംഗതരായ ബന്ധുക്കളുടെ മേൽപ്രകാരമുള്ള ചാപല്യങ്ങളെ കേട്ട വാതപുരേശൻ, മനസ്ഥിതിപൂർവം ഇങ്ങനെ ധൈര്യമായി മറുപടി പറഞ്ഞു:—

“എനിക്കുവരാൻപോകുന്ന ആപത്തിനെ തടുക്കുന്നതിനുള്ള വഴി ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. അഥവാ തടുത്തില്ലെങ്കിലും ഉണ്ടാകുന്ന ആപത്തുകൾക്ക ഞാനല്ലാതെ നിങ്ങൾ ഉത്തരം പറയേണ്ടിവരുന്നതല്ല. ഞാൻ ചെയ്തതെറ്റിനെ ഞാൻ അനുഭവിക്കുന്നതിനു നിങ്ങൾക്കെന്താ വിരോധം. ഞാൻചെയ്യുന്ന തെറ്റിനു എന്നെയല്ലാതെ നിങ്ങളെ ഒരിക്കലും ശിക്ഷിക്കുന്നതല്ല. എനിക്കും നിങ്ങൾക്കുംതമ്മിൽ ഞാൻ ഒരു സംബന്ധവും കാണുന്നില്ല. മറ്റു മനുഷ്യജാതിയിൽപെട്ടവർക്കും എനിക്കുംതമ്മിലുള്ള സംബന്ധംപോലെ അല്ലാതെ എനിക്കും നിങ്ങൾക്കുംതമ്മിൽ വിശേഷാൽ എന്തൊരുബന്ധമാണുള്ളതു്. ഞാൻ ഒന്നും കാണുന്നില്ല. നിസ്സംശയമായ എനിക്കു സാക്ഷാൽ പരമശിവനല്ലാതെ മറ്റൊരു ബന്ധുക്കളും ഇല്ല. ഭക്തവത്സലനായ സദാശിവന്റെ കാരുണ്യംകൊണ്ടു്, ഞാൻ രാജാവിന്റെ കടപ്പാടിനെ താമസിക്കാതെ വീട്ടിയുംവെച്ചു് എന്റെ ജീവിതശേഷത്തെ സ്വതന്ത്രമായി കഴിച്ചുകൊള്ളാം. നിങ്ങൾക്കാരും ഒന്നുകൊണ്ടും എന്നെ വിചാരിച്ചുവ്യസനിച്ചിട്ടാവശ്യം ഇല്ല. നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ജോലികൾക്ക പൊയ്ക്കൊള്ളുവിൻ!

വാതപുരേശൻ മേൽപ്രകാരം സമാധാനംപറഞ്ഞു്, ബന്ധുക്കളെയെല്ലാം പിരിച്ചയച്ചുംവെച്ചു്, താമരയിലയിലെ വെള്ളംപോലെ പ്രപഞ്ചത്തിൽ പററിയ ചിത്തത്തോടുകൂടെ അന്നത്തെരാത്രിയെ നയിച്ചു.

പിറെറദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ, അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ വാതപുരേശനെത്തിടുക്കനെ രാജധാനിയിൽ വിളിച്ചുവരുത്തി അശ്വങ്ങൾ എന്നു വന്നു ചേരുമെന്നു ചോദിച്ചു.

അദ്ദേഹം സുന്ദരേശപദസ്മരണയോടുകൂടെ, “ഇന്നോ, നാളെയോ, മറെറന്നാളോ, കുതിരകൾവരും. തീർച്ചയായിട്ടും അതിനപ്പുറം പോകുന്ന

ത്തു. ഞാൻ പറയുന്നതുപോലെ സംഭരിക്കേണ്ടുന്ന വിശേഷാലങ്കാരങ്ങളോടുകൂടെ തിരുമേനി നാളെ അലങ്കരിപ്പിക്കണം" എന്നു മറുപടിപറഞ്ഞു.

അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ അപ്രകാരംതന്നെ വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു, കദളീവാഴകൾ, പൂർണ്ണകുംഭങ്ങൾ, തോരണങ്ങൾ, ചാമരങ്ങൾ, ഛത്രങ്ങൾ, പുഷ്പമാലകൾ, ധ്വജങ്ങൾ, കരിക്കിൻകുലകൾ മുതലായ വിവിധവിധത്തിൽ ഉള്ള അലങ്കാരസാധനങ്ങൾകൊണ്ടു മധുരാപട്ടണമൊഴുവൻ അലങ്കരിപ്പിച്ചു. പട്ടണവാസികളായ നാനാജാതിജനങ്ങളും ആശ്ചര്യം കാണുന്നതിനായി കൂട്ടംകൂടി. അവരും മറ്റുള്ളവരും അന്യപ്രവൃത്തികൾക്കു യാതൊന്നിനും പോകാതെയും ഭക്ഷണപാനാദികൾ കൂടാതെയും അശ്വങ്ങളുടെ വരവുംപാർത്തു ദിവസം മുഴുക്കഴിച്ചു.

വാതപുരേശന് ജ്ഞാനദീക്ഷനല്കിയ

അൻപത്തിയെട്ടാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൫൯-ാം അദ്ധ്യായം.

പാണ്ഡ്യരാജാവിന്, മായാശ്വങ്ങളെ വിററ

അൻപത്തി ഒൻപതാം ലീല.



വസിഷ്ഠാദികൾ അഗസ്ത്യമഹർഷിയെ നോക്കി, "അല്ലയോ, ഭഗവാനേ! വാതപുരേശനെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞതുപോലെ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യനും പൌരന്മാരും അശ്വങ്ങളുടെ ആഗമനവും പ്രതീക്ഷിച്ചു മൂന്നുദിവസത്തോളവും കാത്തിരുന്നതിന്റെ ശേഷം അവർ എന്തുചെയ്തു? സുന്ദരേശൻ, വാതപുരേശനോടു സത്യം ചെയ്തതുപോലെ കുതിരകളെ നല്കിയോ എന്നും മറ്റുമുള്ള അനന്തരകഥകൾക്കു

ടി കേട്ടാൽകൊള്ളാമെന്നു ഞങ്ങൾക്കു വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ട്. നിന്തിരുവടി ദയവുചെയ്തു, കഥാശേഷംകൂടി ഞങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കുമാറാകണം" എന്നപേക്ഷിച്ചു.

അഗസ്ത്യൻ അതുകേട്ട് അത്യന്തം ആനന്ദത്തോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം ലീലാശേഷകഥനം ആരംഭിച്ചു:—

"അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദികളെ, സുന്ദരേശൻ വാതപുരേശനുവേണ്ടി അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യന് മായാശ്വങ്ങളെ നൽകിയ ലീലയാണല്ലോ പറഞ്ഞത്. ദേവൻ സുന്ദരേശൻ്റെ മായാവൈഭവത്തെയും ഭക്തവാത്സല്യത്തെയും വെളിപ്പെടുത്തുന്നതും ആശ്ചര്യങ്ങളെ വിവരിക്കുന്നതുമായ ഇതിഹാസത്തിൻ്റെ അവശേഷിച്ചിരിക്കുന്നതായ ലീല അത്യന്തം രസകരമാകുന്നു. ഞാൻ അതു വിവരമായി നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം. നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ"

ഇങ്ങനെ നാളുകൾ കുറെ നാളായി വീഴ്ചവന്നിട്ടും അശ്വങ്ങൾ വന്നുചേരാതെ തന്നെയുള്ള വാതപുരേശൻ്റെ വാക്കിനെ വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട്, പട്ടണം മുഴുവനും അലങ്കരിച്ചും അതിനായിട്ടുള്ള അനേകായിരം അശ്വശാലകൾ പണിയിച്ചും നിർമ്മലജലപൂർണ്ണങ്ങളായ വലിയവലിയ തടാകങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിച്ചും, ഭോജ്യപദാർത്ഥങ്ങളോടും മറ്റു സാധനങ്ങളോടുംകൂടെ അശ്വഭവനവും പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ട്, രാജാവു മൂന്നുമാസം കാത്തിരുന്നിട്ടും, അശ്വങ്ങളെ കണ്ടില്ല. എന്നിട്ടും വാതപുരേശന് യാതൊരു ഇളക്കവും ഉണ്ടായില്ല. അദ്ദേഹം സത്യസന്ധനായ സുന്ദരേശൻ ചെയ്ത ശപഥത്തെ വിശ്വസിച്ച് നിശ്ചലനായി വസിച്ചു. നാലാംദിവസം അങ്ങേപ്പോൾ രാജാവിൻ്റെ സമാധാനം എല്ലാം അസ്തമിച്ചു. കഠിനമായി കോപം ഉദിച്ചു. അതു സൂചകവാക്യങ്ങളാകുന്ന കാറ്റുകൊണ്ടു നിമിഷം പ്രതി ഉജ്ജ്വലിച്ചുവന്ന ഈ അവസരത്തിൽ വാതപുരേശൻ രാജാവിനെ കാണുന്നതിനായി ചെന്നു. അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടപ്പോൾ, അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യനുണ്ടായ കോപം ത്രിപുരന്മാരെ കണ്ടപ്പോൾ ത്രിപുരസംഹാരിയായ പരമശിവനുണ്ടായതിനേക്കാൾ അനേകായിരം മടങ്ങധികമായിരുന്നു. അപ്പോൾ, വാതപുരേശനെ തൻ്റെ കോപാനലജ്വലിതമായ നേത്രങ്ങൾകൊണ്ട്, ആ ക്ഷണത്തിൽ ദഹിപ്പിക്കാനെന്നപോലെ ക്രൂരമായി ഒന്നു വീക്ഷിച്ചു. വീക്ഷണാനന്തരം കോപം പൂർവാധികം ഉജ്ജ്വലിതമായി. അതിൻ്റെ ശേഷം തൻ്റെ അടുക്കൽ നില്ക്കുന്ന കിങ്കരന്മാരോട്, "കുതിരയെ വാങ്ങിച്ചു കൊണ്ടുവരാമെന്നു പറഞ്ഞ്, പണമെടുത്ത് അപഹരിച്ചിട്ടുള്ള ആ ധൂർത്തനായ ഇവനെ നിങ്ങൾ ശിക്ഷിക്കുവിൻ" എന്നു കല്പിച്ചു.

കൈത്തരിപ്പേറിയ കിങ്കരന്മാർ, ഉടനെ പകതീർപ്പാനായിട്ടെന്നപോലെ വാതപുരേശനെ പിടിച്ചു വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടുപോയി, കനിച്ചുനി

ത്തി ഒരു വലിയ കല്ലുപിടിച്ച് മുതുകത്തും മറെറാരുകല്ലുപിടിച്ച് പിടലിയിലുംവച്ച്, ദണ്ഡനകൾ തുടങ്ങി. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും വാതപുരേശന് യാതൊരു ഭാവഭേദവുമുണ്ടായില്ല. സകലാധിനാഥനും, സർവ്വജ്ഞനുമായ ഭഗവാനിൽ മനസ്സുറപ്പിച്ചുപോയിരിക്കുന്ന ഒരു ഭക്തശിരോമണിക്ക്, സമുദ്രമദ്ധ്യത്തിൽ ചെയ്യുന്ന ദണ്ഡനകൾ അപ്രധാനദണ്ഡനകളായിത്തീരുന്നതല്ലല്ലോ. മുതുകിലും പിടലിയിലും കല്ലുകൾ വച്ചുന്നകയറ്റിട്ടും, യാതൊരു ഭാവഭേദവും വാതപുരേശനിൽ കാണാത്തതിനാൽ, ഭക്തരാവുകൊണ്ടാണ്, ഒരുനാൾ ഇവൻ ഉള്ളു സഹിക്കുന്നതെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തിന്മേൽ കിങ്കരന്മാർ വീണ്ടും ചില വലിയകല്ലുകൾകൂടി ഉരുട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന് വാതപുരേശന്റെ മുതുകിൽ കയററി. സ്വാമിഭക്തരായ്ത്തന്നെ ദണ്ഡങ്ങൾകൊണ്ട്, പാദപാണികളിൽ കഠിനമായി അടിച്ചു. വാതപുരേശൻ, കഠിനദുർഭരമായ ആ ദുഷ്ടകിങ്കരന്മാരുടെ പലവിധങ്ങളായ കഠോരദണ്ഡനകളെസ്സഹിച്ചും ഭത്സനകൾകേട്ടും പരമേശ്വരന്റെ തൃക്കാലടികളുടെ ധ്യാനത്തോടുകൂടി പച്ചവെള്ളംപോലും കുടിക്കാതെ അന്നത്തെ പകൽ ഒരുവിധം നയിച്ചു. രാത്രിയായപ്പോൾ രാജാജ്ഞപ്രകാരം വാതപുരേശനെ കൊണ്ടുപോയി കാരാഗൃഹത്തിൽ അടച്ചു. കാരാഗൃഹാദ്ധ്യക്ഷനും മററും "രാജദ്രവ്യം അപഹരിച്ച കള്ളൻ" എന്ന്, വാതപുരേശനെ ശകാരിച്ചു. അദ്ദേഹം അവരുടെ ഭത്സനകൾകേട്ടും, കഠിനമായ ദണ്ഡനകൾ സഹിച്ചും അത്യന്തം വിവശനായി തനിക്കേററ ഈ സങ്കടത്തിൽനിന്നു തന്നെ രക്ഷിക്കണമെന്നും ഭക്തന്മാരുടെ പ്രാണൻകളയുന്നതിന് താൻ മടിക്കുന്നതല്ലെന്നുംമററും പരമേശ്വരനെ വിചാരിച്ച് പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് അന്നത്തെരാത്രിയും ഒരുവിധം കഴിച്ചുകൂട്ടി. പിറെറദിവസം രാവിലെ എഴുന്നേററ് കാരാഗൃഹത്തിന്റെ മുററത്ത് നില്ക്കുമ്പോൾ, സുന്ദരേശന്റെ വിമാനാഗ്രത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന, പവിത്രവും പാപഹരവും മനോഹരവുമായ സ്വർണ്ണകലശംകണ്ട് അത്യന്തം ഭക്തിയോടുകൂടി അതിനെ ഉദ്ദേശിച്ച് സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തുകൊണ്ട്, തന്നെ രക്ഷിക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിക്കുകയും നാനാവിധങ്ങളായ ശ്രീവചനങ്ങൾകൊണ്ട് സുന്ദരേശനെ സ്തുതിക്കുകയുംചെയ്തു.

കൃപാനിധിയായ സുന്ദരേശൻ അതുകേട്ട്, അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനായി ഭക്തർക്കനുസാരം തെളിഞ്ഞ്, നന്ദിതുടങ്ങിയ ഗണനായകന്മാരെയെല്ലാം വിളിച്ചുവരുത്തി, അവരോട്, ഭൂലോകത്തിലുള്ള കുറുക്കന്മാരെയെല്ലാം പിടിച്ച്, ലക്ഷണമൊത്ത അശ്വങ്ങളാക്കുന്നതിന് കല്പിച്ചു. അവർ ഉടൻതന്നെ നാലുവഴിക്കും ഓടിപ്പോയി ഭൂലോകത്തിലുള്ള ജംബുകന്മാരെയെല്ലാം പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന്, നല്ലനല്ല ലക്ഷണങ്ങൾകൊണ്ട് പരിപൂർണ്ണമായ അശ്വങ്ങളാക്കി. അവർ സാദികളായി, ഓരോ വാഹനങ്ങളിൽ ആരോഹണം ചെയ്ത്, കാഹളനാദത്തോടും വിവിധവാദ്യഘോഷങ്ങളോടുംകൂടെ മധുരപുരത്തിൽ ഘോഷങ്ങളെ ഓട്ടിച്ചുകൊണ്ട്, ഹാലാസ്യാഭിമുഖമായി വരാനുള്ളതി

മായാമനുഷ്യരൂപികളായ ശിവഗണനാഥന്മാർ, മായാശ്വങ്ങളെ തെളിച്ചു കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ, ഇളകിയ പൊടികൾകൊണ്ട് നഭോമണ്ഡലം ആച്ഛാദിതം ആയതിനാലും, ഖുരപാതങ്ങളും ഹേഷാരവങ്ങളും മറ്റും കേട്ടും പൌരന്മാർ, അശ്വങ്ങളുടെ ആഗമനം ആയി എന്നു നിശ്ചയിച്ചു വിവരം രാജാവിനെ അറിയിച്ചു.

വാതപുരേശനാകട്ടെ ഈ കോലാഹലങ്ങൾ ഒന്നും അറിയാതെ ദുഃഖാർത്തനായി അപ്പോൾ ഇപ്രകാരം ശിവനെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയായിരുന്നു.

“അല്ലയോ ജഗന്നാഥ! കരുണാകരനും ഭക്തവത്സലനും ആയ നിന്തിരുവടിയുടെ വാക്കിനെ ഞാൻ ഇപ്പോഴും ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഭഗവാൻ കാലതാമസമെന്ന്യേ അശ്വങ്ങളോടുകൂടെ ആഗമിച്ചായി ഞാൻ രാജാവിനോടു ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രതിജ്ഞയെ, സാർത്ഥകമാക്കിത്തരണം. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ സത്യദ്രോഹിയായിപ്പോകുമേ! മറ്റുള്ളവരും ലോകവാസികളെക്കൊണ്ട്, എന്നെ കള്ളനെന്നു പറയിക്കരുതേ! സ്വാമിൻ! കരുണാമയ! എനിക്കിതുവരെ എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു വ്രതഭംഗവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ആ കടം ഒപ്പിച്ചു വീട്ടിത്തന്നുകൊള്ളാമെന്ന എന്നോടു ഭഗവാൻ തന്നെ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇനിയെന്തിനുവേണ്ടി താമസിക്കുന്നു. വെള്ളം മുഴുവനും ഒഴുകിപ്പോയതിന്റെ ശേഷം ചിറകെട്ടുന്നതുകൊണ്ട് വല്ല പ്രയോജനവും ഉണ്ടാകുമോ. അതുകൊണ്ടു കാലതാമസമെന്ന്യേ എന്റെ അപേക്ഷയെ സാധിപ്പിച്ചരുളുക.”

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞും പ്രാർത്ഥിച്ചും കൊണ്ടു വസിക്കുന്ന വാതപുരേശന്റെ അടുക്കൽ ആ അവസരത്തിൽ ചിലർ ചെന്ന്, “അല്ലയോ മന്ത്രിവര്യ! നീ എന്തിന് ദുഃഖിക്കുന്നു. നിന്റെ ശപഥം ഫലിച്ചു. അശ്വങ്ങൾ വരുന്ന ഘോഷം നീ കേട്ടില്ലയോ? വിവരം പോയി രാജാവിനെ അറിയിക്കുക. ഇനി താമസിയാതെ അദ്ദേഹം നിന്നെ ബന്ധനത്തിൽനിന്നും വിമോചിപ്പിച്ച്, ആദരിക്കും;”

വാതപുരേശന്, പൌരന്മാരുടെ ഈ വാക്കുകൾ എത്രമാത്രം കർണ്ണപീയൂഷങ്ങളും ആനന്ദജനകങ്ങളും ആയിരുന്നെന്ന് പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതോടൊപ്പം പറഞ്ഞപ്രകാരത്തിൽ രാജാജ്ഞപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തെ പീഡിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഭടന്മാർ ഉടനെ അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടു. സിംഹങ്ങളുടെയിടയിൽനിന്നും വെളിക്കിറങ്ങിയ കലമാനെപ്പോലെ കാരാഗൃഹാദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ ബന്ധനത്തിൽ നിന്നും മുക്തികിട്ടിയ വാതപുരേശൻ ഉടൻതന്നെ രാജസന്നിധിയിൽചെന്ന്, അശ്വങ്ങൾ വരുന്നെന്ന്, അറിയിച്ചു. രാജാവിന്, മന്ത്രിയുടെ ആ വചനം, അമൃതപാനംപോലെ രുചിച്ചു. അദ്ദേഹം അതിവേഗത്തിൽ, സിംഹാസനത്തിൽനിന്നും എഴു

നോറു, ബാഹിർഭാഗത്തിൽ ഉള്ള സിംഹാസനത്തിൽ വന്ന നരേശന്മാരുടെ ആഗമനവും നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മന്ത്രിമാരും എത്തി സഹോദരന്മാരും, അനന്തരം ആയി. സചിവരാജിതനായ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ, വിചിത്ര വസ്ത്രാഭരണവിഭൂഷിതനായി ചക്രവർത്തിപദവിക്കുള്ള ലാഞ്ഛനങ്ങളെക്കൊണ്ട് ശോഭമാനനായും വിരാജിച്ചു, സൽക്കാരങ്ങളിൽ വിനോദിച്ചുകൊണ്ടു വളരെനേരം ഒരിടെ ഇരുന്നിട്ടും വാതപുരേശന്റെ വിവരമൊന്നും ഇരുന്നതേ വന്നില്ല. അതുകേട്ടു വീണ്ടും കുപിതനായ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ, കിങ്കരന്മാരെ നോക്കി, 'മന്ത്രവാദിയും ചതിയനും ആയവനും ആയ ഈ സചിവനെ ഇനിയും നിങ്ങൾ നല്ലതുപോലെ ബന്ധിക്കയില്ല' എന്നു കല്പിച്ചു. കിങ്കരന്മാർ ഉടൻ തന്നെ മന്ത്രിയെ ബന്ധിക്കുന്നതിനായി ആയുധങ്ങളോടുകൂടെ എഴുന്നു.

ഉടൻതന്നെ വാതപുരേശൻ, ഒരുത്തമ രക്ഷിതാക്കളുടെ ക്രിയാചകങ്ങൾ ചൊല്ലിസ്തുതിച്ചു ഒന്നു്, അല്ലയോ ഭക്തവത്സല! ഈശ്വരേശ! ജഗന്നായക! നിന്തിരുവടിയുടെ പാദപങ്കജങ്ങളല്ലാതെ എനിക്ക യാതൊരു ആശ്രയവുമില്ല. രാജകിങ്കരന്മാർ എന്നെ ഇനിയും ബന്ധിക്കുന്നതായി വന്നിരിക്കുന്നു. അവിടുന്നു് ഇപ്പോൾ എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഈ കഷ്ടമായ ബന്ധനമായ കിങ്കരന്മാരുടെ ആയുധങ്ങൾക്കു ഇരയായിത്തീർന്നുപോകും. ഭഗവാനേ ... കൊണ്ടു് ... ത്തിൽ വന്നുചേർന്നുകൊള്ളുമെന്നുള്ള നിന്തിരുവടിയുടെ വാക്കിനെയുമാശ്രയിച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ എത്ര ദിവസമായി കാത്തിരിക്കുന്നു. ഇനിയെങ്കിലും താമസംവിനാ അവിടുന്നു എന്നെ പരിപാലിക്കുക. കുതിരകളുടെ ആഗമനവും പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന എനിക്കു ഇനിയും മഹാരാജാവിന്റെ കോപത്തിനു സമാധാനം പറവാനുള്ള ശക്തി എനിക്കില്ല.

വാതപുരേശൻ ഇങ്ങിനെ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ കുതിരകളുടെ കുളമ്പടിശബ്ദവും കേൾക്കയും അവയുടെ ആഗമനാരവംകൊണ്ടു് ഇടവിടാതെ ആകാശത്തെയും ദിക്കുകളേയും മുഴക്കുകയും ചെയ്തു. ഉടൻതന്നെ അത്യന്തം സന്തോഷവാനായ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ, തന്റെ മുമ്പിൽ ശത്രുഭയം ഇല്ലാതെ ഭക്തനായി നിന്നരുളുന്ന വാതപുരേശനെ വിളിച്ചു കുതിരകൾ വന്ന ഘോഷം കേൾക്കുന്നു. നീ വ്യസനിക്കേണ്ട. ഇനി നിന്നെ ബന്ധിപ്പിക്കയില്ല. സമാധാനം ഇല്ലാതെ ഞാൻ ബന്ധിപ്പിച്ചതിനെ നീ ക്ഷമിക്കണം, എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു സമാശ്വസിപ്പിച്ചു.

ഇതിനിടയിൽ, തിരമാലകൾപോലെ ഇളകിത്തുടരുന്ന കുതിരകൾ രാജധാനിക്കു് ഏറ്റവും അടുത്തു എല്ലാവരുടേയും ഉള്ളിൽ ഭോഷമാ

യി. വിവിധോജ്ജ്വലൽപ്രസാദഭൂഷണാലംകൃതന്മാരും, ബാഹുബലപ്രൗഢരും, വിസ്തൃതമാറിടവും, അത്യുൽക്കടകാന്തിയും, അഞ്ജനാഭവർണ്ണം അതിരോമമായ കളേബരങ്ങളോടുകൂടിയവരും; വിവിധായുധപാണികളും ആയ ശങ്കുകർണ്ണൻ, മഹാകർണ്ണൻ, നന്ദിമുതലായ ശിവകിങ്കരന്മാരായ സാക്ഷിവീരന്മാരാൽ, ഉന്നതങ്ങളെക്കൊണ്ട് പ്രേരിതങ്ങളായി അതിവേഗത്തിൽ വന്നുവന്നു ചേർന്നുതുടങ്ങിയ അശ്വങ്ങൾക്കു യാതൊരു കയ്യും കണക്കും ഇല്ലായിരുന്നു. അവരുടെ മധ്യത്തിൽ അശ്വാരൂഢനായും, മനോഹരങ്ങളായ കഞ്ചുകോഷ്ണീഷ വസ്ത്രങ്ങളോടുകൂടിയവനും ദിവ്യാഭരണാലംകൃതകളേബരനും മോഹനൈകസൗന്ദര്യം ആയ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരൻ, വേഗത്തിൽ അശ്വമോടിച്ച്, കടിഞ്ഞാൺ വലിക്കുകയും വെട്ടിപ്പിടിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് സഭാമണ്ഡപത്തിന്റെ മുറ്റപ്പടിയിങ്കൽ ആഗതനായി.

സമാനവസ്ത്രന്മാരും, സമാനാകൃതികളും, സമാനായുധവിഭൂഷണന്മാരും, ആയ സാക്ഷികളെയും അവരുടെ അശ്വങ്ങളെയും കണ്ട്, രാജാവ് ഇതിൽപരമില്ലാതെ വിസ്മയിച്ചു. അനന്തരം പരമാനന്ദസമേതനായ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ, സചിവനെനോക്കി, ഇവരിൽ പ്രധാനി ആരെന്നു ചോദിച്ചു.

മന്ത്രി ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ നൃപശ്രേഷ്ഠ! സാക്ഷിനായകനെ ഞാൻ ഒരിക്കൽമാത്രമേ കണ്ടിട്ടുള്ളു. കണ്ട ഉടനെതന്നെ അശ്വങ്ങളെ വാങ്ങാനായി കൊണ്ടുപോന്ന ദ്രവ്യം മുഴുവൻ അദ്ദേഹത്തെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിൽപിന്നെ ഞാൻ ഇന്നോളവും കണ്ടിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ മഹാസേനാമധ്യഗതനായിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തെ ഞാൻ എങ്ങനെയാണ് നിന്തിരുവടിക്കു കാണിച്ചുതരുന്നത്. വിശേഷിച്ചും കിങ്കരന്മാരുടെ ഓട്ടങ്ങൾകൊണ്ടും അശ്വങ്ങൾ വരാൻ താമസിച്ചതിൽ ഉള്ള വ്യസനംകൊണ്ടും എന്റെ മനസ്സ് ഏറ്റവും ക്ഷോഭിച്ചും ഇരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇവരുടെ നായകനെ കാണിച്ചു തരുന്നതിന് എന്നെക്കൊണ്ടിപ്പോൾ സാധിക്കയില്ല. രാജാവു അതുകേട്ടു വീണ്ടും മന്ത്രിയോടു അല്ലയോ വാതപുരേശ! ഇനി, നീ എന്തിനു മനസ്താപിക്കുന്നു? ദുഃഖമെല്ലാം കളഞ്ഞ് സന്തോഷപൂർവം ഒരു പണിപ്പെട്ടിട്ടെങ്കിലും ഇവരുടെ നായകനെ കാണിച്ചുതരികയെന്ന് വീണ്ടും, വീണ്ടും നിർബന്ധിച്ചു. തന്നെക്കൊണ്ടു കാണിക്കാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നു വാതപുരേശനും പിന്നെയും പിന്നെയും പറഞ്ഞൊഴിഞ്ഞു.

അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ മേൽപ്രകാരം സാക്ഷിനായകനെ കാണിച്ചുകൊടുക്കണമെന്ന് വാതപുരേശനോടു നിർബ്ബന്ധിച്ചുതുടങ്ങിയ അവസരത്തിൽ

പശുപതിയായ സാമിനാഥൻ എല്ലാ പാശബന്ധങ്ങളേയും അറുക്കുന്നതാ യ തന്റെ കരത്തിൽ അശ്വത്തിന്റെ കടിവാളുമാകുന്ന പാശം ധരിച്ചു്, പാശബദ്ധന്മാരെ ഉളക്കി അശ്വത്തെ നടത്തിച്ചു നടത്തിച്ചു്, രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽകൊണ്ടുവന്നുംകൊണ്ടു്, അല്ലയോ പാണ്ഡ്യഭൂപാലരത്നമേ! മഹാരാജ! ഞാനാണു് സാമിനാഥൻ എന്നു പറഞ്ഞു. അതിന്റെശേഷം തന്റെ വാഹനമായ പേരാഴിയെ സവ്യത്തു പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യിച്ചു. നന്ദിതുട ങ്ങിയ ഗണങ്ങളും അവരവരുടെ അശ്വങ്ങളെ അപ്രകാരം ചാടിച്ചു. ആ അശ്വങ്ങളുടെ പല്ലുതാളികളായ ഗമനവിശേഷങ്ങളെക്കണ്ടു് അരിമർദ്ദന പാണ്ഡ്യൻ, ഇതിൽപരമില്ലാതെ ആനന്ദിച്ചു. അനന്തരം ആദ്യമം, സാമിഭക്തന്മാരോടു് മധുരനായകിയായ സ്വപ്നത്തിൽ നിങ്ങളുടെ നാഥൻ ആ രാണെന്നുചോദിച്ചു. ഗണങ്ങളും, പേരാശ്വാരൂഢനും, സേനാമദ്ധ്യഗനും ആയ സുന്ദരേശനെ ചൂണ്ടിക്കൊണ്ടു് ലോകനാഥനായ ഇദ്ദേഹമാണു് ഞങ്ങളുടെ സ്വാമിയെന്നു് പറഞ്ഞു.

അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ, സേനാമദ്ധ്യത്തിൽ അശ്വാരൂഢനായി ഓ ട്ടിക്കുന്ന, വിലതല്ലാത്ത തേജോമയനായ തമ്പുരാൻ ദൃഷ്ടിഗോചരനും, സാമിനാ യകനും ആയ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശനെ വിസ്മയപൂർവ്വം നോക്കിക്കൊണ്ടിരു ന്ന അവസരത്തിൽ, മനോജ്ഞരൂപനും മനോഹരതരനും ആയ അദ്ദേ ഹം രാജാവിന്റെ മനസ്സിനെ മേന്മേൽ ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടു് മനോവേ ഗത്തേയും അതിശയിക്കുന്ന തന്റെ അശ്വാരൂഢനെ ഓട്ടിച്ചുകൊണ്ടു് രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ ചെന്നു. സമുജ്ജ്വലമായ തേജോവിലാസത്തോടുകൂടെ തന്റെ പുരോഭാഗത്തിൽ നില്ക്കുന്ന പുരാരാതിയെക്കണ്ടു്, മീനാക്ഷീസുന്ദ രന്നെ മാത്രമല്ല ഇതിനുമുമ്പ് അഭിലാഷത്തിൽ ചാടി എഴുന്നേറ്റു് അങ്ങ ലിംഗത്തിനായും ചിത്തത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഒരു ദേവസ്വരൂപം എന്നപോ ലെയുംനിന്നു. രാജാവിന്റെ സമീപത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന മററു മന്ത്രിമ ന്ത്രങ്ങളും പൌരപ്രധാനികളും സന്തോഷചിത്തന്മാരായി ചാടി എഴുന്നേററു നമസ്കാരംചെയ്തു. അതിന്റെശേഷം രാജാവിനു് താൻ എഴുന്നേററതും വന്ദിച്ചതും അനുചിതമായില്ലായെന്നു തോന്നുകയാൽ ഉടനെ ആസനത്തി ൽ ഇരുന്നു. കൃത്യാകൃത്യവിവേകംകൂടാതെ താൻ ഒരു ഹീനജാതിയായ പ്രവൃ ത്തി ചെയ്തുപോയല്ലോ എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിചാരംകൊണ്ടു്, ദീനനായ മു ഖകാന്തിയോടുകൂടെ ലജ്ജിതനായി തലയുംകുനിച്ചിരിക്കുന്ന അരിമർദ്ദന നോടു സാമിസംഘനായകനായ സുന്ദരേശൻ, ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

“അല്ലയോ പാണ്ഡ്യവംശമഹീപാല! രാജാധിരാജമഹാരാജനേ! ഞാ ൻ പറയുന്നതിനെ അങ്ങു് കേട്ടുകൊണ്ടാലും. അങ്ങേ മന്ത്രിവര്യനായവാ തപുരേശൻ, ലേശമെങ്കിലും അങ്ങയുടെ രാജ്യത്തിനും യാതൊരു അഹിതവും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടില്ല. ഉത്തമോത്തമനായ അവൻ അങ്ങയുടെ ഭണ്ഡാരത്തിൽനിന്നും അശ്വങ്ങളെ വാങ്ങാനായി ഏറ്റുവാങ്ങിച്ച ദ്രവ്യം മുഴുവനും

ഞാനും എന്റെ കിംകരന്മാരുംകൂടി നിന്നോടു വാദിച്ചു. ഞാൻ ഇപ്രകാരം വാദിച്ചതു് എന്റെ ബുദ്ധിയിൽ ഉള്ള ഗർവംകൊണ്ടല്ല. ഞാൻ അങ്ങയെക്കാൾ എന്നല്ല ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാവരെക്കാളും മതിമാൻതന്നെ. എന്നാലിപ്പോഴും എന്റെ ബുദ്ധികളെല്ലാം സദാശിവനായിട്ടു വന്ന പരമശിവനും ഇല്ല. അങ്ങനെയായിരിക്കെ എന്നിൽ ഏറ്റവും വിശ്വാസത്തോടും ഭക്തിയോടുംകൂടിയവനായ സച്ചിദാനന്ദനെ അങ്ങ് ബന്ധിപ്പിച്ചതായി ഞാൻ കേട്ടു. നിന്നെ പീഡിപ്പിച്ചതും എന്നെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതും ഒന്നല്ലേ. അങ്ങയുടെ കിങ്കരന്മാർ ചെയ്ത ബന്ധനാദികൾ ഒക്കെ വാതപൂരേശൻ എന്നോടും ക്ഷമിച്ചതിനാൽ അതിനു പരിഹാരമായി ഭക്തനായ ഈ ബ്രാഹ്മണന്റെ മനസ്സന്താപം കൊണ്ടു ഞാനും അനുഭവിച്ചു. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പീഡയെയും ദുഃഖത്തെയും അനുഭവിച്ചതു ഞാനാണു്. എങ്കിലും നിന്റെ കുതിരകൾ പറഞ്ഞതുപോലെ വേണ്ടുന്ന ഉത്തമാശ്വങ്ങളെ ഞാൻ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അശ്വങ്ങൾ എല്ലാക്കാലവും ഒരുപോലെ ഇരിക്കയില്ല എന്നു അങ്ങു വിചാരിച്ചുകൊള്ളണം. ഇങ്ങനെ വികാരമില്ലാത്തവർ പാടില്ലാത്തതാണു് പരമാത്മാവിനെയും ഒഴിച്ചു്. അതുകൊണ്ടു് അവയ്ക്കു് ഓരോ ദോഷങ്ങൾ വന്നെന്നു് അങ്ങു കണ്ടാൽ ഉടൻതന്നെ പരിഹാരം ചെയ്തുകൊള്ളണം. കുതിരയുടെ കഥ കേട്ടാൽ പിന്നീടുണ്ടാകുന്ന ദുർമ്മതിയും ദോഷത്തിനു ശങ്കതന്നെ ഉത്തരവാദി. അതുകൊണ്ടു് കുതിരകളെ വേണമെങ്കിൽ, അങ്ങയുടെ കുതിരകളുടെ പന്തിയിൽനിന്നും അവയെ വേർതിരിച്ചുകെട്ടുന്നതിൽ ശ്രദ്ധിക്കണം വേണമെങ്കിലും തിരിച്ചയയ്ക്കാം. അതേ, കുതിരകളെ ശരിയായി എല്ലാവരും ഓരോ തിരുവാക്കണം. ഞങ്ങൾക്കു് ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കാൻ സംശയമില്ല.

അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ, അതുകേട്ടു് അത്യന്തം തൃപ്തിയോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

“കല്യാണസുന്ദരമൂർത്തിയായ അങ്ങ് സർവജ്ഞൻതന്നെ എന്നതിനു് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിൽ പിന്നെ അശ്വങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ഗുണദോഷം, വരുത്തിവെച്ചവരെ അല്ലാതെ വിചാരണ ചെയ്യേണ്ടതില്ലെന്നു് എനിക്കിപ്പോൾ മനസ്സിലായി. എങ്കിലും എനിക്കു് പരാതിയൊന്നും ഇല്ല. ഉത്തമാശ്വങ്ങളെ തിരിച്ചു് പരിവർത്തനം ചെയ്താൽ മതിയാകും വാതപൂരേശനെ അല്ലാതെ എന്റെ കുതിരകളിൽ മറ്റാർക്കെങ്കിലും, ഇങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. എനിക്കും എന്റെ പ്രജകൾക്കും നിങ്ങൾകൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള അശ്വങ്ങളെ കണ്ടമാത്രയിൽതന്നെ ഇതുവരെയില്ലാത്ത സന്തോഷം ജനിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ഉത്തമാശ്വങ്ങളെ ഇനി ലഭിച്ചാൽ പിന്നെ രാജ്യത്തിനു യാതൊരു പ്രയാസവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നു ഞാൻ തീർച്ചയായും വിചാരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അങ്ങു് പരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതിനു കൂട്ടം കൂടിക്കൊള്ളണം.

സഖിമാരായ സുന്ദരസേനൻ, അതുകേട്ട് അത്യന്തം സന്തോഷിച്ച് ശ്ലോകങ്ങളെ കേൾപ്പിച്ചിട്ട് അതിന്റെശേഷം അപേക്ഷിതം ചെയ്യാമെന്ന നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ട്, രാജാവിനോടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ ശ്രീമാനും, ശ്രോതാക്കളുമായ പുണ്യശ്ലോകശിരോമണേ! ഒന്നാമതായി അങ്ങേയ്ക്ക് മനസ്സന്തുഷ്ടിയുണ്ടാകുന്നതിനുവേണ്ടി ആ ശ്ലോകങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം. സർവ്വഗുണസമ്പൂർണ്ണങ്ങളായ ആ ശ്ലോകങ്ങളോടുകൂടിയ രാജാവിനെ ഒരു കാലത്തും വിജയലക്ഷ്മി ഉപേക്ഷിക്കുന്നതല്ല. പ്രതിദിവസവും വിജയലക്ഷ്മി അവനെ അതിനാലുള്ള കീർത്തിയോടുകൂടി വർദ്ധിപ്പിക്കും. അല്ലയോ രാജശ്രേഷ്ഠ! അങ്ങയുടെ മുമ്പിൽനില്ക്കുന്ന സിംഹം, ശാർദ്ദൂലം, ഗജം, അശ്വം, ഋഷഭം, വാനരം, ഖഗം, വായു, മനസ്സ്, ഇവകളുടെ വേഗങ്ങളെക്കാളും അതിശയമായ വേഗത്തോടുകൂടിയവകളും, അനവധി ... കൊണ്ട് മനോഹരങ്ങളും ജലത്തിലും ആകാശത്തിലും മറ്റു ദിക്കുകളിലും ഒരുപോലെ സഞ്ചരിക്കുന്നവകളും ശംഖം, സ്വസ്തികം, ചക്രം, പുണ്ഡ്രം ഇത്യാദികളായ ലക്ഷണങ്ങളും, നിറങ്ങളിൽ (കഴുത്തിൽ മണികെട്ടുന്ന സ്ഥാനത്തിനു സമീപത്തിൽ) വെളുത്ത രോമങ്ങളോടുകൂടിയതായ രോമച്ചുഴികളും, അന്യങ്ങളും ശാസ്ത്രോക്തങ്ങളും ആയ ആവർത്തങ്ങളും ഉള്ളവകളും അഷ്ടമംഗല്യസമ്പന്നങ്ങളും പലവക ദിവ്യാഭരണഭൂഷിതങ്ങളും, കുങ്കുമം, അഗരു, കർപ്പൂരം, കസ്തൂരി മുതലായ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളുടെ പരിമളങ്ങൾപോലെയുള്ള ഗന്ധങ്ങളോടുകൂടിയവകളും ശംഖം, മേഘം, ശംഖം, സിംഹം ഇവകളുടെ ശബ്ദതുല്യങ്ങളായ ഹേഷാരവങ്ങളോടുകൂടിയവകളും അശ്വശാസ്ത്രവിധിപ്രകാരം സുശിക്ഷിതങ്ങളും മനസ്സംതൃപ്തങ്ങളും നാനാവിധ ഗതിഭേദങ്ങളെപ്പറ്റി വഴിപോലെ അറിയുന്നവകളും ആരോഹണം ചെയ്യുന്ന മാത്രയിൽ തന്നെ, അശ്വാരോഹകന്മാരുടെ ഇംഗിതജ്ഞങ്ങൾക്ക് വശവർത്തികളായി തീരുന്നവകളും ചിത്രപടങ്ങളായ സ്വർണ്ണാലങ്കാരങ്ങൾകൊണ്ട് അലങ്കൃതങ്ങളായ വസ്ത്രങ്ങളോടുകൂടിയവകളും, ചക്രംപോലെ ചുററിക്കറങ്ങുന്നതിൽ അതിസാമർത്ഥ്യത്തോടുകൂടിയവകളും, വെള്ളത്തിൽ നീന്തുന്നതിനും നദികൾ, കിടങ്ങുകൾ, കോട്ടകൾ, ഇവകളെ കടക്കുന്നതിനും അതിസമർത്ഥങ്ങളും വാതപിത്തശ്ലേഷ്മാദിദോഷങ്ങളും ഇല്ലാത്ത യൗവനവയസ്സ് പ്രായംവന്നവകളും, യാതൊന്നിനും യാതൊരു സംശയവും ഇല്ലാത്തവകളും ആയ ഈ ഉത്തമാശ്വങ്ങൾ മുഴുവനും അങ്ങേയ്ക്കു തന്നെതിരായികൊണ്ടു വന്നിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ കുതിരകളുടെ സ്വഭാവമഹിമതിനെ രാജാവിനെ കവികളും വിശേഷിപ്പിച്ചു വിട്ടുപോരുന്നതല്ല. അതൊക്കെ ഞങ്ങളെ ഭാഗ്യവാന്മാരാക്കുന്ന ഉത്തമാശ്വങ്ങളെത്തന്നെ തിരിഞ്ഞെടുക്കണം അങ്ങയുടെ ഭാഗ്യാതിശയത്തിന്റെ വൈഭവമെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നും പറയാൻ ഇല്ല.

സപ്തിസംഘാധിപനായ സുന്ദരേശൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ട്, നിപുണന്മാരായ അശ്വചാരാദികളെ ഒന്നു കടാക്ഷിച്ചു. ഉടൻ തന്നെ കുതിരകളെ, ധാരാഗതിഭേദമായിട്ട്, ശബ്ദം കേൾക്കാതെയും പൂർവാംഗതവസ്ഥകളെക്കാണാതെയും ഉള്ള ഗതിയായ ‘ആസ്കന്ദിതം’ ചാതുര്യത്തോടുകൂടിയ വേഗമുള്ള നടയായ ‘ധൌരിതകം’ എന്നും ഭേദത്തിലും വളരെ പളുക്കെയും അല്ലാതെയുമുള്ള വട്ടത്തിൽ ഉള്ള നടയായ ‘രേചിതം’ എന്നതിന്റെ മുൻഭാഗം ഉയർത്തി വെടിപ്പുകാണത്തക്കവണ്ണങ്ങളിൽ കുഞ്ചിതമായ നിവക്കാതെയുള്ള നടയായ ‘വല്ഗിതം’ എന്നതിന്റെ പൂർവപാദഭാഗങ്ങൾ ക്രമേണ ഉയർത്തിയുള്ള നടയായ ‘പ്ലുതം’ എന്നീ പഞ്ചധാരാഗതികളിലും നടിപ്പിച്ചു. അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യനും മന്ത്രിമാരുമെല്ലാം സാദികൾ നടത്തിക്കുന്ന അശ്വങ്ങളുടെ അത്ഭുതങ്ങളായ ഗതികൾകണ്ട് ഏറ്റവും സന്തോഷിച്ചു. ഈ അവസരത്തിൽ, സുന്ദരേശൻ സ്വകീയാശ്വത്തെ സവ്യാസവ്യക്രമത്തിൽ (ഇടത്തോട്ടും വലത്തോട്ടും ആയി) സഞ്ചരിപ്പിച്ചപ്പോൾ ഗതിവേഗംകൊണ്ട്, ആ ഘോടകം നാലെണ്ണമുള്ളതായി കാണികൾക്കുതോന്നി. സുന്ദരേശവാഹനമായ ഘോടകം, പരിഭ്രമണത്തിൽ, അലാതചക്രംപോലെയും പൂർവ്വമണ്ഡലനത്തിൽ ചലിക്കയും ദൈർഘ്യമുള്ള ചാട്ടം ചാടിച്ചു. ഇങ്ങനെ പലപ്രകാരേണയുള്ള ഗതിഭേദങ്ങളിലും അശ്വത്തെ നടത്തിച്ചിട്ട് അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യന്റെ മുമ്പിൽ ചെന്നുനിന്നുകൊണ്ട് സുന്ദരേശൻ അദ്ദേഹത്തിനോട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ രാജശ്രേഷ്ഠ! ഞങ്ങൾ അശ്വജ്ഞന്മാരായിട്ടുള്ളവരായി കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള കുതിരകളിൽ ലക്ഷണത്തിന്റെയും ജന്മദോഷത്തിന്റെയും എന്തെല്ലാമാണെന്നതിനെ ഞാൻ സംക്ഷേപമായി കേട്ടുകൊള്ളുക. എന്നിങ്ങനെയുള്ള മുഖപുണ്ഡ്രരേഖകളുടെ ഒരു അശ്വസംഘത്തിൽ പെട്ടതിൽ ഒരുകൂട്ടം കുതിരകളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുംകൊണ്ടും: ഇപ്രകാരം, കാംബോജദേശങ്ങളും, ഇപ്രകാരം ബാൽഹീകദേശജങ്ങളും, ഇപ്രകാരം വനായുജങ്ങളും ഇപ്രകാരം ഗാന്ധാരദേശീയങ്ങളും ഇപ്രകാരം സൌരാഷ്ട്രസംഭവങ്ങളും, ഇപ്രകാരം സിന്ധുദേശോത്ഭവങ്ങളും, ഇപ്രകാരം തൈത്തിരീയങ്ങളും, ഇപ്രകാരം മഗധദേശജങ്ങളും, ഇപ്രകാരം പാർവ്വതങ്ങളും, ഇപ്രകാരം കാശ്മീരസംഭവങ്ങളും, ഇപ്രകാരം ദ്വീപാന്തരജാതങ്ങളും, ഇപ്രകാരം കേകയദേശജങ്ങളും, ഇപ്രകാരം യാവനികങ്ങളും ഇപ്രകാരം സൌവീരദേശീയങ്ങളും ഇപ്രകാരം ശൂരസേനീയങ്ങളും, ഇപ്രകാരം ചൈദ്യങ്ങളും, ഇപ്രകാരം പാഞ്ചാലങ്ങളും ഇപ്രകാരം സാരസ്വതങ്ങളും ഇപ്രകാരം മാളവദേശജങ്ങളും, ഇപ്രകാരം കലിംഗദേശോത്ഭവങ്ങളും, ഇപ്രകാരം കലിംഗദേശജങ്ങളും, ഇപ്രകാരം വൈദേഹങ്ങളും ഇപ്രകാരം സൌരാഷ്ട്രങ്ങളും ഇപ്രകാരം ആനർത്തസംഭവങ്ങളും, ഇപ്രകാരം പശ്ചിമസമുദ്രതീരജങ്ങളും, ഇപ്രകാരം മദ്രദേശജങ്ങളും, ഗൌരം, അരുണം, വെളുപ്പ്, ചുവപ്പ്, പിംഗലവർണ്ണം (പൊന്നിറം) കറുപ്പ്, മിശ്രവർണ്ണം ഇങ്ങനെ നിറങ്ങൾ കൊ

ന്റെ അഞ്ചു പ്രകാരത്തിൽ ഉണ്ട്. ഇവയിൽ മുത്ത്, പാല്, ചന്ദ്രൻ, ശംഖം, വെള്ളി, മഞ്ഞ് ഇവകളുടെ നിറംപോലെയുള്ള നിറത്തോടുകൂടിയതു വെളുത്തതും, ലാക്ഷാരസം, മാതളപ്പൂവ് ഇവയുടെ നിറംപോലെയുള്ള നിറത്തോടുകൂടിയതു ചുവന്നതും, വണ്ട്, കുയിൽ, അഞ്ജനം, മേഘം ഇന്ന ഇവകളുടെ നിറംപോലെയുള്ള നിറത്തോടുകൂടിയതു കറുത്തതും കത്തുന്ന തീയ്, സ്വർണ്ണം, ഗോരോചന ഇവകളുടെ നിറംപോലെയുള്ള നിറത്തോടുകൂടിയതു, പിംഗലവർണ്ണങ്ങളും, മുൻ പറയപ്പെട്ട വർണ്ണങ്ങൾ എല്ലാംകൊണ്ടോ ചിലതുകൊണ്ടോ മിശ്രമായ നിറത്തോടുകൂടിയതു മിശ്രവർണ്ണങ്ങളും ആകുന്നു. ഈ അഞ്ചുജാതി നിറത്തിൽ ഉള്ള കുതിരകളെയും ഞാൻ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. നാനാവർണ്ണവിചിത്രങ്ങളും, നാനാദേശോത്ഭവങ്ങളും നാനാസ്വഭാവങ്ങളുമായ ഒരു ലക്ഷത്തിൽ ചില്വാനം ഉള്ളതിലെ ഒന്നുപോലെതന്നല്ല. നാലു കാലിലും, വാലിന്റെ അറ്റത്തും, മുഖത്തിലും, നെഞ്ഞത്തും, കുളമ്പും വെളുപ്പോടുകൂടിയതും സർവ്വാംഗം അഷ്ടമംഗലം എന്ന പ്രശസ്തനാമത്തിന് അർഹങ്ങളായവയും ഉത്തമലക്ഷണങ്ങളും, നാലു കാലിലും, മുഖത്തും വെളുപ്പോടുകൂടിയതും സർവ്വശ പഞ്ചകല്യാണി എന്നുള്ള പേരോടുകൂടിയ കുതിരകളും ഈ കൂട്ടത്തിൽ ധാരാളമായിട്ടുണ്ട്. ഈ രണ്ടുജാതി കുതിരകളുടെയും ഉടമസ്ഥന്മാരെ സമ്പത്ത് ഒരിക്കലും വിട്ടുപിരിയുന്നതല്ല. ഇതുപോലെതന്നെ ശുഭസന്ധിയിൽ ശ്രീവത്സമെന്ന പേരുള്ള ചുഴിയോടുകൂടിയ കുതിരകളുടെ ഉടമസ്ഥന്മാരെയും ഒരിക്കലും ലക്ഷ്മി വിട്ടുപിരിയുന്നതല്ല. ഈ ജാതിയിൽപെട്ട കുതിരകളും ഈ കൂട്ടത്തിൽ ധാരാളമുണ്ട്. അതെങ്ങനെയെന്നാൽ നെറ്റി ഉരസ്സിൽ രണ്ട്, മുഖത്തിൽ രണ്ട്, മൂക്കിൽ രണ്ട്, ശിരസ്സിൽ രണ്ട്, നെറ്റിമദ്ധ്യത്തിൽ ഒന്ന്, വയറ്റിൽ (മദ്ധ്യത്തിൽ) ഒന്ന് ഇങ്ങനെ പത്തു സ്ഥാനങ്ങളിലായി പത്തു ചുഴികൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഈ പ്രശസ്തസ്ഥാനങ്ങളിൽ ആവർത്തങ്ങളോടുകൂടിയ കുതിരകൾ ഉത്തമങ്ങളും അപ്രശസ്തങ്ങൾ അധമങ്ങളും ആകുന്നു. ഞാൻ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതിൽ ഒന്നിലെങ്കിലും ഈ ചുഴികൾ ഇല്ലാതെയില്ല. നെഞ്ഞത്തു നാലുഭാഗത്തും നടുവിലും ആയി ഒരു വലിയാവർത്തത്തോടുകൂടി അഞ്ചു ചുഴികളോടുകൂടിയ കുതിരകൾ ശ്രീവത്സമെന്ന ലക്ഷണത്തോടുകൂടിയവയാണ്. ഇവയിൽ ഒന്നിനെ ഉടമസ്ഥനെ ലക്ഷ്മി ഒരിക്കലും വിട്ടുപിരിയുകയില്ല. നെറ്റിയിൽ ഒരു ചുഴിയുള്ള കുതിരയുടെ ഉടമസ്ഥന് പുത്രസമ്പത്തും നെറ്റിയിൽ മൂന്നു ചുഴിയുള്ള കുതിരയുടെ ഉടമസ്ഥന് ധനധാന്യസമൃദ്ധിയും, നെറ്റിയിൽ നാലു ചുഴികളോടുകൂടിയ കുതിരയുടെ ഉടമസ്ഥന് ഐശ്വര്യവും ഉണ്ടാകും. കണ്ഠത്തിൽ ശ്രീവാഹ്യമാകുന്ന ആവർത്തങ്ങളോടുകൂടിയ കുതിരയുടെ ഉടമസ്ഥന് ഭാഗ്യവാനായിട്ടുള്ളതിനെ നിശ്ചയം വരുത്തും. ഇപ്രകാരമുള്ള ശുഭലക്ഷണങ്ങളുള്ള ചുഴികളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നില്ലാത്തതായി ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കുതിരപോലും ഇല്ല. അതുപോലെതന്നെ മറ്റുലക്ഷണങ്ങളോടുകൂടിയ കുതിരകളും, ഈ

കൂട്ടത്തിൽ ഇല്ല. ദുർല്ലക്ഷണങ്ങളും ഒരുമിച്ച് സ്വാമിക്കുണ്ടാകുന്ന ദോഷങ്ങളും എന്താണെന്നറിയണമെങ്കിൽ ഇനിയും പറയാം. ശരീരമധ്യത്തിൽ രണ്ടു ചുഴിയോടുകൂടിയ കുതിരയുടെ ഉടമസ്ഥനെ ക്ഷുത്തൃഷ്ണാഭയവും കലികളും വിട്ടുപിരിയുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല കാലതാമസം ഒഴിയാതെ ആ അശ്വത്തിന്റെ ദുർല്ലക്ഷണം അവന്റെ ആയുസ്സിനെ അപഹരിക്കുകയും ചെയ്യും. അതുപോലെതന്നെ കണ്ണുകളിൽ രണ്ടു ചുഴിയുള്ള കുതിരയുടെ സ്വാമിയെ, ദുഃഖങ്ങളും രോഗങ്ങളും വിട്ടുപിരിയുന്നതല്ല. താഴത്തെ ചുണ്ടിൽ ചുഴിയുള്ള കുതിര സ്വാമിയുടെ മരണത്തിന്റെ കാരണമാണ്. കക്ഷത്തിൽ ചുഴിയോടുകൂടിയ കുതിരയെ വാങ്ങിക്കുന്നവൻ ദീർഘമായും യുദ്ധത്തിൽ മരിക്കും. ഹൃദയത്തിൽ ചുഴിയോടുകൂടിയ കുതിരയെ വാങ്ങിക്കുന്നവൻ കാലതാമസമെന്യേ മൃത്യുവിനു ഇരയാകും. ഗണ്ഡാഗ്രത്തോടുകൂടിയ കുതിര സ്വാമിക്കു ഒരു നിമിഷംപോലും ഒഴിവുകൂടാതെ ദുഃഖത്തെയും, രോഗത്തെയും ദാനംചെയ്യും. മുട്ടിൽ ചുഴിയോടുകൂടിയ കുതിര അതിന്റെ സ്വാമിയെ കുലത്തോടുകൂടെ നശിപ്പിക്കും. ഇപ്രകാരമുള്ള ലക്ഷണങ്ങളോടുകൂടിയ കുതിരകളെ ഗൃഹകവാടങ്ങളിൽപ്പോലും അടുക്കം കെട്ടരുത്.

അല്ലയോ മഹാരാജാവേ! കുതിരകളുടെ ആയുസ്സ് മുപ്പത്തിരണ്ടു വർഷമാണ്. ഈ ആയുഷ്കാലത്തിൽ പത്തു ദശകളും അതിൽ ഒരു ദശ ആയുസ്സുള്ള ജീവിതകാലമായ മുപ്പത്തിരണ്ടു വർഷത്തിന്റെ പത്തിൽ ഒരു ഭാഗമായ, മൂന്നു വർഷവും രണ്ടു മാസവും പന്ത്രണ്ടു ദിവസവും ആണ്. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടും ഒടുവിലത്തെ രണ്ടും ദശകളായ ഒന്നും രണ്ടും ഒമ്പതും പത്തും ദശകൾ നിന്ദ്യമുള്ള നടുവിലെ ആറു ദശകളും പ്രശസ്തങ്ങളും മറ്റു അപ്രശസ്തങ്ങളും ആകുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ അന്യവർണ്ണങ്ങളോടു കൂടാതെ ശ്വേതവർണ്ണം ചേർന്നാൽ അത് ഉത്തമവും, ശ്വേതവർണ്ണത്തിൽ അന്യവർണ്ണങ്ങൾ ചേർന്നാൽ നിന്ദ്യവും ആകും. കഴുത്തിലും വക്ഷസ്സിലും അന്യവർണ്ണത്തോടുകൂടിയ കറുത്തതും വെളുത്തതുമായ കുതിരകളുടെ ഉടമസ്ഥൻ ഭാഗ്യവാനും വിജയിയും ആയിത്തീരും. വെളുത്ത വാലോടുകൂടിയ കുതിരയുടെ സ്വാമിക്ക സ്വപുത്രലാഭവും, വെളുത്ത നെറ്റിയോടുകൂടിയ കുതിരയുടെ ഉടമസ്ഥന് ആനന്ദവും, കഴുത്തിൽ വെളുപ്പോടുകൂടിയ കുതിരയുടെ ഉടമസ്ഥന്, ധനാഗമനവും മുഖത്തിൽ വെളുപ്പോടുകൂടിയ കുതിരയുടെ ഉടമസ്ഥന് വിജയവും വെളുത്ത പൃഷ്ഠത്തോടുകൂടിയ അശ്വത്തിന്റെ സ്വാമിക്ക സൗഖ്യവും, ഉദരഭാഗത്തിൽ വെളുപ്പോടുകൂടിയ വാജിയുടെ നാഥന്, മിത്രലാഭവും പിൻഭാഗത്തിൽ വെളുപ്പോടുകൂടിയ പാദത്തിന്റെ യജമാനന്, ധാന്യലാഭവും, ഉണ്ടാകും. മുന്നാലും പൃഷ്ഠവും, വാലും വെളുത്ത കുതിരയെ സേനയുടെ മുമ്പിൽനിർത്തുന്നവനായാൽ, തീർച്ചയായിട്ടും ജയമുണ്ടാകും. വെളുത്ത നിറത്തോടുകൂടിയ കുതിരയുടെ തല ഏറ്റവും വെളുത്തിരുന്നാൽ അതിനെ സൂര്യകാന്തമുഖ്യം' എന്നു പറയും. അതിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ മഹാഭാഗ്യവാനായി തീരുകയും

ചെയ്യും. നാഭിമുതൽ മുമ്പോട്ടുള്ള ഭാഗം മുഴുവൻ ഇന്ദ്രവർണ്ണമായും പിൻഭാഗം തങ്കത്തിന്റെ നിറമുള്ളതായും ഇരിക്കുന്ന കുതിര 'നിരാജവൈജയന്തിക' എന്ന പേരോടുകൂടിയതും, അതിന്റെ സവാരിക്ക് സർവാഭീഷ്ടങ്ങളും ലഭിക്കുന്നതും ആകുന്നു. നാഭിക്ക് മുൻഭാഗം ... പിൻഭാഗം പാണ്ഡു വർണ്ണത്തോടുംകൂടിയ കുതിര '...വൈജയന്തിക'യും അതും അതിന്റെ നാഥന് സകലാഭീഷ്ടങ്ങളേയും പ്രദാനംചെയ്യുന്നതും ആണ്. ഞങ്ങളുടെ അതിഭാഗ്യംകൊണ്ട് ഞാൻ ഈമാതിരി സർവലക്ഷണയോഗങ്ങളും ഉത്തമോത്തമങ്ങളായുമിരിക്കുന്ന അശ്വങ്ങളെയാണ് കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളത്. അല്ലയോ രാജശ്രേഷ്ഠ! പശുപോലെയുള്ള പാദത്തോടും മയിൽപോലെയുള്ള നിലയോടും സിംഹത്തിന്റേതുപോലെയുള്ള സഞ്ചാരത്തോടും, ആനയെപ്പോലെയുള്ള നേത്രത്തോടും മേഘനാദംപോലെയുള്ള ശബ്ദത്തോടും, നടനപ്പോലെയുള്ള വിന്യാസത്തോടും കഴുതയുടെ മുഖംപോലെയുള്ള മുഖത്തോടും കൂടിയ അശ്വങ്ങൾ അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠങ്ങൾ. കുതിരകൾക്ക് ... റി, ജഘനം, വക്ഷസ്സ് ഇവകൾ തടിച്ചുള്ളതും, ... കണ്ണുകൾ കൂടി, നാസിക ഇവ ചെറിയതും, കേസരം, വാല്, രോമം ഇവകൾ ... നേത്രം ശിരസ്സ്, മുഖം ഇവകൾ വലുതായും ..., ജിഹ്വ, ..., ഇവകൾ കൃശങ്ങളായും, ..., കഴുത്ത് ഇവകൾ ദീർഘങ്ങളായും ഇരിക്കുന്നത് ഉത്തമലക്ഷണങ്ങളാണ്. ഈ ലക്ഷണങ്ങളോടുകൂടിയ കുതിരകളെ വേണം രാജാക്കന്മാർ വാഹനങ്ങളായി ഉപയോഗിക്കേണ്ടത്. അല്ലയോ നൃപശ്രേഷ്ഠ! ഞാൻ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള കുതിരകൾ എല്ലാം നല്ല ദേശജങ്ങളും, സ്വഭാവശുദ്ധങ്ങളും ... നല്ലലക്ഷണങ്ങളും തികഞ്ഞവകൾ ആണ്. ... വർണ്ണവും, ... ഗന്ധവും, സിംഹത്തിന്റേയോ ആനയുടേയോ പോലെയുള്ള ഗതിയും ... ഉള്ള അശ്വങ്ങൾ ... നല്ലതാണ്. ... ഉയരത്തോടുകൂടിയ കുതിര ഉത്തമവും, അതിൽ പതിമൂന്നിൽ ഒരുപങ്കു കുറവോടുകൂടിയത് മദ്ധ്യമവും, അതിൽനിന്നും എട്ടിലൊരംശം ഉയരം കുറവോടുകൂടിയ കുതിര അധമവും ആകുന്നു. മനുഷ്യന്മാർക്ക് ഐശ്വര്യം വർദ്ധിക്കണമെങ്കിൽ, ഉത്തമലക്ഷണങ്ങളോടുകൂടിയ ഉത്തമാശ്വങ്ങളെ ഗന്ധമാല്യാദികൾകൊണ്ട് ദിവസവും പൂജിക്കണം. അതുകൊണ്ട് അല്ലയോ നൃപശ്രേഷ്ഠ! ... ലക്ഷണങ്ങളും, സദ്വർണ്ണങ്ങളോടും, ... ശുഭാവർത്തങ്ങളോടുംകൂടിയതുകളും ... സ്വരങ്ങളോടുകൂടിയതുകളും വേഗമേറിയതുകളും ... നല്ലനല്ല ദേശങ്ങളിൽ ജനിച്ചതുകളും ... എത്ര വലിയ ... പ്രത്യേക ... റിയതുകളും ആയ ഈ കുതിരകളെ അങ്ങു ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടാലും. ഉത്തമോത്തമങ്ങളായ ഈ ഇരുനൂറു അശ്വങ്ങളെ അങ്ങു പൂജിച്ചു രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാൽ ...

ഭൂ

ക്ക വിശേഷജയവും, യശോവൃദ്ധിയും സർവകാമാർത്ഥസിദ്ധിയും ഉണ്ടാകും.

സാദിസംഘാദ്ധ്യക്ഷനായ സുന്ദരേശ്വരൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ട് താനും തന്റെ അനുചരന്മാരുംകൂടി കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ അശ്വങ്ങളേയും പാശംകൈമാറി രാജാവിനുകൊടുത്തു. അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ സുന്ദരേശ്വരന്റെ പക്കൽനിന്നും കുതിരയെ കയറു കൈമാറി വാങ്ങിയതും അദ്ദേഹം അപാരമായ ആനന്ദസാഗരത്തിൽ നിമഗ്നനായതും ഒരേനിമിഷത്തിൽ ആയിരുന്നു. അനന്തരം രാജാവു് താൻ ഏററവും ധന്യനായെന്നു് തന്നെത്താൻ പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു് അശ്വപാലകന്മാരെ വിളിച്ചു് താൻകയറുകൈമാറിവാങ്ങിയ അശ്വങ്ങളെ എല്ലാംകൊണ്ടുപോയി അശ്വശാലയിൽ ബന്ധിക്കുന്നതിനു പറഞ്ഞു. അവർ ഉടൻതന്നെ രാജാജ്ഞയെ നിർവ്വഹിച്ചു.

അതിന്റെശേഷം ആമ്നായമയമായ തന്റെ വാഹനത്തെ ഒഴിച്ചു മററുള്ള കുതിരകളെ കൈമാറി നല്കിയുംവെച്ച് സാദിമദ്ധ്യത്തിങ്കൽ താർക്ഷ്യനെപ്പോലെ സഞ്ചരിക്കുന്ന വേദാന്തവേദ്യനായ സാദിവര്യനെ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ വളരെവളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടെ സമീപത്തിൽ വിളിച്ചുവരുത്തി അനവധി രത്നങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിനു സമ്മാനമായി കൊടുത്തു. സുന്ദരേശ്വരൻ അശ്വത്തിൽ നിന്നും ഇറങ്ങി അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ നൽകിയ ദിവ്യചേലയെവാങ്ങി ശിരസ്സിൽധരിച്ചു. ചന്ദ്രസമാനധാവള്യത്തോടുകൂടിയതായ ആ ചേലയുടെ പ്രകാശത്താൽ ചന്ദ്രാർദ്ധവും ഗംഗാനദിയുടെ കാന്തിയും അപഹൃതം ആയി. രാജാവിനാൽ സമ്മാനിതങ്ങളായ മററാഭരണങ്ങളെയും സുന്ദരേശ്വരൻ ലോകരക്ഷാർത്ഥം സ്വീകരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തോടൊന്നിച്ചു അശ്വങ്ങളെയും കൊണ്ടുവന്ന അനുചരന്മാർക്കു അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ അനേകായിരം ദിവ്യാംബരാഭരണങ്ങൾ സമ്മാനങ്ങളായി നൽകി. സാദിരൂപന്മാരായ നന്ദ്യാദിഗണങ്ങൾ അവയെ സന്തോഷപൂർവം വാങ്ങി ധരിച്ചു. അനന്തരം അവർ അരിമർദ്ദനനെപ്പോലെ ധന്യവാന്മാരായി ഈ ലോകത്തിൽ ഇതേവരെ യാതൊരു രാജാക്കന്മാരും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു ഉച്ചത്തിൽ ഉദ്ഘോഷിച്ചുകൊണ്ടും കൂടക്കൂടെ തിരിഞ്ഞു് രാജാവിനെ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും മേളാശ്വാരൂഢന്മാരായി രാജാവിനോടു യാത്രയും വാങ്ങി പ്രയാണംതുടങ്ങിയ വേദാന്തവേദ്യനായ സുന്ദരേശ്വരസാദിസംഘാദ്ധ്യക്ഷനെ അനുഗമിച്ചു.

അതിന്റെ ശേഷം അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ, തന്റെ മന്ത്രിസത്തമനായ വാതപുരേശനെ അടുക്കൽ വിളിച്ചുവരുത്തി സാന്ത്വനവചസ്സുകൾ കൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചിട്ടു, അനവധി വസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിനു സമ്മാനിച്ചു. അനന്തരം രാജാവിന്റെ സ

ദീപത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സൂചകന്മാരായ മന്ത്രിമാരെ നോക്കി, അല്ലയോ അധമസചിവന്മാരെ! നിങ്ങൾ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ സൂചകന്മാർ ആണ്. ഉത്തമനായ സചിവൻ ഈ വാതപുരേശൻ മാത്രമെ ഉള്ളു. ഏഷണിക്കാരന്മാരായ നിങ്ങൾ, എന്നോട് ഗുണനിധിയും സത്യസന്ധനുമായ ഇവനെപ്പറ്റി പല ഏഷണികളും പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ച് അന്യായമായി പീഡിപ്പിച്ചു. അതുവഴിയ്ക്ക് സങ്കടമായിപ്പോയി. ഇനി മേലാലെങ്കിലും നിങ്ങൾ ഇപ്രകാരമുള്ള ഏഷണികൾ ജല്പിക്കരുത്. ഇപ്പോഴത്തേക്ക മാപ്പുതന്നിരിക്കുന്നു. രാജ്യത്തിനും രാജാവിനും ഒന്നുപോലെ ഹിതകർത്താവായ ഈ ഉത്തമസചിവനെ സംബന്ധിച്ച ദോഷങ്ങൾ ജല്പിച്ചവർ എന്തൊരു മതിഹീനന്മാർ ആണ്. വിവേകം കൂടാതെ ഇതിനെ ശിക്ഷിച്ച ഞാനും അവിവേകിതന്നെ. അല്പം കാലതാമസം വന്നെങ്കിൽ എന്തു്. ഇത്രയും ഉത്തമങ്ങളായ അശ്വങ്ങളെ മററുവല്ലവരും പോയാൽ ലഭിക്കുമോ? ഭൂലോകത്തിൽ ഇത്രയുംവരെ ലക്ഷണപ്പൊരുത്തങ്ങളായ അശ്വങ്ങൾ കാണുമെന്നുകൂടി എനിക്ക വിചാരമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

രാജാവു് ഇപ്രകാരം പല ചാടുവാക്യങ്ങളും പറഞ്ഞു് വാതപുരേശനെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട്, ആസ്ഥാനമണ്ഡപത്തിൽ ഉള്ള സിംഹാസനത്തിൽ ഇരുന്നു കുറെ സമയം നയിച്ചു. നേരം ഉച്ചയായപ്പോൾ, മന്ത്രിമാരെല്ലാം അവരവരുടെ ഗൃഹങ്ങളിൽ പോകുന്നതിനു കല്പനകൊടുത്തു. അദ്ദേഹവും സ്വമന്ദിരത്തിലേക്ക് എഴുന്നള്ളി. സുന്ദരേശകാരുണ്യംകൊണ്ട് അരിമർദ്ദന പാണ്ഡ്യന്റെ കടംതീർത്ത വാതപുരേശനും, സമാധാനചിത്തനായി സ്വമന്ദിരത്തിൽപോയി സസുഖം വസിച്ചു. ഇതൊക്കെയും കാണ്മാനായി രാജമന്ദിരത്തിൽ കൂടിയിരുന്ന പൗരന്മാരും ഇതിൽപ്പരമില്ലാത്ത കൃതാർത്ഥതയോടെ തിരിച്ചുപോയി. ഭഗവാനായ സുന്ദരേശ്വരനും ഗണങ്ങളോടുകൂടി ഹാലാസ്യത്തിൽപോയി സ്വലിംഗത്തിൽ ലയിച്ചു.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദി താപസന്മാരേ! മന്ത്രിസത്തമനായ വാതപുരേശനുവേണ്ടി ഭൂലോകത്തിലുള്ള കുറുനരികളെയെല്ലാംപിടിച്ച് ഉത്തമാശ്വങ്ങളാക്കി അരിമർദ്ദനനു നൽകി സ്വഭക്തനായ മന്ത്രിസത്തമന്റെ കടം വീട്ടിയ ഈ ലീലയെ പഠിക്കുകയോ കേൾക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവർക്ക ഇഹപരങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലെ സർവ്വാഭീഷ്ടങ്ങളും അനായാസേന ലഭിക്കുന്നതാണ്.

അൻപത്തിഒൻപതാംലീല സമാപ്തം.



ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

ഉത്തരഭാഗം.

൬൦-ാം അദ്ധ്യായം.

നരിപ്രവാഹാകർഷണംചെയ്ത

അറുപതാം ലീല.



വീണ്ടും അഗസ്ത്യമഹർഷി വസിഷ്ഠാദികളെ നോക്കി സുന്ദരേശ്വരൻ ചെയ്തതായ മന്ത്രിയെരക്ഷിക്കുന്നതിന്നായി നരിയെ വരുത്തിച്ച അദ്ഭുതത്തിന്റെ അറുപതാമത്തെ ലീലയെ താഴെ വരുമാറു പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—

മായാശ്വങ്ങളെ രാജാവിന്റെ അശ്വപാലകന്മാർ മന്ദുരകളിൽ കൊണ്ടുപോയി കെട്ടി അവയ്ക്കു ഭക്ഷിക്കുന്നതിന്നുവേണ്ട കാണം, വയ്ക്കോൽ, പുല്ല്, വെള്ളം മുതലായവകൾ കൊടുത്തതിന്റെശേഷം നേരം അസ്തമിക്കയാൽ അവരെല്ലാം നിലയങ്ങളിലേക്കുപോയി. അതിൽ പിന്നെ മായാശ്വാകാരന്മാരായ ശൃഗാലവീരന്മാർ എല്ലാവരും മായാമയനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ ലീലാവൈഭവത്താൽ പഴയപോലെ കുറുക്കന്മാരായി. തൽക്ഷണം ഹർഷസംയുതന്മാരായ അവർ അന്യോന്യം ഇങ്ങിനെപറഞ്ഞു:—

“രാത്രിയായാൽ പിന്നെ കാട്ടും നാട്ടും മതംപോലെ തിരിച്ച് സ്വതന്ത്രന്മാരായി നടക്കുന്ന നമ്മളെ പിടിച്ച്, ചങ്ങലകൊണ്ടും കയറുകൊണ്ടും ഇങ്ങിനെ ബന്ധിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നതു വലിയ അന്യായമാണ്. സാധാരണ നമ്മെ പിടിച്ചു ബന്ധിക്കാൻ മനുഷ്യരെക്കൊണ്ടും സാധിക്കുന്നതല്ല. അങ്ങിനെയായിട്ട് ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ കഷ്ടകാലംകൊണ്ട് നമ്മെപ്പിടിച്ചു മായാശ്വങ്ങളാക്കി തീർക്കുന്നതിന്നും ബന്ധിക്കുന്നതിന്നും സാധിച്ചു. ഇനി നമുക്ക ഈ ബന്ധനത്തിൽ നിന്നും എങ്ങിനെ എങ്കിലും പോയി പിഴക്കാനുള്ള വഴി നോക്കണം. എല്ലുകൂടാത്ത പച്ചമാംസങ്ങളെല്ലാം ഭക്ഷിച്ച് സന്തോഷമുള്ളവരായി രാത്രിയും പകലും ഒന്നുപോലെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന നമുക്ക് ഈ അസ്വാതന്ത്ര്യകരമായ വാസം വളരെ സങ്കടപ്പെട്ടതാണെന്നുള്ളതിന്ന സന്ദേഹമില്ലല്ലോ. ഈശ്വരാനുഗ്രഹത്താൽ നമ്മുടെ അശ്വസ്വരൂപവും ബന്ധനവും നീങ്ങി. ഇനി, കൊല്ലും പല്ലുംകടിച്ചുകൊണ്ടിവിടെ കിടക്കാതെ വല്ലപ്രകാരത്തിലും ഇവിടെനിന്നും പോയിപ്പിഴക്കാൻ ഞങ്ങൾ ശ്രമിക്കണം”.

അവർ അന്യോന്യം ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് എല്ലാംകൂടി ഘോരശബ്ദംവച്ചിട്ട് വെളിയിൽ ഇറങ്ങി, നാലുദിക്കിലേക്കും ഓടിയതിലും

കോട്ടവാതിലുകൾ നല്ലവണ്ണം ബന്ധിച്ചിരുന്നതിനാൽ ആ രാത്രി രാജ്യത്തിൽനിന്നു അവയ്ക്കു വെളിയിലേക്കു കടന്നുകളയാൻ സാധിച്ചില്ല. അതിന്റെ ശേഷം അവ പട്ടണത്തിലെ വീഥികളിലും ഉദ്യാനങ്ങളിലും ദേവാലയങ്ങളിലും വീടുകളിലും മറ്റും കടന്നു പൌരന്മാരെ ഉപദ്രവിച്ചു. പ്രഭാതത്തിൽ ദ്വാരപാലന്മാർ വന്നു് പ്രാകാരത്തിന്റെ വാതിലുകൾ തുറന്നപ്പോൾ, അവ പലവഴിക്കായി ചാടിവീണു് ഓടി കാടുകൾ തേടിപ്പോയി.

പതിവിൻ പ്രകാരം അശ്വപാലകന്മാർ ചെന്നു് ഘോടകശാലയിൽ അശ്വങ്ങളെ നോക്കിയതിൽ തലേദിവസം വാങ്ങിച്ചതിൽ ഒരു കുതിരയെപ്പോലും കണ്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതിൽ ചിലകുതിരകൾ കഴിയേറ്റും മറ്റു ചിലതുകൾ ഒട്ടേറും ഉഴന്നുകിടക്കുന്നതായും കണ്ടു. അവയിലും ചില കുതിരകളെ കാണ്മാനും ഇല്ലായിരുന്നു.

ഉടൻതന്നെ അശ്വപാലകന്മാർ ഓടി രാജസന്നിധിയിൽ പോയി വിനയപൂർവം വന്ദിച്ചിപ്രകാരം ഉണർത്തിച്ചു:—

“പാണ്ഡ്യമഹാധീശനും ശത്രുനിഗ്രഹധുരന്ധരനും ആയ അല്ലയോ മഹാരാജാവേ! അത്യന്തം അത്ഭുതകരമായ ഒരു വർത്തമാനത്തെ അടിയങ്ങൾ കേട്ടരുളേണമേ.

നിന്തിരുവടി ഇന്നലെ വാങ്ങിയ അശ്വങ്ങൾ രാത്രിയായപ്പോൾ, സൃഗാലരൂപികളായി ഉച്ചത്തിൽ കൂവി. ഭയങ്കരമായുള്ള ആ ശബ്ദം കേട്ട് ഞങ്ങൾ ഞെട്ടിയുണർന്നു, ഘോടകശാലയിൽ ഈ പ്രകാരം ശബ്ദമുണ്ടാകാനുള്ള കാരണമെന്താണെന്നന്വേഷിക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചു് കുറെ ആളുകൾ കൂടി സംഘംചേർന്നു് വാജിശാലയിൽ ചെന്നപ്പോൾ, അവിടെ ബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന അശ്വങ്ങളിൽ ഒന്നിനെപ്പോലും കാണ്മാനില്ല. കുറുനരികളെ മാത്രംതന്നെ, ഞങ്ങളെക്കണ്ടയുടനെ ആ കുറുനരികളിൽ ചിലതു ഞെട്ടിപ്പോയി കൂട്ടത്തോടും മറ്റുചിലതു് തിരിഞ്ഞോടിവന്നു് ഞങ്ങളെ കടിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തു. ഒരു അരനിമിഷത്തിനകം കുറുനരികൾ അവിടെ കാട്ടിക്കൂട്ടിയ ബഹളങ്ങൾക്കൊന്നിനും കയ്യും കണക്കുമില്ല. അതിവേഗത്തിൽ അവയൊന്നുപോലെ ഞങ്ങളിൽ പലരെയും, മറ്റു വഴിയിൽ കണ്ടവരെയും കടിക്കുകയും ഉദ്യാനങ്ങളും വഴികളും മറ്റും നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുംവെച്ചു് തെരുവുകളിലും, ദേവാലയങ്ങളിലും മറ്റുഭാഗങ്ങളിലും ഗോപുരവാതിലുകളിലും മറ്റുംകൂടി വെളിക്കുചാടി പൊയ്ക്കളഞ്ഞു. അതുമല്ല; നമ്മുടെ വകയായി മുൻപേയുണ്ടായിരുന്ന പടകുതിരകളേയും കുറുനരികൾ കടിച്ചു നശിപ്പിക്കയും ചിലതിന്റെ ബന്ധനങ്ങൾ പൊട്ടിച്ചുവിട്ടു ഓടിക്കയും ചെയ്തു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ പഴയ കുതിരകളിലും ഒന്നുപോലും ഇപ്പോൾ ഘോടകശാലയിൽ ഇല്ല.”

അശേഷപാഷണ്ഡന്മാരുടെ മേൽപ്രകാരമുള്ള വാക്കുകൾകേട്ട് രാജാവു് ഇതിൽപരമില്ലാതെ വ്യസനിച്ചു. അദ്ദേഹം കുറെനേരത്തേക്കു വിചാരമഗ്നനായിതന്നിട്ട് ഒടുവിൽ ഒന്നുനിശ്വസിച്ചതല്ലാതെ യാതൊരുമറുപടിയും പറഞ്ഞില്ല. ഈ അവസരത്തിൽ വാതപുരേശൻ ഒഴിച്ചുള്ള എല്ലാമന്ത്രിമാരും രാജസന്നിധിയിൽ ഓരോരുത്തരായിവന്നുചേർന്നു. പുറകെ്ക്കു വാതപുരേശനും വന്നു.

വാതപുരേശനെ കണ്ടക്ഷണത്തിൽ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യന്റെ വിചാരവും വ്യസനവും അസ്തമിതം ആയി. ത്രിപുരസംഹാരത്തിനു കണ്ണുതുറന്ന സംഹാരരുദ്രനെക്കാൾ കോപാകുലിതമായ തന്റെ നേത്രങ്ങൾ വാതപുരേശന്റെ നേരെ മിഴിച്ചുരുട്ടി നോക്കിയുംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“എടാ! എടാ! സചിവാധമ! നീ എന്റെ പണംകൊണ്ടുപോയതു ഇന്ദ്രജാലംപഠിക്കാൻ ആയിരുന്നോ. കൊള്ളാം! കൊള്ളാം!! നിന്റെ ചരിത്രം വളരെ വളരെ വിശേഷംതന്നെ. നീ കൊണ്ടുവന്നതല്ലയോ കുതിരകൾ എല്ലാം എത്ര വിചിത്രമായതു്. നിന്റെ ഈ ഇന്ദ്രജാലപ്രയോഗംകൊണ്ട്, എനിക്കുമുമ്പുണ്ടായിരുന്ന കുതിരകളും നശിച്ചു് എന്റെ പൌരന്മാരിൽ എത്രയോ പേർ കാട്ടിൽ കടന്ന കാടന്മാരാൽ പീഡിതന്മാരും ആയി. നീ എന്തുവിചാരിച്ചു, ഇന്ദ്രജാലംകൊണ്ട് കാടന്മാരെ കുതിരകളാക്കിയാൽ അറികയില്ല. അങ്ങനെതന്നെയിരിക്കുമെന്നോ? അതേ കാടന്മാരെ പിടിച്ചുകെട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു്, മായകൊണ്ട് കുതിരയാക്കി എന്നെ ഏൽപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽപിന്നെ എന്തുസംഭവിച്ചാലും നിനക്ക് ഉത്തരവാദിത്വം ഇല്ലെന്നോ? എന്താ നിന്റെ സമാധാനം കേൾക്കട്ടെ.”

വാതപുരേശൻ അതുകേട്ടു്, വിനീതനായി ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ മഹാരാജാവേ! കുതിരകളെ കൊണ്ടുവന്നതിൽ ഞാൻ ഒരു മായവും പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ല. അങ്ങനെയൊരു ഞാൻ ഒരിക്കലും ചെയ്യുന്നതുമല്ല. എനിക്ക് എന്റെ അന്നദാതാവായ നിന്തിരുവടിയേയും നിന്തിരുവടിയുടെ സമ്പാദ്യത്തെയും സംരക്ഷിച്ചു്, എന്റെ പ്രാണനെക്കാൾ സ്നേഹമുണ്ടു്. വേണ്ട അശ്വങ്ങളെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നു നല്കുമെന്നു സകലലോകനാഥനായി ഇവിടെവന്ന സോമസുന്ദരൻ പറഞ്ഞതിനെ വിശ്വസിച്ചു് ഞാൻ കൊണ്ടുപോയ ധനവും നല്കിട്ടുപോന്നതാണ്. അദ്ദേഹം ചൊല്ലുകപോൽ അനുസരിച്ചു് വേണ്ട കുതിരകളെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവരികയും, അവയെ തിരുമേനിയും തിരുമേനിയുടെ മന്ത്രിപുരോഹിതന്മാരും, അശ്വപരീക്ഷകന്മാരും പൌരപ്രധാനികളും മറ്റുമെല്ലാ കണ്ടറിഞ്ഞു നോക്കി ബോധിക്കയും ചെയ്തു. നിങ്ങളിൽ ആരെങ്കിലും ദൃഷ്ടിക്കു ഗോചരമാകാതെ ഇതിൽ അവർ വല്ലമായങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു് ഏകനായ എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുന്നതെങ്ങിനെയാണ്. സാക്ഷിപുരുഷനായ

ഇവരെക്കൊണ്ട് ഞാനും അങ്ങേപ്പോലെ മോഹിച്ചു ധനം നല്കി. ഞാൻ അവർക്കു നല്കിയ സംഖ്യ ധനമായിത്തന്നെ ചെലവാക്കിയും അതുകൊണ്ടു് ആ സംഘാദ്ധ്യക്ഷന്മാർ നിന്തിരുവടിയോടല്ലേ പറഞ്ഞതു്? എന്നിട്ട് പണം വാങ്ങാതെ അദ്ദേഹം ചൊല്ലിയ അശ്വലക്ഷണങ്ങൾ എല്ലാം വിശ്വസിച്ചു് കുതിരകളെത്തന്നെ വാങ്ങിയതു് ഞാൻ നിർബന്ധിച്ചിട്ടാണോ? അങ്ങേ സമ്മതപ്രകാരം അശ്വതന്ത്രലക്ഷണങ്ങളുമെല്ലാം നോക്കി; കയറുമാറി കുതിരയെ വാങ്ങിയുംവച്ചു് അതിൽ ദോഷം വന്നപ്പോൾ കുറ്റമെല്ലാം സാധുവായ ഞാൻ ഏല്ക്കണമെന്ന് നിർബന്ധിക്കുന്നതു വലിയ സങ്കടമാണ്. ശിവഭക്തനായ അങ്ങേയ്ക്ക് അശ്വങ്ങളെ നല്കിയതു ശിവൻതന്നെയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലീലയായിരിക്കാം ഇക്കണ്ടതെല്ലാം. അതിന നിരപരാധിയായ എന്നെ അവിടുന്ന് ഉപദ്രവിക്കരുതു്."

അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ വാതപുരേശന്റെ ഈ സമാധാനവചനങ്ങളൊന്നും തെല്ലുപോലും വകവച്ചില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, പൂർവ്വാധികം കോപപ്രകാശിതനായിത്തീരുകയുംചെയ്തു. അനന്തരം അദ്ദേഹം കോപാവേശംകൊണ്ടുണ്ടായ ഗർജ്ജനത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

"ജംബുകന്മാരെ ഇന്ദ്രജാലംകൊണ്ടു കുതിരയാക്കി കൊണ്ടുവന്ന് എനിക്ക് നല്കി എന്നെയും രാജ്യത്തെയും ദ്രോഹിച്ച നിന്നെ രാജദ്രോഹക്കുറത്തിൽ ശിക്ഷിക്കാതിരുന്നാൽ രാജനീതിക്കു പോരാത്തതാണ്. അതുകൊണ്ട് നിന്നെ ഇനി വിടാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾതന്നെ ബന്ധനാധികാരികളെ ഏൽപ്പിച്ചേക്കാം. ഹാ! ഹാ! എന്തൊരു അതിശയം. ഇത്രയും വലിയ ജാലവും ഉണ്ടോ? പകൽ ഭൂഷണലക്ഷണമൊത്ത കുതിരകൾ; രാത്രിയായപ്പോൾ ജംബുകങ്ങൾ! അതുമല്ല ഘോരകരാളരായി നമ്മുടെ വകയായി മുമ്പേ ഉണ്ടായിരുന്ന കുതിരകളും മുഴുവനും നശിച്ചു. പൊതുജനങ്ങൾക്കും ചേരാത്ത ഉപദ്രവങ്ങൾ എല്ലാം പറ്റി. ഇതിലും ദ്രോഹിക്കാൻ എന്താണുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് നീ കുതിരകളെ വാങ്ങിക്കാനായി ഭണ്ഡാരത്തിൽനിന്നും എത്ര ദ്രവ്യംകൊണ്ടുപോയോ അവ മുഴുവനും തിരിച്ചു കെട്ടിവയ്ക്കുന്നതുവരെ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കണം."

രാജാവു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ട് ഉടൻതന്നെ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ചില ബന്ധനാധികാരികളെ വിളിച്ചു് രാജദ്രോഹംചെയ്ത ഈ മന്ത്രിയെക്കൊണ്ടുപോയി അവൻ കുതിരവാങ്ങാൻ കൊണ്ടുപോയ ദ്രവ്യം തിരിച്ചുതരുന്നതുവരെ നിങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നതുപോലെ എല്ലാം ബന്ധിച്ചുകൊള്ളുവിൻ എന്നു കല്പിച്ചു.

ഉടൻതന്നെ നിർദ്ദയന്മാരായ ചില ഭടന്മാർ ഓടിക്കൂടി, വാതപുരേശനെ പിടിച്ചുകെട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി പഴയപോലെ ബന്ധിച്ചുതുടങ്ങി.

ബന്ധനംകൊണ്ടും അടി, ഇടി, കുത്തു മുതലായ ബാധനകൾ ഏററവും അത്യന്തം ഖിന്നനായിത്തീർന്ന വാതപുരേശൻ അന്തകാന്തകനും ദീനബന്ധുവും ആയ സുന്ദരേശനെ അന്തരംഗത്തിൽ ധ്യാനിച്ചു സീമാതീതമായ ഭക്തിയോടുകൂടെ ശ്രീവാചകങ്ങൾ ചൊല്ലി സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടു് ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു:—

"അല്ലയോ ദേവദേവാ! ആർത്തിഭഞ്ജനാ! അടിയനെ രക്ഷിക്കണേ! സാധുവായ എന്നെ നിന്തിരുവടി എന്തിനുവേണ്ടിയാണു് ഈ നിർദ്ദയന്മാരായ ഭടന്മാരെക്കൊണ്ടു് ഇപ്പോഴും ഇങ്ങനെയിട്ടു ബാധിപ്പിക്കുന്നതു്. നിന്തിരുവടി ഇന്നലെ കൊണ്ടുവന്നു് ഭൂപതിക്കു നല്കിയ കുതിരകൾ എല്ലാം രാത്രിയായപ്പോൾ, കുറുനരികളായി മാറിപ്പോയതിനാൽ ഞാൻ കുതിരകളെ വാങ്ങിക്കുന്നതിനായി ഭണ്ഡാരത്തിൽനിന്നും വാങ്ങിയ ദ്രവ്യം തിരിച്ചു കൊടുക്കണമെന്നും പറഞ്ഞാണു ഇവർ എന്നെ ഇപ്പോൾ ഉപദ്രവിക്കുന്നതു്. അല്ലയോ ഭഗവാനേ! ഈ മഹാഘാതകന്മാരുടെ ബന്ധനതാഡനാദികളെ സഹിക്കുന്നതിനു് എനിക്കു ശക്തിപോരാ. എന്റെ സന്ധിബന്ധങ്ങൾ എല്ലാം വേദനിക്കുന്നു. എനിക്കു നിന്തിരുവടിയല്ലാതെ മററാരും സഹായിയില്ല. അതുകൊണ്ടു് നിന്തിരുവടി കഴിയുന്നവേഗത്തിൽ എന്നെ ഈ ആപത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കണം."

ദീനമാനസനായ വാതപുരേശന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾകൊണ്ടു്, ആർദ്രചിത്തനായ സുന്ദരേശൻ, ദുഃഖിതനും ആശ്രിതനുമായ തന്റെ ഭക്തനെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു് വേഗവതിനദിയെ അതിഭയങ്കരമായ പ്രവാഹങ്ങളോടുകൂടെ മധുരാപുരിയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കയല്ലാതെ തല്ക്കാലം മറെറാരുവഴിയും ആലോചിക്കേണ്ടതില്ലെന്നു വിചാരിച്ചുറച്ചുംകൊണ്ടു്, വേഗവതിയെ വിളിച്ചു് സമീപത്തിൽ വരുത്തി, തിരകവിഞ്ഞ അതിഭയങ്കരമായ ജലപ്രവാഹത്തോടുകൂടെ മധുരാപുരം നിറഞ്ഞു് ഒഴുകുന്നതിനായി കല്പിച്ചു.

ഉടൻതന്നെ വേഗവതിനദി കവിഞ്ഞ ജലപ്രവാഹങ്ങൾകൊണ്ടു് മധുരാപുരം മുഴുവൻ മുങ്ങി. കല്ലോലജാലങ്ങളെക്കൊണ്ടു്, അനവധി വൃക്ഷങ്ങൾ പിഴുതുവീണു. വലിയവലിയ മാളികകളും ഭവനങ്ങളും അങ്ങാടികളും മററും ജലപ്രവാഹത്താൽ ആക്രമിക്കപ്പെട്ടു. മേൽപ്രകാരം ഭയങ്കരമായ ജലപ്രവാഹംകൊണ്ടു്, മധുരമുഴുവനും മുങ്ങിയപ്പോൾ പൌരന്മാർ നാനാവഴിക്കും ഓടിത്തുടങ്ങി. ഈ കൂട്ടത്തിൽ വാതപുരേശനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുനിന്ന ഭടന്മാരും ജലപ്പെരുക്കത്താൽ ഭയാകുലന്മാരായി വാതപുരേശനേയും വിട്ടുവച്ചു് ഓടിപ്പോയി. വാതപുരേശൻ അതിന്റെശേഷം സുന്ദരേശസ്മരണയോടുകൂടെ കാരാഗൃഹത്തിൽനിന്നും, ഇറങ്ങി ഹേമപത്മിനിയിൽപോയി സ്നാനംചെയ്തു. വെള്ളമുണ്ടും ഭസ്മവും രുദ്രാക്ഷവും മററും ധരി

ച്ച് മടിയില്ലാതെ ഭക്തിയോടുകൂടെ നിത്യകൃത്യങ്ങൾ എല്ലാം നടത്തി തീർത്ഥനായ വിഘ്നേശ്വരനേയും ഗുരുനാഥനേയും ചതുർബ്ബാഹുവിനേയും മീനാക്ഷീദേവിയേയും വന്ദിച്ച് പ്രദക്ഷിണംചെയ്ത് വൃക്ഷത്തിന്റെ പൂർവ്വഭാഗത്തിൽ നമസ്കരിച്ച് അതിനേയും ഭജിച്ച്, ഭാഗവതന്മാരേയും നന്ദികേശനേയും നമിച്ചുംവെച്ച്, സുന്ദരേശന്റെ സന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ച് ചോദാരാത സ്ഥാനത്തിൽ ഉള്ള ഭഗവാന്റെ നടനവും കണ്ട്, സത്യസ്വരൂപിയും സാംബനും ആനന്ദദായകനും അദ്വയനും ആയ സുന്ദരേശന്റെ ചിദ്രൂപത്തയും ദർശിച്ചു, ഭക്തിയോടുകൂടെ ആനന്ദാബ്ധിയിൽ മുഴുകി നിർമ്മലനായി വസിച്ചു.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിതാപസന്മാരേ! പാതകന്മാരുടെ ദോഷങ്ങൾ തീർക്കുന്നതിന് ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശനെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠനായി മറ്റാരുമില്ല. എല്ലാവരേയും രക്ഷിപ്പാനുള്ള ഭാരം, ഭക്തന്മാരെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുതന്നെ ഭഗവാൻ ഏറ്റിരിക്കയാണ്. എത്രവലിയ പാതകങ്ങളും ഭഗവാന്റെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ട് നിശ്ശേഷമായി നശിച്ചുപോകും. അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യജന്മം എടുത്തവർ എപ്പോഴും പ്രധാനമായി സമ്പാദിക്കേണ്ടുന്നത് ഹാലാസ്യേശന്റെ അനുഗ്രഹമാണെന്നറിയുക. അല്ലയോ മുനികളേ! ഭക്തിപ്രധാനമായ ഹാലാസ്യത്തിലെ ഈ അറുപതാമത്തെ ലീലയെ പഠിക്കുകയും കേൾക്കുകയും, ചെയ്യുന്നവരുടെ സർവ്വപാപങ്ങളും തീർന്നുപോകും. കൂടാതെ ലോകത്തിൽ ആയുസ്സും ധനധാന്യാദികളും മിത്രങ്ങളും ഉണ്ടാകയും പരത്തിൽ മുക്തിലഭിക്കയും ചെയ്യും.

൬൦-ാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

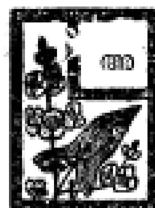
കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൬൭-ാം അദ്ധ്യായം.

പിട്ടിനുവേണ്ടി മണ്ണുചുമന്ന

൬൧-ാം ലീല.





അല്ലയോ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഇനി നിങ്ങൾ, വിശ്വപാവനം അത്യുന്നതിയും ആയ സുന്ദരേശ്വരൻ പിട്ടിനുവേണ്ടി മണ്ണുചുമന്നതായ അത്ഭുതത്തിന്റെ അനുരൂപത്തിനാമത്തെ ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ. ഈ അതിവിചിത്രവും ഭക്തിമയവും ആയ ലീലാശ്രവണംകൊണ്ടുതന്നെ ദുഃഖശാന്തിയും, ഇഷ്ടപ്രാപ്തിയും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

സുന്ദരേശാജ്ഞപ്രകാരം, കരകവിഞ്ഞു പ്രവഹിച്ചുതുടങ്ങിയ വേഗവതീനദിയിലെ ജലംകൊണ്ട് മധുരാപുരം മുങ്ങിത്തുടങ്ങി പൌരന്മാർ നാലുവഴിക്കും ഓടിത്തുടങ്ങിയതും രാജസ്ഥാനത്തിൽ വാഴുന്ന അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ അറിഞ്ഞു. ഉടൻതന്നെ വെളിയിൽ എഴുന്നള്ളിനിന്നുകൊണ്ടു മന്ത്രിപ്രധാനികളെ വരുത്തി അതിവേഗത്തിൽ നദീതീരങ്ങളെ ഉയർത്തുന്നതിനു കല്പനകൊടുത്തു.

മന്ത്രിപ്രധാനികൾ ഉടൻ നദീതീരത്തിൽ പോയി ജലം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്ന ഭാഗങ്ങൾ പരിശോധിച്ച്, അവകളിൽ സേതുക്കൾ ഉണ്ടാക്കി ബന്ധിക്കുന്നതിനായി പൌരന്മാർക്ക് ആജ്ഞകൊടുത്തു. ആജ്ഞയിൽ, ധനികന്മാർ മുഴുവൻ കൂലിക്കാരെ അയച്ചും പാവങ്ങൾ താനേ കൂലിക്കാരായും യഥാശക്തി ഓരോരുത്തനും ഇത്രഇത്ര അളവുവീതം സേതുബന്ധനം ചെയ്യണമെന്നായിരുന്നു. ഈ ആജ്ഞയെ ചെണ്ടകൊട്ടിപ്പിച്ച് പട്ടണത്തിൽ പരസ്യം ചെയ്യിപ്പിച്ചുടൻതന്നെ പട്ടണവാസികൾ, അവരവരുടെ വീതത്തിനു വേണ്ടുന്ന കൂലിക്കാരെ അന്വേഷിച്ചുതുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ പെട്ടെന്നായി അധികം വേലക്കാർ ആവശ്യമായിത്തീർന്നതിനാൽ മധുരാപുരത്തിൽ കൂലിക്കാർക്കു വലിയ ക്ഷാമം നേരിട്ട് പലർക്കും കൂലിക്കാരെ കിട്ടാതെ വിഷമിച്ചു. അങ്ങനെ കിട്ടാതെ വിഷമിച്ചവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ സുന്ദരേശഭക്തയായ ഒരു വൃദ്ധയും അകപ്പെട്ടു. അവൾ, ഒ

ധുരാപട്ടണത്തിന്റെ അഗ്നേയകോണിൽ ഉള്ള ഒരു ജീർണ്ണമഠത്തിൽവച്ചു പിട്ടുണ്ടാക്കി വിറ്റ്, അതിൽനിന്നുകിട്ടുന്ന ലാഭംകൊണ്ട് കാലക്ഷേപം കഴിച്ചുവന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണിയായിരുന്നു. ദുരദൃഷ്ടത്താൽ അഗതിയായ കിഴവിയോടുകൂടിയ അവർക്ക്, പുത്രന്മാരും മറ്റും ബന്ധുക്കളും ആരും ഇല്ലായിരുന്നു. അവളുടെ പതിവ്, കാലത്തെ എഴുന്നേറ്റാൽ ഉടൻതന്നെ കുളിച്ച് നിത്യകർമ്മാനന്തരം ഭസ്മവും രുദ്രാക്ഷവും ധരിച്ച്, സോമസുന്ദരനേയും മീനാക്ഷീദേവിയേയും വഴിപോലെ സേവിച്ചതിന്റെശേഷം പിട്ടുകൾ ഉണ്ടാക്കി അവ വേഗം വിറ്റഴിയുന്നതിനുവേണ്ടി സോമസുന്ദരാനുഗ്രഹത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച്, ആദ്യമായി ഉണ്ടാക്കുന്ന പിട്ടുകളെ ബ്രാഹ്മണർക്കായി ദാനംചെയ്യുകയും ശേഷം ഉള്ളവയെ കുറച്ചു വിറ്റ് അവകൊണ്ട് തന്റെ കാലക്ഷേപത്തെ സുഖമായി നിർവ്വഹിക്കുകയും ആയിരുന്നു. കൂടാതെ അവൾ, ശരീരത്തിന്റെ അനിത്യതയെ വിചാരിച്ചു തന്റെ ചെലവു നീക്കി മിച്ചം വരുന്ന ദ്രവ്യങ്ങൾ മുടങ്ങാതെ ഉത്തമബ്രാഹ്മണർക്ക് ദാനംചെയ്യുകയും ചെയ്തുവന്നു.

ഈ പിട്ടുവാണിയ, തന്റെ വീതത്തിനുള്ള സേതുബന്ധനത്തിനായി മധുരാപട്ടണം മുഴുവനും ചുറ്റിനടന്ന് കൂലിക്കാരെ അന്വേഷിച്ചിട്ടും കിട്ടായ്കയാൽ മനസ്താപത്തോടുകൂടെ അവരുടെ ഗൃഹത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ, അവരുടെ വീതത്തിനായി ഒരു കൂലിക്കാരനെ കാണായ്കയാൽ കുപിതന്മാരായ രാജഭൃത്യന്മാർ, അവരുടെ അടുത്തു ചെന്ന്, എടീ വൃദ്ധേ! നീമാത്രം രാജശാസനത്തെ അനുസരിക്കാത്തതെന്ത്? നല്ല വേലക്കാരനെ സേതുബന്ധനത്തിനായി അയയ്ക്കുന്നോ? നിന്റെ പുര പിടിച്ചു ഉള്ളതെല്ലാം കണ്ടുകെട്ടി കൊണ്ടുപോകട്ടോ എന്നു ചോദിച്ചു.

പിട്ടുവാണിയ അതുകേട്ട്, ശോകയായി വളരെ താഴ്മയോടുകൂടെ നിങ്ങൾ പോകുവിൻ, ഞാൻ പുറകെ അയയ്ക്കാം, എന്നുംമറ്റും നല്ല വാക്കുകൾ പറഞ്ഞ് അവരെ അയച്ചു. അതിൽപിന്നെ നല്ല, പിട്ടുകളോടുകൂടെ സോമസുന്ദരസന്നിധിയിൽ ചെന്ന്, മീനാക്ഷീസുന്ദരേശ്വരന്മാരുടെ പാദപത്മങ്ങളെ മനസാ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട്, പിഷ്ടങ്ങളെല്ലാംവെച്ചിട്ടു അനാഥയിതാണെന്നു കരളുരുകിക്കൊണ്ടിപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

“അല്ലയോ സദാശിവ! മഹേശ്വര! രാജകിങ്കരന്മാരാൽ പീഡിതയായ എന്നെ നിന്തിരുവടി രക്ഷിക്കേണമേ. ഈ പട്ടണം മുഴുവൻ അന്വേഷിച്ചിട്ടും സേതുബന്ധനത്തിനായി ഒരാളെ അയയ്ക്കുവാൻ കിട്ടുന്നില്ല. ഞാൻ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്. എന്തു കൂലി വേണമെങ്കിലും ഞാൻ കൊടുക്കാം. നിന്തിരുവടി ഒരു കൂലിക്കാരനെ എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ കാണിച്ചുതരണം. ഇതിന് നിന്തിരുവടിയല്ലാതെ മറ്റാരും ആശ്രയം ഇല്ല.

ആ ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീ ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചുംവെച്ചു ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടിറങ്ങി പിന്നെയും കൂലിക്കാരെ അന്വേഷിച്ചുംകൊണ്ട് വ്യസനാകുലയായി വീഥിയിൽ നടക്കുമ്പോൾ സർവ്വവ്യാപിയായ സുന്ദരേശൻ സ്ഥിരമാധുര്യംകൊണ്ട് മധുരമായ മുഖമണ്ഡലത്താൽ മണ്ഡിതനും, സൌന്ദര്യസാഗരത്തിൽനിന്നു ഉദിച്ച ശംഖിനു തുല്യമായ കണ്ഠത്തോടുകൂടിയവനും, പതിപ്പലകപോലെ വിസ്താരമേറിയതും ഉന്നതവുമായ മാറിടത്തോടുകൂടിയവനും, കമനീയകരാംബുജനും, കച്ചബന്ധനംകൊണ്ടും തനതായ കടിതടംകൊണ്ടും മനോഹരമാനനം കദളീകാണ്ഡത്തിന്റെ സൌന്ദര്യത്തെ ഹരിക്കുന്ന ഊരുയുഗളത്തോടുകൂടിയവനും കമനീകല്പതരുകോമളപ്രപദനുമായ ഒരു ഭൃതകന്റെ വേഷം ധരിച്ച്, ബ്രഹ്മവിഷ്ണുക്കളെ കുട്ടയായും ചാക്കു എന്ന ആയുധത്തെ പണിക്കോപ്പായും കൈക്കൊണ്ടിരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് എൺപതിൽപരം വയസ്സായ ആ പിട്ടമ്മയുടെ മുമ്പിൽ നിന്നുകൊണ്ടായിട്ടു അവരോട് ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു.

“അമ്മേ! നിങ്ങൾ ഒരാളെ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ട് ഈ വീഥിയിൽ, തെക്കോട്ടും വടക്കോട്ടും ഇങ്ങനെ കലശലായി നടക്കുന്നു. കൂലിയാളെ അന്വേഷിച്ചു നടക്കുകയാണെങ്കിൽ ഞാൻ വരാം. എന്താ സമ്മതമാണോ?”

പിട്ടമ്മ അതുകേട്ട്, സന്തോഷത്തോടുകൂടെ, അയ്യോ! കുഞ്ഞേ! എനിക്കൊരു കൂലിക്കാരനെ വേണം; നിനക്ക് ചുമടു ചുമക്കുന്നതിനു വരണമെങ്കിൽ വരിക. കൂലിക്കാരനെ അന്വേഷിച്ച് മനോവ്യസനത്തോടുകൂടെ ഉഴന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന എന്നെ സഹായിക്കാനായി സുന്ദരേശൻ നിന്നെ പ്രത്യക്ഷീഭവിപ്പിച്ചതാണെന്ന് ഞാൻ ശങ്കിക്കുന്നു. ദയവുചെയ്തു നീ എന്റെ വിഹിതമായ നദീതീരം മണ്ണിട്ടു പൊക്കിത്തരണം എന്നപേക്ഷിച്ചു.

ഭൃതകൻ അതുകേട്ട്, നിങ്ങളുടെ കാവലിലുള്ള നദീതീരം മണ്ണിട്ടുയർത്തിയാൽ എനിക്ക് കൂലി എന്തു തരും എന്നു ചോദിച്ചു.

പിട്ടമ്മ, തന്റെ കൈയിൽ ധനമില്ലെന്നും കൂലിയായിട്ടു പയറ്, ശർക്കര, നാളികേരം, എന്നിവ ഇട്ടുചേർത്തുണ്ടാക്കിയ ചൂടാറാത്ത പിട്ടുകൾ കൊടുക്കാമെന്നും പറഞ്ഞു. ഭൃതകൻ അതുകേട്ട് എന്നാൽ പിട്ടു തരിക, ഞാൻ പോയി ജോലിയാരംഭിക്കാം എന്നു പറഞ്ഞു. പിട്ടമ്മ പൂർണ്ണതൃപ്തനായി പിട്ടുകളും കൊടുത്തു. ഭൃതകൻ അതെല്ലാം വാങ്ങി കച്ചയിൽ ഇട്ടുകൊണ്ടുംകൊണ്ട് നദീതീരത്തിൽ പോയി അവിടെ മറ്റുള്ളവരെയും വിഭാഗത്തിന്ന് വരമ്പു പിടിക്കാനായി കൂടിയിട്ടുള്ള കൂലിക്കാർ അവരവരുടെ ഭാഗങ്ങളെ മണ്ണിട്ടു നികത്തുന്നതും പിട്ടമ്മയുടെ ഭാഗത്തിൽകൂടി ജലപ്രവാഹം ഉയരുന്നതും കണ്ട് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുംകൊണ്ട്, ഒരു

യിലുണ്ടായിരുന്ന പിട്ടുകളെല്ലാം എടുത്തു തിന്നുകയും, ഏകനായതിനുശേഷം പാട്ടുപാടിക്കൊണ്ടുള്ള അപൂർവ്വവാക്യം അനുസരിച്ചു് പിട്ടുകളെല്ലാം പൊട്ടിച്ചു് അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന മറ്റുള്ള കൂലിക്കാർക്കും കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. കുറേക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കുട്ടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പിട്ടുകൾ എല്ലാം തീർന്നു. വീണ്ടും ഉന്മത്തവേഷധാരിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ, പിട്ടമ്മയുടെ അടുക്കൽപോയി, അല്ലയോ പിട്ടമ്മേ! നദീതീരം നിങ്ങളുടെ ഭാഗം മുഴുവൻ ഞാൻ മണ്ണിട്ടു പൊക്കി മറ്റുള്ള എല്ലാവരെയും അതിനേക്കാൾ മുന്നിലാക്കി. ഞാൻ സത്യം പറയുകയാണ്. സുന്ദരേശ്വരൻ തുടർന്നു. അതിപ്രയത്നംകൊണ്ടു എനിക്കു വളരെ ക്ഷീണവും വിശപ്പും ഉണ്ട്. മണ്ണുവെട്ടിക്കൊണ്ടു കൊട്ടയിൽ ഇട്ട്, പിടിച്ചുകൊണ്ടു തലയിൽ വച്ചു നദീതീരത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി ഇടുകയെന്നതു ഒരുത്തൻതന്നെ ചെയ്യുമ്പോൾ അവനു വിശപ്പും ക്ഷീണവും വർദ്ധിക്കുന്നതു അതിശയമാണോ? ഇതാ നോക്കുക! എന്റെ വയർ എത്രവളരെ വിശന്നുകാണുന്നു. പ്രയത്നമില്ലാതെകൊണ്ടു ഭക്ഷിക്കണമെന്നില്ല തന്നെ പിട്ടും ഭക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

പിട്ടമ്മ അതു് സത്യമെന്നു വിശ്വസിച്ചു, പിന്നെയും വേണ്ടുന്ന പിട്ടുകളെല്ലാം കൊടുത്തു. ഭക്ഷിച്ചതിനുശേഷം പിച്ചപോക്കനായ സുന്ദരേശ്വരഭഗവാൻ, പിന്നെയും കളിച്ചുകൊണ്ടു, നദീതീരത്തിൽ പോയി പിട്ടും പൊട്ടിച്ചതിനു കയ്യിൽ കാണുന്ന കുട്ടികൾക്കു കൊടുത്തും പിട്ടമ്മയെ സ്തുതിച്ചു ഉച്ചത്തിൽ പാടിയും, ആടിയും, ഇരുന്നും നിന്നും കിടന്നും, അവിടെ ക്രീഡിച്ചുകൊണ്ടു നടന്നു.

ഇങ്ങനെ നടക്കുന്ന അവസരത്തിൽ രാജാജ്ഞപ്രകാരം ഒരു ഗണകൻ, അവിടെ വേലക്കാരുടെ കണക്കെടുക്കുന്നതിനായി ചെന്നു. ഉടൻതന്നെ ഉന്മത്തവേഷധാരിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ, കുട്ടയും, മൺവെട്ടിയും കൈയിൽ എടുത്തു ശരീരത്തിൽ പൊടിയും മണ്ണും പുരട്ടി കിതച്ചുകൊണ്ടു ഗണകന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു അല്ലയോ ഗണകാ! ഞാൻ പിട്ടമ്മയുടെ കൂലിക്കാരൻ ആണ്. എന്നെയുംകൂടി കണക്കിൽ എഴുതിക്കൊള്ളണം എന്നു വിനയം വീണ്ടും വളരെ താല്പര്യത്തോടുകൂടെ അപേക്ഷപ്പെട്ടു. മറ്റുള്ളവർ അതുകേട്ട്, ഇവനെ ഇപ്പോൾ കണക്കിൽ എഴുതാൻപാടില്ല. ഇവൻ തീരബന്ധനത്തിൽ അല്പംപോലും ശ്രമിക്കുകയോ മണ്ണുചുമക്കുകയോ യാതൊന്നും ചെയ്യാതെ ഇവിടെ ക്രീഡിച്ചു നടക്കുന്നവനാണ് എന്നു പറഞ്ഞു.

സുന്ദരേശ്വരഭഗവാൻ അതുകേട്ട്, അല്ലയോ കാര്യസ്ഥ! ഇവരുടെ വാക്കുകൾ ഒന്നും വിശ്വസിക്കരുത്. ഈ നദീതീരം ഓരോരുത്തർക്കുംവേണ്ടി ബന്ധിച്ചതു ഞാൻ ആണ്. ഇവർ എല്ലാവരും വെറുതെ നില്ക്കുകയായിരുന്നു. ഇവരിൽ ഒരുത്തൻപോലും മണ്ണുചുമന്നിട്ടില്ല. ഇതു സത്യമാണ്.

അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങുതന്നെ ഈ നദീതീരമെല്ലാം ചുററിനടന്നു നോക്കിയാലും എന്നു പറഞ്ഞു.

കാൎയ്യസ്ഥൻ അതു സത്യമെന്നുവിശ്വസിച്ചു, സുന്ദരശൎമ്മഭൃതകന്റെ പേരെഴുതിയുംകൊണ്ടു മറെറാരസ്ഥാനത്തേക്കുപോയപ്പോൾ അന്ത്യമം, കൊട്ടയിൽ തലയും ഖനിത്രത്തിൽകാലുംവച്ചുംകൊണ്ടു, കള്ളികളോടു കള്ളിവാക്കുകൾ പറഞ്ഞും പാടിയും വസിക്കുകയും ഇടയ്ക്കിടെ കിടക്കുന്നിടത്തുനിന്നും ചാടി എഴുന്നേററു, മദിച്ചും അട്ടഹസിച്ചും നൃത്തം ചെയ്യുകയും മററുപലപ്രകാരത്തിൽ ക്രീഡിക്കുകയുംചെയ്തു. ഭൃതകന്മാരെക്കൊണ്ടു സേവചെയ്യിക്കുന്ന രാജകിങ്കരൻ, അതുകണ്ടു ഇവൻ ആരെന്നുചോദിച്ചു. മററുള്ളവർ, ഇവൻ, പിഷ്ടാംബയുടെ ഭൃതകൻ, ആണെന്നു പറഞ്ഞു. രാജപുരുഷൻ ഉടൻതന്നെ പോയി അവനെ പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ചു, നിറുത്തി ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടു ഇപ്രകാരംപറഞ്ഞു.

“എടാ രസിക! നിന്നെക്കാളതിൽ ഒരു വലിയ രസജ്ഞനെന്നു തന്നെ തോന്നിപ്പോകുന്നു. ആകാരത്തിനൊത്ത മൎയ്യാദയോ പ്രവൃത്തിവിശേഷമോ നിന്നിൽ കാണുന്നില്ല. നദീതടം നിന്റെ അംശം മണ്ണിട്ടു നികത്താത്തതുകൊണ്ടു, സംശയംകൂടാതെ പൊട്ടിപ്പോകും. പാപപ്പെട്ട പിഷ്ടാംബ നിനക്കു പിട്ടുകൾ തന്നതു കളിക്കാനല്ല; മണ്ണു ചുമന്നിട്ടു അവരുടെ വീതത്തിലുള്ള നദീതീരം ബന്ധിക്കുന്നതിനാണു. അതു ചെയ്യാതെ അട്ടഹസിച്ചു നടക്കുന്ന നിന്നെ ഇപ്പോൾ മൎയ്യാദ പഠിപ്പിക്കാം.” ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു, കിങ്കരൻ സുന്ദരശൎമ്മഭൃതകനെ പിടിച്ചു മന്ത്രിശ്രേഷ്ഠന്റെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുപോയിനിൎത്തി.

മന്ത്രീന്ദ്രൻ വളരെ ഗംഭീരസ്വരത്തിൽ എടാ നീ ആരു? എന്നുചോദിച്ചു. സുന്ദരേശഭൃതൻ അല്പംപോലും കൂസാതെ ഇങ്ങനെ മറുപടിപറഞ്ഞു:—

ഞാൻ സൎവ്വലോകങ്ങളെയും പാലിച്ചുകൊണ്ടു മധുരാപുരമദ്ധ്യത്തിൽ വസിക്കുന്ന ഭൃതകൻ ആണു. എനിക്കു അച്ഛനും അമ്മയും ജ്യേഷ്ഠനും അനുജനും ആരും ഇല്ല. എനിക്കു ഉത്തരദിക്കിൽ ഒരു ഇഷ്ടൻ ഉണ്ടു. അവൻ ധനപതിയും ആണു. ഞാൻ ഭിക്ഷുവാണെങ്കിലും ദീനരക്ഷകനായ സജ്ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടതിലധികം സഹായങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നവനത്രെ. എന്നെക്കൊണ്ടു നിനക്കുവല്ലതും സാധിക്കേണ്ടതുണ്ടെങ്കിൽ പറയുക. എന്തും എന്നെക്കൊണ്ടു ചെയ്യാൻകഴിയും. എനിക്കു രാജാവിനെപ്പോലും ഭയമില്ല. ഞാൻ സൎവ്വസ്വതന്ത്രൻ ആണു. ഞാൻ പിഷ്ടാംബയിൽ ഉള്ള കാരുണ്യത്താൽ, കൊട്ടയും ഖനിത്രവും കൊണ്ടു മണ്ണുചുമക്കാൻവന്നു.

മന്ത്രി അതുകേട്ടു കുപിതനായി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—ഞാൻ നിന്റെ വേഷംകണ്ടിട്ടു് ഒരു ഗുണവാൻ ആണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. നിന്റെ സംസാരം കേട്ടതിൽ നീ ഒരു വലിയ നിർഗ്ഗുണൻ തന്നെ എന്നു തോന്നുന്നു. വിശേഷിച്ചും നീ ഒരു വലിയ അഹങ്കാരിയും ആണു്. അതുമല്ല, നീ രാജാവിനെപ്പോലും വകവെയ്ക്കുന്നവനല്ലെന്നും പറയുന്നു. രാജാവിനെ ദൂഷിച്ചുപറഞ്ഞവനെ ശിക്ഷിക്കാതെ വിടാവുന്നതല്ല. എങ്കിലും ഞാൻ ദയവുകൊണ്ടു നിന്നെ ഇപ്പോൾ ശിക്ഷിക്കുന്നില്ല. വേഗത്തിൽപോയി നിന്റെ വീട്ടിലുള്ള നീതിയും ബോധിച്ചുകൊള്ളുക. അല്ലെങ്കിൽ അടികൊള്ളേണ്ടിവന്നുപോകും. രാജാവിപ്പോൾ നീതിയും ബോധിച്ചുകൊണ്ടു നാഥനായി ഇവിടെ വാഴും. അദ്ദേഹം മഹാകോപശാലിയാണു്. അദ്ദേഹം വരുന്നവാറെ നീ ഇവിടെ നിൽക്കേണ്ട. പോവുക.

കനകകാന്തനായ സുന്ദരശേഖരൻ മന്ത്രിയുടെ വാക്കുകളെ വകവെച്ചെന്നും ഇല്ലെന്നും ഉള്ള മട്ടിൽ, നീതിശാലയിൽപോയി പഴയപോലെ കയ്യിൽ ഇരുന്നിരുന്ന സാധനങ്ങൾ എടുത്തു തിന്നുകയും കുട്ടികൾക്കുംമറ്റുമൊക്കെ കൊടുക്കുകയും ഓടിയും ചാടിയും അത്യന്തം സന്തോഷിച്ചും ചുറ്റിനടക്കുകയും ക്രീഡിക്കുകയും മറ്റുംചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ ദ്വാരപാലകന്മാർ, വന്നു്, നീതിശാലയിൽ ഒരാൾ തുള്ളിക്കളിക്കുന്നല്ലോ, അതെന്തു്? ആരുടെ ആളാണു് എന്നു ചോദിച്ചു. ഉടൻതന്നെ അവിടെ നിന്നിരുന്ന മറ്റുള്ളവർ, അതു് ഈ പട്ടണത്തിന്റെ അരികത്തിൽ പാർക്കുന്ന പിച്ചക്കാരിയുടെ ആളാണു് അവിടം മുതൽക്കു കൂട്ടുകാരനായി വന്നു അവരുടെ കുലീനന്മാരുടെ പിച്ചകളും ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു ഇവിടെ നടന്നുകളിക്കുന്ന രസികൻ.

ദ്വാരപാലകന്മാർ, അതുകേട്ടു അതിവേഗത്തിൽ സുന്ദരശേഖരന്റെ സമീപത്തിൽ ചെന്നു അദ്ദേഹത്തെ പിടിച്ചുഴന്നുകൊണ്ടു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

എടോ ഭ്രാന്താ! നിന്റെ ഈ പ്രവൃത്തി ഒട്ടും നന്നല്ല. നീ പിച്ചക്കാരുടെ പിച്ചകളുംവാങ്ങി ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു നീതിശാല ഉയർത്താതെ നടന്നു കളിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു്. നിന്റെ പ്രവൃത്തിമൂലം ഞങ്ങൾക്കെല്ലാം ദോഷങ്ങൾ നേരിടുമെന്നു നിനക്കറിയാമോ? കഷ്ടം! കഷ്ടം! കുലീനരും വലിയ ആളുകളും ആണല്ലോ? പിച്ചക്കാരുടെ ചങ്ങാതിയോ? ഭ്രഷ്ടാ! നീ ഒരുത്തനായിട്ടു ഇവരെ ഉപദ്രവിക്കാനോ തുടങ്ങുന്നതു്. അവിടം ഒരാളും ഉയർത്താതെ ഇപ്പോൾ പോകണം ഇങ്ങനെയെല്ലാം നോക്കാൻ. രാജാവു നിന്റെ ഈ ധൃഷ്ടത്വം അറിഞ്ഞാൽ കഠിനമായി നിന്നെ ദണ്ഡിക്കും. അതുകൊണ്ടു ഇനിയെങ്കിലും നീ പോയി ഉത്സാഹിച്ചു വേലചെയ്തു നിന്റെ ദേഹം ഉയർത്തുക.

സുന്ദരേശപാണ്ഡ്യഭൃതകൻ അതുകേട്ട് അല്പംപോലും കൂസാതെ ചിരിച്ചുംകൊണ്ടിപ്രകാരംപറഞ്ഞു:—

എടോ കിങ്കരന്മാരേ നിങ്ങൾ എന്തൊന്നുപറയുന്നു? നിങ്ങൾ എന്തു അറിഞ്ഞുമനസ്സിലാക്കിയുംകൊണ്ടാണിപ്രകാരമെല്ലാം പറയുന്നതു്? നിങ്ങൾക്കു മാനംവേണമെങ്കിൽ മൌനമായിരിക്കുവിൻ. എനിക്കു ഒരു ഭയവുമില്ല. എല്ലാരാജാക്കന്മാരും, എന്റെ ദാസന്മാരാണ്. പാണ്ഡ്യരാജ്യം പരിപാലിക്കുന്നതു അരിമർദ്ദനനുംമറ്റുമല്ല; ഞാനാണ്. അരിമർദ്ദനൻ എന്റെ ഭൃത്യനായിട്ടുള്ളവനെന്നു ഞാൻപറഞ്ഞതായി നിങ്ങൾ അരിമർദ്ദനനോടുപോയിപറയുവിൻ. എന്റെ പ്രഭാവങ്ങൾ മുഴുവനും ഞാൻ അവനുകാണിച്ചുകൊടുക്കാം.

രാജകിങ്കരന്മാർ പിട്ടുവാണിയുടെ ഭൃതകന്റെ അഹംകാരകലുഷമായ വാക്കുകളെല്ലാംകേട്ടു ഇതിൽപരമില്ലാത്ത വിസ്മയത്തോടുകൂടെ രാജസന്നിധിയിൽചെന്നു, അദ്ദേഹംപറഞ്ഞതിൽ ഒരു അക്ഷരംപോലും തെറ്റില്ലാതെ എല്ലാം വിവരമായി അറിയിച്ചു.

കിങ്കരവചനംകൊണ്ട് കലുഷഹൃദയനായിത്തീർന്ന, അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ, അതിവേഗത്തിൽ ചൂരലുമെടുത്തുംകൊണ്ടു നദീപ്രവാഹംകാണ്മാനായി തിരിച്ചു നദീതീരത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ, ഒന്നാമതായി കാണാറായതു്, പിട്ടുവാണിയുടെ മാർഗത്തിൽകൂടിവെള്ളംപോകുന്നതും, അവിടെ ഭൃതകനായ സുന്ദരേശപാണ്ഡ്യൻ പിട്ടുകളുംഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു ക്രീഡിക്കുന്നതുംആയിരുന്നു. അതുകണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായ കോപത്തിനു ഒരുകണക്കുമില്ലാതിരുന്നു. അദ്ദേഹം കോപാഗ്നിജ്വാലകൊണ്ടു ഉഗ്രതരമായ കണ്ണുകൾ ഉരുക്കി സുന്ദരേശപാണ്ഡ്യനെ ഒന്നു, കഠിനമായിനോക്കി. അനന്തരം അദ്ദേഹം പ്രഹരിക്കുന്നതിനായി ചൂരലുമോങ്ങിയുംകൊണ്ടു, അടുക്കൽ നിന്ന ഭൃതകന്മാരോടെല്ലാം മണ്ണെടുത്തിടുന്നതിനാജ്ഞാപിച്ചു. സുന്ദരേശപാണ്ഡ്യഭൃതകൻ ഒഴിച്ചുള്ളവരെല്ലാം അപ്രകാരംചെയ്തു. അദ്ദേഹം ഒരുകുട്ടയിൽ, അല്പം മണ്ണുമെടുത്തുംകൊണ്ടു, മണ്ണിട്ടുനികത്തേണ്ടസ്ഥലത്തു മണ്ണിടാതെ ചുമന്നുംകൊണ്ട് അതിനുചുറ്റും മന്ദംമന്ദം വട്ടത്തിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യനു അതുംകൂടികണ്ടപ്പോൾ കോപം ഏറ്റവും വർദ്ധിച്ചു. അദ്ദേഹം ഈ ഭൃതകന് നദീതടം നന്നാക്കുന്നതിനു തീരെ താല്പര്യമില്ല; ഇവൻ വലിയ അഹംകാരിയും കളിക്കാരനും ആണെന്നുപറഞ്ഞുംകൊണ്ടു, കയ്യിലിരുന്ന ചൂരൽകൊണ്ടു സുന്ദരേശപാണ്ഡ്യഭൃതകന്റെ പൃഷ്ഠത്തിൽ ഒന്നുതല്ലി. ഉടൻതന്നെ ആ ഭൃതകൻ, എടോ രാജാവേ! നീ എന്നെ തല്ലിയോ, എന്നുചോദിച്ചുംകൊണ്ടു, തിരോഭൂതനായി. രാജഭൃതന്മാർ ഉടൻ

തന്നെ പിഷ്ടാംബയുടെ ഭവനത്തിൽപോയി അവരെ പിടിച്ചുവലിച്ചിഴച്ചു വെളിയിലിറക്കീട്ടു നിന്റെ ഭൃതകൻ എവിടെ എന്നുചോദിച്ചുംകൊണ്ടു ബന്ധിക്കാനാരംഭിച്ചു.

പിഷ്ടാംബ—"നിശ്ചയം എന്നെ തല്ലേണ്ട. ഞാൻഅവനെ കാണിച്ചുതരാം" എന്നുപറഞ്ഞു ഭക്തിപൂർവം ഹാലാസ്യവാസിയായ സുന്ദരേശനെ ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചു:—

"അല്ലയോ ഹാലാസ്യപ്രഭോ! ശങ്കരാ! ശംഭോ! സർവകർമ്മങ്ങൾക്കും നീയാണ് സാക്ഷി. ഞാൻ എന്റെ വീതത്തിനുള്ള നദീതീരം പൊക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരു ഭൃതകനെവെച്ചു പിട്ടുംകൊടുത്തു. അവൻ തീരബന്ധനം ചെയ്യാതെ എവിടെയോ പോയിരിക്കുന്നു. മറ്റൊരു ഭൃതകനെ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ എനിക്കു ആളുമില്ല, കൊണ്ടുവന്നാൽ കൊടുക്കാൻ പിട്ടുവും ഇല്ല. രാജഭൃത്യന്മാർ എന്നെ ബന്ധിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. ഞാൻ ഇവിടെ എന്താണുചെയ്യേണ്ടതു്? നിന്തിരുവടിയുടെ കാരുണ്യമല്ലാതെ എനിക്കു ഇവിടെ യാതൊരുത്തരം ആശ്രയമില്ല. ഒരാളില്ലാതെയുള്ള പാപങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളവരെപ്പോലും, സംസാരമായ സമുദ്രത്തിൽനിന്നു കരകയറ്റുന്ന കപ്പലിൽ കയറ്റി കരേറ്റുന്നവനായ നിന്തിരുവടി ഭക്തയായ അടിയനെ മാത്രം ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് കഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതെന്താണ്. ഞാൻ എന്റെ സർവ്വപാപങ്ങളെയും നിന്തിരുവടിയിൽ സമർപ്പിച്ചിരിക്കയാണ്. എനിക്കു ഈ രാജഭൃത്യന്മാരുടെ ബന്ധനങ്ങളെ അനുഭവിക്കുന്നതിനും സഹിക്കുന്നതിനും ശക്തിയില്ല. നിന്തിരുവടി എന്നെ ഈ അവസരത്തിൽ രക്ഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ, അനന്യശരണയായ ഞാൻ ശരീരത്യാഗം ചെയ്യുന്നതാകും. ആർത്തത്രാണപരായണനായ നിന്തിരുവടി എന്റെ ഈ അപേക്ഷകളെ കേൾക്കണമേ! കൈവെടിയരുതേ! ദുഷ്ടന്മാരുടെ കയ്യിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ ദാസിയെ രാജഭൃത്യന്മാരിൽനിന്നും എന്നെ രക്ഷിക്കണമേ!"

പിഷ്ടാംബയുടെ ദയനീയമായ ഈ അപേക്ഷകേട്ട് കരുണാർദ്രമാനസനായിത്തീർന്ന പരമേശ്വരൻ, വൃഷഭാരൂഢനായി ഗണങ്ങളോടുകൂടെ പിഷ്ടാംബയുടെ സന്നിധിയിൽ പ്രത്യക്ഷനായി. ഭഗവാനെ കണ്ട മാത്രയിൽ പിഷ്ടാംബ ആനന്ദപരവശയായി, ദിവ്യവിമാനത്തിൽ കയറി, ദിവ്യരൂപിണിയായി ദിവ്യസ്ത്രീകളോടും പരിവാരങ്ങളോടുംകൂടെ കൈലാസത്തിലേക്കുപോയി. തന്നെ പീഡിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പിഷ്ടാംബയെ ഇങ്ങനെ ദിവ്യരൂപിണിയാക്കി ദിവ്യവിമാനത്തിൽ കയറി ദിവ്യാത്സവങ്ങളോടുകൂടെ ദിവ്യലോകത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതുകണ്ട് ആശ്ചര്യപരതന്ത്രരായ രാജകിങ്കരന്മാർ ഉടൻതന്നെ ഓടിപ്പോയി വിവരം മുഴുവൻ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യനെ അറിയിച്ചു.

ഉൽ

ഭൃതകവേഷധാരിയായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ പൃഷ്ഠത്തിൽ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽ ഇരുന്ന പൊൻചൂരൽകൊണ്ട് തല്ലിയതായി ഞാൻ മുമ്പേ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഏതൊരവസരത്തിൽ ഹാലാസ്യേശ്വരനെ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ തല്ലിയോ അക്ഷണം മുതൽ സർവ്വചരാചരങ്ങളുടെയും എല്ലാശരീരികളുടെയും പൃഷ്ഠഭാഗത്തിൽ തന്നിമിത്തമായ വേദനയുണ്ടായിത്തുടങ്ങി. അടിച്ച ആളിനെ കാണാനോ അടിയുടെ ശബ്ദം കേൾക്കാനോ ഇല്ല. എല്ലാവരുടെ പൃഷ്ഠത്തിലും തിണർക്കുകയും വേദനിക്കുകയുംചെയ്തു. രാജാവും, എന്നെ അടിച്ചതാരെന്നുചോദിച്ചുകൊണ്ടു പുറകിൽ നോക്കി. മറ്റുള്ളവരും എന്നെ അടിച്ചതാര്! എന്നെ അടിച്ചതാര്" എന്നിങ്ങനെ ചോദിച്ചുകൊണ്ട്, തിരിഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു നോട്ടംതുടങ്ങി. ഇതിനിടയിൽ പിട്ടുവന്തിയുടെ നദീഭാഗം സുന്ദരേശ്വരനെക്കൊണ്ടു ഉയർത്തുകയുംചെയ്തു. രാജാവിനും മന്ത്രിമാർക്കും പൌരന്മാർക്കും എല്ലാവർക്കും ഞങ്ങളെ അടിച്ചതാരെന്നുള്ള അന്വേഷണംതന്നെ. അവരതന്നെ പിന്നെയും പിന്നെയും അന്വേഷിച്ചുംകൊണ്ടു നിൽക്കുമ്പോൾ, താഴെപ്പറയുന്ന സുന്ദരേശ്വരന്റെ അശരീരിവാക്കുകൾ ആകാശത്തിൽ കേൾക്കാറായി:—

"അല്ലയോ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യരാജാവേ, നിന്റെ ധർമ്മിഷ്ഠനായ മന്ത്രിയിൽനിന്നു എടുത്ത ധനമെല്ലാം എനിക്കും എന്റെ ഭക്തന്മാർക്കും വേണ്ടി ചെലവാക്കുകയാണുചെയ്തതു്. അതുകൊണ്ട് നിനക്കും നിന്റെ പ്രജകൾക്കും വളരെ പുണ്യമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും, എന്റെ പ്രഭാവത്താൽ ഇപ്പോൾ നിന്റെ രാജ്യത്തിൽ, പുണ്യവാന്മാരിലും എളിയവരിലും എന്റെ ഭക്തന്മാർക്കു്, കൂടുതൽ ദുഃഖം പെരുകിയിട്ടുണ്ട്. വേഗവതീപ്രവാഹംകൊണ്ട് മധുരാപുരം മുക്കിയതു ഞാനാണ്. അങ്ങനെ ചെയ്തതു് ബന്ധനബാധ അനുഭവിക്കുന്ന എന്റെ ഭക്തശിരോമണിയും നിന്റെ വിശ്വസ്തമന്ത്രിയുമായ ആ വാതപുരനെ രക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടിയാണു. അല്ലയോ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യ! നിനക്ക ഇതിന്മേൽ അത്യാരോഗ്യവും ശ്രേയസ്സും സമ്പത്തുകളും വർദ്ധിക്കും; നിന്റെ രാജ്യഭരണകാലം ക്ഷേമൈശ്വര്യയുക്തങ്ങളായ അനുഭവങ്ങളെക്കൊണ്ട് നിറയുകയുംചെയ്യും. നീ ഇവകളൊക്കെയെല്ലാം അനേകായിരംകാലം പാണ്ഡ്യരാജ്യം പരിപാലനവുംചെയ്തു സൗഖ്യമായിവസിച്ചുകൊള്ളും. നീ എനിക്കുവേണ്ടി ഒരു കാര്യംചെയ്യണം. അതു് എന്റെ പ്രാണസമാനനായ വാതപുരനെ സചിവസ്ഥാനത്തു നിന്നു വിട്ടയക്കണമെന്നുള്ളതല്ലാതെ മറ്റൊന്നും അല്ല. പിട്ടുവന്തിയെ രക്ഷിക്കുന്നതിനും നിന്നെ നല്ലതുപോലെ ഒന്നു അനുഗ്രഹിക്കുന്നതിനും ആയി ഭൃതകന്റെ വേഷം എടുത്തു് പിട്ടിനെക്കൊണ്ട് മണ്ണുചുമന്നതും നിന്റെ തല്ലുകൊണ്ടതും ഞാനാണു്. എനിക്കു് നീ തല്ലിയതുകൊണ്ടു യാതൊരുപരിഭവവും ഇല്ല. പണ്ടു് ഭക്തശ്രേഷ്ഠനായ പാർത്ഥൻ എന്നെ അടിച്ചുകൊണ്ടു തല്ലിയതു ഞാൻ ക്ഷമിച്ചതുപോലെയും ക്ഷ

മിച്ചു. ഭക്തന്മാരുടെ തല്ലുപോലും എനിക്ക പൂജ്യമാണ്. ഭക്തന്മാരെന്തെല്ലാം അപേക്ഷിക്കുന്നുവോ അതെല്ലാം ഞാൻ സാധിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യും."

ഇപ്രകാരം അനാദിമൂലമായ വാക്കുകൾ ആകാശത്തിൽ നിന്നും അശരീരിയായി കേട്ടപ്പോൾ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ ഭയപ്പെടുകയും വിസ്മയിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജാവ് കുറേനേരത്തോളവും ചിത്രംപോലെയും മറ്റുള്ളവർ രാജാവിന്റെ മുഖത്തു നോക്കിയുംകൊണ്ട് ദീപസ്തംഭംപോലെയും നിന്നു. ഒടുവിൽ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ മറ്റുള്ളവരോട്—"ഇദ്ദേഹം ഭക്തവത്സലനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അരുമപ്പൈതൽതന്നെ. യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. ഞാൻ അറിവില്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിന് അപ്രിയം ചെയ്തുപോയല്ലൊ. അതുവിചാരിക്കുമ്പോൾ എന്റെ ശരീരം തരിച്ചുപോകുന്നു. ഇനി എന്തുചെയ്യുക; എല്ലാം അദ്ദേഹം ക്ഷമിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. എന്തായാലും എന്റെ പ്രവൃത്തികൾ പാപഹേതുക്കളും പശ്ചാത്താപകരങ്ങളും ആയിപ്പോയി." എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുംകൊണ്ട്, മന്ത്രിമാരോടുകൂടെ വാതപുരേശന്റെ സന്നിധിയിലേക്കുപോയി. ഉടനെ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യനും പുറകെ മറ്റുള്ളവരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദപത്മങ്ങളിൽ ശിരോധാനത്തോടുകൂടെ ദണ്ഡനമസ്കാരം ചെയ്തു. അതിന്റെശേഷം അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ ഇങ്ങനെ അപേക്ഷിച്ചു.—

"അല്ലയോ വാതപുരേശ! ശിവഭക്താഗ്രഗണ്യ! സുന്ദരേശപ്രസാദനിലയ! ഞാൻ ഭവാനോടുചെയ്ത അപരാധങ്ങൾ മുഴുവൻ ക്ഷമിക്കണം. ഹാലാസ്യേശനായ സുന്ദരേശൻ ഭവാനെ ദൈവസമാരാധനത്തിനാക്കണമെന്ന്, എന്നോടു കല്പനയായിരിക്കുന്നെങ്കിലും, എനിക്ക ഭവാനെ പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു വലിയ സങ്കടമായിരിക്കുന്നതിനാൽ ഭവാൻ മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ എന്റെ മന്ത്രിയായി എന്നോടുകൂടെ താമസിച്ച്, എനിക്ക വേണ്ട ഉപദേശങ്ങളും അനുഗ്രഹങ്ങളും നല്കി പൂജ്യനായിവസിക്കണമെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം.

വാതപുരേശൻ ഇങ്ങനെ മറുപടിപറഞ്ഞു:—

"അല്ലയോ പാണ്ഡ്യമഹാരാജ, സുന്ദരേശ്വരന്റെ അനുഗ്രഹത്തിനു പാത്രവാനായ നിന്തിരുവടി മഹാഭാഗ്യവാൻ തന്നെയാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തനായി ജനിച്ചതു ഭാഗ്യമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ എനിക്ക ഇപ്പോൾ വൈദികകർമ്മാനുഷ്ഠാനമൂലം ചിത്തശുദ്ധിയും ചിത്തശുദ്ധികൊണ്ട് സുന്ദരേശ്വരനിൽ ഭക്തിയും വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങയുടെ പക്കൽനിന്നും ധനം കിട്ടിയില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ എങ്ങനെ വൈദികകർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുമായിരു

ന്നു. ഇപ്പോൾ എനിക്കു നിഷ്കാമകർമ്മംമൂലം ചിത്തശുദ്ധിയും തന്മൂലം മഹേശഭക്തിയും മഹേശകാരുണ്യത്താൽ സംസാരബന്ധനമോചനവും ജീവന്മുക്തിയും സംപ്രാപ്തമായി. മഹേശ്വരൻ, അത്യന്തമഹിതനും ആത്മവേദിയും സർവ്വത്ര പരിപൂർണ്ണനും ആണ്. മേരുമന്ദരശ്രീപർവ്വതകൈലാസാദികളായ മഹാക്ഷേത്രങ്ങളിലും, പ്രതിമകളിലും ലിംഗങ്ങളിലും വിശേഷമായി സന്നിധാനംചെയ്യുന്നതായി ആഗമങ്ങൾ ഒന്നുപോലെ ഘോഷിക്കുന്ന ഭഗവാൻതന്നെയാണ് ശ്രുതിയുക്തനായും ഏകനായും അദ്വിതീയനായും വേദാന്തങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതും. കണാദാദികൾക്കു മോക്ഷം ഉപദേശിച്ചതും അദ്ദേഹംതന്നെയെന്നാണ് ആഗമങ്ങളിൽ കാണുന്നതു. ശ്രുതികൾ, "ഏകം ബ്രഹ്മമദ്വിതീയംപൂർണ്ണം" എന്നു കുറയ്ക്കുന്നതും മഹേശ്വരനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ്. അതുകൊണ്ട്, മധുരാമദ്ധ്യത്തിൽ ഉള്ള നീപാദപമായ ഹാലാസ്യമഹാക്ഷേത്രത്തിൽ അദ്വൈതമഹിമനായും സ്വയംജാതനായും വിളങ്ങുന്ന മൂലലിംഗത്തിൽ സന്നിധാനംചെയ്യുന്ന ലോകൈകനായകൻ, വേദാന്താർത്ഥമാണെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. സർവ്വജ്ഞനും, സർവ്വവ്യാപിയും, സച്ചിദാനന്ദാത്മകനും, സർവ്വേശ്വരനും ആയ ആ സുന്ദരേശ്വരനെ, എന്നോടു ചിരകാലത്തിൽ പോവുകയെന്നാണ് തോന്നിക്കുന്നു. ശങ്കരഭക്തനായ എനിക്കു ശങ്കരഭജനം ഒരുപ്രകാരത്തിലും മറക്കാവുന്നതല്ല. ചെയ്യുന്ന പാതിവ്രത്യംകൊണ്ടും മറ്റും എന്നൊക്കെ ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള അപരാധത്തിനു ഉദ്യുക്തനാകാതെ എനിക്കു ചിദംബരത്തിൽ പോകുന്നതിന് അനുവാദം തരണം" രാജാവു അതിന്റെശേഷം മറ്റൊരുകാര്യവും പറയാതെ ഇഷ്ടമുള്ളേടത്തിൽ പൊയ്ക്കൊള്ളുന്നതിന് അനുവാദം കൊടുത്തു.

വാതപുരേശൻ ഉടൻതന്നെ സുന്ദരേശ്വരനെ ശ്രീപാദചരണങ്ങൾകൊണ്ട്, സ്തുതിച്ചിട്ട് സഹസ്ഥനായി നടകൊണ്ടു. പ്രധാനംഉടനെ ആ മന്ത്രീന്ദ്രനെ ക്രോശമാത്രം രാജാവായ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യനും അനുകമ്പാമാത്രം അനുഗമിച്ചു. ഉടനെ വാതപുരേശൻ, വണക്കത്തോടുകൂടെ തിരിച്ചു പോകുന്നതിനു അപേക്ഷിച്ചു. രാജാവും പരിവാരങ്ങളും തൽക്ഷണം പിന്തിരിഞ്ഞു, മധുരാലയത്തിൽ പോയിരുന്നുകൊണ്ട്, സുന്ദരേശ്വരന്റെ ഭക്തവാത്സല്യത്തെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പ്രശംസിച്ചു:—

"അല്ലയോ മന്ത്രിപുംഗവന്മാരേ! ഹാലാസ്യവാസിയായ സുന്ദരേശ്വരനെപ്പോലെ ഭക്തപ്രിയനായ ഒരു ദൈവം ഇല്ലതന്നെ. സർവ്വാന്തര്യാമിയായ അദ്ദേഹം നമ്മുടെ സ്വഭാവങ്ങളെ എല്ലാപ്രകാരത്തിലും ഉള്ള തെറ്റുകളേയും ക്ഷമിച്ചുകൊള്ളും. സഹായിയായ ഭക്തി അദ്ദേഹത്തിൽ ഉള്ളവന് സാധിക്കാൻപാടില്ലാത്തതായി മൂന്നുലോകത്തിലും യാതൊന്നും ഇല്ല. നോക്കുക, ഭക്തന്മാരുടെ എന്തെല്ലാം തെറ്റുകളെ അദ്ദേഹം ക്ഷമിച്ചിരിക്കുന്നു. ശിശുമാംസം; ഒരു ഭക്തനായ വേടൻ നൽകിയ മാംസം ഭുജിച്ചുവല്ലോ നൽ

കിയ പിട്ടും ഇവകളെ ഭക്ഷിച്ചു. ശാക്യൻ കല്ലുകൊണ്ട് എറിഞ്ഞതും, അർജ്ജുനൻ വില്ലുകൊണ്ട് തലയ്ക്കു തല്ലിയതും, പാണ്ഡ്യൻ ചൂരൽകൊണ്ട് അടിച്ചതും, അദ്ദേഹം സഹിച്ചു. തല്ലുന്നവരെപ്പോലും അനുഗ്രഹിക്കുന്ന ദൈവം മുല്ലവനേശ്വരനല്ലാതെ മററാരാണുള്ളത്. അതുകൊണ്ട്, സേവിക്കുന്നെങ്കിൽ സുന്ദരേശനെത്തന്നെ സേവിക്കണം."

അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ട് സുന്ദരേശപാദപത്മങ്ങളെ ഹൃദയത്തിന്റെ ഏതാണ്ടിൽ വഴിപോലെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് കനകരത്നഭൂഷണങ്ങളും, ഭൂമിയും ധനങ്ങളും സുന്ദരേശനെ സമർപ്പിച്ചു. ചന്ദ്രോദയത്താൽ അഴിവെന്നപോലെ സുന്ദരേശപ്രസാദംകൊണ്ട് അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യന് അന്നുമുതൽ സമ്പത്തുകൾ പൂർവ്വാധികമായി വർദ്ധിച്ചുതുടങ്ങി. ജഗന്നാഥൻ എന്നുപേരോടുകൂടിയ ഒരു പുത്രനും സുന്ദരേശാനുഗ്രഹത്താൽ അദ്ദേഹത്തിനു ലബ്ധമായി. അദ്ദേഹം പിന്നീട്, സുന്ദരേശൻ രാജാവായി പാണ്ഡ്യരാജ്യം പരിപാലിച്ചതുപോലെ, പ്രജകൾക്കു യാതൊരു വിധത്തിൽ ഉള്ള സങ്കടങ്ങളും നേരിടാതെയും അത്യുജ്ജ്വലിതമായ പ്രാഭവത്തോടും ഐശ്വര്യവിഖ്യാതമായ കീർത്തിയോടുംകൂടെ ചിരകാലം രാജ്യപരിപാലനംചെയ്തു. സുന്ദരേശനിൽ അപാരമായ ഭക്തിയോടുകൂടിയ പുണ്യപുരുഷന്മാർക്ക് എന്തൊന്നാണസാദ്ധ്യമായി പ്രയാസമായിട്ടുള്ളത്?

മധുരാപട്ടണത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ട വാതപുരേശൻ അനേകം ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടെ കാവേരീതീരത്തിൽ പോയി അവിടെയുള്ള പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളിൽ എല്ലാം പ്രവേശിച്ച് ഈശ്വരസേവ ചെയ്തതിന്റെശേഷം ചിദംബരത്തിൽ പോയി, ദർശനമാത്രത്താൽത്തന്നെ സർവ്വപാപങ്ങളേയും ദൂരീകരിച്ച്, ഇഷ്ടസംപൂർത്തിയെ പ്രദാനംചെയ്യുന്ന ശിവഗംഗയിൽ സ്നാനം ചെയ്തു നടരാജനെ ധ്യാനിച്ച്, മൂലലിംഗദർശനവും നമസ്കാരവും ചെയ്തുകൊണ്ട്, തില്ലവനത്തിൽനിന്നും ലഭിച്ച ഫലങ്ങളും ഭക്ഷിച്ചു അനേകകാലം അവിടെ വസിച്ചു.

ഇങ്ങിനെ ശ്രീവാതപുരേശയോഗി, സമാധിയിൽ നിശ്ചലമനസ്സനായി നിദ്രപോലും കൂടാതെ തന്നെ സേവിച്ചുകൊണ്ട്, ആരെയും ഭാവത്തെയും ആഹാരത്തെയും ഉപേക്ഷിച്ച്, ശിവതത്വത്തിന്റെ സ്വരൂപമനുഭവിച്ച് ജ്ഞാനസമുദ്രത്തിൽ സദാപി മുങ്ങിയും പൊങ്ങിയും തില്ലവനത്തിലെ ഭക്തന്മാരോടുകൂടെ പരമാനന്ദനായി സഞ്ചരിക്കുന്നകാലത്തിൽ, ഹരപരാങ്മുഖന്മാരായ ബൌദ്ധന്മാർ, ദ്വീപാന്തരത്തിൽനിന്നും തങ്ങളുടെ മതത്തെ സ്ഥാപിക്കാൻവേണ്ടി പുസ്തകങ്ങളും പീഠികകളും മററുമായി ശിഷ്യഗണങ്ങളോടുകൂടെ ശിവക്ഷേത്രങ്ങൾതോറും നടന്ന് വൈദികധർമ്മങ്ങളെ ദൂഷണം ചെയ്തു ബാധിച്ച്, സ്വമതസ്ഥാപനം ചെയ്തുകൊണ്ട്, ബൌദ്ധന്മാരുടെ മതത്തെ ചിദംബരത്തിലും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനായി വന്നുചേർന്നു.

പരവശന്മാരല്ലാത്തവരും, മുണ്ഡികളുമായ അവർ, ചിദംബരവാസികളും ശിവഭക്തന്മാരും ആയ മൂവായിരം ബ്രാഹ്മണരെയും, തൊറ്റിയന്മാരെയും, തടുത്തുനിന്നിട്ടു—"ശിവനെ വിശ്വസിച്ചാൽ മോക്ഷംകിട്ടുകയില്ല. മോക്ഷം കിട്ടണമെങ്കിൽ ബുദ്ധന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ അനുസരിക്കണം. വേദങ്ങൾ അസത്യങ്ങൾ ആണ്. ഭസ്മരുദ്രാക്ഷങ്ങളെ ധരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് യാതൊരുപ്രയോജനവും ഇല്ല. നിങ്ങൾ, ശിവനിലും ഭസ്മത്തിലും രുദ്രാക്ഷത്തിലും മറ്റുമാണ് മോക്ഷമിരിക്കുന്നതെന്നു വ്യാമോഹിച്ചു പോയിരിക്കുന്നു. സൂക്ഷ്മമായി പര്യാലോചിക്കുന്നവർക്കു അതിൽനിന്നും യാതൊരു ഗതിയും ലഭിക്കുന്നതല്ലെന്നു നിഷ്പ്രയാസം കാണാം. വൃക്ഷത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടായ രുദ്രാക്ഷത്തിലും ചീമിൽനിന്നും ഉണ്ടായ ഭസ്മത്തിലുമാണ് മോക്ഷമിരിക്കുന്നതെന്നു പറയുന്നതിനേക്കാൾ മൗഢ്യത്തെ മറെറാന്നാണുള്ളതു്. ശിവനോ ലോകത്തിൽ കണ്ടിട്ടുള്ള നിന്ദ്യവസ്തുക്കൾ എല്ലാററിലും വച്ചു് അതിഗർഹിതങ്ങളായ വസ്തുക്കളാൽ അലംകൃതൻ. ആ ശിവനും രുദ്രാക്ഷാദികൾക്കും തമ്മിൽ ഉള്ള സംബന്ധം എന്തു്? ശിവനും ഭസ്മത്തിനും തമ്മിൽ മാഹാത്മ്യവും പവിത്രതയും, ആക്കു്? ഇതിനു നിങ്ങൾ ഏഴു ദിവസത്തിനകം ഉത്തരം പറയണം. അല്ലെങ്കിൽ നടേശന്റെ കനകസഭയെല്ലാം ഞങ്ങൾ തല്ലിപ്പൊളിച്ചു് ഇല്ലാതെയാക്കും."

ശിവഭക്തന്മാർ ബൗദ്ധന്മാരുടെ ചോദ്യങ്ങൾ കേട്ട് വല്ലാതെ കുഴങ്ങി. ഒടുവിൽ അവർ പലപ്രകാരത്തിലും ആലോചിച്ചിട്ട് ഇങ്ങനെ സമാധാനം പറഞ്ഞു:—

ഞങ്ങൾ ശിവന്റെ ദാസന്മാരായിട്ട് ഭോഗമോക്ഷങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ഭസ്മം ധരിക്കുന്നു. ഭസ്മം ശിവമാണെന്നു പുരാണങ്ങളിൽ ഘോഷിച്ചിട്ടും ഉണ്ടു്. വേദോക്തങ്ങളായ കർമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കാത്തവർക്കു നരകവും ഉണ്ടാകും. അതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ ഭസ്മം ധരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ അജ്ഞതകൊണ്ട് ഭസ്മത്തെയും രുദ്രാക്ഷത്തെയും നിന്ദിക്കുന്നു. വേദനിന്ദകളായ നിങ്ങൾക്കു അന്ത്യം നരകദുഃഖം ഉണ്ടാകും.

ബൗദ്ധന്മാർ പറഞ്ഞു:—

"ഞങ്ങൾ ഭസ്മരുദ്രാക്ഷാദികളെ ധരിക്കുന്നതിനു ശിവനെ മോക്ഷകർത്താവെന്നു നിശ്ചയിച്ചു ഭജിക്കുന്നതിനും പ്രമാണമായിപ്പറയുന്നതു് വേദങ്ങൾ ആണോ? അവയെല്ലാം മുഴുവനും അസത്യവാക്യനിബന്ധിതങ്ങൾ ആണെന്നു ഞങ്ങൾ മുമ്പേതന്നെ പറഞ്ഞില്ലേ? അതിനെ നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നതുകൊണ്ടത്രേ ഈ അപായത്തിൽ നിങ്ങൾ ചാടിയതു്. യുക്തിപൂർവ്വം ആലോചിക്കുമ്പോൾ സകാരണം ബാധിക്കപ്പെടുന്ന മിഥ്യാവചനങ്ങൾ ഒരിക്കലും പ്രമാണങ്ങളാകുന്നതല്ല. അതിനെ ഞങ്ങൾ ഒരിക്കലും വിശ്വസിക്കയും ഇല്ല.

ശിവഭക്തന്മാർ അതുകേട്ട് ഏററവും വ്യസനിച്ചു. അവർ ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ ഭവനങ്ങളിൽ പോയി ബൌദ്ധന്മാരെ ജയിക്കുന്നതിനുള്ള വഴികളും ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു വസിച്ചു. ആറാംദിവസം അവർ എല്ലാവരുംകൂടെ ഒന്നിച്ചുചെന്ന് ശിവസന്നിധാനത്തിൽ പോയി ശിവപാദങ്ങളിൽ വീണു നമസ്കരിച്ചിട്ട ബൌദ്ധന്മാരെ ജയിക്കുന്നതിന് അനുഗ്രഹിക്കണമെന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു. അനന്തരം അവർ എല്ലാവരും അവരവരുടെ ഭവനങ്ങളിലേക്ക പോയി. അന്നു രാത്രിയിൽ സദാശിവൻ അവരോട് സ്വപ്നത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

"അല്ലയോ ഭക്തന്മാരായ വിപ്രോത്തമന്മാരേ! ശൈവാഗ്രഗണ്യനായ ഒരു ദ്രാവിഡകവീന്ദ്രൻ, പരമശിവനാമജപിയായി ഗുണങ്ങളോടുകൂടെ വ്യാഘ്രപുരൻ എന്നപോലെ തില്ലവനത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നുണ്ട്. അവനെ പോയിക്കണ്ടാൽ, നിങ്ങൾക്കു ബൌദ്ധന്മാരെ ജയിക്കാൻ സാധിക്കും. അവന്റെ മുമ്പിലത്തെ പേർ വാതപുരേശൻ എന്നും ഇപ്പോഴത്തെ പേർ മണിക്ക്യവാചകൻ എന്നും ആണ്. ബൌദ്ധന്മാരെ ജയിക്കുന്നതിനായി സുന്ദരേശൻ അവനെ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു ഇങ്ങോട്ടയച്ചിരിക്കയാണ്. തില്ലവനത്തിൽ പരമാനന്ദത്തിനായി കളിച്ചുനടക്കുന്ന അവനെ നിങ്ങൾ പോയി വിളിച്ചുകൊണ്ടു വരുവിൻ. ഭസ്മരുദ്രാക്ഷാദികൾകൊണ്ടും മുഖസ്തോത്രംകൊണ്ടും ശിവാനന്ദാകാരനായ ഒരു വൃദ്ധബ്രാഹ്മണന്റെ വേഷത്തിൽ, എല്ലാവരുടെയും മുമ്പിൽ ചെന്ന് മേൽപ്രകാരം സ്വപ്നത്തിൽ മഹേശ്വരൻ അരുളിച്ചെയ്ത വിവരം പിറേറന്നു പ്രഭാതത്തിൽ അവർ അന്യോന്യം പറഞ്ഞു. അനന്തരം, അവർ എല്ലാവരുംകൂടെ നടേശസന്നിധിയിൽകൂടി അവിടെ നിന്നും വാദ്യഘോഷങ്ങളോടുകൂടെ തില്ലവനത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ, പരമാനന്ദജോഗിയായി ഗുണങ്ങളോടുകൂടെ വിനോദിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്ന വാതപുരേശനെക്കണ്ടു.

അവർ ക്ഷണത്തോടെ ചെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാക്കൽ വീണു നമസ്കരിച്ചിട്ട്, ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കുന്നതിനായി തിരുവടി ഞങ്ങളോടൊന്നിച്ചു വരണം എന്നപേക്ഷിച്ചു. വാതപുരേശൻ, അതു കേട്ടതായിപ്പോലും ഭാവിക്കാതെ നടന്നു. അവർ കൂടെവഴിപ്പിന്നെയും ചെന്ന് ഒട്ടധികമപേക്ഷിച്ചു. മുനീശ്വരൻ പണ്ടത്തെപ്പോലെ അവരുടെ അപേക്ഷയും ഗണിക്കാതെ നടന്നുപോയ ശേഷം തന്നെ നടന്നു വനമദ്ധ്യത്തിൽകയറി മറഞ്ഞുകളഞ്ഞു.

ശിവഭക്തന്മാർ അതുകണ്ട് അത്യന്തം മനസ്താപത്തോടുകൂടെ നടേശന്റെ സന്നിധിയിൽപോയി സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തിട്ട് ഇപ്രകാരം വീണ്ടും പ്രാർത്ഥിച്ചു:—

"അല്ലയോ നടേശ! ഞങ്ങൾ തിരുവടിയുടെ അരുളപ്പാടുപ്രകാരം തില്ലവനത്തിൽ പോയി തിരുവടി ക്ഷണിക്കണമെന്നു കല്പിച്ച യോഗീ

ശപഥത്തെ ഒക്കെപ്പൂർണ്ണം കല്പിച്ചു. എന്നിട്ട് അദ്ദേഹം ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷയേ തെല്ലുപോലും ഗൌനിക്കാതെ ഗണങ്ങളോടുകൂടെ ക്രീഡിക്കുന്നു. ഇനി ഞങ്ങൾ എന്തൊന്നായാണ് ബൌദ്ധന്മാരെ ജയിക്കേണ്ടതു്. മറ്റുവല്ല വഴിയും ഉണ്ടെങ്കിൽ നിന്തിരുവടി ആജ്ഞാപിക്കണം. ഞങ്ങൾ അതുപോലെ ചെയ്യാം.

ശിവഭക്തന്മാർ മേൽപ്രകാരം ഭക്തിയോടുകൂടെ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടുനിൽക്കുമ്പോൾ ഇങ്ങനെ അശരീരിവാക്കു കേൾക്കാറായി.

"അല്ലയോ ഭക്തന്മാരേ! വാതപുരാധീശൻ വരും. അവൻ വരണമെങ്കിൽ നിങ്ങൾ അവനെ മാണിക്യവാചകൻ എന്നുള്ള പേരു ചൊല്ലി വിളിക്കണം. പണ്ട് അവൻ ജനവനനാഥക്ഷേത്രത്തിലെ തരുമൂലത്തിൽ വച്ചു്, ഗുരുമൂർത്തിയായ എന്നെ സേവിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ അവനെ ദിവ്യദൃഷ്ടികൊണ്ട് കടാക്ഷിച്ചിട്ട് ദിവ്യമന്ത്രോപദേശം ചെയ്യുകയും, അന്നുമുതൽ അവന്റെ വാക്കുകൾ മാണിക്യതുല്യങ്ങളും തന്മൂലം അവന്റെ നാമധേയം മാണിക്യവാചകൻ എന്നും ആയിത്തീരുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ട് മാണിക്യവാചകൻ എന്നുള്ള ദീക്ഷാനാമം ചൊല്ലി വിളിച്ചാൽ അവൻ അല്പംപോലും മടിക്കാതെ തീർച്ചയായും വരും." ഈശന്റെ അശരീരിവാക്കു കേട്ട അവിടെ കൂടിയിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ശിവഭക്തന്മാർ ഒന്നുപോലെ സന്തോഷസാഗരനിമഗ്നരായി. അനന്തരം അവർ വീണ്ടും തില്ലവനത്തിൽ പോയി. അവിടെ മൂലത്തിൽ വാതപുരാധീശൻ, ഗണങ്ങളോടുകൂടെ ക്രീഡിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനെ അവർ കണ്ടു്, ഉടൻതന്നെ, "മാണിക്യവാചകൻ എന്നുള്ള അവന്റെ ദീക്ഷാനാമം ചൊല്ലി നിങ്ങൾ വാതപുരാധിപനെ വിളിച്ചാൽ അവൻ നിങ്ങളോടൊന്നിച്ചു വന്ന് ബൌദ്ധന്മാരെ ജയിക്കും എന്ന് നടേശൻ അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നതനുസരിച്ച്, അല്ലയോ മാണിക്യവാചക! ഞങ്ങൾ നിന്തിരുവടിയെ ക്ഷണിക്കുന്നു. ബൌദ്ധന്മാരെ ജയിക്കുന്നതിനായി നിന്തിരുവടി ഞങ്ങളോടുകൂടെ വരിക; എന്നിങ്ങനെ അവർ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ ക്ഷണിച്ചു. വാതപുരാധിപൻ, മാണിക്യവാചകൻ എന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദീക്ഷാനാമശ്രവണത്താൽ അത്യന്തം തൃപ്തനായി. മാണിക്യവാചകൻ എന്നുള്ള ദീക്ഷാനാമംകൊണ്ട് ഞാൻ സുപ്രസിദ്ധനായിത്തീരുന്നതിനായി ഭഗവാൻ എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം ആണ് ശിവഭക്തന്മാരായ ഇവർ ഇവിടെ വന്ന് എന്നെ വിളിക്കുന്നതു്. എന്നിങ്ങനെ തന്നത്താൻ വിചാരിക്കുകയും ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി, കൃതാർത്ഥനായി, എന്നിങ്ങനെ വീണ്ടുംവീണ്ടും പറയുകയും പരിപ്രീതി ഭൂമിയിൽ വീണ് സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്യുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു ശിവഭക്തന്മാരുടെ സമീപത്തെ പ്രാപിച്ചു.

മാണിക്യവാചകൻ അടുത്തുവന്നക്ഷണത്തിൽതന്നെ ശിവഭക്തന്മാർ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ സാഷ്ടാംഗമായി വീ

ന വരിച്ച് വിവരങ്ങൾ പറഞ്ഞു. അനന്തരം അവരിൽ മൂവരുടെ സ്ഥലത്തിൽ ഇറങ്ങി വാദ്യഘോഷങ്ങളോടും ശിവനാമഘോഷങ്ങളോടും കൂടെ എല്ലാവരുംകൂടി അവിടെനിന്നു തിരിച്ച്, വൈഷ്ണവരുടെ അടുക്കൽ എത്തി മാണിക്യവാചകരെ അവരുടെ മുമ്പിൽ ഇറക്കി. ഉടൻതന്നെ വൈഷ്ണവന്മാർ ശിവഭക്തന്മാരോട്, നിങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ ചോദ്യത്തിന് ഇതേവരെയായിട്ടും ഉത്തരം പറഞ്ഞില്ലല്ലോ. ഇനിയെങ്കിലും പറയുവിൻ എന്നു ശഠിച്ചു.

ശിവഭക്തന്മാർ അതുകേട്ട് നിങ്ങളുടെ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം ഞങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങൾ ഒരിക്കലും ജയിക്കയില്ല എന്ന് മറുപടി പറഞ്ഞു.

വൈഷ്ണവന്മാർ അതുകേട്ടപ്പോൾ കോപം ഭാവിച്ചു. അവർ വീണ്ടും ശിവഭക്തന്മാരോട്, അല്ലയോ പിത്തന്മാരേ! വിഷ്ണുവിനോ ശിവനോ മാഹാത്മ്യം കൂടുതൽ എന്നുള്ള ഞങ്ങളുടെ ചോദ്യത്തിന് തന്നെ ഒന്നാമതായി ഉത്തരം പറയണമെന്ന് നിർബ്ബന്ധിച്ചു.

വാതപൂരാരൻ ആ ചോദ്യത്തിന് ഇപ്രകാരം തിരുവായ്മൊഴി, ന്യായശാസ്ത്രം, ആഗമശാസ്ത്രം, മറ്റു ശാസ്ത്രങ്ങളും അനേകവിധ ശിവമാഹാത്മ്യപ്രതിപാദിതങ്ങളും ആയ വൈദികപ്രമാണങ്ങൾ ചൊല്ലി സമാധാനം പറഞ്ഞു.

വൈഷ്ണവന്മാർ അതുകേട്ട് വേദശാസ്ത്രങ്ങൾ മുഴുവനും അബദ്ധങ്ങളും അസത്യങ്ങളും ആണ്. ഞങ്ങൾ അവ വിശ്വസിക്കയില്ല. യുക്തിയുക്തമായി ഉദാഹരണപൂർവ്വം സമാധാനം പറഞ്ഞാൽ ഞങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളാം.

നാഗന്മാർ ഇങ്ങനെ വിസമ്മതിച്ചു അഭിപ്രായപ്പെട്ടപ്പോൾ മാണിക്യവാചകർ അവരുടെ മുമ്പിൽവച്ചു തന്റെ ശ്രീപഞ്ചാക്ഷരംകൊണ്ട് ജപിച്ച് അഗ്നിക്കൂട്ടി ഭസ്മമാക്കി നാഗന്മാരെ വിളിച്ച് ഇതാ കണ്ടുവിൻ. ഈ ശരീരത്തിനുള്ളിൽ നിറഞ്ഞു കാണുന്ന അഗ്നിയെ നിങ്ങൾ കാണുന്നില്ലേ. ശിവൻ അഗ്നിമയൻ ആണ്. ഇങ്ങനെ അഗ്നിമയനായ ശിവൻ ഇതിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഭസ്മം ശിവപ്രധാനമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നത്. അതിന്റെ ധാരണം കൊണ്ട് ശിവപ്രസാദം ഉണ്ടാകുമെന്ന് ആഗമങ്ങളിലും പുരാണങ്ങളിലും ഇതിഹാസങ്ങളിലും മറ്റും ഘോഷിച്ചുകാണുന്നതും ഇപ്രകാരം ശിവനും ഭസ്മത്തിനും തമ്മിൽ സാമാനാധികരണ്യസംബന്ധവും തന്ത്രിനാകസംബന്ധവും ഉള്ളതുകൊണ്ടാണ്. ഭസ്മത്തിന്റെ പരിശുദ്ധിക്കുള്ള കാരണങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതും ഇതു

ന്നു, അജ്ഞാനികളും ശഠന്മാരും പേരുകൊണ്ടുമാത്രം സര്വ്വജ്ഞന്മാരും ആയ നാസ്തികർ യഥാർത്ഥതത്വങ്ങൾ യാതൊന്നും മനസ്സിലാക്കാതെ വെറുതെ കലഹിക്കുന്നു. ശിവനും ഭസ്മത്തിനും തമ്മിൽ യുക്തികൊണ്ടുള്ള സംബന്ധം ഇങ്ങനെയാണ്. ഇനി ദൃഷ്ടാന്തവും പറയാം. അഗ്നി ശിവമയവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രൂപവും ഭസ്മവും അതിന്റെ ധാരണംകൊണ്ടു മുക്തിമുക്തികളും സിദ്ധിക്കും ഭസ്മംപോലെതന്നെ ശിവധാരണകൊണ്ടാണ് ഗംഗയും ലോകവും പവിത്രമായതു്. യാതൊരു പ്രകാരത്തിൽ ഗംഗാസ്നാനം കൊണ്ട് മോക്ഷം സിദ്ധിക്കുമോ അപ്രകാരത്തിൽ ഭസ്മരുദ്രാക്ഷധാരണങ്ങൾ കൊണ്ടും രക്ഷയുണ്ടായാൽ ഭോഗമോക്ഷങ്ങൾ ഉണ്ടാകും. ഭസ്മത്തിൽ യാതൊരു പ്രകാരം അഗ്നി മറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവോ അതുപോലെ ഭസ്മധൂളികൾകൊണ്ട് ശിവനും മറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

മാണിക്യവാചകരുടെ യുക്തിയുക്തവും ദൃഷ്ടാന്തപൂർവ്വവും ആയ ഈ വാക്കുകൾക്കു ശരിയായ ഉത്തരം പറയുന്നതിനു നഗ്നന്മാർക്ക് തോന്നായ്കയാൽ അവർ കോപപൂർവ്വം ശബ്ദിച്ചുംകൊണ്ട് ഞങ്ങളുടെ ചോദ്യത്തിനു നിങ്ങൾ ശരിയായ ഉത്തരം പറഞ്ഞില്ല. അതുകൊണ്ട് തോററതു നിങ്ങൾ തന്നെയെന്നു പറഞ്ഞു. ശിവഭക്തന്മാരായി അവിടെ കൂടിയിരുന്നവരായിരുന്ന മൂവായിരം വിപ്രന്മാരും അതുകേട്ടപ്പോൾ കോപിച്ചു. അവരും നഗ്നന്മാരും തമ്മിൽ വലിയ ലഹളയായി. ഒടുവിൽ അവർ തമ്മിൽ ഉള്ള വഴക്ക് മാധ്യസ്ഥം പറഞ്ഞു തീർപ്പിക്കുന്നതിനായി എല്ലാവരുംകൂടെ ചോളരാജാവിന്റെ സന്നിധിയിൽചെന്നു വിവരം അദ്ദേഹത്തെ കേൾപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം അവർ ഇരുകക്ഷികളുടേയും ന്യായങ്ങളും വഴക്കും എല്ലാം കേട്ടുവെച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

"നിങ്ങൾ അന്യോന്യം കലഹിക്കേണ്ട. നിങ്ങൾ ഇരുകക്ഷിയും ഞാൻ പറയുന്നതുപോലെ കേൾക്കാമെങ്കിൽ ഈ ക്ഷണത്തിൽതന്നെ നിങ്ങളുടെ കലഹം തീരത്തക്ക ഒരു വഴി ഞാൻ ഉണ്ടാക്കിത്തരാം. ഉടൻ അവർ ഇരുകക്ഷിയും രാജാവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം കേട്ടുകൊള്ളാമെന്നു സമ്മതിച്ചു. ഉടനെ രാജാവു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രിയും മൂകയും ആയ അംഗനാരത്നത്തിനെ വരുത്തി വിപ്രബൌദ്ധയോഗത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ ഇരുത്തിയുംകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. ജന്മനാ മൂകയായ ഇവളുടെ മൂകതാ കളഞ്ഞ് ഇവളെ നല്ല വാക്പാടവത്തോടുകൂടിയവളാക്കി തീർക്കുന്നതിനു നിങ്ങളിൽ ആർക്കു കഴിയും അവരുടെ ഭാഗവും മതവും ആണ് ജയിച്ചതു്. നിങ്ങൾ ഇരുകക്ഷിയുടേയും സാമർത്ഥ്യം കാണട്ടെ.

നഗ്നന്മാരും വിപ്രന്മാരും അതു് ശരിയായ വഴിതന്നെയെന്നും തങ്ങൾ ഇരുകക്ഷികളും ശ്രമിക്കാമെന്നും, അതിൽ മൂകതാ തീർക്കുന്നവരുടെ ഭാഗവും മതവും ജയിച്ചതായി വകവയ്ക്കുന്നതു കൂടാതെ മററവരുടെ അംഗ

ങ്ങൾ എല്ലാം ഖണ്ഡഖണ്ഡമായി വെട്ടിനുറുക്കി യന്ത്രചക്കിൽ ഇട്ട് ആട്ടുകയും ചെയ്യണമെന്ന് നിശ്ചയിച്ചു.

അനന്തരം ഒന്നാമതായി ബൗദ്ധന്മാർ തന്നെ കന്യകയുടെ സമീപത്തിൽ എത്തി പലവിധ മന്ത്രതന്ത്രങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ച് മൂകത്വം നീക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു. യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടായില്ല. ഒടുവിൽ അവർ ലജ്ജാഭാരത്തോടും വ്യസനത്തോടുംകൂടെ പിൻവാങ്ങി. ഉടൻതന്നെ ശൈവലോകാഗ്രഗണ്യനായ മാണിക്യവാചകൻ എഴുന്നേറ്റു ദഹരാകാശത്തിലും ചിദംബരത്തിലും ഒന്നുപോലെ നർത്തനം ചെയ്യുന്ന നടേശന്റെ പാദകമലങ്ങളെ മനസ്സിൽ ഭക്തിപൂർവം ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട്, ശ്രീവാചകങ്ങൾ ചൊല്ലി അദ്ദേഹത്തെ സ്തുതിച്ചിട്ട് കന്യകയെ നോക്കി, "അല്ലയോ സുന്ദരി, നീ ഒന്നു പാടിയാലും" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഉടൻതന്നെ ആ രാജപുത്രി മൂകത്വം വിട്ട്, രാജാവിനും മറ്റുള്ള ശ്രോതാക്കൾക്കും സന്തോഷംകൊണ്ടും ആനന്ദംകൊണ്ടും രോമാഞ്ചമുണ്ടാകത്തക്കവണ്ണം മധുരമായി ഉച്ചത്തിൽ പാടി. ശൈവമതാവലംബികളും ശിവഭക്തന്മാരും ആയ വിപ്രന്മാർ ഇതിൽപരമില്ലാത്ത ആനന്ദനൃത്തം ചെയ്തു. കാണികൾ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ ആശ്ചര്യപരതന്ത്രരായി. മാണിക്യവാചകപ്രാർത്ഥനകൊണ്ട് പരമേശ്വരനും കൃപയായിട്ടു കന്യകയുടെ മനസ്സു നിർമ്മലമാക്കുകയും, ശിവനെ ശരണമായിട്ട്, അവളുടെ വദനത്തിൽ വാഗീശ്വരി നൃത്തംചെയ്യുകയും ചെയ്യുകകൊണ്ടായിരുന്നു മേൽപ്രകാരം അവൾ പാടിയത്. വീണ്ടും വീണ്ടും രാജേന്ദ്രൻ ആ കന്യകയോട് ആനന്ദത്തോടെ പാടാൻ പറയുകയും അവൾ, ശൈവമതങ്ങളും വേദാന്തങ്ങളും ആയ അനവധി സിദ്ധാന്തങ്ങളെ ഗാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. പാട്ടുകേട്ട്, ആശ്ചര്യാനന്ദസന്തോഷപരതന്ത്രനായ ചോളൻ തന്റെ ഭടന്മാരെ വിളിച്ചു വാദത്തിൽ തോറ്റ ബൗദ്ധന്മാരെ കൊല്ലുന്നതിനു കല്പന കൊടുത്തു. അതിനിഷ്ഠുരന്മാരും വിദ്വേഷപരാക്രമശാലികളും ആയ അനവധി ഭടന്മാർ ഓടിയെത്തി ബൗദ്ധന്മാരിൽ ഒരുത്തനേയും വിടാതെ എല്ലാവരേയും പിടിച്ചു അവരുടെ അംഗങ്ങൾ ഓരോന്നും വെവ്വേറെ ഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ട് യന്ത്രചക്കിൽ ഇട്ടാട്ടി, നരകത്തിലേക്ക് യാത്രയാക്കി. അതുകണ്ടു ചോളരാജ്യത്തിൽ ബൗദ്ധമതാവലംബികളായി ഒരുത്തൻപോലും ഇല്ലാതെ ആവുകയും ചോളരാജാവും, തദ്ദേശവാസികളും ഒന്നുപോലെ പൂർവാധികം ശിവഭക്തരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

അതിൽപിന്നെ ശൈവലോകാഗ്രഗണ്യനായ മാണിക്യവാചകൻ ശൈവന്മാരും ചിദംബരവാസികളുമായി, ആയ അനവധി സിദ്ധാന്തങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി പ്രചരിപ്പിച്ചു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം ശ്രീപാദങ്ങളുടെ ശിവ

സായൂജ്യത്തെ പ്രാപിച്ചു. അതിൽപിന്നെ പാണ്ഡ്യരാജപുത്രനായ ജഗന്നാഥപാണ്ഡ്യനിൽ, രാജ്യത്തെ സമർപ്പിച്ചുംവെച്ച്, ശിവമൗലിവേഷംകൊണ്ട്, ശിവസായൂജ്യപദവിയെ കൈക്കൊണ്ടു. അതിന്റെശേഷം ജഗന്നാഥപാണ്ഡ്യൻ സുന്ദരേശന്റെ കൃപയോടുകൂടെ പൂർവന്മാർ എല്ലാവരെയും മന്നപോലെ അതിശയിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം പാണ്ഡ്യരാജ്യപരിപാലനം ചെയ്തുവന്നു. അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദി മഹർഷിമാരേ! സുന്ദരേശനിൽ യഥാർത്ഥമായ ഭക്തിയോടുകൂടിയവരെക്കൊണ്ട് ഇതുമാത്രം മാത്രമല്ല മറ്റെന്തുതന്നെയായിരുന്നാലും വിചാരിച്ചാൽ സാധിക്കാവുന്നതാണ്. ഹാലാസ്യേശന്റെ അതിപാവനവും മനോഹരവുമായ ഈ അറുപത്തിനാലാമത്തെ ലീലയെ ഭക്തിപൂർവം പഠിക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ ഇഹപരസൗഖ്യങ്ങളെ അനായാസേന സംപ്രാപ്യരാകും.

അറുപത്തിനാലാം ലീല

സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൬൫-ാം അദ്ധ്യായം.

കാശ്മീരാചാര്യന്റെ ഗർവ്വവും കാശ്മീരതാപവും നശിപ്പിച്ച

അറുപത്തിയഞ്ചാം ലീല.



വീണ്ടും ശൈവാഗമവേദികളുടെ നടുനായകമണിയായിരിക്കുന്ന അഗസ്ത്യൻ ശിവഭക്താഗ്രേസരന്മാരായ വസിഷ്ഠാദികളോടു താഴെ വരുന്ന ലീലാകഥനം തുടങ്ങി.

"അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദികളേ! ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെ ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരൻ ജ്ഞാനസംബന്ധനെക്കൊണ്ട് കാശ്മീരാ

ണ്ഡ്യന്റെ ജ്വരവും കുബ്ജത്വവും തീർന്നതായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അറുപത്തിനാലാമത്തെ ലീല കേൾപ്പിക്കാം. ഇതിനെ കേട്ടിട്ടുള്ളവർക്കും കേൾക്കുന്നവർക്കും സൌഭാഗ്യാരോഗ്യസമ്പത്തുകൾ വർദ്ധിച്ചുവരും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യന്റെ മരണശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ ജഗന്നാഥപാണ്ഡ്യൻ അനവധികാലം പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തെ ക്ഷേമമായി പരിപാലിച്ചു. അദ്ദേഹം സായൂജ്യപ്രാപ്തനായതിന്റെ ശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകൻ വീരബാഹുപാണ്ഡ്യനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തിനുശേഷം തനയൻ വിക്രമബാഹുവും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശേഷം പരാക്രമബാഹുവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലശേഷം ശത്രുമർദ്ദനനായ സുരേശപാണ്ഡ്യനും പാണ്ഡ്യരാജ്യപരിപാലനംചെയ്തു.

സുരേശപാണ്ഡ്യന്റെ കാലാനന്തരം കുങ്കുമപാണ്ഡ്യൻ രാജ്യഭാരംതുടങ്ങി. ശിവഭക്താഗ്രഗണ്യനായ അദ്ദേഹം ഭോഗാഭ്യാസചതുരനായ സുന്ദരനാഥനെ കുങ്കുമാർച്ചനംകൊണ്ട് പ്രസാദിപ്പിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലശേഷം കർപ്പൂരപാത്രങ്ങൾ കൊണ്ട് അർപ്പിച്ചു അദ്ദേഹത്തെ പ്രസാദിപ്പിച്ചും ശുഭകരമാംവണ്ണം രാജ്യംഭരിച്ചു. അതിന്റെശേഷം കാന്ത്യപാണ്ഡ്യനും തദനന്തരം പുഷ്പശേഖരപാണ്ഡ്യനും പാണ്ഡ്യസാമ്രാജ്യം വാണു. അതിന്റെ ശേഷം രാജ്യഭാരം കയ്യേറ്റ ശത്രുസംഹാരപാണ്ഡ്യൻ ചേരചോളാദിവീരന്മാരെ ഒന്നുപോലെ പോരിൽ തോല്പിച്ച് വിജയപ്രതാപിയായി അനവധികാലം രാജ്യംഭരിച്ച് ഒടുവിൽ, ശിവസായൂജ്യം പ്രാപിച്ചതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ കുബ്ജപാണ്ഡ്യൻ സിംഹാസനമലങ്കരിച്ചു. ജൈനമതാനുസാരിയായ അദ്ദേഹം ചേരചോളപാണ്ഡ്യന്മാരെ മൂന്നും ഒന്നുപോലെ പരിപാലിച്ചുവന്നു. വീരശൗര്യപരാക്രമിയായ കുബ്ജപാണ്ഡ്യന്റെ പലവക പ്രാബല്യങ്ങളാലും സന്തുഷ്ടനായ ചോളൻ തന്റെ മകളായ വനിതാമണിയെ അദ്ദേഹത്തിനു വിവാഹംകഴിച്ചുകൊടുത്തു സാമ്രാജ്യത്തെയും, രാജശ്രേഷ്ഠനായ ചോളൻ അനവധി ധനധാന്യങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും കുബ്ജപാണ്ഡ്യനു സമ്മാനിച്ചു തന്റെ രാജ്യത്തെയും വീണ്ടെടുത്തു.

കുങ്കുമാലങ്കാരനായ കുബ്ജപാണ്ഡ്യൻ ചോളമന്നനെയും പട്ടമഹിഷിയും സ്ത്രീരത്നവും ആയ വനിതാമണിയോടും, മന്ത്രിസത്തമനായ കുലബന്ധുവിനോടും കൂടെ സാമ്രാജ്യത്തെയും പരിപാലിച്ചു വരവേ, ജൈനതാപനായി വസിക്കുന്ന കാലത്തിൽ തന്റെ പൂർവ്വജന്മാർജ്ജിതപാപംകൊണ്ട്, ജനനാംഗങ്ങളിലെ സംഭവിച്ച കുബ്ജത്വംപോലെ അദ്ദേഹത്തിന് വ്യുൽക്രമത്തിൽ ശിരോഭാഗവും ദുർഭൂതങ്ങളായ കർമ്മങ്ങളിൽ അത്യന്തവും സംഭവിച്ചു. ബുദ്ധിഭ്രമംകൊണ്ട് രാജാവ് ദുർബ്ബുദ്ധിയായതിനിടയ്ക്ക്, 'യഥാരാജാതഥാപ്രജാ' എന്നുള്ള അപ്പവാക്യ

പ്രകാരം പ്രജകളും ഉദ്യോഗികളും ശൈവചിഹ്നങ്ങളായ ഭസ്മരുദ്രാക്ഷധാരികളും ആയി. ശങ്കരഭക്തനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രികുലോത്തമൻ കലാബന്ധുവിനും, പട്ടമഹിഷി വനിതാരത്നത്തിനും, രാജാവിന്റെയും പ്രജകളുടേയും ബുദ്ധമതവിശ്വാസവും, ഹാലാസ്യേശ്വരനോടതിവിമുഖതയും അത്യന്തം ദുസ്സഹമായ വ്യസനകാരണങ്ങളായിത്തീർന്നെങ്കിലും, അവർ അതിനെ വെളിപ്പെടുത്തിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല രാജശാസനത്തെ ഭയന്നു അവരും ഭസ്മരുദ്രാക്ഷാദികളെ ത്യജിക്കയും ബുദ്ധികൊണ്ടു ത്രിപുണ്ഡ്രധാരണംചെയ്യുകയും സുന്ദരേശ്വരദർശനത്തിനായി ഹാലാസ്യത്തിൽ പോകാതെ ഭക്തിപൂർവ്വം സർവ്വാന്തര്യാമിയായ ഭഗവാനെ ഹൃദയത്തിൽ ധ്യാനിച്ച് മാനസപൂജയെ ചെയ്യുകയുംചെയ്തു.

ജനങ്ങളും രാജാവും ഒന്നുപോലെ ഭസ്മരുദ്രാക്ഷാദികളെ ഉപേക്ഷിച്ച്, വേദവാക്യങ്ങളിൽ വിശ്വാസംകൂടാതെ ബൌദ്ധസമ്പ്രദായം സ്വീകരിച്ച് ബുദ്ധമതവിശ്വാസികളായി എപ്പോൾ തീർന്നുവോ അപ്പോൾമുതൽ, നാട്ടിൽ മഴ കുറയുകയും ക്ഷാമവും ക്ഷയവും വർദ്ധിക്കയുംചെയ്തു. അക്കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ ശിവാനന്ദമഹർഷി ഹിമാലയത്തിൽനിന്നും സുന്ദരേശ്വരനെ ദർശിപ്പാനായി ഹാലാസ്യത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ പട്ടമഹിഷിയായ വനിതാരത്നവും മന്ത്രിസത്തമനായ കുലബന്ധുവുംകൂടി അദ്ദേഹത്തെ ചെന്നുകണ്ടു, കുബ്ജപാണ്ഡ്യനും പ്രജകൾക്കും ശൈവമതത്തിൽ ഉള്ള വിരക്തിയെയും ബുദ്ധമതത്തിൽ വന്നുകൂടിയ ബദ്ധാനുരാഗത്തെയും തന്നിമിത്തം രാജ്യത്തിനും പ്രജകൾക്കും ഒന്നുപോലെയുണ്ടായിരിക്കുന്ന കഷ്ടപ്പാടുകളെയും പററി വിസ്തരിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു.

മഹർഷി അവരോട് ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു:—

“നിങ്ങൾ വ്യസനിക്കേണ്ടതില്ല. താമസിയാതെ അതിനു നിവൃത്തിയുണ്ടാകും. ബ്രഹ്മപുരത്തിൽ ഉള്ള ശിവഭക്തനായ ഒരു വിപ്രന്റെ കുമാരനായി സാക്ഷാൽ പാർവ്വതീനന്ദനനായ കുമാരൻ ശങ്കരാജ്ഞയെക്കൊണ്ടു ജനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ ബാലൻ വളർന്നുവരുന്നതു് ദേവിയുടെ പാൽകുടിച്ചുകൊണ്ടാണ്. ദേവിയുടെ പാൽകുടിച്ചു വളരുന്ന ആ ബാലൻ താനേതന്നെ ഒരു വലിയ കവിയായിത്തീരും. സ്വതേതന്നെ ഷണ്മുഖൻ സ്വയംതന്നെയാണല്ലോ. ആ ബാലന്റെ നാമധേയം ജ്ഞാനസംബന്ധൻ എന്നാണ്. ഇപ്പോൾ ആ കുട്ടിക്ക് മൂന്നുവയസ്സുപ്രായമുണ്ട്. ജ്ഞാനവിജ്ഞാനസമ്പൂർണ്ണനായ ജ്ഞാനസംബന്ധൻ ശൈവധർമ്മങ്ങളെയെല്ലാം ഉദ്ധരിക്കേണ്ടതിന്നായി ജനകന്റെ സ്കന്ധത്തിൽ കയറി ക്ഷേത്രപാദയാത്രക്കാരോടുകൂടെ സഞ്ചരിച്ച് ശിവസ്ഥാനങ്ങൾതോറുംപോയി ശിവദർശനംചെയ്ത് ശിവപ്രസാദം സമ്പാദിച്ച്, സാഗരമേഖലയായ ഭൂമി മുഴുവൻ ചുററി സഞ്ചരിച്ച് വേദബാഹ്യന്മാരായ ബൌദ്ധന്മാരെ

യെല്ലാം വാദത്തിൽ തോല്പിച്ച്, അവരെയും അവരുടെ മതത്തെയും ഉടച്ച് ഭൂലോകത്തിൽ, വേദോക്തങ്ങളായ ആചാരങ്ങളും കർമ്മങ്ങളും ശിവഭക്തിയും ഉറപ്പിച്ച് വൈദികന്മാരുടെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ മുഴുവനും തീർക്കും. നിങ്ങൾ ഒന്നുകൊണ്ടും അല്പംപോലും വ്യസനിക്കുകയോ ചഞ്ചലപ്പെടുകയോ യാതൊന്നും ചെയ്യാതെ ശിഷ്ടജനപരിപാലകനും ഭക്താനുഗ്രഹതത്പരനുമായ ഹാലാസ്യനാഥനെ സേവിച്ചും ഭജിച്ചുംകൊണ്ട് സമാധാനമായി വസിക്കുവിൻ. ഉടനെതന്നെ അവൻ ഇവിടെ വരികയും ഇവിടെയുള്ള ജൈനന്മാരെ വാദത്തിൽ മടക്കി ശിക്ഷിച്ച് പുറന്തള്ളിപ്പായിക്കുകയും ചെയ്യും".

ശിവാനന്ദന്റെ വാക്കിനെ അവർ വളരെ കാര്യമായി അംഗീകരിച്ചു. അനന്തരം അവർ ജ്ഞാനസംബന്ധനു ഇങ്ങനെ ഒരു ലേഖനം എഴുതി വെച്ചു. "അല്ലയോ ജ്ഞാനവിജ്ഞാനസിന്ധുവും, ശൈവവൈദികബന്ധുവും, ആയ ജ്ഞാനസംബന്ധ! വേദോദ്ധാരകനും ജൈനമതധ്വംസകനും ആയ നിന്തിരുവടി ഈ ലേഖനം കണ്ടാൽ അതിവേഗത്തിൽ അങ്ങേ സന്നിധാനംകൊണ്ട് ഈ മധുരാപട്ടണം പവിത്രമാക്കി സ്വധർമ്മോപദ്രവം ചെയ്യുന്ന ജൈനന്മാരെ മുഴുവൻ വാദത്തിൽ തോല്പിച്ച്, അവരെ ശിക്ഷിപ്പിച്ച് പുറന്തള്ളിപ്പിച്ച് ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കാൻ മനസ്സുണ്ടാകണമെന്ന് ഞങ്ങൾ വിനയപൂർവ്വം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു."

പത്രികകിട്ടുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ ജ്ഞാനസംബന്ധൻ ഈ വിവരം എല്ലാം ദിവ്യദൃഷ്ടികൊണ്ടു ഗ്രഹിച്ചിട്ട്, ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചു.

"ചോളരാജാവ് വലിയ ശിവഭക്തനായതിനാൽ ചോളരാജ്യവാസികളിലും ശിവഭക്തന്മാരല്ലാതെ ആരും ഇല്ല. അതുപോലെ പാണ്ഡ്യരാജാവായ കൂൻപാണ്ഡ്യൻ വലിയ ജൈനമതവിശ്വാസിയായതിനാൽ തദ്ദേശവാസികളിൽ ജൈനമതവിശ്വാസികളല്ലാത്തവരും ചുരുക്കംതന്നെ. അതുകൊണ്ട് ഈ ക്ഷണത്തിൽതന്നെ മധുരയിൽപോയി നമുക്കു വൈദികനാക്കണം. രാജാവ് വൈദികനായാൽ പ്രജകളും സ്വസ്ഥരായി ആയിക്കൊള്ളും." ആ സമയത്തിൽ പത്രികയും കൈയിൽ എത്തി. വായിച്ചുനോക്കി പൂർവ്വാധികം സന്തോഷത്തോടും ഉത്സാഹത്തോടുംകൂടെ മധുരയിലേക്കു പോകുവാനായി ഒരുങ്ങിയപ്പോൾ, ഏറ്റവും ബാലനായ ജ്ഞാനസംബന്ധനോട്, കൂട്ടത്തിലെ ബന്ധുക്കൾ, ഇന്നത്തെ തിഥിനക്ഷത്രവാരാദികൾ എല്ലാം അശുഭവും വാദത്തിൽ എതിരാളിയായ പാണ്ഡ്യരാജാവ്, വലിയ ജൈനമതസ്ഥനായ സമർത്ഥനും, രാജാവിന്റെ ഉപദേഷ്ടാക്കളായ ജൈനാചാര്യന്മാർ വാദത്തിൽ സമർത്ഥന്മാരും ആകയാൽ പോകാൻ പാടില്ലെന്നു വിരോധിച്ചു.

ജ്ഞാനസംബന്ധൻ ആ അദ്ഭുതങ്ങൾ ഒന്നും ഗണ്യമാക്കാതെ ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു:—

"ഞാൻ മധുരയിൽ പോകുന്നതു് ഒന്നാമതായി സുന്ദരേശ്വരദർശനത്തിനാണ്. സുന്ദരേശ്വരദർശനത്തിന് അത്രമുഹൂർത്തവും മറ്റും നോക്കേണ്ടതില്ല. ഈശ്വരദർശനത്തിന് കൊള്ളരുതാത്തദിവസം ഏതാണ്. പിന്നെ നിങ്ങളോടു വാദിക്കേണ്ടുന്നതു താനെ. അതു സാരമില്ല മധുരയിൽ ഉള്ള ബൌദ്ധപാഷണ്ഡന്മാർ എത്രയോ വളരെ സമർത്ഥന്മാർ എങ്കിലും ആയിക്കൊള്ളട്ടെ. പാണ്ഡ്യരാജാവു് ബൌദ്ധന്മാരിൽ എത്രയോ വളരെ പക്ഷപാതം കാണിക്കയും ചെയ്യട്ടെ. സുന്ദരേശ്വരാനുഗ്രഹകണികയാൽ ഞാൻ ബൌദ്ധപാഷണ്ഡന്മാരെ ജയിക്കയും പാണ്ഡ്യനെ വൈദികനാക്കി ബൌദ്ധന്മാരെ ശിക്ഷിപ്പിച്ചു് രാജ്യത്തിന്നു വെളിയിൽ ഓട്ടിക്കയും ചെയ്തു നിങ്ങളെ കാണിച്ചുതരാം. സുന്ദരേശ്വരാനുഗ്രഹംകൊണ്ടു് എനിക്ക യാത്രയിൽ യാതൊരു ആപത്തും സംഭവിക്കയില്ല. നിങ്ങൾ ധൈര്യക്കേടുമൂലം ഭയപ്പെടുന്നതാണ്."

അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ സമാധാനവും പറഞ്ഞുവെച്ച് പോകാനായിട്ടി എഴുന്നേറ്റപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛനും മറ്റുള്ള ഉറ്റബന്ധുക്കളും ബലമായി തടുത്തു. അദ്ദേഹം കേൾക്കാതെ വായുശക്തിയാൽ പ്രേരിതമായ പഞ്ഞിക്കെട്ടുപോലെ അതിവേഗത്തിൽ സുന്ദരേശ്വരാജ്ഞപ്രകാരം മധുരയിലേക്ക പുറപ്പെട്ടു. അമ്മയാദികളോട് അദ്ദേഹം, എല്ലാം ശങ്കരപ്രസാദത്താൽ ശുഭമായിവരുമെന്നും, യാതൊന്നും സംശയിപ്പാൻ ഇല്ലെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു അവരെയും ആശ്വസിപ്പിച്ചു. അനന്തരം ബാലനായ ആ ജ്ഞാനസംബന്ധൻ, ശിവപരങ്ങളായ പത്തു ഗേയങ്ങൾ ചൊല്ലി, മഹേശ്വരനെ സ്തുതിച്ചു. പതിനായിരം ഉമാശങ്കരനാമവും ജപിച്ചു. അതിന്റെശേഷം ശിവഭക്തന്മാരായ ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടെ ചതുരന്തോളമായ ദിവ്യയാനത്തിൽ കയറി വാദ്യഘോഷങ്ങൾകൊണ്ടു് നാലുദിക്കുകളെയും മുഴക്കി രത്നങ്ങളുള്ള പലവിധ വസ്ത്രാഭരണാദികളും ധരിച്ചു്, നവരത്നങ്ങളോടുകൂടിയ വെൺകൊറ്റക്കുടയും പിടിപ്പിച്ചു് ചാമരങ്ങളും വീശിപ്പിച്ചു്, രുദ്രാക്ഷാദികളും അണിഞ്ഞു്, ദുഷ്ടന്മാരായ ബൌദ്ധന്മാരെ സംഹരിക്കുന്നതിനും ശിഷ്ടന്മാരെ രക്ഷിക്കുന്നതിനും ആയി അതിരറ്റതായ കാന്തികൊണ്ടു് ലോകമെല്ലാമൊന്നുപോലെ ഉജ്ജ്വലിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടു് കാമകോമളഗാത്രനും സോമസന്നിഭവക്ത്രനും ആയ ആ ജ്ഞാനസംബന്ധൻ ബ്രഹ്മപുരത്തിൽനിന്നും, ശ്രീമധുരയിലേക്ക എഴുന്നള്ളി.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ എഴുന്നള്ളത്തിൽ ഉള്ള വാദ്യഘോഷങ്ങൾ കേട്ടും ദൂതവക്ത്രത്തിൽനിന്നും വാർത്തകളെ മനസ്സിലാക്കിയും ബൌദ്ധന്മാർ കുറെനേരത്തോളവും ഭയാക്രാന്തന്മാരായി പലതും വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഹാലാസ്യേശര ക്ഷേത്രവും ഗോപുരങ്ങളും വിമാനവും, ദൂരത്തിൽ കണ്ടപ്പോൾതന്നെ ജ്ഞാനസംബന്ധൻ, ഭക്തിപൂർവ്വം, ദിവ്യഗാനങ്ങൾകൊണ്ടു്, ഹാലാസ്യേശനെ സ്തുതിച്ചു കുമ്പിടുകയും, ആപാദചൂഡം വിഗ്രഹത്തെ മനസ്സിൽ ധ്യാനിക്കുകയുംചെയ്തു. അതിന്റെശേഷം സപൃസാഗരോപനന്മാരോടുകൂടെ വേഗവതിക്കരയിലും സപ്തതീർത്ഥവാസികളോടുകൂടെ ഹേമപത്മിനീതീർത്ഥത്തിലും സ്നാനംചെയ്തു സന്തോഷപൂർവ്വം അവിടവിടെ പിതൃശാന്തർപ്പണവും കഴിച്ചു് വിഘ്നേശ്വരനേയും സ്കന്ദനേയും, പ്രത്യേകമായി മീനാക്ഷീദേവിയേയും, നമസ്കരിച്ചു്, ഹാലാസ്യേശനെ്, ദേവാധിനാഥനായ മഹാവിഷ്ണുവിനാൽ സമർപ്പിതവും, പാണ്ഡ്യരാജന്മാരാൽ ഉദ്ധൃതവും ആയ വിമാനങ്ങളാലും ചെയ്തു അതിനുള്ളിൽകടന്നു ദേവാലയങ്ങളെ കൈവണങ്ങിയതിന്റെശേഷം ഹാലാഹലായനം ഹാലാസ്യാധിപതിയും ശിവനും, ലിംഗമൂർത്തിധരനും, സച്ചിദാനന്ദരൂപിയും, ചിദാനന്ദരൂപനും, വിശ്വലിംഗനും വിശ്വാധാരനും ഭവാബ്ധിയും പഞ്ചാക്ഷരസ്വരൂപിയും ആയ സുന്ദരേശ്വരനെ ആലോകനംചെയ്തു. ഓങ്കാരപ്രിയനും അനാദിപുരുഷനും, നിർമ്മലനും ആയിട്ടു് അവാങ്മനസഗോചരനായ ചിദാനന്ദത്തെ ഓർമ്മവെച്ചു. ഭഗവാനും ആനന്ദപരിപൂർണ്ണനും, പൂർണ്ണാനന്ദഭൂതനും ആയിട്ടു എല്ലാവും പുരാതനനായ പുരുഷ ഭഗവാനത്തിൽ നമിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്ന മീനാക്ഷീസഹായനെ ഭക്തിയോടുകൂടിയ അനേകവിധ ദിവ്യഗാനങ്ങൾകൊണ്ടു് സ്തുതിച്ചു. അതിന്റെശേഷം വേദാഗമവിധിപ്രകാരം പൂജിക്കുകയും ധ്യാനിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തുംവച്ചു്, ഭഗവാനെ ഘോഷയാത്രയിൽ വെളിയിൽ ഇറങ്ങിയപ്പോൾ, കുലച്ചിറയെന്നു പേരായിരിക്കുന്ന മന്ത്രിപ്രവരനും ശിവഭക്തന്മാരിൽ ശ്രേഷ്ഠനും, സുന്ദരേശ്വരനെ ധ്യാനിക്കുന്നവനും, ശൈവാഗമസാരോപദേഷ്ടാവും മന്ത്രിശ്രേഷ്ഠനായ കുലച്ചിറയുടേയും, പാണ്ഡ്യമഹിഷിയായ മംഗയർക്കരശിയുടേയും ഗുരുഭൂതനും, വാഗീശൻ എന്ന പേരോടുകൂടിയവനും ആയ ശിവയോഗി ഒരുമിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന അപ്പരും മന്ത്രിയോടും പട്ടമഹിഷിയോടുംകൂടെ ചെന്നു് ജ്ഞാനസംബന്ധനെ കണ്ടു വണങ്ങിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഠത്തിൽകൊണ്ടുപോയി. മന്ത്രിയുടേയും രാജ്ഞിയുടെയും ആജ്ഞപ്രകാരം വേണ്ടതെല്ലാം ഉണ്ടാക്കിച്ചു ജ്ഞാനസംബന്ധനേയും, ശിഷ്യഗണങ്ങളേയും സല്ക്കരിച്ചു്, ആരാത്രിയിൽ അവിടെ താമസിപ്പിച്ചു. ജ്ഞാനസംബന്ധൻ, സല്ക്കാരങ്ങളെല്ലാം സ്വീകരിച്ചു്, ശിവനേയും ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു് രാത്രിയിൽ ഉറങ്ങിക്കിടന്നപ്പോൾ മധുരാപട്ടണത്തിന്റെ സമീപത്തിൽ ഉള്ള പർവ്വതങ്ങളിൽ താമസംചെയ്യുന്ന ജൈനന്മാർ ദുർമ്മന്ത്രവാദം ചെയ്തു്, അഗ്നിബാണങ്ങൾകൊണ്ടു് വഴിപോലെയുള്ള ഒരു ഹോമംചെയ്തു അതിനെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടു്, ജ്ഞാനസംബന്ധനെ മരിപ്പിക്കാനായി ശ്രമിച്ചു.

ജൈനാചാര്യന്മാരുടെ നിശ്ചയപ്രകാരം പുറപ്പെട്ട, അഗ്നി, ജൈനശിഷ്യന്മാരോടുകൂടെ പുറപ്പെട്ട ജ്ഞാനസംബന്ധൻ താമസിക്കുന്ന മഠ

ത്തിന്റെ ചുററാകെ വളഞ്ഞു് ഉജ്ജ്വലിച്ചു് മഠം ദഹിപ്പിക്കുന്നതിന്നായി ഭാവിച്ചു. അഗ്നി എത്രയെല്ലാപ്രകാരത്തിൽ ഉജ്ജ്വലിച്ചിട്ടും അതിനു മഠത്തെ ദഹിപ്പിക്കുന്നതിനു സാധിക്കാതായി. ഉടനെ ജൈനാചാര്യന്മാർ മഠത്തിന്റെ ചുററും കത്തിജ്ജ്വലിക്കുന്ന അഗ്നിയിൽനിന്നും ചൂട്ടുകൊളുത്തി മഠത്തിനു വെച്ചു. ജ്ഞാനസംബന്ധനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരും ഉറക്കംമൂലം ഈ വിവരങ്ങൾ ഒന്നും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും സർവ്വജ്ഞനായ സുന്ദരേശ്വരൻ ഈ വിവരം അറിഞ്ഞു് മഠത്തിനുചുററിയ അഗ്നിയെ നിർവ്വീര്യമാക്കി. അതുമൂലം അഗ്നി അത്യന്തം ഭയങ്കരമായവിധത്തിൽ കത്തിജ്ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നെങ്കിലും ഒരു തുരുമ്പിനുപോലും നാശമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. കുറേനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ ശിഷ്യന്മാർ ഉണർന്നു. അവർ മഠത്തിനുചുററി എരിയുന്നതുകണ്ട് അത്യന്തം സംഭ്രമത്തോടുകൂടെ ഓടിച്ചെന്നു് പോയി വിവരം, ജ്ഞാനസംബന്ധനെ അറിയിച്ചു. ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹം കിടക്കയിൽനിന്നും എഴുന്നേററിരുന്നു് ദ്രാവിഡവേദങ്ങളാൽ, സുന്ദരേശ്വരനെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടു്, കുബ്ജപാണ്ഡ്യനെ പാവകൻ ജ്വരരൂപിയായി പ്രാപിക്കട്ടെ എന്നു ധ്യാനിച്ചു. പിന്നെയും അപ്രകാരം ഭവിക്കണമെന്ന പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതായ ഒരു ശ്ലോകംകൂടി പാടി. ഉടൻതന്നെ അഗ്നി അതിഘോരത്തിൽപോയി ജ്വരരൂപേണ കുബ്ജപാണ്ഡ്യനെ പ്രാപിച്ചു.

കുബ്ജപാണ്ഡ്യൻ ജ്വരപീഡകൊണ്ടു് അസഹ്യമായ വേദനയാൽ ആക്രന്ദനംതുടങ്ങി. അദ്ദേഹം നിലത്തുവീണു് ഉരുളുകയും, പിരിയുകയും അസംബന്ധവചനങ്ങൾ പ്രലപിക്കുകയും വ്യസനിക്കുകയും ചിരിക്കുകയും കരയുകയും മററുമായി പലചേഷ്ടകളും ബുദ്ധിഭ്രമക്കാരെപ്പോലെ കാണിച്ചു.

ജൈനന്മാർ അവരുടെ ശ്രമം ഫലിക്കാത്തതിനാൽ ബുദ്ധിക്ഷയത്തോടുകൂടെ മടങ്ങിപ്പോയി വിവരം നഗ്നാചാര്യന്മാരെ അറിയിച്ചു. അവർ അതുകേട്ടു്, ഇനി എന്താകരണീയം എന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ വസിച്ചു. രാജാവു് ജ്വരപീഡിതനായിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള വിവരം കാട്ടുതീപോലെ നാട്ടകം വ്യാപിക്കുകയാൽ, അനുഭവപാരമ്പര്യപാരംഗതന്മാരായ അനേകായിരംവൈദ്യന്മാർ എത്തി ചികിത്സതുടങ്ങി. ദോഷകോപം അറിയാതെയുള്ള അവരുടെ ഔഷധപ്രയോഗംകൊണ്ടു യാതൊരുഭേദവും കിട്ടാതെ വന്നപ്പോൾ രാജാവു് അതൃപ്തനായി വൈദ്യന്മാരോടു് പൊയ്ക്കൊള്ളാൻ ആജ്ഞാപിക്കുകയും ഗർവ്വിഷ്ഠന്മാരായ വൈദ്യന്മാർ കല്പനയെ അധിക്ഷേപം ചെയ്തു. അനന്തരം അദ്ദേഹം മന്ത്രിയെ വരുത്തി അദ്ദേഹത്തിനോടു നഗ്നാചാര്യന്മാരെ വരുത്തി തന്റെ ജ്വരത്തിനു ശാന്തിയുണ്ടാക്കണമെന്നാജ്ഞാപിച്ചു. മന്ത്രി ഉടൻതന്നെ നഗ്നാചാര്യന്മാരെവരുത്തി രാജാവിന്റെ രോഗം ശമിപ്പിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഉടനെ ബുദ്ധമതാചാര്യന്മാർ രോഗശാന്തിക്കായി രാജാവിനെ പിഞ്ഛികസ്പർശിച്ചു, മന്ത്രം ധ്യാനിക്കുക

ത്തും, കണ്ഠികാബന്ധം ജപിച്ചു ശരീരത്തിൽ പ്രോക്ഷിക്കുകയുംചെയ്തു. രാജാവിന് ജ്വരവും സന്താപവും അപ്പോൾമുതൽ പൂർവ്വാധികം ഉജ്ജ്വലിച്ചു. അനന്തരം പരിക്ലാന്തനായ രാജാവു നാഗാചാര്യന്മാരിലും വൈദ്യശ്രേഷ്ഠരെ വരംചൊല്ലിത്തള്ളുന്നതിന് ആജ്ഞാപിച്ചു. മനസ്താപത്തോടും ഇളിഭ്യതയോടുംകൂടെ അവരും പിൻവാങ്ങി. രാജാവ് ജ്വരസന്താപത്താൽ മൂർച്ഛിതനായി ഭൂമിയിൽ പതിച്ചു. ഉടനെ പട്ടമഹിഷിയായ വനിതാമൌലിയും മന്ത്രിസത്തമനായ കുലബന്ധുവുംകൂടിച്ചെന്നു അദ്ദേഹത്തെ താങ്ങി ഇരുത്തിയുംകൊണ്ടു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

"അല്ലയോ നൃപശ്രേഷ്ഠ! അവിടത്തെപ്രാണരക്ഷയ്ക്കും സന്താപശാന്തിക്കുംവേണ്ടി ഞങ്ങൾ പറയുന്നതിനെ നിന്തിരുവടി കേൾക്കണം. ഇവിടെ ശിവയോഗികളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ജ്ഞാനസംബന്ധൻ എന്ന പേരോടുകൂടെ വിശ്രുതനായ ഒരു ബാലൻ വന്നിട്ടുണ്ട്. സുന്ദരേശാനുഗ്രഹനിധിയും ജ്ഞാനാബ്ധിയും സർവ്വജ്ഞനുമായ അദ്ദേഹം സർവ്വകാര്യസമർത്ഥനും സാധുവും ആണ്. അദ്ദേഹത്തെ വരുത്തി വിവരം പറഞ്ഞാൽ തിരുമേനിയുടെ രോഗത്തിനു ശാന്തിവരുത്തിത്തരും. അതിനു യാതൊരു വ്യത്യാസവും വരുന്നതല്ലന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ ബലമായ വിശ്വാസവുംധൈര്യവും. അവിടത്തെ മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ വരുത്തി രോഗനിവൃത്തിയുണ്ടാക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്തുകൊള്ളണം".

രാജാവു അതുകേട്ടു പറഞ്ഞു:—ബാലനെക്കൊണ്ടു ചികിത്സിപ്പിക്കുന്നതിന് വിരോധമില്ല. ഭസ്മം എന്റെ ശരീരത്തിൽ തൊടീക്കാൻ പാടില്ല. . എനിക്കു ജൈനസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ ഉള്ള വിശ്വാസംമൂലം ഭസ്മം എന്നു വിചാരിക്കുന്നതുപോലും ദുസ്സഹമാണ്."

പൂർവ്വാർജ്ജിതപാപത്തിന്റെ ശക്തികൊണ്ടു രാജാവുപറഞ്ഞ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടു, അവർ അദ്ദേഹത്തിനോട് ഇത്ര ക്രൂരവും വേദസമ്മതവും ആയ ഒരു പാപവാക്കു വേറെയില്ല. ദുഷ്ടശിരോമണികളായ ജൈനന്മാരുടെ ദുസ്സംബന്ധപ്രലാപങ്ങൾ പ്രമാണങ്ങളായി അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങ് ഇങ്ങനെ അഭിപ്രായം പറയുന്നത് ഒട്ടും ശരിയല്ല. അവിടത്തേയ്ക്കു ഐശ്വര്യവും സമാധാനവും അവസാനത്തിങ്കൽ ആത്മാവിന് ശാന്തിയും ഉണ്ടാകുന്നതിനായി അവിടുത്തെപൂർവ്വന്മാർ അനുഷ്ഠിച്ചുവന്നതുപോലെ അവിടുന്നും, ഭസ്മരുദ്രാക്ഷാദികളെ വിധിപ്രകാരം ധരിക്കയും, ശിവപൂജയെ ചെയ്യുകയും ചെയ്യണം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവിടത്തേക്ക രോഗശാന്തിയും ഉണ്ടാകും. ഭസ്മരുദ്രാക്ഷാദികളെയും ശിവസേവയെയും ത്യജിക്കുന്നവന് ഇഹത്തിൽ സൌഖ്യമുണ്ടാകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല പരത്തിൽ, നരകദുഃഖം അനുഭവിക്കേണ്ടിയുംവരും. ഞങ്ങൾ ഇങ്ങനെ പറയുന്നതിൽ അങ്ങേയ്ക്കു വിശ്വാസം ഇല്ലെങ്കിൽ, അതിനു ഞങ്ങൾ വേറെ ഒരു

വഴി പറയാം. അതു മറെറാന്നും അല്ല. അവിടുന്ന്, വൈദികപ്രമാണികളെയും, നഗ്നാചാര്യന്മാരെയും വരുത്തി ഇരുകക്ഷികളോടും അവിടത്തെ രോഗശാന്തിവരുത്തുവാൻ ആവശ്യപ്പെടണം. അവരിൽ ആര് നിന്തിരുവടിയുടെ രോഗശാന്തിവരുത്തുന്നുവോ അവരെ ഗുരുവാക്കിവരിച്ച് അവരുടെ മതത്തെ സ്വയം സ്വീകരിക്കണം. രാജാവ് ആ പ്രകാരം സമ്മതിച്ചു. അനന്തരം അവർ നഗ്നാചാര്യന്മാർക്ക് ആളയച്ചുവെച്ച് അവർതന്നെ ശിവജ്ഞാനികളുടെ മഠത്തിൽപോയി ജ്ഞാനസംബന്ധനെ വന്ദിച്ച് വിവരങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനോടു പറഞ്ഞു, ശിഷ്യസമേതം അദ്ദേഹത്തെയും കൊണ്ട് അതിവേഗത്തിൽ രാജസന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. പതിനാറായിരം ശിഷ്യഗണങ്ങളോടുകൂടെയുള്ള അതിബാലനായ ജ്ഞാനയോഗിയുടെ ആഗമനത്തെ അന്തഃപ്പുരത്തെയുള്ള ഭൃത്യഗണങ്ങളാൽ സംസേവ്യനായ സാക്ഷാൽ അന്തകാന്തകനായ പരമശിവന്റെ ആഗമനമോ എന്ന് കാഴ്ചക്കാർ ശങ്കിച്ചു. അപ്പോഴേയ്ക്കു അഷ്ടസഹസ്രം നഗ്നാചാര്യന്മാരും എത്തി ചുറ്റുംചുററി ആസനസ്ഥരായി. ജ്ഞാനസംബന്ധൻ അവരുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു ആസനത്തിൽ ചെന്നിരുന്നു. സ്വഭാവേന ശാന്തനാണെങ്കിലും സ്വമതോപാസകന്മാരോടുകൂടിയ അദ്ദേഹം, മയൂരപിഞ്ഛങ്ങളെ സഹിക്കേണ്ടിവരുമ്പോഴേയ്ക്കും പ്രഭാവപ്രൗഢികൊണ്ടും, ഗാംഭീര്യംകൊണ്ടും ശോഭിച്ചു. എങ്കിലും, ആ കൂട്ടത്തിൽ ക്ഷുദ്രകർമ്മാഭിപ്പന്നന്മാരും മന്ത്രവാദികളും ഐന്ദ്രജാലികളും, സുപ്രസിദ്ധവാഗ്മികളും ആയ ഒട്ടനേകം നഗ്നാചാര്യന്മാരുടെ വിക്രമങ്ങളെയും അവരുടെമേൽ രാജാവിനുള്ള സ്വാഭാവികമായ ആഭിമുഖ്യത്തെയും, ബാലനും, നിസ്സഹായനും, ഏകനും ആയ ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ സ്ഥിതികളെയും പററി ആലോചിച്ചു ഇടങ്ങിയപ്പോൾ, മന്ത്രിസത്തമനും പട്ടമഹിഷിക്കും വലിയ സംശയങ്ങളും ഭയവും വ്യസനവും ഉദിക്കാതെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പരേംഗിതജ്ഞനും, *ദീർഘദർശിയും, ജ്ഞാനയോഗിയും ആയ ജ്ഞാനസംബന്ധൻ അവരുടെ മുഖഭാവങ്ങൾ നോക്കി, കാര്യം മനസ്സിലാക്കീട്ട് അവരെ വിളിച്ചു സ്വമതോപാസകന്മാരോടുകൂടെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“നിങ്ങൾ ഒട്ടും സംശയിക്കേണ്ട. ഞാൻ തോല്പിച്ചോടിച്ചേക്കാം. രാജാവിന്റെ ജ്വരവും ശമിപ്പിക്കാം. അവർക്ക് ഒരു പ്രകാരത്തിലും ഹാലാസ്യേശപ്രസാദംകൊണ്ട് എന്നെ ജയിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. നിങ്ങൾ ഒന്നുകൊണ്ടും ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ലെന്ന് നിങ്ങളോടുപറയാൻ എന്റെ ഉള്ളിൽവാഴുന്ന ഈശ്വരൻ എനിക്ക ധൈര്യംതരുന്നു.”

മന്ത്രിയും പട്ടമഹിഷിയും ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ ധൈര്യംകേട്ട വളരെ വളരെ സമാധാനപ്പെട്ടു. ഉടൻതന്നെ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന വൈദ്യാചാര്യന്മാർ എല്ലാവരുംകൂടി എഴുന്നേറ്റ് രാജാവിന്റെയും മന്ത്രിമാരുടെയും മുമ്പിൽ ചെന്നുനിന്നുംകൊണ്ട്, മഹാരാജാവിന്റെ ദേഹരോഗത്തെ

ജ്വരസന്താപം ജ്ഞാനസംബന്ധബാലൻ തീർക്കണം. വലഭാഗത്തെ ജ്വരതാപം ഞങ്ങൾ തീർക്കാം. ഞങ്ങളിൽ ആർക്കാണ് സാമർത്ഥ്യം എന്നു നിങ്ങൾക്കു അപ്പോൾ കാണാം എന്നു പറഞ്ഞു. ജ്ഞാനസംബന്ധബാലയോഗി അതിനെ സമ്മതിച്ചു. രാജാവിന് ശിവഭക്തനും സൗമ്യശീലനുമായിരുന്ന ആ ജ്ഞാനസംബന്ധനെ സ്പർശിക്കുന്നതിന് വലിയ വെറുപ്പുതോന്നിയെങ്കിലും, പൂർവ്വപുണ്യവൈഭവത്താൽ അപ്രകാരം സമ്മതിച്ചു. അതുകണ്ട് മന്ത്രിയും പട്ടമഹിഷിയും ഏറ്റവും സന്തോഷിച്ചു. അതിന്റെശേഷം ജ്ഞാനസംബന്ധൻ ശങ്കരന്റെ ഭസ്മസഞ്ചിയിൽനിന്നും ഭസ്മമെടുത്തു തിരുനാമസ്തോത്രങ്ങളോടുകൂടെ ജ്വരപീഡിതനായ കൂൺപാണ്ഡ്യന്റെ ദക്ഷിണഭാഗത്തിൽ പൂശാനായിതുടങ്ങിയപ്പോൾ, ജൈനന്മാർ ചാടി എഴുന്നേറ്റു, ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ കയ്യ് പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“നിൽക്കൂ! അതിന്ന വരട്ടെ! ഞങ്ങളെല്ലാ അന്യദേവന്മാർ അല്ലല്ലോ. ശൈവശാസ്ത്രവചനംകൊണ്ടു ജ്വരസന്താപം തീർക്കാൻ ആർക്കും കഴിയുന്നതാണ്. അതു പാടില്ല. നിങ്ങളുടെ മന്ത്രിച്ചഭസ്മംകൊണ്ട് ജ്വരംതീർക്കണം. അതിനൊക്കെ മന്ത്രശക്തി ഉണ്ടെങ്കിൽ ഒരു സഞ്ചിയിൽവച്ചു സാധിക്കേണ്ടതാണ്? എന്നിട്ട് എന്താ? അല്ലാ, കോവിൽ ഭസ്മംകൊണ്ടുതന്നെ ജ്വരംതീർക്കുമെന്ന ധൈര്യമുണ്ടെങ്കിൽ ആ ഭസ്മം ലേപനംചെയ്തുതീർത്തു കാണിച്ചുതന്നാൽ ഞങ്ങളും വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളാം. നിന്റെ കൈവശമുള്ള ഭസ്മം മന്ത്രയുക്തമാണെന്നല്ലാതെ യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല.”

ജ്ഞാനസംബന്ധൻ അതുകേട്ടു പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ ജൈനമഹർഷികളായ കപടന്മാരേ! രാജാവിന്റെ ജ്വരം തീർക്കുന്നതിന്ന എന്റെ കൈവശം ഉള്ള ഭസ്മംതന്നെ ലേപനംചെയ്യുന്നതെന്നില്ല. ശൈവക്ഷേത്രത്തിലെ മടപ്പള്ളിയിൽനിന്നും ഭസ്മംവരുത്തിക്കൊണ്ടുവന്നാൽ ആ ഭസ്മംകൊണ്ട്, ഞാൻ ജ്വരംതീർത്തുതരാം.”

ജൈനന്മാർ അതുകേട്ട്, ഭസ്മം എന്നവാക്ക കേൾക്കുകകൂടി പാപമാണ്. അപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ഭസ്മത്തെപ്പറ്റി മനസ്സിൽ വിചാരിക്കുകയോ തൊടുകയോ ചെയ്യുന്നതു് എങ്ങനെയാണ്. ഭസ്മത്തെപ്പറ്റി അറ്റമനം നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള മൂഢന്മാർക്കല്ലാതെ പരമാർത്ഥജ്ഞാനികളിൽ ആർക്കും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഞങ്ങളിൽ ആരെങ്കിലും വാരിക്കൊണ്ടു വരാൻ കഴികയില്ല. നിന്റെ ഭൃത്യന്മാരെ ശിഷ്യന്മാരെ പോയി കൊണ്ടുവന്നാൽ അവർ ക്ഷേത്രത്തിൽ കടന്നുയാചിക്കും. അതുകൊണ്ടു അവരെയും അയക്കാൻ പാടില്ല.

ജ്ഞാനസംബന്ധൻ അതുകേട്ട്, എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു ഇഷ്ടമുള്ളവരെ അയക്കണം. എനിക്കു ആരെ അയച്ചുവരുത്തിക്കുന്നതിലും വിരോധം ഇല്ല. ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിലെ ഭസ്മം കിട്ടണം, അതേയുള്ളൂ. ക്ഷപണന്മാർ അതു കേട്ട്, എന്നാൽ രാജകിങ്കരന്മാരെ അയച്ചു ഭസ്മം വരുത്താം എന്നു പറഞ്ഞു. ജ്ഞാനസംബന്ധർ അതു സമ്മതിച്ചു. ഉടൻതന്നെ ക്ഷപണന്മാർ വിശ്വസ്തന്മാരായ ചില രാജകിങ്കരന്മാരെ അയച്ച് അവരെക്കൊണ്ട്, ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിലെ തിരുപ്പള്ളിയിൽ നിന്നും ഭസ്മം വരുത്തിക്കൊണ്ടു വരുവിച്ച് ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു. അദ്ദേഹം ഭസ്മം വാങ്ങി സുന്ദരേശനെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് ആ ഭസ്മത്തെ വേദമന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഭാവനയോടും, പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രങ്ങൾ വേദവാക്യങ്ങളുടെ സ്തുതിമയമായ ദേവാരവും ചൊല്ലി ശ്രീമൽപ്രസാദമായ ഈ ഭസ്മത്തെ പാപിയായ രാജാവിന്റെ ശരീരത്തിൽ ഞാൻ എങ്ങനെയാണ് ലേപനം ചെയ്യുക. പാപിയെ തൊടുന്നതും പാപമാണല്ലോ. എങ്കിലും സുന്ദരേശാനുഗ്രഹംകൊണ്ട് പാപം കൂടാതെ ദുസ്പർശനം ചെയ്യുകയേയുള്ളൂ. എന്നിങ്ങനെ ആലോചിച്ചുംകൊണ്ടു രാജാവിന്റെ ശരീരത്തിൽ ലേപനംചെയ്തു. ഉടൻതന്നെ ശരീരത്തിലെ ജ്വരം മാറി ആ ഭാഗത്തെ സന്താപംകൂടെ വാമഭാഗത്തിൽവർദ്ധിച്ചു. വലതുഭാഗത്തെ ജ്വരംകൂടി ഒരു ഭാഗത്തായപ്പോൾ രാജാവിന്റെ വാമഭാഗം ചൂളയിൽ എരിച്ചു.

ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹം, ക്ഷപണന്മാരോട് നിങ്ങൾ എന്നെപ്പോലെ എടുത്ത ഭാഗത്തെ ജ്വരം മാറ്റുന്നതിനു പറഞ്ഞു. അവർ ഇന്ദ്രജാലങ്ങൾ പലതരം ഒട്ടു വളരെനേരം ജപിച്ചു. ജ്വരം ജപിക്കുന്തോറും വർദ്ധിച്ചതല്ലാതെ ശമിച്ചില്ല. അനന്തരം അവർ കമണ്ഡലുജലം ജപിച്ചു തളിച്ചു. എന്നിട്ടും ജ്വരം കുറഞ്ഞില്ലെന്നു മാത്രമല്ല പൂർവ്വാധികം ഉഗ്രമായിവർദ്ധിച്ച്, പിഞ്ഛികാഗ്രങ്ങൾ കരിയുകയും ചെയ്തു. തന്നുമല്ല ജ്വലിതസന്താപനായ രാജാവ് ക്ഷപണന്മാരെ എല്ലാവരും ശപിച്ചു. ക്ഷപണന്മാർ അതുകേട്ട് ലജ്ജിതരായി. ആ ഭാഗത്തെ താപം ശമിപ്പിക്കുന്നതിന് ആരെക്കൊണ്ടും കഴിയും. വാമഭാഗത്തെ താപം ശമിപ്പിക്കുന്നതിന് അതുപോലെ എളുപ്പമല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ആ ഭാഗത്തെയാണ് പരിശോധിക്കാത്തത്. ദക്ഷിണഭാഗത്തെ താപം ശമിപ്പിച്ചതിൽ ഈ വൈദികന്റെ ഒരു മിടുക്കും ഇല്ല. വിഷമമായ വാമഭാഗത്തെ ജ്വരംകൂടി ഇവൻ ശമിപ്പിക്കുമെങ്കിൽ ഇവനെ അതിസമർത്ഥനെന്നും യോഗ്യനെന്നും ഞങ്ങൾ സമ്മതിക്കാം.

കൂന്‌പാണ്ഡ്യൻ അതുകേട്ട്, ജ്ഞാനസംബന്ധനെ നോക്കി, അല്ലയോ മഹാത്മാവേ! സ്വാമിൻ! അങ്ങ് സാക്ഷാൽ ഈശ്വരൻതന്നെയെന്നതിന് യാതൊരു സംശയവുമില്ല. അങ്ങ് എന്റെ വാമഭാഗത്തിൽ ഉള്ള ജ്വരംകൂടി തീർത്തു സന്താപശാന്തി വരുത്തിത്തരണം എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു.

ജ്ഞാനസംബന്ധൻ അതുകേട്ട് അത്ര ഭയപ്പെടേണ്ട. അങ്ങയുടെ ജ്വരതാപംമുഴുവനും ഞാൻ ഇപ്പോൾതന്നെ തീർത്തേക്കാം. എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് തന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന ബാക്കി ഭസ്മംകൊണ്ട് രാജാവിന്റെ വാമഭാഗത്തിൽ തടകി വാമഭാഗത്തെ ജ്വരവും തീർത്തു. രാജാവിന് കായബലവും, സന്തോഷവും, സൗഖ്യവും പൂർവ്വാധികം വർദ്ധിച്ചു. അദ്ദേഹം തന്റെ മന്ത്രിസത്തമനേയും പട്ടമഹിഷിയേയും ഏററവും പ്രശംസിച്ചു. അനന്തരം ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ തൃക്കാല്ക്കൽവീണ സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരംചെയ്തിട്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ സ്വാമിൻ! ജ്ഞാനസംബന്ധ! ജഗദ്ഗുരോ! അവിടുന്ന് പ്രായംകൊണ്ടല്ലാതെ ജ്ഞാനംകൊണ്ടും ഭക്തികൊണ്ടും ഒരിക്കലും ബാലനല്ല. തത്വജ്ഞാനിയും സാക്ഷാൽ പരമശിവഭക്തനുമായ നിന്തിരുവടിക്കുതുല്യം നിന്തിരുവടിയല്ലാതെ മററും ഇല്ല. അങ്ങയുടെ മുഖദർശനംകൊണ്ടും കരസ്പർശനംകൊണ്ടും എന്റെ സമസ്തപാപവും അസ്തമിതമായി. എനിക്ക ജ്ഞാനം ഉദിച്ചു. ഞാൻ നിന്തിരുവടിയെ സാക്ഷാൽ പരമശിവൻഎന്നുതന്നെ വിചാരിക്കുന്നു. മൂഢനായ ഞാൻ അറിവുകൂടാതെ നഗ്നസന്യാസികളെ ആശ്രയിച്ചു ദോഷിയായിട്ട്, ഏററവും ഹതനായി. ആ പാപപങ്കംകൊണ്ട് മലിനനായ എന്നെ നിന്തിരുവടി രക്ഷിക്കണം.

പൂർവ്വപുണ്യപരിപാകത്താൽ ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന രാജാവിനെ ജ്ഞാനപൂർണ്ണനും ജ്ഞാനവിജ്ഞാനസമ്പൂർണ്ണനുമായ ആ ജ്ഞാനസംബന്ധൻ കൃപാദൃഷ്ടിവിട്ടുകൊണ്ടും, ഭസ്മലേപനംകൊണ്ടും, കുബ്ജതയെ നീക്കി ഏററവും സുന്ദരനാക്കി പഞ്ചാക്ഷരോപദേശംകൊടുക്കുകയും, പൂജിക്കുന്നതിന ശിവലിംഗംകൊടുത്തു പൂജാക്രമോപദേശവുംചെയ്തു. അനന്തരം അതേവരെയും ജ്വരപീഡിതനും കുബ്ജതകൊണ്ട് വികൃതനായിരുന്ന കുബ്ജപാണ്ഡ്യൻ ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ കടാക്ഷവീക്ഷണവും ഭസ്മലേപനവുംകൊണ്ട്, പ്രസന്നതാപവിത്രനും പൂർവ്വാധികം ആരോഗ്യവാനും അതേവരെയും ഉണ്ടായിരുന്ന കൂനിന് വൈരൂപ്യവാനും ആയിത്തീർന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം രാജാവിനെനോക്കി, ഇന്നുവരെ ഇതേവരെയുംനിന്നെ എല്ലാവരും കുബ്ജപാണ്ഡ്യൻ എന്നാണല്ലോ വിളിച്ചുവന്നതു; ഇന്നുമുതൽ അതിരമണീയമായ സൗന്ദര്യത്തോടുകൂടിയ നിന്നെ എല്ലാവരും സുന്ദരപാണ്ഡ്യൻ എന്നു വിളിക്കും. നിനക്ക് ഞാൻ സുന്ദരപാണ്ഡ്യൻഎന്നു പേരിട്ടിരിക്കുന്നു എന്നുപറഞ്ഞു. അന്നുമുതല്ക്കാണ് കുബ്ജപാണ്ഡ്യൻ സുന്ദരപാണ്ഡ്യൻ എന്നു പ്രസിദ്ധനായതു്.

ജനനംമുതല്ക്കു ഉണ്ടായിരുന്ന തന്റെ കുബ്ജതയെ തീർത്തതുമൂലം, അപാരസന്തുഷ്ടനും അത്യാശ്ചര്യചകിതനും ആയ രാജാവ്, ഇതില്പരമി

ല്ലാത്ത ഭക്തിയോടുകൂടെ ജ്ഞാനപൂർണ്ണനെ ധ്യാനത്തിൽ ഇരുത്തി സാക്ഷാൽ സുന്ദരേശ്വരൻതന്നെയെന്നുള്ള മനോഭാവനയോടുകൂടെ വഴിയാംവണ്ണം പൂജിച്ച്, വിശേഷവസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളുംകൊണ്ട്, അദ്ദേഹത്തെ അണിയിച്ച്, ഛത്രചാമരാദികളായ അലങ്കാരസാധനങ്ങളോടും വാദ്യഘോഷങ്ങളോടുംകൂടെ വിമാനത്തിൽ കയറ്റി പുരപ്രദക്ഷിണം ചെയ്യിപ്പിച്ച്, ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടെ മഠത്തിൽ താമസിപ്പിച്ചു. സുന്ദരപാണ്ഡ്യൻ തിരിച്ചു രാജധാനിയിൽ വന്ന്, രാജേന്ദ്രനെക്കാൾ വലിയ ഐശ്വര്യത്തോടും ദേവേന്ദ്രനെക്കാൾ കൂടിയ പ്രതാപത്തോടുംകൂടെ രാജ്യം ഭരിച്ചു.

ജ്ഞാനസംബന്ധൻ, ഹാലാസ്യനാഥനേയും മീനാക്ഷീദേവിയേയും തിരുനീറിനെയും ഭക്തിപൂർവം സേവിക്കയും, നാസ്തികന്മാരായ ജൈനന്മാരെ നിഗ്രഹിച്ച് ലോകരെ രക്ഷിക്കയുംചെയ്തും, എല്ലാവരേയും ഒന്നുപോലെ സ്നേഹമാനൻ ആയും ചിരകാലം അവിടെ നിവസിച്ചു.

പരാജിതന്മാരും, രാജാവിനാൽ തിരസ്കൃതന്മാരും തന്നിമിത്തം ലജ്ജിതന്മാരും ആയ നഗ്നന്മാർ അപ്പോഴും സഭയിലും പ്രവേശിക്കാതെ അവരുടെ വാസസ്ഥലങ്ങളായ പർവതങ്ങളിലേക്ക് പോയി. അതിൽപിന്നെ നഗ്നസിദ്ധാന്തങ്ങളെ പാണ്ഡ്യരാജ്യവാസികളിൽ ആരും അംഗീകരിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അതുവരെയും ആചരിച്ചുവന്നവർ കൂടെ ത്യജിക്കയും നഗ്നസിദ്ധാന്തങ്ങളെപ്പറ്റി പരപ്രേരണനിമിത്തം ജനങ്ങൾക്ക് ഇതിൽപരമില്ലാത്ത അവജ്ഞ ഉദിക്കയുംചെയ്തു.

സുന്ദരപാണ്ഡ്യനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രജകൾക്കും ശൈവമതത്തിലും ശൈവാഗമങ്ങളിലും ഏറ്റവും വിശ്വാസവും ഭക്തിയുമുണ്ടായി. പഴയപോലെ എല്ലാവരും മീനാക്ഷീസുന്ദരേശ്വരന്മാരെയും ഭജിച്ചു. പട്ടമഹിഷിക്കും മന്ത്രിക്കും അത്യധികമായ സന്തോഷവും ഉണ്ടായി. അവർ ഹാലാസ്യേശന് അനവധി വസ്തുക്കൾ കാണിക്കയായി സമർപ്പിച്ചു. മധുരാപുരവാസികളും പ്രജകളും അനവധി നേർച്ചകൾ ചെയ്തു. സുന്ദരപാണ്ഡ്യനും സുന്ദരേശനിൽ അത്യന്തം ഭക്തിയോടുകൂടെ അനവധി ആഭരണങ്ങളും കാഞ്ചനപീഠവും, ഛത്രചാമരാദികളും, വൃഷഭാദിവാഹനങ്ങളും ഭൂമിസ്ഥലങ്ങളും കാണിക്കയായി സമർപ്പിച്ചു.

ഇങ്ങനെ സുഖവും, കീർത്തിയും, കീർത്തിപ്രതാപവും ജ്ഞാനസംബന്ധസാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ട് ഉല്ലാസമായി, പരദേശഭൂപാലകരെയും, സൗഭാഗ്യവും ഐശ്വര്യവും സിദ്ധിച്ച സുന്ദരപാണ്ഡ്യൻ ശങ്കരപാദങ്ങളെ സ്മരിച്ച് ജനസമൂഹങ്ങളെയും രക്ഷിച്ച് അനവധികാലം രാജ്യം ഭരിച്ചു.

സുന്ദരേശ്വരന്റെ അപാരമഹിമയോടുകൂടിയ ഈ അറുപത്തിമൂന്നാമത്തെ ലീലയെ പഠിക്കയോ കേൾക്കയോ ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഇഹത്തിലും

പാദത്തിലും കണ്ടപോലെ സുന്ദരേശപ്രസാദത്താൽ, ആയുരാരോഗ്യവും ഐശ്വര്യവും പരഗതിയും സംഭവിക്കുന്നതാണ്".

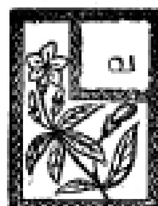
൬൩-ാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൬൪-ാം അദ്ധ്യായം.

ജ്ഞാനസംബന്ധനെക്കൊണ്ട് നഗ്നന്മാരെ ശൂലത്തിൽ കയറ്റിച്ച ൬൪-ാം ലീല.



വീണ്ടും അഗസ്ത്യൻ വസിഷ്ഠാദികളെ നോക്കി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

"അല്ലയോ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഇനി നിങ്ങൾ, സുന്ദരേശനായ ഹാലാസ്യനാഥൻ ജ്ഞാനപുത്രനെക്കൊണ്ട്, നഗ്നന്മാരെ ശൂലാധിരോഹണം ചെയ്യിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ അറുപത്തിനാലാമത്തെ ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ.

ഈ കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ, മന്ത്രീന്ദ്രനായ കുലബന്ധുവും പട്ടമഹിഷിയായ വനിതാരത്നവുംകൂടെ ജ്ഞാനപുത്രന്റെ സന്നിധാനത്തിൽപോയി ഭക്തിപൂർവം അദ്ദേഹത്തെ വേണ്ട ഉപചാരോപചാരാദികൾചെയ്ത് പ്രസാദിപ്പിച്ചതിന്റെ ശേഷം രഹസ്യത്തിൽ ഇങ്ങനെ അപേക്ഷിച്ചു:—

അല്ലയോ ശ്രീജ്ഞാനപുത്രസംബോധ! ശ്രീമദ്വൈദികവാരണ! വൈദികസ്ഥാപനത്തിനും വൈദികമതവിരോധികളായ നഗ്നന്മാരെ ശിക്ഷിച്ച്, ധർമ്മസ്ഥാപനം ചെയ്യുന്നതിനും ആയി ശിവനാജ്ഞയാൽകൊണ്ട് രൂപപരിഗ്രഹംചെയ്ത് പ്രത്യക്ഷനായിരിക്കുന്നമഹാത്മാവായനിന്തിരുവടി ഇവിടത്തെ കാരുണ്യലേശത്താൽ ഞങ്ങളേയും പാണ്ഡ്യരാജാവിനേയും ഇവിടത്തെ ഭക്തശിരോമണികളായ മററു പാണ്ഡ്യരാജ്യവാസികളേയും രക്ഷിക്കുന്നതിനായി ഇവിടെ എഴുന്നള്ളുകയും, അപ്രകാരം എല്ലാം ചെയ്യുകയുംചെയ്തു. എങ്കിലും, ഇപ്പോഴും, ഈ രാജ്യം മുഴുവനും നഗ്നന്മാരെക്കൊണ്ടും അവരുടെ മതോപദേശങ്ങളെക്കൊണ്ടും മൂടപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുന്നു. അവർ ശിവമതത്തെ അധഃപതിപ്പിച്ച് ബൗദ്ധമതത്തെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനായി ശ്രമിക്കുന്നു. ബൗദ്ധമതത്തിൽ ജനങ്ങളെ വിശ്വാ

സിപ്പിക്കുന്നതിനായി ശ്രമിച്ചുവരുന്നവരും സ്വസംവേദ്യാകല്പനാദികളായ ക്ഷുദ്രകർമ്മങ്ങളിൽ സമർത്ഥന്മാരും ആയി ഈ രാജ്യത്തിൽ എണ്ണായിരം നഗ്നന്മാർ സഞ്ചരിക്കുന്നുണ്ട്. അവർ കാലാന്തരസംഭവിനാ പാണ്ഡ്യരാജ്യവാസികളെ അവരുടെ മതങ്ങളിൽ ചാടിച്ചുപകളെപ്പെടുത്തുമെന്നാണ് ഞങ്ങൾക്ക് തോന്നുന്നത്. അതുകൊണ്ട് നിന്തിരുവടി അവരെ മുഴുവനും ഈ രാജ്യത്തിൽനിന്നും നിഷ്കാസിപ്പിച്ചോ ശിക്ഷിപ്പിച്ചോ നശിപ്പിച്ചതിനുശേഷമേ ഇവിടെനിന്നും പോകാവൂ. രാജാക്കന്മാർ സ്വഭാവേന സ്വച്ഛന്ദചാരികൾ ആണ്. അവർ എല്ലാക്കാലവും ഒന്നുപോലെ ഇരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ പാടില്ല. ഇപ്പോൾ രാജാവിനു ശൈവമതത്തിൽ വിശ്വാസം വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അവർ വന്ന്, വാചാലതയോടുകൂടെ ഓരോന്നൊക്കെ പ്രസംഗിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ പ്രകൃതം എല്ലാം മാറി പഴയപോലെ നഗ്നമതാസക്തനായിത്തീരും. അവർ അതിനൊക്കെ സമർത്ഥന്മാരും ആണ്. അവരെപ്പോലെ ദുരാചാരിതമൂഢന്മാരും, വാദ്യാകല്പനാവിദ്യാവിശാരദന്മാരായി ദുഷ്കർമ്മങ്ങളിൽ അതിപ്രവീണന്മാരും, ആയ ആളുകൾ ഈ ലോകത്തിൽ ഇതേവരെയും ആരും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അവരുടെ കുത്സിതാധികാരങ്ങളെപ്പോലും ദുസ്സഹമാണ്. അവർക്ക് ആരെയും അവരുടെ വശത്താക്കുന്നതിനു യാതൊരു പ്രയാസവും ഇല്ല. ഞങ്ങൾക്ക് സഹായികളായി ഇവിടെ ആരുംതന്നെ ഇല്ല. വല്ലവരും ഉണ്ടായാലും അവർ നഗ്നന്മാരെ കാണുമ്പോൾ ഒളിച്ചുപോകും. അതുകൊണ്ട് ഞങ്ങളുടെയും മറ്റു ശൈവന്മാരുടെയും രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനാപ്രകാരം നിന്തിരുവടി ഒരു കൊല്ലമെങ്കിലും ഇവിടെ താമസിക്കണം.

പട്ടമഹിഷിയുടെയും മന്ത്രീന്ദ്രന്റെയും മേൽപ്രകാരമുള്ള അപേക്ഷ കേട്ട് ജ്ഞാനസംബന്ധൻ ശിവനാമസ്മരണയോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം മറുപടി പറഞ്ഞു:

അല്ലയോ ഭക്തശിരോമണികളേ! നിങ്ങൾ ഒട്ടും ഭയപ്പെടേണ്ട. സുന്ദരേശപാദഭക്തരായ നിങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാരുണ്യംകൊണ്ട് ഒരിക്കലും ആപത്തുണ്ടാകുന്നതല്ല. വിശേഷിച്ചും നിങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളായ ഇവരും നിങ്ങളുടെ ശത്രുക്കൾ സ്വയമേവ നശിച്ചുപോകുകയും ചെയ്യും. നിങ്ങൾ മറ്റൊന്നും വിചാരിക്കേണ്ട. സുന്ദരേശപാദത്തെ സ്മരിച്ചുകൊള്ളുവിൻ. അദ്ദേഹം എല്ലാം ശരിയാക്കിത്തരും. സുന്ദരേശന്റെ തിരുവുള്ളം വന്നിട്ട് വേണമെങ്കിൽ നാളെത്തന്നെ അവരെ ശിക്ഷിച്ചേക്കാം. നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ പൊയ്ക്കൊള്ളുവിൻ.

ഉടൻതന്നെ മന്ത്രിപ്രധാനൻ പട്ടമഹിഷിയോടുംകൂടി അദ്ദേഹത്തെ വന്ദിച്ച് യാത്രയും പറഞ്ഞ് തിരിച്ചുപോയി. പിറ്റേദിവസം രാവിലെ ജ്ഞാനസംബന്ധൻ എഴുന്നേറ്റു പ്രാതസ്സന്ധ്യയിലെ നിത്യകർമ്മങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചു ശിവഗണങ്ങളോടുംകൂടെ ഈശന്റെ കല്പനയറിയിക്കുന്നതിനായി രാജമ

ഹിഷിയായ വനിതാരത്നത്തോടും മന്ത്രിപ്രധാനികളോടും മറ്റുംകൂടെ സുന്ദരേശാലയത്തിൽ പോയി ഒന്നാമതായി ഗണപതിയേയും, അനന്തരം മീനാക്ഷീദേവിയേയും ഷൺമുഖനേയും വന്ദിച്ചിട്ട് ഈശാലയം പ്രാപിച്ച്, എല്ലാ [illegible] ദേവതകളേയും സ്തുതിക്കുകയും നമസ്കരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ട്, സദാശിവനായ സുന്ദരേശനോട് ഈ പ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

അല്ലയോ സ്വാമിൻ! ജഗന്നാഥ! സർവ്വജ്ഞ! ദേവേശ! ഭക്തന്മാരുടെ സർവ്വാഭീഷ്ടങ്ങളേയും സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നവനെ! സുന്ദരേശ! അഷ്ടപർവ്വതങ്ങളിലും നിവസിക്കുന്ന പ്രധാനാചാര്യന്മാരും, തച്ഛിഷ്യന്മാരും ആയ അഷ്ടസഹസ്രം ക്ഷപണന്മാരേയും വൈദികമതസ്ഥാപനത്തിനും ഭവദിഷ്ടക്രിയാസിദ്ധികൾക്കും വേണ്ടി ഞങ്ങൾ ശിക്ഷിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. നിന്തിരുവടിക്കും അതു സമ്മതമാണെങ്കിൽ അനുവാദം തരണം. കൂടാതെ അവരുമായിട്ടുള്ള വാദത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കു ജയം സിദ്ധിക്കുന്നതിനായി അനുഗ്രഹവും തരണം.

ജ്ഞാനസംബന്ധൻ ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട്, സുന്ദരേശപ്രസന്നനെയോടുകൂടെ അനുവാദത്തിനായി കുറേനേരം നിന്നപ്പോൾ "അല്ലയോ ഭക്തോത്തമ! നിന്റെ ഈ ഉദ്ദേശം നല്ലതുതന്നെ. ആ പ്രകാരം ചെയ്യുക. ഞാൻ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭക്തന്മാരുടെ ഇഷ്ടംതന്നെ എന്റെയും ഇഷ്ടം. അവൈദികനിഗ്രഹവും വൈദികമതസ്ഥാപനവും കഴിയുന്നവേഗത്തിൽ ചെയ്തുകൊള്ളുക. നിങ്ങൾക്കു ഒരു പ്രകാരത്തിലും പരാജയം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. നിങ്ങളുടെ വിരോധികളായ നഗ്നന്മാർ തീർച്ചയായും തോറ്റുപോകും," എന്നിങ്ങനെ ആകാശത്തിൽനിന്നും നിഷ്കളശിവന്റെ വാക്കുകൾ ഉണ്ടായി.

ജ്ഞാനസംബന്ധാദികളായ അവർ, മേൽപ്രകാരമുള്ള അശരീരവാണി കേട്ടിട്ടും വീണ്ടും നിശ്ചലരായി സുന്ദരേശപ്രസന്നനെയോടുകൂടെ അവിടെത്തന്നെ നിന്നു. പിന്നെയും ആകാശത്തിൽനിന്നും "നിങ്ങൾ എന്തിന്നു സംശയിക്കുന്നു. കുതർക്കവാദികളും ആസനഗുപ്തകളും, ആയ ക്ഷപണന്മാരെ ഞാൻതന്നെ നിങ്ങളോടു വാദിക്കുന്നതിന്! പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവരും. അവരും നിങ്ങളുമായിട്ടുള്ള വാദത്തിൽ അവർ തോറ്റു ശ്രദ്ധയില്ലാത്തവരാകും. ഭക്തന്മാരായ നിങ്ങൾക്കു വിജയവും ഉണ്ടാകും."

സുന്ദരേശവാക്യം പിന്നെയും ഇങ്ങനെ കേൾക്കുകയാൽ, അത്യന്തം സന്തോഷചിത്തനായ, ജ്ഞാനസംബന്ധൻ പട്ടമഹിഷിയുടെയും മന്ത്രിയുടെയും മുഖത്തു നോക്കി അവർക്കും സന്തോഷമായെന്നു കണ്ട് ഏററവും കൃതാർത്ഥതയോടുകൂടെ നാം മൂന്നുപേരും സുന്ദരേശന്റെ അനുവാദം ന

ശ്രീകിയ വാസ്തവമെന്തെന്ന് പ്രഭാതത്തിൽ ബോധിക്കണം എന്നു അവരോടു പറഞ്ഞു.

പിന്നെയും അവർ ഋഷിപ്രവരം സ്വാരോചനൻ ആദിയായവരോടുകൂടെ പ്രണമിക്കുകയും സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്തിട്ട്, അവരവരുടെ നിലയങ്ങളിൽപോയി ഭക്ഷണാദിയും കഴിച്ച്, സായംകാലത്തിൽ ഋഷിപ്രവരംകൂടെ സ്വാരോചന സദസ്സിൽ കൂടിയിരുന്നുകൊണ്ട് ഈപ്രകാരം വിചാരിച്ചു.

ലോകവാസികൾ എല്ലാവരും ഇപ്പോൾ കഷ്ടസന്ധിയിലകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരാണ്. അവരുടെ ദുരിതവും നാൾക്കുനാൾ വർദ്ധിക്കുന്നു. എങ്ങനെയും വിധത്തിൽ ഇവരുടെ ദുരിതങ്ങളെ നശിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ അതിവേഗത്തിൽ തന്നെ വൈദികത്വവും വൈദികകർമ്മങ്ങളും, നശിച്ചുപോവുകയും ലോകങ്ങളുടെ വൈദികകർമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കാതെ ഇരുന്നാൽ, ദേവന്മാർ നിരാശരായി കോപിക്കുകയും, അവരും ഭൂമിയിൽ വർഷമില്ലാതാവുകയും ചെയ്യും, വർഷമില്ലെങ്കിൽ സസ്യങ്ങളും ധാന്യങ്ങളും കിട്ടാതാകുമെന്നതിനാൽ അന്നവും, ജനങ്ങൾ ദരിദ്രരായി അന്യായകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കും ഇതിനൊരു സംശയവുമില്ലല്ലോ. അന്യായകർമ്മംമൂലം എല്ലാവരും പാപികളായിത്തീരും. അതുകൊണ്ട് ലോകങ്ങളുടെ ദുഷ്കർമ്മങ്ങളെ ഒഴിപ്പിച്ചിട്ടെങ്കിലും നമ്മൾ രക്ഷിക്കണം. ഇപ്രകാരം ജനങ്ങളെക്കൊണ്ട് ആചരിപ്പിക്കാവുന്ന ഉപായം ഏതാണെന്ന്. ഏതുവിധം അപ്രകാരം ചെയ്യിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ അതിനുള്ള ഉപായം ഭഗവാൻ തന്നെ അരുളിച്ചെയ്യട്ടെ. അതുകൊണ്ട് നമുക്ക് ഈ വിവരം ഭഗവാനെ അറിയിപ്പിക്കേണം. അദ്ദേഹം പറയുന്നതുപോലെ നമുക്ക് പ്രവർത്തിപ്പിക്കാം എന്നു നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ട്, അവർ ഋഷിപ്രവരന്മാരെ അവിടെനിന്നും തിരിച്ച്, സ്വയം പരമേശ്വരന്റെ അടുക്കലേക്കായി വിവരമറിയിച്ചു. അദ്ദേഹം അപ്രകാരം ചെയ്യാമെന്നു സമ്മതിച്ചു. ഭാഗ്യവശാൽ കിട്ടിയതുകൊണ്ട് സന്തോഷത്തോടുകൂടി അവർ ആനന്ദത്തോടെ ശിവരാത്രിയായി കഴിച്ചുകൂട്ടി.

രാജാവിനെ ശരിക്ക് ദർശിക്കുവാനും കഴിയാതെ ഭഗവാനോടു പറഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ പരസ്പരം വർത്തിച്ചുപോയി ദുഃഖാകുലന്മാരായി പുറത്തിറങ്ങാതെ വസിക്കുന്ന നാനാജനങ്ങളോടു അവരുടെ മന്ത്രിമാർ ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു: —

"അല്ലയോ ജനങ്ങളേ! നിങ്ങൾ മുഖവും കറുപ്പിച്ചുംകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ ദുഃഖിതന്മാരായി പുറത്തിറങ്ങാതെ കുത്തിയിരിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണമെന്താണ്? ഞങ്ങളോടു പറയുന്നതിന നിങ്ങൾക്കു വിരോധമുണ്ടെങ്കിൽ പറയേണ്ട. വിവരങ്ങൾ എല്ലാം ഞങ്ങൾ അറിഞ്ഞു. നിങ്ങളുടെ പൂർവികന്മാരും പ്രസിദ്ധകീർത്തിമാന്മാരും, ശംഭുഭക്തന്മാരും, പിതൃക്കളുടെ ഭക്തന്മാരും, പരോപകാരപ്രിയന്മാരും, ധർമ്മവാന്മാരുമായ കൃപാല

ചാര്യന്മാരാൽ സമ്പാദിതമായ യശസ്സിനെ മുഴുവനും ദുഷ്പുത്രൻ സൽകുലത്തെ എന്നപോലെ നിങ്ങൾ നശിപ്പിച്ചു. എന്തിനു കാതുകൾ പൊള്ളുന്നു. എത്രയോ കോടിജനങ്ങൾ ഇപ്പോഴും നിങ്ങളെ ആക്ഷേപിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയ ദുർയ്യശസ്സിനെ നിങ്ങൾതന്നെ പേറ്റു സഹിക്കണം. എത്രയോ കാലംകൊണ്ടാണ് നിങ്ങളുടെ പൂർവ്വികന്മാർ നല്ല പേരെടുത്തതു്. നിങ്ങൾ അതിനെ ഒരു നിമിഷത്തിൽ നശിപ്പിച്ചു. നിങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഞങ്ങളോടു മിടുക്കു കാണിക്കാനല്ലാതെ സ്വസ്ഥിയോ ശത്രുമുഖത്തിലോ ഒരു സാമർത്ഥ്യവും കാണിക്കാൻ കൊള്ളുകയില്ല. സൈന്ധവന്റെ ബലം തീർത്തുകളയാം എന്നും ഏറ്റു്, ശോഭിപ്പിച്ചപ്പോൾ നിങ്ങൾ മുലകുടിമാറാത്ത ഒരു ബാലനോടു തോററു് തലയും കുനിച്ചല്ലേ മടങ്ങിപ്പോന്നതു്. ഇതിൽപ്പരം അപമാനം സംഗതിയെന്താണ് വരാനുള്ളതു്. മരണം സംഭവിക്കൽ ഉറപ്പുതന്നെയെങ്കിലും പടവെട്ടാൻ പോലും വശമില്ലാത്തവൻ, ഒരുമിച്ചു സാമർത്ഥ്യത്തിൽ അമ്പും വില്ലും എടുത്തു് അഭ്യാസപ്പെട്ടകളായ യോദ്ധാക്കളെക്കൊണ്ട് അലംകൃതമായ, പോർക്കളത്തിൽ ചാടിവീണ് പോരിനായിറങ്ങുന്നതു് ശോഭനമല്ലേ. അവനവനെക്കൊണ്ടു സാധിക്കാത്ത എന്തു കാര്യത്തിലും വീണുകിടക്കാം ചാടിയാൽ വന്ന കുറ്റം ഇപ്രകാരമാണ്. നിങ്ങൾ ഞങ്ങളോടെന്തിനു കോപിക്കുന്നു. പല്ലിന്റെ ഉള്ളിലൂടെ് പിന്തുടർന്നവരാണല്ലോ. ഞങ്ങളൊക്കെയും ബാലകരല്ലോ. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, ഈ കോപവും ധാർഷ്ട്യവും മിടുക്കും എല്ലാം ഞങ്ങളോടു കാണിക്കുന്നതിൽ എത്ര ആശ്ചര്യം ആയിരിക്കുമായിരുന്നു. നിങ്ങളുടെ ഈ വിജയകഥനത്തിനും അനേകം അപമാനം ഉണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ ഇങ്ങനെയെല്ലാം പറയുന്നതു്. പണ്ടു് സദാചാര്യന്മാർ മഹർഷിമാരോടും കൂടി, എത്രയോ ശാസ്ത്രങ്ങളെയും സാധനങ്ങളെയും രീതികളെയുമെല്ലാം സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു മര്യാദയിലെയെങ്കിലും നിങ്ങൾക്കില്ലല്ലോ. ഇപ്പോഴത്തെപ്പോലും സദാചാര്യന്മാർ, എന്നല്ല ദുർവ്യാപാരന്മാരെ എന്തിനു കളകളപ്പെടുത്താൻ തുടങ്ങി. നിങ്ങൾ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ, അമ്മമാരെയെല്ലാം നശിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള കുലകോടാലികളായിട്ടല്ലാതെ കുലധർമ്മപാലകന്മാരായി തീരാഞ്ഞതു് കലത്തിന്റെ ദുഷ്കൃതമെന്നല്ലാതെ മറെറാന്നും പറയാൻ കാണുന്നില്ല. വാർദ്ധക്യമെത്തിയവരോടൊപ്പം ഉള്ള മഹാത്മാക്കളായ വിവിധകർമ്മപാരായണന്മാരോടുകൂടെ പ്രസിദ്ധന്മാരായ നിങ്ങളുടെ എല്ലാവിധ പാടവങ്ങളും ഒരു ബാലന്റെ മുമ്പിൽ അസ്തമിതമായിപ്പോയതിൽ ഞങ്ങൾ വളരെയധികം വിസ്മയിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ഒരുത്തനും രണ്ടുപേരും ഒന്നും അല്ലല്ലോ ഒരു ബാലനോടു പിണങ്ങുന്നതിനായിപ്പോയതു്. എണ്ണിയാൽ ഒടുങ്ങാത്ത ശിഷ്യന്മാരോടു കൂടെ നിങ്ങൾ എന്നായിട്ടും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലേ. ഒരു പൊന്നുണ്ണിയെങ്കിലും ആ ബാലനെ തടുക്കാൻ തക്കതിൽ ഒരു ശക്തിയുണ്ടായതിൽ എത്രയോ വിസ്മയിക്കുന്നു. നാട്ടുകാർ ഈ വിവരം കൊട്ടിഘോഷിക്കുന്നതു കേട്ടുകേട്ടു ഞങ്ങളുടെ

കാതുകൾ പൊത്തിപ്പിടിച്ചു. നിങ്ങൾ എന്തിനെ സാധിക്കുന്നു. ആരും കാണാതെ മുറിയിൽ ഇരുന്ന് എന്തുകാര്യം കഴിച്ചുകൂട്ടാം. ആഹാരനിദ്രാഭയമൈഥുനങ്ങൾ അല്ലാതെ നിങ്ങൾക്കും മൃഗങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ ഉള്ള വ്യത്യാസം എന്ത്? ഒന്നുകിൽ നിങ്ങൾ പോയി പ്രാണനൊടുക്കുവിൻ. അല്ലെങ്കിൽ ആ ബാലനെ കൊല്ലിക്കണം. രണ്ടിലൊന്നു ചെയ്യില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ പെണ്ണുങ്ങളെക്കാൾ ഭീരുക്കളാണ്.

ശത്രുക്കളുടെ ഇപ്രകാരമുള്ള വചനങ്ങൾ കേട്ട് വ്യസനാക്രാന്തരായ നഗ്നാചാര്യന്മാർ അന്നത്തെ രാത്രി നിദ്രയും ഭക്ഷണവും കൂടാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടി പിറ്റേന്നാൾ രാവിലെ യോഗം ചേർന്ന് ജ്ഞാനസംബന്ധനെ ജലസ്തംഭനം അഗ്നിസ്തംഭനം ഇവകൾകൊണ്ടു ജയിക്കാമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് രാജധാനിയിലേക്ക പോകാൻ ഒരുങ്ങി.

അതു കണ്ടപ്പോൾ തലേദിവസം രാത്രിയിൽ ശത്രുക്കളോടെ ശയിച്ച ശത്രുക്കൾ വന്നു അവരെ തടുത്തുംകൊണ്ട്, ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

“ഞങ്ങൾ അഭിമാനംകൊണ്ട് ഇന്നലെ ശപിച്ചെങ്കിലും, ഇപ്പോൾ ജ്ഞാനസംബന്ധനോട്ട പിണങ്ങാൻ പോകരുതെന്നാണ്” ഞങ്ങളുടെ ഏക വിനയമായ പ്രാർത്ഥന. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഞങ്ങൾ ഇന്നലെ രാത്രിയിൽ പല ദുഃസ്വപ്നങ്ങളും കണ്ടു. അവ, ജ്ഞാനസംബന്ധനോട്ട തർക്കിക്കാൻ പോയ നിങ്ങൾ പരാജിതന്മാരായെന്നും പരാജിതന്മാരായ നിങ്ങളെ രാജാജ്ഞപ്രകാരം രാജകിങ്കരന്മാർ ശൂലത്തിലിട്ടുകൊന്നതായും വിവരം അറിഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ വന്നു മാറത്തല്ലി നിലവിളിച്ചു ദുഃഖാബ്ധിയിൽ മുങ്ങിയതായും മറ്റും ആണ്. അതു സത്യമായിത്തന്നെ വരുമെന്നു ഞങ്ങൾക്ക ഇന്നലെ രാത്രിയിലെ മറ്റു സംഭവങ്ങൾകൊണ്ടും ബോദ്ധ്യമായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ തീർച്ചയായും ഇപ്പോൾപോകാൻ പാടില്ല. ഞങ്ങൾ ഇന്നു രാവിലെയും നമുക്ക നാശകാരണങ്ങളായ പല ദുഃസ്വപ്നങ്ങളും കണ്ടു. കളിക്കാനും പോകാൻ പാടില്ല. പോയാൽ അനർത്ഥം ഉണ്ടാകും.

നഗ്നന്മാർ അതു വകവെയ്ക്കാതെ പുറപ്പെട്ടു. ശത്രുക്കൾ പുറകെ ഓടിയെത്തി അവരെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു നിലവിളിച്ചു. ശത്രുക്കളോടവർ കോപത്തോടുകൂടെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

മൂഢകളായ നിങ്ങൾക്ക് എന്തും ആകാമെന്നോ? ഇന്നലെ രാത്രിയിൽ നിങ്ങൾ എന്തോ പറഞ്ഞു? ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ എന്തോ പറയുന്നു? നിങ്ങളുടെ സ്ത്രീസഹജമായ ചാപല്യം ഈ വിഷയത്തിൽ പരിഹാസ്യമായി വർദ്ധിച്ചു അല്ലേ? പൊയ്ക്കോ! നല്ല കാര്യമായി; നിങ്ങൾ പുറപ്പെടണമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങൾ പോകുന്നു. തടുക്കുമ്പോൾ നില്ക്കണം; തരമേയില്ല.

പെണ്ണുങ്ങളുടെ വാക്ക് നേരെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരെപ്പോലെ മൂഢന്മാരായി ആരുമില്ലെന്നുള്ള അഭിജ്ഞന്മാരുടെ എന്നത്തെയും അഭിപ്രായം ശരിയാണെന്ന് അവർ ഇപ്പോൾ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞു. ഇതൊരുതരം സ്വഭാവം. ഒരിക്കൽ ദ്വേഷിക്കുക; മറ്റൊരിക്കൽ സ്തുതിക്കുക. ഒരിക്കൽ ചിരിക്കുക; മറ്റൊരിക്കൽ കരയുക. വേണമെന്നു പറയുന്ന മാത്രയിൽ തന്നെ വേണ്ടായെന്നും പറയുക. ഈ മാതിരി സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം അറിവാൻ വയ്യ. പോകേണ്ടാ എന്ന് നിർബന്ധിക്കുന്ന നിങ്ങൾ മടുത്താൽ ഉടനെ പോകാൻ ശഠിക്കും. നിങ്ങളുടെ ഈ മാതിരിയുള്ള നാനാവിധ ചാപല്യപ്രകടനങ്ങൾക്ക് വശംവദന്മാരായി കാലയാപനം ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ മരിക്കുന്നതുതന്നെയാണുത്തമം എന്ന് പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് അവരുടെ കൈയും തട്ടി പോയവഴിക്കുതന്നെ പുറപ്പെട്ടു.

നിർബന്ധപൂർവം തടുത്തിട്ടും, നില്ക്കാത്തതുമൂലം കോപതാപപരവശികളായ നഗരവേശ്യാസ്ത്രീകൾ നഗരാചാര്യന്മാരെ നോക്കി ഞങ്ങളുടെ വാക്ക് കേൾക്കാതെ പോകുന്ന നിങ്ങൾ മരിക്കും ജയിക്കയില്ല എന്നു ശപിച്ചു.

ആചാര്യന്മാർ അതുകേട്ടു അരനാഴികയ്ക്കുള്ളിൽ ഇതേപ്പറ്റിപ്പറ്റിയവിധം മടിമാറിപ്പറയുന്ന നിങ്ങളുടെ വാക്ക് കേൾക്കാത്തതുമൂലം ഉണ്ടായ കോപം കൊണ്ട് ശപിച്ച നിങ്ങളുടെ ശാപം ഫലിക്കുകയില്ല. കിഴക്കേ ദിക്കിലെ സൂര്യൻ നാളെമുതൽ തെക്കുദിക്കുമെന്നുപറഞ്ഞുംകൊണ്ട് വീണ്ടും പിടിച്ച പെണ്ണുങ്ങളുടെ കൈയും തട്ടിനടന്നു. ഉടനെ കടുവാ, പാമ്പ്, പൂച്ച, വിധവകൾ മുതലായ ദുശ്ശകുനങ്ങൾ അവരെ എതിർത്തു. ശിഷ്യന്മാർ ശകുനം നന്നല്ലാത്തതിനാൽ പുറപ്പെടാൻ പാടില്ലെന്നു തടുത്തു. ആചാര്യന്മാർ അതും വകവെയ്ക്കാതെ യാത്രയായി, ഉടനെ കറുത്ത പല്ലി തലയിൽ പതിക്കുകയും, ഉടഞ്ഞ കണ്ണും ഉരുണ്ട വയറും ഉള്ള ആൾ എതിരിടുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടും അവർക്ക് യാത്ര മുടക്കുന്നതിനു സമ്മതമുണ്ടായില്ല. കാലൻ പിറകിൽ നിന്നുകൊണ്ട് മുമ്പോട്ടു പിടിച്ചുതള്ളുമ്പോൾ, അവർ പുറകോട്ടു പോകുന്നതെങ്ങനെയാണ്. കണ്ട ദുശ്ശകുനങ്ങൾ ഒന്നും വകവെയ്ക്കാതെ അവർ സുന്ദരപാണ്ഡ്യന്റെ സന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ച് തങ്ങൾ ജ്ഞാനസംബന്ധനോടു വാദിക്കാനായി വന്നിരിക്കുകയാണെന്ന് അറിയിച്ചു. രാജാവ് വാദിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനു അനുവാദം കൊടുത്തു. പിറ്റേദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ ശൈവസ്ത്രീകളെപ്പോലെ സുന്ദരവേഷധാരണവും ചെയ്തുവെച്ച് മഠത്തിലേക്കുപോകുന്ന ജ്ഞാനസംബന്ധനെ അവർ വഴിക്കുവെച്ച് കണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ച് രാജസന്നിധിയിൽ കൊണ്ടുപോയി.

ജ്ഞാനസംബന്ധനെ കണ്ടക്ഷണത്തിൽതന്നെ രാജാവ്, തെളിവോടും അദ്ദേഹത്തിന് വേണ്ട ഉപചാരോപചാരങ്ങൾ ചെയ്തു സൽക്കരിക്കുമായ

അഗ്രാസനത്തിൽ ഇരുന്നു. വനിതാമണിയും മന്ത്രീന്ദ്രനും അവിടെനി ന്നുകൊണ്ടു പോകുന്ന വാദത്തിന്റെ പരിണാമം എന്തായിരിക്കുമെന്നുള്ള വിചാ രത്തോടുകൂടിയ ചാപല്യത്തോടെ സുന്ദരേശപാദസ്മരണയോടുകൂടെ അഗ്രാസ നത്തിന്റെ ഒട്ടകലെ നിന്നു.

നാഗാചാര്യന്മാർ ജ്ഞാനസംബന്ധനെ നോക്കി പുച്ഛത്തോടും കോപ ത്തോടും ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

"എടോ ബാല! നീ വെറുതെ അഹങ്കരിക്കേണ്ട. നിന്റെ ഭാവം നീ വലിയ മന്ത്രസിദ്ധിയോടുകൂടിയവൻ എന്നാണ്. നിനക്കു ഒരു മ ന്ത്രസിദ്ധിയും ഇല്ല. നീ വലിയവനും അല്ല. എന്തുവഴിക്കോ അങ്ങിനെ യതുപോലെ നിന്റെ എന്തോ ഒരു മന്ത്രവൈഭവംകൊണ്ട് രാജാവിന്റെ ജ്വരം ശമിച്ചു. അതു കാകതാലീയംപോലെ സംഭവിച്ചതല്ലാതെ നി ന്റെയോ നിന്റെ മന്ത്രങ്ങളുടെയോ വൈഭവംകൊണ്ടു സംഭവിച്ചതാണെ ന്ന് ബുദ്ധിയുള്ളവരിൽ ആരും വിശ്വസിക്കയില്ല. എങ്കിലും അതു കൊണ്ട് നിനക്കു വളരെ അഹങ്കാരം ഉണ്ട്. ഇപ്പോൾ ഞങ്ങൾ അ തു നശിപ്പിക്കാൻ വന്നിരിക്കയാണ്. ഒന്നുകൊണ്ടും ഭയമില്ല. ഇനി നീയും കാ ണിക്കണം അല്ലെങ്കിൽ നീയങ്ങു തോററു. ദൈവാനുഗ്രഹം കൊണ്ടോ അഭ്യാസബലംകൊണ്ടോ യദൃച്ഛികസംഭവത്താലോ ഒരുവന്റെ ഉദ്ദേശ്യം പോലെ ഒരു കാര്യം നടന്നെന്നുവച്ചു് അവന്റെ എല്ലാ അഭീഷ്ടങ്ങളും അപ്രകാരം സാധിച്ചുകിട്ടുമെന്നോ അവൻ സർവജ്ഞനെന്നോ വിചാരിക്കു ന്നതിൽപരം മൌഢ്യമായി ലോകത്തിൽ യാതൊന്നും ഇല്ല. അതുകൊ ണ്ടു് നമുക്കു നമ്മുടെ മന്ത്രശക്തികൾ ഇപ്പോൾ പരീക്ഷിക്കണം. ഒന്നാമതാ യി നമ്മൾക്കു ഓരോ പത്രങ്ങൾ എഴുതി അഗ്നിയിൽ നിക്ഷേപിക്കാം. ആരുടെ പത്രം ദഹിപ്പിക്കുന്നതിനു അഗ്നിക്കു കഴിയുമോ അവർ തോ റ്റു. ആരുടെ പത്രം ദഹിക്കുന്നില്ലയോ അവർ ജയിച്ചു. ഇതാണ് ഞ ങ്ങളുടെ പ്രതിജ്ഞ; ധൈര്യമുണ്ടെങ്കിൽ തുടങ്ങുക.

ജ്ഞാനസംബന്ധൻ സുന്ദരേശപാദസ്മരണയോടുകൂടെ, അങ്ങനെതന്നെ യെന്നു സമ്മതിച്ചു. അനന്തരം അവരുടെ പ്രതിജ്ഞപ്രകാരം അഗ്നി കുണ്ഡങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനായി കല്പിച്ചു. ഉടൻതന്നെ നാഗാചാ ര്യന്മാർ, ഈ സ്ഥലത്തു അഗ്നികുണ്ഡം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു കുഴിവെട്ടാൻപാ ടില്ല. ഹാലാസ്യക്ഷേത്രാന്തികമായ ഈ സ്ഥലത്തിൽ, അഗ്നികുണ്ഡമുണ്ടാ ക്കി ദഹനത്തിനാൽ സുന്ദരേശപ്രസാദക്കേടാകും ഭയം ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ ഇരുകക്ഷികൾക്കും പൊതുവായ് ഒരു സ്ഥലത്തുവെ ണം കുണ്ഡം ഉണ്ടാക്കാൻ കുഴിവെട്ടേണ്ടതു്. ഇതിനു തക്കതായി അധി കം ദൂരത്തിൽ അല്ലാതെ ഇവിടെ ഈശാനകോണിൽ ഒരു മഹാസ്ഥാനം ഉണ്ട്. നമുക്കു എല്ലാവർക്കും കൂടി അവിടെപ്പോയി കുണ്ഡം ഉണ്ടാക്കിപ്ര തിജ്ഞനടത്താം എന്നുപറഞ്ഞു.

മറ്റുള്ളവരും അപ്രകാരം സമ്മതിച്ചു. ഉടൻതന്നെ നഗ്നാചാര്യന്മാർ രാജഭൃത്യന്മാരോടുകൂടെ ജ്ഞാനസംബന്ധനെ അധിക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ട് ആ സ്ഥലത്തുള്ള പോർക്കളങ്ങൾ വെട്ടി അഗ്നികുണ്ഡങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി ഹോമം ആരംഭിച്ചു. ജ്ഞാനസംബന്ധൻ ശിഷ്യന്മാരോടും ചുറ്റുമിരിക്കുന്നവരായ വന്ദിതശാലികളോടും കാവ്യാദ്ധ്യാപകന്മാരായ മന്ത്രിമാരോടും മറ്റനേകം ശൈവഭക്തന്മാരോടുംകൂടെ അവിടെ എത്തി. കുട്ടിയുടെ പുറകെ പല്ലക്കിലെന്നപോലെ ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ പുറകെ പല്ലക്കിലായി സുന്ദരേശപാദന്നം നടകൊണ്ടു. പൌരന്മാരും, പരിവാരസമേതം രാജാവും അവരുടെ വാദങ്ങൾ കേൾക്കുന്നതിനും പരീക്ഷകൾ കാണുന്നതിനും ആയി അവിടെ എത്തി.

ഒന്നാമതായി നഗ്നാചാര്യന്മാർ, അഗ്നി ജ്വലിക്കുന്നതായ അവരുടെ ഹോമകുണ്ഡത്തിൽ, വളരെ കുറവിയതായ ഭാഷകളിൽ അനേകം മന്ത്രങ്ങൾ എഴുതിയതായ എണ്ണായിരം പത്രങ്ങൾ നിക്ഷേപിച്ചു. ജ്ഞാനസംബന്ധൻ, സുന്ദരേശധ്യാനത്തോടുകൂടെ തേവാരത്തിന്റെ പുസ്തകത്തിൽനിന്നും ഒരു പത്രം എടുത്തു അഗ്നിയിൽ ഇട്ടു. ഉടൻതന്നെ നഗ്നന്മാരുടെ എണ്ണായിരം പത്രങ്ങളും പഞ്ഞിപോലെ കരിഞ്ഞു. അതുകണ്ട് അവിടെ കൂടിയിരുന്നവർ നഗ്നന്മാരോട്, "ഇനിയിതിൽ, എന്തിനു ജപിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ പത്രങ്ങൾ എല്ലാം എരിഞ്ഞു ഭസ്മമായി. ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ പത്രം വെള്ളത്തിലെന്നപോലെ തീക്കുണ്ഡത്തിൽ കിടന്നു തിളങ്ങുന്നു. ഇതിലും നിങ്ങൾ തോറ്റുപോയി; ജ്ഞാനസംബന്ധനെ ജയിക്കാൻ നിങ്ങളെക്കൊണ്ടു സാധിക്കയില്ല; നിങ്ങൾ പിന്തിരിയേണ്ടതുതന്നെ" എന്നും മറ്റും പറയുകയും, മീനാക്ഷീവല്ലഭനായ സുന്ദരേശന്റെ ഭക്തവാത്സല്യത്തെയും ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ വിശ്വാസ സാമർത്ഥ്യശക്തിവൈഭവാദികളെയുംപറ്റി ഇതില്ലമില്ലാതെ പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്തു.

നഗ്നന്മാർ അനന്തരം ജ്ഞാനസംബന്ധനോടു കോപപൂർവം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

"എടോ ജ്ഞാനസംബന്ധ! നീ വലിയ അഗ്നിസ്തംഭമന്ത്രജ്ഞൻ ആണ്. അതുകൊണ്ടാണ് നിന്റെ പത്രം കരിയാഞ്ഞതും ഞങ്ങളുടെ പത്രം കരിഞ്ഞതും. ഇതൊരു വലിയ ജയം അല്ല. അറിവില്ലാത്തവർ ഇതൊരു ജയമെന്നു വിചാരിക്കുമായിരിക്കും; അറിവുള്ളവരിൽ ആരും കാപട്യംകൊണ്ട് സാധിച്ച ഇതിനെ ജയമെന്നു നിശ്ചയിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇനി നമുക്ക് വേറൊരു പരീക്ഷ നടത്തണം. അത്, നീയും ഒരു പത്രം എഴുതിയെടുത്തു ഒഴുക്കോടുകൂടെ പായുന്ന നദിയിൽ എറിയണം. ഞങ്ങളും അപ്രകാരം പത്രങ്ങൾ എഴുതി നദിയിൽ എറിയാം. പ്രവാഹത്തിൽ അകപ്പെട്ടു ഒഴുകിപ്പോകാതെ നമ്മളിൽ ആരുടെ പത്രം മേല്പോട്ടു കയറി വരുന്നുവോ അവർ ജയിച്ചു. ഈ പരീക്ഷയിൽ നീ ജയിക്കുകയാണെങ്കിൽ

നിന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ഞങ്ങൾ നിന്റെ ഭൃത്യന്മാരായിട്ടിരുന്നു കൊള്ളാം; ഞങ്ങൾ ജയിക്കയാണെങ്കിൽ നീ ആപ്രകാരം ചെയ്യണം.

ജ്ഞാനസംബന്ധബാലൻ അതിന്നുത്തരമായി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

"ഭൃത്യന്മാർ എനിക്ക വേണ്ടുവോളമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ എന്റെ ഭൃത്യന്മാരാകണമെന്ന എനിക്ക ലേശംപോലും ആഗ്രഹമില്ല. ഈശ്വരാനുഗ്രഹത്താൽ വാദത്തിൽ ഞാൻ ജയിക്കയാണെങ്കിൽ നിങ്ങളെ ഞാൻ ശൂലത്തിലിട്ട കൊല്ലിക്കും. ധൈര്യമുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ആപ്രകാരം സമ്മതിക്കുവിൻ."

നഗ്നന്മാർ അവരുടെ വിധി വിപരീതംകൊണ്ട് ആപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതിന്ന അവർ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നതായി പറഞ്ഞു. ജ്ഞാനസംബന്ധൻ ആ സമ്മതം രാജാവിനെ അറിയിച്ചു "അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ട് എണ്ണായിരത്തിലധികം ശൂലങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടു വരുന്നതിന്നായി രാജകിങ്കരന്മാൎക്ക കല്പന കൊടുപ്പിച്ച് എണ്ണായിരത്തിലധികം ശൂലങ്ങൾ വരുത്തിച്ച് അവിടെ നാട്ടിച്ചു.

അനന്തരം നഗ്നന്മാരെ വിളിച്ച് ഇങ്ങനെ ഉപദേശിച്ചു.—

"അല്ലയോ ബുദ്ധശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! നിങ്ങൾ വെറുതെ മരിക്കാൻ ഇടയാകാതെ ജ്ഞാനസംബന്ധൻ കീഴടങ്ങി അദ്ദേഹം പറയുന്നതിനെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ; നിങ്ങൾക്ക നല്ലത് അതാണ്. നിങ്ങൾ ഒന്നാമതും കാര്യമറിയാതെ ഓരോന്നെല്ലാം പറയുന്നതാണ്. ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ മതങ്ങളിലും വെച്ച് ഉത്തമമായത് മോക്ഷമാർഗ്ഗമാണ്. അതുകൊണ്ട് എല്ലാറ്റിന്റെയും അവസാനിക്കും. ആ സത്യമതാവലംബനം കൂടാതെ മറ്റൊന്നുകൊണ്ടും ഇഹപര സൌഖ്യങ്ങൾ ലഭിക്കയില്ല. മറ്റുള്ള സകലമതങ്ങളും പാപം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ കാപട്യമുപേക്ഷിച്ച്, ശൈവമതം വിശ്വസിച്ച്, രുദ്രാക്ഷങ്ങൾ ധരിച്ച്, പഞ്ചാക്ഷരം ജപിച്ച് ഇഹപരസൌഖ്യങ്ങൾ അനുഭവിപ്പിൻ. പാപനാശനത്തിന്നും മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കും ശിവപൂജയെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമായി മറ്റൊന്നും ഇല്ല. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ എന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം ബൌദ്ധമതം ഉപേക്ഷിച്ച് ശൈവമതം സ്വീകരിച്ചാൽ കൊല്ലാതെ അയയ്ക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ എല്ലാവരെയും ശൂലാരോഹണം ചെയ്യിക്കും."

നഗ്നന്മാർ കോപപൂർവ്വം ഇപ്രകാരം മറുപടിപറഞ്ഞു:—

"നീ ആര്? ഞങ്ങളുടെ ഉപദേഷ്ടാവോ? നല്ലകാര്യമായി. നിന്റെ ഉപദേശമെന്ത്? ഞങ്ങൾ രുദ്രാക്ഷങ്ങൾ ധരിക്കണമെന്നോ? ഇതുകേട്ടില്ല

ബാല്യമെന്നാകുമ്പോൾ ഇങ്ങനെ കൌശലപ്രയോഗിക്കാൻ ഉള്ള ബുദ്ധി വളരെ ബാല്യമെങ്കിലും നിനക്കുണ്ടായതിൽ നിന്നു ഞങ്ങൾ സന്തോഷിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. അതു വകവച്ചു തരാൻ ഞങ്ങളില്ല. ഇത്രനാളും കാപട്യനയങ്ങൾ, നിന്നെപ്പോലെയുള്ള ചെറുപ്പക്കാരോടോ, നിന്റെ വാദം നടു ഫലമില്ലാതെ ശാസ്ത്രാകാരാദികളും ധരിച്ച് പണ്ഡിതന്മാരും ജപിച്ചുംകൊണ്ട് നടക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണരികളോടെ ഉപയോഗിക്കാതെ ഞങ്ങളോടുപയോഗിച്ചും ഫലിക്കുമെന്നു നിശ്ചയിച്ചതാണ് അത്ഭുതം. ഈ കണ്ഠകഠോരമായ വാക്ക് ബാലനായ നീയല്ലാതെ മറ്റു വല്ലവരും ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ അവർക്ക് അക്ഷണത്തിൽതന്നെ കാലപുരത്തിലേക്കുള്ള വഴി തെളിച്ചുകൊടുക്കുമായിരുന്നു. കുട്ടിയായതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ ഇപ്പോഴത്തേക്കു ക്ഷമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനി മേലിലും ഞങ്ങൾ മന്ത്രാക്ഷരങ്ങളെ ധരിക്കുന്നതെന്നും പഞ്ചാക്ഷരം ജപിക്കണമെന്നും പറഞ്ഞുപോകരുത്. ഞങ്ങളോടു പിണങ്ങാൻ വന്നിരിക്കുന്ന നീ ഉപദേശങ്ങളൊടുങ്ങിയിരിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥം എന്ത്? പ്രതിജ്ഞചെയ്തതുപോലെ പത്രം എഴുതി നദിയിലൊഴുക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ തോൽവിസമ്മതിച്ച് ഞങ്ങളുടെ ദാസനാവുക.

ക്ഷപണന്മാരുടെ ഇപ്രകാരമുള്ള വാക്കുകൾകേട്ട്, ജ്ഞാനസംബന്ധമൂർത്തി, പാണ്ഡ്യരാജാവിനെ അഭിമുഖമാക്കി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:— "അല്ലയോ വിശ്വവിഖ്യാതകീർത്തിമാനായ പാണ്ഡ്യരാജേന്ദ്ര! എത്രയുംചാതുര്യമായ വാക്കുതന്നെ ആയിരുന്നാലും, ദുഷ്ടന്മാരുടെ ദുർവ്വാദത്തിനനുകൂലമായതല്ലെങ്കിൽ, അവരുടെകാതിൽ കേൾക്കുന്ന കാര്യം പ്രയാസമാണ്. കഷ്ടകാലത്തിൽ സജ്ജനോചിതം ഒട്ടും തന്നെ തോന്നുകയില്ലെന്നാണ് ആപ്തവചനവും. അതുകൊണ്ട് ഇനി ഇവരെ സംബന്ധിച്ച് നാം ചെയ്യാനുള്ളത് ശപഥം ഒന്നുകൂടി ഉറപ്പിക്കുകയാണ്."

രാജാവ് ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ അഭിപ്രായം വളരെ വളരെ യുക്തിയുക്തമായതു തന്നെയെന്നു സമ്മതിച്ചു. ശിവഭക്തന്മാരും രാജകിങ്കരന്മാരും അതുകേട്ടു സന്തോഷപൂർവ്വകം കൈയടിച്ചു.

അനന്തരം ജ്ഞാനസംബന്ധനും പട്ടമഹിഷിയും മന്ത്രീന്ദ്രനും, രാജാവുംമറ്റുംവൈഗവതീതീരത്തിലേക്ക തിരിച്ചു. നഗ്നന്മാർ കാലേകൂട്ടിയേ അവിടെ പോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അനന്തരം വാദപരീക്ഷയ്ക്കായി അവർ ഇടങ്ങി. ഒന്നാമതായി ജൈനസ്തോത്രാദികളായ കർമ്മങ്ങളിൽ അതിസമർത്ഥന്മാരായ നഗ്നന്മാർതന്നെ ശീഘ്രഗതിയോടു കൂടിയ നദീപ്രവാഹത്തിൽ മന്ത്രപത്രങ്ങളെ ഒഴുക്കിവിക്ഷേപിച്ചു. ജ്ഞാനസംബന്ധമൂർത്തി എല്ലാവരും കാൺകെ തന്റെ പുസ്തകത്തിൽനിന്നും ഒരു പത്രം എടുത്തു ഒരെടത്തായിട്ടും നദിയിൽ എറിഞ്ഞു. നഗ്നന്മാർ പത്രം എറിഞ്ഞതു അവരുടെമന്ത്രശക്തികൊണ്ട് നദീവേഗത്തിനു എതിരായി പത്രം മേല്പോ

ട്ടുകയറി വരുമെന്നുള്ള അത്യൈശ്വര്യത്തോടുകൂടെയും ജ്ഞാനസംബന്ധൻ പ്രയോഗിച്ചതു്, മീനാക്ഷീസുന്ദരേശാനുഗ്രഹംകൊണ്ടു് തന്റെവാദം ജയിക്കണമെന്നുള്ള അത്യധികവിശ്വാസത്തോടുകൂടെയും ആയിരുന്നു. ഇതിൽ നഗ്നാചാര്യന്മാർ എറിഞ്ഞ പത്രം നദീവേഗത്തിൽ അകപ്പെട്ടു് താഴോട്ടു ഒഴുകിപ്പോവുകയും, ജ്ഞാനസംബന്ധൻ എറിഞ്ഞ പത്രം നദീവേഗത്തിനെതിരായി ലോകമൊന്നടങ്കം ശരംപോലെ മേല്പോട്ടുകയറി വരികയും ചെയ്തു.

പാണ്ഡ്യരാജാവും പട്ടമഹിഷിയും മന്ത്രിശ്രേഷ്ഠനും എന്നുമാത്രമല്ല കാണികൾ എല്ലാവരുംതന്നെ പരമാശ്ചര്യപ്പെടുകയും, ഗോഷ്ഠിവാദികളായ നഗ്നാചാര്യന്മാർ ലജ്ജിതന്മാരായി മുഖംതാഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു് ഞങ്ങൾ തോറ്റുപോയി എന്നു് ജ്ഞാനസംബന്ധനോടു് തന്നെ ഏറ്റുസമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജഭടന്മാർ ഇതിനിടയിൽ, നഗ്നാചാര്യന്മാരെ വളഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. പ്രതിജ്ഞപ്രകാരം ശൂലാരോഹണം ചെയ്യിക്കാനായി വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ അവർ തുടങ്ങി. ഉടൻതന്നെ കരുണാനിധിയായ ജ്ഞാനസംബന്ധൻ വീണ്ടും നഗ്നാചാര്യന്മാരെ നോക്കി, "നിങ്ങൾ എല്ലാവരും കൂടി ഏകകാലത്തിൽ ഒരേ ശൂലത്തിൽകയറി ചാകേണ്ട. ഞാൻ പറയുന്നതിനെ നിങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളുവിൻ. എല്ലാ ജന്മങ്ങളിലും വച്ചു് ഉൽകൃഷ്ടമായ മനുഷ്യജന്മം ഒരു എളുപ്പത്തിൽ കിട്ടുന്നതല്ല. പൂർവ്വകൃതമായ ഏതോ ഒരു പുണ്യവിശേഷത്താൽ ഈ ജന്മത്തിൽ അതു നിങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചു. ഇനിയെങ്കിലും നിങ്ങൾ അതിനെ പാഴെ കളയാതെ ശ്രുതിപ്രോക്തങ്ങളായ കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചു് സഫലപ്പെടുത്തണം. വേദനിന്ദയും ചെയ്തു പീലിക്കെട്ടും എടുത്തു് ബുദ്ധന്മാരായിനടക്കുന്നതുകൊണ്ടു് യാതൊരുഫലവും വരുന്നില്ല. നിങ്ങൾ നിരുപയോഗമായ ബൌദ്ധചിഹ്നങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചുവെച്ചു് ഭസ്മരുദ്രാക്ഷാദികൾ ധരിച്ചു, ധന്യന്മാരാകുവിൻ. അവ ധരിക്കുന്നതിനു നിങ്ങളും ആചാരംകൊണ്ടു് അധികാരികളാകും. ശൈവപ്രിയങ്ങളായ ഭസ്മരുദ്രാക്ഷാദികൾ സകലജാതികൾക്കും ധരിക്കാമെന്നു വിധിയുണ്ടു്. ഭസ്മരുദ്രാക്ഷാദികളെ വിധിപ്രകാരം നിത്യവും ധരിക്കുന്നവൻ കാലക്രമേണ, വേദോക്തങ്ങളായ കർമ്മങ്ങൾക്കും അധികാരിയാകും. പ്രാണരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി സൽകർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിൽ ലജ്ജിക്കാനും കാരണം ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു് നിങ്ങൾ ബൌദ്ധമതം ഉപേക്ഷിച്ചു് ശൈവമതത്തെ അംഗീകരിച്ചാൽ നിങ്ങൾ ചെയ്ത പ്രതിജ്ഞപ്രകാരം ശൂലാരോഹണം ചെയ്യേണ്ടതില്ല.

നഗ്നാചാര്യന്മാർ അതുകേട്ടു പറഞ്ഞു:—ശരിതന്നെ, എങ്കിലും ഭസ്മരുദ്രാക്ഷാദികളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള നിന്റെ വർണ്ണന ഞങ്ങൾക്കെല്ലാം ബോധ്യമാണ്. ജീവിക്കുന്നതിനുകൂടി ഞങ്ങളെക്കൊണ്ടു് സാധിക്കാത്ത ഭസ്മം ധരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ മരിക്കുന്നതുതന്നെയാണു് ഞങ്ങൾക്കു നല്ലതു്. ഞങ്ങൾക്കു വാശിയും കോപവും ഉണ്ടാകത്തക്ക വാക്കുകൾ നീ യാതൊരു മടിയും

കൂടാതെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു് രാജാവിനോടു പേടിയിൽ നിന്നല്ല; വിശ്വാസംകൊണ്ടാണെന്നു ഞങ്ങൾക്കെല്ലാരുംപോലെ അറിയാം. അതുകൊണ്ടു് ഇനി ഞങ്ങൾ നിന്നെക്കൊണ്ടു് അധികം ഒന്നും പറയിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ല. ഞങ്ങൾ സ്വയമേവ ശൂലാരോഹണം ചെയ്തുകൊള്ളാം.

നിർജ്ജിതന്മാരായ നഗ്നന്മാർ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവർ ഓരോരുത്തരായിപ്പോയി ശൂലാരോഹണം ചെയ്തു. ശൈവന്മാരിൽ ചിലർ അവരെക്കൊണ്ടു തടുക്കാവുന്നതല്ലല്ലോ. സംശയഗ്രസ്തന്മാരായി നിന്നവരെ ശൈവന്മാരും കിങ്കരന്മാരും കൂടി പിടിച്ചു കഴുവേറ്റുകയും ഭസ്മരുദ്രാക്ഷാദികൾ ധരിച്ചു് ശൈവമതം അവലംബിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു സമ്മതിച്ചവരെ ജീവദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. നഗ്നാചാര്യന്മാരുടെ ശിഷ്യന്മാരെ കഴുവേറ്റാനായി ചെന്നു പിടികൂടിയപ്പോൾ അവർ ഭസ്മം ധരിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു നിലവിളിക്കയും ഭസ്മം കിട്ടായ്കയാൽ ചെളിയിൽ പലതരം ഗോമയമോ നെറ്റിയിൽ ധരിക്കയും, പശുക്കുട്ടികളെ തോളിൽ എടുത്തുകൊണ്ടു നടക്കയും മറ്റും ചെയ്തു. എന്തിനധികം പറയുന്നു. നഗ്നമതം ഉപേക്ഷിച്ചു് ശൈവമതം വിശ്വസിക്കാത്ത നഗ്നാചാര്യന്മാരെയും അവരുടെ ശിഷ്യന്മാരെയും കഴുവേറ്റി. ശൂലങ്ങളിൽ കിടന്നു പ്രാണൻ പോകാതെ ഇരിക്കുന്നവരുടെ ദീനപ്രലാപംകൊണ്ടു് ആകാശമെല്ലാം മുഴങ്ങി. ശൂലാരോഹിതന്മാരായ നഗ്നന്മാരുടെ ശവഭക്ഷണത്തിനായി വന്നെത്തിയ കഴുകന്മാരെയും കാക്കകളെയും പരുന്തുകളെയും പിശാചുക്കളെയും കുറുക്കന്മാരെയും മറ്റും, അതിങ്ങിനെ! ഹൃദയം കൊണ്ടു് കുപിതമായ പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തെ ശൈവമതോദ്ധാരണത്താൽ ഉണർത്തിയ ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ കീർത്തിയെപ്പറ്റി പ്രശംസിക്കുന്ന വിദ്വാന്മാരെയും പുരവാസികളുടെയും മറ്റും മനോവിനോദിപ്പിച്ചു്. പട്ടമഹിഷിയായ വനിതാരത്നവും മന്ത്രിസത്തമനും തങ്ങളുടെ ചിരകാലപ്രാർത്ഥിതമായ ഉദ്ദേശം സഫലമായതിൽവച്ചുണ്ടായ സന്തോഷംകൊണ്ടു് മതിമറന്നവരായി. ഇങ്ങനെ ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ വിജയവും, നഗ്നാചാര്യന്മാരുടെ മരണവും, ബുദ്ധമതത്തിന്റെ അധഃപതനവും ശൈവമതത്തിന്റെ പുനരുദ്ധാരണവും എല്ലാവർക്കും സന്തോഷമായും അഭിമാനകരമായും ആനന്ദമായും അവസാനിച്ചു.

ജ്ഞാനസംബന്ധൻ അഗ്നിയിൽ മന്ത്രപത്രം നിക്ഷേപിച്ചു്, നഗ്നന്മാരെ തോല്പിച്ചസംസ്ഥാനത്തിനു ഇന്നും ജ്ഞാനസംബന്ധപുരമെന്നാണു് നാമധേയം.

ഇതെല്ലാം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം പാണ്ഡ്യരാജാവു് ജ്ഞാനസംബന്ധനോടു് അന്നു് നദീപ്രവാഹത്തിൽ എറിഞ്ഞ പത്രം ഒഴുകിത്താഴ്പോട്ടു പോകാതെ മേല്പോട്ടു കയറിവന്നതിൽ എന്തുകൊണ്ടായി എന്നു ചോദിച്ചു. ജ്ഞാനസംബന്ധൻ അതുകേട്ടു് ആ പത്രം [illegible]

പ്രകാരം ഈ നദീപ്രവാഹത്തിനു അഭിമുഖമായിപ്പോയിരിക്കുകയാണ്. അങ്ങ് എന്നോടുകൂടെ വന്നാൽ ഞാൻ വഴികാണിച്ചുതരാം; എന്നുപറഞ്ഞു. രാജാവും അനുചരന്മാരും ഒരുമിച്ച് ആ ബാലനോട്, ഞങ്ങൾകൂടിവരാം അങ്ങ് മുമ്പെനടക്കണം എന്നുപറഞ്ഞു. ബാലൻ മുമ്പേനടന്നു. മററുള്ളവർ അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുടർന്നു. അവർ എല്ലാവരുംകൂടെ അരയോജന ദൂരം പോയപ്പോൾ കല്ലുപാലം ജലത്തിൽ താഴുന്നതുകണ്ടു. ഉടൻതന്നെ ജ്ഞാനസംബന്ധബാലൻ, ദേവാരങ്ങൾചൊല്ലി സുന്ദരേശനെസ്തുതിച്ചു. എന്നിട്ടും വെള്ളത്തിൽതാണതുടങ്ങിയ പാലം പൊങ്ങിയില്ല. രാജാവും മററുള്ളവരും അവിടെ സംഭവിക്കാൻ പോകുന്ന അതിശയം എന്തായിരിക്കുമെന്നറിവാനുള്ള ഉൽക്കണ്ഠയോടുകൂടെ ശ്രദ്ധാപൂർവം നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു. ജ്ഞാനസംബന്ധൻ പാളുകളെ ചൂണ്ടിക്കൊണ്ട് അവിടെനടക്കുന്ന ബാലന്മാരോടു ഈ വിടെ വല്ലതുംവിശേഷമുണ്ടോ എന്നുചോദിച്ചു. അവർ അവിടെ യാതൊരുവിശേഷവുമില്ലെന്നു മറുപടിപറഞ്ഞു എങ്കിലും ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ ഹൃദയം, അവിടെ എത്തിയപ്പോൾ പൂർവാധികം പ്രസന്നമായിത്തീർന്നുകൊണ്ടു, അവിടെ എന്തെങ്കിലും വിശേഷമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് വീണ്ടുംസുന്ദരേശനെ ദേവാരങ്ങൾകൊണ്ടു സ്തുതിച്ചു. അപ്പോൾ നദിയുടെ ഉത്തരതീരത്തിൽ ഉന്നതമായ ഒരുഭാഗത്തിൽ ഒരു ശിവലിംഗം കണ്ടു. ജ്ഞാനസംബന്ധൻ ഉടനെ ആ ലിംഗസന്നിധിയിൽ എത്തി അതിനെ നമസ്കരിച്ചു. അനന്തരം അദ്ദേഹം സുന്ദരപാണ്ഡ്യപ്പാദികളോടുകൂടെ ആ ലിംഗസന്നിധിയിൽ നിന്നുകൊണ്ടു പരമശിവന്റെ മഹിമപ്രധാനങ്ങളായ അനവധിദേവാരങ്ങൾ ചൊല്ലി സ്തുതിക്കാൻപറഞ്ഞു. അവർ അപ്രകാരംചെയ്തു. സ്തുതികൊണ്ടു സന്തുഷ്ടനായ പരമേശ്വരൻ ആ ലിംഗത്തിൽ നിന്നും സ്വർണ്ണരുദ്രാക്ഷധാരിയായ ഒരു വൃദ്ധബ്രാഹ്മണന്റെ രൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷീഭൂതനായി തന്റെ കൈയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന മാല്യം ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ ഗളത്തിൽ ഇട്ടു. അതിന്റെ ശേഷം ജ്ഞാനസംബന്ധനോട് നിനക്ക ഇനി എന്താണ് ആഗ്രഹം എന്നുചോദിച്ചു ജ്ഞാനസംബന്ധൻ, പ്രത്യക്ഷനായി തന്നോടു ഇങ്ങനെ ചോദിക്കുന്നതു വൃദ്ധബ്രാഹ്മണനല്ലെന്നും അനന്തശക്തിമാനായ സാക്ഷാൽ പരമശിവൻ തന്നെയെന്നും ഉള്ള വിശ്വാസത്തോടുകൂടെ പിന്നെ, എനിക്ക ഇനി യാതൊന്നിലും ആഗ്രഹമില്ല. എന്നെ ഇനി അങ്ങ് രക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നുമാത്രം മതിയെന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദം പിടിച്ചുകരഞ്ഞു.

പരമശിവൻ ഉടനെ ഇങ്ങനെമറുപടിപറഞ്ഞു:—

"അല്ലയോ കവിമണ്ഡലാ! നീ എന്തിനുവിലപിക്കുന്നു. ലോകരക്ഷിതാവായ, വിഷ്ണു മുതലായവരിൽ നിന്നുകൂടിയും അധികം ഉള്ള. ശിവകാരുണ്യത്തിനു പാത്രമായിത്തീർന്ന നിന്റെ സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിയെ ആർക്കു തടുക്കാൻ കഴിയും?"

ബാലൻ മറുപടി പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ ഭഗവാനേ! തിരുവടിയുടെ പാദാരവിന്ദത്തിനടിയന്റെ ഭാഗ്യങ്ങളാലിപ്പോഴും തന്നെ അടിയന്റെ സകലമനോരഥങ്ങളും സാധിച്ചതായി. എങ്കിലും ഞാൻ നദിയിൽ പ്രക്ഷേപിച്ച മന്ത്രപത്രം രാജാവിനെ കാണിക്കുന്നതിനായി തിരിച്ചുതരണം. ആ മന്ത്രപത്രംകാണുന്നതിന് പാണ്ഡ്യരാജാവിന് വലിയ ആഗ്രഹം ഉള്ളതായിരിക്കുന്നു. സർവ്വജ്ഞനായ അങ്ങയുടെ സന്നിധാനത്തിൽ അതുകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. അതുകൊണ്ടു ആ മന്ത്രപത്രം തിരിച്ചു തന്ന് അടിയനെ അനുഗ്രഹിക്കണം. കൂടാതെ അടിയനെ എല്ലാക്കാലവും ഒന്നുപോലെ തിരുവടിയുടെ പാദപത്മങ്ങളിൽ സ്ഥായിയായ ഭക്തി വർദ്ധിക്കുന്നതിനും അനുഗ്രഹിച്ചരുളണം.

മഹേശ്വരൻ അതുകേട്ടു പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ സുന്ദരാംശജാതനായ വത്സ! നീ സർവ്വജ്ഞൻ ആകുന്നു ഇതിനു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. നിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം വളരെ വളരെ യുക്തിയുക്തവും ന്യായവും ആയിരുന്നു. വേദദൂഷകന്മാരായ ജൈനന്മാരെ ജയിച്ച്, സർവ്വത്ര വൈദികസ്ഥാപനം ചെയ്യുന്നതിന്റെ അത്യന്തമഹിമയായ ശക്തിസാമർത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റി എല്ലാലോകരും എന്നെന്നേക്കും പ്രശംസിക്കും. ഇനിയും നീ അനേകകാലം ഇഹലോകത്തിൽ സഞ്ചരിച്ച് സർവ്വത്രവൈദികധർമ്മങ്ങളെ നടപ്പാക്കി വേദദൂഷകന്മാരെയെല്ലാം നിഷ്കാസിച്ച് ശൈവമതോദ്ധാരണം ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം നിന്റെ മൂലകാരണമായ ഗുഹയിൽ നീ ലയിച്ചുകൊള്ളുക.”

ഇങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്യുകയും അനുഗ്രഹിക്കയും ചെയ്തതിന്റെശേഷം മന്ത്രപത്രത്തെ ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ കൈയിൽ നല്കിയുംവെച്ച് പരമശിവൻ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ശിവലിംഗത്തിൽതന്നെ തിരോഭൂതനായി. അതിന്റെ ശേഷം ജ്ഞാനസംബന്ധൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെകൈവശം ഉണ്ടായിരുന്ന മന്ത്രപത്രം പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ കൈയിൽകൊടുത്തിട്ട്, ഇതാകാണുക! ഇതാണ് ഞാൻ നദിയിൽ പ്രക്ഷേപിച്ചമന്ത്രപത്രം. ഇത് ഭഗവാൻതന്നെ എന്റെ കൈയിൽ കൊണ്ടുവന്നുതന്നു. ഇവിടെ പ്രത്യക്ഷനായി ഇതേവരെയും എന്റെ കൂടെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു നിന്നത് സാക്ഷാൽ ഭഗവാൻതന്നെ ആയിരുന്നു.

രാജാവു ഇതുവരെയില്ലാത്ത വിസ്മയത്തോടുകൂടെ മന്ത്രപത്രംകൈയിൽവാങ്ങി നോക്കി ഏറ്റവും സന്തോഷിച്ചു. അതിന്റെശേഷം ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ അനന്യസാധാരണമായ ഓരോ മാഹാത്മ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും പലതും പറഞ്ഞു പ്രശംസിക്കയും അത്യന്തം ഭക്തിയോടും ബഹുമാനത്തോടും കൂടെ അദ്ദേഹത്തെ സ്തുതിക്കയും ചെയ്തു. അനന്തരം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ക

ആ ശിവയോഗിയുടെ മുഖത്തിൽ നിന്നു ആ സ്ഥലത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പററി താഴെപറയുംപ്രകാരം ഗ്രഹിച്ചു.

ഈ ശിവലിംഗം കൃതാദികളായ യുഗങ്ങളിൽ വിഷ്ണു, ഗരുഡൻ, ശേഷൻ, ഇവരാൽ പൂജിതമായതാണ്. കലിയുഗത്തിലും അനവധി യോഗ്യന്മാർ ഈ ശിവലിംഗം പൂജിച്ച് അനവധികാമങ്ങളെ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇഷ്ടപ്രദമായ ഒരു ശിവലിംഗം വേറെയില്ല. ഈ ശിവലിംഗത്തെ ദർശിക്കുകയോ പൂജിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവരുടെ സർവപാപങ്ങളും നശിച്ചുപോകുമെന്നു മാത്രമല്ല, അവർക്ക് ഇഹത്തിൽ പരമസൗഖ്യവും അന്ത്യകാലത്തിൽ മുക്തിയും കിട്ടുന്നതാണ്.

പാണ്ഡ്യരാജാവ് ആ ശിവലിംഗത്തിന്റെ ഏവം വിധങ്ങളായ മാഹാത്മ്യങ്ങൾകേട്ട് അത്യന്തം ആനന്ദഭരിതനായി ആ സ്ഥലത്തിനു ശ്രീപത്രികാപുരമെന്നും തദീശനെ ശ്രീപത്രികാപുരേശൻ എന്നും നാമകരണം ചെയ്തു. അതിൽപിന്നെ, ശ്രീപത്രികാപുരേശക്ഷേത്രത്തിൽ ഉന്നതങ്ങളായ ഗോപുരങ്ങളും പ്രാസാദങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിക്കയും, മററും ചെയ്ത് വലിയ വലിയ നിലയിൽ ആക്കി. താൻ പണ്ട്, സംഗ്രാമങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചതിൽ വച്ചുണ്ടായ പാപനിവൃത്തിക്കായി കുറേക്കാലം അവിടെ താമസിച്ച് ആ ശ്രീപത്രികാപുരേശനെ സേവിക്കയും പൂജിക്കയും ചെയ്തു. നിത്യനിദാനം പൂജയ്ക്കുവേണ്ട വകകൾ നല്കി, പൂജിക്കുന്നതിനായി ഉത്തമന്മാരായ വിപ്രന്മാരെയും ആക്കി. അവിടെത്തന്നെ ഒരു പുരം ഉണ്ടാക്കി ബന്ധുജനങ്ങളോടുകൂടെ പാണ്ഡ്യഭൂപൻ, ഇന്ദ്രവൈഭവനായി ചിരകാലം പാർത്തു.

ജ്ഞാനസംബന്ധനും ശ്രീപത്രികാപുരേശനെ പൂജിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു വർഷം അവിടെ താമസിച്ചു. അതിൽപിന്നെ രാജാവിനോടും ശിഷ്യന്മാരോടുംകൂടെ അവിടെനിന്നുപുറപ്പെട്ടു മധുരാപുരത്തിൽ പോയി മഹിഷിയാലും മഹീപാലകനാലും മന്ത്രിയാലും എന്നല്ല, എല്ലാവരാലും ഒന്നുപോലെ പൂജിതനായി പതിനാറായിരം ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടെ കുറേക്കാലം അവിടെ പാർത്ത്, ആ പട്ടണത്തിൽ ഉള്ള എല്ലാവരെയും ഒന്നുപോലെ ശൈവഭക്തന്മാരാക്കി. അന്നുമുതൽ മധുരാപട്ടണത്തിൽ ഉള്ളവർ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ ഭസ്മരുദ്രാക്ഷധാരികളും, പഞ്ചാക്ഷരം ജപിക്കുന്നവരും ആയിത്തീർന്നു. മനസ്സുകൊണ്ടും വാക്കുകൊണ്ടും കർമ്മംകൊണ്ടും ഭസ്മരുദ്രാക്ഷധാരികളെ മാനിക്കാത്തവരായി ആരുംതന്നെ പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിൽ ഇല്ലാതായി. അതിന്റെശേഷം, ദീപകാനനത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സംഗവൃക്ഷങ്ങൾ മുഴുവൻ ഖണ്ഡിച്ചു ആ ജ്ഞാനസംബന്ധതീർത്ഥപാദർ, രാജാവിനോടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പട്ടമഹിഷിയോടും മന്ത്രിശ്രേഷ്ഠനോടുംമററും യാത്രയായി, ഹാലാസ്യേശനെ നമസ്കരിച്ച് വേദാർത്ഥയുക്തങ്ങളായ സ്തോത്രങ്ങൾകൊണ്ട് സ്തുതിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനോടും അനുമതി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട്, മധുരയിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ട്, ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടെ ശ്രീവേണുപുരത്തിൽപോയി അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന സംഗന്മാരെയെല്ലാം വാദത്തിൽ തോല്പിച്ച് സ്വതന്ത്രന്മാരായ വൈദികന്മാർക്കും സമാധാനം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. അനന്തരം ആ

വിടെനിന്നും പുറപ്പെട്ട് പല ദിവ്യക്ഷേത്രങ്ങളിലും പോയി അവിടവിടെയുള്ള നഗ്നന്മാരെ തോല്പിച്ച് വൈദികമതത്തെ സ്ഥാപിച്ചു. ഇങ്ങിനെ അരുണാചലം, കാഞ്ചീപുരം, വേദാരണ്യം, വാല്മീകാശ്രമം, കുംഭകോണം, അഗ്രഹാരപുരം, ശ്രീനാരായണപുരം മുതലായ പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളിലും പോയി നഗ്നമതഖണ്ഡനവും വൈദികമതസ്ഥാപനവും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം സർവ്വദിഗ്വിജയിയായി ശ്രീമധുരയിലെത്തി ഇന്ദ്രനിർമ്മിതമായ പൊൻകുടം വച്ചിട്ട് അത്യന്തം സന്തോഷത്തോടുകൂടെ വാണു പോന്നു. സുന്ദരപാണ്ഡ്യൻ പുത്രമിത്രകളത്രാദികളോടുകൂടെ മധുരാപുരാധിപനായ സുന്ദരേശ്വരനേയും പൂജിച്ച് അനാവധികാലം പാണ്ഡ്യരാജ്യപരിപാലനം ചെയ്തു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം മധുരേശ്വരൻ, എല്ലാ പേരോടുകൂടിയ പുത്രനിൽ, രാജ്യഭാരം ഏല്പിച്ചു സന്തോഷത്തോടുകൂടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയോടുകൂടെ ശിവസായൂജ്യം പ്രാപിച്ചു. അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദികളേ! സുന്ദരേശ്വരന്റെ അതിപാവനമായ ഈ അറുപത്തിമൂന്നാമത്തെ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഇഹപരങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലെ ഐശ്വര്യങ്ങളുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

അറുപത്തിമൂന്നാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

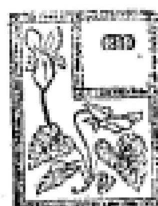
കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൬൪-ാം അദ്ധ്യായം.

ശിവലിംഗം, ശമീവൃക്ഷം, കൂപം, ഇവയെ സാക്ഷികളാക്കി വന്നതിന

അറുപത്തിനാലാം ലീല.





അനന്തരം ശൈവാഗമസാരവേദികളിൽ അഗ്രഗണ്യനായ അഗസ്ത്യൻ വസിഷ്ഠാദിതപസ്വികളോട്, വിശ്വേശ്വരസാക്ഷിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ ശിവലിംഗം, ശമീവൃക്ഷം, കൂപം, ഇവയെ സാക്ഷിയായി മധുരയിൽ വരുത്തിയ അദ്ഭുതത്തിന്റെ അറുപത്തിനാലാമത്തെ ലീലയെ താഴെ വരുമാറ് പറയാൻ തുടങ്ങി:—

"അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദികളേ! സമുദ്രതീരത്തിങ്കൽ കാവേരീപുരമെന്ന പ്രസിദ്ധമായ ഒരു പട്ടണത്തിൽ സമ്പത്തുകൊണ്ട് ധനദനായ വൈശ്യ

ണനും ഗുണങ്ങൾകൊണ്ട്, തുല്യമില്ലാത്തവനും, ആയ ഒരു വൈശ്യൻ ആത്മകുലയും സുശീലയും വിദുഷിയും പതിവ്രതാരത്നവും ആയ ഭാര്യയുമൊന്നിച്ച് പാർത്തിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് വേണ്ട സമ്പത്തും ഗുണവും കീർത്തിയും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂർവ്വകൃതപാപപരിപാകവൈചിത്ര്യത്താൽ പുത്രസമ്പത്തുമാത്രം ഉണ്ടായില്ല. സന്താനലബ്ധിക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം അനവധി സൽകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്തു. ഒടുവിൽ ഒരു പുത്രിയുണ്ടായി. സന്താനലാഭത്തിനുവേണ്ടി ചെയ്ത അനവധി തപോദാനഹോമങ്ങളുടെ ഫലമായി ജാതയായ ആ കന്യകയെ പ്രായമായപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഗിനേയനും, സകലൈശ്വര്യസമ്പന്നനും രത്നപുരവാസിയും ആയ ഒരു വൈശ്യകുമാരനെ വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച്, ബന്ധുക്കളേയും മറ്റു വേണ്ടപ്പെട്ടവരേയും കൂട്ടിച്ചേർത്തു വിവാഹാലോചന നടത്തി വിവാഹത്തിനു വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിൽ, വിധിവൈപരീത്യത്താൽ അദ്ദേഹം പരലോകഗതനായി. ഭാര്യയും സതീവ്രതം അനുഷ്ഠിച്ച് ഭർത്താവിനെ അനുഗമിച്ചു. സഹോദരന്മാർ അവരുടെ ശേഷക്രിയകൾ അനുഷ്ഠിക്കുകയും, മധുരയിൽ നിവസിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഗിനേയന് എഴുത്തയക്കുകയും ചെയ്തു. ആ എഴുത്തിൽ, നിന്റെ മരിച്ചുപോയ മാതുലന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂർവ്വകൃതപാപംകൊണ്ട് പുത്രസന്താനങ്ങൾ ഉണ്ടായില്ലെങ്കിലും ഈ ജന്മത്തിൽ ചെയ്ത അനവധി സൽകർമ്മങ്ങളുടെ ഫലമായി അപാരമായ അതിസുന്ദരിയായ കന്യകയെ നിനക്കു വിവാഹം കഴിച്ച് അവന്റെ സർവ്വസമ്പത്തുകളോടുംകൂടെ നൽകണമെന്ന്, നിശ്ചയിക്കുകയും ആ വിവരം അവന്റെ ബന്ധുക്കളായ ഞങ്ങളെ എല്ലാം ധരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവന്റെ പ്രിയഭാഗിനേയനായ നീ ഇവിടെ വന്ന്, അവന്റെ നിശ്ചയപ്രകാരം അംഗനാരത്നത്തെയും സമ്പത്തുകളേയും സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളണം എന്നുകൂടി വിവരിച്ചിരുന്നു.

എഴുത്തു വായിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ ആ വൈശ്യകുമാരനുണ്ടായ സന്താപത്തിന് ഒരു കണക്കും ഇല്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം രണ്ടുനാഴികയോളവും കുട്ടികളെപ്പോലെ വ്യസനംകൊണ്ട് നിലവിളിച്ചു. ഒടുവിൽ, അവിടെ അപ്പോൾ കൂടിയ അനവധി യോഗ്യന്മാരുടെ സാന്ത്വനവാക്കുകളാൽ ആശ്വസ്തനായ അദ്ദേഹം, നാലഞ്ച് സഹായികളോടുകൂടെ മധുരയിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ട്, ചില ദിവസങ്ങൾകൊണ്ട്, കാവേരീപുരത്തിൽ എത്തി. ഉടൻതന്നെ അവിടെയുള്ളവർ അദ്ദേഹത്തെ ആദരപൂർവ്വം എതിരേറ്റ് വേണ്ട സല്ക്കാരങ്ങൾ എല്ലാം ചെയ്തു. അദ്ദേഹം അവരുടെ സല്ക്കാരങ്ങളേറ്റുകൊണ്ട് രണ്ടുമൂന്നുദിവസം അതിമനോഹരമായ മാതുലമന്ദിരത്തിൽ പാർത്തു. അതിന്റെശേഷം അവിടെയുള്ള ബന്ധുക്കൾ കന്യകയുടെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്യണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനോടാവശ്യപ്പെട്ടു.

വൈശ്യകുമാരൻ അതുകേട്ട്, ഞാൻ ഇവിടെവെച്ച് ഈ കന്യകയെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നില്ല. മധുരയിൽ ഇവളെ കൊണ്ടുപോയി അവിടെയു

ള്ള എന്റെ ബന്ധുക്കൾക്കാണ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കാവൂ എന്നും പറഞ്ഞു, അവരോടനുവാദംപോലും വാങ്ങാതെ ഗോമഹിഷ്യാദി ധനധാന്യസമ്പത്തുകളോടുംകൂടെ ദാസീദാസന്മാരെയും മധുരാപുരത്തിലേക്കായി മുമ്പേ അയച്ചുംവെച്ചു രത്നാഭരണകനകാദികളായ ദിവ്യസമ്പത്തുകളോടും ചിത്രവസ്ത്രങ്ങളോടും മറ്റുംകൂടെ കന്യകയും ആയി വൈശ്യകുമാരൻ പുറകേ പുറപ്പെട്ടു. കുറെദൂരം പോയപ്പോൾ കന്യക, കുമാരനെ നോക്കി, എനിക്ക് അങ്ങയുടെ പുറകേ വളരെ വേഗത്തിൽ നടന്നതുകൊണ്ട് വലിയ ക്ഷീണമുണ്ട്. ഇനി ശീഘ്രത്തിൽ നടക്കാൻ എന്നെക്കൊണ്ടു സാധിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ട് നമുക്ക മന്ദമായി നടക്കാം. പീനങ്ങളായ ജഘനസ്തനങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു യുവതി അരോഗദൃഢഗാത്രനായ ഒരു പുരുഷനോടൊപ്പം നടക്കുന്നതെങ്ങിനെ. അവിടുന്ന് എന്റെ ജഘനത്തിന്റെയും സ്തനങ്ങളുടെയും ഭാരം മനസ്സിലാക്കിട്ടില്ല. എനിക്ക് അവയും ചുമന്നുകൊണ്ട് ഓടിനടക്കാൻ പാടില്ല. അടുക്കെത്തന്നെ അവിടത്തേക്ക് അവയുടെ ഭാരം അറിയാറാവും എന്നു പറഞ്ഞു.

കന്യകാരത്നത്തിന്റെ കളഭാഷിതവും മന്ദഗമനസ്വഭാവവും കാമോദ്ദീപകവും ആയ ഈ വചനങ്ങളാൽ കാമപരവശചിത്തനായിത്തീർന്ന വൈശ്യകുമാരൻ ഉടൻതന്നെ കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹിതന്മാരോടു നിങ്ങൾ വേഗം നടന്ന് മുമ്പേ പോകുവിൻ; ഞങ്ങൾ പുറകെ വന്നുകൊള്ളാം. എന്നും പറഞ്ഞ് അവരെയെല്ലാം മുമ്പേ അയച്ചുവെച്ച് ചില ദാസന്മാരോടും ദാസികളോടുംകൂടെ അവർ രണ്ടുപേരും മന്ദമായി നടന്നുതുടങ്ങി.

ഇങ്ങനെ അവർ നടന്ന് സിംഹപുരത്തിൽ ഉള്ള ശിവക്ഷേത്രത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ നേരം സന്ധ്യയായി. ആ സിംഹപുരക്ഷേത്രത്തിലെ ശിവലിംഗം വിധിവിഹിതമായി പൂജിക്കപ്പെടുന്നതായ സർവ്വമഹമായും ഒന്നുപോലെ പ്രപൂജിതവും, അത്യന്തം പരിപാവനവും ആണ. ആ പരമശിവലിംഗത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ ഒരു ശമീവൃക്ഷവും കൂപവും ഉണ്ട്. അതു വളരെ പഴക്കമുള്ളതും ആണ്. സർവ്വതീർത്ഥസ്വരൂപമായ ആ കൂപത്തിനും, സർവ്വദേവതാമയമായ ആ ശമീവൃക്ഷത്തിനും തുല്യമായ ഒരു കൂപവും വൃക്ഷവും വേറെയില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, രണ്ടും ഒന്നുപോലെ സംസ്തുതപ്രഭാവവും ആയിരുന്നു.

അവിടെയെത്തിയ വൈശ്യകുമാരൻ ആ പുണ്യകൂപജലത്തിൽ സ്നാനംചെയ്തു, നിത്യകർമ്മങ്ങൾ നടത്തി കന്യകാദികളായ സകലരെയും ഒന്നുപോലെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള ശമീവൃക്ഷത്തിനെ പ്രദക്ഷിണംവെച്ചു നമസ്കരിച്ചു ശ്രീ സിംഹപുരേശനെയും വന്ദിച്ച്, മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ട് സന്ധ്യാദികളായ ക്രിയകൾ എല്ലാം യഥായോഗ്യം നടത്തിച്ച് ദാസന്മാരെക്കൊണ്ട് ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങൾ പാകംചെയ്യിപ്പിച്ച് ഭക്ഷണവും കഴിച്ചുകൊണ്ട്, കാ

റുകൊള്ളുന്നതിനായി പടിയിൽ തലയും വച്ചുകൊണ്ട് വൈശ്യകുമാരൻ കിടന്നു. മണ്ഡപത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരേയും, ചുററിലും ദാസദാസീനികരങ്ങളും കിടന്നു. കിടന്ന ഉടൻതന്നെ വൈശ്യകുമാരൻ നടന്ന ക്ഷീണംകൊണ്ടും മന്ദവായുവിന്റെ സ്പർശനംകൊണ്ടുണ്ടായ സുഖത്താലും സുപ്തനായി. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു പന്നഗംവന്നു വൈശ്യകുമാരനെ ദംശിച്ചു. സുഖസുഷുപ്തിയിൽ ലയിച്ച വൈശ്യകുമാരൻ സർപ്പദംശനംകൊണ്ട് കാലനാശംവരിനാ ചില ദീനപ്രലാപങ്ങളോടുകൂടെ ദീർഘനിദ്രയിൽ ലയിച്ചു. ഒരേടത്ത് അവന്റെ മരണസമയത്തിൽ ഉണ്ടായ ദീനപ്രലാപങ്ങൾ കേട്ട് ഉണർന്ന ഭൃത്യന്മാർ ഓടിച്ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ വൈശ്യകുമാരൻ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞതായി കാണുകയാൽ അവർ ഇതിൽപരം ഇല്ലാത്ത മനസ്താപത്തോടുകൂടെ രോദനംചെയ്തു. തൽക്ഷണം കന്യക ഉണർന്നു വിവരം അറിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾക്കുണ്ടായ വ്യസനം ഇന്നവിധമായിരുന്നുവെന്നു പറവാൻ ചതുരാനനനെക്കൊണ്ടല്ല അനന്തനെക്കൊണ്ടും കഴിയുന്നതല്ല. അവൾ ഒട്ടധികംനേരം വൈശ്യകുമാരന്റെ ശവസമീപത്തിൽ തന്നെ കിടന്നുകൊണ്ടു വിലപിച്ചു. ഒടുവിൽ അവിടെനിന്നു എഴുന്നേറ്റു കുറെ ദൂരത്തിൽപോയി നിന്നു, വീണ്ടും മാറത്തടിച്ചു താഴെപ്പറയുംപ്രകാരം പറഞ്ഞു നിലവിളിച്ചു.

"അയ്യോ ദൈവമേ! ഞാൻ ഇത്രയും വലിയ പാപിയോ. എനിക്കിനി ആരാണ് ആശ്രയം. എന്റെ അച്ഛനും അമ്മയും പോയി. അതിനുശേഷം എന്നെ രക്ഷിക്കാൻ വന്നവനും ഇതാ പന്നഗദംശത്താൽ മൃതനായിരിക്കുന്നു. ഈ പുരത്തിൽ മഹാത്മാക്കളാരും ഇല്ലയോ? അനാഥയായ എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ ജീവനെ രക്ഷിച്ചു എനിക്ക് മാംഗല്യത്തെ നല്കുന്നതിനു ആരും ഇല്ലയോ? അയ്യോ ദൈവമേ! അന്ധയായ എന്നെ നിരാശയാക്കി കൈവിടരുതേ! വിശ്വനാഥാ! പരമകാരുണികനായ എന്റെ ഭർത്താവിനെ രക്ഷിക്കുന്നതിന് സമർത്ഥനായ ഒരു മഹാത്മാവിനെ ഭഗവാൻ എവിടെനിന്നെങ്കിലും ഇവിടെ എത്തിച്ചുതരണേ."

ആ സമയത്തിൽ ശിവക്ഷേത്രദർശനത്തിനായി തിരിച്ച ജ്ഞാനസംബന്ധർ പല ക്ഷേത്രങ്ങളേയും ദർശിച്ചുംവെച്ചു ശ്രീപുരത്തേക്കു പോകുന്നതിനായി പുറപ്പെട്ടു. വഴിയെ എത്തി വഴിയരികിലുള്ള ആ ക്ഷേത്രത്തിലെ ദേവനായ ശിവചൈതന്യത്തേയും ദർശിച്ചു അവിടെത്തന്നെ താമസിക്കുന്നവരായിരുന്നു.

സപ്തർഷികളാൽ ഭജിക്കപ്പെട്ട ഉത്തമനും, കരുണാപരിപൂർണനും, സർവജ്ഞനും ഗുരുഭക്തിസംപൂർണനും, ആയ ജ്ഞാനസംബന്ധർ, വൈശ്യകന്യയുടെ രോദനംകേട്ട്, എന്താണെന്നു അറിയുന്നതിനായി ഒരു ശിഷ്യനെ അയച്ചു. ശിഷ്യൻ പോയി വിവരങ്ങൾ എല്ലാം ഗ

റിഞ്ഞുവന്ന് ജ്ഞാനസംബന്ധനെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. ദയാപയോധിയും അത്യന്താപരായണാഗ്രേസരനും ആയ അദ്ദേഹം ഉടൻതന്നെ പുറപ്പെട്ടു, കന്യകയുടെ അടുക്കൽ എത്തി, അവളെ പല സാന്ത്വനവചനങ്ങൾകൊണ്ട് സമാശ്വസിപ്പിച്ചുവെച്ച് മൃതനായ വൈശ്യകുമാരന്റെ അടുക്കൽചെന്നിട്ട് സ്വധാർമ്മമായ വപുസ്സോടുകൂടിയ സാംബനായ ശംഭുവിനെ ഹൃദയാംബുജത്തിൽ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് കൈയിൽ ഭസ്മംവാരി മൃത്യുഞ്ജയമന്ത്രവും പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രവും ജപിച്ച് മൃതനായ വൈശ്യകുമാരന്റെ മുഖത്തെറിഞ്ഞു സ്വല്പം ചിരിച്ചുകൊണ്ട് കടാക്ഷത്തോടുകൂടെ ഒന്നു വീക്ഷിച്ചു. ഉടൻതന്നെ മൃതനായ വൈശ്യകുമാരൻ ഉറങ്ങി ഉണർന്നതുപോലെ എഴുന്നേറ്റു. അതുകണ്ടപ്പോൾ അംഗനാമണിയായ വൈശ്യകന്യകയ്ക്കും അവരുടെ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനുംമറ്റവിടെയുണ്ടായിരുന്ന മഹാജനങ്ങൾക്കും ഉണ്ടായ ആനന്ദവും അത്ഭുതവും എത്രമാത്രമാണെന്ന് വിചാരിക്കാവുന്നതല്ലല്ലോ. അവിടെയുണ്ടായിരുന്നവർ എല്ലാം ഒന്നുപോലെ ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ പാദങ്ങളിൽ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്യുകയും വൈശ്യകുമാരനെ സന്തോഷപൂർവം തലോടുകയുംചെയ്തു. കുട്ടിയെങ്കിലും വിവാഹം കഴിയാഞ്ഞതുമൂലം വൈശ്യകന്യകമാത്രം വൈശ്യകുമാരന്റെ ദേഹത്തിൽ തൊട്ടില്ല. അവളും കളവില്ലാത്ത മനസ്സോടുകൂടെ ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ നളിനകോമളങ്ങളായ പാദങ്ങളിൽ നമസ്കാരം ചെയ്തു.

അതിന്റെശേഷം ജ്ഞാനസംബന്ധൻ വൈശ്യകുമാരനോട്, മാതുലപുത്രിയായ വൈശ്യകന്യകയെ വിവാഹംചെയ്യുന്നതിനു പറഞ്ഞു.

വൈശ്യകുമാരൻ അതുകേട്ട്, അല്ലയോ ഭഗവാനേ! ഞാൻ അവിടത്തെ എന്തു കല്പനയും അനുസരിക്കുന്നതിന് സന്നദ്ധനും, കടപ്പെട്ടവനുംതന്നെ. വിശേഷിച്ചും ഈ കന്യകയുടെ വിവാഹം കഴിയുന്നതുകൂട്ടി നടക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേക പ്രതിപത്തിയുള്ളവനും ആണ്. എന്നാൽ ഇവിടെ വൈവാഹികസാക്ഷികളായി നില്ക്കുന്നതിന് ബന്ധുക്കൾ ആരും ഇല്ല. അതിനെന്താ നിവൃത്തി? അതുകൂടാതെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്യുന്നത് ശരിയാണോ? എന്ന് ജ്ഞാനസംബന്ധനോടു ചോദിച്ചു.

ജ്ഞാനസംബന്ധൻ അതിനു ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ വൈശ്യകുമാര! ഈ കന്യക ജനിച്ചപ്പോൾതന്നെ അവളുടെ മാതാവും നിന്റെ മാതുലനായ അവളുടെ പിതാവുംകൂടി, ഇവളെ മനസാ നിനക്ക് തന്നുപോയതായി എല്ലാവർക്കും അറിയാം. എങ്കിലും ഇപ്പോൾ ഇവിടെവെച്ചു നടക്കുന്ന വിവാഹത്തിന് സാക്ഷികളായി ആരെങ്കിലും വേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ നമുക്ക് ഈ വന്നിവൃക്ഷത്തെയും കൂപത്തെയും ശിവലിംഗത്തെയും സാക്ഷിയാക്കാം. പോരായെങ്കിൽ സർവസാക്ഷിയായ സോമസു

ഷാൻ ഇതിനും സാക്ഷിയായിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇവകൾ എന്തെങ്കിലും ഒരു അവസരത്തിൽ വിവാഹത്തെ സംബന്ധിച്ചു സാക്ഷിപറയേണ്ടതായിട്ടു വന്നാൽ മധുരാപുരിയിൽ വന്നു് സാക്ഷിപറയുകയും ചെയ്തുകൊള്ളും. ഈ കന്യക ഏറ്റവും പതിവ്രതയാണു്. അതിനാൽ നീ ഇതിൽ മറ്റൊന്നും സംശയിക്കേണ്ടതില്ല. ഈ ദേശം അത്യുത്തമം ആണു്. അതുകൊണ്ടു എന്റെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചു് ഇവിടെവച്ചുതന്നെ നീ വിവാഹം നടത്തുക. ധനവും കൊള്ളാം നല്ലദിക്കിൽവച്ചു് നല്ലധനത്തിൽ, നല്ലകർമ്മംചെയ്താൽ അതുമൂലംതന്നെ ആയുരാരോഗ്യസൗഭാഗ്യാദികൾ വർദ്ധിക്കും. ഒരു ദിക്കും പാഴായിപോകുന്നതല്ല. താമസിക്കാതെ വിവാഹം നടത്തുക. മംഗളം വർദ്ധിക്കും."

വൈശ്യകുമാരൻ അപ്രകാരം അവിടെവച്ചുതന്നെ വിവാഹം ചെയ്യാമെന്നു സമ്മതിച്ചു. അനന്തരം സിദ്ധപുരേശലിംഗത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ വച്ചു് ജ്ഞാനസംബന്ധനെ പുരോഹിതനാക്കി ചടങ്ങുകൾപ്രകാരം ഉള്ള കർമ്മങ്ങൾ എല്ലാം അനുഷ്ഠിച്ചു്, ശമീവൃക്ഷത്തേയുംകൂപത്തേയും ശിവലിംഗത്തെയും സാക്ഷിയാക്കി വൈശ്യകന്യകയെ ആ വൈശ്യകുമാരൻ വേട്ടു. പുരോഹിതനായ ജ്ഞാനസംബന്ധൻ വിവാഹകർമ്മാനന്തരം അവർക്കു് വേണ്ട അനുഗ്രഹങ്ങളും കൊടുത്തു. അവർ ജ്ഞാനസംബന്ധപാദങ്ങളിൽ ഭക്തിയോടുകൂടെ നമസ്കരിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുവാദവും ആശിസ്സും വാങ്ങി ദാസദാസീജനങ്ങളെക്കൊണ്ടു്, സ്വവസ്ത്രാദികളെയെടുപ്പിച്ചു്, ശിവധ്യാനത്തിൽ മധുരാപുരിയിലേക്കു യാത്രയായി. അവർ വഴിയിൽ യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടുകളും കൂടാതെ മധുരാപുരിയിൽ ഉള്ള അവരുടെ ഭവനത്തിൽ എത്തി. ബന്ധുക്കളോടും മറ്റും താൻ രണ്ടാമതായി വിവാഹം നടത്തിയവിവരം പറഞ്ഞു. ആ വൈശ്യകുമാരന്റെ ഒന്നാമത്തെ ഭാര്യയ്ക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ വിവാഹം പിടിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, സൌന്ദര്യവതിയായ രണ്ടാമത്തെ ഭാര്യയുടെ മേൽ വലിയ അസൂയതോന്നുകയും അതുമൂലം മാത്സര്യം വർദ്ധിക്കുകയുംചെയ്തു. എന്നാൽ അവൾ അതിനെ വെളിപ്പെടുത്താതെ വളരെ ഗൂഢമായി വച്ചിരുന്നു. മറ്റുള്ളവർക്കെല്ലാം ഒന്നാമത്തെ ഭാര്യയിൽ ഉള്ളതിനേക്കാൾ കൂടുതൽസ്നേഹവും ബഹുമാനവും, രണ്ടാമത്തെഭാര്യയിൽ ഉണ്ടായി. വൈശ്യൻ രണ്ടുപേരുടെ സ്വന്തം ധനവും, മാതുലന്റെ വകയായി അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചധനവും, വഴിയാംവണ്ണംവിനിയോഗിച്ചു, കച്ചവടം ചെയ്തു് അധികം കാലതാമസം കൂടാതെ വലിയ ധനവാനായും തീർന്നു. ആ മൽക്കാരനെക്കാളും വലിയധനവാനായിത്തീർന്ന ആ വൈശ്യൻ, സുന്ദരിമാരായ തന്റെ ഭാര്യമാരോടുംകൂടെ സുഖഭോഗങ്ങളനുഭവിച്ചു്, മധുരാപട്ടണത്തിൽ പാർക്കുമ്പോൾ അംഗനാമണിയും രണ്ടാമത്തെഭാര്യയുമായ മാതുലപുത്രിക്ക വിനയാദികളായ സദ്ഗുണങ്ങളോടുകൂടെ അതിതേജോനിധിയായി ഒരു മകനും ഒന്നാമത്തെഭാര്യയ്ക്കു് ദുഷ്ടപ്രകൃതന്മാരായി നാലഞ്ചു പുത്രന്മാരും ഉണ്ടായി. സഹോദരന്മാരായ ആ കുട്ടികൾ എല്ലാവരുംകൂടെ ഒരുദിവസം

വീട്ടുമുറ്റത്ത് കണ്ണുകെട്ടി കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ, ദുഷ്ടയാ യജ്ഞദത്തിന്റെ ദുർബുദ്ധിയായ മകൾ, എട്ടുവയസ്സു കൂടെ ഒരാളത്തിയുടെ പുത്രനായ വിനയനിധിയെ കാര്യമായി പ്രഹരിച്ചു. അവൻ കരഞ്ഞുംകൊണ്ടുപോയി വിവരം അയാളുടെ അമ്മയോടു പറഞ്ഞു. ഈ വാർത്ത അതുകേട്ട്, തന്റെ മകനായകുട്ടിയുടെ കണ്ണുകളിൽക്കൂടെ ധാരധാരയായി പൊഴിയുന്ന കണ്ണുനീരും കണ്ടിട്ട്, ഉണ്ണീ! നിന്നെയോർത്ത്! നിന്റെ പേരിൽ അവർക്കും അവരുടെ അമ്മയ്ക്കും വലിയ വിരോധമാണ്. അവർ തരംകിട്ടുമ്പോൾ നിന്നെ അടിച്ചുകൊന്നുകളയും. അതുകൊണ്ട് ഇനിമേൽ നീ അവരുടെ അടുക്കൽപ്പോകരുത്. സന്ധ്യാസമയത്തിൽ ദുഷ്ടയാൾ സാമർത്ഥ്യംകൂട്ടുന്നതിന്റെ ഏതാനുസമാധാനം പറഞ്ഞു. ഒന്നാമത്തെ മാതൃ അതുകേട്ട്, അത്യന്തം കോപത്തോടുകൂടെ കനിയസിയുടെ അടുക്കൽ ഓടിയെത്തി അട്ടഹസിച്ചുകൊണ്ടിങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

എടീ വന്ധ്യകീ! ഭദ്രേ! ധൂർത്തയായ നീ എന്തു പറഞ്ഞു. നീ ഇവിടത്തേക്ക് ആര്? നിനക്കിവിടെ എന്താണവകാശം! വഴിയിൽ എവിടെയോ കിടന്ന നിന്നെ എന്റെ ഭർത്താവ് ഇവിടെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ, ഞാൻ കിടന്നുകൊള്ളുന്നതിന് സ്ഥലം അനുവദിച്ചു തന്നതിന്റെ പ്രതിഫലമോ നീ ഇപ്പോൾ അധികാരമൊക്കെ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. നിഷ്ഠൂരതാ ജാതിയെന്നും നിന്റെ അച്ഛനമ്മമാർ ആരെന്നും നിന്റെപേർ എന്തെന്നും ആർക്കറിയാമുണ്ട്. കുലവും കുടുംബവും കുറിയും ഒന്നുമില്ലാത്ത വേശ്യയുടെ അഹങ്കാരം നോക്കണം. യാതൊരു പുരുഷസഹായവും കൂടാതെ തെരുവുനീളെ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു നടന്ന നിന്നെ എന്റെ ഭർത്താവ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാമഭോഗത്തിന് കണ്ടുമുട്ടുകയും നീ വേശ്യാതന്ത്രങ്ങൾകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ വശീകരിച്ച് ഇവിടെ കൊണ്ടുവരുന്നതിന് മനസ്സിളക്കുകയും ചെയ്തു. നിന്റെപേരിൽ അദ്ദേഹത്തിന് എന്താകാരണത്താൽ അല്പംകൂറുണ്ടായതുകൊണ്ട്, നീ അധികം തെളിയണ്ട. ഞാൻ ജീവനോടുള്ളപ്പോൾ നിന്റെ ചെപ്പടിവിദ്യകൾ നടക്കയില്ല. എനിക്കു നിന്റെ പ്രവൃത്തി മുഴുവൻ അറിയാം. വേശ്യയെപ്പോലെ കണ്ണിൽ കാണുന്ന പുരുഷന്മാരെയെല്ലാം കൈക്കൊള്ളുന്നവളുടെ ഒരു അഹങ്കാരം നോക്കണം. എടീ മൂഢേ! നിന്നെ എന്റെ ഭർത്താവ് അഗ്നിസാക്ഷിയായി വിവാഹം ചെയ്തോ പറയുക. അഗ്നിസാക്ഷിയായി വിവാഹം ചെയ്യാതെ അദ്ദേഹം വിളിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന നീ എന്റെ ദാസിയല്ലേ? അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വത്തുക്കൾക്ക് അവർ അഗ്നിസാക്ഷിയായി വിവാഹംചെയ്ത ഭാര്യയിലുണ്ടാകുന്ന മക്കളല്ലാതെ ദാസീപുത്രന്മാർക്ക് എപ്പോഴെങ്കിലും കിട്ടിയതായി നീ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഞാനും എന്റെ മക്കളുംകൂടി നിന്റെ പുത്രനെയും നിന്നെയും എന്തിനുപദ്രവിക്കുന്നു. അഗ്നിസാക്ഷിയായി വിവാഹംചെയ്യാത്തതിനാൽ നിന്റെ മകനു എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ സ്വത്തുക്കളിൽ യാതൊരു അവകാശവും ഇല്ലെന്നു മാത്രമല്ല അതിലുള്ളയെന്ന വിചാരിക്കേണ്ട നിന്നെയെ

ശ്യാമ ഞങ്ങളുടെ ഭവനത്തിൽ പാർപ്പിക്കാൻപോലുംപാടില്ല. അതുകൊണ്ട് നീ ഇപ്പോൾതന്നെ ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽനിന്നും മകനോടുകൂടെ ഇറങ്ങിപ്പോകണം. കിടക്കാൻ അനുവദിച്ചപ്പോൾ അധികാരം കൂടിപ്പോയില്ലെ. ഹാ ഹാ! എന്തൊരധികാരം. എന്റെമകനെ വശപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. നോക്കണേ ശിക്ഷിക്കി? എന്ത്? എന്ത്? അവനറിയുമോ? നിന്നെ എന്റെ ഭർത്താവ് അഗ്നിസാക്ഷിയായി വിവാഹംചെയ്തതിനെ വല്ലവരും കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ സാക്ഷികൾ ആരെല്ലാം എന്നെന്ന പറയുക. അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ വീട്ടിൽനിന്നും ഇറങ്ങുക.

ഉമയവൾ അതുകേട്ട് ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ ജ്യേഷ്ഠത്തി! നിങ്ങൾ എന്നെ എന്തിനാണ ഉപദ്രവിക്കുന്നത്. എന്നെ എന്റെ ഭർത്താവ് വിവാഹം ചെയ്തത് വിധിപ്രകാരംതന്നെയാണ്. ഞങ്ങളുടെ വിവാഹത്തിന പൌരോഹിത്യം കൈക്കൊണ്ടത്, നഗരമദ്ധ്യസ്ഥിതനും, സുന്ദരേശൻ ഭക്താനുഗ്രഹൈകലക്ഷ്യനും, സർവ്വജ്ഞനും ഏറ്റവും ഉത്തമനായ നമ്മുടെ ഭർത്താവിന ജീവിതമൊന്നായിട്ടുള്ളവനും ആയ ജ്ഞാനസംബന്ധനായ മുനി ആണ്. വിവാഹംനടന്നത്, ശിവപുരേശസന്നിധാനത്തിൽവച്ചും സാക്ഷികൾ, ശിവപുരേശനും, അവിടത്തെ ക്ഷേത്രസന്നിധാനത്തിൽ ഉള്ള ശമീവൃക്ഷവും കൂപവും ആണ്. ദിവ്യരൂപങ്ങളായ ആ മൂന്ന സാക്ഷികളും അദൃശ്യങ്ങളും അത്രേ. ശിവപുരത്തെ സർവ്വസാക്ഷിയും സർവ്വേശ്വരനും ആയ സുന്ദരേശ്വരനും, അവിടെയുള്ള ശമീവൃക്ഷം, സർവ്വദേവതാമയവും, കൂപം സർവ്വതീർത്ഥസ്വരൂപവും ആയ സാക്ഷികൾ, ബ്രഹ്മാദികളും, ആണ്. ഇവരെക്കാൾ കൂടുതലായി ഒരു വിവാഹത്തിന സാക്ഷിയാകാൻ ഇഹലോകത്തിൽ വല്ലവരും ഉണ്ടോ? എന്റെ ഭർത്താവിന എന്റെ ജാതിനാമ ഗോത്രാദികൾ നല്ലതുപോലെ അറിയുകയും ചെയ്യാം. ഇതിൽകൂടുതലായി എനിക്ക നിന്നോട്ട യാതൊന്നും പറയാനില്ല. കസ്തൂരിനാവുന്നെങ്കിൽ സത്യംചെയ്യാൽ ഫലിക്കുന്നതല്ലല്ലൊ. അതുപോലെതാണ് യഥാവിധി യോഗ്യനായ പുരോഹിതന്റെ വിധിപ്രകാരമുള്ള കർമ്മങ്ങളോടുകൂടെ അദൃശ്യങ്ങളായ സാക്ഷികളുടെ സന്നിധിയിൽവച്ച് അഗ്നിസാക്ഷിയായി വിവാഹംചെയ്ത എന്റെ വിവാഹം വിധിപ്രകാരമുള്ളവിവാഹമല്ലെന്ന നീ ആക്ഷേപിക്കുന്നത്.”

ജ്യേഷ്ഠത്തി അതുകേട്ട്, വളരെ വളരെ ദൂരത്തിൽ ഉള്ള ശമീവൃക്ഷവും, കൂപവും ശിവലിംഗവും സാക്ഷിപറയാനായി ഇവിടെ വരുന്നതല്ലെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തോടുകൂടെ ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു.

നിന്നെ എന്റെ ഭർത്താവ് വിധിപ്രകാരം വിവാഹംചെയ്തതാണെന്ന നീ പറയുന്നതിനെ വിശ്വസിക്കണമെങ്കിൽ അപ്പോൾ സാക്ഷികളായിട്ടു

ണ്ടായിരുന്നെന്നു നീ പറയുന്ന ശമീവൃക്ഷവും, കൂപവും ശിവലിംഗവും ഇവിടെ വന്നു നീ പറയുന്നതെല്ലാം സത്യമാണെന്നു പറയട്ടെ. അല്ലാതെ വല്ലിടത്തും കിടക്കുന്ന ശിവലിംഗവും കൂപവും, ശമീവൃക്ഷവും സാക്ഷിയെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു വിശ്വസിക്കാം. അതല്ല, അവ വന്നു പറയുകയാണെങ്കിൽ, വിശ്വസിക്കുന്നതുകൂടാതെ നിന്നെപ്പോലെ ഉത്തമകളായ പതിവ്രതകൾ ഭൂലോകത്തിൽ ഇല്ലെന്നും സമ്മതിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ നിന്റെ വിവാഹം ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നതല്ല. നിന്നെ ഒരു ശൂദ്രയെന്നു വകവയ്ക്കും. എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ സ്വത്തിൽ നിനക്കോ നിന്റെ പുത്രന്മാർക്കോ ഒരു അവകാശം ഉണ്ടാകുന്നതും അല്ല.

ജനമദ്ധ്യത്തിൽവച്ചു് ജ്യേഷ്ഠത്തി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതിന്ന് അനുജത്തി യാതൊരു മറുപടിയും പറയാതെ ഏറ്റവും വ്യസനത്തോടുകൂടെ അവിടെനിന്നും തിരിച്ചുപോയി നിദ്രാഭോജനാദികൾ യാതൊന്നും കൂടാതെ അന്നത്തെ രാത്രി ഒരുവിധം കഴിച്ചുകൂട്ടി. സ്ത്രീകൾക്കു സാപത്ന്യദുഃഖംപോലെ സങ്കടകരമായി യാതൊന്നും ഇല്ലെന്നുള്ളതിനെ അവൾ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞു. ഭർത്താവായ വൈശ്യൻ ഇതെല്ലാം കേട്ടിട്ടും ഈർഷ്യാശാലിയായ ഒന്നാമത്തെ ഭാര്യയിൽ ഉള്ള ഭയംകൊണ്ടു് യാതൊന്നും ചെയ്തില്ല. രണ്ടു ഭാര്യയുള്ളവന്റെ കഷ്ടംപോലെ കഷ്ടമായി ലോകത്തിൽ യാതൊന്നും തന്നെ ഇല്ലല്ലോ. മനസ്സമാധാനവും സുഖവും എങ്ങനെ ഇരിക്കുമെന്നുപോലും അവന്ന് അറിവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. വേണ്ടുന്നതിനും വേണ്ടാത്തതിനും സമയം ഉള്ളപ്പോഴെല്ലാം ഒന്നുപോലെ ശണ്ഠകൂടുന്ന രണ്ടു ചാപലകളും, അസൂയാദിയുക്തകളും ആയ സ്ത്രീകളെ ഭരിക്കുന്ന ഒരുത്തന്ന് സൌഖ്യമുണ്ടാകുന്നതെങ്ങിനെ. പിറ്റെദിവസം രാവിലെ രണ്ടാമത്തെ ഭാര്യ അവളുടെ ഭർത്താവായ വൈശ്യന്റെ പാദങ്ങളിൽ നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു്, അല്ലയോ ഭർത്താവേ! അങ്ങ് എന്നെ വിവാഹംചെയ്തതിന്ന് സാക്ഷികളായ ശിവലിംഗത്തെയും ശമീവൃക്ഷത്തെയും കൂപത്തെയും, സുന്ദരേശാനുഗ്രഹത്താൽ ഞാൻ ഇവിടെവരുത്താം. പ്രിയതമൻ എനിക്ക് സുന്ദരേശാലയത്തിൽ ഒന്നു പോയി വരുന്നതിന്ന് അനുവാദം തരണം എന്നപേക്ഷിച്ചു. ഭർത്താവു് അവളുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം സുന്ദരേശസന്നിധിയിൽ പോകുന്നതിന്ന് അനുവദിച്ചു. ഉടൻതന്നെ അവൾ പുത്രന്മാരോടുകൂടെ ഹാലാസ്യത്തിൽപോയി ഹേമപത്മിനിയിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനംചെയ്തു് ഹാലാസ്യേശസന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ചു്, ഭക്തിപൂർവം മീനാക്ഷീസുന്ദരേശ്വരന്മാരെ ദർശിച്ചു്, തന്റെ കുട്ടിയെ അവരുടെ മുമ്പിൽ സാഷ്ടാംഗമായി കിടത്തിയുംകൊണ്ടു് ശ്രീ ഹാലാസ്യപ്രഭുവും, ദിവ്യലിംഗസ്വരൂപനും, ഭക്തസിദ്ധനും, ഭക്തന്മാരുടെ സർവ്വാപത്തുകളെയും ദുഃഖങ്ങളെയും അപഹരിക്കുന്നവനും ദേവേശനും, ഭുക്തിമുക്തിപ്രദനും, ഹരനും അനന്തഗുണാലയനും, ആയ സുന്ദരേശ്വരനെ ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു:—

“അല്ലയോ ശംഭോ! സർവജ്ഞ! സർവ്വാഭീഷ്ടദായക! കൃപാനിധേ! പാപമാകുന്ന പങ്കത്തിന്ന് സൂര്യനായുള്ള സർവ്വേശ! കരുണാനന്ദപൂർണ്ണശോഭിത

നാഥ! നിന്തിരുവടി ഈ പതിവ്രതയെ രക്ഷിക്കണേ! നിരാധാരയായ എനിക്കു നിന്തിരുവടിയല്ലാതെ മററാരും ആശ്രയമില്ല. എന്റെ മാനത്തെയും സത്യത്തെയും രക്ഷിക്കുന്നതിന്നായി എന്റെ ഭർത്താവു് സീസപുരത്തിൽവെച്ചു എന്നെ വിവാഹംചെയ്യുമ്പോൾ സാക്ഷികളായിരുന്ന സീസപുരത്തെ ശിവലിംഗവും ശമീവൃക്ഷവും കൂപവും കാലതാമസമെന്യേ ഇവിടെ വരുന്നതിന്ന നിന്തിരുവടി അനുഗ്രഹിക്കണം. നിന്തിരുവടിയുടെ അനുഗ്രഹം ഉണ്ടായാൽ ഇതെന്നല്ല, ഇതിനേക്കാൾ ഏതുവിധകാര്യങ്ങളും നടക്കുന്നതാണ്. നിന്തിരുവടിയുടെ ഭക്തശ്രേഷ്ഠനായ ജ്ഞാനപൂർണ്ണയോഗീശ്വരൻ ചെയ്ത സത്യം നിന്തിരുവടി പാഴിൽ ആക്കരുതു്. മധുരയിലെ ശിവലിംഗാദികൾ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഇവിടെ വരാത്തപക്ഷം ജ്ഞാനപൂർണ്ണന്റെ സത്യം മിഥ്യയാകുമെന്നുമാത്രമല്ല; ഞാൻ നിന്തിരുവടിയാണെ മരിക്കുകയുംചെയ്യും. അതുകൊണ്ടു എന്റെ അപേക്ഷയെ അവിടുന്നു കാലവിളംബമെന്യേ സാധിപ്പിച്ചുതരണം."

ഈ പതിവ്രതയായ വൈശ്യകന്യക വളരെ ഭക്തിയോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചപ്പോൾ, അത്യന്തം ആർദ്രമാനസനായിത്തീർന്ന ഭഗവാൻ സുന്ദരേശൻ അവളുടെ ശോകഭാരങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിന്നായി മൂലലിംഗത്തിൽനിന്നും സിദ്ധരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷനായി അവളോടു അല്ലയോ സുന്ദരി! നീ ഭയപ്പെടേണ്ട. ജ്ഞാനസമ്പന്നൻ സീസപുരഗ്രാമത്തിൽവെച്ചു നിന്നെ വിവാഹംകഴിച്ചിട്ടുള്ള വിവരം എനിക്കറിയാം; എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടു ആ വൈശ്യകന്യകയെ വിളിച്ചുംകൊണ്ടു ഷൾസമുന്നതമണ്ഡപത്തിൽചെന്നു സമീപത്തായിട്ടു ശിവലിംഗാദികളായ സാക്ഷികളെ വിചാരിച്ചു. ഉടൻതന്നെ വിവാഹസാക്ഷികൾ മൂന്നും, ശ്രീമൂലലിംഗത്തിന്റെ ഈശാനകോണിൽവന്നു പ്രത്യക്ഷമായി. ഭഗവാൻതന്നെ വൈശ്യകന്യകയെ വിളിച്ചു അവയെ കാണിച്ചുംകൊണ്ടു ഇവയാണു്, സീസപുരത്തിലെ ശിവലിംഗവും ശമീവൃക്ഷവും കൂപവും എന്നുപറഞ്ഞുംവെച്ചു അവയെയും സിദ്ധരൂപിയായി ഷൾസമുന്നതമണ്ഡപത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്ന സുന്ദരേശഭഗവാൻ തിരോഭൂതനായി. ഉടൻതന്നെ വൈശ്യകന്യക തന്റെ വിവാഹത്തിനു സാക്ഷികളായിരുന്ന ശിവലിംഗവും, ശമീവൃക്ഷവും കൂപവും, ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിലെ ശ്രീമൂലലിംഗത്തിന്റെ ഈശാനകോണിൽ പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചിരിക്കുന്നതായിപ്പറഞ്ഞു. ജ്യേഷ്ഠത്തിയും മററും മറ്റുള്ളവരും എല്ലാംചെന്നു നോക്കി ഇതില്ലമില്ലാതെ വിസ്മയിക്കയും വൈശ്യന്റെ ഇളയഭാര്യയുടെ ഭക്തിയെയും സത്യത്തെയുംപററി അവരെല്ലാം അത്യന്തം ശ്ലാഘിക്കുകയും സുന്ദരേശന്റെ അപാരമായ കരുണകളാലെന്തും ഇനിയെപ്പോഴും സംഭവിക്കാവു എന്നില്ലെന്നു എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ തീർച്ചയാക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം അവിടെ കൂടിയവർ ചുററിലുള്ള ശംഖകാഹളങ്ങളോടുകൂടെ ശമീവൃക്ഷത്തെയും, കൂപശിവലിംഗങ്ങളെയും അലങ്കരിച്ചു വൈശ്യന്റെ ഇളയഭാര്യയുടെ ശോകപാരാണങ്ങളെ തീർത്ത വാസവസേവ്യനായ സുന്ദരേശനെപ്പോലെ ഭക്തനമസ്കാരംചെ

ഞാൻ ത്രിലോകത്തിലും നിന്നോളമുള്ളവരില്ലെന്നു ഉച്ചത്തിൽതൊഴുതു കൈകൂട്ടി ശിരസ്സിൽവച്ച് മഹാദേവ! മഹാദേവാ! എന്നിങ്ങനെ ജപിച്ചും വൈശ്യന്റെ ഇളയമ്മയെപ്പോലെ പതിവ്രതയായും പുണ്യവതിയായും ആരുമില്ലെന്നു ഘോഷിച്ചും, വൈശ്യന്റെ ജ്യേഷ്ഠത്തിയെപ്പോലെ ദുർഗ്ഗയായി ഭൂലോകത്തിൽ യാതൊരുസ്ത്രീകളും ഇതുവരെ ജനിച്ചിട്ടില്ലെന്നും മറ്റും ഘോഷിച്ചുംകൊണ്ടു സുന്ദരേശസന്നിധാനത്തിൽപോയി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരുണയ്ക്കായി ഭക്തിപൂർവ്വം ഭഗവാനെ അനവധി തവണ വീണു സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരം ചെയ്ത്, സുന്ദരേശനാൽ അനുഗ്രഹീതന്മാരായി അവരവരുടെ വീടുകളിലേക്ക് തിരിച്ചുപോയി.

സുന്ദരേശന്റെ അപാരമായ കരുണയ്ക്കു ഇരിപ്പിടമായി ഭവിച്ച വൈശ്യന്റെ ഇളയമ്മ ഭർത്താവിനോടും സൽഗുണനായ പുത്രനോടുംകൂടെ വിവിധസൗഭാഗ്യങ്ങളും അനുഭവിച്ചു അനവധികാലം മധുരയിൽവസിക്കുകയും അവസാനത്തിൽ ഭർത്തൃസമേതം ശിവസായൂജ്യം അടയുകയുംചെയ്തു.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിമുനികളേ! സ്ത്രീകൾ പതിവ്രതകളായിരുന്നാൽതന്നെ അവർക്ക് സർവ്വവും സാധിക്കുന്നതാണ്. അവർ കരുണാവരുണാലയനായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരന്റെ ഭക്തകൾകൂടി ആയിത്തീർന്നാൽ പിന്നെ അവർക്കുണ്ടാകുന്ന ഗുണങ്ങൾ ഇന്നതെല്ലാമാണെന്ന് ആർക്കെങ്കിലും നിർണ്ണയമാക്കാവുന്നതല്ലല്ലോ. ഭക്തവാത്സല്യംകൊണ്ട് സകലലോകൈകരക്ഷിതാവായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ പാദപത്മങ്ങളെ സ്മരിക്കുന്നതിനു യോഗ്യതയായിട്ടുള്ളതിൽ ഒരുത്തനും ഇതുവരെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപാരമായ കരുണയ്ക്കു പാത്രമാകാതെ ഇരുന്നിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം ഭക്തന്മാരുടെ സർവ്വദുഃഖങ്ങളും തീർത്തു അവർക്ക് വേണ്ടുന്നതെല്ലാം ഇഹത്തിൽ സാധിച്ചുകൊടുക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, മരിക്കുമ്പോൾ അവർക്ക് മോക്ഷവുംകൊടുക്കും. ഇപ്രകാരം ഭക്താനുഗ്രഹത്തിനായി ഭൂലോകശിവലോകമായ ഹാലാസ്യത്തിൽ സാകാരനായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ചതുഷ്ഷഷ്ടിരൂപധാരിയായ സോമസുന്ദരേശന്റെ ചതുർവ്വർഗ്ഗഫലപ്രദമായ അറുപത്തിനാലു ലീലകളെയും ഞാൻ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിച്ചു. ഇവയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ സകലപാപങ്ങളും വഹ്നിയിൽ തൂലരാശിയെന്നപോലെ ഭസ്മമായിപ്പോകുമെന്നുമാത്രമല്ല, മറ്റും അവർക്ക് ഇഹത്തിൽ ആയുരാരോഗ്യസൗഭാഗ്യപുത്രമിത്രാദി സമ്പത്തുകളോടുകൂടെ വിപുലഭോഗങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നതിനും അന്ത്യകാലത്തിൽ സായൂജ്യം ലഭിക്കുന്നതിനും സംഗതിയാവുകയും വിശേഷിച്ചും ഭഗവൽ ലീലാശ്രവണംകൊണ്ട് മീനാക്ഷീസുന്ദരേശന്മാരിൽ നിശ്ചലമായ ഭക്തിയുണ്ടാവുകയുംചെയ്യും. ഭക്തിയുണ്ടായാൽ മുക്തിസിദ്ധിക്കുമെന്നുള്ളതിന് യാതൊരു പക്ഷാന്തരവും ഇല്ലല്ലോ.

൬൪-ാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൬൫ാം അദ്ധ്യായം.

പുരാണശ്രവണമാഹാത്മ്യം.



ഇപ്രകാരം കുംഭസംഭവൻ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷിമാരെ കേൾപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായ ചതുഷ്കൂടപുരാധിപനായ മീനാക്ഷീനാഥന്റെ അറുപത്തിനാലു ലീലകളേയും സൂതൻ, ശൌനകൻ മുതലായ മഹർഷിമാരോടു ക്രമമായി അരുളിച്ചെയ്തതിന്റെശേഷം അവരോടും വീണ്ടും ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:-

"അല്ലയോ ശൌനകാദിതപോധനന്മാരേ! കുംഭസംഭവൻ ശ്രീകാശിയിലെ മുക്തിമണ്ഡപത്തിൽവെച്ചു് വസിഷ്ഠാദികളെ കേൾപ്പിച്ച ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരന്റെ എല്ലാത്തരം അറുപത്തിനാലു ലീലകളെയും കേട്ടു്, ഇതിൽ പരമില്ലാത്ത പരമശിവഭക്തിയോടുകൂടിയവരും ജീവന്മുക്തന്മാരും ആയിത്തീർന്ന വസിഷ്ഠാദികൾ, ഗുരുവായ കുംഭസംഭവനെ സുമേധ്യങ്ങളായ ഗന്ധപുഷ്പാക്ഷതങ്ങളെക്കൊണ്ടു്, വഴിപോലെ പൂജിച്ചു്, അതുനിയും പതിവ്രതാശിരോമണിയും ആയ ലോപാമുദ്രയെയും അവർ ജാംബൂനദമയങ്ങളും, കൽഹാരകമലാദികളും ആയ പുഷ്പങ്ങളെക്കൊണ്ടും, ദിവ്യങ്ങളായ അംബരങ്ങളെക്കൊണ്ടും മനസ്സാകുംവണ്ണം പൂജിച്ചു. പൂജോപചാരങ്ങൾകൊണ്ടു് പരമസന്തുഷ്ടനായ ആ യതികം വസിഷ്ഠാദിമുനിമാരെ ആശീർവദിച്ചു് അത്യാനന്ദനിമഗ്നരാക്കി. അനന്യന്മാരായ ശ്രോതാക്കളെയും, കൃപാദൃഷ്ടികൊണ്ടു് അവർ അനുഗ്രഹിച്ചു് ഇഹാമുത്രസുഖദങ്ങളായ കാമങ്ങളെ അവർക്കു് ദാനംചെയ്തു. അനന്തരം അവ്വരം ശിവപ്രാപ്യൈകസാധനവും ശിവമയവും ആയ ഹാലാസ്യത്തിൽ അധിവാസംചെയ്യുന്ന ശ്രീ ഹാലാസ്യപ്രഭുവും, പരമകാരണനും സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപനും, അശേഷപുരുഷാർത്ഥദനും, സമസ്തദുഃഖനിവൃത്തികാരണനും ആദിമദ്ധ്യാന്തരഹിതനും, വിഭുവും സനാതനനും പരാൽപരനും ഹരനും, ആയ സുന്ദരേശ്വരനെ മീനാക്ഷീദേവിയോടുകൂടെ അത്യന്തനിർമ്മലവും, നിഷ്കളവും ആയ ആത്മാവിന്റെ ഉപരിതനസ്ഥാനത്തിൽ നിശ്ചലമായ ചിത്തത്താൽ വിഭാവനംചെയ്തിട്ടു്, ശിവാനന്ദത്തെ അനുഭവിച്ചു്, ചിന്മയനായി."

വസിഷ്ഠാദികളായ മഹർഷിമാർക്ക് സുന്ദരേശന്റെ വൈഭവങ്ങളെപ്പറ്റി കേട്ടതിൽ അദ്ദേഹത്തെ ദർശിക്കുന്നതിൽ ഇതില്പരമില്ലാത്ത ഔത്സുക്യം ഉണ്ടായി. ഉടൻതന്നെ അഗസ്ത്യൻ സമാധിയിൽനിന്നും ഉണർന്ന് കണ്ണുമിഴിച്ചു. അനന്തരം മഹർഷിമാർ അദ്ദേഹത്തിനോട്, അല്ലയോ ഭഗവാനായ കുംഭസംഭവ! അങ്ങയുടെ വദനാരവിന്ദനിർഗ്ഗളിതങ്ങളായ സുന്ദരേശലീലാകഥാമൃതങ്ങളെ പാനംചെയ്തുകൊണ്ട്, കൃതകൃത്യന്മാരായിത്തീർന്ന ഞങ്ങളുടെ ഒരു ആഗ്രഹംകൂടി നിന്തിരുവടി നിവർത്തിച്ചുതരണം. പണ്ട് മണികർണ്ണികാതടത്തിൽ വാരണാസീമഹാക്ഷേത്രത്തിൽവച്ച് വിശ്വനാഥദർശനത്തിനു ഭാഗ്യമുണ്ടായതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾക്കെല്ലാം ചിത്തശുദ്ധിയുണ്ടായി. ഇപ്പോൾ ദയാശാലിയായ നിന്തിരുവടിയുടെ മുഖാംബുജവിനിസ്സൃതങ്ങളായ ചരിത്രപീയൂഷപാനംകൊണ്ടും, ജീവന്മുക്തിപ്രദനായ സുന്ദരേശപാദപങ്കജംകൂടി ദർശിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന വലിയ ആഗ്രഹമായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് നിന്തിരുവടി എല്ലാ ജന്തുക്കളുടെ അജ്ഞാനാന്ധകാരധ്വംസനവും, പരമാനന്ദസമ്പ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടി സകലരാലും ഒന്നുപോലെ ഉപാസിക്കപ്പെടുന്നതും പ്രവേശമാത്രത്താൽതന്നെ സകലപാപങ്ങളും ഇല്ലാതാക്കുന്നതും എല്ലാ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിൽവച്ച് മുഖ്യവും ആയ ശ്രീഹാലാസ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതും ശ്രവണംകൊണ്ടുതന്നെ സകലസിദ്ധികളും സാധിക്കുന്നതും ജീവന്മുക്തിപ്രദശൈവാചാര്യന്മാരോടുകൂടിയതും പാപരഹിതവും, ആയ സുന്ദരേശപാദമൂലത്തെ ദർശിക്കുന്നതിനും, തീർത്ഥമുഖ്യമായ ഹേമപത്മിനിയിൽ സ്നാനംചെയ്യുന്നതിനും താപത്രയഹരമായ ആ പുണ്യഭൂമിയിൽ വസിക്കുന്നതിനുമുള്ള ഞങ്ങളുടെ ആഗ്രഹംകൂടി സാധിപ്പിച്ചുതരണം എന്നപേക്ഷിച്ചു.

ഹാലാസ്യേശഭക്തന്മാരിൽ ഒന്നാമനും, ശൈവാഗ്രണിയായ കുംഭസംഭവൻ അതുകേട്ട് ആനന്ദാതിശയപാരവശ്യത്താൽ സഗദ്ഗദവചനനായി അപ്രകാരം ആകാമെന്ന സമ്മതിച്ചു. പിറ്റേദിവസം രാവിലെ അവർ എല്ലാവരുംകൂടെ പുലർച്ചയ്ക്ക് മണികർണ്ണികയിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനം ചെയ്തു നിത്യകർമ്മങ്ങൾ നടത്തി വിശ്വനാഥനെയും വിശാലാക്ഷിയെയും, ഗണനായകാദിദേവന്മാരെയും മറ്റും വന്ദിച്ച് ക്ഷേത്രപ്രദക്ഷിണവും കഴിച്ച് പതിവ്രതാരത്നമായ സ്വകളത്രത്തോടും ശിഷ്യന്മാരോടും തന്റെ തപോവിമാനത്തിൽ കയറി ആകാശമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ഭൂലോകശിവലോകമായ ഹാലാസ്യത്തിലേക്ക് തിരിച്ചു. വസിഷ്ഠാദിമഹർഷികളും അവരവരുടെ തപോബലംകൊണ്ട് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട വിമാനങ്ങളിൽ കയറി അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചു. താരാഗണങ്ങളുടെ അനുഗമനത്തോടുകൂടിയ രാകാശശാങ്കന്റെ എന്നപോലെ അഗസ്ത്യമഹർഷിയുടെ പ്രയാണം കാണുന്നവർക്ക് ആനന്ദം നൽകി. അവർ പുഷ്പിതങ്ങളും പക്വഫലസമൃദ്ധങ്ങളും ആയ അനേകവിധ പുണ്യവൃക്ഷങ്ങളെയും ശൈലങ്ങളായ പർവ്വതസമൂഹങ്ങളെയും, പുണ്യങ്ങളായ തപോവനങ്ങളെയും ചിത്രങ്ങളായ വനസ്ഥലിക

ങ്ങളേയും, ശ്രീശൈലമുഖങ്ങളായ പർവ്വതങ്ങളേയും, ഉന്നതങ്ങളായ പ്രാസാദ ഗോപുരങ്ങളെക്കൊണ്ടും, പ്രാകാരങ്ങളെക്കൊണ്ടും ശോഭിതങ്ങളായ പല ശിവക്ഷേത്രങ്ങളേയും പരിപാവനങ്ങളായ കാനനാദി സ്ഥലങ്ങളേയും പിന്നിട്ടും അവയുടെ മാഹാത്മ്യങ്ങളെപ്പററി പുകഴ്ത്തിക്കൊണ്ട് പോയി. ഇങ്ങനെ അധികദൂരം പോയപ്പോൾ പവിത്രഗോപുരങ്ങളായ ഗോപുരങ്ങളാൽ വിരാജിതവും ചക്രവാളഗിരിസന്നിഭവും ആയ ശ്രീരാമേശ്വരമഹാസ്ഥലം അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടു. ഉടൻതന്നെ ദേവാധിദേവദർശനം അഭിലാഷികളോടുകൂടിയവരും ആയ കണ്വസംവർത്ത വസിഷ്ഠാദികളായ മുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരോടുകൂടെ വിമാനത്തിൽനിന്നും ഇറങ്ങി ഭക്തരായി സാഷ്ടാംഗം നമസ്കാരം ചെയ്തു. അനന്തരം മുനിമാരോടുകൂടെ ശിവന്റെ ക്ഷേത്രബലിപീഠത്തിനും, ഗോപുരത്തിനും ശോഭയേറിയ വിമാനത്തിനും നമസ്കാരം ചെയ്തു. അതിന്റെശേഷം എല്ലാവരുംകൂടെ ജീവന്മുക്തിപ്രദായകന്റെ ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽനിന്ന് സാക്ഷാലുള്ള ശിവഗംഗയുടെ സംഗമത്തോടുകൂടിയതും ഭോഗമോക്ഷപ്രദായിനിയും ആയ ഭോഗവതിയിൽ മന്ത്രവിധിപ്രകാരം സ്നാനം ചെയ്ത് ദേവപിതൃതൃപ്തിക്കായി വിധിപ്രകാരമുള്ള തർപ്പണകർമ്മങ്ങളും എല്ലാം ചെയ്തു ഉത്തരഗോപുരത്തിൽ പോയി ഉമ ശങ്കരിയേയും ഈശ്വരനേയും നമിച്ച് സപ്തസാഗരതീർത്ഥസ്നാനം, തീർത്ഥപ്രദക്ഷിണങ്ങൾ, തർപ്പണങ്ങൾ, ജപാദികൾ, ബ്രാഹ്മണദാനങ്ങൾ, മുതലായവ നടത്തി ഭക്തിയോടും മന്ത്രത്തോടും സങ്കല്പത്തോടും കൂടെ ദേവപത്നിയിൽ സ്നാനംചെയ്ത്, സർവ്വാംഗം ഭസ്മലേപനംചെയ്തു രുദ്രാക്ഷ ഭസ്മത്രിപുണ്ഡ്രവും അണിഞ്ഞ്, സമസ്തപാപങ്ങളേയും ഇല്ലാതാക്കുന്ന ജലാക്ഷമാദ്യങ്ങൾ മൂർത്തിയിലും കുണ്ഡത്തിലും ഹോമങ്ങളിലും മറ്റും വിധിപ്രകാരം ചാർത്തി ഭക്താഭീഷ്ടപ്രദനും മഹാദേവിയും സുരാസുരേശ്വരിയും മഹാമായയും ആയ മീനാക്ഷിയെ ഭക്തിയോടുകൂടെ നമസ്കരിച്ച് സ്തുതിച്ചപ്പോൾ പ്രീതയായിത്തീർന്ന ഭഗവതി പ്രത്യക്ഷയായി പ്രസന്നമായി അവർക്ക് അണിമാദികളായ ഐശ്വര്യങ്ങളും, ഭഗവത്പാദാംബുജങ്ങളിൽ സ്ഥായിയായ ഭക്തിയും നല്കി മറഞ്ഞു. അതിന്റെ ശേഷം മഹർഷികൾ ഭഗവദ്വാഹനമായ നന്ദിയെ വലംവെച്ചു തൊഴുതു. അനന്തരം ദ്വാരപാലന്മാരേയും നന്ദികേശനേയും നമസ്കരിച്ച് അതിനെല്ലാംശേഷം, ദിവ്യവിമാനസ്ഥവും ലിംഗസങ്കല്പികവും കൈവല്യസ്വരൂപവും ആയ സുന്ദരേശ്വരന്റെ ആദിലിംഗം ദർശിച്ചു. ഉടൻതന്നെ അവർ സീമാതീതമായ ഭക്തികൊണ്ട് അത്യന്തം പരവശരായി സനാതനനും സച്ചിദാനന്ദാത്മകനും വേദാന്തവേദ്യനും ആയ സോമസുന്ദരനെ ഷോഡശോപചാരങ്ങൾകൊണ്ട് വിധിപ്രകാരം പൂജിച്ച് മനസ്സിൽ ചിന്മയനായ മഹേശ്വരനെ ധ്യാനിച്ച്, പലപ്രകാരത്തിൽ സ്തുതിച്ചു. അനന്തരം അവർ പൂജയെ സമാപിച്ചുവെച്ചു സർവ്വപാപഘ്നവും, സർവ്വമംഗല്യവും ആയ ശ്രീമത് പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രം ജപിച്ചുംകൊണ്ടു ഭക്തിപൂർവ്വമായ സോമസുന്ദരേശധ്യാനത്തോടുകൂടെ ശ്രീമൂലലിംഗദർശനം ചെയ്തുകൊണ്ടു നില്ക്കുമ്പോൾ കണ്വസംവർത്താദികളായ മഹ

ഋഷിമാരുടെ ഭക്തിവിശ്വാസപൂർണ്ണസ്തോത്രധ്യാനങ്ങളാൽ സന്തുഷ്ടനായ ചന്ദ്രശേഖരൻ, അത്യന്തംപൂതവും ആനന്ദാത്മകവും ചിരന്തനവും, സ്വധാമവും സ്വയംജ്യോതിസ്സും ആയ സ്വലിംഗത്തിൽ നിന്നും കർപ്പൂരസന്നിഭശരീരനും, കോടിസൂര്യപ്രതീകാശനും, സച്ചിദാനന്ദവിഗ്രഹനും, വരദാഭയഹസ്തനും പാശാങ്കുശപാണിയും ദിവ്യവസ്ത്രധാരിയും ആയ ഒരു യുവാവിന്റെ വേഷത്തിൽ മീനാക്ഷീദേവിയോടുകൂടെ വൃഷഭവാഹനാരൂഢനായി പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ച് മുനിമാരെ നോക്കി ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു.

അല്ലയോ മാമുനിമാരേ! ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ഭക്തിവൈരാഗ്യപൂർണ്ണസ്തോത്രഗാനങ്ങളെക്കൊണ്ട് അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനായി. നിങ്ങൾക്കു വേണ്ട വരം എന്താണെന്നു പറയുവിൻ. നിങ്ങൾക്ക് ദേവദുർല്ലഭങ്ങളായ വരങ്ങളെ നൽകുന്നതിന് ഞാൻ തയ്യാറാണ്.

ആ മുനിമാർ അതുകേട്ട്, ഹർഷാശ്രുപൂർണ്ണനയനന്മാരായി ഭഗവാനെ സ്തുതിച്ചുംകൊണ്ട് ഞങ്ങൾക്ക് അങ്ങയുടെ പാദപത്മങ്ങളിൽ നിരന്തരമായ ഭക്തിയൊന്നുമാത്രം മതിയാകുന്നതാണെന്നു അവർ പറഞ്ഞു. വീണ്ടും അവർ ഭക്തിയുക്തന്മാരായി അനവധി മനോഹരസ്തോത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഭഗവാനെ സ്തുതിച്ചു. അവരുടെ സ്തോത്രങ്ങൾകൊണ്ട് സന്തുഷ്ടനായ ഭഗവാൻ വീണ്ടും അവരോടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

നിങ്ങളുടെ ഭക്തിപ്രഭാവംകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്ക് ഇഹത്തിൽ ഭക്തിയും പരത്തിൽ മുക്തിയും തീർച്ചയായിട്ടും കിട്ടും. ഭക്തിയും മുക്തിയും ഏകകാലത്തിൽ ലഭിക്കുമെന്ന് ആരു വിചാരിക്കുന്നുവോ അവർ ഭൂലോകശിവലോകപുരങ്ങളെക്കൊണ്ടു മാത്രമല്ലാ അതിനുംകൊണ്ടും ജീവന്മുക്തിപ്രദമായ ഹാലാസ്യത്തിൽ വസിച്ചാൽമാത്രം കിട്ടുന്നതാണ്. പാപികളും ഇവിടെ വന്നാൽ വരുന്നമാത്രയിൽതന്നെ പാപങ്ങൾ തീർന്ന് ജീവന്മുക്തരാകും. ഇവിടെ വസിക്കുന്ന എല്ലാ സ്ഥാവരജംഗമങ്ങളും ജീവന്മുക്തരാണ്. കാശി മുതലായ പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിൽവച്ച് മരിച്ചാലേ മുക്തി കിട്ടൂ. ഇവിടെ വസിച്ചാൽ മുക്തിയുണ്ടാകും. മുനിസത്തമന്മാരായ നിങ്ങൾ ഇവിടെ വന്നപ്പോൾതന്നെ ജീവന്മുക്തന്മാരായിപ്പോയി. നിങ്ങളോടൊന്നിച്ചു വസിക്കുന്ന ഈ സൂതൻ എന്റെ ഇഷ്ടനും അവന്റെ പ്രിയപത്നിമാരായ ഭക്തരായ ചിദാനന്ദസ്വരൂപിണിയായ മീനാക്ഷിക്ക് സമാനയും ആണ്. ഇവരുടെ ഭാഗ്യമുണ്ടെങ്കിൽ ശോകരഹിതരായാൽ പിന്നെ ഞങ്ങളെപ്പോലുള്ളവർക്ക് യാതൊരുവിധമായ സങ്കടങ്ങളും സംഭവിക്കുന്നതല്ലല്ലോ. വേദവ്യാസൻകൊണ്ടും വേദശാസ്ത്രപുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽ ഉള്ള അപാരപാണ്ഡിത്യംകൊണ്ടും ഭക്തികൊണ്ടും സർവ്വജ്ഞനായ ശ്രീസൂതന്റെ ആ സർവ്വജ്ഞതകൊണ്ട് നിങ്ങളും ധന്യന്മാരായി.

സുന്ദരേശ്വരൻ മന്ദസ്മിതപൂർവ്വം കരുണയോടുകൂടെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അഗസ്ത്യനെപ്പിടിച്ചു ചാരത്തണച്ചു മന്ദമന്ദം അദ്ദേഹത്തെ തലോടിക്കൊണ്ട്, അല്ലയോ കുംഭസംഭവ! സപത്നീകനായി മൽപാദസേവാതൽപരനും ഭവാൻ ഈ സർവ്വതാപസന്മാരോടുകൂടെ ഇവിടെ താമസിച്ച് സർവ്വഭോഗങ്ങളും അനുഭവിച്ച് ദേഹവിയോഗകാലത്തിൽ തുല്യമില്ലാത്ത ആനന്ദത്തോടുകൂടിയ സായൂജ്യത്തെ പ്രാപിച്ചുകൊള്ളുക. എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് അദ്ദേഹത്തെയും മറ്റുള്ള താപസന്മാരെയും കൃപാദൃഷ്ടികൊണ്ട് അനുഗ്രഹിച്ചിട്ട് അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തു. പരമാനന്ദത്തോടുകൂടെ താപസന്മാർ പിന്നെയും സുന്ദരേശ്വരനെ സ്തുതിച്ചു. കുംഭസംഭവൻ അതിന്റെ ശേഷം മൂലലിംഗത്തിന്റെ നിരൃതികോണിൽ ഒരു ശിവലിംഗം പ്രതിഷ്ഠിച്ചു പൂജിച്ചു. അതുകണ്ട് മറ്റുള്ള എണ്ണായിരം മുനിമാരും അവരവരുടെ നാമപൂർവ്വകമായ ഓരോ ശിവലിംഗങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിച്ച് പൂജകർമ്മം നടത്തി. ആ താപസശ്രേഷ്ഠന്മാരാൽ സ്ഥാപിതങ്ങളായ പവിത്രശിവലിംഗങ്ങൾകൊണ്ട് സുന്ദരേശ്വരക്ഷേത്രമായ നീപകാനനം അനന്തകോടിനമായ കാശിപുരത്തെക്കാളും അത്യന്തം ശോഭനമായി പ്രകാശിച്ചു. അതിന്റെശേഷം ജ്ഞാനികളായ അഗസ്ത്യാദികൾ, അനാദ്യന്തരകനും ചരാചരാന്തസ്ഥനും ആയ നടേശനെ ദർശിച്ച് ഭക്തിയോടുകൂടെ മീനാക്ഷീസുന്ദരേശ്വരന്മാരെ പൂജിച്ച് നമസ്കരിച്ച് വന്ദ്യനായ ആ കരുണാവരുണാലയന്റെ കാരുണ്യത്താൽ നിത്യസുഖത്തെ പ്രാപിച്ചു. സുന്ദരേശാനുഗ്രഹത്താൽ അവർ ഇന്നും മീനാക്ഷീസുന്ദരേശ്വരന്മാരെ പൂജിച്ചുകൊണ്ട് നിത്യമുക്തന്മാരായി വസിക്കുന്നുണ്ട്.

അല്ലയോ ശൗനകാദികളായ മഹർഷിപുംഗവന്മാരേ! ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യത്തെ ഭക്തിപൂർവ്വം കേട്ട പുണ്യശാലികളാണ്, വസിഷ്ഠാദിമഹർഷികൾക്ക്, ഭക്തജനങ്ങൾക്കും കല്പവല്ലിയും ആയ മീനാക്ഷീസുന്ദരേശ്വരന്മാരെ ദർശിക്കുന്നതിനും ദിവ്യമായ ജീവന്മുക്തപദവിയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് ശാശ്വതമായ നിത്യാനന്ദം അനുഭവിക്കുന്നതിനും സംഗതിയായത്. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങളും എന്നോടുകൂടെ ഹാലാസ്യത്തിൽവന്ന് മീനാക്ഷീസുന്ദരേശ്വരന്മാരെ ദർശിച്ചും അവരുടെ ദിവ്യകാരുണ്യത്താൽ, ജീവന്മുക്തരായി ഭവിക്കുവിൻ. സേതു, മധുര, ശ്രീകൈലാസം, കാശി, ചിദംബരം എന്നീ എല്ലാശിവക്ഷേത്രങ്ങളിലും ശൈവസിദ്ധന്മാർ ഓരോരോ ലിംഗം പ്രതിഷ്ഠിച്ചു ഭക്തന്മാരെ പാലനംചെയ്യുന്ന ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരൻതന്നെയാണ്. എല്ലാ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിൽവച്ചും പരമോൽകൃഷ്ടമായത് ഹാലാസ്യമാണെന്നുള്ളത് ലോകപ്രസിദ്ധമായ ഒരു വാസ്തവമത്രേ. അതുപോലെ സർവ്വതീർത്ഥങ്ങളിൽവച്ചും ഉത്തമമായത് സർവ്വകന്മഷനാശകമായ ഹേമപത്മിനിയും ആണ്. മധുരാദികളായ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഉള്ള ശിവലിംഗങ്ങളെക്കാളും, സുന്ദരേശലിംഗം ഉത്തമോത്തമമാണെന്ന്, ലോകാധികമെന്നുവേണ്ട പറഞ്ഞാലും പോരാ. ക്ഷേത്രവും, തീർത്ഥവും, ലിംഗവും

ഒന്നുപോലെ ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു സ്ഥലം ഇതല്ലാതെ മൂന്നുലോകത്തിലും ഇല്ല. അതുകൊണ്ട്, ഫലിതകാമികളായ പുരുഷന്മാർ വസിക്കേണ്ടത് ഈ മൂന്നും ഒത്തുചേർന്നതായ മധുരയിൽവേണം. ഒന്നിനെ സേവിച്ചാൽ തന്നെ സർവ്വപാപങ്ങളും നശിക്കുമെന്നുള്ളപ്പോൾ ഒന്നുപോലെ ഉത്കൃഷ്ടമായ മൂന്നിനെയും ഏകകാലത്തിൽ സേവിച്ചാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഫലമെത്രത്തോളമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഹാലാസ്യവാസിയും നിഷ്പാദവിന്യാസനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ പാദപദ്മങ്ങളും കേളിസദനങ്ങളും ഒരു ലീലകൾ അടങ്ങിയ ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യത്തെ കേൾക്കുകയും, പഠിക്കുകയും ചെയ്യുകയും ഈ പുസ്തകത്തെ സുന്ദരേശ്വരൻ തന്നെയെന്നുള്ള ധ്യാനത്തോടുകൂടെ ഭക്തിപൂർവ്വം ധൂപദീപാദികൾകൊണ്ടു പൂജിച്ചുവും, സകലവിധമായ പാപങ്ങളുംനശിക്കയുംതാപങ്ങൾ തീരുകയും ചെയ്യുന്നതുമല്ലാതെ സുന്ദരേശ്വരൻഅവരിൽ, സന്തുഷ്ടനും പ്രീതനായി അവർക്ക് പുത്രമിത്രകളത്രാദി സർവ്വസമ്പത്തുക്കളും ആയുരാരോഗ്യൈശ്വര്യങ്ങളും അവസാനമില്ലാതെകൊടുക്കയും അന്ത്യകാലത്തിൽ സാലോക്യാദികളിൽ അവർക്ക് ഏതു അവസ്ഥയോ അതിനെ നൽകുകയും ചെയ്യും. പാവനമായ ഭൂമിയിലോ നദീതീരത്തിലോ ദേവാലയത്തിലോ ഏതൊരു സ്ഥലത്തിൽവച്ച് ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യപാരായണം ഭക്തിയോടുകൂടെ ചെയ്യുന്നുവോ അവിടെ സുന്ദരേശ്വരൻ മീനാക്ഷീദേവിയോടുകൂടെ പ്രത്യക്ഷനാകുമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ലാത്തതിനാൽ ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യപാരായണം ചെയ്യുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ, പുഷ്പങ്ങൾകൊണ്ടും തോരണങ്ങൾകൊണ്ടും മറ്റും നല്ലതുപോലെ വിതാനിച്ചു അലങ്കരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. ആ പാരായണം വളരെ ഭക്തിപൂർവ്വം കേൾക്കുകയും ചെയ്യണം. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവന്നു സർവ്വൈശ്വര്യവും മോക്ഷവും ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യത്തെ ഏതൊരുത്തൻ പാരായണംചെയ്യുന്നുവോ അവനെ സാക്ഷാൽ സുന്ദരേശ്വരൻതന്നെയെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് ഭക്തിപൂർവ്വം ചന്ദനപുഷ്പാദികൾ കൊണ്ടു പൂജിച്ചു, ഷഡ്രസയുക്തങ്ങളായ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ നൽകി സന്തോഷിപ്പിച്ചു് ഒന്നോ രണ്ടോ അദ്ധ്യായമോ അതിനു സൌകര്യമില്ലാത്ത പക്ഷം ഒരു അദ്ധ്യായത്തിൽ കാൽഭാഗമോ അല്പമോ അതിനൊന്നിനും ഇടയില്ലെങ്കിൽ നിത്യമായി ഓരോ ശ്ലോകമെങ്കിലുമോ ചൊല്ലിച്ചു കേൾക്കുന്നവർക്ക്, ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങളാകുന്ന പുരുഷാർത്ഥങ്ങൾ നാലും അനായാസേന ലഭിക്കും. പിതാവിനും ഐശ്വര്യവും മുക്തിയും ഉണ്ടാകും. ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം പാരായണം ചെയ്യിക്കുന്നതു്, രാജാവായിരുന്നാൽ, പാരായണം ചെയ്യുന്നവന് വളരെ വളരെ ധനങ്ങളും ഗ്രാമങ്ങളും സമ്മാനം ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ധനവാനായിരുന്നാൽ വിത്തശാഠ്യംകൂടാതെ ധനസുവർണ്ണാദികൾ ദാനം ചെയ്യുന്നതുകൂടാതെ വസ്ത്രങ്ങളും ഭൂഷണങ്ങളും മറ്റും കൊടുക്കുകയും വേണം. സർവ്വേശ്വരനായ സുന്ദരേശ്വരനെ ധ്യാനിച്ചു്, സുന്ദരേശ്വരലീലാപ്രഭാവത്തോടുകൂടിയതായ ഈ മാഹാത്മ്യത്തെ പാരായണംചെയ്യുന്നവർ കൊടുക്കുന്ന എല്ലാവിധ ദാനങ്ങ

ളും സംശയംവിനാ സുന്ദരേശപ്രീനനായി ഭവിക്കുന്നതാണ്. പാരായണാനന്തരം വിപ്രന്മാക്കു യഥാശക്തി ദാനവും ദക്ഷിണയും കൊടുക്കണം. ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യശ്രവണത്തിൽ ഒരൊററ പദ്യമാത്രം ശ്രദ്ധയോടുകൂടി അത്രമാത്രംശ്രേഷ്ഠമായ ഫലവുമവന്നു സിദ്ധിക്കും. വ്യാഖ്യാനപീഠത്തിൽ, നല്ല പട്ടുവിരിച്ച് അതിൻെറ മുകളിൽ ഈ പുസ്തകം വച്ച് അതിൽ സുന്ദരേശസാന്നിദ്ധ്യമുണ്ടെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തോടുകൂടെ ഗ്രന്ഥത്തെ ധ്യാനിച്ച്, ഭക്തിപൂർവ്വം, ഗന്ധപുഷ്പധൂപദീപാദികൾകൊണ്ടും പാൽപ്പായസപൂപാദികളായ നിവേദ്യസാധനങ്ങൾകൊണ്ടും, താംബൂലപുഷ്പാദികൾകൊണ്ടും, ഫലദാതാവായ സുന്ദരേശനെ ആരാധിച്ച്, പ്രദക്ഷിണംവെച്ച് നമസ്കരിച്ചുഗുരുവിനെ ഉന്നതാസനത്തിലിരുത്തി താൻ അതിൽ ചെറുതായ ഒരു ആസനത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട്, അന്യവിചാരങ്ങൾ ഒന്നുംകൂടാതെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ദേശികാജ്ഞയോടായി സ്ഥിതിചെയ്തുകൊണ്ടുവേണം ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യംശ്രവിക്കേണ്ടത്. ഇങ്ങനെ മാഹാത്മ്യശ്രവണംചെയ്യുന്നവൻെറ ഹൃദയത്തിൽ എല്ലാക്കാലവും സുന്ദരേശൻ നിവസിക്കും. സുന്ദരേശമാഹാത്മ്യപാരായണത്തിനും ശ്രവണത്തിനും തടസ്സമുണ്ടാക്കുന്നവരെപ്പോലെ പാപികളായിട്ടു ലോകത്തിൽ മററാരുംതന്നെ ഇല്ല. ഇതിനു അനുകൂലംചെയ്യുന്നവരെപ്പോലെ പുണ്യവാനും ഇല്ല. ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യശ്രവണം ഒന്നുകൊണ്ട് ത്രിലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യങ്ങളുംകേട്ടഫലംനിശ്ചയമായും ഉണ്ടാകും. ഐഹികാമുഷ്മികൈശ്വര്യങ്ങൾ ഒന്നുപോലെ സിദ്ധിക്കുന്നതിനു ഹാലാസ്യശ്രവണപഠനങ്ങൾപോലെ എളുപ്പമായി യാതൊരു വഴിയും ഇല്ല. എല്ലാതീർത്ഥങ്ങളിലും ഒന്നുപോലെ സ്നാനംചെയ്താലും എല്ലാ യാഗങ്ങൾ നടത്തിയാലും, സർവ്വദാനങ്ങൾ ചെയ്താലും സർവ്വക്ഷേത്രങ്ങളും ദർശിച്ചാലും, യാതൊരുഫലം കിട്ടുമോ ആ ഫലം ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യശ്രവണംഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. കൂടാതെ സകല താപങ്ങളും രോഗങ്ങളും പാപങ്ങളും ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം ഒരിക്കൽ ശ്രവിച്ചാൽ നശിച്ചുപോകും. അന്ത്യകാലത്തിൽ മുക്തിയും കിട്ടും. പുത്രമിത്രകളത്രധനധാന്യസമ്പത്തുകളോ സൽകീർത്തിയോ വിദ്യയോ രാജതയോ ആയുസ്സാരോഗ്യമോ ദിവ്യസ്ത്രീസംയോഗമോ സായൂജ്യമോ എന്താണ് ഒരുവന് ആവശ്യമെന്നുവച്ചാൽ അതുസുന്ദരേശാനുഗ്രഹത്താൽ ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം കേട്ടാൽ ഉടനുണ്ടാകുന്നതാണ്. ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കുന്നഗുരുവിനെ ശ്രോതാക്കന്മാർ പഠനാവസാനത്തിൽ ദിവ്യവസ്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടും ദിവ്യഭൂഷണങ്ങൾകൊണ്ടും മററും അലങ്കരിച്ച്, വിലതീരാത്ത പലപല ദിവ്യവസ്തുക്കളെക്കൊണ്ടും സംഭാവനകൊണ്ടു സന്തോഷിപ്പിച്ച്, പല്ലക്കിൽ ഇരുത്തി അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആലയത്തിൽ കൊണ്ടുപോയാക്കി വന്ദിച്ചനുഗ്രഹം വാങ്ങിക്കണം. ഈ ഒരു പ്രവൃത്തികൊണ്ടുതന്നെ ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവർക്കു അനേകായിരംകോടി യാഗം ചെയ്ത ഫലം ഉണ്ടാകും.

അല്ലയോ ശൌനകൻ തുടങ്ങിയ മാമുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ശൈവാഗമ

സാരവേദിയായ അഗസ്ത്യൻ, പണ്ട് കാശിയിൽവച്ച് വസിഷ്ഠാദിമാമുനി പുംഗവന്മാരെ കേൾപ്പിച്ച ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം ഇപ്രകാരം ആണ്. അതു മുഴുവൻ ഞാൻ നിങ്ങളേയും കേൾപ്പിച്ചു. തച്ഛ്രവണംകൊണ്ട് മഹാന്മാർക്ക് മീനാക്ഷീസുന്ദരേശപാദഭക്തിയും തദ്വാരാ ഇഹപരങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലെ സുഖാനുഭൂതിയും ഉണ്ടാകും എന്നിങ്ങനെ സൂതൻ പറഞ്ഞിട്ട് താൻ ഇങ്ങിനെ ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യകഥനം സുന്ദരേശ്വരന്റേയും സ്വാമിനിയായ ഭവാനിയുടെയും, പാദസ്മരണയോടുകൂടി സമാപിച്ചു.

ശുഭമസ്തു.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം സമാപ്തം.

